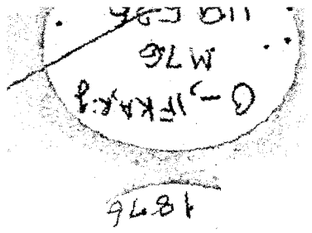

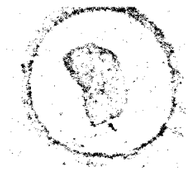

1876

O.., IFKA, R:9
M76

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஹரிஹரஹிரண்யகர்ப்பேப்யோநமः.

ஸ்ரீசிதாலட்சுமணபரதசத்ருக்நாஞ்சநேய
ஸ்ரீராமசந்த்ரபரப்ரம்ஹணேநமः.

ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணவசனம்.

உயுத்தகாண்டம்.

கடல்காண் படலம்.

விருத்தம்.

ஒன்றேயென்னினெனென்றேயாம்பலவென்றுரைக்கிற்பலவிலுமாம்.....*
ஆன்றேயென்னினன்றேயாமாமேயென்னினுமேயாம்.....*
இன்றேயென்னினின்றேயாமுளதென்றுரைக்கினுளதேயாம்.....*
நன்றேதம்பிருடிவாழ்க்கைதமக்கிங்கெனக்கேஞிழைப்பம்மா.....*

சதுர்யுகமும் மாறுகின்ற காலத்திலும் சலனமில்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கின்ற உன்னதமான மகாமேருமுதலாகிய பர்வதங்களும் எக்காலத்திலும் வற்றுதிருக்கின்ற சமுத்திரமும் பூமியும் மடபாரிசத்திலே வானமளவும் உயரவும், தென்பாரிசத்தி லிருக்கின்ற பொதியமலை முதலாயிய மலைகளும் நிலமும் பாதாளபரியங்கந் தாழவும், எங்குமபரவியெழுந்த வானரசேனை எழுபது வெள்ளமும் தெற்கிலுள்ள மகாவெள்ளமாகிய கடலின் அருகேவந்திறங்கியது. சமுத்திரமானது சமித்திருக்கிறபடியினாலும், சுவாமி வெகுகாளாகப் பிரார்த்தியாரைப்பிரிக்திருக்கிறபடியினாலும் இனி வழிமத்திலில் எங்குமில்லாமல் பசி-தாகம்-இளைப்பு- முதலானதுகளினாலும் பராமல் எப்படியாவது பிரயாசத்துடனே பிரயாசமாப்போய்ச் சிக்கிரத்திற் சேரவேணுமென்னும் ராவணுடைய ராக்ஷதருடனே எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து ஜெயித்துச் சீதாபிராட்டியின் சிறையை மீட்க வேணுமென்னும் எண்ணங்கொண்டவர்களாய் மனதிபொங்க, நிலமுழுதும் பரக்குவிரைந்து நடக்குவந்த வானரசேனை வீரர்களெல்லாம் மாயையையுடைய ராக்ஷதர்களாலே சுவாமிக்கு என்ன அபாயம்வருகிறதோவென்று சர்வஜாக்கிரதையுடனே அணியணியாய் அவருக்குப்புறத்தில்

புடைகுழ்வதேயன்றி; அந்த வானரர்கள் தங்களுப்பெற்ற தாயர் தந்தையர் தமையன்மார் தம்பிமார் பெண்சாதிபிள்ளைகள் முதலாவவர்களையுமகைவிட்டு, சுவாமிகாரியத்துரந்தராகளாய்த் தமக்குத்துணையாகவந்தவுலை அவர்களில் ஒருவசாவது தப்பாமல்வந்து சேர்த்தாய்வளவென்னும், அவர்களுக்குப்பொல்லாங்கு எங்கே சம்பவிக்கிறதோவென்னும் ஒருவேகிர் கர்மவசத்தால் ஸுருக்காவது பிரானகஷ்டமுவந்தால் அந்தச் செய்திகேட்டு, அவர்களுடைய பந்துவர்க்கத்தார் இந்தராமன் தன்பெண்சாதியை ராவணனெடுத்துக்கொண்டுபோனதைகுறித்து அவனைத்தெயிப்பதற்காக, எங்கள் புத்திரர் புருஷர் அண்ணன்மார் தம்பிமார்களையெல்லாம் ஸுட்டிமுக்தைபோல மடக்கிக்கொண்டுபோய்ப் பதனமாய்க் காப்பாற்றி அழைத்துக்கொண்டவராமல் அயிர்யமாய் ராக்ஷதப்பிசாசுகளின்வாய்க்கு இரையாகக்கொடுத்துவிட்டாரென்ன சதாலனென்று தம்மை நிந்திப்பார்களென்னும் எப்போதும் அவர் அவர்களைமறவாமல் மனதில்நிறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றதகுல் அந்த வானரவீரர்கள் அவருக்கு அகத்திலும் புஸ்டகுழவும், ஜானகியாசைப்பிரிந்தபின்பு ஒருவிதத்தில் தம்முடையதுண்கமெழுந்திருக்கின்றசமாரப்புஷ்பங்களும், இதழ்குவிந்து உலர்குகின்ற சாத்

திரி காலத்திலும் நித்திரையில்லாமல் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர் சமீபமாய்வந்து தென்கடலிலக்கண்டார். மாயனென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனே காசராட்டியன் அகேகாலமாய்த்திருக்கண்வளர்ந்தருளாமல் தன்சயனஸ்தானத்தைவிட்டுப்போய் வெகுதூரந்திரிந்து இப்பொழுது மீண்டுவந்தானுகையால் இனிப் பழையபடியே பள்ளிகொள்வானென்று நினைத்து வெண்மையசிய புஷ்பத்தைச் சிந்துவதுபோல நுரையையும் மூத்துகளையும்சிந்தி, செடிதாகிய பாலிலைச் சுற்றி உத்தி மறுபடியும் விரிவதுபோல அந்தக்கடலிலிகன் தென்திசையிலிருந்து வருகின்ற மந்தமாருதத்தினால் மோதப்பட்டு எழும்பிச்சுருண்டுவிழுந்து எங்கும்பரவிப் பாயத்தலைப்பட்டதுகள். பெருகிவழிகின்ற கண்ணீராகிய கடலின் கடலில்லிருந்து சீதாபிராட்டியார் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றதனால் தமக்குவந்தபழிக்கும் மன்மதனுடைய பஞ்சபாணத்திற்கும் இலக்காகிருக்கின்ற சகுகாயகருடைய அழகிய திருத்தோள்களைச் சமுத்திரங்கொழிக்கின்ற அலைகளிலிருந்து தென்றற்காற்றானது கிரஹித்துக்கொண்டுவந்து தழுவின்ற சிறிய நீர்த்துளிகள் கருமானுடைய உலக்களத்தில் துள்ளியெழுகின்ற கெருப்புப்பொறிகளோப்போல என்னகாணத்தினாலோ! சுறுக்கிடும்படிச் சுடதலைப்பட்டதுகள். ஜானகியாகிய பிராணநாயகியைப்பிரிந்த வியாகுலத்தால் நேற்றுக்கண்ட திருமேனி இன்றுகண்டவர்களுடைய கண்களுக்கு நிறம்வேறுபட்டு அடையாளம்தெரியக்கூடாமல் இந்தப்படி காளுக்குநாள் இளைத்துக்காணத்தக்கதாக வடிந்திலே தளர்கின்ற ஸ்ரீராமனுடைய மருமகஜோக்கண்டும் வாவென்றழையாமலழபா! உன்னைசக்குரிய காயகையப்பறிகொடித்தையா! உனக்கும்ஆபத்துவந்ததா? என்று மேல்விழுந்து அழாமல தன்மகளாகிய சிதையை ராவணன் கொள்ளுபோனதைக் குறித்துத் தனக்குச்சம்பவிக்க சோகத்தினுல் மெய்மறந்து என்றுமவராத இந்தச்செல்வ மருமகன் மாயியார்விடு தேடி அபூர்வமாகவந்ததையும் கினையாமல் தன்னுடகூடத்தினையாயழுகின்றவர்களுமில்லாமல் ஓற்றைத்தலாய்த் தனியே கதறிக்கொண்டிருக்கின்றகடலினுடைய அலையாகிய கைகளின்மேல் தவழ்ந்து விளையாடுகின்றதினத்தென்றலாகிய அதன்பின்னையானது இளங்கன்று பயமறியாதென்படியே சமயமறியாமல் அடிக்கடற்கரையிலிருகின்று புன்னைப்புஷ்பத்தின் மகரந்தப்பொடியாகிய கற்பம்பொடியைத்தூவிக்கொண்டுவந்து அரிகடி ஸ்ரீராகவனுகிய தன் அக்காள் புருஷன் மேலேறத்தமைத்தனன்முறைகொண்டாடத்தலைப்படுகடலினிடத்தில் பலவர்க்கொடிகள் படர்ந்திருப்பதுஎப்படியிருக்கிதென்னில், தம்முடையதிருத்தோள்களுக்கு முன்பு ஒப்பாகாத மேருமுதலாகிய பலமலைகளும் சிறிது ஒப்பாகும்படி மிகவும் மெலிவுகூர்ந்திருக்கின்றதக்காலத்தில் திருமகளுக்கு எதிரே எழுலோகத்திலும் சிகரிலுமேலொன்றத்தக்க கற்புக்கிருப்பிடமாகிய சீதாதேவியின் திருவாயைப்போல ஒப்பற்றதுகளாயத்தோன்றி அவருடைய பிராணனே வாட்டுகின்றதுகளாகையால் இதுகள் ஜீவகோடிகளே இம்சிக்கின்றமை என்றானேவென்று அவர் பயப்படும்படி யிருக்கின்றதுகள். அந்தக்கடலானது என்மகளாகிய சீதை யானவள் ழியாத துன்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு லங்கை யிலே தவியே தவஞ்செய்கின்றது, அவளுடைய பர்த்தாவாகிய உம்முடைய கௌரவத்திற்குத் தகுதியாயிருக்கின்றதோவென்று கண்ணீர்த்தும்புவதுபோலமுத்துகளைச்சிந்தி, கையெறிந்து மார்பிலடித்துக் கொண்டு சுவாமி திருவடியில்விழுந்து முறையிடுவதுபோல அலைகளெழுந்து மடங்கிவிழும்படி இரையத் தொடங்கியது. மற்றும் ஆதிசேஷனுடைய முடியின்மேற் கிடக்கின்ற பூமியே அம்மிக்கல்லாக மேலே எழும்பிச் சிதறுகின்ற நிறுதுளிகளே தெளிநீராக புஷ்டமாகிய நீர்க்குழவியைச் சுழற்றிச்சுழற்றி வெளுத்தநுரையாகிய சந்தனத்தை ஸ்ரீராமச்சந்திரனுடைய விரகாக்கினியால் வெதும்புகின்ற திருமேனியில் அந்தவெப்பக் தணியத்தக்கதாக அள்ளிப்பூசும்படி அக்கடலானது அலையாகிய கையினால் அரைப்பதுபோலவுமிருந்தது. மேலும் குயிலொத்த பிராட்டியாருடைய துயரத்தைநீக்கித் தேவர்களுக்குச் சம்பவித்த குறையை முடிக்கும்படிக் கையிலே கோதண்டத்தையேந்தி முதுகின்புறத்தில் அம்புப்பட்டிலைத் தாங்கி அதிககோபத்துடனே சத்துருக்களேமேல் யுத்தத்திற்காக வந்திருக்கின்ற கங்கைகாட்டையுடைய தசரதகுமாரனைப்பார்த்து மனதுகளிக்கும்படி அலைகளாகிய கைகளேத்தலையின்மேல் எடுத்துக்கொண்டு எதிரே ஓடிவந்து ஆர்ப்பரிக்கிறதுபோலவுமிருந்தது. இவ்விதமாகிய சிறப்பினையுடைய தென்சமுத்திரத்தின் கரைமீல் ராகுலோத்தமர் வந்துசேர்ந்து அந்தக்கடலுக்கும் ஏழு பங்கு அதிகமாக அபிமானமும் துக்கமும் ஆசையும் உதிக்கும்படி இனிமேல் என்னவினையோமோவென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தார். இவரிப்படியிருக்க, பின்பு லங்காபட்டணத்திலிகடந்தசாரியங்களையும்கிழந்தபொருள்களையும்குறித்துச் சொல்லுகின்றேம்.

கடலாண்படலம் – முற்றிற்று.

மந்திரப்படலம்.

ஆஞ்சனேயரால் கொளுத்தப்பட்டு எரிந்து நீறுப்போன லங்காபுரியைப் பிரமதேவர் வந்திருந்து தெய்வத்தச்சனுகிய மயன் என்பவனே அழைப்பித்து ஆக்கியாபித்ததுகொண்டு அவன் சுவர்க்கமுதலாகிய மூன்று உலகத்திலும் விசேஷமாகிய அழகுண்டாகத் தக்கதாக இந்திரன் – குபேரன் – முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் இது அமராபதியோ! அளகாபுரியோ! தேஜோபதியோ! வென்று சந்தேகமுற்றுப் பிரமிக்கும்படி ஒருசமயப்பொழுதிலே நிர்மிதம் பண்ணினுன். சால லோகசிருஷ்டிகாத்தாவாகிய அந்தப்பிரமதேவரே இப்படிச் செய்யவேணுமென்று அதன் அங்கங்களேயெல்லாம் குறித்துக்காட்ட அவருடைய கோக்கத்தின்படியே அந்த மயனவன் சிருஷ்டித்தானுகையால் பழிப்பில்லாத உலகங்களெல்லாம் பலகால் அழித்தழித்துச்செய்தின்றனனுக்குச் செய்தற்கு அரிதாகியதும் ஒன்றுண்டோ! அப்படி ஆதிரத்தெட்டுமொற்றையுடைய ஜாம்பூநதமென்னும் பொன்னினுலும் கோமேதகம் – பவளம் – புஷ்பராகம் – மரகதம் – மாணிக்கம் – முத்து – வச்சிரம் – வைடூரிய மென்கின்ற நவரத்னங்களாலும் தானமாய் மகாவினேக விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்ட திவ்விய சுந்தரத்தையுடைய லங்காபட்டனத்தை ராவணேஸ்வரன் வந்து பார்த்து உடனே தேவலோகத்தையும் அதனுடனே ஒப்பிட்டுப்பார்த்து இந்தகரம் மூன்னிலும் அதிக அழகையும், அற்புதத்தையும், உடையதா யிருக்கின்றதென்றுகினைத்து அதற்குமுன்லங்கை அழித்துபோய்விட்டதென்று தான்கொண்ட கோபமாறி மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டான். பட்டனமுழுதும் செவ்வையாகப்பார்த்துச் சந்தோஷித்த தசக்கிரீவன் பிதாமகனுகிய அந்தப்பிரமதேவருக்குக் கிரமமாகப் பூஜார்ச்சனைசெய்து மயனுக்கும் மகிழ்ச்சியுடனே அருமையாகிய நானுவிதவஸ்துக்களையும் அபிமானமவைத்து வெகுமானங் கொடுத்தனுப்பினுன். பின்பு செழுமையாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கத்தினுற்செய்த பத்மலக்ஷந் தாண்டினுற்போல அதிகெடுங்காரமாகக் கட்டப்பட்ட மகாமண்டபத்திலே கிங்கங்கள் சுமக்கின்ற உன்னதமாகிய ஆசனத்தில்பிரதாப லங்கேஸ்வரனுனவன்போய், கிரேஷ்டர்களாகிய சுற்றத்தாரும் பூணமாகிய மந்திரித்துவத்தை யுடைய வயோதிக பிரதானிமார்களும், சேனுபதிகளும், புடைசூழத் தன்மார்பிலணிந்த மணிமாலை மலர்மாலை முதலானதுகளும் அசைய தேவன்றிரீகன் சாமரம்வீசும்படி வீற்றிருக்கான். அப்போது ஆலோசணைசெய்யவேண்டுமென்று கருதி அங்குள்ள மூனிவர்களேயும், தேவர்களேயும், ஸ்திரீகளேயும், பால்யர்களேயும், மற்றுமுள்ள அங்கியர்களேயும் அப்பாற்போக்கச்சொல்லி சகலசாஸ்திரபண்டிதர்களேயும் தெடுங்காலமாகத் தன்னுடன் பழகியிருக்கின்றவர்களேயும் மித்திரர்களேயும் குணசாலிகளேயும் மந்திரி சிரேஷ்டர்களேயும் வாவென்றழைக்கச் சொல்லி ஆக்கியாபித்துத் தன்னருகில் வைத்துக்கொண்டு இதரமானவர்கள்நிலைக்கு அமைந்த நல்லகேள்வியை உடையவர்களாயிருந்தாலும் சிநேகராயிருந்தாலும் பந்துக்களாயிருந்தாலும் புத்திரர்களுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் சமானமானவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களோயெல்லாம் வருவொட்டாமல் தடுத்து வண்டுகள் காற்றுகள் முதலானதுகளும் உள்ளே துழையாமல் விலக்கி விடும்படி உத்தரவுசெய்து நிருத்தர்களோடும் காவற்காரரை வைத்தான். அந்தக் காவல் விரரைச்குறித்து வேறென்ன சொல்லுகிறதுலகமெல்லாம்ஒருமிக்கக்கூடினுலிந்தராதானுடனல்லைக்குளிட்டுமுட்டிப்புதைக்கிறப்பொழுதிலே நிமிஷத்துக்குமுன்பு ஒப்பாகாத மேருமுதலாகிய பலமலைகளும் சிறிது ஒப்பாகும்படி மிகவும் மெலிவுகூர்ந்திருக்கின்றவளாகையால் அவர்கள்காலமில்பதக்கின்றபட்சிகளும்எங்கும் ஓடித்திரிகின்றமிருகங்களும் மற்றஜெந்துக்களும்சப்திக்கிறதற்கும் பலிசைகவிலும் சஞ்சரிக்கிறதற்கும் அஞ்சி வாயைத்திறவாமல், அதனுடன் இருக்கவிடத்தில் இருந்தவிடத்திலானே அசைவத்தறித்திரம்போலஸ்தம்பித்திருத்துவிட்டதுகள். செவ்விலிலணிந்த மானிக்கங்களும் தோள்களிலணிந்தகவரத்னவாகுவலயங்களும் மார்பிற்பூண்டமுத்துமணிக் தாழ்வடங்களும்முன்கையிலதிந்த மரகதகடகங்களும் ஜாஜ்வல்யமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், சிரசிலகவித்த வச்சிரகிரீடங்கள் இருளைக்கோபித்துத் துரத்தவும் அப்படிப்பட்ட மகாசபை நடுவில வீற்றிருந்த ராவணேஸ்வரன். தான்கினைத்த நினைவை வெளியிடும்பொருட்டுத் தனக்குச் சமீபத்திலிருந்த மந்திரத்தலைவர்கள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான். ஒரு குரங்கினுலே என்னுடைய அழியாதபெரியலங்காபட்டணம் அழிந்துபோயிற்று. இதைப்பார்க்கிலும் இனிமேலும்வரத்தக்க மானத்தாழ்வு என்னஇருக்கின்றது. என்னுடைய பராக்கிரமமும் குறையாதசம்பத்தும் சாஜரிகமும் அழகாயிருக்கின்றன என்று சொல்லி, மற்றும் அந்தக் கிழருரைகுட்டிச் குறையாமிம்படி நம்முடைய கரமானது சமூலமும் வெந்துபொடியாய்விட்டது. பந்துஜனங்களும் சிநேகர்களும் மடிந்தார்கள். எவரும் மிருதியாகிய உபத்திரவ மூண்டாயிற்று இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் வினைந்தும் இந்தச்சிங்காசனத்தில் என்சரீரம் சாவாமல் ஜீவித்திருக்கின்றது. லங்கையில் இனறுகள் தூரவுகளிலெல்லாம் இன்னமும்உதிரவந்துச் சுரந்தபடியிருக்கிறது ஊருக்குள்குரங்கு இட்டதீ ஆறவேயில்லே. ஸ்திரீகளின் தலைமயிரெல்லாம்அறுத்தெழுகின்றதுமாதிரிச் சுடுநாற்றம் காறிக்கொண்டிருக்கின்றது. நாமெல்லாம் அந்தச் சுடுநாற்றத்தைத்தானே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நல்லது பின்னையொன்றுமில்லாமற்போனதும் இப்படிச்சண்டைசெய்து வீண்பிரமாதத்தை வினைத்துப்போன குரங்கு மாண்டுபோய்விட்டதென்கின்ற சொல்லாவது நமக்குக்கிடைக்கலாகாதா, அதுவுமில்லையாகையால் காமெல்லாம் பிறத்தும்பிறவாதவர்களாகினோமென்பதைப் பெற்றேமேயல்லாமல் நமதெண்ணத்தின்படி முடித்தோமானினி நமக்கென்னபெருமையிருக்கின்றது. அபகீர்த்திக்காளாகினோமென்று இவ்விதமாக ராவணன் சொல்ல, கரோமாகிய கோபத்தை யுடைய சேனுதிபதியான பிரகஸ்தனெழுந்து நமஸ்கரித்துச் சுவாமி! அடியேனுநு விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன் அதைத்தாங்கள் கேட்டருளவேணுமென்று கின்றபடியே சொல்லுகின்றான் ராம லக்ஷ்மணர்களாகிய மனிதர்களே வஞ்சித்து அவர்களுடைய ஸ்திரீயை எடுத்துக்கொண்டுவருகிறது பயத்தவர்கள்செய்கிற காரியமென்று நான் முன்னமேதானே அறிவித்தேன். சகலத்தையும் அறியத்தக்க புத்தி கோசரத்தையுடைய ஈர் அது அப்படியாகியசெய்கையென்று ஏனக்குத்தோற்றிச் சென்னதாக கினையாமற் போனீர், அவர்கள் கரதூஷணரியரைக்கொன்ற கள்ளர்கள். மேலும் உம்முடைய தங்கையாருடைய மூக்கையறுத்தவர்கள். ஒருகுரங்கைத் தூதனுப்பி அகங்கயன் முதலானவர்களோடுமாயச்செய்து வெகுநன்பதைவினைவித்தவர்கள். அப்படிப்பட்ட சத்துருக்களே அப்பொழுதே

கொல்லாமல் விட்டிவிட்டு இப்பொழுது அரசாட்சியழிந்ததென்று விசனப்படுகிறீர். சாம-தான-பேத-தண்டமென்கிற நால்வகை உபாயத்தில ஒன்றுகிய தண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட போர்செய்துவெல்லுதற்கு உரியவர்களிடத்தில் கண்ணிலேகண்டும் அதுசாத்தியமான காரியமாயிருக்கும் ராஜநிகமசெய்கிறவர்கள் அப்படிச்செய்யாமற் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பார்களோ பகைவர்களுடைய மதத்தையடக்கி அரசாளத்தக்க ஆண்மையையுடைய நரம் இனியவர்களை வணங்கியா பிழைக்கப்போகிறோம். இதுவரையிலும் நீர் உம்மோடெதிர்த்த சேவகர் அசுரர்களனைவரையும் விஜயம் புறபலம் வீரம் தீரமற்று ஓடி ஒளிக்கும்படி ஓடுக்கி திரிலோகாதிபதியாய் ராஜ்யபரம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தது உம்முடைய வீரத்தினுலேயோ அல்லது பொறுமையினுலேயோ சொல்லுமையர! சத்துருக்கள் பிராண்நாசமாம்படி அவர்களை அதம்பண்ணுமல் இக்கலன்னையிலேசென்னக்கிய மறுபடித்துக்கொண்டிருப்போமானால் அந்தக்குரங்கின்மட்டிலேதானேபோமா! இன்னொரு கொசுகு வந்து உபத்திரவஞ் செய்தாலும் விலக்கக்கூடுமோ! இந்தஞாச் சுட்டெரித்துப்போன குரங்கைப் பின்தொடர்ந்துபோய் அதையும் அக்குரங்கை இவ்விடத்திற்கு அழைப்பிய மனிதர்களையும் கொன்று பழியைத்தீர்த்துக்கொளளாமலு மிருக்கிறோம். சும்மாவாயினுலே பலகாலுஞ் சொலவிக்கொண்டும் மனதினுலே நினைத்துக்கொண்டு மிருக்கோமேயானில் நம்முடைய ஆண்மைக்கு எந்தவிதத்திலும்குறைவுவருமென்றுசொன்னன். அவ்வண்ணமாகப் பிரகஸ்தன் சொன்னவுடனே அவனுக்குப்பின் மகோதர னென்னும் பெயரினையும் மலிபோலும் கெடியதோளினையுமுடைய முதல் மந்திரியானவன், கன்னக்கொந்தெரியும்படித்திசைமுழுதும் பார்த்து ராவணனைநோக்கி ஐயா சேனாதிபதிசொன்னதுகளெல்லாம் சரிதான் ஆகினும் நான் சொல்லுகின்றதையுங்கேளுமென்று சொலலத் தொடங்கினன். தேவரீருடைய மீசைவரிசைகளுக்கும் ஆகினைக்கும்பயந்து தேவர்களுந்திராதியர்களிலு திரிமூர்த்திகளும் ஒதுங்கிக்கிடக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமிருக்கையில் ஒருகுரங்கு வந்து நமதுபுரத்தை இப்படிச்செய்ததுவும் சகலருடைய பிராணனையும்வாங்குகின்ற மகாபலத்தையுடைய எமனும் உமனைத் தன்னுடையபிராணனை வாங்குகின்ற எமனென்னு நினைத்து உம்முடைய ஆணையை சிரசாகவகித்துகிட்டி எவலைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான். சிறுபவரகனுடைய உருத்திராமூர்த்தி யாடனேகூட அவருடைய வெள்ளியங் கிரியையும் அடியோடே அள்ளி அட்டதைமூட்ட அதுகையாலெடுத்து அட்டகாசஞ்செய்த அதிபராக்கிரமத்தையுடையதிருவாளியாகிய கிழுகொம்புகளில தங்கித்திரிகின்ற ஒருகுரங்கினுடைய தோள்வலியை யிசைத்துச்சொலலி அதற்கு உம்முடைய புகழபலத்தை இசைத்ததாக எங்களுடனே இகழ்ந்துபேசுகின்றீர். பூலோகத்திலும்சுவர்க்கலோகத்திலும் பாதாளலோகத்திலும் சகலமான இடங்களிலும் உம்முடையு திர்ஷ்டிக்கு, தட்டுப்படாதவர்கள் ஆரிருக்கின்றார்கள். ஆயிஉம் நீர் கண்டவர்களுக்குள்ளே யுத்தஞ்செய்து உம்மாலே ஜெயிக்கப்படாத சூரர்கள்தான் எவர்களுண்டு, ஒருவருமில்லையே! இப்படிருக்க அந்தச் சொற்பமானவர்களைக் குறித்து இவ்வளவுக்கு ஆலேசிக்கவேணுமா! இனி நீர் இப்படிக்கெலலாங் துக்காத்திராந்தராய்ப் பேசவேண்டாம் நரனும் குடைசொல்லுகிறதிலலே இப்பொழுது எனக்குச் செலவுதொடித்து என்னை யனுப்பினீரோயாமாகில, இக்கஷ்ணமே அந்தக்குரங்கின்குலத்தை நிர்மூலஞ்செய்துதெங்காத வலிமையையுடைய அம்மனிதர்களின் உயிரையுமுண்டு உம்முடையபகையை நானே முடித்துவிடுவேனென்று சொன்னன். இந்தச்சொல்லி அவன்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன் வஜ்ரதந்தனென்பவன் தன்பற்களைக் கடித்துத் தந்தத்தைப் பொறிவதுபோலக் கண்கள் சிவக்கச்சொலலுகின்றன். திரிலோகபயங்கரனே நீபோய் மனிதனையும் குரங்கையும் தறையிலிட்டுக் கைகளால்தேய்த்துத் தின்றுவிட்டுவாவென்று என்னைவேவி, நீர் இவ்விடத்தில்தானேயிராமல் வெகுதூரம் ஆலோசித்துவாய்ன்றதென்ன என்விடத்தில் ஏதாவது உமக்குச் சந்தேகமுண்டா! முன்பு எந்த உலகத்திலும் உம்முடைய ஏவலிக்கேளாத சத்துருக்களைவலையும் உமக்கு அடிமையாகும்படிசெய்த நான்எவ்விடத்திலேயோ எதுவோ ஒருகாரியத்திலே தவறிப்போனதாக நினைத்தோ இத்தக்காரியத்தை யென்னை முடிக்கச்சொல்லி எனக்கு உத்தரவுசெய்யாதிருக்கிறீரென்றன். அவ்வாறுசொன்னவுடனே தீயதற்குத்தக்கபடி நல்ல நிலலென்று விலக்கித் துன்முகனென்பவன் எழுந்து ராவணனைவரனைப் பார்த்து, நிறுதுகளோ என்றும் பலனினைப்போலச் சொல்லுகின்றீரோவென்று கைகூப்பித்கொழுது சொல்லத்தலைப்பட்டான். அந்தடகஜங்களும் உம்மைஜெயிக்கத்தக்க பலமுடையதாக எல்ல தேவர்களும் பலத்தில் எளியவர்கள். முக்கண்படைத்த இவருடைய கைலாசகிரியும் பலமற்றதாயிருக்கின்றது. அதுகளெல்லாம் அப்படியிருக்க இனிமனிதர்களும் குரங்குமே பலத்தில் மிகுத்தவர்களாதலில் திரிலோகவண்டகனுகிய ராவணேஸ்வரனுக்குண்டாகிய பலமெல்லாம் அங்கேதான். சிறப்பான செய்கைகள் அநேகமாயிருக்க எப்போதும் அற்பச் செய்கையே சிறியவர்களுக்கு உரியதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் நம்முடைய சத்துருக்கள் பல்தையுடையவர்களென்றலும் நாம் அவர்களுக்குப்பயந்து நம்முடைய உயிரினிடத்திலிச்சைவைத்துக்கொண்டு பின்னிடுகிறதா! இப்பொழுது ஆலோசித்த தூலோசனை பூமியிலே சஞ்சரிக்கின்றமனிதர்களையும் குரங்கையும் நாம் உண்ணுகிறதற்குஉற்றதாகவேயிருக்கின்றது. அப்படியே உண்ணுகிறதற்காக காமஞ்சுவோமானால் அப்புறம் ராகூதர்களைப் பார்க்கிலும் கீழ்ப்பட்டவர்களாயிருக்கின்றார்கள். நம்முடைய

நகரத்தின் வாசலைக் கடந்து உள்ளே வருவதும் நாம் குடியிருக்கிறவீட்டிலே நெருப்பைவைப்பதும் எதிர்த்தவர்கள் இறக்கும்படி சண்டைசெய்து போவதும் குரங்குக்கு எளிதாயிருக்கிறதே ராகூதர்களுக்குக் கடலைநீந்துகிறதே அரிதாயிருக்கிறது. இந்தமட்டும்வந்து உம்முடைய அமனையையும் கோட்டையையும் சம்பத்தையும் மிருமில்லாத சேனையையும் உமதுவீரத்தையும் அச்சமில்லாமல் கண்ணிலுபார்த்து மனதினுல் மதித்துப்போய் ஆர்தான் உலகத்தில் உயிர்தப்பிப் பிழைத்திருக்கின்றார்கள் பொருந்திய காரியத்தையே நினைத்தாலும் உறுதியையே ஆலோசித்தாலும் ஜெயிக்கத்தக்கதையே செய்தாலும் போர்த்தொழில்செய்யத் துணிந்தாலும் அவர்களிருக்கு மிடத்திற்போயல்லவோ ஆகவேண்டியது. ஆகையால அவ்விடத்தித்போய் அவர்கள் நிர்மூலமாகும்படிக் கொல்வதேகாரியமென்று தெரியச்சொன்னன். அந்தத் துன்முகனே லங்காபதியின்கண்ணுக்கெதிரே கையமுர்த்தி மகாபாரிசனென்ற பராக்கிரமத்தையுடைய மந்திரியானவன் சொல்லுகின்றன். கோபமும் சாமர்த்தியமும் குரங்குக்கே யல்லாமல் இனி நமக்கென்னயிருக்கின்றது முன்னே அந்தக்குரங்குடனே பலமில்லாதவர்கள் சிலபேர் யுத்தஞ்செய்து மடிந்து போனர்களே அவர்களுடனே நம்முடைய புஜபல மெல்லாம் போய்விட்டதா! அலலது குரங்குவந்து இட்ட நெருப்பினுல் வெந்துபோன லங்கையுடனேகூட ராகூதர்களுடைய ஆண்மையும் வெந்துதான்போயிற்று! மனிதர்கள் கவேச்சையாய் ஏவுவதும் குரங்குவந்து இந்த ஆனாக்கொளுத்துவதும் ராகூதசேனையை மடிப்பதும் அதினிமித்தம் மற்றவர்களெலலாம் விசனப்பட்டுக் கூட்டங்கூடி ஆலோசிப்பதுமானுல் அப்பால் நடக்க வேண்டியதைக்குறித்துச் சொல்லவேணுமா! இப்படிக்கெலலாம் இருக்கிருந்து இதுகளோ ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைபண்ணவும் வாயினுற்சொல்லவும் எனக்குச்சம்மதியாயிருக்கவில்லை. அத்தமனிதர்களையும் குரங்கையும் ஒருகொன்று தின்றுவிட்டால் ஒரு எண்ணமுங்கைகூடி வசமாட்டாதென்று சண்டைசெய்யவே எத்தனிப்பட்டு அதிக கோபமாய்ச்சொன்னன். அவனுக்குப் பின்பு பிசாசனென்று பெயர்பெற்றவன் நம்முடைய-ராஜாசெய்கின்றதைப் பார்த்தால் வினுயோகிக்கிறதும் சரிக்குசரியாயிருக்கிற காரியமேயல்லாமல் ஒன்றும் சாரமில்லாத படியினுலே நாமெல்லாரும் பட்டணத்தைவிட்டுப் பலதிசையிலும்போய் நம்முடைய வாழ்வை யொழித்துவிட வேண்டியதாய் கேட்கதென்று ஒருப்பைப்போலப் பொங்கிச்சொன்னன். அவன்சொன்னவுடனே சூரியசத்துருவென்பவன் நம்முடைய ராஜாவின்குணமோ இப்படியிருக்கின்றது. இவருடைய ஆலோசனையும் ஒருவிதமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் காரணமிடத்தில் மனிதர்களே பெரியவர்களும் நாம் சிறியவர்களுமாய்விட்டோம். இனிவேதென்ன இருக்கின்றதென்றுசொன்னன். அப்புறம் யாகசத்துருவென்கின்றவன், ராகூதர்கள் யுத்தஞ்செய்வதிலும் பலத்திலுக்தர்

ழ்த்தவர்களா! இது ஒருவராலே சொல்லத் தக்கதா! மனிதர்களைக்குறித்துச் சகலருங் கூடியிருந்து மந்திராலோசனைசெய்கிறமட்டும் வந்துவிட்டதே ஆ! ஆ! என்முயிருக்கின்றதென்றுசொன்னன். பின்பு தூமாக்ஷனென்கிரங்கின் கூட்டத்தையுடைய மனிதர்களை நாய்களைரு பொருளாகச் சொல்ல மாட்டோம். மேலும் சூலப்படையையுடைய ருத்திரனைக்குறித்துச்சொன்னலும் லகூயஞ்செய்யமாட்டோம். எப்படியாயினும் அவர்களைக்கொல்லுகிறதே யுக்தமென்று சொன்னன். அவனுக்குப்பின் மற்றமந்திரிமார்களும் இதுவே யுக்தமென்று புத்திசொல்லுகின்ற சர்ப்பங்களைப்போல மனம்புழுங்கி அவரவர்களிருக்கவிடத்தினிருந்து சொன்னார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அதிககோபாவேச முடையவர்களாய்ச் சொன்ன மந்திரிமார்களையெல்லாம் நீங்கள் காரியா காரியங்தெரியாமற்பேசுகின்றீர்கள்சும்மாயிருங்களென்றுதடுத்து தன்தமயனுகிய தசக்கிரீவனைப்பார்த்து நான் இதமான நிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமன்னவென்று அவனுடைய நேரிடோயதம்பியாகிய கும்பகர்ணனென்பவன் சொல்லத்தொடங்கினன். ஐயா! நீர் சென்டமாகிய பிரமலுத்திலே உற்பவித்திர் சகல்திரவேதங்களையும் ஒதி அதுகளின் அர்த்தங்களையுந்தெளிந்து ஞானேக்கிருஷ்டராயிருக்கின்றீர் இப்படிப்பட்ட நீர் பாபகித்தியத்தை விரும்பிச்செய்ய ஏற்பட்டீர் சித்திரவிசித்திரமாயிருக்கின்ற மகாபட்டணத்தை அக்கினிதக்தமாம்படிசெய்திர். என்னுடையராஜ்ஜியம் அழிந்துபோய்விட்டதென்று வருத்தப்படுகின்றீர் ராஜதர்மத் தப்பி அங்கியருலத்தா லொருவனுடைய பெண்சாதியை இச்சித்து எடுத்துவந்து சிறைவைத்தீர். ஆதலால் நீர் இக்தப் பாபகர்ம மொன்றுமாத்திரமா சூழப்பெற்றீர். மேலும் கொடியபாபத்மாக்கள் அடையத்தக்கமகத்தாயிய பழியையும் அடையப்பெற்றீர். இதைப்பார்க்கிலும் அதிகமாயிய பழிவேறென்றுண்டா! இப்பொழுது நகரமானது அழிந்துபோய்விட்டதென்று வெட்கப்படுகிறீர் உம்முடைய பிராணனுக்குச் சமானமாகிய தேவிமார்களெல்லாரும் உம்மைக்குறித்து அழிக்கமுடியாதபடி ஒருவன் பெண்சாதியா யிருக்கின்றவருடைய காலிலே நீர்போய் விழுந்து விழுந்து வணக்க அவள்வைதை மறுக்கும்படியாயிருக்கின்றதே இதைப்பற்றி நாணமிலையா! இதுவென்ன கீர்த்தியா! என்றைக்கு ஒருவனுடைய மனையிடத்திலிருந்த பதிவிரதையைக்கொண்டுவந்து இரங்காத கடினசித்தமும் அதற்குத்தக்க கடினசெய்கையுமுடையவனுய்முறையழிந்து சிறைவைத்தையோ அன்றைக்கே ராகூதர்களுடைய பெருமைகுலைந்துபோயிற்று. அபகீர்த்தியை யுடையவர்களும் புகழப்பெறுவதுண்டா! குற்றமற்ற பரதாரத்தை யெடுத்துவந்து சிறைவைத்த நீர் தோஷமில்லாத கீர்த்தியை இச்சிக்கின்றீர். வாய்மாத்திரம் டம்பமாய் வீரம்பேசுகின்றது. மனிதனென்பதைக்குறித்த அபிமானமும் வாசிக்கின்றது ஆகையால் நம்முடையபிரதபம்கன்றுயிருக்கின்றது. உயர்ந்தவர்கள் செய்வதற்குரிய நல்லசெய்கை

னையச்செய்யவில்லை. கம்முடைய ராக்ஷதகுலத்துக்கேற்ற துஷ்கிர்த்தியமேசெய்தீர் இனியத்தச் சீதா பிராட்டியை விட்டுவிட்டோமானாலும், நாம் பராக்கிரமத்தில் மிகவும்இனத்தவர்களாகின்றோம்அதைவிடஅவர்களைகையிலுல மாண்டுபோனாலும் நலலதாகும். அதுபழிப்பாகாட்டாது. ஆரணியத்தில் தனக்கு உபபலமில்லாமல் ராமன் ஒருவனேயிருந்து வில்லேவனைத்துக் கரதூஷணதிரிசிரர்களுடைய சேனைகளே நாசமாக்கி அவர்களையுங் கொன்றுவென்று களைபறித்தான். அதுவும் அவனுடைய சாமர்த்தியத்திற்குப் போதுமானதல்ல இனி நமக்குரும் அந்தக்கதிதானுகப்போகின்றது. அதற்குமேல் நமக்கென்ன உறுதியுண்டு அந்தமானிடர்கள் நம்மை ஜெயிக்கத்தக்கவர்களானாலும் சாரமில்லையென்பதாக நினைத்து நாம்விலகிநில்லாமல் அவர்கள்மேற் படையெடுத்துப்போய் நெருங்கி யுத்தஞ்செய்து அவர்களைக்கொல்லாமற்போவோமானால் தேவர்கள்முதலாகிய ஏழுலகத்தாரும் ஒருமிக்க அந்தப் பகைவர்களுடனே கூடிக்கொள்வார்கள். அவ்விதமாக அவர்களுக்குப்படைத்துணைசேர்ந்ததற்குமுன்னே ஒருகொடிப்பொழுதில் நாம் கடலைத்தாண்டிப்போய் அம்மனிதர்கள் வானரர்களெலலாருமவேறிடத்தில் ஒடிப்போகாதபடிவளைத்து வேருடனே மடிந்துபோகப் பல்மபடலஞ்செய்வதே காரியமென்று சொன்னன். அந்தவார்த்தைகேட்டு ராவணேஸ்வரன் கும்பிரும்பகர்ணு ! நீ நல்ல உபாயஞ்சொன்னாய் நானும் இப்படியே யோசித்தேன் இதைவிட்டு இனி வேறுரு யோசனை செய்கிறது காரியப்பழுதாகும் இந்தகொடியிம்போய்ச் சத்துருக்களெல்லாங்கொன்று குவித்துவிட்டேயருவோம். நம்முடைய சேனைமுத்திரத்தையெல்லாம்இப்பொழுதுபிரயாணப்படுத்தும்படிச்செய்யக்கடவாயென்று ஆக்கியாபித்தான். இப்படியாகப் பிரதாபலக்ஷேஸ்வரன்சொன்னபொழுது ஐயா! சேனைகளுடனே நீர்போயல்லவா மனிதர்களோடு எதிர்த்துச்சண்டையிட்டு அவர்களை ஜெயித்துவருகிறவர். அப்படியானால் எங்களுடைவீரம் கலலதாருமென்றுசிரித்து ஜேஷ்டபுத்திரனுகிய இந்திரஜித்துச் சொல்லுகின்றன், உமாபதியானவர் கொடுத்தவரங்களையும் ஆயுதங்களையும்பிரமதேவன்கொடுத்தவரங்களையும்ஆயுதங்களையும் நாகபாசமுதலான ஆயுதங்களையும் வினைசுமந்துகொண்டு இக்கேழிருக்கின்ற பலபேர்களும் ஏசுகின்ற நிழல்சொல்லுக்கு இசையாமல் உழலுகின்றவனுய் நானுமொருவனிருக்கிறேனல்லவா ! நிரிலோகங்களும் அதுகளைசிருஷ்டித்துரசூரித்துச்சங்காரிக்கின்றவர்களாகியநிமூர்த்திகளுடனே கூடிவந்து உம்மோடெதிர்த்துச் சண்டை செய்தாலும் எனையனுப்பும் உம்சகுகான் ஜெயத்தைச்சம்பாதித்துக்கொடாமற் போவேனேயாகில் நீரென்னைப் பெற்றதுமில்லை நானுமக்குப்பின்னையாய்ப் பிறந்ததுமில்லை. குரக்குஜீவிதத்தையும் பூமிமுழுதும் என்னுலே குறைத்துத்தாக்கப்பட்டதலைகளால்மறைபடவும் போர்க்களமானவிடங்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களாகிய மானிடர்கள் மிகவும் வருத்தப்படவும் தையானவுள் மெய்பதைத்துத் துக்கப்படவும் அவ்விருவருடைய சைக்கினையும் கொய்து கொண்டுவருகிறேன்பாரும். தினச்செல்லினலே காலத்தைக்கழிக்கவில்லை. கருக்கத்திலை முடித்துவிடுகிறேன் குரங்குகள் மலையைப்பிளந்தும்படி விசையாயிடித்துவிழுகின்ற வல்விடியைப்போலக் கடிமை தோன்றும்படி என்னில்ஒலேபூட்டிப் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற உக்கிரமான பாணத்திற்குப்பயந்து பல்லை இளித்துக்கொண்டு இந்த அண்டத்தைத்தாண்டி யோடிவதைக்கண்டு மெய்சகம் ஆனைப்படையில்லாதவர்கள், தேர்ப்படையில்லாதவர்கள், புரவிப்படையில்லாதவர்கள், ஆட்படையுமில்லாதவர்கள், நம்மைப்போலவரமும் பெறுதவர்கள் கையிலே ஒருபொருளுமில்லாதவர்கள் கூனியருடுகையுடைய அற்பமாகிய குரங்குகளைக்கூட்டிக்கொண்டு நம்மைவெல்ல நினைக்கின்றவர்களோ மானிடர்களாபிருக்கின்றார்களாகையால் நமதாண்மையானது அழகாயிருக்கின்றதல்லவா ! பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு ஆகாசமாகிய பஞ்சபூதங்களும் அப்பஞ்சபூத காரியமாகிய உலகங்களியாவும் ஒருநிமிஷத்தில் நிலைகுலையும்படி மானிடர்களுக்குள்ளே ஒருவருக்தவருமலும் முரங்குகள்முதலற்றுப்போகவும் நாசஞ்செய்யாமல் நான்மீண்டுவருவதில்லையென்றுசொல்லி பிதாவின் பாதத்தை வணங்கியெழுந்து எனக்குவிடைகொடுக்கவேணுமென்றமாத்திரத்தில் அதிகோபங்கொண்டு வாயிலுள்ள பற்களைகடித்து உயிர்வருத்தின்ற சகல தீவினைகளையும் வென்ற பெரியோர்களுக்குள் விசேஷமாகமதிக்கப்படுகின்ற விபீஷணாழ்வார் அந்த இந்திரஜித்தைப்பார்த்துச்சொல்லுகின்றார். அப்பா ! சகலசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த அதிநுட்பமாகிய அறிவினையுடையவர்களும் மேலாகியபொருளை அறியத்தக்கபெருமையையுடையவர்களும்போலப் பேசவந்தையே ! மேல்வருங்காரியத்தைக் கண்டறியுங் கல்வியில்லாதகிறுபிள்ளையாகிய நீயா இந்தவிஷயங்களைக்குறித்துப் பேசுகின்றவன், நீபேசுகின்றது எப்படியிருக்கிறதென்றால் விவேகமில்லாதவனும் கண்ணிலலாதவனுமாகிய ஒருவன் தன்கையிலெழுதப்பட்ட சித்திரம்போலிருக்கின்றது. முரிந்தவயதினையும் பேரறிவையுடையவர்கள் கூடி மந்திராலோசனைசெய்யும் இந்தக்கூட்டத்தில் நீ முன்னே சேர்ந்திருக்கலாமா ! பரலயத்தினுலே அந்தகாரமத்தையெண்ணுமலிருக்கின்றபடி நிர்மல சித்தத்தையுடைய பெரியோர்கள் எப்போதுங் கிரமமாகவே நடந்து கொண்டின்றார்கள். அவர்களிருக்கட்டும் பாபாத்மாக்களாகிய அசுரர்கள் முதலானவர்கள் புண்ணியாத்மாக்களாகியதேவர்களாய்க்கிரேஷ்டப்படுகின்றது. தர்மத்தினுலேயோ! அல்லது மாயையினுலேயோ ! அல்லது வஞ்சனையினுலேயோ ! அல்லது தங்களுடைய பராக்கிரமத்தினுலேயோ ! நீ தாமத்தைக்கைவிட்டுத் தேவர்களை ஜெயித்த உன்னுடைய பராக்கிரமச்செய்கையை ஆலோசித்தறியுமிடத்தில் அதுவும் பூர்வம் நெறிதவறுமற்செய்த தவத்தினுலும் வைராக்கியத்தைவிட்டு அந்தப்பிரமாதி தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தினையே இன்னமும் பொல்லாதவராகாதேகர்கள் மும்மூர்த்திகளையும்வென்று மூன்றுலோகங்களையும் பூரணமாக அரசாண்டுகொண்டிருந்தும் கெர்மதுரிகரும்பாடி மனமே முதிலாக இறந்துபோனர்களையல்லாமல் நியாயமாய்த் தேவர்களோவென்றவர்கள் ஆரிருக்கின்றார்கள். முனிவர்களுக்குள்ளும் தேவர்களுக்குள்ளும் முன்னும்பின்னும் இருவினைகளையுங்கடந்து மேலாகிய மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தவர்களெத்தனபேர்களென்று அளவிட்டுச்சொல்லுவோம் மற்றவர்களுக்குள்ளே ஆர்தான் அப்படிச்செய்தார்கள். சிறுபிள்ளையானபடியினுலே இப்படிச்சொன்னாய் நீ புத்திரில்லாதவனென்று மகனே அதட்டி, தமையனுயிராவணனுப்பார்த்துச் சுவாமி ! என்வார்த்தையை இகழ்ச்சியாமற் கேட்பீரேயாகில் தெளிவான கல்வி சொற்களைச்சொல்லுகிறேனென்று சொல்லத்தலைப்பட்டார், எனக்குத் தந்தையும் நீரே ! தாயும் நீரே ! தமையனும் நீரே ! நான் பூஜிக்கின்ற சாஸ்திரதெய்வமும் நீரே ! கவலும் நீரே ! மற்றுஞ்சகலமும் நீரே ! ஆகையால் உம்முடைய இந்திர யோக போக பாக்கிய வைபவத்தை நிறுத்துவிடுகிறதொன்று மிகவும் மனமெவிங்தேன். அதனுல் உமக்கு நான்சொல்ல ஏற்பட்டேன். பல நூல்களையுங்கற்றமைந்த தன்மையென்னிடத்திலில்லாமற் போனும் சாஸ்திரியமாகத்தக்க விஷயத்தை ஆலோசியாவிட்டானும், உபாயதந்திரங்களை கிச்சயித்துச் சொல்லாதிருந்தானும் நீரென்சொல்முழுதுங் கேட்டபிறகு வேண்டுமானுல் என்மேற் கோபித்துகொள்ளும். இலாக்கியமாகிய நம்முடைய சுகரமும் உம்முடைய பிரதாபமும் ஞானவிலென்கின்ற லோகமாதாவினுடைய கற்பினல் வெக்குதல்லாமல் ஒருருரங்கு சுட்டதென்று நினைக்கிற தென்னபெருமையா ! யோகிகளுமிடத்தில் எவர்களுங் காணுமல் ஆபத்தும் சம்பத்தும் பெண்ணினுலும் பொன்னினுலும் மண்ணினுலுமல்லது வேறெவன்றினுல் வரத்தக்கதுகளோ ! கடல்சூழ்ந்த லங்காபுரத்திலிவன் பூர்வம் அருமையாய்ச்செய்த தபோபலமெல்லாம் ஒரு மானிடஸ்திரியினுல், அழிந்துபோமென்று உலகத்தார் சொல்லும்அபக்கியாதியாயிவளார்த்தையானதுநிப்பொழுதென்ன மூடியத்தக்கதா ! நீர் பிரமாவைகோக்கி நெடுகாலமாகத் தவஞ்செய்து அவரிடத்தில் தேவதானவர்முலானவர்களுக்கு ஜெயிக்கும்படி வரம்பெற்றபோது மனிதனை ஜெயிக்கும்படி வரம்பெறவில்லையே ! ஆகையால அவர்களை எத்தனித்தகால இனி ஜெயங்கொள்வீர் வேறொரு உபபலமுமவேண்டாமல் நீர் தனியேபொதிர்த்து எழுலகங்களையும் வெல்லத்தக்கவராயிருக்கும். மனிதர்களோமாத்திரம் வெலலமட்டுமென்பதற்கு ஆயிரக்தோள்களையுடைய கார்த்தவீரார்ச்சுனனுகிய மனுஷனுக்கு, உம்முடைய வலி தோற்றுப்போனதுவே திருஷ்டாந்தம் இதைவிட வேறு சாதியும்வேணுமா ? முற்காலத்தில் வேனத்தனையும் உயர்ந்த கைலாசகிரியையெடுத்ததுகண்டு சதுர்ப்புஜங்களையுடையகந்திகேஸ்வரன் நிருதர்குளாலே உன்பலமழியப்படுவாயென்று சொன்னசாபத்தை வாலியினிடத்திலே பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டிருக்கிறீர். பூர்வம் நெய்னிகமாகிய கற்பினையுடைய வேதவல்லியென்ற நிலிபுத்திரியானவள் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு தனக்குக் கணவனுகவேணுமென்று தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில், அவனை நீர் கற்பழிக்கஎற்பட்டபோது அவள் வாயினற்கொடுத்தசாபத்தைகரம் தடுக்கத்தக்க வல்லமையுடையவர்களாவோமா ! உனக்குகானே மிர்த்துவாகிய தீராப்பினியென்றுசொல்லிவிட்டு அக்கினியிலேபிரவேசமானுளே அவள்தான் இக்கச் சீதையாய்வந்து அவதரித்திருக்கின்றுள். இந்திராதி தேவர்களுக்குச் சத்துருவாயிருந்த சம்பராசுரனை ஆகாசத்தினிடத்திலிரதத்தை நடத்திக்கொண்டுபோய் வில்லின் வலிமையாலபிரபலமாகிய யுத்தஞ்செய்து தலையறுத்து, அந்தத் தேவர்கள் பிழைக்கும்படி தேவராஜனுக்கு அரசுகொடுத்து உதவிசெய்து தர்மசக்கரமானது தானேவியபடியே உலகத்தில் தனக்குறுழியஞ்செய்ய, மகத்தாகியதீர்த்தியைவளர்த்த தசரதமகாராஜனென்பவனெருவனிருந்தான் அந்தத்தசரதனே, தேவேந்திரன் நிஷ்பமாய்ச்சுமக்க முதுகின்மேலேறி யிருந்து வாகையுருவி அசுரர்களையெல்லாஞ் சங்கரித்த ஒப்பற்ற ஆண்மையையுடையகுஞ்சமகாராஜனும், சன்னிடத்திலிட்ட வித்துக்களையெலலாம் மூனைக்கவெரட்டாமல் தனக்குள்ளே மிழுத்துக்கொண்டு மதப்பட்டிருந்த பூமியின்மேல் பாணப் பிரயோகஞ்செய்து அதன்மதத்தையடக்கி, அது பசுவுருக்கொண்டுவந்து தானியமுதலாகிய சகல பதார்த்தங்களையும் கொடுக்கும்படி மூலியின்வழியே கறந்தெடுத்துக்கொள்ளச்செய்த பிருதுமகாராஜனும், சமுத்திரத்தைத்தோண்டிய சகரர்களும், கபிலனுல்ஆகாசகெங்கையைப் பூமியிற்கொண்டுவந்த பகீரதமகாராஜனும் அவதரித்த மநுவம்சத்தில் உற்பவித்தவன் அவன்பொய்பேசி உலகத்தைப் பகைத்தவர்களுடைய குலத்தைக்கருவறுத்துத் தர்மத்தைவிர்த்திசெய்து அதத்தர்மநெறியிலின்று, நன்மனைவிக்குக் கொடுத்தவரத்தை மறுக்கமாட்டாமல் சத்தியத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பிராணனைக் கொடுத்துத் தேவர்களும் பெறுவதற்கு அருமையாகிய சாக்ஷாத் மோக்ஷத்தைப்பெற்றன். அந்தத் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களே இப்போது உமக்குப் பகைவர்களாய் வந்திருக்கிறார்கள். அம்மம்மா ! அவர்களை எப்படிப்பட்டவர்களென்று நீர் கேட்பீரேயாகில், ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் பெயர்பெற்ற அந்த இருவரும் உங்களுக்கு ஒருவரும் எதிரில்லாதவராகளாயிருக்கின்றவர்கள். மூலிவேரர்களும் தேவர்களும் எல்லாமறிந்த ஞானியர்களும்மற்றுமுள்ளசகல உத்தமர்களும்நினைப்பதற்கு அருமையாகியதனைமையையுடைய மகாபுருஷர்கள். நாம்செய்தவினையால் மனிதர்களைவடிவெடுத்து யாவர்களும் எளிதாகவந்திருக்கின்றகள் தாமரையாசனத்தையுடைய பிரமதேவனுடனே சகலபுவனங்களையுங் சிருஷ்டிசெய்கிறேனென்று பிரயத்தினப்பட்ட விஸ்வாமித்திரமகாரிஷி கொடுக்கப் பெற்றதனப்பட்ட விஸ்வாமித்திரமகாரிஷி கொடுக்கப் பெற்றதாகளாய் இமைப்பொழுதிலே யாவரும் நாசமாம்படி ஏவலைப்பட்ட வுலகங்களிலும் விசையாய்ச செல்லுகின்

ற அஸ்திரசஸ்திரமூதலாகிய ஆயுதங்களைக் கையிற்பிடி
தீதிருக்கிறார்கள், பூர்வம் புஜபரக்கிரமத்தையுடையஅ
சுரர்களுடனே யகைத்துத் தேவர்களினித்தசமயத்தில்
அவர்களுக்காக எடுத்து வஜ்ரத்தாயுதத்தைச்செய்து ஜெய
ந்தனைச் சம்பாதித்துக்கொடுத்த கருடவாகனருடனுகிய
ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய கையிலிலையும் முப்புரங்களை
நித்து நீறுசெய்யும்படி கைலாசகாதன்பிரயோகித்தவில்லியா
ஸ்திரத்தையும் முனித்தவிவராகிய அகஸ்தியர் கொடுக்
கபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலிரு
கின்ற நாகாஸ்திரங்கள் எப்படிப்பட்டதுக ளென்றால்
நாவைவீட்டி உலகங்களையெல்லாம் ஒருமிக்கவளைத்துள
ஒத்து விழுங்குகின்றதுகளும் திக்குகளையெல்லாம் ஒரு
சுவனத்திலேபோய் அளவிடுகின்றதுகளும் எப்போது
ம் விஷாக்கினியே கக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதுகளும் அ
தியுக்ஷமாகப் பெருமூச்செறிகின்றதுகளும் பிரகாசத்
தையிகின்ற கூரிய பற்களையுடையதுகளும் அவ்விரா
கிகளர்களுடைய அம்புறைதூணியாகிய புற்றினிடத்தி
லிருந்து வீறுகின்றதுகளும் பூரண கியானத்தையுடைய
பெரியோர்கள்விஷயத்தில் அபசாரப்படுகின்ற பாபாத்
மாக்களுடைய உயிரையல்லது வேறெரு இரையைஇச்
சியாததுகளுமாயிருக்கின்றதுகள். அவர்களுடைய வீர்
களை அந்தப்பிரதாபசாலிகளால்மாத்திரம்எடுப்பதற்கும்
வதிப்பதற்கும் பாணப்பிரயோகஞ் செய்வதற்கும் சுல
பமாயிருக்கிறதேயல்லாமல், மற்றேருவரால் அசைக்க
வுமேமோ! அப்படி அபாரமானதாகளும் கெடியதுகளு
மாயிருக்கின்றதுகள். அதுகளிற்பூட்டிய நரியும் அது
படாதுகள். நம்முடையசொற்பமாயே வீற்களைப்போ
ல எளிதில் ஒடிக்கப்படுமோ! அன்மியும் அதுகள் மர
மோ! மூகுகிலோ! அண்டத்தை ஊடுருவிநிற்கின்ற ம
காமேருவோ! சப்தருஷர்சஞ்சுகளில் சம்பந்தப் பட்ட
துகளோ! அல்லது இதுகளெல்லா மல்லவோ என்ன
மோதெரியாத அவர்களுடைய பாணங்களால் கடலைக்
கண்டகவாலியினுடைய மார்புருவி அவன் பராக்கிரம
முடனேயிறது. உலகத்தையெல்லாங் கலிந்து சூழ்ந்தமரா
மரங்களும் ஒதிகியதுகள். கரன் முதலானவர்களுடை
யதலைகளும் விராதனுடையதலையும் கண்டிக்கப்பட்டது
கள். இவி யுத்தமுண்டாகுமானால் தேவர்களுடைய வி
தத்தங்களுமலலாமல் அவர்களுக்கு அடங்காத பகை
வென்பது வேறெதுன்டோ! மகிமையுடைய யுடைய
ஞனிஸ்வார்களவர்களுக்குவேண்டியவரங்களைக்கொ
த்து இனையில்லாதவர்களாகிய அந்த இருவரும் தே
வர்களுடனே புவனக்களையெல்லாம் வெலலுவார்களெ
ன்றும், ரகஸ்தர்களுடைய குலமானதுவேரற்றுப்போ
யிடச்கொல்லுவார்களென்றும் நினைத்திருந்த அவர்க
ளுக்கு நிலைத்திருக்கிறார்கள். உம்முடைய கிருபை
யினலமல் வேறுகதி யில்லாதிருக்கின்ற தேவர்களு
டையமனது மூன்று ராகஸதர்களுடைய பெயரைச்சொ
ல்லுதலும் கெடுகும். இரவும்பகலும் நித்திரை செய்வது
மாடார்கள். இப்போது ஜானகியாகியவிருந்தை உண்
ண எத்தனிப்பட்டவர்கள் மாண்டுபோய் ரசகபிராப்தர்
களாவார்களென்று எண்ணிக்கொணடு கமக்குப் பயப்ப
டாதிருக்கிறார்கள். அடைக்கலஞ்சரனத்தை யடியாதி
ருந்ததனல நமக்குப்பயந்துகிடந்த ரிஷிகளுடையமுகங
கள் பகற்காலசந்திரனைப்போல ஒளிமழுங்கி யிருந்தது
போய், இப்போது சரற்காலத்தின் இராத்திரியி லுதய
மாகிய சந்திரனைப்போல அதிக பிரகாசத்தைக் கொண்
டிருக்கின்றதுகள். கடல்சூழ்ந்த உலகத்துக்குவிட்டு அப்
புறம்போய்த் தங்கள் உருவத்தைமறைத்துக்கொண்டிரு
ங்குஞ்சஞ்சரியாமல் ஒடுங்கிப்பதுங்கிய எமன் முதலா
னதேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றவர்களும் சீதையா
னவள் நம்முடையகரத்தில் வந்திருக்கிறவிஷயத்தை
ட்டபின்பு பயமில்லாமல், திரும்பிவந்து தீங்குகளுண்டா
கிய சுவர்க்கமுதலானதுகளையும் அடிக்கடிப்பார்த்துச்ச
ந்தோஷித்துப் போகின்றார்கள். சொலலத்தகாத துர்ச்
சகுனங்கள் எங்குங்காணத்தலைப்பட்டதுகள்நம்மைவெ
ல்லத்தக்க சக்தியில்லாத நம்முடைய சத்துருக்களாகிய
தேவர்களும், அசுரர்களும் சண்டையிலேதோற்று விட்
டுவிட்டுப்போனகுதிரைகளும் யானைகளும் வலதுதோளி
முன்னேயெடித்துவைத்து நம்முடைய கிரகங்களுக்குள்
வந்து நுழைகின்றதுகள். ராகஸதர்கள் லாயிலும் பல்லி
லும் நீரில்லாமல் வாடுகின்றார்கள், பேய்களும் பூதங்க
ளும் நாய்களும் கழுகளும் காடுகளமுழுமையும் நிறைன்
றதுகள். ஸ்திரீகளுடைய கூந்தலிகளும் நம்முடைய தி
கைகளும் கெருப்பிலவெந்து சுடுகாற்றம் நாறுகின்றதுக
ள். இவி யிதுகளைப்பார்க்கிலும் வேறுதுர்நிமித்தமும் மு
ண்டா? தேவலோகமானது அதமாகும்படித் தேவர்க
ளைப்போரிலே நிர்மூலஞ்செய்த கரன்-தூஷணன் - திரி
சிரன்-மான்வடிவெடுத்தமாரீசன் -வாலிமுதலானவர்க
ளுமே இவர்களால் மாண்டதனல மானே இடதுகையி
லேந்தியசிவனும்-சக்கரபாணியாகிய விஷ்ணுவும்- பிர
மாவும்-மற்றத்தேவேந்திராதி தேவர்களுந்தான் இந்த
இரண்டுமனிதர்களுக்குச் சமானமாவார்களென்று நீர்
தான் எண்ணுவார்கள் ஐயா! இன்னமொன்றுசொல்லு
கிறேன் அதைச்சக்தோஷமாய்க்கேளும் அந்த இரண்டு
மனிதர்களாயும் வானரக்கூட்டங்களாயும் வந்திருக்கிற
வர்கள் நம்முடைய பகையாளிகளாகிய தேவர்களென்
று அறிந்துகொள்ளும். ஆகையால் அவாகளுடனே ப
கைகொள்ளலாமென்பது செவிகொடுத்துக் கேட்கத்த
க்கதலல இது நமக்கு உறுதியென்று நினைப்பதும் காரி
யமல்ல கீர்த்தியும் பராக்கியமும் குலகிரேஷ்டமுங்குறை
க்துபோக, அபகீர்த்தியும் சிறுமையும் அதிரேஷ்டமும்
பிரபலிக்க நமதுகற்றத்துடனே நாம்மடிக்காமல சனி
யாகசற்பினியுடைய தோபிராட்டியை விட்டிடும். இ
தைப்பார்க்கிலும் வேறே ஜெயமென்பது நமக்கில்லையே
என்று பிரமகியானிகளுக்குள் சிறந்த விபிஷணராளவர்
சொன்னர். அந்தவசனத்தைக்கேட்ட ராவணேஸ்வரன்
கையோடுகையறைந்து வாய்கள்தோறுமுள்ள கோரத
ந்தங்கள் பிறைக்கூட்டம்போலப் பிரகாசிக்கக் கண்களி
ல் கெருப்பெழ, உதடுகளும் அதுகள் ஜொலிக்கின்ற
மார்பும் தோளும் குலுங்க நகைத்துச்சொலலத் தொட

ங்கினன். இவ்விடத்திற் பேசினவர்களெல்லாரைப்பார்
க்கிலும் நலல உறுதிகளைச் சொல்லுகிறேனென்றுசொ
ல்லிக்கேவலம் பித்தர்கள்பேசுகிறபேச்சுகளேயே பேசினி
னும். என்னுடைய மகாபல்த்தைக் கொச்சையாகிய மா
னிடர்கள் ஜெயங்கொள்ளுவார்களென்று எனகருகேரி
லேதானே சொன்னது நீயவர்களுக்குப் பயப்பட்டுச்
சொன்னதா? அல்லது அவர்களிடத்தில் அன்பினலே
சொன்னதா! என்னகருத்துக்கொண்டி சொன்னாய். ம
துகேப்பசுக்கோ வெல்லும்படிக்கு நான்வரம்பெற வில்
லையென்று இந்த அற்பவிஷயத்தை மனக்கொரு லகுவி
மாதகக் குறித்துக்கொண்டி என்மேற்குற்றஞ்சொல
லவந்தையே. அஷ்டதிக்குகளையும் திரிலோகங்களையும்
அஷ்டலஜங்களையும்ஜெயித்து அந்தத் தழல்வண்ணனுடை
ய சிவனைக் கைலாசபர்வதத்திலேனை எடுத்தேனே. அ
படியெல்லாம் செய்கிறதற்குமுன்பு நான் எதாவது வர
ம்பெற்றதுண்டா? கொஞ்சமாவது மன்றிலெண்ணிப்
பாராமல் பயனில்லாத சொற்களைசொன்னாய். ரண
களத்தில் தேவர்கள் என்மேற்பிரயோகஞ்செய்த தெய்
விகமாகிய கொடிய ஆயுதங்களெலலாம் என்னை என்ன
உபத்திரவஞ் செய்தனுகள் அவர்சன்தான் என்னசெய்
தார்கள். அந்தமனிதர்கள் என்னைவெல்லுகிறதென்பது
அப்படியிருக்கட்டும். ஒருகேயென்ற ஒரு தாய்வயிற்றி
லே என்னுடனேகூடபிறந்த உன்னைத்தான் அவர்கள்
ஜெயிக்க மாட்டிவார்களென்று சொல்லுகிறதற்கு நீ
முண்டா! கல்லது ஒருவன் எதாவது சொல்லும்போது
து இதுசொல்லத்தக்கது தகாதது என்று ஆய்ந்தறிந்த
லலவோ சொலலவேணும். அவ்வாது நீயோ கொல்லு
ஞ்சொல்லி அறிந்துகொல்லவேயில்லை, பலதடவைதோ
றும் ஒருதரம் வெறுமிகொன்னத்தம்பராக்கிரமமுமுன்
டி ஆறுதல் அண்டத்தைக் கலலிவெறியிற்ற மகாபலத்
தையுடைய என்பக்குஞ்சுத்தையும் என்னையும் போர்க்
களத்தில் ஜெயிக்கின்ற சத்துருக்களுண்டென்றும் கினை
வுகொண்டாய. தம்பி! என்தேவர்களிடத்திற்பெற்ற வர
த்தினுல் மிகவுஞ்செருக்குண்டாய்ப் பேசுகிறேன் அந்த
மனிதர்களை நிர்மூலத்திற்குக்குளிசை பிதாவாகனுடை
ய சிவனிடத்திலேயா! புவனங்களையெல்லாம் நகை
க்கின்ற மகாவிஷ்ணுவினிடத்திலேயா! பிரமாவினிடத
திலேயா! இவர்களெல்லாமல மற்ற யாரிடத்திலைான
வரம்பெற்றுக்கொன்று சொலலுகின்றாய். நகிகொடுத்
தசாபத்தினுல் நூருங்குகள் நம்மைக் கெலிக்கு மென்று
சொலலவாயானுல் இந்திராதி தேவர்களாலும் சித்தர்கள்
யக்ஷர்கள்முதலானவர்களாலும் நமக்குவரங்கிருக்கிற சா
பங்கள் எண்ணத்தொலையுமா! அதுகளெல்லாஞ் செர்
தகென்ன! சுரோத்திராதி இந்திரியங்களோயும் சப்தாதி
விஷயங்களோயும் மனதி அந்தக்கரணங்களையும் அடக்கி
னவர்களாகிய எதின்வரிகளிலும், நிஷ்டைவரிகளிலும்,
நமக்கு மரணம் நினைக்கும்படிப் பிரார்த்திகதாதவர்களா
ர் அவர்களுடைய எண்ணங்களெலலாந்தான் நமமை அ
ழித்துவிட்டதென்ன! சபையிலே கடனஞ் செய்கின்ற
இவனிடத்தில் அன்புசெய்து அந்தப்பூதாபலதுதால் எ

திரிபின்பலத்தில் பாதி தனக்குவரும்படி வாவிவரம்பெ
ற்றதை அறியாமல் நானிளைத்துநிற்க, என்பலம் அவனி
டத்திற்போய்ச்சேர்ந்ததனலல்லவோ அவனுக்குத்தோ
ற்றேன். அப்படியிருக்க மற்றக்குரங்குகளெல்லாம் என்
னை ஜெயங்கொன்றுமென்பது நீ பெய்படிக்குறித்துக்
கொண்டாய். நிலகண்டத்தையுடைய சங்கரனும் சக்ர
தாரனுகிய மகாவிஷ்ணுவும், அந்த வாலிக்கு எதிரே நி
னறு போர் செய்தாலும் அவர்களுடைய மகா பலமு
ம் அவனிடத்திற் சென்றவரத்தை அறிந்து அவனுக்
கு எதிரேபோவதற்கு அஞ்சி ராமனுகிய அக்மனிதன்
மறைந்திருந்து அவனை எய்தான். பிதிலியில ஜனகராசி
யவிலலியெரித்துக் கிஷ்கிந்தையில் ஒட்டையானமர
மரங்களின்மேல் ஆமைச்செலுத்தி அயோத்தியில் கூ
னியினுடைய உபாயத்தினுல் அரசாட்சியை இழக்கு ரா
மனியத்திற்குவந்து நான்செய்த மாயையினுல் தம்பி
ராதியைப் பகிகொடுத்து மானுலமில்லாமலுமிருக்கு
ம் உயிரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த மனிதர
டையப்பலத்தை யில்லாமல் மதித்துச்செல்லுகிறவர்க
ளாரிருக்கிறார்களென்று தமதுவார்த்தையை இயற்கி
செய்து உலகுப்புத்தியில்லே நல்லது கீயேழுந்திரு அ
ப்பாலே போவென்றுசொன்ன ராவணனை விபீஷணன்
இவன் பாழ்த்தான் போவென்று நினையாமல் அவனுக்கு
ச் சமீபத்திற்போய்ச் சுகோதர வாத்சல்யத்தினுல் ம
றுபடியும் இன்னமொரு உறுதிவார்த்தைசொலலுகிறே
ன்கேளுமென்று சொல்லுகின்றார். தனகது மேற்பட்ட
பொருள்வேறொன்றில்லாமல்லுப்பநிருக்கின்றபராப
வஸ்துவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே நம்முடையபகிமித்தம்
தேவர்கள்செய்த உபாயத்தினுல் அந்தமனிடனுவகுத்
தனத்திருக்கின்றனன் நீயேதோ அறியாமல் இகழ்சி
ன்றி அப்படிச் செய்யவேண்டாமென்று தம்பியான் ப
த்தனைத்தொழுது இரந்துசொல்ல, அவனேடுத்துக
ரிவன் அ!-அ! அம்மனிதனை விஷ்ணுவென்னு சொ
ல்லுவாயானல் உன்பக்கியை யென்னவென்பது அப்ப
க்தியிராமல்லவோ சொல்லுகிறாய். அரியும் அக்க
விஷ்ணுவும் ஒன்றுதானே. மானுஷனுகிய ராமனை
யா உலகத்தைப்படைப்பதற்கு அழைக்கலாம்? நீ
சொன்ன அந்தத்தேவன் அரியாத பிறபிலையாயிருக்
காரோ? சிவனும் பிரமாவும் தேவர்களுக்குமேலிருக்க
அக்கினியும் மற்றுமுள்ள இந்திரன், அக்கினி, யம
ன், வருணன், வாயு, குபேரனிய தேவர்களும் அடங்கி
யொருக்கித்திடிகொள்ளுமுப்படி இரிலோகங்களும் நா
ன் எகாதிபத்தியமாக அரசாண்டுகொண்டிருக்கலாம
லிலலையோ! அல்லது அவன் பலவினம்ப
ட்டே ஒளுங்கிக்கிடந்ததுமிலலையோ! நீசொல்லுகின்ற ஆ

சரிபுமனசொல்லுக்கு என்னசெலலுகிறது. எகஸ்ர்
க்யோரிய விஞ்ஞு தன்னுடைய ஆயிரம் தோள்களும்,
மூரிம்திரசகளும், பிரமாண்டத்தையெலலாம் ஒரு உ
ளைக்காலுக்குள்ளடக்கிய ஸ்தூலவடிவமும் மீகவுஞ் சி
றியதுமென்று நினைத்து காம்கின்றுகின்ற சொற்ப
மாகிய மானிடவருவ மெடுத்துக் கொண்டோ நமமை
நெயம்பண்ணவந்திருக்கிறான். பித்தனிய நினும் மா
யனுகிய விஞ்ஞுவும் என்பெயரைக்கேட்டுப்பயக்தநடு
கடித்தகாள்து ஓடுகிறபோதெலலாம் அவர்கள் எறியுகி
ழுத்தின் முதுகிலும் காருடன்முதுகிலும் என்னுடை
யபாணங்களபோய் மலைகளின்மேல் விழுகின்ற இடிக
ளைப்போலத்தைத்துக்கொண்டு இன்னமுமிருக்கின்றதது
கள். இப்படிக்கெலலாமிருக்கஇன்னபேப்பேச்சுப்
பேசுகின்றாய். அவனுக்கும் எனக்கும் உள்ளபடியேபுத்
தம்கேட்டகாலுல் நீயுப்பலமாயெங்களுடனேகூட்டுப்
புப்பட்டுவக்து சண்டைசெய்யவேண்டியதில்லை உன்னு
டிருக்து லயமில்லா திருக்கிறதற்கு இத்த அழிவில்லாத
லங்கைக்கோட்டை யிருக்கிறது இதற்குள்ளேதானே சு
கமாகிந் லயப்படாதே பயப்படாதேயென்று சொல்லி,
பக்கத்திலிருந்தவர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து ஆரை
வரோ இந்த முகாபுருஷன் சவ்கிரீவனை நினைத்து காம்கின்றுகின்ற சொற்ப
மாகிய மானிடவருவ மெடுத்துக் கொண்டோ நமமை
நெயம்பண்ணவந்திருக்கிறான். பித்தனிய நினும் மா
யனுகிய விஞ்ஞுவும் என்பெயரைக்கேட்டுப்பயக்தநடு
கடித்தகாள்து ஓடுகிறபோதெலலாம் அவர்கள் எறியுகி
ழுத்தின் முதுகிலும் காருடன்முதுகிலும் என்னுடை
யபாணங்களபோய் மலைகளின்மேல் விழுகின்ற இடிக
ளைப்போலத்தைத்துக்கொண்டு இன்னமுமிருக்கின்றதது
கள். இப்படிக்கெலலாமிருக்கஇன்னபேப்பேச்சுப்
பேசுகின்றாய். அவனுக்கும் எனக்கும் உள்ளபடியேபுத்
தம்கேட்டகாலுல் நீயுப்பலமாயெங்களுடனேகூட்டுப்
புப்பட்டுவக்து சண்டைசெய்யவேண்டியதில்லை உன்னு
டிருக்து லயமில்லா திருக்கிறதற்கு இத்த அழிவில்லாத
லங்கைக்கோட்டை யிருக்கிறது இதற்குள்ளேதானே சு
கமாகிந் லயப்படாதே பயப்படாதேயென்று சொல்லி,
பக்கத்திலிருந்தவர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து ஆரை
வரோ இந்த முகாபுருஷன் சவ்கிரீவனை நினைத்து காம்கின்றுகின்ற சொற்ப
மாகிய மானிடவருவ மெடுத்துக் கொண்டோ நமமை
நெயம்பண்ணவந்திருக்கிறான். பித்தனிய நினும் மா
யனுகிய விஞ்ஞுவும் என்பெயரைக்கேட்டுப்பயக்தநடு
கடித்தகாள்து ஓடுகிறபோதெலலாம் அவர்கள் எறியுகி
ழுத்தின் முதுகிலும் காருடன்முதுகிலும் என்னுடை
யபாணங்களபோய் மலைகளின்மேல் விழுகின்ற இடிக
ளைப்போலத்தைத்துக்கொண்டு இன்னமுமிருக்கின்றதது
கள். இப்படிக்கெலலாமிருக்கஇன்னபேப்பேச்சுப்
பேசுகின்றாய். அவனுக்கும் எனக்கும் உள்ளபடியேபுத்
தம்கேட்டகாலுல் நீயுப்பலமாயெங்களுடனேகூட்டுப்
புப்பட்டுவக்து சண்டைசெய்யவேண்டியதில்லை உன்னு
டிருக்து லயமில்லா திருக்கிறதற்கு இத்த அழிவில்லாத
லங்கைக்கோட்டை யிருக்கிறது இதற்குள்ளேதானே சு
கமாகிந் லயப்படாதே பயப்படாதேயென்று சொல்லி,
பக்கத்திலிருந்தவர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து ஆரை

யும், இடதுகையில் ஒருபானையுமாக இரண்டுகையிலும்
ம் இரண்டுபானைகளைச் சுண்டற்கர்ய்போல ஆலகுயிமா
த எடுத்து ஒன்றிலுடொன்று முட்டவிடுவான். அனை
கால்பதுகளிதாகிய அழுத்தையும் அகலத்தையுமுடை
ய எழுசுமுத்திரங்களையும்தோணிமுதலானதுகளில்லா
மல் கணக்கற்றலளவு ஆழமாக எண்ணித் தன் காலாலே
யே கடந்துகடந்து களைபேறுவான். ஆகாசக்கைக முத
லாய மகாநதிகளின் ஜலத்தைக் கொந்தமென்று கினைத்
து அதுகளில்லிட்டவும் போகான். லப்ப் மேகங்களின்
ஜலத்தைக் குளிர்ச்சியிபோதாதென்று எட்டியும் பாரான்.
சமுத்திரஜலத்தை உப்பிலன்றுகருதி அதில் ஆற்றுவே
மாட்டான் பின்னை யெப்படி ஸ்நானஞ்செய்கிறதென்று
ல், அண்டமுகட்டை யுடைத்து அதற்கு அப்புறத்தி லி
ருக்கின்ற பெரும்புறக்கடலில் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்
வான். அங்ஙினமாகப் பெரும்புறக்கடலில் ஸ்நானஞ்செ
ய்து நாகலோகத்திற்குப்போய் நாககன்னிகைகள் உபா
சிக்க ஷட்சபகார்த்தங்களுடனும் பாலும்பழம் பஞ்சக
சாயங்களுடனும் இஷ்டமான்னம்புசித்துப் கர்ப்பூரதாம்
பூலங்கொண்டு கந்தருஷ்பாதிகளைத்தரித்து இனிப்பாறி
இந்திரலோகத்திலிருப்போய் அமிர்தபானம்பண்ணி இ
ந்திராணிமுதலாகிய தேவஸ்திரீகள் சந்திரம் பிடிக்கச
சாமரம்வீசக்காளாஞ்சுபோக்த ரமபை மேனகை முத
லாகிய தேவதாகிகள் பாதநாட்டியஞ்செய்ய தேவேந்தி
ன் முதலான பலதேவர்களும் எல்லேட்ட அந்த இந்
திராணியுடைய சுகுமாரமேன்மாமண்டபத்திலெகர்மணிசி
ங்காசனத்தி லிருந்து வேடக்கையாகப் பகற் பொழுது
போக்கி, சத்தியலோகத்திற்குப்போய்ப் பிரமாவுடனே
சனக - சனந்தன - சனாதன - சனற்குமாரர்களும் - மற்
றமுள்ள சகல ரிஷிகளும் புடைசூழ, அந்தப்பிரமாவின்
திருவோலக்கத்திலிருந்துசம்பிரமத்தோடேபோய்ப்பொ
துவ போக்குவான். ஒருசமயத்தில் விமானத்தின்மே
லேறிச்சந்திர மண்டலத்திற்குப்போய் அந்தச் சந்திர
னோடேலே சஞ்சரிப்பான். தூரவேலோரில் தெரின்
மேலேயி அதைச் சூரியமண்டலத்திற்கு நடத்திக்கொ
ண்டுபோய் அந்தச் சூரியனோடேலே உலாவுவான்.
டேற்றி நிசைகளிலுபோய்த் திருப்பாலர்கள் செய்
யுங்காரியத்தையுங் தான்செய்வான். மகாமேருவின் மெ
தத்தில் பிரசண்டமாருதம் மோதிபுறத்தாலும் யுகாந்த
கால இடிமிடித்து விழுந்தாலும் மகாபிரளயம் வந்தா
லும், எவ்வளவுபெரிய மலைகளில்லாமல், சொர்ண
சாலையையும் பிச்சே விசித்திரமாயு பிருக்கின்ற பெரி
ய கோட்டைக்குள் சுவர்க்க லோகத்தை கிகர்மையாகும் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய மண்டபத்தில்
மணிக்க சிங்கா சனத்தில் சக்கவர்த்தியு வீறுபெற்ற
ய அக்ஷ்டாதி பத்தியமாக ராஜரிசு செய்வான்.
பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாச மாகிய
இவைகளுக்கு அதிதேவதைகளாய பிருத்யாதிகளைக் தன்
னித்தால் அவர்களுக்குரிய தொழிலைச்செய்யும்படி கற்
பிக்கிறித்திருக்கிறவனைப்போலிருந்து அவர்களெ
ஞ்சிய ஸ்ரீகாளிங்குயும் அக்கினிக்கண்ணனுமாகிய வெ

மென்கின்ற இவ்விரண்டுபெயருக் தனித்தனபெயரை
யே சகலலோகத்தாரும்சொல்லி ல்தெனத்தியஞ் செய்
ய, பிரமனாமுதலானவர்கள் ம்வகை அக்கினிகளோடு
ல்மோண்டி வேதோக்தமாகச்செய்கின்ற யாகங்கள்-எ
ங்களுடைய இருதயங்களில், தேவர்களோடேகூடிய யாக்களுக்
குக்கொடுக்கின்ற அவிர்ப்பாகங்களேயெலலாம் தனக்கு
க்கொடுக்கும்படி அந்தந்தேவர்களனைவருக் தானுமிரு
ந்துவாங்கியுண்பான். ஆர்ருதல்-காக்குதல் அறிக்குதல
என்கின்ற இந்த முத்தொழில்களையும் மும்மூர்த்திகளு
ங்களுவிட்டு ஒருவனே கிற்கும்படித் தானேயதனைச்செ
ய்வதாலேப்படியான். யோகிஸ்வர்களெலலாம் அவனு
டைய தங்களபதங்களை இழக்தார்கள். தேவர்களும் தங்க
ளுக்கு அவனேமுக்கியதெய்வமென்று எண்ணி அவன்
பாதத்தையே அர்ச்சிக்கிறதல்லாமல் மற்றொருவரை
நினைக்கிறதேயில்லை. முற்காலத்திலே அரசர்கள் அசுவ
மேதவேள்வாருங்கூட, வெகுதிரவியசாமாகத் தூங்கிகட்டித்
திருப்பாற்கடலுக்கனுப்பத் மந்தாகிய வேதமகாதாகினி
யை, அவனுகையில் வன்துதடியாகச்சிலகான் பிடித்து
கொண்டிருந்து பின்பு அது தன்னைக்குப் பாதுவபோ
தாதென்று எறிந்துவிட்டான். சூரியன்உதித்து ஓடுகிறு
கின்றஸ்தானங்களாகிய உதயகிரி - அஸ்தமானகிரியெ
ன்கின்ற இரண்டுமலைகளும் அந்த நினையுடையது இ
ருகாதகளுக்கும் குண்டலங்களாய் விருக்கின்றதுகளென்
றல் மற்றும் அவன்பராக்கிரமத்தைச் சொல்லவேண்டி
யதென்ன! தான்முதற் பிரமா முதலாகிய தேவாகளும்
தேவருருவாகிய பிரகஸ்பதியும் சதாகாலமுங் கற்பதும்
கேட்பதும் அவனுடைய சரித்திரபிரதாபமே, அகாதி
யாயாயிருக்கின்ற வேதங்களும் அந்த வேதங்களுக்
கு அதிதேவதையும் நினையமாயின்றசொல்லுகிற
து. நெடிய தபமுதலானதுகளையும் சகலரு மவனேசெ
ய்யசெய்கிறது. அவன் அடிவைக்கால் பூமிதாழ்ந்து
போம் சகஸ்திரபணி மருட்டங்களையுடைய அலந்தனும்
முடிசோர்ந்துபோவான். அவன் எழுந்திருந்தால் அண்
டமுகடு சிதலிலேமுட்டி அபாயமுமுர்ந்துபோம். அவன்
கடந்தால் பஞ்சமகாபூதங்களும் கடுங்கிசலிக்கும் அவ
ன்பெற்றவரத்தினாலும், அண்ட சித்திகளாலும் ஆனிலு
ம் பெண்ணிலும்-அலியிலும்-உயிருள்ளதுகளாகிய நித
ருடும்பொருள்களிலும்'உயிரில்லாததுகளாகியபூடப்பொ
ருள்களிலும் கண்ணிலுக்காணப்படுகின்ற சுட்டிப்பொ
ருள்களிலும் மனதினுல் கினைக்கப்படுகின்ற கருத்துப
பொருள்களிலும் சகலசராசரங்களிலும் சர்வாந்தரியா
மியேலப் புகுந்து கருங்கிப்பான் மண்ணிலும்மரியான்
லாலிலும் அழியான். நிலுஞ்சாகான். கெருப்பிலும்
லேகான். காற்றிலும் நிலவான். தேவர்களனைவரும் ம
கரிஷிகளனைவர்களும் பிரமா பிஞ்ஞு ருத்திராதியர்களும்,
அனேக்கோலம் யத்தினப்பட்டாலும் உயிர்மாயான்,
மற்றமனிதர்கள்-பிருங்கபது பறவைகள் முதலான பல
பட பிராணிகளையும் அவனுக்கு மரணமேயில்லை. அ
ன்பினால முனிவர்கள் மற்றயாவரும் இவ்வின்றசாபங்க
ளும் அவனைச் சேர்ந்திருவினை. அவனுக்கு அகத்தி

லுஞ் சாவில்லை. புறத்திலுஞ் சாவில்லை. இகிலுஞ் சா
வினலே பகவிலுஞ்சாவில்லை. தெய்வீகமாதிபசக்காரபுத்
தம் சத்திவேல் எனகனம் எமபாசம் பிரமதண்டம் பி
ரமபாசம் பிரமாஸ்திரம் காராயணாஸ்திரம் பாசுபதாஸ்
திரம் இந்திராஸ்திரம் அக்கினியாஸ்திரம் வருணாஸ்தி
ரம் காலாஸ்திரம் மாபாஸ்திரமுதலாகிய அதிசுவலைக ஆ
யுதங்களும் அவனேக்கொல்லமாட்டாதுகள். எமன் வந்
து பிடிததுக்கொண்டி போகுமும் சகமாட்டானென
ருல பின்னையார்தான் அவனிபிராணனை மாய்க்கின்றவ
ர்கள் பஞ்சமாபூதங்களும் ஒன்றுகூடி ஒருருக்கொ
ண்டி வந்தாலுமாளான். வேதத்திற்சொல்லப்பட்டமு
ந்திரங்களினுலும், தொகுதங்களினுலும் இறக்கமாட்டான்.
பெற்றகொலை ஆனைக்கொலை ஏற்பட்டாலுமபி
சாணலயப்படான். இதுவரைக்கும் அவனுடையபிலைமை
எல்லா உலகங்களுக்கும் தானொருவனே நிலைலுபெல
லும் தனக்கெதிரில்லாமல் மகத்தாகிய நிருபத்ரபத
ஸ்டனே வாழ்க்காலத்தில் அந்த நினையேல்லாதது
கு, அதினடையவர்களுக்கெலலாம் மேலாகியதுறிவினை
யுடையான். கலலாக்கெல்லாநிலும் மிகவும் வல்லவ
ன், வெருக்கைக்காட்டிலும் மகாபிகத்தமுள்ளவன் தா
லையப்பார்க்கிலும் அதிக அன்புள்ளவன் அனவிற்றந்தவ
த்தினாலுடையவன் அப்படிப்பட்ட மகாபராக்கிரமு
ன் அருமைத்திருமகளுக் உற்பவித்துப்பிசுவராதனென்
தபெயரினையுடையவளும் வளர்த்து, ஒத்துவயதுள்ளரி
அபிஷேகபட்டிருக்குகாலத்தில் அகேயுதக்களைக்கடக்
கும் அபிசிர்த்தித் துக்கொண்டிருக்கின்ற ஆயுவியத்தை
யுடையவருமும், உயிர்த்தசுபனைக்காரும் தன் பாரத
னைவனைகும்படி, ஏகசக்கரம்பரனுடு பிருக்கின்ற இர
லியாசுரன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டி உருவி மகனேப்பார
த்து ஐய! என்புத்திரசோனையாகிய பிரகலாத!
நீ சகலசாஸ்திரங்களுங் கற்றுக்கொள்ளென்றுசொல்லி
அபரிமிதமாகிய கல்வியும் விவேகமுமுடைய அசுருரு
வனாக்கி ராசாரியர்புத்திரன்டமார்க்கலென்ப
வனை அழைப்பித்து, நீ என்கண்மணியாகிய பிரகலாத
னுக்கு வேகசாஸ்திராப்பியாசம் பண்ணுவியுமென்றுகி
ட்டபித்தியணுப்பினான். அவ்வண்ணமே அந்த உபர
த்தியாயன் பிரகலாதனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் கல்
விக்கூடத்தினிடத்திற்சேர்த்து வேதத்தை யோதுவித்
தத்தோடன்றி, சாசோக்கிரனுடைய குபோகுமாரனைப
பார்த்து ஐயனே! நீ இவனுக்கு நினமகாலெல்லாவுன்றிகளிலுடை
யாகமதை முழுவதுமுபதேசஞ்செய்யெண்டு சொன்னு
ன். அதுகேட்டு அந்தப்பாலகன்தன்னிலுமிகுதியான
வர்களைக் குழ்ந்திருக்கும்படியான தன்னுடையபாடசா
லையே சார்ந்து அவர்களுக்கு முன்னே தானுமிருந்து
பாயசே! நீ இப்படிச்சொல்லுகிறது கன்மையல்லவென்
று வேதத்தின்முடிவிலே சொல்லப்பட்ட தத்துவார்
த்தமாய் விளங்கிநிற்கும் பிரமசாகாத்காரத்தின்திரு
காமத்தைப் பிரித்தமாக, அதிலும் மேன்மாராயபாறுயள
ன்று காவிஞர்சொல்லி மனமுருகி விழ்பாஷ்பியபு
யைவுடையவனாய் தன்னுடைய இரண்டுகைகளையும் தலை

மனைகளுக்கு இணையாகிய கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பம்போ
லியத் தேகமுபுளகிக்க மயிர்கூச்செறிய, இந்தப் பிரகார
ம் அந்த ஞானிசிரேஷ்டனுகிய பிரகலாதாழ்வான் பக்தி
பாவசனுப்ப் பகவத்தியானத்திலிருந்தான். அப்போது
அந்தப்பிரமனன் உடல்நடுங்கி என்னடாதுரோகி! எ
ன்னடாபாவி! என்னடாசண்டாளா! ஐயையோ என்
னீவுயுக்கெடுத்தாய் என்னைக் கெடுத்ததல்லாமல் உன்னை
யுங்கெடுத்தாய் நீசெட்டதுமல்லாமல் சகலத்தையுங்கெ
டுத்துவிட்டாயே ஐடகெடுவாய்! குலநாசகா! அந்தப்
பிரமாதிதேவர்களுஞ்சொல்லுதற்கு அடாததாய்அ
யோக்கியமானதாயிருக்கின்ற ஏதோ ஒன்றைச சொல
லும்படி உனக்குப் புத்திபிறந்து காலவழுத்தே இதுள
வ்னகாரணம்! ஓகோ என்ன அக்கிரமத்தைச்செய்ய நி
னைத்தாயென்முன். அப்படி உபாத்தியாயன்சொன்னதற்குப் பிரகலாதன் ஐயா வித்தியாகுருவே! நான் செய்
கிறதென்னவென்முல் முதல் என்னையுய்யும்படி செய்து
கொண்டேன். பின்பு என்தக்தையை உய்யும்படி செய்
தேன் அப்பால் உம்மை உய்யும்படிசெய்து இந்த உலக
தையும் உய்யும்படிசெய்ய உத்தேசித்து வேதாத்தியா
யனம் பண்ணுகின்றவர்கள். ஆகியிலும் அந்தத்திலும்
அந்தவேதத்தின் முதற்பொருளாகிய ஸ்ரீ அரியையல்ல
வோல்துதிசெய்கிறது சம்பிரகாயமாயிருக்கிறது.காரண
ம் அந்தப்படியே சொன்னேன் நான் சொன்னதில் என்
னகுற்றமென்முசொல்ல, தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவ
னாயிருக்கிறவன் இந்திரன் அக்கஇந்திராதி தேவர்களுக்
குந்தலைவர்களாயிருக்கின்றவர்கள். திரிமூர்த்திகள். அந்
தத்திரிமூர்த்திகளுக்குந்தலைவனாயிருக்கிறவன் உன்னைப்
பெற்ற தக்தையாகிய இரணியேஸ்வரன் அப்படிப்பட்ட
வனுடையபெயரைச்சொல்லுகிறதற்கு, அருகனாயிருக்
கிறபிரமனுக்குமஞ்ஞன என்னைப்பார்க்கிலும் நீயென்
னவிசேஷமாகத்தெரிக்தவனு! இந்தக் காரணமாகிய
பெயரைச்சொல்லி என்குடியைக்கெடுக்காதேயப்பா உ
க்கும் புண்ணியமாய்ப் போகின்றதென்று சண்டாமா
ர்க்கஞ்சொன்னான். அப்போது கிரமலித்தத்தையுடை
ய பிரகலாதன் நான் அந்த ஆகாயகனுடைய திருநாம
த்தையல்லாமல் வேறொன்றையுமறியேன். என்னறிவுக்
குச்சொல்லவேண்டியது பிறிதொன்றுமில்லை அவனு
டையகடாக்ஷத்தினுலே எனக்குப்போதிக்கப்படாத பர
மார்த்தமும் வெளியேயென்று சொல்லி, சண்டாமார்
க்களைப்பார்த்து மனுபடியும் புராதனமாகிய வேதங்கள்
நிரமமாக நிச்சயித்துச்சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கெ
ல்லாம் மூடிவாகிய பரமபொருளாயிருக்கின்ற ஸ்ரீமந்நா
ராயணன், எனக்குள்ளேவந்து புகுந்து என்னுடையஇ
தயகமலத்தைத் தனக்கு உறைவிடமாகக்கொண்டு எழு
ந்தருளியிருக்கின்முன் ஆகையால் அவனிடம் பெறுத
தியாதது எதாவதிருந்தால் அதை நிதானமுமல் ஒளிவி
டும் ஐயா! பிரமதேஷ்டகளெல்லாம் பூசைசெல்ல
இன்றது வேதகளும் ஞானியர்களும் எக்கவல்து
வைசொல்லுகின்றது உபாத்தியாயர்கள் எதைச்சொல்லு
கின்றது. அமரர்களும் முனிவர்களும் சொல்லுகின்ற
அந்தச் சர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல
வேணுமே யல்லாமல் வேறேசொல்லத்தக்கதும் ஒன்
றுண்டோ! மகாதபுக்களானவர்கள் திருக்காதிவேதங்க
ளிலும் அக்கினிஷ்டோமாதியாகங்களிலுஞ்சும் தந்துவக்
தியானத்திலுஞ்சும் மற்முமுள்ள எவ்வகைப்பட்ட சாத
னப்பொருள்களாலும், சாதித்துப்பெறுவதற்குரியபொ
ருளேயே நான் முக்கியமாய்ப் பெற்றிருக்கிறேன வகையா
ல் இனியொருவர் ஒதுவிக்கும்படி ஒதி, கேட்பிக்கும்ப
டிக்கேட்டதற்குப்பொருள் இன்னமும் ஒன்றுண்டாயிரு
க்கின்றதோ! அது இல்லே இல்லே. தூசுனியவாசஞ்செ
ய்தும மலிக்குகைகளிற்சேர்ந்திருத்தும் திருஷ்ணுஜினத்
தரித்தும் சென்முழுதுஞ்செய்தும் ஜடைவளர்த்தும் அ
க்கினிமத்தியிலிருந்தும் தவம்பண்ணியும், அஷ்டாங்க
யோகஞ்செய்தும் ஞானதிஷ்டைசாதித்தும் இந்தக்கோம
த்தினுல் மோக்ஷத்தையடைந்த முக்தாத்மாக்கள் பெற்
றபாக்கியத்திலும் மிகவும் உத்திருஷ்டமாகச் சொல்லப்
பட்ட பகவத்கடாக்ஷமாகிய பரமபாக்கியத்தை நான்பெ
ற்றேன். இதைப்பார்க்கிலும் மேலும் வருத்தப்பட்டுச்
சம்பாதிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கின்றது! ஸ்ரீவைஷ்
ணவாயகனுடைய அடியார்க்கடியாராயிருக்கின்றவர்கள்
செவிகளிலும் பலகேள்விகளையும் கேளாதவர்களானுலு
மவராயினும்பலதுல்களையும்படியாதவர்களானுலும்தே
வர்களுக்குஅவிகொடுக்கின்றமந்திரங்களைச்சொல்லுகின்
ற சதுர்வேதங்களின் பூர்வார்த்த உத்தரார்த்தங்களையும்
அறிவார்கள். இத்துவஜனர்களும் ஆசார்கள் உண்மை
ப்பொருளையும் காண்பார்கள். அவர்களுடைய பிரபாவ
த்தை யாரறிவார்கள். எனக்கும் சதுர்முகப் பிரமாவுக்
கும் சகலமானவர்களிலுமுயர்ந்த தனக்கும் தன்னிலேயு
றியகூடாதிருக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் என்மனதி
லேஏந்தருளியிருக்கின்றமையால், எனக்குச் சகலமும்
எளிதிற்கிடைத்திருக்கின்றன. ஐயா! உபாத்தியாயரே
உமக்கும் இதைவிட யுக்தமானது மற்றொன்றில்லேயிப்
படியே நீருஞ்சொல்லி இந்த அறிஷ்டனாத்தையே எக்
கொண்டு உம்முடைய ஆத்துமா உஜ்ஜீவிக்கின்ற விதத்
தைநாடிக்கொள்ளுமென்று சொன்னன். இவ்வார்தை
லாம் பிரகலாதன்சொல்லக்கேட்டு அந்தச் சண்டாமார்
க்களெல்லாம் உபாத்தியாயன் அவருக்குப் பிரியமா
யாதொருசோல்லுஞ் சொல்லாமல் மனம்நொந்து, இவி
லெக்கென்னபெருமை யிருக்கின்றதுவன்பிராணனுக்
கே முடிவுவந்தது. இரணியனிடத்திற்போய் அவனைக்
கண்டு நல்லவிசேஷத்தைச்சொல்லிக் கப்பிவருகிறே
மகாபிரியாசம், அப்படியிருக்க இந்தக கொல்லேவை எ
ப்படி மனந்துணிந்து காவலாளது கூசாமற் சொல்லுகிற
து. சொன்முல அவனென்ன சொல்லுவானோ! நான்
வேதங்கற்பிக்கச்சொன்னுல் எதேதோ தூர்ப்போதனை
சோப்பண்ணி நீ வெம்பின்னேயின் புத்தியைக்கெடுத்துவி
ட்டாயென்பானே! சோபித்தினுலே கொலைசெய்வா
னே! இதுவராயிலுஞ் சுமாகஜீவித்தேன். இப்போ
முதெனக்குக் கிரகாரந்தான்போகாதோ? ஐயையோ!

திதேது தர்மசங்கடமாயிருக்கின்றதென்று எண்ணுத
ம் எண்ணி முகம்வாடிக் கிலேகித்துப் பயந்துகெடு
நிக்கொண்டேபோய் இரணியனைக்கண்டு அதிகபயபக்
தி விகவாசத்துடனே சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து வணங்
கியெழுந்து கைகட்டிவாய்புதைத்து வஸ்திரத்தையொ
துக்கிக்கொண்டு நின்று சுவாமி! அடியேனொரு கனவி
கண்டேன். அதைத் தேவரீரிடத்திற் சொல்லும்படி வ
க்கதெனென்று சொன்னன். அது என்ன ஐயா வென்று
இரணியன்கேட்க, எங்களுக்கெல்லாம் தக்தையாயும் கு
லதெய்வமாயு மிருக்கின்ற இரணியேஸ்வரனே கேளு
மையா? உம்முடைய வரதுமாதன் இம்மையிலானலும்
மறுமையிலானலும் வாயினுற்சொல்லத்தகாததாயும் ம
னதிலும் நினைக்கக்கூடாததாயு மிருக்கின்ற சொற்கனை
ஒருவர் சொல்லிக்கொடுக்காமல் தானேசொலவல்லகா
ண்டிருக்கிறன். வேதமோதென்றுசொன்னல் ஒதாமல்
தான் முன்னமேதானே சகலார்த்தங்களையும் அறிந்திரு
க்கிறேனென்று சொல்லுகினுன்று சொன்னன். அ
ப்படி உபாத்தியாயன் சொல்லக்கேட்டு இரணியன் ஐ
யா! சண்டாமார்க்கரே! பிராமணர்களுக்கு யோக்கியம
ல்லாதகளையும் முன்பு யாவருஞ்சொல்லிய நிரமத்தி
லே சம்பக்கப்படாதகளையும் நீர்வெறுக்கும்படி அ
ன் தன்னறிவினுலே புதுமையாக எடுத்துச்சொன்னது
கன்தரனென்ன சொல்லுமென்முன். அதற்குப்பிராமண
ன்பயந்து கிரகின்மேற்கைகூப்பி நமஸ்கரித்துச் சொல்
லுகின்முன். சுவாமி! காதுக்குள்ளே விஷசர்ப்பம் து
ழைகிறதுபோல மகாருரமாயிருக்கின்றசொல்லை அடி
யேன் தேவரீரிடத்திற் சொல்லவேயாகில் சொல்லுக
ரகத்திலேபோய் விழுவேன். என்னுலும் இப்பொழுதே
வெகு இற்றுவிழுந்துபோ மென்றுசொல்ல, அதுகே
ட்டுக்கொடியவனுகிய இரணியசுரன் ஆச்சரியமித்தனை
ய் கேட்கிறமாக என்னுமாரான அமைச்சர்களை
ன்று ஆக்கியாபித்தான். அக்கக்ஷணமே தூதர்களோடி
ப்போயமைத்துவந்தார்கள். தனக்கு ஒருதுணையுமேவ
ண்டாமலிருக்கின்ற எகமூர்த்தியைத் துணையாக வடை
ய பிரகலாதன்வந்து தன் பிதாவைக்கண்டுசேவித்தான்.
அப்படிச்சேவித்த புத்திரனே மணியாரம்பிரகாசிக்கின்
ற தன்மார்பினிடத்திலணிக்க பொற்கண்ணை மூகலான
தூகள் அவன்மார்பிற் படியும்படி அன்பினுலணைக்க தழு
விப்பக்கத்தில்வைத்துக்கொண்டு அவனுடையதிருமே
னி முழுமையும்பார்த்து அப்பா! பிரகலாதா! உக்கது
பாத்தியாயர் கோபிக்கும்படி நீ பழுதாக என்னவார்த்
தைசொன்னுய் அதைச்சொல்லென்று இரணியன் கே
ட்க, ஐயா! வேதமோதும்போது பிரதமத்திலேசொ
ல்லப்பட்டதை நான் உச்சரித்தேன். அதுத்தாலும் நீ
த்தாலும் கேட்டதாலும் சொன்னதாலும் துன்பக்கடலைக்க
டப்பதற்கு உரியது இதுவேயாம் இதைவிட நல்லதுவே
றொன்றில்லேயென்று பிரகலாதன்சொன்னன். தேவர்க
ளுக்குந்தக்க லோகத்தையுடைய அந்தப் பிரகலாத
ன் அப்படிச்சொலலவே, பொல்லாதவனுகிய இரணிய
ன் குற்றமில்லாத உபாத்தியாயன் சொலலத் தக்கதை
யே சொல்லியிருப்பான். ஆனதாகட்டும் இளஞ்சிட்டைய
அறிப்பிராயத்தை யறிவோமென்று நீகைத்துக்கொண்டு
நீ சொன்ன அந்தச்சொல்லென்ன சித்தமாகச் சொல்
லென்முகேட்க, மனோபிஷ்டத்தையெல்லாங் கொடுப்ப
தும், அதுகளே யனுபவித்துக் கடக்தால் மோக்ஷத்தை
அடையும்படிசெய்வதும் ஓமங்கள் - யாகங்கள் - செய்த
வர்களே அதுகளுக்குரிய பதவிகளிற்செலுத்துவதும் அ
க்த ஏகவஸ்துவாயிருக்கின்றவனுடைய திருநாமமே அ
திபிரானவத்துடனேகூடியநமோநாராயணமுவென்னும்
திருமக்திரமேயாம்.—பூமண்டலமுதல் பிரமலோக பரி
யக்தம் வாழ்கின்ற எண்ணிக்கையில்லாத பூதபௌதிக
சராசரங்கள் யாவற்றினுள்ளும் கலக்து நிறைந்து அந்த
க்காரணங்களிலும் பொருந்தி, அங்கிருக்து உதிக்கின்ற
உணர்வினுல் உணரப்படுவது இந்தத் திருவஷ்டாக்ஷர
மேயல்லது வேறில்லே. திரிலோகத்திரங்களையுடைய மகா
தேவனும் சதுர்முகபிரமாவு மாதியாக மனிதர்கள்வரை
யிலும் இந்தத்திருமக்திரத்தை மறக்தவர்கள் இறக்தவர்
களே இதை ஒருவர்காண்பிக்க ஒருவரறிகிறதோ! மகா
பிரியாசம், அப்படியானுல் எப்படித்தான் அறிகிறதென்
முல சொல்லுதற்குரிய அதிகாரியாகிய சதாசாரியனும்
கேட்பதற்குரிய பக்குவியாகிய சிஷ்யனுங்கூடி ஒருமித்தி
ருந்து காட்டக்கண்டறிதலறியலாம். மற்றப்படி அனு
திகாரியாகிய ஆசாரியனும் அபக்குவியாகிய சிஷ்யனும்,
அதனிலையைக்காட்டவும் அறியமுடாட்டார்கள். ஜனன
மாகிய சமுத்திரத்தின் பழவினையாகிய சுழல்களின்னும்
கனாயேற்றுகின்ற கல்லமரக்கலமாயிருப்பதும்யாவருக்
கும் கிடைப்பதற்கு அருமையாகிய பூஷணமாயிருப்ப
தும், சொல்லுக்குமங்களகாமாயிருப்பதும், நிருகிர்வே
தத்தின்முடிவிலே இலக்கியமாகக் தெளிக்கெடுத்த மெ
ய்ப்பொருளாயிருப்தே இதற்குச்சமானதிகாமுமிதுவே ய
ல்லாமல மற்றொன்முயில்லே. உம்முடைய ஆத்துமாவு
க்கும், என்னுடைய ஆத்துமாவுக்கும், இவ்வுலகத்திலு
ள்ள சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் இதுவே உறுதியென்று
கான்மறித்துச்சொன்னென்று தத்துவக் கியானிகளிற்
றிறக்வனுகிய பிரகலாதாழ்வான் விசிதமாய்சொல்ல
வேதிரணியன்ஜோதிமின்னலேபோலப்பிரகாசிகின்ற
தன்கையிலேக்கிய வீரவேலாயுதத்தைசமுத்தரித்து கன்ன
னெருப்புஜோலிக்கவிழித்து அடா! துஷ்டப்பயலே!
கான்பிறக்தகாலமுதல் இக்காலவரைக்கும் இக்தப் பெய
ரைச்சொன்னுருமில்லையும் இதைநினைக்தமனுஷரையும் எ
ன்னுடைய முப்பத்தாருயிரனுதனுதனிடும்.
அப்படியிருக்கப் பெரியோருக்கிக்தப் பெயரைச்சொ
ல்லிக்கொடுத்தவர்களின் எவரிடத்திற் கற்றுக்கொண்டா
ய். சிக்கிரத்தில் உன்னுத்தைச்சொல்லடாவென்முகாலா
த்தினி சொருபமாய்க்கோபித்து நிஷ்கள், தேவர்கள் மு
கலாகத் திரிலோகங்களிலுமுள்ள பற்றச் சகலமானவர்
களும் என்னுடைய உபயபாதத்தையே தியானஞ்செய்
தெது, என்பெயரையே ஸ்துதிசெய்கிறது ஆகையால்,
அவர்களெல்லாம் உனக்கு இதைச் சொல்லுகிறதற்குப்
பயப்படுவார்கள், எப்படித்தான் நீ அறிந்தாய் அந்த வி

வ்னுவானவன் என்னிடத்தில் யுத்தஞ்செய்யும்படி அ
கோவர்த்தனிவந்து எதிர்த்து, தானேறியருடவாகனத
தின் வேகத்தால்தப்பி யோடிப்போய்க் கடலிலேவிழுக்
து அயிழ்ந்து இன்னமும் எழுந்திராமல் கிடந்து உறங்
குகின்றன். அவனாறு உறங்குகின்றவனுடையபெயரை
உனக்கு உரைப்பென்றுசொன்னவர்களைக்காட்டவர்! ச
முத்திரத்தின் கிழமையிலே எண்ணி அளவிட்டாலும் கம்
முடைய குலத்திலேதோன்றிய பெரியோர்களை அளவி
டக்கூடாது. அத்தன்மைபோகளும் அவனெருவனேகொ
ன்று தீர்க்கும்படி டாண்டுபோனார்கள். எளியானது த
னக்குக் கூற்றுவனுகிய கொடியபரம்பின்பெயரைச்சொ
ன்னதனல் அதற்கு என்ன நன்மையுண்டி அப்படித்தா
லிருக்கிறது நீ அந்தச்சத்துருவின்பெயரைச்சொல்லுகி
றது. உனக்கிந்தத் தூர்ப்புத்தி வந்ததற்குக் காரணம்
என்னவென்று சொல்லலாம். மேலேழு லோகங்களையு
ம் கீழேழுலோகங்களையும் தன்வயிற்றுக்குள்ளே அட
க்கினைத்துக் கேவலத்தக்கச்சந்தேகமற்ற பலத்தையுடை
ய என்தமையனுகிய இராவணாசுரனென்பவனை ஒருபன
றியாக வடிவெடித்துக் கொம்பினுற்குத்தியெறிந்து மடி
த்தவனுடைய பெயரைச்சொல்லுகிறதற்கோ! உன்னி
ன்பின்னேயாகப்பெற்றது. பெற்றதந்தையின்பெயரை
சொல்லுகிறதற்கல்லவா! உலகத்திற்கும் அதிலுள்ள
யாவருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் காலனுருவனே கேவ
னுமிருக்கிறேன் சகல உயிர்களையும் உண்டாக்கல் காத்த
ல் அழித்தலென்கின்ற இம்மூன்று தொழில்களும் என்
னுலே செய்யப்படுகின்றதுகள். இந்தப் பிரத்தியக்ஷமா
கிய காரியத்தைப் பாராமல் வேறேகாரணமுண்டென்று
நீ சொல்லுகின்றது எந்த வேதத்தின் சம்மத மென்று
தெரியவு அறியாதமில்லாத அளவிற்ந்த மலைங்களிலும்
ம் வேதம் எந்தமார்க்கமோ அந்த மார்க்கத்தையேசார்
ந்து அதுசொன்ன. விதிப்படியே குற்றமற்ற கல்வினை
களைச்செய்தவர்கள் மேம்படுவார்கள், தீவினையைச்செய்
தவர்கள் தாழ்வார்கள். சூரரையும் அதில் இதனுதாரத்த
மாய் பூர்வத்தில் மகத்தாகிய தவத்தைச் செய்ததனல்
ஆரியபிரமாக்கள் திரிமூர்த்திகளென்று யாவருஞ்சொ
லத்தக்க பதத்தைப்பெற்றார்கள். பின்பு சான் அவர்க
ளைப்பார்க்கிலும் விசேஷமாகியதவத்தைச்செய்து என்
னையாகிய ஆயகத்வத்தை வகித்தலால் அந்தப்பதந்
தை யடைந்திருந்து, இவ்விச்சித்தாதிகளும் அதுவிடைப்ப
டாதுர்லபமென்று நினைத்துப் பூரணத்தை என்னதிகா
ரத்துகுள்ளடங்கி கடந்தின்றும் நீங்கியிலாத இ
ஸ்வரியமென்னையாகிய நீ இப்பொழுது செய்தபிழையை கா
ன பொறுத்துக்கொண்டேன். இனிமேல்ப்படிப்பட்ட
விரோதமாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லற்தே! உபாத்
தியாயர் என்றசொல்லுகிறதும் அதனை நிதமாகவேகொ
ள்ளக்கடவாய். இனி யோதுபோதென்று இராவணாசுர
னசொல்ல, ஐயா! உமக்கு நானுவிக்கவேண்டிய வார்
த்தைகள் இலதுமி. நீர் அசட்டை பண்ணுமல் கேட்ட
ருளவேண்டும். என்னவென்றால் அது வேதமாகிய கட
வுளுக்கனுபவமும், யாவருங் கற்கின்ற கல்வியாகியபா
லுக்குப் பிறையாயுமிருக்கின்றதென்றுபிரகலாதன்சொ
லலத் தலைப்பட்டான். வித்தில்லாதவிலவு ஒன்றுமில்
லை உம்முடைய பைத்தியத்தைவிட்டு அறிவேயாகில்
உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைப்போலக் காண்பீர். தனக்
குள்ளேயிருந்து உலகங்களேயெல்லாம் உற்பவிக்கப் ப
ண்ணியும் தானும் அதுகளுக்குள்ளே கலந்திருந்தும்,
தனக்குப் பின்னுமில்லாமல முன்னுமில்லாமல ஏகலஸ்
துவாயழியா திருக்கின்றவனுடைய மகிமைப்பிரபாவ
மானது ஒருவரால் நிச்சயித்துச் சொல்லத்தக்கதோ?
விரிந்துஸ்தூலித்திருக்கின்ற பிருதிவ்முதலாகிய நதது
வங்களையெல்லாம் வெவ்வேருகப் பருத்துக் காண்கின்
ற சாங்கிய நெறியும் யோகநெறியுமென்று இரண்டுவழி
களுண்டு. அதுகளே யறிந்தவர்களுக்கல்லது மற்றவர்க
ளுக்கு அவனுடைய மேலாகிய உயர்ந்தநிலை இன்னதெ
ன்று அறியக்கூடுமா! வேதமுடிவில் சித்தென்று தெளி
ந்துசொல்லப்பட்ட மெய்ப்பொருளாகிய அவனுடைய
தன்மையைத் தம்மைத்தாமறிந்த ஞானசீலர்களறியவர்க
ள். அப்படியல்லாமல் விஷயங்களேயே பொருளென்று
மதித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பித்தர்களுமுண்டு அவர்க
ள் தம்மைபறியாமையால் அவனுடைய தன்மையையும்
அறியார்கள். அவர்கள் மோக்ஷமும் பெறமாட்டார்கள்.
பிரத்தியக்ஷமுதலாகிய பிரமாணங்களால் அளவிடப்ப
டாததாயும் மனதுக்கு அகோசரமானதாயும் உபநிட
ங்களிற் சொல்லப்பட்ட வாக்கியங்களாலும், அந்த வா
க்கியார்த்தங்களாலும் அறிவிப்பதற்கு எட்டாததாகியு
மிருக்கின்ற அந்தப் பரமபுருஷனுடையசகியத்தைமெ
ய்ம்மையைக்காணுதபாமரர்களிலாரறிவார்கள். கீழ்மேல்க
ளாகிய மூன்லுலகங்களாகியும், முக்குணங்களாகியும்
பாவமும் யாவையுமாகியும், இதுகளுக்கு வேறுபட்டும்
க்கமில்லாமலிருக்கின்ற ஒப்பற்ற நிலைமையை யுடைய
பரம்பொருளாகிய ஒருவனுடைய கீர்த்தியங்கள் ப்ர
மாதி தேவர்களாலும் முனிவரர்களாலுந்தான் அறிய
ப்போமோ! கர்மமும் அந்தக் கர்மத்தாலாகிய பயனும்
அப்பயனைத் தருகின்ற கர்த்தாவும் தானுயிருக்கின்றன். அ
வனுடைய அருண்மையையும், பெருமையையும், ஆரே
னும் அறிவார்களாகில் அவர்கள் நிகரமேலென்கின்ற கட
லைக்கடந்து கரையேறுவார்கள், மந்திரமும் மாதவமும்
அதுகளால்வரும் பிரயோசனமும் அதுகளைக்குறித்துக
ரமமாகச் சொல்லப்பட்ட தெய்வமும் வேகமும் வே
ள்வியும் அவுதியும் அவனே முதலதலுமல் முன்னே
கொடுக்கவேண்டிய பலனை முன்னே கொடுக்கிறதும் பி
ன்னே கொடுக்கவேண்டிய பலனைப் பின்னேகொடுக்கிற
தும் அந்தகாரியனன் செய்கையே. அதை அவனுடை
ய அற்புதமாகிய மாயையினுலே அறிகை சுலபமாதிருக்கி
ன்றார்கள். நல்வினையானது தன்மையும், தீவினை யான
து நிலையுமாகிய ஒவ்வொரு பலனைக் கொடுக்கு மல்
லாமல் விசேஷமாகக் கொடுக்க மாட்டாதாகள். அ
ந்தப் பகவா னுடைய கருணையின் பிரபாவம் அப்ப
டியல்ல, பலகாலும், ஜனன மரணத்துக்கு ஏதுவாகி
ய இரு வினைகளும் பற்றற்றுப் போம்படி ஆத்ம

நினைத்தலுள் என்ன என்ன வண்டோ அதுகளையெ
லலாம் அவர்களுக்குக் கொடுகின்றது. இதையன்றி
வேறு திருஷ்டாந்தமும் வேணுமோ! யாகதீர்த்தியங்க
ளாச்செய்கின்ற சோமயாஜிகள் யாகமுடிவிலே அந்தச்
சேஷசயிக்கு ஒரு ஆவுதிகொடுப்பார்களானுல் அது ச
ராசரங்களுக்கெல்லாம் திருப்தியாகும். வேதமும் இப்ப
டியே சொல்லுகின்றது மூலப்பிரகிருதியென்னும் மா
யையினிடத்திலிருந்து தோன்றிய பஞ்சபூதபௌதிகங்
களைத் தந்த முதற்பொருளானது அந்தப் பூதபௌதிகங்
களாலாகிய பிருகதிகளும் அதுகளுக்கு மேலாகியம
னுஷ்கதிகளும், அதுகளுக்கு மேலாகிய தேவகதிகளும்
ஆகிய இவ்வகையாயுள்ள எழுவகைத் தோற்றத்திலும்
போக்குவரவற்ற நிலைமையை அடையாதவர்களுடைய
அறிவுக்கு எட்டுமோ! பிரமாமுதலான சராசரங்களெ
ல்லாம் அந்த ஜோதிசொரூபியின் திருநாபிக் கமலத்தி
ன் பொகுட்டில் ஒருபுரைக்குள்ளே அடங்கியிருக்கின்
ன. காண்கின்றவர்கள் காட்டுகின்றவர்களுடைய கண்
ணுக்குள்ளும் அவனெனித்திருகின்றன். பஞ்சபூதங்க
ளுக்குள்ளும் நிறைந்திருக்கின்றன். சகலருடைய நினை
வினுலு செய்கையினும் சொல்லினும் வாழ்ந்திருக்கின்
றன். இந்திரியங்கள்தோறும் சேர்ந்திருக்கின்றன இப்
படிக்கெல்லாமிருக்கின்றதைத் தானெவ்வளவும் நினைக்
கிறதுமில்லை. முன்பு ஏகாக்ஷரமாகிய பிரணவமும் பின்
பு துவயாக்ஷரமாகிய நமசப்தமும் அப்பால பஞ்சாக்ஷ
ரமாகிய நாராயணயவென்பதுமாகிய எட்டெழுத்தும்
மூன்றுபதமும் இரண்டு சந்தியுமாய்த்தழைத்திருக்கின்
றன். காம-வெகுளி-மயக்கங்களினது துண்டாகிய நினை
க்கையெல்லாம் நிவர்த்திசெய்கின்ற அந்த ஷாட்குண்ய
பரிபூரணனுன எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தையும்
அதன் மகிமையையும் குறித்துப் பேசாதவர்கள், அவ
னது இருப்பை எப்படியறிந்து பேசமாட்டுவார்கள்! கா
லமும்-கருவியும்-இடமும்-பயனும்-அந்தப்பயனை அது
பவிக்கின்றவனும் நிலமும் அதுகொடுக்கின்ற சம்பந்தக
ளுமாயிருக்கின்றன். பெரிதாகிய ஆலமரமும் சிறிதாகி
ய அதன்வித்தும்போலச் சங்கோசமாயும் விகாசமாயு
மிருக்கின்றன். சங்கேவித்துவான்கள் ஸ்தூசுரங்களாயு
ம் தங்களுக்குள்ளே உதிக்கின்ற உணர்வினுல் முன்பு கி
ருஷ்ணுக்களாகிய மிருகங்களைக் கண்டறிந்து, பின்பு வினையினிடத்தில்வாசித்
தலினல் செவிக்கு விஷயமாதும்படி அறிவதுபோல,
பெரியோர்கள் யோகத்தில் தியானத்தின்வழியாகத்தம
க்குள்ளே தரிசித்து அந்தயோகத்திடத்திலே புறத்திற்
காண்கின்றதனல் அகத்திலுள்ளவனுகியும், புறத்திலுள்
ளவனுகியும், ஆகாசமானது மற்றப் பூதங்களோடுசேர்
ந்திருந்தும் அதுகளுடனே கலவாமலிருப்பதுபோலஅ
வன் பிருதிவ்யாதலான தத்துவங்களுடனே கூடயிருந்
தும் அதுகளிலெல்லாம் தாக்கற்றுநிற்பவனுகியும் வே
றுகளும், பிரிக்கின்ற தன்மையையுடையவனுகியுமிரு
க்கின்றனன். ஒப்காரமாகிய ஓரெழுத்துக்குள் அதனுயி
ராயுமிருக்கின்றன் அறிவுக்கறிவாயு மிருக்கின்றன் மூ
ன்லுலகங்களையும் தழுவியிருப்பதனல் புகையும் அகில

யல்லாமல், அவனுடைய திருமேனியிலுண்டாகியதினை வைக் குறித்துச்சொறிந்த அம்மாத்திரம் உபத்திரவமு ஞ்செய்யவேயில்லை. அதைகண்ட அசுரர்கள்பார்த்து,ஆச் சரியங்கொண்டு இரணியனிடத்தில்வந்து சுவாமி எங்க ளிடத்திலுள்ள ஆயுதங்களேயெல்லாம் பிரயோகஞ் செ ய்தோம். அதுகளெல்லாந் தவிடுபொடியாய் விட்டதுக ள் உம்முடைய குமாரன்சரீரத்துக்கு யாதொரு துன்ப முமில்லை. இனிமேல் வேறேநாங்கள் செய்யவேண்டிய தென்னவென்றுகள் ! அப்போது அசுரேந்திரன் மிரு த்தகோபமுண்டானவனுய்ப் பிரகலாதன் கபடமானகெ ஞ்சையுடையவனுகையால், ஏதேரமந்திரக்கட்டினுல் அ ந்த ஆயுதங்களெல்லாம் தன்னுடம்பில் தாக்காமல் மூ ழித்துபோம்படிசெய்தான் நலலது இப்பொழுதுநீங்கள் கடூரமான அக்கினியைமூட்டி அதிலே, அவனைக் கட்டி த்தள்ளிவிடுங்களென்றுசொன்னன். அப்படியேஅந்தத் துஷ்டர்கள் அதிகஅகலமும் நீளமும் ஆழமு முள்ளதா க ஒருபெரிய குழிவெட்டி அந்தக் குழியிலே பர்வதம் போலப் பருத்தபுளியங்கட்டைகளே மேலுமேலும்நிறை ய அடுக்கி, ஆயிரங்குடத்து எண்ணெயும் நெய்புங்கொ ண்டுவந்து சொரிந்து தணல்மூட்டினர்கள் ஜுவாலையா லது, தெய்வலோகமட்டும்போய்த் தவழும்படி கெருப் புபற்றிக்கொண்டு பிரளயகாலாக்கினிபோலெரிக்கது. அவ்வண்ணமா யெரியும்பொழுது அங்கிருந்தவர்களெ லலாம் உயிர்சோரும்படி, என்னேயுகிய பிரகலாதாழ் வானைக் கையையுங் காலையுக்கட்டி கிர்த்தாகீனியமா ய்த் தள்ளிவிட்டார்கள். அவன் லோகாராட்டிய னுடை யகிருவடியை நமஸ்கரித்து அரிகரியென்று அதிலே வி ழுந்தான் அவனுக்கு அதியுஷ்ணமாகிய அனலானதுகு ளிர்ந்து சீதளசந்தனக் குழம்புபோலாய்விட்டது. அன் ய அதுமானுடையவாவிலே வல்கிரக்களைச் சுற்றிகெர் யிலேதொய்த்து விதத்துக்குச்சமானமாகிய ராக்ஷதர்த ன் கொஞ்சத்திவிட கம்முடைய லங்கையாதியந்தழுந் த ட்டதியானது, பதிவிரதாரத்னமாகிய ஜானகியான்வன் சொன்ன ஆசிர்வசனத்தினுல் உஷ்ணமாறும்படி அந்த அனுசனையுடையவனுகையால், ஏதேரமந்திரக்கட்டினுல் அ ந்த ஆயுதங்களெல்லாம் தன்னுடம்பில் தாக்காமல் மூ ழித்துபோம்படிசெய்தான் நலலது இப்பொழுதுநீங்கள் கடூரமான அக்கினியைமூட்டி அதிலே, அவனைக் கட்டி த்தள்ளிவிடுங்களென்றுசொன்னன். அப்படியேஅந்தத் துஷ்டர்கள் அதிகஅகலமும் நீளமும் ஆழமு முள்ளதா க ஒருபெரிய குழிவெட்டி அந்தக் குழியிலே பர்வதம் போலப் பருத்தபுளியங்கட்டைகளே மேலுமேலும்நிறை ய அடுக்கி, ஆயிரங்குடத்து எண்ணெயும் நெய்புங்கொ ண்டுவந்து சொரிந்து தணல்மூட்டினர்கள் ஜுவாலையா லது, தெய்வலோகமட்டும்போய்த் தவழும்படி கெருப் புபற்றிக்கொண்டு பிரளயகாலாக்கினிபோலெரிக்கது. அவ்வண்ணமா யெரியும்பொழுது அங்கிருந்தவர்களெ லலாம் உயிர்சோரும்படி, என்னேயுகிய பிரகலாதாழ் வானைக் கையையுங் காலையுக்கட்டி கிர்த்தாகீனியமா ய்த் தள்ளிவிட்டார்கள். அவன் லோகாராட்டிய னுடை யகிருவடியை நமஸ்கரித்து அரிகரியென்று அதிலே வி ழுந்தான் அவனுக்கு அதியுஷ்ணமாகிய அனலானதுகு ளிர்ந்து சீதளசந்தனக் குழம்புபோலாய்விட்டது. அன் ய அதுமானுடையவாவிலே வல்கிரக்களைச் சுற்றிகெர் யிலேதொய்த்து விதத்துக்குச்சமானமாகிய ராக்ஷதர்த ன் கொஞ்சத்திவிட கம்முடைய லங்கையாதியந்தழுந் த ட்டதியானது, பதிவிரதாரத்னமாகிய ஜானகியான்வன் சொன்ன ஆசிர்வசனத்தினுல் உஷ்ணமாறும்படி அந்த அனுசனையுடையவனுகையால், ஏதேரமந்திரக்கட்டினுல் அ

ரமாக எங்களுக்கு என்னகட்டளையென்று கேட்டு, அவ ன்சொற்படியே கொடியவிஷாக்கினியைச் சிந்துகின்ற வாயினுல் இரைச்சலிட்ட சீறிப் பிரகலாதனுடைய அ ழகிய திருமேனியில், வானப்போல நீண்டெனேந்துகூர் மையாயிருக்கின்ற பற்களுன்றும்படி மரணமடைவதற் கேதுவாகிய திடி கரவுத்திரங்களில் அதிகோபமாய்க்க டித்தகுகள். கடித்தவுடனே படம் விரித்துக் கொண்டா டியதுகள் கையினும் புரன்டதுகள், அப்போது பிரக லாதன் தன்சரீரத்துடிக்காமல் எம்பிரானுடைய திருநா மத்தையே உச்சாடனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்தான் ப க்கத்தில் நின்றவர்கள் பயத்தினுல வாயின்வழியாகரக் த்தைக்கக்கவும் பாம்புக்குவெரியாகியு கருடனும் கடிக் கத்தையடையவும், சிவக்தமேகத்திற் குன்னே பாலசந் திரன்துழைகிறதுபோலக் கடிமீளாத உபுப்புகளில் கா வி-காளாஸ்தினி-யமன்-யமதூதனென்கின்ற நான்குபற் களும் தைத்து உருவ எழும்பி எழும்பிக்கடித்ததுலுல அ க்கப்பாமபுகளின் பற்களெல்லாம் வலியற்று ஒடிந்து உ திர்ந்தகுகள். பிரகலாதனுக்குக் கடித்த இடங்களிலெல் லாம் விஷம்பாயாமல் அமிர்தம் ஊறியொழுகத் தலைப் பட்டது அதுகண்டு, அவர்களோடி அஷ்டகாகங்களும் சூழ்க்துபற்றிக் கடித்தும் அதுகளின் பற்கள் அழுக்கவு மில்லை. உம்முடைய மைந்தனுக்கு விஷமேறவு மில்லை யென்று இரணியனுடனே சொன்னர்கள், அவன் கேட் டித் திகைத்துக்குமுன்னே கொண்டுபோய்ப் போட்டு அதன்காலாலிடறச் செய்து விடுங்களென்றுன். என்ற மாத்திரத்தில் பலபேர் தங்களுடையபசையிலலாதமன தைப்போலக் கிழக்குத்திசையில் விசையாயோடி, இ திரன்எறுகின்ற ஐராவதமென்ற கொடிதாகிய சோபத் தையும் மதத்தையும் பலம்பொருந்திய கான்குகொம்பு களையுமுடைய வெள்ளே யரனவை, அதிசீக்கிரமாகக் கொண்டுவெக்து கிறுத்தி அதன்முன்னே பிரகலாதனைக் கைகளிலும்-கால்களிலும்-மார்பிலும்-கழுத்திலும்-தெ ய்வீகமாகியபூசகங்களே இறுக்கி ஒடுக்கிக்கட்டி எடுத்துக் கொண்டுபோய்ப் போட்டார்கள். அத்தருணத்தில் மெ ய்ப்பொருளேயறிக்தவனுகிய பிரகலாதன் அந்த யானை யைப்பார்த்து. ஹாவதமே ! உன்தாயைப் பெற்றப் பாட் டனுகிய கஜேந்திரனைப் பூர்வகாலத்தில் ஒரு முதலையா னதுவிழுங்கினதுகண்டு ஆதிமூலமே என்றமுழக்க அத ன்முன்னேவந்துரகழித்த அந்தக்கஜேந்திராழ்வானதன் என் மனதினிடத்தில் வந்திருக்கின்றன் என்று சொன்னன் இப்படிச் சொல்லாதகற்குமுன்னேதானே அந்த வெள் ளையானையானது, இவன் சாகூடாது அரிபக்தன் இவன் விஷயத்தில் அபசாரப்படலாகாதென்றுபிரகலாதனைப் பிரதக்ஷணமாகவந்து, தன்னுடைய கெற்றியி லெழுக்க சொன்னபட்டமானது நிலத்தில்பொருந்தும்படி அவனு க்குத்தெண்டம்சமர்ப்பித்து விட்டுத் திரும்பியது. இந்த செய்தியைச் சத்துருக்கள் இரணியனுக்குப் போய்ச் சொன்னர்கள் அவன் ஒருயானையானது உலகத்தில் எ வரும் தலக்கு இடங்கொடையாமல் எனக்குப்பயந்துபோ ய், சமுத்திரத்திலே தூங்குகின்ற விஷ்ணுவென்பவனை

மே பெரியபொருளாக மதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை ய அறியாகவிரக்தையும் வுக்கினேயையும் அழித்தது, ஆ கையால் அவனைக்கொல்லுங்களென்றுகெருகொடித்து ச்சொன்னன். உடனே அசுரர்கள் ஓராயுதத்தைச் சொ லலுமுடிய பிரயத்தினப் பட்டார்கள். அப்படித் தன் னைக்கொல்லவந்தபோது அதுபயந்து இரணியனிடங்கோ டியவனுயிருக்கின்றன். பிரகலாதனுவனுமிக்குமுடியவ னுயிருக்கின்றன். இதென்ன பெரியசங்கடமாக கேர்க் தென்னு கினைத்துக் துக்கித்துப் பின்பு ஒருவிதத்தில் மனக்தெளிக்து பொன்னெளியையும் மழுங்கச் செய்கி ன்ற கேதனசையும் சித்தினையுமுடைய சத்தியசந்தனுகி ய பிரகலாதனைக் கொல்லும்படிவந்து பின்னலே பழிகி ன்ற பிரகாசத்தையுடைய தன்கொம்புகளினுல் அவனு டைய வலிபெற்றமார்பில்குத்தியழுத்தியது அவ்விதமா க அழுத்தவே அந்தத் தந்தங்கள் கரன்கும் இளவாளழ த்தண்டுபோல முறிக்துபோய்விட்டதுகள். அதுகண்டி உண்மையில்லாத அசுரர்கள் கண்ணிமைப்பதற்குள்ளா கப்போய் ஹராவதம் உம்முடைய குமாரனைத் திரும்பி வந்து குத்திப்பாய்த்து கொம்புகள் இற்றுவிழுந்தென் றுசொல்ல, அசுரேந்திரன் கோடைக்காலத்துச் சூரிய னேப்போலச் சுடுகின்ற கண்ணையுடையவனுய்க்கோபித் து அவனை ஏழுலோகங்களையுடைய சமதுபெரிய உப்பரிகை யின் வாசற் கோபுரசிகரத்தின்மேல் ஏற்றி, பூமியிலேத ள்ளிவிடுங்களென்று உத்தரவு செய்தான். பல்லாயிர கோடி ஆண்டுகளோயும் உண்டருளிய பரமாத்துமை யுடைய உபயதிருவடிகளே தியானித்துக்கொண்டிருக் கிற பிரகலாதனைப் பிரசண்டவாயுவைப் பார்க்கிலும் அதிகபலத்தையுடைய கொலியாளர்கள் அப்படியே கட்டித்துக்கிக் கொண்டுபோய் மகாமேருவைப்போல அண்டபரியக்த முயர்ந்த இரணியனுடைய வாசலிலிரு க்கின்ற கோபுரசிகரத்தின் மேலேற்றி அங்கிருக்துகீழே மோதவருட்டித் தள்ளிவிட்டார்கள். அக்தசமயத்தில் பூமாதேவியரனவன் இரணியனுடைய தமயனுகிய இர ணியாகூன் தன்னைப் பாயாகச்சருட்டிக்கொண்டு பே ரனபோது அவனை வராகமாயவதரித்துக்கொன்று தன் னுடைய கேகிய பகவானுடைய பக்தன் இவனுகையால் இவனுக்குவந்த ஆபத்தைத்தான் நீக்கவேண்டுமென்று எண்ணிப் பிரகலாதனிடத்தி லிரகத்தையுடையவனாய் அனுதினமு மாதொரு உபத்திரவமுமில்லாமல் மகா சுவிருதமென்பதிய தன்னைகையிலுல் அவனை எதிரே னதுகிக்கொண்டான். அதை இரணியனதிந்து உடனே வெ கும்பிப் புத்திரனுக்கல்லாமென்பது கடுகளவுமில்லாமல் அந்தக்கன்னியாயரையும் அசைக்கப்படாத பெரிய மலையுடனே கெருக்கிக்கட்டி கரைகாணக்கூடாத சமுத் திரவெள்ளத்திலே விட்டுவிடுங்களென்று ஆக்கியாபித் தான். இவ்வண்ணமாக ஆக்கியாபித்தபோது அந்த அசு ரர்கள்பெற்ற தாப்பனே கொஞ்சமானது பச்சாத்தாப மில்லாமலும் இவன் பிள்ளையாகையால் இவனைக்கொல் லுகிறது கமக்குத்தர்மமல்லவென்று கினையாமலும் வி டாமல் லட்டிக்கொல்ல ஏற்பட்டாரென்று தங்களையும்

கையில்லாமல் பர்வதத்துடனேசேர்த்துக்கட்டி வாரி வேகமாய்க்கொண்டுபோய்க் கடலின் கடுவிலேவிட்டா ர்கள். கடலதிபதியையுடைய ஏகதாயகன் திருகரபத் தைச் சோரவிடாதவனுகையால பிரகலாதனுக்குப் பர தாவபரியக்தம் ஆழ்ந்த பெரிய சமுத்திரமானது நிறை மலைபோலிருக்தது, அந்தநெடியமலையும் சுமைக்கு திக்கைபோல மிதக்தது அலைமோதுகின்ற கடலிலே முழுகாமல் அப்படி மேலேமிதக்கின்றபர்வதத்துடனே அந்தப்பாலன்மகாபிரளயத்தின்மதியிலே ஆலிலையின் மேல் குழந்தைவடிவுகொண்டு சயனித்திருந்த நெடிய ஈசுவரனேபோலிருந்தது. அலையின்மேல் கைகூப்பிக்கொ ண்டு திக்கவஸ்தாபகரியத்தை யுடையவனும் அனுதினமு ம் சகஸ்ர திருநாமங்களேயுஞ்சொல்லி ஸ்துதிசெய்ய தலைப்பட்டான்.

கவி.

அடியாரடியேனெனுமார்வமலால்.....*
ஒடியாவலியாருடையேனுளனேனு.....*
கொடியாய்குலியாய்குணமேதுமிலாப்.....*
கெடியாகடியேனிலிகேருதியோ.....(க)
கள்ளக்கிலிவாரவர்கைகவனி.....*
உள்ளக்தெளியாதவுணக்குளவோ.....*
தள்ளும்பொறியின்னிலிசோதனையோ.....*
வெள்ளக்கருணைபுரிதேவிதியோ.....(உ)
வருகன்முகனும்முகன்வானவர்சோன்.....*
திருகன்மறையின்னெறியேதிரிவார்.....*
பெருகாடெரிகின்றிவர்பேதமையென்.....*
ஒருகாளுனையெக்ணனமுன்னுவரே.....(க)
செய்யாதனவோசெயிதினேதான்.....*
பொய்யாதனவந்தபுனர்க்திமரல்.....*
மெய்யேபுரிநிரவகோவேல்வினைக்.....*
ஐயாவொருகாளுமயர்த்தனையோ.....(ச)
ஆயப்பெறுகன்னெறிதம்மறிவல்.....*
நேயப்பெறுசீசக்கெண்ணிலரால்.....*
கீயப்புறுத்கினைக்கிலர்கின்.....*
மாயப்பொறிபுக்குமயங்குளரால்.....(ஆ)
காமேதலினுயகாரயெலையும்.....*
போமேபொருளென்றபுராதனர்கரம்.....*
யாமேபரமென்றன்சென்னலவர்க்.....*
காமேபரின்னலதாருளரோ.....(சு)
ஆதிப்பரமாமெனினன்றெலலாம்.....*
ஓதப்பெருதல்கருலப்பிலவால்.....*
பேதிப்பவரியலைபேர்கிலையால்.....*
கேதப்பொருளெனினுயாதியோ.....(எ)
அம்போருகையாதரையர்.....*
எம்போலெரிண்ணிடிலென்பலவாம்.....*
கொம்போடைபுகளிகாலெலிறும்.....*
வம்போமாமொன்றெனும்வரைசமே.....(அ)
மின்னிற்பிறிதாய்கிலையித்தரியா.....*
தன்னிற்பிறிதாயினதாளெனினும்.....*

உண்டிப்பிறந்தாயினையோவுலகம்.....(க)
பொன்னின்பிறந்தாயியற்கலனே.....(க)
தாய்த்தந்தையினுக்கினைந்தினைதான்.....
நிகத்தினீயுதெந்தின்னையர்.....
சோற்றவனெனைவுதிர்வுமென்னு.....(ம)
வாயத்தனசொல்லிவனாங்கினறுல்.....(ம)

என்பலை.—துஷ்டர்களுக்கு நிக்கண்டகனு மிருக்கின்றனனே! எனக்கனாதுக்குநித்தியப்படாதவனே! தோழனுமையானொன்று மிலாதவனே! வீராட்கொழுப்பனே! கான் உன்னுடைய அடிமைக்கடிமையா யிருக்கவேண்டுமென்கின்ற விருப்பமுள்ளவனேயல்லாமல் அபிமாந அகங்காரத்தையுடையவனாய் உனக்கு எதிர்த்தவனேனே! ஆயினும், என்னுடைய பக்தினிமையிய நிலைக்கு நீ இணங்கியருள்வையோ! வஞ்சகத்தைக்கொண்டு நடிக்கின்றவர்களுக்கு வஞ்சகத்தைக்கொண்டு கடக்கின்றவன் யோகையால், உனதத்தினுள்ள ரகசியங்களில் நியமாதகளருமுண்டோ! அபிராதியனாகமாகையிருக்கினறனனே! இப்படிப்பட்ட அன்பங்களோதனைடவ யுழின்சோதனைதானே! பிரமனும் ருத்திரனும் தேவேந்திரனும் வேதஞ்சொன்ன நெறிப்படி நடக்கின்றனல்லாமல் அதேகயாலமா ரண்மனிமையை அதிய விலை அப்படியிருக்க நானுன் பிரபாவத்தை எப்படியறிவேன். அடியேன்செய்யாத பாபகர்மமோ இல்லை அதனாலாம் கவறுமல்வந்து எனக்குப் பிரம்மமாதி லோகங்கள் இதனாதர்த்தான் ஒருகாலத்தில அந்தக் காமம் என்னுமாவையிட்டு நிக்குமபடி எத்தனப்பட்டாலும் அதைவெல்காலமும் என்னுத்துமாவுடனேசை மயத்தப்படிமப்படிச்செய்கின்ற செய்கையை நீ மறவாதிருக்கினறயாகையால் அது உன்னருளில்லாமல் எப்படி நினர்தியாரும் ஆராய்ந்து அடையப்படுகின்ற கலை தெரியானது தம்மறிவேயென்று பொருந்தப்பெற்ற பூ ஜ்யர்கள் அதேகருண்டு. நீவவர்களுடையஅறிவுக்கும் அப்பாற்பட்டிருக்கின்றனனெனனுதிர்களாயிவர்களெல்லாம் உன்னுடையமகாமாயையாகியவலிக்குள் அகப்படியெயிருக்கின்றார்கள். தாழ்வானதனிகாயகமாய்த்தோனி எல்லாப்பொருள்களுந் தங்களுக்குத் தெரியுமென்று நிச்சயித்தமுள்ளோர்களெல்லாம் நாமேபரத்துவமென்ற எண்ணமிருந்தார்கள். அப்படி எண்ணத்தக்கதாக அவர்களுக்கு அப்பரத்துவஞ்சித்திக்குமோ சாகுதாத்மாம் உன்னையல்லாமலேதேயாரிருக்கிறார்கள். ஒருருவத்தாற் காரணனாகியசத்தைப்பற்றி நெருக்குக்கு மேலே நினையேயபமென்றல மற்றெருசமயத்தார் எத்தனை நூல்களைப்பற்றி அல்லவென்றுசொல்லலாம். இத்தப்பல சித்தாந்தமுற்செல்லுதெற்றருச சான்றிக்கனை அனேகமாகிருக்கின்றதுகள். அத்தசாஸ்திரகளெலாமும் நீயபடிப்பேதிக்கமாட்டாய். வேதார்த்தமாகிருக்கின்றவனே இப்படிக்கெலாம் சபடகாடகம் பண்ணினாயோ! எல்லாம்பிரமிருக்கின்ற உன்பிரபாவத்தை யறியாத வஞ்சிப்பாயிருக்கின்றவர்கள் ஒருதன்மையாக உன்னைபெற்றியாமல், பிரமாவென்றும் சிவனென்றும் மற்றும்பலபலதேவர்களென்றும் வெவ்வேறுக்குறிப்பதென்னதன்மை கொம்பு இலைமலர் கனிகாயகளென்றுசொல்லும்படி வெவ்வேறாய் அதேகமாயிருக்கானும் விருஷமொன்றேயென்கின்றசொல இப்பொழுதுதன்புதிதாய்தோன்றியதோடலகம்உன்னிலிருந்து வெளிப்பட்டு விகாரமாய்த்தனகருள்ளே பலபேதப்பட்டதானுனும் உனக்கு அங்கியமாயிருக்கின்றதோ பொன்னிலுளாயி ஆபரணங்கள் அந்தப்பொன்றுக்கு அன்னியமாருமோ! தாயாயிரும், தந்தையாயிரும்வந்து நீயெபென்னப்படைத்தருளினும் நீயெழுத்தருளியிருக்கின்றதெந்தசத்தையுடையவன் கான் எனக்குரூனமாசாமையிய கோய்கள்தீர்த்தவன் நியாதலால் அந்நோய்களுருக்கு நிவர்த்தியும்நீயே சொல்லவேண்டுமையனென்று பக்திபரவசனும் இக்கப்படிப்பலவித்தத்திலும்கன்னவாக்கினால் நாதனேசொல்லிச்சொல்லி ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய வணங்கினான். அதைஆதரிக்களாலறிந்தமகாபராக்கிரமசாலியாகிய இரணியன் அவனைக்கொண்டுவந்து என்முன்னேவிடுவானென்றான். அவ்வாறே சமுத்திரத்தில்மிதந்துகொண்டிருக்கின்ற பர்வதத்தினுடனேகட்டியுகட்டினிற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். விட்டமாத்திரத்திலே சரீரமெங்கும்புழுக்கி, இவனுக்குவந்திருக்கின்ற அன்னம் பதார்த்தம் பல்லுமயிர்நகசிகாயமுதலாகிய பகுதியே ஊட்டி இவனைக்கொன்று விடுங்களென்றான். அப்பாதே அதேகவகைப்பட்ட விஷான்னத்தையும் ஊட்டினர்கள். அதுகளையும் அவன் உண்டி பகவத்கடாக்ஷத்தினுலே ஜீரணஞ்செய்துகொண்டி சாவாமலிருந்தான். அதுகண்டி இரணியன் அப்புறம் ஒரு திருப்பப்பினனே மேல்வைத்துச் சம்மட்டிகளைக்கொண்டி கைகால் தலை உடலமுதலானதுகளுமிதைத்துபொடியாய்ப்போகும்படிமர்த்தியிரங்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அல்லவன்னமே அந்தகைகொயாளர்கள் பிரகலர்தனைக் கட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பினனின்மேல்வைத்து எத்தனபோபெரிய இருப்புச்சம்மட்டிகளைக்கொண்டு பலமாக ஒங்கியடித்தார்கள். கொடியபராக்கிரமசாலியா அசுரர்கள் கண்களில் வாதவர்கள்மூக்குவிடாது ஓயாமல் அடிக்கவே இனியே துடிவன்பிழைக்கிறது, கனவிலுமில்லையென்றுசகலமானவர்களும் எண்ணும்படியாயிருகின்றசமயத்தில் அந்தப்பிரகலாதனுழுவன்தனக்குள்ளே அந்தியாயியாயிருகின்ற எம்பெருமானுக்குக்கைகளோ ஆயிதமில்லையதேகம் திருவடிகளென்ன அளவிற்றதுகள். திருக்கண்களோ எண்ணத்தெரியாததுகளென்று இந்தப்பிரகாரம் அவனுடைய அவயவமுமுலாகியபராமருணங்களினுலுதியாதனியாளித்தமனதருநிற்கொண்டிருக்காவேயல்லாமல் தன்னை வடிக்கிறார்களென்கின்ற பினவு நிதிகளது கொள்ளவில்லை எனனசெய்தும் வேறுபடாதனுவண்டி நிசனியன் முனையினுல் இவன் உடலுஞ்நினைவாமலிடி ரும்படியாமலிருக்கக்கக உபாயத்தையுடையவனுமிருக்கின்றனுகையால் இவனாலே கொல்லுவிடுவோமென்ன கோபித்து உலகங்களெல்லாம் நடுங்கும்படிச் சபிபத்தில்லவர்தான் அப்படிக்கொல்லவேண்டியதானைப் பிரகலாதன்

ன்னவணங்கி ஐயா! என்னுயிரைவாங்கும்படி நீர் வருத்தப்படவேண்டாம் இது உம்மாலே சாத்தியமாகாத்தக்கதல. சகலபுவனக்களையும் உண்டாக்கிய ஸ்ரீமகாராயனேகொள்ளும்படியிருக்கின்றதென்றுசொன்னுன் அதைகேட்டு இரணியராசன் அடா! உலகங்களையுண்டாக்கினவனென்றுசொன்னீயே! உலகங்களையுண்டாக்கினவரர் என்பெனை ன்றுநிபண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற நிகழ்த்திகளா! அல்லது முனிவர்களா! அல்லது முனிவர்களுக்குவரதனே பெல்லாம் என்னிடத்தில தோற்றப்போயிருக்கின்றதேவர்களா! அல்லதுமற்றவர்களா! தெரிவ்சொல்லடா என்றன். அப்படிப்பட்டவனெருவன் உண்டாயிருந்து அவனைக் காட்டினாலுஞ் காணலாமென்று நினைத்துக் கைகளுக் கோபமூண்டெழுந்தும், இரணியன் பிள்ளையைக்கொலையில்லை அப்பொழுதுபிரகலாதன் அவனுக்கென்றுகேட்டபல்லவோ முன்குறித்தபடியே உருக்களைப் படைத்தவனும் அந்த உருக்களுள் காருபேதமாகிய உயிர்களைப் படைத்தவனும் அந்த அழியாதஉயிர்களேதோறும் அந்தரியாமியாயிருந்து அங்கங்கே வாசஞ்செய்கின்றவனும், பூவினிடத்தில் மணமும் எள்ளினிடத்தி லெண்ணெயும்போலவும், அனில்லாத பலபொருள்களிலுங் கலந்து நிறைந்திருக்கின்றவனுமாகிய அரியென்பவன்தான், அவன் என்கண்ணிலுள். நோக்கிக் காண்பதற்கு எவ்விடத்திலுமிருக்கின்றன். உன்னிடத்தில் கான் அவனைக் குறிக்கு அன்புடனேசொன்னுல், நீ யொன்றுவது உதுதியாகக் கொள்ளவில்லை அதையால், உன்னுடைய கண்களால் நோக்கிப்பார்ப்பதற்கு உனக்கு முத்தவனுகிய இரணியாகவு னுடைய உயிராமாயத்த தாமரைக்கண்ணன், அத்தனை லோசாய்க் கிடைக்கின்றவனே! சாத்துவிகம் ராஜசம் தாமசமாகிய முக்குணங்களுமவனுடையதுகள், திருஷ்டி-திதி-சங்காரமாகிய முத்தொழில்களுமவனுடையதுகள். வெண்மை பசுமை செம்மையாகிய மூவருவமும வனுடையதுகள். சோமசூரிய அக்கினியாகிய முசுகடக்களு மவனுடையகன்கள். காருபத்தியம்-காகுஷ்ணியம்- ஆகவனியமாகிய வேதாக்கினி மூன்று மவனுடையதுகள். சொர்க்க மத்திய பாதாளமாகிய மூவுலகமும் அவனுடையதுகள். மூகமும் கடலும் முழுவு முன்டாயிருக்கின்ற பொருள்களுக்கெல்லாம் அவனே சாதாரியாயிருக்கின்றவன் இதுவே வேதத்தின்முழுவு இதுவே சுத்தியமென்று சொன்னுன். இப்படியென்று சொல்லவே இரணியராசன் தன்னுடைய தந்தங்கள் பிசகாசிக்கும்படிக் கலகலவென்று நகைத்து, அடா உலகத்திலுள்ள

டா! இத்தப்பையல்சொன்ன விஷயங்களை! எனக்கு ப்பயக்து ஓடிப்போய்துவனையிலும்பியொளித்துக்கொ ண்டிருக்க முத்திரத்தினிடம் போதாதென்றே! இப் பொழுது இத்தத்துணிவிடத்தைத்தேடி இதிலேவந்து ஒளித்தாய துக்கம் என்னுடனே யுத்தம்பண்ணத்தக் கவல்லமையை புடையவனுல் தாணைவிட்டுச் சீக்கிர மாகப் புறப்படு. புறப்படு. என் காலதாமசஞ் செய்கின் முயென்று சொல்லிப் பின்னும் அதட்டி யாரப்பயித்தா ன். அப்பொழுது அண்டம்வெடித்ததுபோலப்பலொன் று அத்தத்தானும்பிளத்தது. அதினிருந்து உக்கிரகரகிய கமானது பிறந்தது. பிறந்தவுடனே அதுவளர்ந்தது. அ ப்படி வளர்ந்து அஞ்டத்திற்குளேயும் பகிரண்ட முதலா னதுகளேயும் அனந்துகொண்டேபோய் நிறைத்தது. அ தினும், பகிரண்டத்திற்கு அப்பால் நடந்தசெய்தி என் னவோ அதையாரதிந்து சொல்லுகின்றவர்கள். ஆகாச ம் கிழும்மேலும் கிழிந்தது பரிமளம் பொருந்திய துள பமான்மை அணிந்த நரசிங்க மூர்த்தியின் திருவுருவம் வானத்தை பூடுருவிப்போனதை நாமியமாட்டோம். தி ருவடித்தாமரைகள் பூமியிலே தோய்ம்படி நின்றபொ ழுது தெற்காகிய அண்டமுகட்டில் சத்தியலோகத்தில் ருந்த பிரமதேவன், அன்றுதான் அந்த நரசிங்கப்பெரு மானுடைய திருவந்திக்கமலத்தில உற்பத்தியானவன் போலவிளங்கியிருந்தான். அப்படிப்பட்ட நரசிங்கசொ ருபத்திற்கு எத்தனையோ கைகள் எத்தனையோ கால்கள் எத்தனையோ முகங்களுண்டாயிருந்ததுகள். அதுகளைக் குறித்து இவ்வளவென்று எண்ணிக்கணக்கிட்டுச் சொ ல்லத்தக்க விவேகருமுண்டோ! உலகமெல்லாம் பர வியிருந்த அசுரசேனை ஆயிரகோடிவெள்ளமும் மாண் டுபோம்படித் தனித்தனியே நரசிங்கமூர்த்தியின் கைக ள் அள்ளிக்கொண்டதுகள். அத்தச் சகல்இரகோடிவெ ள்ளமாகிய அசுரர்களுக்குள்ளே ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ் வொருதிருமுகமும் இரண்டிரண்டு க்ஷகளும் ஒவ்வொ ருகைக்கு மும்மூன்றுகளுமா யக்கக்கேசனை, தி ருமேனியில் மூடங்கியசோமங்கள் அசையும்பெழுது ஆகாயவிருந்து உண்டாகிய கர்ம்புயிரளயகாலாக்கி னியை அவிக்கவும், சுவாசம் பிரசண்டமாருத்தை அ டக்கவும், கண்களில்கின்று ஜொலிக்கின்றகோபாக்கினி யானது சமுத்திரஜலத்தைச் சுவறக்செய்யவும் வாயிது ன்னகோ சுவமாகிய புவனக்களேயுங்கிரப்பவும், பல்லா கிகோடியண்டங்களும் கெருங்கிய சோமக்கள்தோறு ம் மூட்டவைப்போலொட்டிக்கொண்டிருக்கவும்தித் தப்படி பிரசாகமாகிய சொருபத்துடனே, உலகமெ ங்குமிடமில்லாமல் நிறைந்துதோன்றிய அந்த நரசிங்க மூர்த்தியானவர் ஊழிஞ்சாலத்தில் சகலவுயிர்களையும் தி ருவுதரத்தில்வைத்து வாழ்விப்பதுபோல, பிரமா முத லாகிய தம்மாதமாக்களெல்லாம் அப்பொழுது தமது சாபத்தினிடத்தில்லைவந்துத் தாவைப்போல சுருக்கி க்கொண்டு அந்த அசுராக்கள்மேல்தாவி, அகேகரை யெ டுத்து அர்த்தசந்திரனுக்கொப்பாகிய தம்முடைய வாயி ற்தம்ஷ்டைக்கும் அடக்குவார். அகேகரை வாரிப் பூ மிலிட்டுத்தேய்ப்பார். அகேகரைத்தூக்கிப்பரகண்டத்தி ல்மோதுவார். அகேகரைப்பிடித்து மகமேருவிலடிப்பா ர். அகேகரை விரலகளினுற்பிளப்பார். அகேகரைக் கட ல்நீருக்குள் அமிழ்த்திக் குமிழ்வெழும்படிச் செய்வார். அகேகரை வடவைமுகாக்கினியிலிட்டு வாட்டுவார். அ கேகரை பிருபாதியாகக்கிழிப்பார். அகேகரைக் குத்தி வாயைப்பிளப்பார். அகேகரை ககங்களாற்பிடித்தோது ரிப்பார். அகேகரைக் கண்களோத்தோண்டியெறிவார். அ கேகரை வயிற்றைப்பிறிக் குடலேயறுப்பார். அகேகரைப் பசையற்றுப்போம்படி. ரசுக்குவார். ரசச்சுத்திப் பதுங்கி யிருப்பவர்களை ரசத்தினுலேயே அமுக்கிக்கொலலுவா ரானேகளையும் தோகளையும் குதிரைகளையும் மற்றும்அ த அசுரர்களுக்கு வாகனமாதிருக்கின்ற பானேகள் சர்வ ங்களமுதலானதுகளையும் உடல்கள் பிண்டப்படாமல்உ யிருடனே எடுத்து விழுங்குவார். வைந்சமுத்திர நீலம் களையும் அதுகளிலுள்ள பெருமீன் திமிங்கலமுடனேயு ம் மொடுமொடுவென்று குடிப்பார். எருமேகங்களையும் பிடிகருடனே உட்கொள்ளுவார். இத்தக்கோரத்தைக்க ண்டு தர்மதேவதையும் இனியேது சுவாமிருக்கோபம் தணிகிறதென்று அஞ்சிச் சலிப்புற்றது. மின்னும், லை அசுரர்களைச் சக்ரவாளகிரியோடேற்றுவார். லைஅசுர ர்களை அண்டச்சுவரின்மேல மோதுவார். லை அசுரக ளை வஜ்தருலபர்வதங்களின் மேலடித்துக்கொல்லுவார் லைஅசுரர்களை அஷ்டதிக்குகளிலும் அடங்கியிருக்கின் ற இருட்பிரதேசத்திற் கொண்டுபோய்த் தமது பெரிய கையாலதைத்து கேய்ப்பார். லைஅசுரர்களை மலையைப் போல உருண்டி விழும்படியாகத் தமதுகையினுல் கதத்தி னும் தலைகளைக்கின்னியெறிவார். லை அசுரர்களை வாரி சுழற்றும்படி நசுக்குவார். லைஅசுரர்களைக்கொலலு கின்றமுறைமைப்படிகொல்லுவார். லைஅசுர்களுடை ய உயிரைப்பதித்துப் பானம்பண்ணுவார். லை அசுரர்க ளை ஊப்பிடித்துக் கடல்நீர் ஆகாசத்தரவும்படி கடலைக் கையத் தூர்த்துவிடுவார். முன்றுலோகத்திலுமுள்ள அவுணகோடிகளேயெல்லாம் ஒன்றுதவிராமற் பிடித்துக் கொன்று ஸ்ரீகருடையாகரும்புமுழுத்துபோதும்படியா கச்செய்தது இத்தஅண்டத்திலே அவுணரில்லாமற் கொன் று அப்புறத்தண்டங்களிலும் தேடித் தேடிக்கொன்று ருந்தாலும் இத்த நரசிங்கத்திறுமையை லைதேவர்கள்தி ப்பிரகாரமாக இரணியாசுரனும் அவனிபெற்ற வேலை கஷகளுன பிரலாதாழ்வானும் தவிர மற்றப்பலவகைப் பட்ட அவுனர் கூட்டங்களையெல்லாம் குறுநிலைமைபோ லிவிழ்கொன்று ஆகிரமித்துவருகின்ற அத்தகரசிங்கம் தை இரணியாசுரன்பார்த்து, தனது லைதலைகளில் வ ரியாயுதத்தை யுருவிக்கொண்டு இடதுகைகளில் அசரத் தையும் மறைத்தும்படியான கேடயத்தைப் பிடித்தக் கொண்டு தேவர்களுடையமனது திருப்பியாகவும் சர் சமுத்திரங்களும்வற்றி மணல் காடும்படியாகவும் அ ஷ்டகுலபர்வதங்களும் பிளர்ந்தும்படியாகவும் சொற்றித் து உயிருள்ளமலையெலாம்பொல உதட்டை மடித்துக் கடித்துகொண்டுநின்றான். அவ்வாறு நின்ற தன் பிரா

னைப்பெரியோர்களெல்லாந் துதிக்கும்படியாக நிற்கின் ற பிரகலாதாழ்வான் பார்த்து ஐயா! ஏகசக்காதிபதி யே! இப்போது இந்த நரசிம்ம மூர்த்தியைப்பார்த்தும் நீ உன்னுடையமனதில ஒன்றுமாலோசிக்க வில்லையல்ல வா! இந்தக் கருணைக்கடலாகிய நரசிம்ம மூர்த்தியை வ ணங்கு, அந்தப்படி நீ வணங்குவாயாகில அவரிடத்திலி துவரையில் நீ செய்திருக்கிற அபராதங்களே யெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ளுவாரென்று சொல்லக்கேட்டு, இ ரணியன் அதிக உக்கிரங்கொண்டு அடா! பிரகலாதனு? இதைக்கேள் உன்கண்முன்பாக வெளிப்பட்டிருக்கின்ற இந்த நரசிங்கத்தினுடைய தோள்களையும் கால்களையும் வெட்டித்தள்ளி உன்னையும் இரண்டுண்டமாகத்துண் டிட்டு என்னுடையவரானவணங்குவேனேயல்லாமல் எ னதுதேவிமார்களுடைய வூடல்காலத்திலும் கான் வண ங்கினதை நீகண்டதுண்டாவென்று அண்டங்களெல்லா ம கடுங்கும்படியாகச்சிரித்து அப்படிச்சிரித்தவாயிலும் கையிலும், கையிற்பற்றியிருக்கின்ற வாளிலும், நடந்த கால்களிலும் குபுகுபுவென்றுநீப்பொறியைக்கும்படியா க அதிககோபத்தோடு அந்த நரசிம்மத்தைஎதிர்க்கவக் கமாத்திரத்தில் கொடுமைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கி ன்ற அசுரர்களுடைய கந்திரங்களுக்கெல்லாம் மேலாகி ய உபாயங்களைச்செய்யும் அகடிதகடனசாமர்த்தியமுள் ள அந்தநரசிம்மமூர்த்தியானவர் கனிதசாஸ்திர பண்டி தர்களாலும் கணக்கிட்டு இவ்வளவென்று தொகைசொ ல்லுதற்கரிதான தம்முடைய எண்ணிறந்தகைகளினலு ங் கால்களினலும் அந்த இரணியாசுரனைச்சுற்றிக் கட் டிப்பிடித்தார். இத்தப்படிக்கொருலனையொருவர்கட்டி ப்பிடித்துஎல்லாவுலகங்களுக்குமேலாய்ஒருவருங்காணு தபடி உயர்ந்துநிற்கின்றதன்மையைக்காணும்போது பய ப்படும்படியான ஆகாரத்தையுடைய இரணியாசுரன்மே ருமலைக்குச்சமானமாகவும். இத்த நரசிம்மமூர்த்திமற்ற அண்டகூலர சலங்களுக்குச் சமானமாகவும் காணப்பட் டார்கள். மேலும் இத்த நரசிம்மமூர்த்தியானவர் மிகுந் த கொஞ்சிதத்தினுலும் வேலாயுதம்போன்ற ககங்களையு டைய அகேகமாயிரங்கைகளாலும் சப்திக்கின்ற அலைக ளையுடைய திருப்பாற் கடலானது பிரம்மலோகத்தைத் தாண்டிக்கொண்டுபோகிறதுபோலும் காணப்பட்டார். இ ரணியன் அத்தசமுத்திரத்திற்குகடிவிலகப்பட்டமேருமு லைக்குச்சமானமாக விருந்தான்.

இப்படி இருவரும் மிகுந்த உக்கிரத்தோடுயுத்தஞ்செ ய்யும்போது இந்த நரசிம்மமூர்த்தியானவர் தம்தொடு கையிலுலே இரணியனுடைய இரண்டொல்கிலையும்சேர ப்பிடித்து வாரி அவனுடைய வாளும், கைகளும், தலை யும், பிரமலோகத்திலுடைய அண்டச்சுவரில் உரைசும் படியாகச் சூரியனுவன் தன்னுடைய பரிவேடத்தோ டுங்கூடச் சுற்றிவருகிறதைப்போலத் தோன்றக் கிரமி றென்று சுயற்றியாலத்தில் அந்த இரணியனுடைய இ ரண்டோளுகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த முண்டலங் களிலுள்ள மிகுகியிலொன்றும் மேற்கிலொன்றுமாக விழுந் தனகள். அவைப்பார்க்கும்போது சூரியனுவன் உதய

காலத்திலும், அஸ்தமன காலத்திலும், பிரகாசிக் கி ன்ற காலி! மாலி! ரெணங்களைப் போலவு மிருந்த தகள். இத்தப் பிரகாச மிவர்க விரண்டுபேருஞ் செ ய்த யுத்தப் பெருமையை இத்தன்மைய தென்று ஒரு வன் தன்னெருவாயினும் சொல்லும் வல்லமையுடைய வனுவானே! அத்தக்காலத்தில் தன்னடியார்யாவர்க்கு ம் பரமபதத்தைக்கொடுக்கும் வள்ளல்தன்மையையுடை யவரான அத்தகரசிம்மமூர்த்தியானவர் தமதுவெண்மை யான ககங்களினுலே இத்த இரணியனுடைய மார்பிலே கறுக்கென்றுகுத்தினுர். குத்தினமாத்திரத்தில் மார்பினி டத்தில் குபுகுபுவென்று இரத்தவெள்ளமானது புறப்ப ட்டுப் பூமியெல்லாம் பரவினது. இப்படி யுக்தஞ்செய்த பிறகுநரசிம்மமூர்த்தியானவர் அந்திநேரத்தில் அவனு டைய கோபுரவாசற்படியில் தமது திருத்தொடைகளி ன்பேரில் இரணியாசுரனைவைத்து வச்சிராயுதம் போன் ற தமது ககங்களினுல் அவன் மணிமார்பை இரண்டாக ப்பினத்து அவனுடைய உதிரங்களையெல்லாம் பூமியின் பேரில் சிக்தவொட்டாமல் வாயினுலுஞ்சிக்கொப்புளி த்துக்கொண்டு அவனைச்சம்மாரித்து அவனுல்தேவர்களு க்கு உண்டாயிருந்த துன்பங்களைப்போக்கினர்.

அத்தச்சமயத்தில் இரணியாசுரனுக்குப் பயக்தோடி ப்போய்த் தங்களிருந்த இடத்தையாமல் மறைந்திருந் த திரிகேத்திரக்களையுடைய பாமனிவனும், எட்டுக்கண் களையுடைய பிரமதேவனும், ஆயிரக்கண்களையுடையஇ நதிரனும், திக்குப்பாலர்களும், எல்லாத்தேவர்களும் ம ற்ற ரிஷிக்கூட்டங்களும், மற்றமுண்டான சகலமான பேர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அவ்விடத்தில்வந்து சூழ்ந்து கொண்டு கம்முடைய ரக்ஷகராகிய இத்த நரசிம்மமூர்த் தியின் பயங்கரமானவ்வடிவத்தைக்கண்டு கண்கூசி எ க்ககண்களாற் கான்போமென்று பிரக்கமூற்றவர்களாய்வி ற்கப் பார்த்தபார்த்த போக்களுடைய கண்களுக்கு முன் பாகத் தமது திருமுகமும், திருக்கைகளும், திருமேனி யும், திருவடிகளுமாய்த்தோன்றி எல்லா விடங்களிலும் தாமாய் கிறைந்து வாக்கினலும், மனத்தினலும், அறி வினலும், அளவிடக்கூடாதபடித் திருவடிகள் பாதலத் திற்குக் கீழாகவும், இடைப்பிரதேசம் லம்முகலு திலோ ருக்காண வரிதாம்படியாகவும் திருமுடி சத்திய லோக வாசியான பிரமதேவனலும் அளவிட்டுக் காணமுடியா மலும் பெரிய ஆகாரத்துடனே சேவைசாதிக்கின்றதை க்கண்டு சமஸ்கமானதேவர்களும் ரிஷிகளும்பயந்து நி ற்க, அப்படிபல்லுக்குப்பல் இடைவெளி சூரியக்காகா கவும் கோடாநுகோடி திருமுடிகளே யுடையவராகவும், அளவிடற்கரிதான பெரியதிருமேனியையுடையவராக வும், பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அத்தகரசிம்மமூர் த்திக்கெதிரே கமலோற்பவனை பிரமதேவன் வந்து நி ன்று கொண்டு அவருடைய புகழை யெடுத்துச் சொல் லத் தொடங்கினன்.

கவி.

தன்னைப்படைப்பனவும் தானேயெனுந்தன்மை.....*
பின்னைப்படைத்தனவேற் காட்டிம்பெரும்பெருமை...*

புன்னேப்படைத்தாய்நீ யென்முலயிர்படைப்பா.....*
னெவ்னேப்படைத்தாய்நீ யென்னுமதியெற்றுமே....(க)
பலசாயிரகோடி பண்டம்பனிக்கடலு.....*
னில்லாதமொருகுனிற் றேன்றுமாவின்னுழையே.....*
எல்லாவுருவுநீ யென்றக்காலிவ்வுருவும்.....*
வலலேகுறித்தால் வரம்பின்மைவாராதோ.....(உ)
பேரையொருபொருட்கே பல்வகையாற்போற்றென்னு
தானேயிலையைத் தனியைப்பிறசிலே .....[ங்
யானைப்படைக்கின்ற தியாயைவிக்கின்றதி.....*
யாரைத்துடைக்கின்ற தையாவறியேமால்.....(கூ)
தின்னுளேயெய்பொருளுமியாவளையும்யாளின்றேன்
லென்னுளேயெய்பொருளுமியாவளையும்யாளின்றேன்
பின்னிலேன்முன்னிலேன் எந்தைபெருமானே.....*
பொன்னிலேதோன்றும் பூனேக்கும்பூட்சியாய்...(ச)

என்பன. தேவரீருடையகலயாணகுணங்கள்ஒவ்வொ
ன்றும் தன்னேத்தானே சிருஷ்டித்துக்கொண்டதென்று
னேப்பதற்கு அக்குணங்கள் தேவரீருடைய திருமேனி
யையன்றியில் தன்னேத்தான் பிரத்தியேகமாகச் சிருஷ்
டித்துக்காட்டுமேயானல் அந்தப்பெருமையை உடைய
தாகும், அப்படிக்கில்லாமல் தேவரீரே உம்முடைய தி
ருமேனியையும், அத்திருமேனிக்குப்பிரகாசமாகத் நிவ்
யகலயாண குணங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தீரானல் உலகஜீ
வரோடிகளேச சிருஷ்டிக்கும்படி என்னே நீர்சிருஷ்டித்தி
ருக்கவேண்டுமே! அப்படிச்சிருஷ்டிக்காமல் என்னே
ராயே சாகூரத்து ஸ்ரீவைஞவடபதியாளவர் அடக்கா
தமதுகோபமாற் இப்போதே லோகமெல்லாமழித்து
போகுமென்ற மனமகடேயிக்கொண்டிருக்கின்ற பிரமரு
த்திரேந்திரரி சமஸ்ததேவர்களேயும் பார்த்துப் பயப்பி
டாதேயுக்களென்னதிருவடிபசெய்துதாமரலபுஷ்பம்போ
ன்ற தமது திருக்கரத்தால அபயங்கொடுத்தார். இப்ப
டிக்கொத்த சமயத்தில தேவர்களெல்லாருக் கங்கள்பய
நிவாரணத்தின்பொருட்டுப்பூவில்வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீம
கரலகூமியும், அழருக்கு அழகானவனும் சர்வத்தரா
ளுக்கும் ஐஸ்வரியமானவனும், பரமபத வின்பத்தைக்
கொடுப்பவனும், பிராணரகூகியும், தேவாமிர்த்தத்தொ
க்கூட்டம் பிறக்கவனும், தேவர்முதலியோரவர்களேயும்பெ
ற்ற தாயானவருமாகிய பெரியபிராட்டியாரை அந்தகர
ணத்தில் நிறுத்தி ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியி னிடத்திற் கெழுக்கருளும்படியாகப் பி
ரார்த்தித்தார்கள்.

அப்படி தேவர்கள் பிரார்த்தித்தப்பிரகாரம் கமலத்
நிலேமுந்தருளிய செந்தாமரைப் புட்பத்தின்மீது வீற்றி
ருக்கும் தூண்டாவிளக்கானவனும், நல்லாசனபொரு
த்திய புஷ்ப்பமாலேயிற்கட்டிய வினங்கொழுந்தைப்போ
ன்றவனும், எல்லாவுலகங்களேயும் அவ்வுலகங்களிலுள்
ள பிரமருத்திரேந்திராதிகள்முதலிய ஜீவகோடிகளேயும்
பெற்ற தாயர்இயவனுமான சாகூரத்து ஸ்ரீமகாலகூமி
யைச சமானுதிகரகிதனான சாகூரத்து கரிம்மமூர்த்தி
யானவர் திருவையுடனே கூடாகூவித்தமாத்திரத்தில் நிலி
க்கூட்டங்களெல்லாம் புருஷ ரூக்குத்தத்தினுல் ஸ்தோத்தி
ரம் பண்ணினர்கள். அப்போது பரஞ்சோதியாகிய ஸ்ரீக
ரிம்மமூர்த்தியாளவர் சர்வேசுவரத்துடன் தனக்கெதிரி
ல் நிற்கின்ற பக்த சிரோன்மணியாகிய பிரகலாதாழ்வா
னேக் கடாகூத்து ஐயா? பிரகலாதாழ்வானே! உன்னு
டைய நகப்பனுகிய இரணியனேகான் உன் கண்ணெதிரே
கொன்று அவனுடைய உயிரைப்போக்கினகாலத்திலும்
உன்மனது கிஞ்சித்தேனுஞ் சஞ்சலப்படாமல்தர்மமா
ர்க்கமான செய்கையுடனேகூட என்மீது ஆத்தியந்த ப
க்திவைத்திருந்தாயே? அப்படிப்பட்ட தயவுள்ள உனக்
கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யப்போகின்றேன்.
நீரிமைப்பொழுதை ஆசிரம்பங்கிட்டு அதிலொருபங்கா
ன தெநுகாலத்திற்குள் உன்தகப்பனே உயிரைமாத்திரம் நீ
க்குகிறவனேப்போல அவனுடையதேகத்தையும்தினங்து
ன்னுயின்னப் படுத்தக்கவன்மம், பொறுமையமைக்த ந
ல்லமனதுடனே நீ இருந்தாயே! இனிமேலுனது சத்த
தியார் என்னிடத்தில் அன்பில்லாதபலருமும்மங்களேச்செ
ய்தபோதினும், அவர்களேக்கொல்லுகிறதேயில்லே, உன
க்கும் நல்லவனுகிருக்கிறேன். காருணக்குச்செய்யவே
ண்டிய கன்மைகள் என்னவனு வேண்டுமான போதினும்
அருயைப்படாமல் கேட்கக்கடவாயென்று ஆக்கியாபித்
தருளினர், அப்போது பிரகலாதாழ்வார் ஸ்வாமீ! உம்
மால் முன்பு அடியேன்பெற்றபேறுகூக்கு ஓரளவில்லே,
ஆயிலும் இன்னெருவரம் அடியேனுக்குக் கிருபைசெய்
யவேண்டும். அதென்னவென்றால் அடியேன் எலும்பில்
லாத இழிபிறவியாகிய புழுவாகச்சென்மித்தபோதினும்
உம்மிடத்தும், உம்மடியாரிடத்திலும் அத்தியந்த அன்
புபெற்றிருக்கும்படியான இந்த அரியவர மொன்றுமாத்
திரமேவேண்டுமென்றான். அப்படிச்சொன்ன பிரகலா
த ஆழ்வானேக் கடாகூத்துக் கருணைபுரிந்துவள்ளத்தரா

ய் ஓ பிரகலாதாழ்வானே! பிரமருத்திராதிதேவர்களான
சமஸ்தபூதங்களும் அழித்தகாலத்திலும் நீ அழியாமல் எ
ன்னேப்போல் நித்தியமுய்ச் ஜீவன்முத்தருகக் கடவாய்!
சோதிமயமாயியபிரகலாதாழ்வானேஇந்தமுன்னுலேர்க
ளாகிலும்உனக்கினேயல்லவோ அவர்களென்னேவண
ங்கியடையும் பிரயோசனங்களேயெல்லாம் உன்னேவண
ங்கி உன்னுற்பெற்றுஞ் ஜீவிக்கக்கடவர்கள். எனக்கன்பர
னவர்களெல்லாம் உனக்கன்பராக்கக்கடவர்கள். நீ இவிர்
தானவர்களுக்கு அரசனுயிருக்கிறதுமாத்திரமோ! வா
னவர்களுக்கும் நீயேதேவனுயிருக்கின்றுய்! கல்லதர்ம
மும் சத்தியமும் நான்குவேதங்களும் பெரியஞானமும்
பொறுமையும் என்குணங்களும் உன்சொற்படி உனக்
குவேண்டியவைகளேச் செய்துய்யாக்கடவர்கள், இனி எ
னக்கு முனக்கு மொருபேதமுமில்லேயென்று எம்பெரு
மான்வரங்கொடித்து எல்லாலோகத்தவர்களும் வகூப்
பிவணங்கும்படியாகவும், ஆசாரவாசலில் ஜெயபேரி
கை முழங்கும்படியாகவும், பிரகலாதாழ்வானுக்கு திரு
முடிசூட்டத் தேவர்களேயெல்லா மழைத்து நீங்கள் இக்
தப்பின்னேக்குச் செய்யவேண்டியகிரமபெருமைகளே
யெல்லாம் செய்யுக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தார்.
அப்படியே தேவர்களெல்லாரும் பிரகலாதாழ்வானு
டைய பட்டாபிஷேகத்தில் தங்கள் தங்களுக்குரிய கட
மைகளேச்செய்யவும், பிரமதேவன் ஓமம் வளர்க்கவும்,
சாகூரத் நாராயணன்முடிசூட்டவும், இந்தப்பிரகாரமா
கட் பிரகலாதாழ்வான் மகாராஜனுய்த் திரிலோகத்தவர்
களும், ஸ்தோத்திரம்பண்ணவும், மகரிஷிகள் வேதபா
ராயணஞ்செய்யவும், சிம்மாசனத்தின்மீது எழுந்தருளி
யிருந்தார். இது பூர்வவிருத்தாந்தமாகும். ஓ அண்ணு!
இராவணேஸ்வரா! நீ இதை நன்றுய் நிர்க்காலோசனை
செய்யவேண்டும், என்னமோ சாமான்னியமென்று ஆ
லசியம் பண்ணுவாயாஞல் நிமைவினேவிறது சத்தியமா
குமென்ற புத்திமான்களில் சிரேஷ்டரான விபீஷணழ்
வான்! தன்தமையனுகிய இராவணனுக்குச் சொன்னர்.

இரணியவதைப்படலம்-முற்றிற்று.

விபீஷணன்டைக்கலப்படலம்.

இந்தப்பிரகாரமாக விபீஷணழ்வான் சொல்ல, இரா
வணன்கேட்டின் சீதையினிடத்தில் தான் வைத்திருந்த
ஆசாரிஞலே அந்தக்கேழ்வியைத்தன்மனதில் உதித்
தென்று கம்பமால செல்வரக் கூட்டியதுபோல, இரண்
டுகண்களுஞ் சிவந்து மிகுந்த கோபமுடையனுய் இர
ணியனென்கிறவன் எங்களேக்காட்டிலும் மிகுந்த பலமு
ள்ளவன். அப்படிப்பட்டவனே அந்த விஷ்ணுவானவன்
கொன்றுபோட்டானென்று பயந்து இந்தமனிதரிடத்தில்
நீ பக்தம்வைத்திருக்கின்றுய்! மரணமென்கிறதொரு
மூடிவுகாலத்தினுல அப்படிப்பட்ட பலமோழியுமேயல
லாமல வேறல்ல, அப்படிப்பட்ட இரணியனுல்பெற்ற
வரக்கப்பட்ட பிரகலாதனன் வளர்த்தகடகையில்பா
யந்ததுபோலத் தன்தகப்பனே அந்த விஷ்ணுவானவன்
னேத்து சம்ஹரித்தகாலத்தில் விசனமென்பது என்ன
னவேயுமில்லாமல், தான் மிகுந்தமகிழ்வடைந் திரும்
தான். அந்தப்பிரகலாதனனும் என்பதையாளிகளான அ
ந்தமானிடர்களுக்குச் சிநேகம்பூண்டிருக்கின்ற நீயும் ச
மானமானவர்கள். உன்னேப்போலொருந்த துரோக சிந்
தனேயுடையோர்கள் வேறெருவருமுண்டோ! மிகுந்த
பெருமையுடையவனுகிய இரணியனுடைய குமாரனை
பிரகலாதனனுடைய சுபாவத்தைப்போலச் செய்யவே
ண்டிய நந்திரங்களே நீசெய்துமுடித்து காலிந்தமனித
னுக்குத்தோற்றபின்பு ஏழுழையான நீ என்னுடையஇந்த
மிகுந்த ஐஸ்வரியத்தை அடைந்து வாழலாமென்றிருக்
கிறுய் உன்னுடைய நினேவின்படி இது உனக்குக்கிடை
க்குமோ! நீ அவர்களிடத்தில் வெகுகாலமாயஉறவாகிக
ளேப்போல மிகுந்த அன்புவைத்திருக்கின்றுய் எனக்குப்
பகையாகனிகளாகிய அந்தமனிதரிடத்தில் நிசேகம்வைத்
திருக்கின்றுய். அவர்கள்பகூதத்தில் மெத்த உருகிப்போ
கிறுய். அழுகிறுய். அவர்களே ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறு
ய். ஆகையால் அவர்களுக்கு நீ புகலா கிருக்கின்றுய். இ
தற்கு வேசோசாகிவேண்டியதில்லே, அந்த மனிதர்களி
டத்திற்குப்போய் அவர்களேச்சிநேகஞ்செய்துகொண்டு
செய்யவேண்டிய தந்திரங்களேயெல்லாம் நன்முயாலோ
சனைபண்ணிக்கொண்டாய். என்னேச் செய்கவேண்டி
மென்றும் நினேத்திருக்கின்றுய்! இந்த இராகூகிகத்தின்
பேரிலுமாசைவைத்திருக்கின்றுய். உன்னுடையசெய்
கையானது வெருகொடுரமானதர்கவிருக்கின்றது, உன
னேப்பார்க்கிலுமெனக்குப் பகையாளிகளாரிருக்கின்றுர்
கள். அன்றைக்கொரு சூரன்குலத்து கம்முடையஅசோ
கவனத்தை யழித்துவிட்டதற்காக அதைக்கொல்லும்பொ
டியாக நான்சொன்னதற்குத் தூதனைக்கொல்லுவதுவெ
ற்றியல்லவென்று விலக்கிவிட்டாய் இனிகடக்கவேண்டி
யகாரியத்தை கினேத்துக்கொண்டு வெற்றிமாலேயை அ
ணிந்துலகிருக்கின்ற ஸ்ரீராமனே உனக்குத்துணேவனைத்
திக்கொள்ளுகிறதற்குத் தீர்மானித் திருக்கின்றுய். நீ உ
ன்பிராண்னுக்குப் பயந்து இருக்கின்றுயானபடியால்ச
ரிகளோடு யுத்தஞ்செய்கிறதற்கு நீதக்கயோக்கியனும
ல்ல உனக்கு இராகூகர்களாக அந்த மனிதர்களிடத்தில
சிநேகம் வைத்திருக்கிறுய். உன்மனதிலிருக்கின்றது
நீ பிறந்த இராகூகதகிலேமையுமாற்றிவிட்டாய்விபீஷத்தை
க்கூட வைத்திருப்பதுபோல உன்னேயு மென்னுடன்கூ
டவைத்துக்கொண்டு வாழ்கிறதினுலென்னமுண்டாரு
மோ! ஆகையால் சகோதர அந்தியென்கிறதைக் கினேக்
து உன்னேக் கொல்லாமல் விட்டிவிட்டேன் நீ ஒன்றும்
பேசாதே சிக்கிரமாய்வெளியேபோய்விடு என்கண்முன்
நின்றாயேயாகில் மரணமடைந்திவாயென்று இவி அ
ழிந்துபோகின்றவனும் தனக்குள்ள அறிவெல்லாங் கெ
ட்டவனுமான இராவணன் சொன்னன்.

அப்படி அவன்சொன்ன மாத்திரத்தில் (விபீஷணழ்
வான்) அந்தச்சபையைவிட்டெழுந்திருந்து ஆகாசமார்
க்கத்திற்போய் அநேகநிதியானசாரியங்களேஎலோசித்து
அண்ணு பிரதாபலங்கேள்வரா! மிகுந்தவாழ்வுடனேகூ
டவிரோதமில்லாமலும் உயிரோடுங்கூட வாழ்ந்திருக்கி

றதை எள்ளளவும் நீ நினையாமல் அற்பமான போகள் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக் கெட்டுப்போகிறது நியாயமாகுமா ! தர்மத்தப்பினபோகளுக்கு ஆண்மையு முண்டா ? உள்பினினகளென்ன ! குருக்கள்மாரென்ன ! மிருகப்பதுக்களென்ன ! சிநேகிதர்களென்ன ! பலஹீனர்களும் பலமுள்ளவர்களுமான உன்னைச்சேர்ந்தபோகளென்ன ! இத்தனபோகளையும் ஸ்ரீராமருடைய அம்புகையாகக்கொடுத்து நீயுமிறந்துபோவாய். தான் பலவகையாலும் உதவியானவைகளையும், தருத்தவைகளையும், உன்மனதுக்கிசையும்படியாகத் தெளிவித்தேன். அவ்வளவையும் நீ ஆலோசிக்கவில்லை. அண்ணு ! என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றுசொன்ன தமருனை விபீஷணழ்வார் சொல்லிப்போட்டு, அந்த இலங்காபட்டனத்தைவிட்டுப் புறப்படும்போது அனலன்-அனிலன்-அரன்-சம்பாதியன்கிற நான்குமந்திரிகளும் வேகமாய்வந்து விபீஷணழ்வாருடனே புறப்பட்டார்கள். அவ்வாறுபுறப்பட்ட விபீஷணழ்வாரும், நான்கு தோழர்களும், குரங்குப்படையோடி இராமலக்ஷ்மணரகளென்கின்ற இரண்டுமனிதர்கள் சமுத்திரக்கரையில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். என்று சமாசாரங்கேட்டு, வேறோரிடத்துக்குப்போய் இந்தநான்கு தோழர்களுடன் விபீஷணழ்வார்லோசிக்கத் தொடங்கினார். ஐயர் தோழர்களே ! தர்மசிந்தையுடையவர்களிடத்திலே எனக்குப் பக்ஷமுண்டாயிருக்கின்றது. நான்புகழையல்லாமல் வாழ்வையு விரும்பவில்லை மறந்துவிட்டேன். என்ச சோதான் தர்மத்தையுநுதியென்றுபிடியாதபடியினலே அவனிவிட்டு நீங்கிவிட்டேன். இனி நான்செய்யவேண்டியதென்ன நீங்கள் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, தருமசான்றர் நிபுணர்களான அந்தநான்கு ஆலோசனைமந்திரிகளும், ஒருவருக்கொருவர்கன்றுயாலோசித்துச்சொல்லத்தொடங்கினர்கள். ஐயா ! விபீஷணமகாராஜனே ! பெருமையிற்சிறந்தது இதினும் வேறொன்றில்லை, குறையில்லாத ஐஸ்வரியமானது தர்மசொரூபியாகிய இந்த இராமசந்திரனைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கின்றதே இனி உமக்குத் தர்மமு மிதுவேயாகும், என்றுசொன்னார்கள். அதை விபீஷணழ்வார்கேட்டு ஐயா, மந்திரிகளே ! நல்லவார்த்தைசொன்னீர்கள். காமிதைத்தவிர்த்து வேறொருகாரியஞ் செய்வோமேயாகில் இராக்ஷசர்களாகவே போய்விடுவோம். கம்முடைய அல்பமானசெல்வம் நிங்கிக் கடைத்தேறும்படி அகத்கல்லியானகுனகண ஸ்ரீமானன ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய இரண்டு செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற திருவடிகளையும் அடைகலமாய்ச் சேர்க்கடவோம் என்று மின்னுஞ் சொல்லுகின்றார்.

இந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியை நான் முன்பொருக்காலும் பார்த்ததுமில்லை, இவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதுமில்லை, இவரிடத்தில் எனக்கு புயிறந்ததற்குக்காரணந்தெரியவில்லை, என்தேகமெலாம் ஆனந்தமென்றுங்கடலில் குளித்துக்குளிர்ந்துவிட்டது. என்னுடைய நெஞ்சம் இடமாய் நீங்காமாடவில்லை உருகிப்போகிறது இவர் என்கண் கண்ணீரானது அந்தச்சருயூ நதியாயினது. என்னுடைய அல்பமான பிறவிநோய்க்குப் பகையானி போலக காரணப்படுகின்றார், ஈஸ்வரபக்தியும், கல்லதர்மமும், பதிவிரதாதர்மையும் பிறவுமிர்களிடத்திலருளும் ஸ்ரீவேதவித்துக்களுடைய ஆசீர்வாதக்களும் முதலாய புயிறப்புத்தில் வகிதிருக்கொண்டிருக்கின்ற சரணாகதி தர்மதேவனிடமோகங்கித் தவஞ்செய்தகாலத்தில் நான் விரும்பிப்பெற்றவரங்களும், ஆகிய இவைகளானுண்டாகிய பிரயோசனங்கள், என்னை இப்படிப்பட்ட பரிசுத்தவானுகச்செய்தலைகளே என்று நினைத்தேன். பிரமருத்திரேந்திராதி யாவர்களுக்கும் ஏகநாயகனுகிய இந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து நம்முடைய மனதில் நினைத்த எண்ணங்களியெல்லாம்முடித்துக்கொள்ளும்படி யாயினேம். என்று மிருந்த ஆசைத்துன்னையுக்கடலைத்தாண்டிப்போய் அந்தவிபீஷனரானவர் அக்கரையில் எங்கும் விளக்கு வெளிச்சம் பிரகாசித்தின்றதினுல் பாற்கடலில் தாமரை புஷ்பித்திருக்கிறதுபோலக் காணப்படுகின்ற பெரியவானரசேனைகளைத் தமதுகண்ணினுலேபார்த்து தேகத்தோடுகூடியகஜீவகோடிகளையும் இந்தவானரங்களையும். ஓரிடத்தில் நிறுத்தி மதிப்பிடுவோமானுல் இந்தவானரசேனைகளின் தொகையே பெரிதாயிருக்குமென்று, தன்னுடைய மந்திரிகளுக்குச்சொல்லி, நாமிப்போது இராத்திரிகாலமாயிருக்கிறபடியினுலே அவ்விடத்திற்குப்போகிறது சமக்குத்தகுதியலலவென்று உயர்ந்தபொருள்பட ஆலோசனைசெய்து அதிவிவேகியான அந்தவிபீஷணழ்வார், தனிடத்தில் மறைத்திருந்தார். ஒற்றைச்சக்கரத்தைப்பூண்ட தேரையுடைய சூரியனு முதயமாயினன்.

அந்தச்சமயத்தில் லோகாராட்டியரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், சமுத்திரத்தைக் கடக்கும்படியாக நினைவு கொண்டவராய் நீலோற்பலபுஷ்பம்போன்றகண்களோடு கூடிய சீதாபிராட்டியாருடையபவளத்தைக்காட்டினுஞ்சிறந்து பிரகாசிக்கின்ற சிவந்த இதழை நினைத்துச் சோர்வடைந்து, அந்தக்கடற்கரைக்குச் சமீபத்திலிருந்த அவ்விடத்திலுள்ள சேலைகளையும், நீர்க்கழிகளையும் மணல்வெளியையும், தாழஞ்செடிகளையும், நீலோற்பல புஷ்பங்களையும், குருக்குவகைப்புஷ்பங்களையும், படர்ந்திருக்கின்ற புன்னைமரங்களையும், அதன்பக்கத்தில் அன்னங்கள்நிறைந்து ஒன்றோடொன்று தினையும்படியாகக் காமவேட்கையை வளர்க்கத்தக்க புஷ்பசோலைகளையும் பார்த்தும் அவ்விடத்தில் கும்பல்கும்பலாக அலைகளினுலொதுக்குண்டு கிடக்கின்ற முத்துக்குவியல்களையும், பவளக்குவியல்களையும், மற்றமணிக்குப்பைகளையும், சொர்ணமயமான கடற்கரைகளையும், யாவர்களும் பயப்படும்படியான அகோரமான்களைப்பார்த்து கோபமுகளையும், மனற்குன்றுகளையும், அவற்றின்மேல் புரண்டுவருகின்ற கடலலைகளையும், உற்றுப்பார்த்தும் தூசாச்யென் தங்கள் காரியகன்மாகல் எப்போது வருவார்களென்று மின்னலைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய வீரல்கள் தோயும்படியாகச் சுழற்கன்சுழித்துச் சருனம்பார்க்கும்போது,

அதனுல் விசனமுடையவர்களாய் மறுபடியும் அச்சுறுகினச் சுழற்றிக்கொண்டு இருக்கின்ற சமுத்திரக் கரையிலுள்ள புன்னைமரச்சோலையையும், நிலைத்து பார்த்தும், குளிர்ந்த சமுத்திரத்தி னுடைய அலைகளானது மோதியடித்துக்கொண்டிவருகிறதிலுலே அதன்கமாயிலுள்ள வனைக் தாழஞ்செடிகளின்மேல் பரிச்சிறகினுலே தன்னுடையபெட்டையைப் பக்கத்திலணைத்துக்கின்று ஆனன்னங்கள் நித்திரைசெய்கிறதைப்பார்த்தும், பெருமூச்சுவிட்டவராய் உன்னுதற்காக மீன்கொண்டி வருப்படி அந்த மரக்கினையைவிட்டுப்பிரிந்துபோன ஆண்கொக்கானது திரும்பிவரப்பட்ட திசையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற வெண்மையான பெட்டைக்கொக்கைப்பார்த்து மனமிரக்க முடையவராயும், ஒரு பெண் கொக்கின்மேல் மோகங்கொண்ட இரண்டாண் கொக்குகள் மிருந்த கோபமுடையவர்களாய்க் கண்களில் கெருப்புப்பொறியபறக்க ஒன்றோடொன்று மின்னி டையும்மல உயுத்தஞ்செயவதைக்கண்டு தானுங்கோபம் கொண்டி புருவ நெரிப்பை யுடையவராயும், நிறைந்த ஊடலினுலே ஆனன்னத்தை ஜெயித்தப் பெண்ணன்ன மானது கலவியில் ஆனன்னத்திற்குத் தோல்வையுற்று நிற்கிறதைக்கண்டு தனது பவளம்போன்ற விரலை முத்துப்போன்ற பற்களினுல் அதுக்கிக்கொண்டி துக்கமுடையவராயும், சமுத்திரக்கரையிலுலாவிக்கொண்டிருந்த சக்கிரவர்த்தித் திருமகனனவர் இனியபெருமான் கக்கிரீவமகாராஜர் சாம்பவர் அநுமார் முதலானபோகள் தேறுதலைச்சொல்லத் திருவுளக்கேறி சுபாவ வழியோர் நிருகூடிய பித்தனைப்போல அவ்விடத்தைவிட்டுச் அமது உறைவிடமே வந்துசேர்ந்துச் சதுரர்களான குலவர்களோடே கூடிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் அனியனியாய்நிற்கின்ற வானரசேனையில் (விபீஷணழ்வார்) மனக்களங்கமில்லாமல் வந்துசேர்ந்தார்.

இப்படிவந்தவிபீஷணழ்வானையும், அவருடையதோழர்களையும், வானரசேனைகள் பார்த்து, நம்மிடத்திற்கு இந்த இராக்ஷதர்கள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் என்ன செய்ய நினைக்கிறார்களோ அதை அறிகிலோம், ஆதலால் இவர்களைத் தள்ளுங்கள் பிடியுங்கள் அடியுங்கள் என்று இடி இடித்தாற்போலக்கர்ச்சித்து சொல்லிக்கொண்டு அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். அப்போது விபீஷணழ்வாரானவர் இவ்விடத்தில் எனக்கு வேறொருதீங்கையுமில்லை அதிவீரபராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீராகவமூர்த்தியை உமகசபயமென்றுகூறிய சப்தமானதுசெவிகளுவர்த்தித் திருமகளுடைய திருச்செவியில் தூஷைந்த மாத்திரத்திலே தமது தூணைவராகிய இனியபெருமான், சுக்கிரீவன் அநுமார் சாம்பவர் முதலானவர்களைக் கிருபையோடு முகமலர்ந்துபார்த்து ஐயா ! ஸ்ரீராகவப்பெருமானே ! உமக்கபயமென்று சொல்லுகிறார்களே அவர்களிபரென்று பார்த்துவந்து சொல்லுங்களென்று ஆக்ஞையிபித்தார் அங்கெயப்படியிருக்க, இவ்வே வானரசேனையில் வந்து சேர்ந்தபோது வானரவீரர்களால் விபீஷணருக் குண்டானதைச் சொல்லுகிறேம் என்று கம்ப காட்டாழ்வார்சொல்லுகிறார். வானரர்கள் விபீஷணரைப்பார்த்துத் தர்மதேவதையே இந்த இலங்காதிபதியானவனே இங்கே கொண்டிவந்துவிட்டது யதார்த்தமாய் என்னமோ ஒருபொல்லாங்கு செய்கிறதற்கு இவ்விடத்திற்குவந்தான இவன்தானிராவணன் ஆதலால்கம்முடைய எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளலாம்மகாபராக்கிரமியாயிராவணனுக்கு இருபதுகைகளும் பத்துத்தலைகளும் பிருக்கிறதாய்ச் சொல்லுவார்களே ? அவைகளெல்லாம் அதுக்குபோய் விட்டதுகளோ ! என்கின்றவர்களும், எங்களோடு சண்டைசெய்ய மாட்டினையோ ! வென்றவர்களுமாய் ஆளுக்கொரு வார்த்தையாகச்சொல்லி பிருந்த கோபத்தோடுகெருக்கி இவணப்பிடித்து கம்மிடையிலவைத்துவிட்டுப் பிறகு கம்முடைய சுவாயிக்குச்சொல்லுவோமென்பார்கள் சிலர் இவனைக்கொல்லாமல் இவனைப்பார்த்தும்சிறுபொழுதாவது கம்சுமாரிக்கவேண்டியதென்னவென்று கெருக்கிப்போகின்றார்கள். சிலர் இவர்க விராக்ஷசஜாதியிற் பிறக்தவர்களாதலாற்சுணப்போதுக்குள்ளாக ஆகாசமார்க்கமாய்மறைத்துபோய்விட்டால் அப்புறம்நாம் செய்வதென்ன என்பார்கள். சிலர் இவனைக் கம்மாக்கொல்லுகிறதுமாத்திரக்குறியோ ! சுத்தி சுகக்கிவிவிவதேயல்லதென்று லெகு கோபத்துடனே சொல்லுகிறார்கள். சிலர் இப்படி வரவர்களுக்குத்தோன்றியபடி சொல்லும்போது துணர்களான மயிந்தனென்பவனும், துமிந்தனென்பவனும் ஸ்ரீராகவருடைய நியமனத்தால் வினாவாபோடிவந்து அப்படிக்கொலலும்படியாகப்போகின்ற சேனைத்தலைகளிலைக்கி வேசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்களான அந்த இரண்டுவானரவீரரும், அந்த அக்கரைப்பார்த்து இவர்கள் கோபக்குறியுடையவர்களல்லவென்றுதெரிந்து சமுத்திரிகாசாஸ்திரப்படி அவர்கள் விலைகாதினையெல்லாம் ஆராய்ந்து நீங்கள் யார் ! இவ்விடத்திற்குவந்த காரணமென்ன சண்டைசெய்கிறதற்காகவோ ! அல்லது வேறே ஒருஎண்ணமாகவோவந்திர்கள் மேலும் நீங்கள் இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தகற்குக் காரணமெதுவோ அதுகளை யெல்லாம் ஒளியாமல் உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு சத்தியவந்தரான விபீஷணழ்வாருடைய தோழரில் ஒருவரு நிய அனலன் சொல்லுகிறான். இவர் பிரமாவினுடைய குமாரரான தயரிலரும் தர்மவானுமாயிய புலஸ்தியபிர்மாவினுடைய புத்திரரபிஷனென்னும் பெயரினையுடையவர், சூரியபகவான் நிசேஷ்டரும் லோக நாயகருமான ஸ்ரீராகவப்பிரானுடையதிருவடிகளைச் சரணமடைந்து உஜ்ஜீவிக்கவந்தார். தர்மநினைவை தவறாமலும் சாஸ்திரத்தை காரயணரூர்த்தியினிடத்தில் நிறைந்த அன்பும் நிலைத்த சத்தியமும் பிரமணர்களிடத்தில் விசுவாசமுமுதலாயிய இந்த கற்செய்கைகளியெல்லாம் பிரமதேவனிகோக்கித் தபகசெய்து பெற்றுக்கொண்டார். அதன்றியும் இவர்தானவனைப்பார்த்து ஐயா ! இரவணினை முன்தானேயில் முடிபோட்டிக்கொன் டிருக்கின்றவர்களைப்போல அவிவேகமுள்ளவ

னுய் லோகநாயகருடைய தேவியாகிய சீதாபிராட்டியாரைச் சிறையில்வைக்கலாமா! அந்தச்சீதாபிராட்டியை விட்டுவிட்டால் நீ கடைத்தேறுவாய் விடாமற் போவாயோனால் அழிந்துபோவது சித்தமென்று பற்பலவித மான நல்லபுத்திமதிகளைச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு கொடுமையான குற்றத்தையுடையவனும், புத்தியினமான இராவணன் இவனைப்பார்த்து நீ எனக்குப் பின்பிறந்தவனென்ற காரணத்தினால் பிழைத்துக்கொண்டாய். வெளியேபோய்விடு என்கண்முன்னுக நின்முல் இறந்துபோவாயென்று சொன்னதைக்கேட்டு அந்த இராவணனிடத்தை நீங்கி வந்துவிட்டார் என்று நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் விரித்துச்சொல்லியதை மதிக்தனென்பவன்கேட்டு ஆலோசித்து இக்தவார்த்தை சுவாமி யிடத்தில் அவியும் சொல்லத்தக்கதென்று திருமகிழ் இளையபெருமாளும், வானரசேனைகளும், பிராகிருதாவலாய்ச்சுழற்று நிற்கச்செய்து தருமமும், நீதியும், தவமும், மதின்களாகவும், கோத்தியும், பொறுமையும், வாயில்களாகவும், கிருபையே ஒரு கோபிலாகவும்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய சன்னிதியில் மிகுந்தபயபக்தியுடனேபோய் அவருடைய திருவடிகளில் தெண்டனிட்டுச் சுவாமி! அடியேனுக்கொரு விண்ணப்பமிருக்கின்றதென்றுசொல்லத்தொடங்கினான். சுவாமி! மேல்வினையுங்காரியம் அடியேனுக்குத்தெரியாது, விபீஷணனென்கின்ற பெயரையுடைய ஒருவன் இராவணனுக்குத் தம்பியாம் அவன்தன்னுடைய மந்திரிகளான நான்குதோழர்களோடு கூடமுடைய வானரசைனியங்கள் மத்தியில்வந்து சொன்னான். அப்படிவந்துசேர்ந்தவனை அனேகவான ஸ்திரீகள் கொல்லுங்கள், பிடியுங்கள், தன்னுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கிப்போனார்களதை அடியேன்பார்த்துப் பொறுக்கலென்று அவர்களைத்தடித்து அவனை நீயார் உன்னுடையநினைவினென்ன சொல்லிவந்துகேட்க, அவனதனைவர்களில்அனலனென்னுமொருவன் இந்த விபீஷணர் கொடுந்தினமையைச் செய்தாலும் தன்தமையனை ராவணன்பேர்ப்சேரப்பேரிதாது அன்பிலும் நாசன்தானமே அவனைக்காப்பதற்கு வேறொரு இடமுமில்லை என்று கிருபாதிபாகிய சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுரைச் சரணமடைந்தானென்றுசொன்னதன்றி அந்த விபீஷணன் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தி லுபதேசமாக்கினையும், உண்மையையும் பிரமதேவனிடத்தில் வேதகாலம் தபசுசெய்து வரமாகப்பெற்ற பரிசுத்தவாளென்னுஞ் சொன்னன். மேலும் பதிவிரதா தர்மோமணியான சீதாபிராட்டியை நீயிட்டுவிடாமல் சேர்த்திருப்பையோனால் இப்போது குரியனுமுழையும் பகைத்தில சுற்றிப்போரும்படியான பெருமையையுடைய இந்த இலங்காபட்டணத்தில் உன்னுடைய கிரீடத்களோடுகூடிய தலைகள் புரளுமென்று ஒருகால் புத்தியும் சொன்னனும், அதற்கு இராவணன் அதிக கோபமுள்ளவனுய்க் கண்களிற் நிப்பொறிபறக்கும்படியாக ஓ! விபீஷணு! நீ ஒருகணப்பொழுதேனும் என் சமீபத்தில் நிற்பையேயானில் உனக்கு மரணம்சம்பவிப்பது நிச்சயம் ஆகையால் என்கண்முன்னுகிற்காமல் அப்பாலும் போய்விடுவென்றுசொல்லத் தேவரீரைச் சரணமடைந்தானும் என்றுஞ்சொன்னன். இதுஅடியேன்கேள்விப்பட்டிருத்தாற்கம் என்று மயிந்தனென்பவன் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டபொழுது அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர்தமக்கருகில்நிற்கின்றசுக்கிரீவமகாராஜனுடைய முகத்தைப்பார்த்துஇப்போதிக்கமயிந்தன்சொன்னதைக்கேட்டீர்களேதிந்தவிபீஷணன்அடைக்கலப்படுத்தக்கவனேநீக்கப்படத்தக்கவனேஉம்முடையபுத்தி கோசரத்திலுலே சிந்தூக்கிப்பார்த்துச்சொல்லுங்களென்றுநியமித்தவிசாலமான கமலலோசனருக்குத்தண்டஞ்சமர்ப்பித்துஇராஜநீதியறிவோர்களோடுகூடஇருந்தில் இன்னது தருக்கயிட மின்னது தருக்தகாலமென்று ஆலோசித்தறியும்படியானசமர்த்துள்ளசாத்திணிரிட்டதரஞ்யசுக்கிரீவமகாராஜன் ஆதிபரனவேதங்களோடுமமுமுறுதலான சாஸ்திரங்களோடும் கரைகண்ட தேவரீர் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைக்குறித்து எங்களிடத்தில் விசாரிக்கவோ எங்களறிவுஇனகரணியம் விளக்குமேலிருக்கின்றவரே? கிருபாசமுத்திரமானவரே! துணிலும் அடியேன்சொல்லுவது தருக்தகல்லாததும் சாஸ்திரோக்தமல்லாததுமாயிருக்தபோதிலும் என்னறிவுக்குத் தகுதியானவைகளோ விண்ணப்பம்பண்ணுகின்றேன். கிருபைசெய்து திருச்செவிசாற்றி வருளவேண்டும். இளவிலைவனது தேவரீருக்கேதெரியும் இப்போது சண்டைதொடங்குகிறதாயிருக்கின்றதேயதற்காகவுமல்லாதிருக்கள்கொல்லும்படியாகவந்திருக்க அதை ஆலோசியாமையையும்மல்ல இலஞ்டையதமயினை நீக்கிவிட்டு வக்தது மாத்திரமேதருமமாகுமா! அயோக்கியரான ராக்ஷதர்களுக்குள்ளேயேகியர்களுமுண்டா யிருப்பார்களா! பெற்ற காலமுதல் தயவுவைத்துப் போஷித்துக் கொண்டுவந்த தாய் தகப்பன்மார்களையும் தனக்குமுன்பிறந்த பிரதாவையும், தன் ஆசாரியர்களையும், அரசர்களையும், பகைக்கிறதும், அவர்களைவிட்டுப்பிரிகிறதும், போக்கியர்களுக்கிச்சியாருமேயல்லாமல் சந்தோஷிக்கும்படியானதோ மேலும் தன்தமையனிருக்குமிடத்திலிருந்து அவன்பிரவேசித்தயுத்தத்தில் தானும்பிரவேசித்து அவனுடன்கூட மாண்டுபோகவேண்டியதாயிருக்க அதற்குப்பயந்து நம்மிடத்தில்வந்துசேர்ந்தான். இதுஉலகத்தில்யிலகஷணத்துக்குப் பதியையுண்டாகுமல்லவோ! தர்மத்தையே விரும்பினபோதிலும் தன்னுடைய பந்துக்களையெல்லாம்விட்டுப் பலர்களைக்கும்படியாகத் தன்மானம்புறமரணமென்பதில்லாமலிருந்து அந்தப்பகையாளிகளிடத்திலிசேர்ந்துகொள்ளுதல், எக்காலத்திற்கும்பழியாகாதுமோ? இவன் தன்னுடையதமையனை இராவணன் வாழ்ந்திருக்திகாலத்தில் அவனுடைய செல்வத்தைப் பங்கிட்டு அனுபவித்துக்கொண்டிருந்து இப்போ கலியேறினகள்பகைத்து வந்திருக்கும்போது அந்த யுத்தத்திற்கு அவனுக்கு உதவியாயிராமல், நம்மிடத்தி லவந்துசேர்ந்தானுனதால், கிருபாநிதியாகிய ஓ சருவா மா! இவன்நமக்கு உதவாளியென்று எண்ணலாமா! பொன்மானுருவான மாரீசன் தன்மருமகனுகிய இராவணனுடையபுத்திகிலைசெந்துஅவனுடையசெஞ்சோற்றுக்கடனுக்காகத் தன்பிராணனைக் கொடுத்ததைப் பாராத்திருந்தும், இந்தவிபீஷணன் அகேகதவங்களோடுஞ்சாந்திரசிரசாணையையும் விட்டபோது இவனைக்கிலிடாமல் இவனிடத்தில் தினைக்கு கொளாலாமோ! எமனேறி கூடிக்கொண்டு மூன்றுலோகத்தவர்களு மொன்முய்ச்சேர்க்து உம்மோடி எதிர்த்தகாலத்திலும் தேவரீர் அவர்களோ யொருலகுயிலும் பண்ணுதவராச்சே நமக்குச் சத்துருவாகிய இராவணனுடைய தம்பியாவ இந்தவிபீஷணன்நம்மிடத்தில் வந்துசேர்ந்திருல் நமக்குஇவன் தினைகனுவாரோ! இராகூசர்களோயெல்லாம்கொன்று குவுவதுதான் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும்படியாக வந்தோமென்கின்ற பெருமையையுடைய நாம் இத்தகித்த யாமெஞ்துவா னவனைச்தினேகமாக அங்கிகரிப்போமேயானுல் நாம் பலவீனரென்று பிறர் தினைப்பார்களல்லவா! நல்லபந்துக்களாக இருக்கின்றபோள் தங்களைப் பிரிக்தகாலத்திலேயும், தங்களோடுகூடி முகக்காட்டிக்கொண்டிருக்திகாலத்திலேயும், அவனுடைய மிருத்த அபிஸ்வரியத்தைத் தாங்கள்பெற்றுஅனுபவிக்கிறகாலத்திலேயும், அவ்வபிஸ்வரியத்தை யிழக்துதரித்திரனுய்த் தங்களோடு கூடுண்டு பிழைக்கிற காலத்திலும், வித்தியாசப்படாமல் ஒரேயிலைமையாயிருப்பார்கள். மேகம்போலுக் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியே! சரணடைக்த விபீஷணனைப் பக்ஷமாக அங்கிகரித்தபோதிலும் விஷத்தைப்போல நமக்குத் தீமைசெய்யவந்தவனேயல்லாமல் அடைக்கலமாக நம்மிடத்திற்குவந்தவனல்ல இவ்விபீஷணன் என்று சுக்கிரீவமகாராஜன் தன்னபிப்பிராயத்தை விவரமாகச்சொன்னதைக்கேட்டு அவள் பின்னுகிற்கின்ற அனேக சாஸ்திரகோள்விகளையுடையவனும், தவங்குச்சமானமில்லாத பலஷ்டிகனுமாவனுமாய் பவணிப்பார்த்து, உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்று ஸ்வாயிகேட்க, அனேகாலமாக வெகுகாரியங்களை அனுபவமாயறிக்த அந்தஜம்பவன் ஸ்வாமி! சத்துருக்கள். யிருந்த அறிவுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களைச் தினைக்களென்று கொண்டால் எதார்த்தமாய்க் கெட்டுப்போவார்கள். இராகூசர்கள் நல்லதெறியுடையவர்களைப் போலத் சரணப்பட்டாலும், ஜாதில்வபாவத்தைக்கொண்டுபெரியோர்கள்அவர்களையோக்கியர்களென்று நம்புவர்களோ! அல்பஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், நெயமுக்காட்டுவார்கள். அதிதயவினையில்லாதவருள்ளவர்களாகவுமிருப்பார்கள். செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஒழுங்காகவுமுடிப்பார்கள். நீக்கப் பகையாளிகளாகவுமிருக்கமாட்டார்கள். ஆனபோதிலும், அவர்களைத்தினைகாளாகக்கொண்டாற்பெருமையுண்டாகுமோ! மேலும் வேதவிதிகளையும், யாகதருமங்களையும், மாதுபாடாக்கிப் பிராமணர்களுக்கு தக்கத்தையும், தேவர்களுக்குத்தன்பத்தையும், செய்துகொண்டிவருகின்ற மகாபுருஷர்கள், நம்மிடத்தில்வந்தினாலே யோக்கியர்களாய், நமக்கு கன்மைசெய்வார்களோ! அப்படிப்பட்டவர்கள், கமமைச் சரணடைக்து காருமவர்களைக் காப்போமானுல் அவர்கள்பொய்யைக்கொண்டு வஞ்சனையானதுரோகங்களைச் செய்தபோதிலும் அதைஎதார்த்தமாகக்கொண்டு நாம் இறந்தபோதிலும், நம்முடைய ஸ்வரியங்களை யிழந்தபோதிலும், லோகத்தவாகளெல்லாரர்க்கும் பழியுமாகும் தர்மதேவதையும் சங்கமாட்டாது. இன்னமிதற்குமேல் விளைவதற்கை நான்சொல்லவேண்டுமோ! தேவரீர் சாட்டில்வாசம்பண்ணுகிறகாலத்தில் மானுருவங்கொண்டுவந்தவனுடையவருகையைப்பற்றிப்பட்டதன்பத்தைவினைத்தோசுப்படிப்பட்டதாகவே, இவனுடைய வரவு முடிவுபெறுமென்றுவிண்ணப்பம்பண்ணிக்கொண்டான். அதன்பிறகுஎல்லாச்சால்திரங்களையும் பழத்து அதனுடைய உண்மைப் பொருளைப் பலரிடத்திலும் கேட்டதிந்தவனை நீலனென்பவானரசேனாதிபதிப்பார்த்து உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்றுகேட்க மிருத்த பத்திவிசுவாசத்தோடு, சகலவேதசாஸ்திரங்களையுந்தெரிந்த ஸ்ரீராகவனே! அடியேன் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்வது இதுவாகுய்இவனுடைய சொல்லென்று சிரிக்கத்தக்கவைகளாயிருந்தபோதிலும், அங்கிகரிக்க வேண்டும். சத்துருக்களாகச்சொல்லுகள

டையதுணிவுதிச்சமிக்கும்போதும், தமயன்மேற்கோ
லுங்கொண்டெற்ற இவனுடைய்டக்கையை நிக்கிக்கும்
போதும், இவனுடைய நிலைமை இப்படிப்பட்டதென்று
காமறியும்படியான தன்மையையுடையதா யிருக்கின்ற
தோ! என்முதனக்குந்தோன்றிய நியாயங்களையெடுத்
துக்காட்டினான்.

மிறகு ஸ்ரீராமர், மற்றமந்திரிமார்களையும், அனேக வி
த்துவானகளையும், தனக்குச் நிகேமோ யிருக்கின்றவர்க
ளையும்பார்த்து, இக்கவிபீஷணன் விஷயத்தில் உங்களு
க்கிருக்கும் அபிப்பிராயமென்னவென்று கேட்க, அவர
களெல்லாரும் வித்தியாசப்படாமல ஒரேமொழியாய்இ
வனையங்கிகரிக்கிறது கிருபாநிதியாகியதங்களுக்குத்தகா
தென்று திர்மானமாய்ச்சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்டு எல்லாரிலும் முதன்மைப் பட்டவரா
ன ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் அனுமானைப்பார்த்துச் சமா
னமிலாத மிருந்த நலல அறிவையுடையமாருதியே!
உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்றுகேட்க, அது
மானுவர் தலைவனகிய கையினல் வாயைப்பொற்றிக்
கொண்டு சுவாமி! அடியேங்கள் தேவரீருடைய திருவு
ளத்துக்கு இணங்கும்படிச் சொல்லத்தக்கஅறிவுடை
யவர்களல்ல என்றும், மந்திராலோசனைசெய்துகாரி
யம் முடித்தறிது தேவர் சந்நதியின் கட்டமையானதால்
அதன்படி தேவருங்கேட்கத் திருவுளங்கொண்மர், என்
ன அதிதுட்பமான கேழ்வியையுடைய ஆஞ்சனேயர் மி
குந்த பதினினைய விஸ்வாசத்துடன் சுவாமி! ஆலோ
சித்து சொல்லவேண்டியவைக ளெல்லாவுண்டோ!
அவ்வளவையும், தேவரீருடைய சன்னிதியில் உத்தம
மானது இன்னதென்று, இங்குளள பெரியோர்களெல்
லாரும் விவரமாய் விண்ணப்பஞ் செய்திருக்க, அடியே
ஸ்ப்போன்றவர்களென்ன வீசேஷித்துச்சொல்லவிருக்
கின்றது. இந்தப்பெரியோர்கள் சொன்ன, ஆலோசனை
அதிக உயர்ந்ததே! ஆயினும் அடியேன் கண்ணுக்கள்
டறிந்த சிலகாரியங்களோச்சொல்லுகிறேன். தேவர் திரு
ளசெவிச் சாத்தியருளவேணும். இத்தவிபீஷணாத் தி
யலலென்று சுற்தேகித்துச் சொலல மாட்டேன். அடி
யேன இலங்கைக்குப்போய் இராவணன் சதஸில் சேர்
ந்தபோது அவன் என்னைக்கொல்லும்படியாகத் தன்னு
டைய கிங்காரையேவினன். அப்போதுதிக்மகாஜ்வா
லரசிய யிரஞ்சனர் பகையாளிகளுடைய தாதுவனைக்
கொல்லவது தகாது, பழியாரும். மேலும் வெற்றியும்
லலவென்றுசொல்லி, அவர்களைவிலக்கி, ஸ்ரீசங்கொ
லலுறதும், கன்னில்லாத குருட்டனைக் கொல்லுகிற
தும் தகர்கள் என்வளவுகெடுதிசெய்தகாலத்திலும், ஆ
தினதனைக்கொல்லுகிறதும், கல்லதல்லவென்று, இப்ப
டியபட்ட நெறந்த ஏதுக்களை இராவணனுக்குத்தெரியச்
சொலலினர்.

பின்னும் இராத்திரிகாலத்தில் இருடைய திருமாளி
கைகுன்ற நான பிரவேசித்தபோதும், அவ்விடத்திலு
ளசக்கொண்டிருந்தபோதும், நல்லசகுனங்கள் அடி
யேற்குண்டானப்பட்டனமல்லாமல், சுவாமி சக்ரவ
ர்த்தித் திருக்குமாரராகியஸ்ரீராமமூர்த்தியே! இன்னும்
அடியேன் கண்டவைகளைச சொலலுகின்றேன். இவர்தி
ருமாளிகைக்குள் மதுமாமிசங்களிருக்க தான்கண்டதில்
லை, அது எப்போதும்தர்மம்-தானம்-வ்ரதனவழிபாடு
முதலானவற்றுல் பிராமணரிகம்போல பிரகாசித்துக்
கொண்டிருந்தது, இவருடைய குமாரத்தியான திரி
டையென்பவள் என்தராயாகிய தீதாபிராட்டிக்கு, அம்
மா! இந்த தூர்ப்புத்திமானை இராவணன்உண்மைக்கை
யால்தொடமாட்டான். அப்படித் தொடுவானுலை அவ
ன்தலை சகஸ்ரதி சுக்கலாய்வெடித்து அவனும் எமலோ
கத்தையடையும்படியாகப் பிரம்மதேவரிட்ட ஒருசாப
முண்டாயிருக்கின்றது என்று இதுமுதலான இனியவர
ர்த்தைகளைச்சொல்ல, அடியேன் காதாரக் கேட்டிருக்
கின்றேன். மேலும் துளபமாலிகாதரராகியசுவாமி! செ
ஞ்சில வஞ்சனையுள்ளபேர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்த
மாத்திரத்திலே அவரவர்களுடைய குணம் வெளியாகா
மல் மறைவாயுமாட்டாது. (உடைந்தகப்பலேவிரும்பி ச
முத்திரத்தில் முழுகிப்போகிறவர்களைப்போல) அடியே
ன் இவ்விஷயத்தில் பொய்சொல்லுவேனே! மனதிலு
ள்ளதை வாயால் சொல்லுகிறதற்குமுன்னமே அவரவ
ர்களுடைய முகங்களே வெளியாக்கி விடும். (திருட்டுப்
பயிர்செய்கின்றவர்கள், ஒருவருக்குந்தெரியப்படாத இ
ருண்டஒருபள்ளத்தில் பயிர் செய்வார்களே யல்லாமல்
அதிகாரிகளுடைய கண்களுக்குத் தோற்றும்படி செய்ய
மாட்டார்கள்.) சுவாமி! இராவணனே அலகையாமாகத்த
ன்வாலில் கட்டியிழுத்துக்கொண் டெங்குத்திரிந்த வாலி
சுவர்க்கத்தையடையவும், அவனுடையபட்டத்தைச்சுக்
ரிவமஹாராஜ ரடையும்படியாகவும், வினைத்த உம்மு
டைய வில்லல்லமையையும், உம்முடைய ஜயப்பிரதாப
த்தையும், உம்முடைய நலல சீலகுணத்தையும் கேள்வி
ப்பட்டு, உம்மையடைந்து ஞானப்பிரதேசமான பரம
பதவாழ்வையடையும்படி, இத்தவிபீஷணர் உம்முடை
யதிருவடியை அடைக்கலம்புகுந்தார். மேலுமிருந்த இ
ராக்ஷஸர்களுடைய இராஜகீகம்வேதமார்க்கத்துக்கு வி
ரோதமான கொடுங்கோன்மையோடு கூடினதாகையால்,
இது விலக்கித்திருக்கமாட்டாதென்று நம்பி இத்தச்சமு
த்திராஜ்யத்த இந்த உலகமுழுவதையும், உம்முடைய
கம்பியசிய பரதாழ்வாருக்கு கொடுத்துவிட்ட அபார
கருணையையும், உம்முடையசத்தியத்தையும்விரும்பிவந்
தார். இவர் தருதியல்லாதகாலத்தில் வந்தாலும் குறை
யல்ல, வரவிக்குச்சமானமான பலமுள்ளவர்களான மு
பலசைனியங்களினுடையவல்லமை, தங்களுக்கு உத
வியானதாயிருக்கபோதினும், இத்தராக்ஷஸர்களுக்கு மு
டிவுகாலமவருவிட்டதென்கின்ற நம்பிக்கையினல் தம்
முடைய சகோதரர்களை உண்மையாய்ப்பிரிக்குவிட்டா
ர். அந்த இராக்ஷஸர்களுடைய மாயதந்திர செய்கைகள்
அகேமுண்டி! அந்தவித்தையில் நன்முய்த் தேர்ந்தப
டார். இனிகம் எளிதில்வெற்றிபெறலாம். இந்த ராக்ஷ
தர்களுடையமனதின்நிலைமையுராய்ந்துநிறைதுகமக்கு

மெத்த லேசாய்முடியத்தக்கது இவர்தன கொழுந்தம்ப
ரியான செய்கையைப்பெற்றவர்கள் என்கின்ற எண்ண
ம் இலி நிறும்படி அனுப்பப்பட்டவர்களுக்குச்சமான
மாயிருக்கிறார்கள். மேலும் இவர்களை எளியவர்கள் இவ
ர்களைப்பற்றி யாலோசிக்கவேண்டியதில்லை. மேலும் இ
வர் இந்த ராக்ஷஸர்கள் பிரமாதி தேவர்களிடத்தில் பெ
ற்றிருகின்ற பெரியவரங்களையும் இவர்களுக்குத் தெரி
ந்த வஞ்சனை, சூது முதலானவைகளையும் பார்க்கும்
போது இவர்களுடையபலமல் வேறொருவரும் இப்படிப்
பட்ட வரங்களைச்செய்து வரம்பெற்றவர்களில்லை. இவ
ர்களுடைய பெரியவரங்களும், இவர்களுடைய பிறவிக்
குணமான வஞ்சனை சூதுமுதலானவைகளும், தேவரீர்
திருக்கையிற் பிடித்திருக்கின்ற கோதண்டத்தி லிருந்து
ம் புறப்படுகிற ராமபாணத்தினுல்வெந்து அழிந்துபோ
குமென்று நினைத்து உம்முடைய திருவடிக்ளை யடைக்
தார். ஜெயப்பிரதாப சீலரான தேவரீர்தேவர்களாலும்
அசுரர்களாலும் தேவகேவர்களான பிரம்ருத்திரோதி
ராதிகளாலும் செய்துமுடிக்க அரிதான தர்மஸ்தாபன
த்தை முடிக்கும்படியாகக் கண்ணுங்கட்டிக்கொண்டு எ
ழுந்தருளியிருக்கின்றீர். இப்பதையடைந்து அபயம் பு
குந்தவர்களைச் சந்தேதித்து அருள்செய்யாதுல், ஒருநினுகினத்தின்கலன்றைபெரியசமுத்திரமானது சந்
தேதித்து மேற்றைப்போலாய்விடுமே! இந்தவிபீஷணர்ப
கையாளியைச்சேர்த்தவர். நமக்குச்சினேக நல்லவன்
அ இவரைத்தள்ளி விடுவோமேயாதுல அறிவாளிகள்
பார்த்தால் நகைப்புக்கு இடமாயிருக்குமல்லவா! தாய
த்தில் ஒருவருக்குச் சேரவேண்டிய பாகப்பொருளையும்
வினைந்த தாணியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடாமல்
தாங்களே அதை இரிப்பார்களேயாதுல் தந்தையார்க
ளாலும் தம்பிதமையன்மார்களாலும், அவர்களல்
லவோ! பகையாளிகளாய்ப் போர்க்களத்தில் மரணம
டையத்தக்கவர்கள். அதைவிடுலே இந்த விபீஷணனு
டையசகலசாதுமென்ற அடியேனைப்போல மன
தில் நினைத்திருந்தேன், வேகத்திற்குச் சமானமானதே
வரீருடைய திருவுள்ளக்குறிப்பு எப்படிப்பட்டதோதெ
ரியாதென்று நான்கு முகங்களோடுங்கூடிய பிரம்மாவி
னும் கற்றறிய அருமையான சாஸ்திரங்கள் எல்லாவ
ற்றையும் கூரியனுடைய கதிர்களுள்ளிட்டு அவனுடை
ய சன்னிதானத்தில் கற்றறிந்தவரும் சுழுத்திரங்களை
யெலலாந்தான்டி நினைக்குப்போய் ஜயம்பெற்று
இந்த லோகத்தையெல்லாம் சகிக்கும்படியாக அவத
ரித்தவருமான மாருதியானவர்சொன்ன அறிதவார்த்
தையைச் சுலபத்தில் திருகுமாரர் தமது திருச்செவி
யைச்சாய்த்து மிருந்த சுற்நேரத்தோடு கேட்டருளி,
அந்தச் சதஸிலிருக்கின்ற புத்திமான்களெல்லாரும் ச
பாஷென்று மெச்சிக்கொன்ன அவர்களைப்பார்த்து, இ
ந்த ஆஞ்சனேயர்சொன்னதுமகாசிரேஷ்டமான ஆலோ
சனையாரும் இதற்குமேல் நினைக்கலாகாரும் தெனியும்
படியாகச்சொல்லுகின்றேன். கேளுங்களென்று அவர்க
ள் கேட்கும்படியாக ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் அவர்களை

ப்பார்த்து இந்த விபீஷணன் என்னை யடைக்கலம் பு
குவானை செய்கையைப்பெற்றவர்கள் என்கின்ற எண்ண
ம் இலி நிறும்படி அனுப்பப்பட்டவர்களுக்குச்சமான
மாயிருக்கிறார்கள். மேலும் இவர்களை எளியவர்கள் இவ
ர்களைப்பற்றி யாலோசிக்கவேண்டியதில்லை. மேலும் இ
வர் இந்த ராக்ஷஸர்கள் பிரமாதி தேவர்களிடத்தில் பெ
ற்றிருகின்ற பெரியவரங்களையும் இவர்களுக்குத் தெரி
ந்த வஞ்சனை, சூது முதலானவைகளையும் பார்க்கும்
போது இவர்களுடையபலமல் வேறொருவரும் இப்படிப்
பட்ட வரங்களைச்செய்து வரம்பெற்றவர்களில்லை. இவ
ர்களுடைய பெரியவரங்களும், இவர்களுடைய பிறவிக்
குணமான வஞ்சனை சூதுமுதலானவைகளும், தேவரீர்
திருக்கையிற் பிடித்திருக்கின்ற கோதண்டத்தி லிருந்து
ம் புறப்படுகிற ராமபாணத்தினுல்வெந்து அழிந்துபோ
குமென்று நினைத்து உம்முடைய திருவடிக்ளை யடைக்
தார். ஜெயப்பிரதாப சீலரான தேவரீர்தேவர்களாலும்
அசுரர்களாலும் தேவகேவர்களான பிரம்ருத்திரோதி
ராதிகளாலும் செய்துமுடிக்க அரிதான தர்மஸ்தாபன
த்தை முடிக்கும்படியாகக் கண்ணுங்கட்டிக்கொண்டு எ
ழுந்தருளியிருக்கின்றீர். இப்பதையடைந்து அபயம் பு
குந்தவர்களைச் சந்தேதித்து அருள்செய்யாதுல், ஒருநினுகினத்தின்கலன்றைபெரியசமுத்திரமானது சந்
தேதித்து மேற்றைப்போலாய்விடுமே! இந்தவிபீஷணர்ப
கையாளியைச்சேர்த்தவர். நமக்குச்சினேக நல்லவன்
அ இவரைத்தள்ளி விடுவோமேயாதுல அறிவாளிகள்
பார்த்தால் நகைப்புக்கு இடமாயிருக்குமல்லவா! தாய
த்தில் ஒருவருக்குச் சேரவேண்டிய பாகப்பொருளையும்
வினைந்த தாணியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடாமல்
தாங்களே அதை இரிப்பார்களேயாதுல் தந்தையார்க
ளாலும் தம்பிதமையன்மார்களாலும், அவர்களல்
லவோ! பகையாளிகளாய்ப் போர்க்களத்தில் மரணம
டையத்தக்கவர்கள். அதைவிடுலே இந்த விபீஷணனு
டையசகலசாதுமென்ற அடியேனைப்போல மன
தில் நினைத்திருந்தேன், வேகத்திற்குச் சமானமானதே
வரீருடைய திருவுள்ளக்குறிப்பு எப்படிப்பட்டதோதெ
ரியாதென்று நான்கு முகங்களோடுங்கூடிய பிரம்மாவி
னும் கற்றறிய அருமையான சாஸ்திரங்கள் எல்லாவ
ற்றையும் கூரியனுடைய கதிர்களுள்ளிட்டு அவனுடை
ய சன்னிதானத்தில் கற்றறிந்தவரும் சுழுத்திரங்களை
யெலலாந்தான்டி நினைக்குப்போய் ஜயம்பெற்று
இந்த லோகத்தையெல்லாம் சகிக்கும்படியாக அவத
ரித்தவருமான மாருதியானவர்சொன்ன அறிதவார்த்
தையைச் சுலபத்தில் திருகுமாரர் தமது திருச்செவி
யைச்சாய்த்து மிருந்த சுற்நேரத்தோடு கேட்டருளி,
அந்தச் சதஸிலிருக்கின்ற புத்திமான்களெல்லாரும் ச
பாஷென்று மெச்சிக்கொன்ன அவர்களைப்பார்த்து, இ
ந்த ஆஞ்சனேயர்சொன்னதுமகாசிரேஷ்டமான ஆலோ
சனையாரும் இதற்குமேல் நினைக்கலாகாரும் தெனியும்
படியாகச்சொல்லுகின்றேன். கேளுங்களென்று அவர்க
ள் கேட்கும்படியாக ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் அவர்களை

மமமே உமக்காயம், என்னே சகிக்கவேண்டுமென்றுகூ
பிவிட்ட அத்தக்காலத்தில்வேதோபநிஷத்தினுள் மறிய
புடாத மெய்ப்பொருள்ளான சாகூஷாத் காராயணமூர்த்
தி அந்த கெடுத்திரிழ்வானுக்குச் சேவைசாதித்து ர
கித்தசென்கிற வார்த்தையை ஞானவான்கள் மறந்து
வினைர்களோ! கம்முடையகாரிய மாகாவிட்டாலும்
போகட்டும் அடைக்கலம் புருந்தவர்களே சகிக்கிறதை
ப்பார்க்கிலும் தயா சீலர்களுக்குப் பெருமைவே ஞண
டோ! அதைநீங்கள் நன்முயோசித்துப் பாருங்கள். த
ன்னே அனடக்கலமாக அடைத்தபேர்கள் அற்பர்களாயி
ருந்தபோதிலும் தன்னுயிரைக் கொடுக்காவது அவர்க
ளை ரகூஷிக்க நினையாமல் போவானேயானுல் அப்படிப்ப
ட்டவன் சக்கிரவர்த்தியானபோதிலும் அவனுக் கென்ன
மேன்மையுண்டாகும், ஆனபடியினுலே அபயமெ
ன்று சொன்னமாத்திரத்தில் அவனுக் கபயதானங்கொ
டுக்கவேண்டியதேதருநியாகும். நீங்கள் சொன்னதெல்
லாம் என்னிடத்தி லுங்களுக்குண்டான பகூஷத்தினுலே
தான் அவரைப்பற்றி நாமாலொங்க வேண்டியதில்லே,
சூரியகுமாரனை சுக்கிரிவமகாராஜனே! இந்த ராவணு
டி ராகூஷர்கள்-பிசாசர்கள்-யட்சர்கள்-தானவர்கள் மு
தலானதிலோகவாசிகளுமான இவர்களெல்லாருமொ
ருமிக்கச்சேர்ந்து என்மேல் யுத்தத்திற்குவந்தபோதிலு
ம் என்கண்டிலேலா லவர்களெல்லாரையும் ஜயித்துவி
டுவேன் பயப்படவேண்டாம் அந்த விபீஷணனே என்
னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரக்கடவாயென்று
நியமித்தமாத்திரத்தில சுக்கிரிவமகாராஜன்தேவராஜ
னை சக்கிரவர்த்திருமகனுர் திருவுள்ளத்தைப்போல
த் தன்மனமுந் தெளிந்து இதோ அடியே னழைத்துக்
கொண்டுவருகிறேனென்று வேகமாய்ப்புறப்பட்டுச்சத்
ருவர்தான விபீஷணுழ்வாரிடத்திற்கு வரும்போ
து சுக்கிரிவமகாராஜனே மயிக்தனென்கிறசேனத்தலைவ
ன் விபீஷணருக்குக்காட்டி உம்மை யழைத்துக்கொண்
டெருப்படியாக ஸ்வாமிகியமித்தார் அதனலும்மையெ
நிகொன்றும்படியாக பெரிய மலேக்குச் சமானமான
தோள்களையுடைய சூரியகுமாரர் எழுந்தருளினதென்
று சொன்னமாத்திரத்தில் கலங்கிக்கொண்டிருந்த உள்
ளத்தையுடையவரான விபீஷணுழ்வர் மிருந்த மனக்க
விடுடனேதாமுமவரெதிர்கடந்துபோனர். அபோகி
யர்களா மிருக்கின்றபேர்கள் தங்களாயுள்ளவரையும் ப
ரனேபோதிலும் கட்பாகமாட்டார்கள், புத்திமான்க
ளைண்ட அந்தசனமும் நிகேமாவார்கள் என்ற நீதிப்
படியேதிருவருடையமனமும்சமாரும்படிவிபீஷணும்
வானரு சுக்கிரிவமகாராஜனும் இரவும் பகலு மொரே
காலத்தில் கலந்ததுபோல ஒருவரா யொருவ ராலிங்க
னம்பண்ணி கின்றபோது சுக்கிரிவமகாராஜன் விபீஷண
ரைபார்த்து நீ ரணமடைந்த சக்கிரவர்த்திருமக
ருடைய ஸ்ரீராம தக்களுடைய வம்சத்துக்குத்தக்க மு
கமலமப்படி உமதிடத்தில் திருவைகூர்ந்து அபயதான
மருளினரிதுவிசகிகிராமாய்வந்த அவர் திருவடிகளை
தொழ தென்டன் சமர்ப்பியும், என்ன ஆணிலிகம்
போன்ற சுக்கிரிவமகாராஜன் சொன்னவார்த்தை செவி
யில் நுழைவதற்கு முன்னமே கறுத்த நிறத்தையுடைய
விபீஷணுழ்வா ரிரண்டுகண்களிலுமிருந்து ஆனந்த பா
ஷ்பப்பிரவாகம் தாரைபுரண்டோடவும், தேகம்புளகி
தம், சர்தோஷமிகுதியினுலே உடல் மயிர்க்கூச்செறியவு
ம் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணினவர்களான ஜீவன்
முக்தர்களுக்கு கன்பரான ஸ்ரீராகவபிரான் என்னையும்
உறவென்று திருவுளங்கொண்டு அபயதானம் பண்ணி
னரே! அப்போதே என்னுடைய பாபவினைகளெல்லா
மபோய் அந்தப் பரமகாரியமான மாயவாழ்க்கையோடு
ங்கூடிய என்னுடைய பிறவியையும்கடந்து மதுமையிலே
டையவேண்டிய நரகத்தையும் நீங்கிவிட்டேன். செம்பொ
ன்சைப்போலுஞ் ஜொலித்த மிருதுவான. திருவடிகளே யு
டைய லோகமாதாவைப் பிரிவுசெய்த ராவணனுக்குத்
தம்பியான என்னேயும்வரும்படியாகத் திருவுள்ளங்கொ
ண்டாரே! மயக்க நெற்சை யுடையவனுன ராவண
ன் என்சொல்லே மறுத்தபோதே குரியனுடையதேரும்
லங்கைமேலோடுமல்லவா! எம்பெருமானுடையதிரு
பைதிவ்வளவுசௌலப்பியமாயிருக்குமேயானுல் ராகூஷ
சர்களுக்கு இனியிழைப்புண்டாகுமோ! அட்டதிக்கள்ளரி
க்கக்கூடாத இம்மைகளைச்செய்தபோதிலும் திருவரு
ள்களான பெரியோர்களை தங்களுக்குச் சுபாவமானதில
மையில் கின்றும் தப்பமாட்டார்கள். சதுரத்திரமானது
தேவர்கள் பெரியமலேயை மத்தினிலிலுத்தி கின்றபின்
னம்மைக் கடைந்தகாலத்திலும் அவர்கள் பிழைக்கும்ப
டியாக அமிர்தத்தைத்தானே கொடுத்தவென்று சொன்
னபோது மிருந்த அறிவுடையவரான சுக்கிரிவமகாரா
ஜர் விபீஷணரைப்பார்த்து நம்முடைய சுவாமியானவர்
கல்லவர்தியவென்று கருதமாட்டார். தமது திருவடிக
ளிற் சர்ணமடைந்தவர்களைக் கடாகூரிக்கவேறு மென்றி
ன்ற அருத்தியுடைய பரமார்த்தமாதாமசஞ்செய்யாமல்
எழுந்தருளுமென் றணைத்துக்கொண்டு அகேகமலேகள்
சூழ்ந்துகொண்டு வரும்படியாக இமயமலேயும், மேரும
லேயும் வருகிறதுபோலத் தங்கள் தபோபலத்தையடை
ந்தவர்களான விபீஷணுழ்வாரும் சுக்கிரிவமகாராஜரும்
வானரவீரர்சூழ்ந்துவர ஏழுமராமரங்களு முருவும்படி
யாகப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்தபிரதாபிலரான சக்கி
ரவர்த்தித் திருமகனுருடைய சன்னிதிக்குவந்து வரைச
வீரர்கள் விறைந்த அந்தக்கடற்கரையில் இனியபெருமா
ள் கையில் வில்லேப்பிடித்துக்கொண்டி பக்கத்தில் காச
லாய்நிற்க லோகநாயகரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியாவர் வி
ல்லேப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மேருமலேயானது ப
க்கத்திலேயிற்கும்படியாக கருங்கடலானது கூரசாகத்
தினுல்சூழ்ப்பட்டு தாமரைப் புஷ்பங்களேப் புஷ்பித்துக்
கொண்டிருந்தாற்போலப் பிரகாசிக்கின்றவரும் மிருந்த
களிப்புடனேசூழ்ந்துகொண்டிருந்திதவானரசேனைகளை
க்குறுகிலே தேவர்கள்வணங்கிவேண்டிக்கொள்ள எனக்
கமற்ற அகேகளோடி விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற பரம்
கடலனதிலே தமது யோகித்தினேயாலிட்டு எழுந்த
ருளிருக்கின்றகரீசாகரராகவனேபோலிரகாசிக்கின்ற

தனரும வினோது கறுத்த அழியபுருவம்போலுள்ள்
ன்றேடொன்றுகூடவு பூணுதற்கின்பத்தைத்தருவதா
ன முற்றைப்போற்பிரகாசிக்கின்ற வெகளிய மனற்பிர
தேசத்தில் விசாலமான வானரப்படைகளுக்கு நடுவில்
கருறித்துடன் ஒளிபொருந்திய நேற்றியையுடைய சி
காமிரோட்டியின் கண்ணின் கருமணியைப்போல பிரகா
சிகின்றவரும், மேகங்களே வாகனமாயுடைய காலத்தி
ல நேவேந்திரன் தன்வில்லே விட்டருத்துபோல ரத்தி
னபாணங்களே நீக்கிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற
திருமார்பை யுடையவரும், கடலேக் கடையும்போதும்
க்ஷீரசிரியிற் பூட்டிய வாசுகியைக் கழற்றிவிட்டதுபோ
லத்தின கங்களிங்களிங்கியதிருத்தோள்களே யுடைய
வரும், தனது கிரணங்களே நீக்கிவிட்டு திருவுபயோகி
ஆயிர்த்தைப்பொழிந்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஷோடச
கலா பூர்ன சந்திரனுக்குச்சமானமான திருமுகத்தை
யுடையவரும், தம்பிதாகொடுத்த ராஜமுடியைத்தரி
திருக்கம்பியாருக்குக் கொடித்தருளி கிழிய தாயாசல்
பெற்ற ஜடாமகுடத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற தி
ருமுடியையுடையவருமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்பார்த்
து, தேகம்புளகாங்கிதமாகவும், கண்களி லானந்தபாஷ்
பம்பொழியவும், மனமுருகி அஞ்சனகிரிக்குச்சிவர்கதி
ருக்கண்களுண்டோ! அல்லது கறுத்தமேகந் தாமரை
ப்புஷ்பித்ததோ! அவ்விரண்டுமல்ல, இவர் சாகூஷாத்க
ண்ணன்போலிருக்கிறது. அல்லது, மிருந்த திருமை ஒ
ழுகுறை சத்தியமான தருமதேவதைக்கு கிறங் கறுப்
பாயிருக்கிறதோ! வென்று கினைத்தவராய் மின்மினிப்
பூச்சியின் ஒளிதோன்றி மறைவதுபோல அழிக்துபோ
கும் பிறவியையும், தமக்குகிமையான இராஜ கிரீடத்
தையும் நீக்கிவிட்டு ஸ்வாமியினுடைய திருவடித் தாம
ரைகளேச் சரணடைந்த செல்வரான ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வார்
என்தமையனுன இராவணன் என்தந்தையாயிய புலஸ்
தியருக்குத்தந்தையான காசிபருடையதந்தையாயிய பி
ரம்மாவினுடைய முத்தப்பனுன, ஸ்ரீராமமூர்த்தியை வ
ணங்கும்படியாக எனக்கு உபகாரஞ் செய்தாரென்று
சொல்லிப்பின்னும், மிருந்த தபசெய்தபேர்களுக்கும்
நீக்கக்கூடாத பிறவிப்பினிக்கு மருந்தாக மிருக்கின்ற,
சாகூஷாத் காராயனனே! வில்லிலம்னப் பூட்டிக்கொ
ண்டு இந்தஅரக்கர்க்களைக் கொல்லும்படி கின்றீர். இவர்
கள்பெருமையை என்னசொல்லப் போகிறேன், இந்த
அரக்கர்கள் அளவில்லாத அருத்தவஞ் செய்தவர்களே
யென்று ஆச்சரியமுரைசையாய்த் தமது தொண்டைகளே
யும் ரத்தினகிரீடத்தின்மேல் கூப்பினவராயும், கல்லும
ரமுமுருகும்படியான காட்டியையுடைய திருபாஞ்சரி
தியாயெ ஸ்ரீராமச்சந்திரர் திருக்கத்துடன் கூடாகுரித்த
ருளும்போதெல்லாம் நண்டுசு சமர்ப்பித்துக் கொண்
டேபோய் சர்வாரிஷ்ட ப்ரசகாகரமான ஜலத்திலிறுவ
முகினும் சாறுகதம்பண்ணி, அடியேனுடைய பிறவி
த்துன்பம் ஒழிந்துபோய்விட்டது என்று மனதின்கினை
வு நாத்திலேபிரகாசிக்கவும், ஆனக்கக் கண்ணீராறு
பூமியில் மார்புபடியும்படியாகவும் தொண்டைத் தமர்ப்பி
த்த விபீஷணுழ்வாரைக் கிருபையுடனே ஆலிங்கனம்ப
ண்ணினதுபோலக் கடாகூரித்து எழுந்திருக்கக் கடவா
யென்று நியமித்துத் தமதுதிருக்கையில் திருக்கும்ப
டி சைகினைபண்ணிப் பின்பு சக்கிரவர்த்தித் திருமகனு
னவர் மிருந்தகிருபையும் சக்தோஷமும் பொருந்தும்படி
பாக விபீஷணுழ்வாரைக் கடாகூரித்து இக்கப் பதினறு
லோகங்களும், என்பெருமை மெற்கினகாலமிருக்குமோ
அத்தியங்கம் ராகூஷர்களுக்கு வாசமாக இருக்கின்ற
இத்தலங்கையி னல்லவரியமெல்லாம் உனக்கேயாகும்ப
டியாக இதோகொடுத்துவிட்டேன் என்று வாக்குத்த
தம்பண்ணியருளினர். இப்படிச் சுவாமி அருளிச்செய்
தகிருபையைப்பார்த்தோ! அவரால் எல்லாப் பெரு
மையையும்பெற்ற விபீஷணுழ்வாருடைய தம்மத்தைப்
பார்த்தோ? வேறென்ன காரணத்தினுலோ! சுவாமி
வாக்குத்தத்தம் பண்ணினமாத்திரத்தில் உலகத்திலுள்
ள சராசரங்களெல்லாம். தனித்தனியே தமக்கேவாழ்
வண்டானதுபோலப், பெருங்கோஷமாகச் சப்தமிட்
டனகள். பிறகு, திருதார்த்தகாவேன் என்று அழக்கிர
வணங்கிக்கொண்டின்ற, அஞ்சனமைபோன்ற கிறத்
தையுடைய, விபீஷணுழ்வாரிடத்தில் ஸ்ரீராமர் கிருபை
கூர்ந்து, அடைக்கலம்புருந்து நமக்குத்துணைவராகிய,
குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய இவருக்கு நித்தியைசை
யாக தேற்திரத்தையுடைய ஜனே! முடிசூட்டக்கட
வாயென்று நியமித்தார். அதைக்கேட்டு மேல்விளேயும்
காரியங்களேயெல்லா மறியும்படியான புத்தியையுடைய
விபீஷணர் சுவாமி! எங்களாலும் அறியாத அளவிறந்த
பெருமையைத் தரத்தக்கவல்லசெல்வத்தையருளிச்செ
ய்தீரே யாயினும், திருட்டுத்தபாவமுள்ள இராகூஷர்
ன இராவணனுக்குத், தம்பியென்ற சம்பந்தமொழிந்து
விடும்படியாகத், தேவரிருத்தம்பியான பரதாழ்வாரரு
க்குச்சூட்டிய, திருப்பாதுகையாயிய மௌளியை, அடி
யேனுக்குஞ்சூட்டியருளவேண்டுமென்று விண்ணப்ப
ம்பண்ணினர். அதுகேட்டு ஜகத்ரகூஷகனுடைய ஸ்ரீராகவ
மன், நாங்கள்முதலில் காண்டு சகோதரர்களாய்ப் பிறந்
தோம். அப்படியும் குலதெய்வஞ்சேர்ந்து ஐந்துபேராஞ்
மேருகினையச ஞற்றிவருகின்ற சூரியகுமாரனை சுக்கி
ரிவமகாராஜனச்சேர்ந்து, ஆறுபேராஞம். இப்போ
து எங்களிடத்தில்வைத்த அன்பினுலே இங்கே வந்து
சேர்ந்த மனப்பூரணமான காதலையுடைய விபீஷணும்
வரனே! உன்னுடனெழுவேரானோம். அடர்ந்து திருள்
தங்கியிருக்கின்ற தெய்வகாட்டிற்குப்போகும்படியாக வி
யமித்த வம்முடைய பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனும் நி
த்தப்புத்திரர்களால மிருந்த எவனைய மடைந்தார். என்
றுசொன்ன சுவாமியினுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு,
சுவாமி! சர்வலோகசரணரான பிரபுவின் கூறென்ன
சொல்லவேண்டியதிருக்கின்றது காய்ந்தசமானமான
அடியேனைத் தேவரீருடன் பிறந்தவர்களோ டொருவ
னென்றருளிச்செய்தீர். இனி அடியவர்களுக்குள் கீழ்ப்
பற்றேனென்று சக்தேபமபவர்த்தகராகி, ஸ்ரீராகவபி
ரானுடைய திருவடிச்சுவட்டைத் தமது சொர்னவிட

த்தைத் தரிக்கும்படியான சிரசிற்சூட்டிக்கொண்டு சூரி யனே உச்சியிற்சேர்த்துக்கொண்ட பெரியமலையைப்போ லும் நிற்கின்ற, இலங்காதிபதியான விபீஷணழ்வாரை ப்பார்த்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் களித்தார்க ள். அப்பால் சுக்கிரீவமகாராஜர் முதலான வானரர்க ளெல்லாஞ் சந்தோஷித்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பவருஷ் மெருவருஷித்தார்கள். சப்தசமுத்திரங்களும் சப்தமேகங்க ளும் சப்தித்தனகள். தேவதுந்துபியும் தேவசங்கமுமு முழங்கினதுகள். சொன்னவருஷம் வருஷித்துக் கொண் டும் வாசனைப் பொடிகளை யிறைத்துக் கொண்டும் தே வர்களெல்லாரும் ஆகாசமார்க்கத்தில் நின்று மங்களங் கூறினர்கள். அமிர்தத்திற்குச் சமானமான சொல்லி யுடைய சீதாபிராட்டியார் விஷயத்தில் முறைமை த ப்பி அபசாரப் பட்ட என்னுடைய வம்சத்திலுண்டா ன இந்தராக்ஷசகுலம் இப்போது ஸ்ரேஷ்டத்தை ய டைத்தென்று மிம்மதேவர் துக்கிவாரணமானார். மி றகு தர்மதேவதையும், இராவணனுடைய செல்வமழித் துபோய்விட்டதென்று ஆர்த்துக் கூத்தாடிக்கொண்டிச க்தோஷித்தது. இப்படிப்பட்டகாலத்தில் ஸ்ரீராமச்சந்தி ரமூர்த்தியானவர் இலங்காதிபத்திய அபிஷேகியை மெல் லாம் விபீஷணழ்வான்பெற்றதைப் பலரும் கேட்டறியு ம்படியாக எங்கும் கட்டியங்கூறும்படிச் செய்து, அன் கே தமதுபக்கத்தில் அதிகவிஸ்வாசத்துடன் வாய்போ த்திக்கொண்டிருக்கின்ற, சுக்கிரீவமகாராஜனையும், இளை யபெருமாளாகிய லக்ஷ்மணரையும், பார்த்து நீங்களி ருவரும் சகலவானரப்படைகளுடன் இவரைக்கூழுடை யபாடிவிட்டைச்சுற்றி, ஜாக்கிரமம்செய்யுங்களென்று நியமித்தார். அந்தப்படியே விபீஷணழ்வரை இர ண்டிருவடிச்சுவட்டைத்தித்த முடியுடனே சந்தனவி மானத்திலேற்றி, அந்தவிமானத்தை வானரவீரர்கள் சு மந்துகொண்டு இந்திரபோக ஐஸ்வரியத்தையடைந்த லங்காதிபதியிவரே ! எச்சரிக்கை பாராக்கென்று கட்டி யங்கூறிக்கொண்டு வானரசைனியங்கள் சூழச் ஸ்ரீராம ருடைய பரிக்கூடாரத்தை வெகுவேடிக்கை விநோத க்கச் சுற்றி, காவலமர்வந்தார்கள். அப்போது தங்கள் தரசொருபத்துக்கு அநுகுணமான கைங்கரியத்தைச் செய்யும்படியாக அபேக்ஷித்துகொண் டிருக்கின்றதே வர்கள். அக்கைங்கரியப் பிரதிசம்பந்தியானதிருவடியை த்தேடிக்கொண்டிருந்து அன்றுதரிசித்த பிரம்மதேவ ரும் ஈசுவரத்தேவர்களுமெல்லாம், சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்து தங்களுடையபாபநிவாரணம்பண்ணிக்கொண் டு கமலபிரதையிருவடித்தாமரை மலரைத் தங்க ளுரிரின்பேரில்சூட்டிக்கொண்டிவர்களனைத்த ஆன க்கபிரதாபதன்மையை இந்தவிதமென்று தெரிந்துச் சொல்ல யாவராலாகும். நிஷிகரும், தேவர்களும், ஞா னவான்களும், பக்திமான்களும், யாகாதிகிருதுக்ரீயச் செய்துமுடித்தின்றவர்களும், மகத்தாயிதப் பேறுந், திக்கபிஷேஷமும் பெற்றபேறுமிதுவரையிலுமியா பேற்றுகொண்டவுச்சரிப்பட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

விபீஷணனடைக்கலப்படலம்-முற்றிற்று.

இலங்கைகேழ்விப்படலம்.

இந்தப் பிரகாரமாக, ஊர்க்கோலம்வந்து சுவாமியினு டையதிருவடியில் தெண்டஞ் சமர்ப்பித்த விபீஷணழ் வாருக்கு அங்கே வசிக்கும்படியாக ஒருபெரிய விடுதி செய்துகொடுத்து அதிலவரை யிருக்கும்படி வைத்தபி றகு சூரியன் தங்கிரணங்களையெல்லாம் அதிக உஷ்ண மானவைகளென்று நீக்கிவிட்டதுபோல அஷ்டமனமா னுன் சுவாமியும் தனது கூரத்திரியதர்மத்துக் கிசைந்த சந்தியாவந்தனாதி கருமங்களை முடித்துக்கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும்போது மேற்குத்திசையில் அஸ்தமிக்கிற மான செவ்வானமுண்டாகிப் பின்பு ஆகாசமெல்லாங் கறுகறுத்தது. மன்மதன் புஷ்பபாணங்களை ஸ்ரீராமர் மேல் பிரயோகித்தான். சமுத்திரமானது கோத்துமூடி க்கொண்டதுபோல அஷ்டதிக்குகளையும் இருள்மூடிக் கொள்ள அந்தசசமுத்திரத்தில் தாமரை அலரிக்கொ டி முதலானவைகள் புஷ்பித்ததற்கொப்பாக ஆகாசத்தில் நிரகநட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்தன. சீதாபிராட்டியா ரை நினைத்து வருத்தமுற்றுக்கொண் டிருக்கின்ற ஸ்ரீரா மமூர்த்தியினுடைய மனதை வருத்தப்படித்தும் கருத் தால் இருளைக்கண்டமாத்திரத்தில் புஷ்பித்த மல்லிகை க்காடானது நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய ஆகாசம்போ ன்றிருந்தது திருவிளுலே மறைபடாமல் என்னச்சமர ணப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும். ஒளியினுலே எல்லாத் தோற்கப்படுத்தி ஜெயமடைந்த திருமுகத்தை யுடைய சீதாபிராட்டியாருக்குச் சினேகராகிய இந்த ஸ்ரீராமமூ ர்த்தி இராத்திரிக்குச் சமானமான திருமேனியையுடை யவராயிருக்கிறபடியால் இவரை வெல்லலாமென்று எ ண்ணிக்கொண்டதுபோலச் சந்திரனுதையமாகி இந்த ஸ்ரீராமரை வருத்தும்படியாக அந்தச்சீதாபிராட்டியாரு டைய நிறத்தை காரடைத்தாயிருக்கோமாளுல் இவரு டைய மனதைக் கவலைப்படுத்தி கமது வசப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து தன்னுடைய சந்திரிகை யாகிய வலையைக் கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுவதிலும் வீசி னன். அப்போது சமுத்திரமானது கலைப்போன்றநி றத்தையுடையவராயிருந்தும் இந்த ஸ்ரீராமர் தம்முடை யவானரசேனைகளால் அனேயிட்டு அடைக்கும்படியாக வந்தவரல்லவர் ! அப்படிப்பட்டவர் நம்முடையகன்மு ன்னே நிடைத்துவிட்டாரே. இவரோடு சண்டைசெய் துரோதநிறைதற்கு சமயம்வாய்த்திதன்று உடல் பூரித் த்தபோதுமிருக்கது பூர்ணச் சந்திரனைச்சண்டி தான் பெருவெது. மேலுஞ் சமுத்திரமாகியபரம்பரனுமுத் தின நிரதாயுகத்தில் வளர்க்க தோலையுரிதலுக் க ன்னினது போல வினங்குகின்ற மனற்குன்றுகளால விசாலித் திருக்கின்ற சமுத்திரதீரப் பிரதேசத்தி லெ ல்லாம் பரிகவிழ்த்துவிட்டது போலச் சந்திரிகை பிரகாசித்தது. அப்போது வாசனையென்கிறவாயையும், மல்லிகை யாரும்பென்கின்ற பல்லையும், தேனில் மொய் த்துக்கொண்டி ருக்கின்ற வண்டுகளென்னுஞ் சருவி னியும், நேருடிய கன்னியும், மலர்க்குகையிலிருந்து

பாய்கின்ற சக்தியையுமுடையதான தென்ற லென்கின் ற புயலானது ஸ்ரீராமர்மேல் நிரிக்கொண்டுபுறப்பட்ட து. கடல்கடைந்து அமிர்தங்கொடுத்தவனுன வாசியி னுடையமார்பையும் கரட்டிவிடாதிலிங்கிவளர்த்திரு ந்த மரா மரங்களையும் தமது கையிற் கொண்ட பா வனத்தினுலே துணைத்ஸ்ரீராமருடைய திருமார்பிற் பா யந்திருக்கிற மன்மதபாணத்தோடுட சுத்தினைரினு டைய திரணங்களாகிய வானபுதூரும் பாய்ந்தது, அப் போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்முடைய இனைத்தநி ருமேனியைப்பார்ப்பார். தம்முடைய இனிய உயிருக் கொப்பாகிய சீதாபிராட்டியாரைநினைப்பார். தமக்குச் சம்பவித்த துன்பத்தை ஆலோசிப்பார். வேருென்றை யும்பாராமல் தமக்கு எதிராகவிருக்கின்ற கடலைப் பார் ப்பார். இராவணனுகிய திருடன் வசம் பண்ணுகின்ற லங்காபிமெங்கேயென்று சுற்றிப்பார்ப்பார். அப்புறம் தம்முடைய கோதண்டத்தைப்பார்ப்பார். இப்படி அதி க ஆபரணங்களைத் தரித்திருக்கின்ற சீதாபிராட்டியா ரி ட்டில்கொண்ட மோகப்பித்தேறிய மனத்தையுடைய வரான ஸ்ரீராமர் மிருந்த அழகையுடைய முற்றும்போ ன்ற கந்தபந்தியோடுகூடிய பவளத்தைபோற்த தொழி ராட்டியாருடைய திருவுகரத்தைத் தமதுமனத்தில் நி னைத்து மறவாமல் வருத்தமடையுங்காலத்தில் சூரியரு மாரனை சுகிரீபமகாராஜன் எல்லர்க்காரியங்களையும் பூரணம் பண்ணத்தக்க திருவுளத்தை யுடைய சுவாமி ? தேவரீர் இனி விபீஷணரோடு ஆலோசித்து மேல்கடக் கவேண்டியகாரியத்தை எண்ணுமல் இப்படி வருத்தப்ப டுவது திருப்பாசமுத்திரம்போன்ற தங்கட்பெருமைக்கு த்தக்கதோ என்று சொன்னமாத்திரத்தில்சூர்ச்சைதெ ளிந்த துக்கம்நீங்கினவராய்ச் சீக்கிரமாய்ப்போய் விபீ ஷணனே. அழைத்துக்கொண்டு வாவென்று நியமிக்கச் சுக்கிரீவமகாராஜன் விபீஷணரிடத்திற்குப்போய் உம் மை சுவாமிவரும்படி நியமித்தாரென்ன ! உடனே அக் ரமமில்லாத வழியையடைந்தவரான விபீஷணழ்வா ரும் தாமரைபெருங்கிப் புஷ்பித்த தடாகம்போல எழு ந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமருடைய சன்னிதில்வந்து அவருடைய இருவடித்தாமரைகளில் தெண்டஞ்சமர்ப் பிக்க அந்த விபீஷணழ்வானை எழுந்திருந்து உட்காரும் படியாக நியமித்தார். அப்படியே உட்கார்ந்தபோது த ம்பி விபீஷணு ! சமுத்திரத்தினுல் சூழப்பட்ட லங்கா ட்டணத்திலுடைய அரனிப்பும் அதிலுள்ள ராக்ஷசர் கருடைய வல்லமையும்சனியக்கினிலுடையதொகை யும் விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்றார் விபீஷணு ழ்வார் எழுந்திருந்தார். திருக்தேசொல்லென்ன! இர ண்டகைகளையுங் கூப்பிக்கொண்டு சுவாமியைத் தொழு தவிருனை காரியங்களை விவரமாகச் சொல்லத் தொ டங்கினர்.

ழுல்லொருகாலத்தில் ஆதிசேஷனும் வாயைபகவ னும் தங்கள்பலத்தைச் சோதிக்கும்படியாக ஆரோகிக ணங்களோடையு மேருமலையிடமாகவந்து ஆதிசே ஷன் தன்னுடைய ஆயிரத்தலைகளாலும் ஆயிரஞ்சிகரங் களையுமறைத்து மூடிக்கொண்டார். அப்போது வாயு பகவான் பூமிக் கஞ்சுகவாணியாக நிலைத்திருக்கும் மே ருமலையை அலைத்தியசெய்து தம்முடைய பலத்தி னுலே ஒரு சிகரத்தைப் பறித்துக்கொண்டுபோய் சமுத் திரத்தினமத்தியி லெறிந்துவிட்டார். அதுதானிந்த ல ங்காதிபம், அந்த நிபம் எழுதாயோசனை விஸ்தாரமா கும் அதைசுற்றிக் கோட்டைமதில் லக்ஷயோசனை தூ ரத்தும் சூரியமண்டலத்துக்கு முயர்ந்ததுமாய் உலக த்தை சக்கரவாளகிரி வளைத்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோ லவளைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அதைச் சுற்றியுமு ள்ள தக்ஷிணகோணத்தும் குத்திரவேலைப் பெருமைகளையு ம் காவலாக அமைத்திருக்கின்ற அரண்முதலானவைக ளையும் விரித்துச்சொல்லவேண்டுமானுல் ஆயிரம்நாக் கு. அடியேன் வேறென்ன சொல்லவேண்டியிருக்கின்ற தி. தேவரே கட்டாகூர்க்கலாம் அதற்குச்சமுத்திரமே அ ரணாகவிருக்கின்றது, அப்படிப்பட்ட கோட்டையின் வ டக்கு வாசலுக்குக் காவலாயிருப்பவர்கள்பதினுறுகோ டி ராக்கர்கள் அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் யுகாந் தகாலயமனுஞ் சமானமல்ல சாக்ஷாத் நிஷபவாகனரு டான ஈசானமூர்த்தியே சமானமாகும் மேற்குக்கோ ட்டைவாசலில் இருக்கின்றகாவலாளிகள் அவர்களைப் பார்க்கிலும் இரண்டுகோடிபேர்க ளதிகமானவர்கள் அ வர்கள்கண்ணெதிரே எமன்வரக்கண்டால் அவனுடை ய ரக்தசநிறமா யுயிரையுமுண்டுவிடுவார்கள். தெற்குத் கோட்டை வாசலிலிருக்கின்ற துஷ்டர்கள் மலைக்குச்ச மானமான ஆகாரமுள்ள பதினுறுகோடிபேர்கள் அவர் களுடைய கொலைமைசொல்லியடங்காது மிருந்தபலமு ள்ள கமலுடைய அரசையும் விடுவிக்கொள்வதற்கக வல்லமையுடையவர்களாகும், மேற்குக்கோட்டை வா சலிலிருக்கின்ற துஷ்டர்களும் பதினுறுகோடிபேர்கள் தானென்றுசேர்வி அவர்களஞ்டதிக்குகளையும் பின் னங்காலிப் பிடித்துப் பூமியிலறையத்தக்க வல்லபமுள் ளவர்கள் ஆகாசத்தில் காத்துநிற்கின்ற துஷ்டர்கள்முப் பத்திரண்டு கோடிபேர்களென்பார்கள் வேலர்கள் வரு வார்களென்று பூமிக்குள் பதுங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற நிரக்கமற்ற ராக்ஷசர்களுக்கு அளவில்லை. அந்தக்கோ ட்டைமதிலுக்கு உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் நி ற்கினையிலலாமல் காற்றை யாகாரம்பண்ணிக்கொண்டு காற்றுடையைப் போலச் சுற்றித்திரிந்து காத்துக்கொண் டிருக்கின்ற ராக்ஷசர்கள் ஆயிரங்கோடிபேர்கள் இந்தப் பிரகாரமாக அந்தலங்காபுரிக்குமூன்று அரணங்களுண் டு அவைகளைக்காக்கின்ற ராக்ஷசர்களை மதிலோன்அ ந்து றுப்பதுகோடியாக மதில்மூன்றுக்கும் தொண்ணூ றுகோடிபேர்கள் காவலிருப்பாரகளையாலும் அந்தலங் காபட்டணத்தின் பெருமையை நிரப்பித்துச் சொல் லலாகுமோ! ராவணனுல் நிரப்பும், செல்வமும், அ டைந்து நிக்கவைரமுள்ள அதிக பலவந்தர்களும் எ திரிவேந்தால் உண்மையாய்ப்பாடுபட்டு உதவிசெய்தி றவரிருமாய் ஆயிரக்கதாரகோடி ராக்ஷசர்களிருக் இன்றார்கள் அதுவுமல்லாமல் அவனுடைய அரண்மனை

வாசலில் இந்திரலோகத்தை யொருகையில் தூக்கும்படி யான நெடியசரீரத்தையும் மலைக்குச்சமானமான பலமு ன்னவாகுமாய்க் கோடிகோடி ராக்ஷசர்காவலிருக்கின் ர்கள். மேலுமந்த ராவணனுடைய மேருமலைக்குச் ச மானமாகிய ராஜமாளிகைவாசலின் இடதுபக்கத்திலும் வலதுபக்கத்திலும் விஷக்கண்ணர்களும் அக்கிவிக்கண் ணர்களும் கோபக்கண்ணர்களும் கண்சிமிட்டாமல் பார் க்கிறவர்களுமாய் ஜ்ஜபத்து காலுகோடி ராக்ஷசர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அல்லாமலும் பேய்க் குச்சமானமாகப் பித்தற்கொண்டு அவனுக்கு மூலப லமாயிருக்கின்ற ஆயிரம்வெள்ள சைனியங்களாக் கொ லவதற்குப் பிரம்மசற்பரியக்ஞ செல்லவேண்டு மெ ன்பதுமறியேனுக்குதெரியும்சதுரங்கசைனியங்களாள ப்பட்டணத்தினுடைய அரணிப்பு இப்படிப்பட்டது. அத ன் சைனியக்களினுடையதொகை இவ்வளவாரும் நிவ னிடத்தில் வசமாகவாங்கின வாளாயுதத்தை வலதுகை யில் பிடித்திருக்கின்றவனை ராவணனுக்குத் தானேயா னவர்கள் தங்களுக்குவேண்டிய பலங்களையும் வரங்களை யும் அனேகதபங்களைச்செய்து பெற்றுக் கொண்டார்க ள்.அவர்களில்லாம்பனென்றுஒருவனுண்டு அவனுழிக்கா ற்றைப்பார்க்கிலுமகாசொடியமானவன்சுவர்க்லோக த்தினுள்ளசித்தகணங்களைச் ஜ்தையிட்டவன் ரதகஜதுர கபதாதிகளான பத்துக்கோடி சைனியங்களை புடையவ ன் வேறொருவன் அகம்பனென்றபெருளவன் அவன வேகயுகத் தவஞ்செய்து வெருவர்களைப் பெற்றிருந்தி னான். அவன் யுத்தங்களல்லாமல் தனக்குச் சக்கத்துவ தாகவேறென்றையும் நிசிக்கிறவனல்லன் அவனுடை ய சைனியங்கள் அளவில்லாதவைகள் அவனே! நரசி ம்மர்திருச் சமானமான வல்லமையுள்ளவன் திரும்ப வெனறொரு பெரியவாகாரமுடையவனுண்டு அவன் ம ல்லும் பெரியதானகுதிரைகளும் யானைகளும் தேர்க ளும், வில்லாளர்களும், ஆகிய வெள்பதுகோடி சைனி யங்களைபுடையவன் இவனோடி யுத்தஞ்செய்யவேண்டு மென்று தனதுவாகனமாகிய ஆடிக்கடாவை வேகமா ய்ப்படத்திச்சொன்னவெக்குயுத்தத்திலின்றஅக்கினிதேவ னைநோக்கடித்தான் மகோதரனென்கிறமற்றொருவீர னுண்டிவன்பிசாசுக்களுமாளிகளுமாயிகளுமாகமு கத்தையுமழுட்டப்பட்ட பத்துக்கோடி கோப்படையயு டையவன்தாயிருந்தபோதிலும்வருகிறசேனைதில் னெனிடமாட்டான், மகாத்திசாலியாகத்தவஞ் றொரு வீரனுண்டு இவன் மண்ணில் வாசஞ்செய்திருந்தவ ளவானதிருப்பொடிவீரர்களுக்குத்தலைவனிவனிறை வனுளனவர்கள்சாகைகளில்லையென்னும்படியாய் யுத்தங் களையும் தன்பக்கலுக்கு இறையாகிவிடுவான். அசோகக் காடனவனத்தில் யுத்தத்துக்குவந்த தேவகன்னிகளிருந்த கின்றமுன். சூரியகேதுவென்று ஒருவீரனுண்டு அவன் பூலோகத்திலுள்ளவர்களையும் தேவலோகத்திலுள்ளவ ர்களையும் ஒன்முக ஓரோநாளில் தின்முவிடத் தக்கவனென் ன்று பிரசித்தப்பட்டவன் இவன் எட்டுக்கோடிசைனிய ங்களையுடையவனும் அக்கினியும்பயப்படும்படியானபா ர்வையுடையவனுமானவன் மாபெரும்பாசிசனென்ற ஓ ருவீரன் மலையிலும் மிருந்தபலமுள்ளவன் தேவாகளும் ரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் இவன்பெயரைச் சொல் லவேண்டி மானுலும்பக்கமபார்த்துச் சொல்லவேண்டி ம்படியாகிய மகதராஷ்கோபருள்ளவன் இவன்பதினெ கோடி சைனியங்களுக்குத்தலைவன்வந்ரகத்தனென்றும் காலார்தகனென்றும் பெயருள்ள எரிமுகத்தையுடைய வனும் எட்டுக்கோடிசைனியங்களுக்கு அதிபதியும் சூ லாயுதத்தையுடைய உமர்நாயகனையும் வெல்லத்தக்க ப வருள்ளவனுமாகிய ஒருவீரனுண்டினத்தக்காலத்திலும் சஞ்சலப்படாதவர்களாலை பத்துக்கோடிசைனியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற வலலமையில் தனக்குச் சமானமாக வேறொருவருமிலலாதவனும் யுத்தத்தில்ய சன் என்கின்ற மற்றொருவீரனுண்டி தேரும் யானைகளு ம் குதிரைகளும் வில்லிர்களுமாகிய பதினைஞுகோடிசை னியங்களுக்குத்தலைவனும் பூமியைப்பேர்த் தெடுக்கத்த க்கவனும சப்தசமுத்திரங்களும், சப்தகுலாசலங்களும் கலகச்செய்யவல்லவனும் கோபித்துப்பேசினிற்ற சத் தியுடையவனுமான துன்முகனென்று ஒருபாபியுண்டு லங்காதிபத்தையொத்த மற்ற தீபங்களிலே வாசம்பண் ணுகிறவர்களானபத்துக்கோடி ராக்ஷசவீரர்களுக்குத்தி லவனும் வான்னித்தையில் வெற்றிபெற்றவர்களான வி த்தியாதரர்களைத் தோற்கடித்து அவர்களுடைய பிரத்தி யைப்போக்கடித்தவனுமான விரூபாக்ஷனென்று அக்கி லிகக்குகின்ற பார்வையுடையவனொருவனுண்டி யுத்தத் தில்வல்லவனும் மகாஜெயசாலியும் தேவர்கள் மதிதை க்கொண்ட கோவர்த்தனகிரிக்குச் சமானமானவனும், எல்லாச் சேனைபதிகளிலும் அதிகபலமுள்ளவனும், லோகத்தாரும், சுவர்க்லோகத்தாரும், கேட்டமாத்தி ரத்தில் முதுகுகாட்டியோடும்படியான ரணமன்முகனெ ன்கிற பெயருள்ள வீரனொருவனுண்டி மாமகாஜனெ ன்பவன் மினைக்களே மகாளத்தில் வலக்கவெளாட்டாமல் தன்பலனுக்கே இனையாக்கிக்கொள்ளுமிறவனும்கோடா கோடி ராக்ஷசவீரர்களுக்குத்தலைவனும் தேவர்களெவ்வ ல்லாம் யுத்தத்தில் முதுகிடோடும்படியாகச் செய்தவ னுமானவன் இப்படிப்பட்டபேர்களேயெத்தனியபரிம பேர்களென்றுசொல்லப்போகின்றேன். அந்தராவணனு டைய உதவிச் சைனியங்களாகிப்போது சொன்னவர் களிலப்பார்க்க இரண்டுமடங்குசைனியங்களுக்குத்தலைவ ளுமிருக்கின்ற பிரகஸ்தனென்று ஒருவீரனுண்டி சேது திவியாயி இந்திரனுடைய ஐராவதமென்கிறயானை மேனின்டோடவும் அந்த இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் புட்டியதோ சின்னுபினைப்பட்டோடவும் முப்பத்துமூ ன்னகோடி தேவகணங்களும் முதுகிட்டோடவும் தன் னுடைய அம்புகளாலிரசோதித்தவனும் அந்தகனுடைய சனனுடையகாலுருத்திரர்களிலப்பிரகரிக்கின்ற தாண்டவமூர்த்தியுமாகிய ருத்திரனுக்கு மேருபர்வ தமானது மதங்கொண்டு திரிகரத்தோலுக்கிணையாகொ ண்டிருந்தவலுமான கும்பகர்ன னென்று ராவண னுக்கு ஒருதம்பியுண்டு. மேலும் சூரியசந்திரர்களையும் ஜெயிட்ட மிருத்தகோபமுடையவனுனஇந்திரஜித்தென் னுசொல்லப்பட்ட பிள்ளை ராவணனுக்குகொருவனுண் டு. இவன் இந்திரண்பிடித்து கட்டினதழும்பு அந்தஇ ந்திரனுடைய கையிலுங்காணலுமின்னமாறவில்லை. அந் த இந்திரஜித்தையுஞ் செயிக்கவல்லவனும், கொஞ்சமா வது தருமத்துக்கு இரக்கப்படாதவனும், ராக்ஷாதத்ய கைலாசமூர்த்தியினிடத்தில்பெறற வில்லையுடையவனு ம், இந்திரஜித்துகினையவனுமான ஒருபிள்ளை யுண்டு கேழ்ரூரு இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்குச்செய்கிறதற்கில்லாமை யாயிந்திரஜித்தென்ற பேரில்லாமல் அதிகாயனென்ற பேருண்டாயிற்று. இவ்விரு வரல்லாமலும் ராவணனுக் குத் தேவாந்தகன்-நராந்தகன்-திரிசிரா வென்கின்ற மூ வருமிள்ளைகளுண்டி அந்த மூன்றுபேரும் திரிமூர்த்தி யையொத்தவர்கள். யுத்தத்துக்குப்புறப்பட்டால அவர் களெதிரில் நிற்கவல்லவர்கள் இம்மூவர்களிலுமொருவ ருமில்லை. இவர்களுடையவல்லமை யிப்படியிருக்க ரா வணனுடையபலம் எனக்குத் தெரிக்கவட்டிக்குஞ்சொ லலுகிறேன். அவன் பிரம்மலோகத்திலுமுமகாபெலசா லியின் பத்திரமுமான புலஸ்தியப்பிரம்மாவினுடைய புத்ரன் இவன் தபசில் முனிவர்களிலும்உயர்ந்தவனு மி திரிகேத்திராதிபதியுத்திரமூர்த்திலையேசுவரித் தவ ஞசெயது, எல்லாசித்திப்பையும் பெற்றவன் இவன் பூத கோடிசேவல்லாதஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்குப்படியான ராக்ஷாத மாண்சோலைடையபணிக்க குத்திரசூர்த்த னென்பர் பரிவரிமேதாவி எழுந்தருளிருக்கின்ற கைலாசபர்வதத்தை உள்ளங்கையில்லேசோபிப்பெத்த திறிலோகங்களும், கதிதிக்கும் படியாய்த் தகங்கினன். உலகங்களெத் தாகருகின்ற அஷ்டதிக்குயானைகளையுமத்த க்கள் முறியும்படியாகத் தன் னுடையபுஜத்திலுருத்தாக்கி னும், இனி கம்பத்தும் வருவானென்று முப்பத்து மூக் கோடிதேவர்களும் கூடிக்கூடிக்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்தார் கள். இவன் காலமேயர்களே அவர்கள் பக்ஷாதிதமாக, அவனிக்க திக்கஜங்களோடும், மிருத்துயுகங்களோடும், கொன்றபிறகு இலவட்டை பெயகாக்கட்டினதும் இ ருமுறைக்கூட்டினசர்ப்பம்போல் தானவர்களுடைய கு ருதங்கடை இவனும் பாய்ச்சிக்கின்றது. அதேதடாகக் களால் சூழப்பட்ட அளகாபுரிபட்டணத்தில் இப்போ தபதுக்கிக்கொண்டிருக்கிற குபேரன் தன்னுடைய அ தேகமான அயில்வரிகளெல்லாம் பட்டவனிதிகளி ல் தெறிச்சிதறுண்டுபோகும்படியாகப் புலிகைக்கண்ட மானைப்போலப் பாய்ந்து தன்மானமும், புஷ்பகவிமான முமிழுந்து, இத்தலைகரப்பட்டணத்தைவிட்டு, ஓடிப் போய்விட்டான். கம்பமபடித்து உடம்பெல்லாச்சாய பெடுத்தினமல்லாமல் இத்தராவணனுடைய மன் னர் முடைய உயிரையும்வாங்கும்படியான செய்கையிலிருக் கின்றன் என்று யமனுக்குத்தன்பட்டனத்தைவிட்டு முற் தன்னுடைய ஆயுள்காலமெக் கணக்கெண்ணிக்கொண்டி ருக்கின்றன். சூரியனை லங்காபட்டணத்துக்குள் பிரவே சிக்கவொட்டாமல் வெளியிலேயே நிற்கும்படியாக ஜெ யித்து, அந்தச்சூரியனுடைய கன்களுக்கு லங்கையின் பெருமையையும் காட்டவில்லை. வருணனைஜெயித்துஅ வனுடைய பாசத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டான் அந்த ப்பாசத்தினுலே அவன் தம்பிப்பிழைத்துச் சமுத்திரஜல த்திற்குள்ளே மறைந்துக்கொண்டிருக்கின்றன். இப்படிப் பட்ட பலமுள்ள ராவணன் மனைகொள்ளாம் பொடிப் பொடியாயழிக்காலும், இவனுடைய சோன்களுக்குச் சொஞ்சமேனும் லயமுண்டாகிறதில்லை. இவனுடையப லம் இன்னைக்காலுமுமனைக்காலுமென், இன்னங்கொ ஞ்சங்காலம்போய் அறியமாளுலும் தேவரால்னி வே றொருவராலுமுடியாது.

இக்க ஆஞ்சனேயரால், புலியிலிடத்திலகப்பட்ட ஆ டுகளைப்போலச் செத்தழிக்க ராக்ஷசர்களுகளிலில், தோளைக்கம்பத்திலுல வதைப்பட்ட ராக்ஷசர்கள் கடலமணலின் தொகையைப்பார்க்கிலும் அளவில்லாதபே ர்கள். அதுவுமல்லாமல் லங்காபட்டணமும் சுட்டெரிக் கப்பட்டது. அப்போது அதிலிலெஞ்சராக்ஷசர்களுடை ய தேகத்தின்கனிகன்றிலைந்த கடலிலீருக்கிற வடவாமு காக்கினிக்குதொடித்த தட்சனின்யாகினது அந்தராக்ஷ சர்களுடைய கையில் பிடித்திருந்த மலைபோன்ற வில் லோடுங்கூட அவர்களைப்பிடித்து இவர் பூமியில் தேய்க் கும்போது அவர்களதேகத்திலிருந்தும் வழிந்த ரத்தங் னைக்குழம்புகள் லங்காபட்டணத்துத்தெருவில் இன்ன மும் உலாவில்லை. அந்தராவணனுடைய பஞ்சசேனாதி பதிகள் தேவர்களுக்குரிய சுவர்க்கத்திலுள்ள காலியை ம், அரண்களையும், அழித்தனர்களையும். அப்படிப்பி ட்டவர்கள் தங்கள்சேனைகளும், பந்துக்களுமாய்யாவே யின்சுழலைப்பட்ட செல்லப்பிரவாஹ வேகங்களு ண்டி இறந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் என்பதினுயிரம் பேர் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துருசமானமான ஆகாரங்களோடு டையவர்கள், கொடியகைபிலும், மழுவாயுதத்திலு ம் இருப்புலக்கைகளிலுதும், எதிர்த்துயின்ற குத்தி ரழுத்தியிலும் .அழிந்துபோன திரிபுராசுரர்களைப்போ லாவார்கள். ஜம்புமாலியென்கிற மகாவீரன் ஒருவன்ச முத்திரம்போன்ற சைனியங்களோடைட இந்த ஆஞ்ச னேயனை எதிர்த்து, இவர் தேரிலொன்றைக்கு ஆயிரம் பிரம் அம்புகளைப்பிரயோகித்துப் பிறகு அவன்கையிலி ருந்தவேலாயுதத்தை மேலைசமேபோல்ச்சேர்த்தச் சு, இதுவுமல்லாமல் அந்தலங்காபட்டணத்தை இவன தித்தகாலத்தில் அதிலழிபட்டுப்போன ராக்ஷசர்களே யி ல்லையென்று யார்சனக்கிட்டுச் சொல்லுவார்கள். எ ந்தப்போகாமல் தப்பி இன்னமும்வீரர்களிருக்கின்றார் கள் ! இவரால் எரிக்கப்பட்ட அந்த லங்காபட்டனை கொழுப்பானது அவர்களுடையதங்களைகளினுலேதா ன் அழித்தது, லங்கையிலிருந்தவர்களைப் பற்றி வேறே

யென்னசொல்ல இருக்கிறது, ராவணனே அணிந்தமா
லையுடனும், பூசின சந்தனத்துடனும், அன்றுபூண்டஆப
ரணங்களுடனும், கட்டியவஸ்திரத்துடனுங்கூட ஏழு
லாவணசாகரும் அத்தலங்களையிழிருக்கச்சிக்கமாட்டா
தவதாயத்திலேயே நின்றுவிட்டான். அந்தவல்லமை
பொருந்திய ராவணனுடையலங்கரபட்டணப்பெருமை
யையும், அதன்காவற்பெருமையையும், சொல்லினாலே
அறுளிச்செயபோலேயிருக்கு இராவணனுடையவலிமைய
சாதாரண பிரம்மதேவரே அந்தலங்காபட்டணத்தைப்
பழையபடியே இருக்கும்படிக்குனைத்துக்கொடுத்
யோத்த சான்முதலாகிய வீரர்களும், வாயிலும் செவ
ரால் இரத்தத்தைக் கேட்டதினாலும், கவிஞிசேஷ்டாகிய
இந்த ஆஞ்சனேயரால் லங்காபட்டணமெரிக்கதையும்,
இவர் ராக்ஷசர்களைக் கொன்றுவிட்டு வந்ததையும் அடி
யேன் கண்ணினாற்கண்டதினாலும் தான் இவ்விடம் வந்
து தேவிருடையதிருவடியை யடைந்தேன்ஸ்வாமீ எ
ன்று தம்முடைய திருமேனியோடு உறவுகொண்டதற
த்தமேனியையுடையவரான ஸ்ரீவிஷ்ணுவீர் வின்ன
ப்பம்பண்ணிக்கொண்ட வார்த்தைகளையெல்லாங் கேட்
ட ஸ்ரீராமதூர்த்தியானவர் வாயிப்போலுங் கண்ணியு
டையவரும், மிருத்த பாக்கியமுள்ளமிலபோன்றவரு
மான சிரஞ்சீவராட்டபாவை வெருகுரவம் விட்டுப் பிரிந்து
ருந்தினுள் ஒளிமுழுங்கி, மெலிந்திருந்த இருக்கேல்க
ளுடனித்துத் தனதுதாராவிய ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்
தச்சொல்லுகிறார். வீரசிகாமணியாகிய ஆஞ்சனேய
னே! அத்தர்வனுடைய சைனியங்களில பாதிசை
னியங்களுக்கு மேற்படவே கொன்னுவிட்டாய், லங்கா
பட்டணமுழுவதையும், அக்கினிக் இரையாக்கிவிட்டா
ய். இனியுங்கே யென்னபல மிருக்கின்றது, சீதையைப்
பெற்றும் இங்கேகொண்டுவராததுனனுடையவிலலி
னீரத்தைக் காட்டும்படியாகத் தானே! உன்னுடைய
சொல்வலலமைக்கிய நிறைத்துவைத்திருக்கின்ற அந்த
லங்காபட்டணத்துக்கு காவல்போய் இனிச் செய்யப்
பேகின்ற காரியங்களிலுன்னுங்களுக்கு என்னபெருமை
புண்டாகப் போகின்றது. மேருமலைக்குச் சீமானமான
தொள்களையுடையவனே! காங்கள் அதிசேனைகளோ
டுவந்து, எல்லகாரியத்தைச் செய்தோமென்று இருந்தி
டையப்போகிறோம். என்னுடைய சௌரியத்தையும்
ராவணனுடைய வலலமையையும், தெயம் பெற்றதினு
லும், கோபித்ததினாலும், உன்னைப் படித்திக்கொன்
டாய். என்னிலலாரியமெல்லாம் உருவம்பெற்று வந்த
தபோலும் உதவித்த ஆஞ்சனேயனே! இத்தலமுன்று
தோக்கினாலுந் திருந்திதத பிரம்மதேவருடையபதவி
யைப்பெறுதற்கு விடையுக்கடவாய். என்று அருளிச்
செயமாத்திரத்தில், அனுமாரானவர் சுவாமியினுடை
யதிருவடிகளைச் சேர்ந்தாங்கதென்டன் சமர்ப்பித்து, ஒ
ரடியுமபோலவும்பொத்திக்கொண்டு நின்றார். அவ
ரைப்பார்த்து இராவணனைக்கொல்லப்பட்ட வரலாற
ரீர்க்க தரிசனரான சுகரிவமகாராஜரும், மாருதத்தையடைந்தவர்களைப்போலப் பரமானந்தபரி
தர்களாய் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

இலங்கைகொள்ளிப்படலம்-முற்றிற்று.

வருணனைடைக்கலப்படலம்.

விபீஷணுவரர் சுவாமியை நோக்கிச் சுவாமீ! இனி
மேல் இந்தஆஞ்சனேயருக்கு இந்தமுன்னூலோகங்களை
ச் சிருஷ்டிக்கிறதும், சங்கரிக்கிறதும், சம்மதிக்கிறதும் ஒ
ருகாரியமல்ல. இவி வருணனை அழைக்கும் விதத்தையு
ம் கம்முடையசேனை இருக்கச்சமுத்திரத்தைக் தாண்டிப்
போகும் வழியையும், ஆலோசிக்கவேண்டும். மனைக்
கினிற உம்முடைய கல்யாணருணங்களை யாரிடிக்க
இந்தச் சமுத்திரமானது இச்சிக்கின்றது. மேலும் உம்
முடையவமிசத்தாராலுண்டான்று. ஆதலால், தேவர்
திரும்பும்வரத்தை யிதுகொடுத்தருளும். 'இந்தச்சமுத்
திரராஜனைக்கேட்டே சைனியங்களை போகும்வழியைப்
பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றார். இதைக்கேட்டு வி
ஷேஷணுவானுடைய வார்த்தை கன்முயிருந்த தென்று
சுக்தோஷப்பட்டு வாணரைசனியங்களோடுகூட ஸ்ரீராம
மூர்த்தியானவர் சமுத்திரத்தின் சமீபமாகவந்துசேர்ந்து,
சூரியனுடைய குணங்கள் அஸ்தமனகிரியில் கின்றுந்
தாண்டிப்போய் விட்டது. அப்போது இரவுதிகாலம்
மாயிற்று. சூரியனுக்குப்பகையான அந்த இருள்கிறை
யம்படி அமிதகலேகனோடும் கூடிய சந்திரனுதித்தது.
பொதிகைமலேயிலுண்டாகிய பட்டத்தையுடையகரும் பாம்பர
ஜனிய ராகுவினுலேவிழுங்கி யுமிழப்பட்ட அந்தச் சந்தி
ரனேபோலுமிருந்தது இந்தச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமி
யானது. அப்போது சுலாயியானவர் தேவிராட்சியா
ரை மீட்டுக்கொண்டுவரத்தக்க வழியைப்பெறும்படியா
ன திருவுளங் கொண்டவராய்ச் சாந்தரோத்தமாக இ
னியபெருமானால் திருத்தப்பட்ட தெர்ப்பைப் சயனத்
தில்மீது வருணமந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு, க
டலின்மேல் பார்வை செலலும்படியாகச் சயனித்துக்
கொண்டிருந்தார். தமது திருமேனியே ஜலதாபமும்
சூரியன் திருமுகமண்டலத்தை ஸ்பரிக்கவும், ஒரு பக
ல ஒருஜாமிக்காலத்திற்கொப்பாக ஏழுநாள்பரியந்தம்
பனித்திருக்கவும், வருணதேவன் வராமையைக்கண்டு
இந்தப் பெரியசமுத்திராஜனுவன் நம்மேட்டவரம்
உண்டு இல்லையென்று சொல்லும்படியாக வாப்பெற
ருமில்லையே என்கின்ற கோபத்தினுலே, சமுத்திரத்
திலே அக்கினி புறப்பட்டதுபோலச் செந்தாமரைப்பு
ஷ்பம்போன்ற இரண்டு திருக்கண்களுஞ் சிவந்தது.
காம் இதந்த பெருசரதியையிழந்து, இத்தச் சமுத்திரத்
தைத்தாண்டிப்போறதற்கு வழிவேண்டுமென்று வே
ண்டியும், இந்தவருணதேவன் இல்லையென்று சொல்வ
தற்போக, ஒளித்துக்கொண்டான்போ லிருக்கிறது, எ
ன்று மிருந்தகோபத்துடனே பெருமூச்சு விட்டுக்கொ
ண்டிருண்டிலிலவனேந்தும்போல இரண்டு புருவங்களு
ம்வளைந்தவராகித் தாங்களோருவ ரிடத்திலும், ஒரு அ
ம்விரும்பாதவர் எனாயிருந்தாலும் தம்மிடத்திலே ஒருவர்

வந்து எதேதும் கேட்பார்களானுல் அவர்களுடைய வி
ரைவையு நீக்குவார்கள். இன்றைக்கு நாம் கடலைத்தா
ண்டவேண்டுமென்று வருணராஜனைப் பிரார்த்திக்கவும்
அதை மதிக்துவிட்டான். இவனுடையதீர்க்கயுகிருத
கின்றது, கண்முயிருக்கின்றது, என்னுமிருக்துகோபத்து
டனுதைத்து, நம்மை அறவில்லியுடையவனென்னும்
ராவணன் அபகரித்துக்கொண்டுபோகத் தன்தாரமிழக்
த கன்மையை யுடையவனுடையவலலபடியால் வீரமற்ற மனித
னென்னும் நிந்தனைசெய்து இந்த வருணராஜன் வாரம
ற்போனுன் என்று நினைத்தும் ஒருகணிசெய்து ஒன்றை
ப்பெற்றுக்கொள்ளுதலும் கோத்திலுல ஒருவரிடத்தில்
ஒன்றைப்பெறதுக்கொள்ளுதலும் சமடைசெய்து தர
த்தினிட்டி ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலும் ஆகிய இ
வைகளெலலாம் வழக்கமானனவைகள் காமப்படிச் செய்
யாமல் கேட்டுவாங்கும்படி வந்தபோது தன்னியல்பும்,
தர்ம்மும் குறைவாகும்படி ஒளித்துக்கொண்ட இத
ன்முயிருங்கின்றது, கம்மைக் காட்டிற்குவக்து காக்கனி
களைத்தின்று உடம்பு வளர்த்துக்கொண்டி யிருக்கிறவ
னென்று நினைத்திருந்த இந்த கட்டுக்குத்தலிவனுனவி
ருணராஜனுடைய பெருமையையும் வில்லுடனே நின்ற
மனிதனுடைய, சாமுடைய சிறுமையையும் தெவர்களே
பார்க்கடும், பழிக்குப்பயந்து காமிருந்த தன்மையைம்
அப்படியென்று நினைத்து கம்மைநிந்திக்க இந்தச்சமுத்
ரங்களுமிவ்வது ஒருபிடிசாம்பலாகும்படியாகவும், ப
ஞ்சபூதங்களுமவர்து அழுதுகொண்டு பிரானபிக்ஷை
கேட்கலும்செய்கிறேன். அப்போதுன்னுடையசேன
களகாலகூசாமல் தாராளமாக இக்கடலின்வழியாக
நடப்பார்கள். மோஷத்தையடைந்தமுக்தர்களானபோ
இதும் இந்த பூமியில்வெறுமையாபோயிவருவார்களாலுப்
முருகுமவர்களே லகுவிலஞ்செய்யமாட்டார்கள். அத்தி
னியாளபோதிலும் சிறிதாய்க்காணப்பட்டால் அதற்கு
ப்பயப்படமாட்டார்கள். உருவச் சிறுமையைக்கண்டவ
ர்கள் குணப்பெருமையைப் பரித்தலலவாம துணர்ள
டையமாட்டார்கள் என்று வழிக்காலத்தில் அதைவத்தி
ருக்தாடி புறப்படுகின்ற சூரியனைப்போலவிராகரிக்கின்
ற திருமுகமண்டலத்தை புடையவராய் ஸ்ரீராமராணவர்
பாதம் விலலைத் தொடுதொடுவென்று கேட்டபோது,
கண்கள்சிவக்து தெருப்புப்பொறிபறக்க லக்ஷுமணன்
பெருமான் கில்லைகொடுத்தார். அதைவாங்கி சுவாமி
யாரவர்களினுத்து காணேபிட்டு விரலால்முனைத்தொ
பண்ணினார். அந்த குணத்தோடியானது கயிலாசப
தியினுடைய தோளிபாகிய பார்வதியுடைத்தபயிருந்தவ
டையும் கிளினிட்டது.

மேலும் சுவாமியானவர் மெகக்கிலுள்ள ஜலத்தை
யெலலாம் முடிவுகாலத்தில் நெருக்கின்ற யினங்களையு
டைய சூரியனுக்குச் சமானமான அம்பிரங்களைப் பிர
யோகம்பண்ணினார். சப்தசுழலசலங்களைப்பார்த்தும்,
இருந்தபலமுடையதான அந்தமேகண்டத்தைமுப்பு
ரமெரித்த சந்திரனைப்போல விட்டாகாரமாக வளைத்து,
அதில் சரசரங்களையும் பிரளயகாலத்தில்கட்டெரிக்கி
ன்ற வடவா முகாக்கினியைக்காட்டிலும் ஈண்டுகின்ற
கமாகக் கொடுமையையுடைய பாணங்களைப்பிரயோ
கார். அப்போது சமுத்திரத்திலுள்ள நீர்களுடைய
களும் மலைகளும் மற்றமுள்ளவைகளும் சமித்தாகவு
வும் தூசைகளோடுங்கூடிய அந்தச்சமுத்திரஜலமாள
வேராமகெய்யாகவும், பிரயோகிக்கப்பட்ட வாயு
லியாகவும், சமுத்திரகுழியானது சூழ்ந்த
டமாகவும் இருக்கது. மேலும் அந்தப்பெருமை
ந்திய கெடியவில்லிலிருந்து புறப்பட்ட ராம
சரசாசனையும் புகையும்படியாகச்சு
ன்று ஊழித்தீயின் கொழுந்துகள் புறப்பட்டதுபோல
போய்ச் சக்கிரவாளகிரிக் கப்புறத்திலிருக்கின்ற திருக்
யும் காசப்படித்திவிட்டதுகள். அவர்களலோகத்திலி
கின்ற கற்பகச்சோலைகளுக் தீயும்படியாகசுத்த
ட ராமபாணத்தினியினுலே மருமஸ்தானமெரிக்க
ரும்புறக்கடலிலுள்ளமகாமச்சங்கள் இடிவிழுந்தது
லும்விழுந்தகுகள். சமுத்திரத்திலுள்ள மக்கள்கெட்டு
புகைத்துகொண்டு மேலெழும்பின அக்கினிப்பொருள்
ஆகாசத்தை அளாவினதலை அந்த ஆகாசத்தில் தூவின
ந மேகக்கள்வெந்து பூமியிலுதிர்த்துவிட்டனவாக, பிர
கனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த அரம்பாவிலிலிலுயா
ய சுழந்த கூக்குலெலலாம்வெளிக்துப்போய்விட்டது
கள் ராமபாணங்கள் மார்பில்பட்டுப் பாய்ந்து
தங்கிக்கிடக்கொண்டு அனேகமாகா மச்சங்கள்
த்துபோய்விட்டதுகள். இலிலலைகளும் இலலாலை
மச்சங்களும் அனேகண்டதண்டமாய் கடலுமுலிலை
த்தகுகள். மலைகளெலலாம் எரிந்து சாம்பலாகும்,
தோறுகொண்டு சமுத்திரஞ்சேருமி அந்தரஞ்சே
வும், ஆதிசேஷனுடையபூரந்தரகளுவாகிய
கமும் சாமபாணங்கள் நாலும் ஆதிரமும் சேருவதாக
ப் புறப்பட்டதுகள். மின்கலெலலாம் பொலபொல
ர்களுடைய குலம்போலக் கலவரப்பட்டுவிட்டது
ன் பரம்பரங்களோடுங்கூடிய கப்பல்கள் சமுத்திரத்தில
ஒருந்திலவதுபோல ஆனேகமீன்கள் பாவத
னோடுங்கூட ஒருந்திருந்தகுகள். சமுத்திரராஜனு
கள்கலரிந்து ஓடும்படியாக நெருங்கபினைப்பட்டது
னிபோலவும் சிலர்த அந்திலலத்
ருந்தது. பரிந்தபித்தியாக சாமபாணங்க
னதிலே அந்தச் சமுத்திரத்திலிருந்த
ள வெருந்தியோடினதுகள். அனேகமாயிரம்
போனதுகள். அனேகமீன்கள் பொரிந்து
வாமியினுடையபாணம் முருத்துவிட்டதினாலே
அங்கங்கே கொஞ்சங்கொஞ்சஞ் சலமுள்ளதாய் பரந்தி
ல அன்னங்கள்குமுதிருக்குமப்படியாகவிலை
ருகின்றதமுத்திரம் கறுத்தபுழிபோலவும் ஆகியே
இன்ற லிலீன்கள் நெய்யிலேவேந்தும்போலவும்
க்தகுகள். அனேகசாமபாணங்கள் பிரகாசமாகவும்
துபோலச்சமுத்திரஜலத்தைப்பிலவும் பரந்தபோதும்
படியாய்ப்பாணம்பண்ணினதிலலே அதிசயமாகவும்
கொண்டிருந்த பலவாம்மீன்களுமுதலானதொகுதி

டங்கள் சுற்றிலேற்ற அலிக்கக்கூடாத மிருந்த கெருப்
பைச்சொக்கஞ்சொலுயிருந்தது சமுத்திரமுழுமையு
ம்நீரற்றி யெரியலம்பிப்போய்விட்டபடியிருலேகொழு
பாட்சேகரித்துதிட்டின்ற மீனினங்கள்சுடுதற்குவைத
திருக்குமிடங்களிலும் கிடைகளும்போலிருந்ததுல்லா
மல் சூழ்ந்திட்டிருலினங்களெவரிசையரப்பலை
த்து தலைகளைச்ச அங்கங்கள்போலு மிருந்தது, சிறி
க்கொண்டெருவெகாரமபாணங்களொன்றேடொன்று
தாகி அவ்விலை உண்டாக்கினதால் முகஞ்சிற்கூடுப்பற்
றியெரிந்தபிறகுயிருந்தது கடலிலுள்ளமீன்களும்ம
ற்ற ஜீவகோடிகளுமெல்லாம் 'ராமபாணத்தினல்துண்டி
டப்பட்டு அவற்றிலிருந்து மொழிவிவருகின்ற ரத்தவெ
ளளங்களடங்கியபொழுந் திலபக்கங்களில் அலைமோதி
க்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமபாணமதுத்தந்தளத் தெ
றிப்பட்டிலிருந்த ஆந்தசமுத்திரக்கொநிர்ப்பும்போ
தெல்லாம் கெருப்புச் சுபிர்குபிரென்றுபற்றி உள்ளுரன்
றிய வேரெரிக்கூடம் பெரியமரங்களும், மலைகளும் எ
ன்னேலிலேசெல்லுவெறதுபோலவெத்தனகள். தே
வதேவரான ஸ்ரீராமரால்விடப்பட்ட பாணமானது பிர்
ம்மாதிரண்டையசபதத்தைப்போலப்பிசகாமல்மனோவே
கத்திலுமதிவேகக்கதி உக்கிரமான அக்னியையக்க
ல்கே லேசெல்லுபோற்படியிலுலேசமுத்திரமான
து தாமரைப்பூத்திருந்த ஒருதடாகம்போலுமிருந்த
து. பெரியோர்களோபித்தாலும் அதுநிறப்பைக்கொ
ள்ளுவேனவால் செய்யைத்தமாட்டாதென்பதைத்
திருஷ்டாந்தமாய்க்காண்டோம். அதைப்படி யென்றால் உ
ப்புச்சமுத்திரமேனது உலகத்தவர்கள் பழிக்கிறதுபோ
லுஸ்ரீராமருடையபாணம்பட்டுவற்றிப்போனதற்குவைத
மல் சூழ்ந்திட்டிருலினங்களெவரிசையரப்பலை
த்து தலைகளைச்ச அங்கங்கள்போலு மிருந்தது, சிறி
க்கொண்டெருவெகாரமபாணங்களொன்றேடொன்று
தாகி அவ்விலை உண்டாக்கினதால் முகஞ்சிற்கூடுப்பற்
றியெரிந்தபிறகுயிருந்தது கடலிலுள்ளமீன்களும்ம
ற்ற ஜீவகோடிகளுமெல்லாம் 'ராமபாணத்தினல்துண்டி
டப்பட்டு அவற்றிலிருந்து மொழிவிவருகின்ற ரத்தவெ
ளளங்களடங்கியபொழுந் திலபக்கங்களில் அலைமோதி
க்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமபாணமதுத்தந்தளத் தெ
றிப்பட்டிலிருந்த ஆந்தசமுத்திரக்கொநிர்ப்பும்போ
தெல்லாம் கெருப்புச் சுபிர்குபிரென்றுபற்றி உள்ளுரன்
றிய வேரெரிக்கூடம் பெரியமரங்களும், மலைகளும் எ
ன்னேலிலேசெல்லுவெறதுபோலவெத்தனகள். தே
வதேவரான ஸ்ரீராமரால்விடப்பட்ட பாணமானது பிர்
ம்மாதிரண்டையசபதத்தைப்போலப்பிசகாமல்மனோவே
கத்திலுமதிவேகக்கதி உக்கிரமான அக்னியையக்க
ல்கே லேசெல்லுபோற்படியிலுலேசமுத்திரமான
து தாமரைப்பூத்திருந்த ஒருதடாகம்போலுமிருந்த
து. பெரியோர்களோபித்தாலும் அதுநிறப்பைக்கொ
ள்ளுவேனவால் செய்யைத்தமாட்டாதென்பதைத்
திருஷ்டாந்தமாய்க்காண்டோம். அதைப்படி யென்றால் உ
ப்புச்சமுத்திரமேனது உலகத்தவர்கள் பழிக்கிறதுபோ
லுஸ்ரீராமருடையபாணம்பட்டுவற்றிப்போனதற்குவைத
மல் சூழ்ந்திட்டிருலினங்களெவரிசையரப்பலை
த்து தலைகளைச்ச அங்கங்கள்போலு மிருந்தது, சிறி
க்கொண்டெருவெகாரமபாணங்களொன்றேடொன்று
தாகி அவ்விலை உண்டாக்கினதால் முகஞ்சிற்கூடுப்பற்
றியெரிந்தபிறகுயிருந்தது கடலிலுள்ளமீன்களும்ம
ற்ற ஜீவகோடிகளுமெல்லாம் 'ராமபாணத்தினல்துண்டி
டப்பட்டு அவற்றிலிருந்து மொழிவிவருகின்ற ரத்தவெ
ளளங்களடங்கியபொழுந் திலபக்கங்களில் அலைமோதி
க்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமபாணமதுத்தந்தளத் தெ
றிப்பட்டிலிருந்த ஆந்தசமுத்திரக்கொநிர்ப்பும்போ
தெல்லாம் கெருப்புச் சுபிர்குபிரென்றுபற்றி உள்ளுரன்
றிய வேரெரிக்கூடம் பெரியமரங்களும், மலைகளும் எ
ன்னேலிலேசெல்லுவெறதுபோலவெத்தனகள். தே
வதேவரான ஸ்ரீராமரால்விடப்பட்ட பாணமானது பிர்
ம்மாதிரண்டையசபதத்தைப்போலப்பிசகாமல்மனோவே
கத்திலுமதிவேகக்கதி உக்கிரமான அக்னியையக்க
ல்கே லேசெல்லுபோற்படியிலுலேசமுத்திரமான
து தாமரைப்பூத்திருந்த ஒருதடாகம்போலுமிருந்த
து. பெரியோர்களோபித்தாலும் அதுநிறப்பைக்கொ
ள்ளுவேனவால் செய்யைத்தமாட்டாதென்பதைத்
திருஷ்டாந்தமாய்க்காண்டோம். அதைப்படி யென்றால் உ
ப்புச்சமுத்திரமேனது உலகத்தவர்கள் பழிக்கிறதுபோ
லுஸ்ரீராமருடையபாணம்பட்டுவற்றிப்போனதற்குவைத

லகப்பட்டுத் நிய்ந்திருந்துபோய்விட்டதுன்போலுமை
யற்ற கருங்கடலழுமுதும் அக்னிவிசாலித்து வேகத்
தொடங்கினபோது ஆனன்கொடுமையைச் சொல்லவே
ண்டுமோ! கெருவ்வியபேரும் புகைப்படலத்தாலுச்
சூழ்ந்துகொண்டபடியால் தேவர்களுங்கன்னிமிடமியா
ரவும் அடைந்தார்கள். பூக்களேத்தேனுப்போகாமல்ஞ்சி
யைச்சண்டி அவ்விடந்தைச்சேர்ந்து பாவங்களெலலா
ம் ஒன்றுமிக்கூடனதுபோன்றிருந்த வண்டுகளெல்லாம்
அகெருப்பைக் கடந்துபோக வேறுவழியில்லாமையா
ல். வருணராஜனுடையவிருந்தியடையாதபுகழைப்போ
லமடித்துபோய்விட்டதுகள். கெருங்கிடக்கொண்டிரு
ந்த கடற்பறவைகளெல்லாம்ஆகாசத்திற்பறக்கத்தொட
ங்கி அவ்வாகாசவெளியில் போவதற்குச்சக்தியிலலாம
ல் கெருப்புப்பற்றியெரிகிறதேகத்தை யுடையவைகளா
ய்ப் பூமியிலுதிர்த்துவிட்டதுகள். இறக்துபோன பகுதிக
ளெலாம்போக சாகாதபகுதிகள் அக்னிவிப்படமான
து சூழ்ந்துகொண்டபடியிலுலே தாங்கள் முட்டையிட்
டவைத்தவிடமின்னதென்றுதெரியாமல் வெந்தமுத்து
க்களோத் தமதுமுட்டைகளென்று எடுத்துக் கொண்டு
போனதுகள். அக்கடலிலுள்ளருசுக்கள் பாவிகளே!
சாகாதாத் எம்பெருமானே மனிதனென்றுமதித்து அவ
ர்டத்தில்சேராமல் இக்கேயேயிருந்துவிட்டோம். ஆன
படியிலுலே அவர் கம்மைத்திருவுளத்தில் நினையாமற்
போனதென்று தங்களுடையபற்களே இளித்துக்கொண்
டு ஆகாசத்தில்காவிக்குதித்து ஓடிப்போய்விட்டதுகள்,
அதிகிமையையுடையவர்களாய் கடலிலமறைந்துகொ
ண்டிருந்த அசுரர்களெலலாந்தெத்துப் பெரியமலைகள
ப்போலச் சமுத்திரத்தில் மிதந்தார்கள். பொற்குடமா
னது இடையில்லிளித்ததுபோ லொத்தனகளையுடைய
பொன்னிறமானமான்களெல்லாம் வெந்துவிழுந்துவிட
டதுகள். ஆகாசகங்கையும்வற்றிவறன்டுவிட்டதுவைகை
கூத்திரங்களும் வெந்துபோய்விட்டதுகள். திவக்கிரி
த்தையுடையதுகளாகவும், அக்னியைவளர்க்கின்றவை
களாகவும், நீதியைப்போல நடக்கின்றவைகளாகவும், த
யைப்போல விசித்தியானவைகளாகவும், சோபம்பலவு
ருவுகொண்டதுபோன்றவைகளாகவும் இருக்கின்ற ரா
மபாணங்கள் அகஸ்தியமகாமுனியைப்போலச் சமுத்தி
ரத்தைமற்றுமுருத்துவிட்டதுகள் சமுத்திரத்தைமுரு
கொண்டியினுலே பூலோகமானது மாங்களோடுக்கூ
டமெல்லாம் லக்காபட்டனத்தினுமதிலும் வேகத்தலிப்ப
ட்டபோது அதிலுள்ளராகதசர்களெல்லாம் முன்கூட்டி
விட்டபோனதாலன் மதுபடியும்வந்தாலைவென்று ப
யமடைந்தார்களானதுபோலபிசகாதிருந்தவேளை
ருகின்றமேருமலையானதுபொன்மாதுகளாக உருவை
தரத்தைக்கொய்ந்தபோன்ற முருகப்பூவுக்குச்சமமான
மாகாதலன் கெருப்பாலெரித்ததுகள். பலாக்காலை
லெலாங்கிக்குப்பலுக்குச் சமானமாய்விட்டது. பெ
ரியமலைகளுக்குச்சமானமாகப் பருத்திருக்கிறவர்கள் கூரி
தப்பினபிறகுத் ஓடிடத்திலும் ஒதுங்குதற்கிடமில்லா
லவைகளாய்ச் சமுத்திரசலத்திற்குள் தழைகின்றதுகள்

தனவிலிற்சிலநின்கள் இக்கிரைக்காட்டிலும் கெருப்
பெருகிரச்சியா யிருந்தன்றென்று கரைபிற்குபித்து
டல் துடிகின்றதுகள்.

இக்குட்பிரசாரமாக சாமபாணமானது வருண்டி விரு
கின்ற இராகவையுடைய கடல்களெலலாம் பானம்ப
ண்ணிப்போட்டு இனிப் பானம்பண்ணுகிறதற்கு ஜலநி
லலாமல் பூலோகத்திலுள்ள அத்தகாசாத்தைக் கெடித்து
ரசாலோகத்திலுள்ள இருளுபதியும்படியாகச் குரியனே
ப்போலசென்றதுகள். உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற
சப்தசாகரங்களையும் கொதிக்கச்செய்த ராமபாணங்கள்
வேகமாய்ப்போய், மேலும் ஏழுமாகப் பயந்து பிரமா
ண்டத்தையும் உருவி, அப்புறத்திலுள்ள பெரும்புறக்க
டலையும் தொடர்ந்துபோனதுகள். ஆகாசங்கிழித்து அ
ண்டத்தில் கின்று முறிந்திறகிவர்களினர்கள் சொர்க்
லோகம் உடல்கிழித்து ரத்தவெள்ள மொழுகுகிறது
போலிருந்ததுகள். கடலின் ஜலமெல்லாம்வற்றி அதன்
குடல்கள் கிழிபட்டதுபோலக் கடற்பாம்புகள் கெளிந்
தனகள். சமுத்திரம் ஜலம்வற்றி ரத்தினங்கள்வைத்திரு
க்கின்ற பெட்டிபைப்போ விருந்தது. சமுத்திரத்தின்வ
ாகையில் தழைந்து ராமபாணங்களைத்திருக்கின்ற சி
ங்கங்கள் சட்டெனப்போலப்பிரகாசித்தனகள். அதேசமு
திரபாணங்கள் தைத்தவுடனே மலைகளு மலைக ஆதிர
ந்தவுடனேயாய்விட்டதுகளன்றிலிவன்கள் கோபித்தால்
நேய்க்கு நடிக்துபோகிறவர்களைப்போல அத்தச் சமுத்
திரத்திலுள்ள முத்துக்கள் ராமபாணத்தால்வெந்து ஒ
ன்றுதாமுய்ச் சிதறிப்போனதுகள். இப்படி ஸ்ரீராமரா
லே வெந்துமாள்ட ஜீவகோடிகளெல்லாம் பரமபதம
டைந்துவிட்டதுகள். அக்கச்சமுத்திரத்தில் கெருங்கிவ
ளர்க்க ழுங்கிற்கலகெனிற பத்திய அக்னி புறப்பட்டுச்
சமுத்திரநீர் முழுதினும் பரவியோடினது. கொடியஅக்
னியானது பூமியைச் சுற்றியுள்ளவனேத்துக்கொண்டது
நூபிலேயி தரித்துக்கொண்டிருந்த நிலவுத்திரளை நீர்
மியிட்டுச் செய்புலன்றிரத்தைத் கரித்துக்கொண்டது
போலுமிருக்கது. படித்தவர்களும், படித்தவர்களும் ம
னஞ்சுத்துக் கபரிருக்குமாறாட்டாதபோலஸ்ரீராமபா
ணந்தினுலுண்டான அக்னி இந்தசமுத்திரஜலத்தைப்
பானம்பண்ணுவதைக்கண்டு சங்கோசமட்டாமல்வடவா
முகாக்கினியானது உயிர்பதைத்து வேறொரு கடலுக்கா
ய், தடத்தொடங்கினது. இந்தச் சமுத்திரத்தில்பற்றிய
தெருப்பானது ஜீவகோடிகளின் வாழ்வுபடியான உலகத்
தையெல்லாம் முடிக்கொண்டு, ஆகாசபரியந்தம் பரவி,
வழிக்கலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் முழுதுமியழிக்கு
ம்படியாகப் பொங்கியதிறை பெரும்புறக்கடலே ஒத்திரு
ந்தது. அக்னியானது ஆகாசத்தையளாவிச்சுடஅதை
ச்சகிக்கமாட்டாமல் தேவர்கள் கலங்கி லோகத்தைவி
ட்டுப் பிரம்மலோகத்திற்குப்போய், அவ்விடத்திலே க
ர்த்தாவாகிலையாலும் பூலோகத்திலிருக்கின்ற மற்றவர்க
ளுடையசெய்கைகளை நன்னடியெல்லா மெல்லாவே
ன்மோ ஸ்ரீராமராணவர் இனிமும் வருத்தவண்டாமென
ஆதுபோலப்பட்டென்ன இப்போதே வருணனையொழி

வரும்படிச்செய்கிறேன் என்று அதிக உக்கிரமானதே
பத்தாடனே பிரம்மாவின்றிரத்தையடைந்து விண்ணப்
தஞ்சுபுட்டினமாத்திரத்தில் தேவர்களெலலாம் கூடினவி
டடார்கள். இனியார் பிழைப்போமிருப்போமென்ப
தும்மல் கேகங்களெல்லாம் கதறினதுகள். வருணன்சர
பில் தண்ணீரில்லாமல் அபயக் கூக்குரலிட்டான். எல
லாலோகத்திலும் அடைபட்டிருந்த ஆறுகளெல்லாந்
தளிர்த்துப்போய்விட்டதுகள். பிரம்மாண்டத்துப்பாழ
அத்திரிருக்கின்ற பெரும்புறக் கடலும் கொதிக்காது
ல் வருணராஜனுடைய கெய்கையச் சொல்ல
வேண்டுமோ! சாகாதுத் கயிலாசபதியினுடைய சடாபா
ரத்தில் ஆதிகாலத்தொட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்
ற ஜலவருபமானகிய கங்காதேவியும் பதை பதைத்துப்
போனுள். பிரமதேவனுடைய கமண்டலத்திலுள்ள தீர்
த்தமும் கொனகொனவென்று கொதித்தது. தமக்குத்த
யவுசெய்தகாலத்தில் லோகங்களை வெல்லாந் திருஷ்டித்
துக் கோபாவேசகாலத்தில் மதுபடியுஞ் சம்மர்க்கும்ப
டியான சர்வேஸ்வரரான இக்ஷவாகுவன் அறியாமற்போ
னேன்! அவருடைய கோபத்தைக் கண்ட பின்பாவது
போசப் புத்தியில்லாமல் தாமசப் பட்டானே! இனி
ப்பார்க்கிலும் சாகஷசர்களா! பகையாளிகள் என்னதே
வர்களெலலாம் கலங்கினர்கள். தானே தனியாயிருந்து
தன்னிடத்திலேயே எல்லா லகங்களையும் பெற்றவரு
ளசர்வேஸ்வரருக்குக் கோபிக்கப்பெறுமு இவன் இவ்வி
ழைக்கிறதற்கிடமெக்கே, குற்றமில்லாத வர்களென்று
ம் இப்படிப்பட்டகஷ்டிதவருகெதற்குசம்பவித்தே
யென்று சமஸ்தலோகங்களும் வருணனைத் தூஷித்தது
கள். அப்போது வருணன் லோகமெலலாம் அக்னிச்
சுவாலையோடி மிருந்த புகைகிறம்பினதிலே வழிதெரி
ந்துபோகச் சக்தியில்லாதவனுய்க், கண்களில் தாரைதா
ரையாய்க்கண்ணீர்விட்டுப் பதிபுடனேயுருகி, மனதி
ன்கி தொழுதகையனுயும், வழையடி போலக் கெழுதி
ப்புழ்ந்திற சொல்லையுடையவனுயும், சுவாமி! தே
ரீர் அடியேனி னிவேத்தனமையைக்கடலுக்காகையில்
னிமதியாய்போன்ற அடியேன் அறியாமலியலையெல்
லாம்சொல்லிக்கொண்டி சுவாமிக்குச் சக்தேகம் நீங்கும்படியாக
அக்னிபற்றி எரிகின்ற சமுத்திரத்தின்மத்தியிலே ந
டித் தமிமாசிக்கொண்டெட்டு, வாயுதாதி, வேண்
டுதலையுடையவனுயும், பயந்த நெஞ்சையுடையவனு
யும், கருணைநோக்க நெகிழ்வதையுடையவனுயும் கண்களி
ல் புகையுண்டிகொள்ளக் குருடனேப்போல வழிதட
விக்கொண்டு, மிருக்கவருத்தத்துடனே தத்தப்பட்டி வ
க்துனின்று குற்றமற்றலோகத்திற்கெல்லாம் சகலராயி
ய தெவரீர்கோபித்தால், உம்முடைய நாபியி னிருவ
ருகேர்பில்லாமல் அழியுமுலகுவேறுகதிமோக்ஷமுண்
டோ! இத்தலோகமெல்லாம் உமகரு ஒருலட்சியமோ
உம்மைவல்லாமல் எனக்கு வேறுசகாயருண்டோ! உ
மக்கே யபா மபாமெல்ல அடிக்கடி சொல்லிகொண்
டி, ஸ்ரீ நிதிக்சமுத்திரக்கள், நீரே யக்னியி, மற்றும் பூ
தங்களுமீரே. வாழிகாலமுமீரே. உலகங்களுமீரே!

அந்த உலகத்தில் வசிக்கின்ற ஜீவகோடிகளும் நிரே.
இருக்கப்பட்டீர்கள்மஹாப்பேரே! அடியேன் மிகவு
மகோரமாயுள்ள குழந்தசெரித்தினுல வருத்தப்பட்ட
யேன் எனக்கு சகித்தருளவேணடும், லோகங்களே பு
கடைசியி
வாக்கி சகித்தவைகோக் கடைசியி
கடைசிவரைக்கும் அடியேன் இவ்வுலகத்தில்.
வைகளையெல்லாம் உண்டெவி
டோ! மிருக்க கர்
ஒருபாவத்தினுலே இந்த மூன்றுலோகங்க
மாசமாய்ப்போகிறீர். அடியேனுக்கு இவ்
செய்யவேண்டுமோ! மிருக்த பிரசண்டகோபனங்
தினுலே எவருமுடிய இருட்காட்
சாம்பராய்ப்போகும்படியான குரியமண்டலத்தில்
ரேறிவருபோ? வேதங்களின்ஆதாரமே
முமையுடைய பிரமதேவனுக்கே சராசரங்க
பிறந்தருக்கிறபோது, தாமரைபுஷ்பத்தில் எழுந்தரு
கிறதாகாணவில்லையே! ஒருவருக்குமதெரியாமல
வேதாவேயும் மறைந்துவைத்திருக்கின்ற கிரு
யோகேஷ்வரனே! வேதப்பிரமாணமான வேதபிரதிபாத
யஞ்ஞபுருஷனே! தேவரீரை அனேகவாயுகளுடைய
மாக்கிரமத்தினுலே ஜெயித்தருளவேண்

விடத்திற்பிளவையும் சாபமுமென்ன மாமிசமும் இ
ன்றியுள்ளவையும் நாலாயிரம் மற்றெல்லாவற்
றையும் சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்கள் பெற்றுக்கொள்ளு
ம்படியாகவெறிந்து விடுவதாகத்துதித்தார்கள். மிகும்
தசேதுவின் அயிராதபோன்ற மலைகள் தமக்குளா
ன மிருந்தசைவுகளினால் சொடாமல் ஒளித்துக்கொள்
ளுகிறவை போலவெனவும், அவைகளிலுள்ள தே
வர்களுக்குத்தப்போவென்றும், கனிகளையும் இ
ன்னுமுள்ள மற்றபொருள்களையும் உண்ணப்பெறுத
லையுமாசையினாலில்லையென்றும், சோடைபெறுதயாச
காரியபோலவுரைத்தார்கள். மேலும் காற்றடியைப்
போலநிருத்தவேகமாயத் திரிந்து கொண்டிருக்கின்ற
வானரங்கள் பெருமலைகளைச் சுமந்திற் கடலிற்போடும்
படியாகப் பொருத்தபோதும், அப்பெரிய மலையிலுள்ள
பாம்புகள் முகங்களை மிருப்பிபோடி நகரமாட்டாம
ல் அறிவுமயக்கமுள்ளவர்கள் தானபற்றி சம்பவித்தபோ
தும், உணர்வையாதபோல சேர்ந்து உறங்கின்றி
டத்தி. பூமலைத்துகொண்டபோல் மின்னுகின்றபற்களை
யுடையவைகளாய்ச் சமுத்திரத்தி லிருக்கின்ற முதலைக
ளும், திமிங்கலமுடையவைகளாய் மலையிலிருக்கின்றம
தயானைகளுங் காசித்துகளென்றெண்ணுடனென்றெ
திர்த்துச் சுற்றிப்பார்த்து, இரவுடன்னைத்த ஊழிக்காலத்தி
ன்மேகத்துக்கொப்பாக மிருந்துயுத்தஞ்செய்ததுகள் அ
ன்றியும் அற்பபுண்ணியமுடையவர்களிறத்து சுவர்க்க
மடைந்த அற்பன்னியர்தமிடமாக அந்தச் சுவர்க்கத்
தலத்தைக்கண்ணுலாரத்தரிசனைசெய்து மீண்டதுபோலநி
னைவுபிரிதலை யறியுமிலங்கை ஒன்றிலுமே லொ
ன்றுபட்டு மலையில் தேவலோகத்திற்சென்று அங்கே
தங்காமல் கீழேபிரிந்ததுகள். எரியப்பட்ட மலைகளில்
முன்னே யிருந்த வல்லமையுள்ளதிடங்களுஞ், பு
திதனுமாயினவைகளுஞ், சுகமயமான பற்களையுமுட
ய சமுகரீதிகளைக் கொண்டிலட்சணமில்லாமை
னவுமாயிற். றெடியிராதபடி, நீங்கள் கிலேமையிட்டால்
பிறகொருவரும் துன்னுவிக்காமல்களென்று அபிவா
தனைசெய்துவரவேண்டினவை! கோடையாளிகள் த
திகளுடனேகூடமாகவும் வந்திட்டதும், அவர்கள் அதி
னியமானவை நினைவுகளுக்குமுபகாரமாவதுபோலப் பெ
ரியமலையின்மே னேறிநின்றுபோதுகி யோமுகுகின்ற
பூக்களைக் கொய்தலை தொடர்விட்டாலும் கடல்
மிதப்பதுபோலவும் வானரர்களைக்கப்போலச்சக்தோ
ச முடனே முகங்களும்பு வானரர்கள் அதிகமா
கவும் சேர்ந்திருக்கையால் இலங்கையிலேவுகத்தினுலேதே
ஆர்ப்பரிப்பதாலும் குரங்கு கிளைச சொரிகின்ற
குப் வாசனையினாலும் முன்னிலிட்டதிலதிகத்த முத்துக்களுக்
ட, வெண்மையாகவும் பிறந்துகொண்டாடி
னவை மெல்லிலைகளையுடைய தருக்களை அடைக்கலமென்று வ
ந்தடைந்தனவாகையால் குளிர்ந்ததாகவும்
அபேதமாகவுமிருக்கின்றன. அக்கடலிலுள்ள பெரியமலைகளி வருதி
கப்பட்டுப்போர்த்தெடுத்துக்கொண்டி வந்தெறிந்தபோ
திலும் வானரத்தச்சனுயிய நளன் தன்னித்தியா சமர்த்
தியத்தால் அவைகளை ஒரு ஆகாயாசமாக ஏற்றி வாங்கி
னன். ஆகாசத்தை யளாவிக்கொண்டிருக்கின்ற மலைக
ளை வானரவீரர்கள் வேரோடு பெயர்த்தெடுத்துக்கொ
ண்டுவந்து சமுத்திரத்தில் கும்பல்கும்பலாய்க்குவித்து
விட்டபடியினுலே, கடல்கிடைல்லாம் பூமியில்தேங்கி பூ
மிகடலாகவும் கடல்பூமியாகவும், மாறிவிட்டன. சா
கூஷாத்து தாரகமந்திரவாச்சியனுகிய ஸ்ரீராமபிரான்விரு
ம்பினுல் எது எப்படியாகமாட்டாது, கொடுமையானவி
ங்கங்களும், வேங்கைப்புலிகளும், யானைகளும், சூழ்ந்து
கொண்டிருக்கின்றமலைகளும், விருகூடிங்கள் மூலமான
வைகளும், நெருங்கியிருக்கின்றபடியினுலே, கெய்தனி
லம் குழிஞ்சிலைமரய்விட்டது. மலையிலுள்ளமிருகங்கள்
யாம் உண்ணக்கிடையாதவைக ளினவையென்று சொல்
லுகிறதற்கு அவைகளுக்குவேண்டிய ஆகாரங்களின் வெ
வை அம்மலையிலில்லை. அம்மிருகங்கள் சமுத்திரத்தில்
வீழ்த்தபோது, தாம் உண்ணத்தகாத மீன்களாலே உ
ண்ணப்படாமலிருந்த மிருகங்களொன்றுமில்லை.
ல்லாமல் வளர்க்கின்றவர்களிடத்தில் மிருக்தயவுண்
டாயிருக்கிறபடியினுலே அப்படிப்பட்டவர்களை விட்டு
அவைகளில் ஒன்றும்மிலகாது. இம்மலை எங்களுக்காதா
ரமாயிருக்கின்றதாகையா லிதைவிடோமென்றுதொட
ர்ந்ததுபோல எல்லாமிருகங்களும், அம்மலையுடனே க
டலில்வந்து சேர்ந்துவிட்டன. உலகப்பற்றில்லாத கிரி
கள் எல்லாரும். தினந்தோறும் வருதகமில்லாமை நண்
ணும்படியாக மிகுந்த கனிகளையும் காய்களையும்பெற்று
ச்சுந்தோஷமாகத் தவமுஞ்செய்கிறதற்கு கல்ல இடமா
மிருக்கபடியால் அம்மலைகளைவிரும்பி, அவைகளுடன்
தாமுமடிகிறதற்கிச்சித்தார்கள். இந்தமலைகளின்மேல் பு
லால்தின்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இராக்ஷசர்கள்தல
யின்மேல் கையைவைத்துக்கொண்டு நமக்கினி இருகி
றதற்கு மலையிடங்கிடையாது அதைவிட்டாலும் லே
வேறாழும்படியான இடமும் நமக்கில்லையென்று சொ
ல்லிக்கொண்டு லங்காபுரியைப்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். சமு
த்திரகீரில் முழுவதும் முழுகாமலும் மேலேறி வராம
லும் சிறப்பாகக்கட்டப்பட்ட சேதுபந்தனைக்கட்டினுலை
ய நின்பெக்கங்களினும். தங்கள் கூட்டத்துடனேவரி
சைவரிசையாயப்சேர்ந்த சிங்கங்களும், யானைகளும் அ
த்தச்சேதுவுக்கு இரண்டுபெக்கத்திலும் கட்டப்பட்ட ஒ
ழுங்கான எழுதகம்போலுமிருந்ததுகள் மூங்கிற்போட்
ட பரிங்குமலைகள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றதை
த் தெரியாமல் இடையில் வெளியிழுந்திருகின்றதென்
றும் அவ்வெளியை மூடுகிறதற்கு வேண்டுமென்று வா
னவீரர்கள் மலைகளைக்கொண்டுவந்து சேர்த்தார்க
ள். பூமியானது பள்ளமாய்ப்போகும்படியாக வானரர்
கள் பிடுங்கிய மலைகளின் வேரைப்போல அத்தலைகளி
னுடைய குகைகளிலிருந்தும் பாம்புகள் கழுவிப் புறப்
பட்டனதுகள். அத்தச்சேதுவில் சுரியகாந்தமலையி
ன்பகுதியில் நிலமிருண்டமலைகளையும் வரிசையாகவும்

க்கினைந்திருக்கின்றதிருமாமேகமரிய ஸ்ரீராகுலோ
த்தமராவணமகாதேவனுடிய வருணராஜன் வெறுங்க
ழுத்துடனிருக்கிறனென்று அவனுக்குத் திருப்பிக்கொ
டுத்த வருண்சாமாகிய சக்கரவர்த்திபோலிருந்தது. யோதி
வ்வராகள் தங்களுக்குச்சொந்தமான தேகத்தைவிட்டு
விட்டு மறுகடோபாத்து சித்துவினை யாடுகிறதுபோலக்
கடற்பாம்புகள் சரமுன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மலைக
ளைவிட்டு அமமலைகளின்பக்கத்தில் சேதுவின்கட்டத்து
க்காகப் போடப்பட்டனவென்று பெரியமலைகளின் குகைகளி
ல் தரைத்தது. அனுமாராவனவர்கொண்டுவந்துபோ
ட்டமலையினுல் சிதறுண்ட சித்துளியோடு அந்தச்சமு
த்திர ஜலத்திலுள்ள மின்களும் சகலாத்ம கோடிகளையு
ம் சம்ரக்ஷணைசெய்யும் ஸ்ரீ உபேந்திரருடைய லோகத்
தைப்போய்சேர்ந்ததினுலை அந்தச் சேதுவினுடையநி
ற்பைச்சொல்லுகிறதற்கு ஒருமுகாந்திரம்வேண்டுமென்
னு ஆலோசிக்கவும் வேண்டுமோ! வாயுபுத்திரராகிய
அனுமாருடைய நீண்டதோள்களைப்போலப் பருத்திரு
க்கின்ற மலைகளைக் கரடிப்படைகளுந் தலைவராகிய ஜாம்
புவர் பிடுங்கியெறிந்த வேகத்தினுலே நிதறிப்போனகட
ல்நீரானது தேவர்களுடைய சிரசில்மேற்போய்ப்பட்ட
து இடியுடன்தலந்த மேகங்களைப்போலத்
னென்கின்ற வானரவீரன் கொண்டுவந்துபோட அவை
கள் பாதாளலோகபரியந்தம்புகுந்ததினுலே அவைகளை
ஆயிரம் பனைமுலையுடையஆதிசேடனுர்த்திதாங்கமா
ட்டாமல் அந்தலோகவாழ்வையெதுத்துவிட்டபடியாலோ
கத்திற்குவந்து விடப்புறப்பட்டார். நீலனென்பவன் ஒ
ரு பெரியமலையைப் பிடுங்கியெறிய அந்தமலையானது ச
முத்திரத்தினுடையநடுத்தரையைவரையிலும்தாக்கிச்சமு
த்திரஜலமெல்லாம்பொங்கினைக்குமேற்பட்டுவழிந்து
பூமிமுழுவதுஞ்சலம் சூழ்ந்திகொண்டதினுலே உலகத்து
ள்ள ஜனங்களெல்லாம் அழுதுகொண்டோடத் தலைப்ப
ட்டார்கள். இப்படி வானரவீர் ஒவ்வொருவரும் ஆயி
ரம்யோசனை யுயரமாக இருக்கின்ற பெரியமலைகளைப் பி
டுங்கியெறிந்து கர்ஜித்தபோது வாசனைபட்டுக் கொ
டிகளாகட்டிய உப்பரிகைகளோடுங்கூடிய லங்காபட்ட
ணத்தியல்லாம் சமுத்திரஜலம்பரவினது மிகுந்தென்
னின்ற வானரவீரனுல் போடப்பட்ட பெரியமலையான
து ஆகாசத்தைமூட்டிவிழுந்தபோது சப்தித்தெழுந்த சமு
த்திரசலமானதுதிசைகளையுமுழுஞ்சென்றதினுல் அ
ஷ்டதிக்குகளிலுமுள்ள திக்கஜங்கள்கம்முடையதினுலே ம
யர்ந்துகூச்சலிட்டதுகளன்குமுனைன்கிறவானரவீரன்
பேரட்டபெரியமலையானதுகட்டவெனப்போலச்சமுத்தி
ரத்தைக்குடிக்கச்செய்தது. அதனுல்சமுத்திரத்தினுடை
ய நிர்த்துளியை கவர்க்கலோகத்திற்போய்த்தெறித்தது
கள். அதைக்கண்டி தேவர்கள் இன்னமும் அழுகமுன்
டாகப் போகிறதென்கின்ற ஆசையினுலே ஆளலிக்குதி
த்தார்கள். அரிக்க முண்டாகுமபடியாகக் கடலைக்கடை
ந்த வாசியினுடைய புத்திரனுகிய அங்கதனென்பவன்,
இனியபெருமானைவர் ஆசீர்வாதங்களைக்கொண்டு
விலக்கினுலும் விலக்கக்கூடாத பெரியமலையொன்றைப்

மிடுங்கியெறிந்து மறுபடியு மக்கரைமேலைத் தன் தக்தை
யைப்போலக்கலக்கினுன். அனவில்லாத கரடிக்கூட்ட
ங்கள்கொண்டுவந்து போடப்பட்டமலைகள் ஒன்றின்மீ
லொன்றுவிழுந்து புண்ணியஞ் செய்யாதவர்களுடைய
ஐஸ்வரியத்தைப்போலப் பொடிப்பொடியாய்ச் சிதறிப்
போயிவிட்டனகள். சமுத்திரத்தினுடைய ஆசிரியோச
னைவரையிலும் மிகவுமுயர்ந்து பருத்திருகின்ற மிகுந்த
கலசசமானது தன்மேல் பெரியமலைகள் பாரந்தமா,
அதைச்சகிக்கமாட்டாமல் உடல்பதைத்துப் புரண்ட
போதுமலைகளெலலாஞ்சிதறுண்டுவிழுந்துவிட்டனகள். அ
ப்படிக்கொண்டுவந்தமலைகளைவாரிசேர்கிறதற்குநினை
வுபரர்த்து உடைகருடையானம்மவைத்த அநுமனைர
த்தச்சன் மலைகளொன்றுபோலுடைத்துச்சேர்த்துச
மானமானமலைகளைவரிசையாயடுக்கிமேல்மட்டம்ஆரு
ம்படி மணலைவாரிப்போட்டுத் தனதுபெரியகையினுலே
சமப்படுத்திப்பரப்பி ஆகோடிகோடி வானரசைனியங்கள்
ஒன்முகச்சேர்த்துகொண்டுகூட்டமாய்க் கொடுக்கின்ற
பெரியமலைகளை எழுக்கம்பம்போன்ற தன்னுடைய கை
யைநீட்டி எல்லாவற்றையு மொருமிக்கச்சேர்த்துவாங்
கும்போது கழுவி விழுகின்ற மலைகளைக்கரல்களினுலே
தாங்கிச்சேர்த்துக்கொள்ளுவன். வானர வீரர்களெலலா
ம் மலைகளைத் தலையினுமேற் சுமந்துகொண்டி நடமிடி
போடாமல் வரிசைவரிசையாகவிரிக்க அந்தக்கோற்றமா
னது கடலிக்கட்டிற சேதுவையல்லாமல் இக்
ரகேவன் தலையின்பேரினும் ஒருமேதாவையுண்டாகவி
னதுபோலுமிருந்தது. அவர்கள் பெரிய மலைகளைக்கொ
ண்டுவந்து வரிசைவரிசையாகவைத்திருக்கிற படியினு
லே நடமிடுக்க வழியில்லாமல் நிலவாசரர்கள் வா
யில் தாங்கிக்கொண்டுவந்த மலைகளைத் தலையிலே தாங்கி
க்கொண்டு சமுத்திரஜலத்தினிறங்கிக் கடபோதுகாலை.
சிலவானரர்கள் வெருகாரம் வருந்தப்படாதிக் கடலை
ய்ந்து பதினுனுல் சிரமமடைந்து சமுத்திரசன்னிவேசத
மலைகளைக் கிழேயிறக்கினவைத்து அவைகளிற்கட்டியிருக்
கின்ற தேவ்சனை அழிக்கடிக்குமுத்து வெறியேறி மேல்
மமதைகளித்தினைபோலினர் மலைகளைக்கொண்டி வருதி
தற்காகப்போகிற வானரர்களில் சிலரை அந்தடிகளி
லிருந்து மலைகளைச்சொன்னிவருகிற வானரர்களிந்தி
லர் இப்போது சேது எவ்வளவுகட்டியாயிற்றென்று
கேட்கப் பாகிகட்டியாயிற்றென்று தூரவருகுக்கொருவரை
பேசிக்கொண்டார்கள். திருவினைசெய்கிற மலையிலிரு
க்கின்ற குங்குமங்களும், குகையிலுள்ள தெள்ளதும,
அசோகஜாதி புஷ்பங்களும், சலக்து தூரைதொறும்ப
டிக்கிருப்பதினுலே உப்பாகிய கருங்கடல் நிறத்தினு
ம், கலையினுலும், மதுரமாகிய செங்கேன் கடலு
க்குச் சமானமாகிருந்தது. இக்கச் சமுத்திரமானது
அசேகம் பெரியமலைகளைப்போட்டித் தன்னை தொருகாப
பதித்தியும் எவ்வளவுதிர்த்திரம் வந்தகாலத்தினும் குறி
ம்ப சம்சரணைசெய்கின்ற உயர்ந்ததடம்பிரம்பாகளை
ப்போலக் கொந்தரும் கலம்சாமுறிருந்தது மலைகள் வி
முந்தபடியினுலே நிதறின நீர்த்துளிகளோடுகூட ஆ
காசத்தில்போகிறவின்கள் இந்தக்கடல் தூர்ந்துபோவ

சேருகிறதற்குப்போதெ
தபோதிருந்தது. பொழுதுவிடிப்பு படர்த்துவருகி
ற்றமைகொண்டு அமிழ்துபோரும்படியாக எதி
யபட்ட மின்னாரைபோலவும், கவரத்தினங்கள் ஒருப
கத்தில் ஒலியினை வானளாவிர்கள் ஆலமரக்கிளப்பதி
த்தபோது தூதிவாழ்ந்துகொண்டிருந்த பகழிக்கூட்ட
கள் முழங்கினதுபோல் வெண் இறந்தபேர்து அவ
ரைகடைப்பட்டவர்களை வேறேதங்களுக்கு தூக்கில்
வரையில் அழுது துயிலெழுதுபோலக் கூச்சலிட்டு
திரிகையெறிந்தபோல் மாமரங்களெல்லாம் கடலிலவி
ழுந்தோடத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிரு
த்த எங்கெங்கோ அரசரிறந்துபோகஞ்சுதரணியி
லானவர்களெல்லாம் ஓடிப்போய் பலபக்கங்களிலும் ஒடி.
னதனை, வானரிர்களை வேரோடுகூடப்பறியுடை
புஷ்பங்களையுடைய விருக்ஷங்களைச்சுழற்று படர்க்திரு
த்த குகைகளை அவைகளையே வெருதுன்ப மடை
த்தற்கெல்லாம் வருவனமா றிறத்துபோக அவர்க
ளோடிவிட்டனர். கல்லுரல் ஸ்திரீகளைப்
போல் அக்கம்பக்கமெல்லாம் முத்திரத்தில்விழுந்தது
ன.கிளைகளையுடைய மரங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வ
ருகிறவானரிர்களுடைய மதசலத்துக்
குப்போது வேறு பின்னோடுதல்
தூசுபடிந்து அவைகள் அந்தயானைகள்மேலே
தூக்கிவைக்க வண்டாரைகள் விழுந்தபோது காயகன்
ரை மேலும் அவன் கைப்பொருள்க
ளும்படி அவனுக்குச்ச
ரிகளை அவன்விட்டுவிலகிப்போ
னதுபோலத் திரும்பிப்போய்விட்டதுக
ளை. இந்தவிதமாக வானரசேனைகளுடையமதசலத்துக்
கு ஆறுபோல் ஓடிக்கொண்டு வ
ந்தபோது அவைகளுடைய மதசலம் பூமியிலுள்ள
தூசியையடக்கி ஒருவிதமான சேறாகச்செய்துவிட்டது.
அதனால் அவைகளுடைய பாதங்கள் சேற்றில்
அழுந்தி அவைகளால் நடக்கமுடியாமல் நின்றுவிட்
டன. அப்போது அவைகளுடைய பாதங்களிலுள்ள
சேற்றை அவைகளுடைய துதிக்கைகளால் எடுத்து
அவைகளுடைய தலைகளின்மேல் போட்டுக்கொண்
டன. அப்படிச்செய்தபோது அவைகளுடைய
தலைகளிலுள்ள சேறு அவைகளுடைய கண்களில்
விழுந்தது. அதனால் அவைகளுடைய கண்கள்
குருடாகிவிட்டன. அவைகளுடைய கண்கள் குரு
டாகிவிட்டபடியால் அவைகளால் நடக்கமுடியாமல்
நின்றுவிட்டன. அப்படி நின்றுவிட்டபோது அவை
களுடைய பாகர்கள் அவைகளுடைய தலைகளில்
ஏறி அவைகளுடைய கண்களிலுள்ள சேற்றை
எடுத்துவிட்டு அவைகளுடைய கண்களைத் துடை
த்து அவைகளுக்குச் சுகமுண்டாக்கினார்கள். அப்
படிச்செய்தபோது அவைகளுடைய கண்கள் குரு
டாகாமல் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அப்படிச்செ
ய்தபோது அவைகளுடைய கண்கள் குருடாகாமல்
இருந்தன. அப்படி அவைகளுடைய கண்கள் குரு
டாகாமல் இருந்தபடியால் அவைகளால் நடக்கமு
டிந்தது. அப்படி அவைகளால் நடக்கமுடிந்தபோது
அவைகள் அவைகளுடைய பாகர்களுடைய
சொற்படி நடந்தன. அப்படி அவைகள் நடந்தபோது
அவைகளுடைய பாகர்கள் அவைகளுடைய
தலைகளின்மேல் ஏறி அவைகளுடைய தலைகளை
அவைகளுடைய பாதங்களால் மிதிக்கும்படி அவை
களுக்குச் சொன்னார்கள். அப்படி அவைகளுடைய
பாகர்கள் சொன்னபோது அவைகள் அவைகளுடைய
தலைகளை அவைகளுடைய பாதங்களால் மிதி
த்தன. அப்படி அவைகள் மிதித்தபோது அவை
களுடைய தலைகளிலுள்ள சேறு அவைகளுடைய
பாதங்களால் மிதிபட்டு அவைகளுடைய தலை
களிலிருந்து விழுந்துபோயிற்று. அப்படி அவை
களுடைய தலைகளிலிருந்து சேறு விழுந்துபோன
தனால்

த உப்புநீர்த்துளிகள்பட்டு மழுங்கிய ஒளிபிரகாசிக்கச் சுத்தஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற்குப் போவது போலச் சூரியன் அஸ்தமனமானான். அப்படியவன் அஸ்தமித்தமாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமர்மீது அன்றிரவிலே பிரயோகம் பண்ணுகிறதற்காக அதிகோபத்துடனே இரண்டு சூரைதயும் ஒன்றுடனொன்று பொருந்தும்படியாக வளைக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய வில்லைப்போல மேற்றிசையில் மிருந்த பிரகாசத்துடனே தோன்றும்பிறைச்சந்திரனுதயமாயிற்று.

சகல்ர திறமுள்ளோடுங்கூடிய ராமனைப் புத்தியினுண்டான வரசனையுடைய முகதாட்சண்யமொடுகூட ஆளாவிக்குளிர்ந்த பனிநீர்த்துளிகளை வீசிக்கொண்டு வருகின்றதென்றற்காற்றைப் பார்க்கிலும் அந்திவானமானது செவ்வானத்தைக்காட்டினும் மன்மதபாணமான எமனினும் அதிகமான குரூரத்தைக்காட்டிக்கொண்டு அந்தறுமுன்றும்பிறைச்சந்திரன் மிகுந்தவனவேளையினைதுகோபமேனையிலும் அழகுளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற திருமுகமண்டலத்தையுடைய ஜானகிபிராட்டியாரைப் பிரிந்தகாலமுதல் நித்தினையையும் காவிற்குருதிதேடுகையும் மதங்கிருப்பவராகிய ஸ்ரீராமருடைய திருக்தேரள்களில் சந்திரகிரணங்கள் பிரகாசிப்பது தன்னிடத்தில் விரசமாயிருந்த மயில்பிரிந்துவிட்ட சமயம்பார்த்து பெருமைபொருந்திய ஒருமரகதமலைமேல் அக்கினிமயமான சுவாசத்துடன் வெண்மையான ஒருருட்டிப் பாம்பு தவழ்வதை ஒத்திருந்தது. ஜானகிபிராட்டியாரொழுந்தரு வில்லக்ஷ்மணனைக்கிட்டிவரவர வச்சிரகங்கணங்களந்தரித்து அழகுடனே நின்ற திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமபத்திரர் தேகமெல்லாம்புழுங்கி வருத்தமடைந்தார். அதேகாரதசூரத்தில்லே திருந்து கிணக்கும்போதே கட்டெறிக்கும்படியான சௌந்த இசையும், கனுத்த கண்ணையுமுடைய அந்தச் சேகையாகிய அக்கினியானது சமீபத்தில்லாத்தாற் கடாமலிருக்குமோ! இந்தப்படியாகச் ஜானகிபிராட்டியாருடைய விரோ காத்தினியாலே ஸ்ரீராமபிரானுனவர் வருத்தப்படுகிறதைக்கண்டிருக்கும்போது இராவணன் தன்னுடைய வாழ்காரு குமுடிவுவற்குறியுலே ஸ்ரீராமருடைய பராபலங்களைத்தெரிந்து வரும்படியாக இரண்டி ஒற்றர்களை அனுப்பினன்.

அவர்கள் ராக்ஷசமாயையினுல் குரங்குரூவ மெடுத்துக்கொண்டு வானரசேனைகளைச் சுற்றிச்சுற்றி எவ்வளவுசேனைகளென்னுமதிப்பிட்டுப் பூர்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது பூர்வத்திலே தாம்செய்த கல்ல தீபோபகாரத்தினுலே மூர்வெஷ்டனஞ்சாட்டருண்ணிய பரம்பிம்மாகிய ஸ்ரீராமகவாயை அடைக்கலம்புகுந்த விபீஷணுழ்வாரின் பெரிய சமுத்திரத்திற்குச் சமானமாயிருவானரசேனை இவ்வளவென்று தம்முடைய உள்ளத்தில் கணித்துத்தெரிந்திருக்கின்றவராவணபடியால் பரக்கடலில் ஒருபோதனியே தெரித்தபோதிலும் அந்த நிரை வேறுபிரித்தியும்படியான அன்னத்தையொத்த விவேகசமர்த்தியமுள்ளவராய் மகத்துப்பூமத்தாயும் அனுமந் கதுவரையுமிருந்து ஒரேதன்மையாய்கரண்டார்கிய அகண்டாகாரமாய்ப்பருத்துயர்ந்திருக்கின்றதம்முடையவிசாட்சொரூபத்தை யுள்ளடக்கிக்கொண்டு தம்முடைய ஸ்வரூபமிப்படிப்பட்டதென்று தெரியாதபடி மறைத்து அக்கிரியாமியாய்ச் சகலசராசரத்துமாக்களிடத்திலும் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றமகாமாயாசக்தியையுடையவர்களானபெரியபிராட்டியாரும் அவர்களுடைய காராயணமூர்த்தியுமாகிய இருவரையும் தங்களுடைய இருதயத்திலே தரிசனஞ்செய்கின்றமகாயோகிகளுக்குச் சமானமாயனுசரய் இராவண ஒற்றர்களாகிய ராக்ஷசர்கள் கிரிய வானர தேகத்தையுடையவர்களாய்ப் பார்க்கப்படுகையாய்ப் பருத்துயர்ந்திருந்த ஆகாரத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு தங்கள் உண்மையான உருவம்ஒருவருக்குந்தெரியாதபடிமறைத்துக்கொண்டு திரிகின்ற அந்தமாயாரூபிகளானவர்கள் ராக்ஷசரையும் சூசனையாகக்கண்டு அவர்களைத் தம்முடைய முழுபிடித்த பலம்பொருந்திய கைகளிலேவானரக்கூட்டங்களுக்கு இரக்கமுண்டாகும்படிக்குக்குமைத்து வேறொன்றுஞ்செய்யாமல் மிருக்க பலமுள்ள ஊணுக்கொடியா விருக்கிக்கட்டி, சத்தம் கத்திக்கொண்டிருக்கின்றவர்களை அவ்விருவரையும்கட்டியகட்டோடேனே சுவாமிக்கு முன்பாகக்கொண்டுவந்து இராவணனுல் அனுப்பப்பட்ட திருடர்களிவர்களென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார். அதைக்கேட்ட சேஷசாயி யாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியாலவர் அவர்களைப்பார்த்துப் பகைகொன்துணியாமல் இவர்கள் கைகளுச் சிக்கிக்கூடாதவருத்தத்தைச் செய்தபோதிலும் குரங்குகளாகதேயென்று இரங்கிக்கொண்டுவராயம்மைத்தழுவிக்கொண்டு "நீங்களே நம் வருத்தப்பிதாக்களே! இவர்களைத்துன்பப்படுத்தாமல் விட்டிவிடுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இப்படிச் சுவாமி சொல்லுவதைக் கேட்டு இந்த ராக்ஷசர்களுடைய சுவாமியைப்பார்த்து ஓ! விபிஷணுவே! இந்த விபீஷணன் உம்முடையசேஷுழ்த்திரமாயிய வானரவீர்களுடைய மிருதிகையாய் பார்த்து இவர்களெல்லாருடைய அபிதென்னவென்னவென்று சேய்து எங்களுக்கெல்லாம் கொல்லுதெற்கு வந்தான். நாங்கள் யதார்த்தமான குரங்குகள் எங்களை அடிக்கிறதற்குனவென்னுசொல்லுங்கள். அப்போது விபீஷணுழ்வார் சுவாமியினுடைய திருவுள்ளத்தின் நயனை அறிந்து கண்ணுற்கண்ணீருமாயின்று சுவாமீ! இவர்களை மீளவிடுதல் காட்டிலும் வாழ்வின்ற குரங்குகளைக்கடையாற்ராசஞ்ணியமும்சுத்தியமுமில்லாத மனதையுடையவனுன ராவணனுல் ஏவியிட்ட ஒற்றர்களிவர்களென்று நிச்சயமாகத்தெரிந்தபோதிலும் ஒருவனுலும் கொல்லத்தகாதவர்களாகையினுலே இவர்களை விடுவதே நியாயமென்று சொல்லுவார

ன்றிக்கொண்ட அந்தச்செய்தியானது சூலத்தைப்போ
ல என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளின்று தோன்கின்றது.
அத்தச்சமுத்திரமானது ஸ்ரீராமபாணத்தால் இன்றைபி
னைபடவழிந்ததும், அந்தப்பகவானுடைய உத்தரவி
ன்படியே அணைகட்டிமுடிந்ததும், மிகுந்தபயத்தினாலே
அந்தக்கடல் அவர்கள் இலங்கையிற் பிரவேசிக்கும்படி
யாக வழிகொடுத்ததும், ஆகிய இந்த அபூர்வமான செ
ய்கைகளெல்லாம் என்னுடையமனத்தை மெத்தவும் வ
ருத்தப்படுத்துகின்றதே! மேலும் லோகத்தினிருந்தப்ப
ட்ட மலைகளையெல்லாம் வேரோடுபிடுங்கிக்கொண்டுவந்
த வானரவீரர்கள் தங்களுடைய தேர்ள்களைக்கொட்டிக்
கவிழ்த்தச்சமும், சமுத்திரத்தைக்கெட்டியாக அடை
த்துக்கட்டின கோஷமும், என்னுடையினைவை ஸ்தம்
பிக்கும்படிச் செய்துவிட்டதே! மிகுந்த கோபாவேசத்
தோடு அளவில்லாத வானரவீரர்கள் தங்களுடைய சக்
திக்குத்தக்கபடி மலைகளைசுமந்துக்கொன்டுவந்து கொ
டுக்க; அவைகளையெல்லாம் அலக்ஷியமாக ஒருகணை
ல்விற வானரவீரன் தன்னுடைய கைத்தனி விரல்களி
னால்வாங்கிச் சமுத்திரத்திலிட்டது, என்மனத்தினிடத்
தில் இட்டதுபோலிருக்கின்றதே! இக்கலங்கரப்பட்டண
த்தை முன்னெருருங்குவந்து சுட்டதையும், சமுத்தி
ரத்தை அந்தக்குரங்கு தாண்டிவந்ததையும், மஹாபல
சாலிகளான நம்முடைய அநேக ராக்ஷசர்களை அந்தக்
குரங்கு கொன்றுவிட்ட விதத்தையும் கண்டோமே!
அலலாமலும் இந்தக் கொடுமையான செய்கைகளெல்
லாஞ் செய்துவிட்டு - அந்தக்குரங்கு நம்முடைய கண்
ணுக்கு எதிராகவே எவ்வளவும் அச்சமில்லாமல்போய
விட்டதே! இவைகளையெல்லாம் நாம் அநுபவமாப் பா
ர்த்திருந்தும், அந்தமனிதர்களுடைய பஷபலத்தைப்ப
ற்றி ஆலோசிக்கவும்வேண்டுமோ! என்றுகல்ல தீவிர
ச்தைகளைச் சொன்னமாத்திரத்தில், இராவணன் பற்
கனை நெறநெறென்றுகடித்துக், கண்களில் அக்கினிப்
பொறிபறக்கும்படியாக நம்முடைய மந்திரலோசனை
கள் முதிர்ந்தவர்களென்று கோபித்து, ஓமா
த்யரே! நீ எப்பொதும் உபரோகெடி வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும்படியாக, விபீஷணனுகெடப் போ
யவிட்டான். இதைக்கேட்ட மாரீசனான் எப்போது
ம் கல்லவார்த்தையை யஷ்டர்களிடத்தென்ன நினை
ப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, ஒன்றும்பேசாம
ல்மௌனமாக இருந்துவிட்டான். அப்போது அதிரு
ந்த வேறுபியான பிரகஸ்தனென்றவன், எழுந்திருந்
து வணக்கஞ்செய்து கையைக்கூப்பிக்கொண்டு, ஐயா!
மகாபிவானே! ஏழைகளான மனிதர்கள் இந்த அற்ப
மாயு கடவுத்தானடிவந்த தென்றதானே அவர்களு
டைபலம், அதுட்சிப்பவர்களும் வணக்கும்படி
யாசயம்பெற்று அவர்கள இந்தப்பிரதாப வஸ்கேல்ப
ரறிய தாலவனுக்கு ஊழியஞ செய்துகொண்டிருந்தி
ற அநுபதாத்ரத்தை யொன்றும் நினக்காம்போ
யவிட்டதே! இந்தக்குரங்குன் வருத்தப்பட்டுச், சி
று
குன்றுகளைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, கடலிலடைத்தா
ன்று பிரதாபித்துச்சொன்னீர். இந்தராவணேஸ்வர
ர் அந்த மகாகம்பீரசபர்வதத்தைப் பிரமதகணங்களோ
டும் உமாதாயகனுயபாமசிவனேடும், உச்சரனிவேரு
ம் பதிபடும்படிப் போத்தெடுக்கவில்லையோ? அதை இ
ப்போதேன்சொல்லவேண்டும் இந்த இரண்டுமனிதர்க
ளும், குரங்குகளும், புத்திகெட்டவர்களாய் நம்முடை
ய வாசல்களுமாகிய இந்த லங்கைக்குவந்து சேர்ந்தார்க
ள். தங்களை நாசப்படுத்துவதானகாலம், பிடரியைப்பிடி
த்துத்தள்ளிக்கொண்டு வந்தபடியா தினைத்தெதவர்க
ளேயல்லாமல், பினழக்கிறவர்களல்லவென்று சொன்ரு
ன் அப்போது தேகமுழுதும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற
கிலையுங்கிதரிக்கவும், அக்கினிஜ்வாலைக்கின்ற கண்களை
புடையவனும், கையில் பிரம்பும் பிடித்துக்கொண்டிருந்
கின்றவனுமான, வாயிற் காவலாளியாகிய ஒருகட்டியக
காரன் ராவணனிடத்துக்கோடிவந்து கீழேவிழுந்து மு
ம்பிட்டுநின்று சுவாமீ! எச்சரிக்கை பாரும், சத்ரு
னுப்புவித்த ஒற்றர்கள் வந்தார்களென்றுசொன்னான்.
சொன்னமாத்திரத்தில் அக்கினிபொறிகின்ற கண்களு
டையவர்களும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷ
சர்களுக்குத் தலைவனுகிய ராவணன் கல்லது அவர்களை
இக்கே அறுப்பென்று நியமிக்க சுவாமீ! அப்படியே
த்தியென்றுபோய், அந்த ஒற்றர்களை உச்சரேபோக்க
ளென்று அனுப்பினான். அவர்கள் ராவணனுடையசமு
கத்தில்வந்து அவனுக்கு வணக்கஞ்செய்து, வானரசே
னைகளை நினைத்து நினைத்துத் திடுக்கிடும்தெற்கை யுடை
யவர்களாய்க் கணக்கும்போதெல்லாம் சத்தங்கலக்கிக்கொ
ண்டும் நின்றார்கள். அப்படி நின்றவர்களைப்பார்த்து, வா
னரசேனைகளுடைய அளவையும், விபீஷணன்செய்கிற
செய்கையையும், இராமலக்ஷ்மணர்களுடைய தன்மை
யையும், விவரமாய்ச்சொல்லுங்களென்று, யாவரும் ப
யப்படும்படியான சமனுக்குச் சமானமாகிய ராவணன்
கேட்கச் சுகசாரணர், சுவாமீ! ராவணேஸ்வரா, கார்த்த
வீர்யார்ச்சுனனுடைய இந்த ஸமுத்திரத்தை ஒருசூணாற்றிற்குள்ளே தான்
டி, வானரசேனைசமுத்திரம் வளர்கின்ற பாடிக்கடாசங்
கள்தோறும், அந்தவானர வருவக்களித்துக்கொண்டி
போய் சாங்கள் அந்தச்சேனைசமுத்திரத்தினுடைய அள
வைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையுடனே உள்ளிப்
பாய்ப்பார்த்துக்கொண்டி கருடனிலும் அதிவேகமாகப்
பறக்கோடிப்போயும், அதினளவைப்பார்க்க எங்களாற்
கூடாமற்போய்விட்டது. அந்தவானரசேனையிலுடைய
விதிவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறதற்கு காகங்கள்வண்டு
மோ! அந்தவானரர்கள் திக்கடலே அடைத்தபோது
சப்தத்துக்கொண்டெழும்பின அந்தச்சத்தங்களே உ
மக்கு முன்னேவந்து சொல்லவில்லையா! மிகமுத்தோ
ந்திராதிகளாலும், இத்தன்மையென்று அளவிடவுந்
கூடாத வேதசாஸ்திரங்களாலுக்கற்றறிந்த அத்தனைந்த
ம்முடைய தோன்களாலேயே மேருமலையைப்பார்த்தப்பா
னங்களேயும்பார்த்தும், தமதுவிலேயும் பாரத்தைத்தி
ரத்திலே, சமுத்திரமானது வெற்று மேல்விட்டதும், த
பல்முகலே அசைகின்ற ரத்னமாலங்காரமுள்ளமா

ர்பையுடைய ராவணேஸ்வரா! உம்முடைய லங்காபி
த்திய அதிவ்விசயமெல்லாவற்றையும் அந்தஸ்ரீராமமூ
ர்த்தி சூரியசந்திரர்க ளுள்ளவரையிலும் தமது நாமம்பி
சகரித்துக்கொண்டிருக்கிறவரையிலும் உம்முடைய த
ம்பியாகிய விபீஷணருக்கே சொந்தமாகக் கொடுத்துவி
ட்டார். மூன்றுகத் தூதுவக்க ஒருகுரங்கு தன்னுடைய
புஜபலபராக்கிரமத் தெரிவித்த பெருமையையோ! இ
ன்னமொருவருமன்னிடலில்லை. அப்படியிருக்க சேதுப
கதனுஞ்செய்தார்களென்கிற ஒருபொதுவான்வல்லமை
யும் வெளிபபட்டிருக்கின்றது. மூப்பத்து மூன்றுகோடி
தேவர்களும் தேவாயிர்தபானம் பண்ணும்போது தங்க
ளுடைய பத்தியில் தானவர்கள் மறைந்திருக்கிறதை அ
றிந்து சாஸ்திரவல்லவரான ஸ்ரீமாதவப்பிரானுக்குத் தெரி
வித்ததன்மைபோல உம்முடைய தம்பி வானரர்களைக்
கொண்டு எங்களையடிப்பித்து மடலோடு மடல்முறியச்
சேர்த்துகட்டி இழுத்துக் கொண்டுபோய்க் சகஸ்திர
கோடி சிரணங்களோடுகூடிய இளங்கருஞ் சூரியனேப்
போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மகாவீரனை
ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குக்காட்டி எங்களை ராக்ஷசர்களென்று
சொல்லி மந்திரத்தினுல் கரங்கள் குரங்கல்லாமையையு
ம் வெளிப்படுத்தினுன். என்னை ராக்ஷசர்களென்றுதெ
ரிந்துகொண்டும் அந்தவெற்றிவீரரான ஸ்ரீராமர் எங்க
ளிடத்து பரிபூரண தயைவைத்ததினுல் நாங்களும் பிரா
ணன்தப்பிவந்து உம்முடைய பாதங்களை யடைந்தோம்.
மேலும் அந்த ஸ்ரீராமர் சொன்னவார்த்தைகள் இவை
இவையென்று ஒன்றும்விடாமல் விவரமாகச்சொல்லி:
இதுதான் நான்கள்போய்வந்த ஒற்றுத்தொழிலின் வித
மென்றுகூறி மின்னும் உமக்குவேண்டாரும் குறைவுகளு
ம் பொல்லாங்குகளும் நீங்கி இன்று முதல் நீக்காயுசு
டையவராக்கடவீரென்றுவாழ்த்தினர்கள். அப்போது
மகோதரன் ராவணனேப்பார்த்து ஐயா! இராவணேஸ்வ
ரா! பெரியோர்களுடைய சாபவார்த்தையப்போலதை
ப்பாமல் கொல்லத்தக்க வில்லேப்பிடித்துக்கொண்டுதி
ன்ற அந்தமனிதர்கள் சமுத்திரசலத்தை லேசில்லாமரி
ட்டவடத்து வல்லமையுள்ள சேனைகளுடனேபாவருந்
துறிக்கின்ற நம்முடைய வாசல்வந்து சேர்ந்தார்களென்
தபோதே இவ்விதமாலோசித்துச் செய்யவேண்டிய செ
யலைவு மூண்டாயிருக்கிறதாவென்றுசொல்லிப் பின்று
ம் சொல்லுகிறுன். நாம் சிதையை விட்டுவிட்டபோதி
லும் தேவர்கள் ராவணன் பயந்தானென் றிகழ்வதுமல்
லாமல் உம்மேலே ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக் குண்டான
பகையை ஒழியாதிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் சண்டையில் ஒரு
வனேச நிர்க்கமாதேதாயிருந்தாலும் உன்தம்பியாகிய
விபீஷணன் அப்படியாரும்படிடோன். சத்துருக்கள் ந
ம்முடைய ஜனசைன்யத்தினுகிற அவர்கள்செய்யப்போ
ற அவமானத்தை இப்படியென்று சொல்ல வேண்டு
மோ! நாம் படைகளுடனேபோய்ச் சமுத்திரத்தின் அ
க்கரையிலவர்களிருக்கும்போதே வானரர்களுடனே அ
ந்தவிளிர்களையும்கொன்று இரும்பி நம்மிடம்வந்துசே
ரவேண்டுமென்றதை ஆலோசியாமற்போய்விட்டோம்.
ஆம்

இப்போது அவர்களிங்கேயே வந்திருக்கிறார்கள். இனி
யவர்களைக்கொல்வதைவிட நமக்குவேறே புதுதிப்பாடு
முண்டோ! இச்சந்தர்ப்பத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற
லவெகுதாமம்போய்ப் பிரயாசப்பட்டுவெற்றிகொள்ளு
வதிலும் சிறப்பானதல்லவோ! திரிலோககண்டகனே
ய ஓ! ராவணேஸ்வரா! ஆயிரவெள்ளமான நம்முடை
ய ராக்ஷசச்சேனைகள் அழியவேண்டுமென்னும் நாமல
ரிக்காலம் வேண்டியதாரும். நமக்குச் சேனையிலென்ன
குறைச்சல் இக்கதைகண்டகாய்க்கூட்டங்களைப்போ
லோடிவிடுமேயல்லாமல் நிகோடிதப் புறப்படும்போ
து இந்த அற்பக்குரங்குகளும் உன்னெதிரே நிற்கமாட்
டுமோ! அதற்பரியிருக்க நம்மைகாபகைத்து வந்தவர்
களைத் தங்கள்சேனையுடனே மடக்குண்டு பெரியசமுத்
திரத்தில் விழ்ந்து நிதுண்டோடிப்போகச் செய்யத்த
க்கசேனையும், கணமாய்ப்போய்க் கொடியபுத்தஞ்செய்
தெனிக்கத்தைக் கொஞ்சம்தமைசெய்துபாரும் எனக்குச்
சரவகொடுமென்று இந்திரனே முதுகுகாட்டி யோடச்
செய்த அந்த ராவணனுடைய மனம் சம்மதிப்புடும்படி
சசொன்னுன். அப்போது தன்புத்தி பூர்வமாயனுபவித்
தறிந்த மாயைவான் சத்தியமாகநாம்கேள்விப்பட்டதை
ப் பொதுவெறி இலையாகச்சொல்லித் தெளிவிப்பது நல்
ல அறிவாருமென்றுநினைத்து வேதசாஸ்திரவிதிகளினு
ல் நிச்சயமாய்ச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவான்வர்கள் இ
ந்த ராமலக்ஷ்மணர்களே என்பதை விவரமாகச் சொ
ல்லத்தொடங்கினுன். அப்பால் ராவணு! நம்மிடத்தில்
சண்டைசெய்கிறதற் கேற்பட்டவர்களாகிய சமுத்திரங்க
ளாற்சூழப்பட்ட ஜம்பத்தாறு தேசத்திலுள்ள எகசத்தி
ராதிபதியான தசரதருடைய குமாரராகத் திருகாமஞ்
சாத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிற பாஞ்சோந்நியமுபரெ
ன்னும் வேதத்தினுலுச்சரிக்கி லெழுந்தருளியிருக்கும் தேவ
தேவரான சர்வேஸ்வரரென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்கள்.
அவருக்கினியவரான லக்ஷ்மணனர் அம்பாம்பொருளு
க்குச் சயனத்தலமாகிய ஆதிசேஷனென்கிறார்கள். அவ
ர் உயர்ந்த இலவிலிருந்து முற்றும்அறுத்து அங்கங்கள் மம
காரமாகிய குற்றமற்ற இவன்களினிடத் தெல்லாங் தெ
ளிந்தஞானத்தினியாகிற ஞானநிலையைக் காட்டுகின்ற
வர்களைப்போல எல்லாவிலவருத்திலும். பரிசுத்தவா
லென்றதை லோகப்பிரசித்தமாகச் சொல்லிக்கொள்ளு
கின்றார்கள். அந்த இரண்டுபேர்களுடைய வில்லுகளைப்
பிரம்மதேவன் சூலாயுதங்களுடைய சக்தியெல்லாம்
வேறுசெலுத்தி வில்லாகச்செய்த அந்தக் காலத்தில்
அதற்கு எற்ற கனி அத்திருவனந் தாழ்வானேயே அ
மைத்திருக்கின்றதாம் பானமாகச்செய்தகாலநேமியோ
வென்றால் ஒருவராலுங்கணிக்க இசையாதென்கிறார்கள்
வாலியையும் அவனுக்குப் பின்னேயாகவுக்கவனையும் நே
ரிலிருந்தென்கிறார்கள். நிலனென்கிற வானரசேனைப
தி லோகங்களையெல்லாம் கட்டழிக்கத்தக்க அதினி
தேவனென்கிறார்கள். யமனுக்குச் சமானமான பரிசாம
தாதை வாயுபகவானும் சம்பவிலுமென்கிறார்கள்.
மேலும் இந்த ஸ்ரீராமதூதர் இனிமேல் பிம்மாவாக

வோடிருசென்று மொருவிசேஷந் சொல்லுகிறார்கள். அந்தரிமமபதவியை அவருக்குக்கொடுத்தவர் இராக்ஷசர்களுடையகுலவை அழுத்துவிவெதாக இந்த ஊருக்குவந்திருக்கிற ஸ்ரீராமபத்திரரென்று எல்லாருஞ் சொல்லுகின்றார்கள். இவர்களுடைய வல்லமையைப் பார்த்து வப்பிட்டச்சொன்னாகளோ! யதார்த்தமேசொன்னாகளோ! தெரியாது குரங்காய்வந்தவர்க ளோவெலாவொருவரும் பிரம்மதிவேந்திராதிதேவர்கள் என்றார்கள், இந்தர் சமசாரங்களோச்சொன்னவர்கள் பயத்தினுல்சொன்னார்களோ! அல்லது அவர்களுடைய ஞானதிருஷ்டியினுல் தெரிந்துசொன்னார்களோ! தெரியாது சீதையை ப்பிரம்மருத்திரேந்திராதி தேவர்களுக்குமெட்டப்படாதபரமபதநாட்டினுள்ள சாகூரது ஸ்ரீமகாலக்ஷுமியென்று சொல்லவேண்டியதேயல்லது இந்த லோகத்து எளியபெண்ணென்று இகழ்வாய் நினைக்கப்படாதென்றும் மக்காபரிசுத்தமானவளென்றும் அமிர்தத்துடன் அவதரித்தவளென்றும் சர்வலோகங்களுக்கும் நிருபாதிகத் தாயாரவளென்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்கள், மிக்கமேயுடைய சமுத்திரமாகிய அகழியாற் சூழப்பட்ட மேருகிகாமகிய லங்காபட்டணத்திற்கு ராஜனை ராவணனுடையவரத்தை நினைத்துத் தர்மசம்ஸ்தாபனம் பார்கள் துக்கள் சுயேச்சையாகவே மனிஷவுருவெடுத்து இங்கு வந்திருக்குவர்த்தமதேவர்களுடைய பிரார்த்தனையாலு தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே அவளிலவரத உபாதத்தாலுஞ் சுயபலித்தனவென்கிறார்கள். சாதாரணிவர்களுக்குந் தாயைக்காட்டிலும் அதிகிருபையையுடையசரண சீதாபிராட்டியெழுந்தருளி யிருக்கின்ற அதிமதுரியமான அசோகவனத்தையழியத்தக்கவரான ஸ்ரீராமதூதரால் இந்த லங்கையைக் கர்த்துக்கொண்டிருந்தவேதையானது உதையுண்டு அந்தகாவலிலிட்டு முடிப்போய்விட்டதென்றும் அதனுலேயே இந்தயுத்தமுதல் சம்பவித்ததென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஸ்ரீராமருடைய அம்புக்கு லக்ஷ்யமானவர்கள் இப்போது ராஜாங்கஞ்செய்துவருகிற ராக்ஷசர்களென்கிறார்கள். இம்மாதிரியென்ன மறுமாடைய வசந்திலிருந்த பொய்யாத தனையுடையவனும் தேவமந்திரியான பிரஸ்பதிக்கும் ஒருமுழுமுயற்சவனுமான உன்தம்பியாகிய விபீஷணன் சொல்லியிட்டுப் போனானென்றும் வெளியரங்கமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவைகளெல்லாம் நான் கொவிப்பட்டதுமல்லாமல் வன்மலம் ஆகியில்லாசமாதனும் பரம்பொருளாகிய அவனுலேதான் இதையெல்லாம் உன்விடத்தி னெனக்கிருக்க பக்தக்கினுலே யின்னும் காரியங்களேக்குறித்து மனதில் வருத்தமுறுவதனுக்குச்சென்மே னினியாயது தையை மிகிலாயாதனிக்கப்பொல்லாக்கு விலகிப்போய் விடுமென்றும், சொன்னதற்கேட்டி ராவணன் மாலியவானைப் பார்த்து அச் சொன்னவரசெல்லா மிருக்கட்டும். அற்பமனிதரும், வானரங்களும், இன்று வளாதப்பி கின்ற தேவர்களென்று சொன்ன தமல்லாமல அவர்களுக்கு கா ரதோஷப்போலேனென்றுசொன்னது. ரீ இது வை யில் பலசான்றிரங்களோயும் படித்தறிந்தது யிவ்வளவுதானுவென் றிகழ்ந்து மின்னும் சொல்லத் தொடக்கினுன்.

இந்தப்பேதைகளான மனிதர்களுடனே குரங்குகளல்ல, மற்ற ராக்ஷசர்கள்தா னுகட்டும பூலோகத்தி லுள்ளவர்கள், நாகலோகத்தவர்கள், சுவர்க்கலோகவாசிகள் எல்லாரும் பகைத்து என்மேல் சண்டைக்கு வந்தபோதிலும் சிதையின்விஷயத்தி லென்னைக்காணுலும், என் வல்லமையில் தப்பிப்போய்விடுவேனோ! இந்த லோகங்களையெல்லாஞ் செயித்தவைகளாய் என்னிடத்தில் ஒன்றல்லவே! அகேபானங்க ளிருக்கின்றதுகளே யலைகளுக்த அனுமானுடைய கொடுமையிலும் அதிகமாய்முன்னிலே மிருந்த உக்கிரமானயுத்தஞ்செய்த தேவர்களுடைய முதுகையு மூடுருவிப்போன்வைகளாக்சே! அப்படிப்பட்டதுகள இன்று இந்தக்குரங்குகளின்மேல் சேலலச் சக்தியற்றதுகளோ! சூலாயுதத்தைக் கையிலிபிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமசிவனே யொருகுரங்காய் பிறந்து வந்தாலென்ன என்னைக்கண்டா ஓடைந்து போகவேண்டுமேயல்லாமலென்னே என்னசெய்யமாட்டுவான் பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தி லுலகமெல்லாம் பயப்படும்படிப் புகப்பட்டுவந்தகாலகோர விஷத்தையும் கவளிகிரிக்கவல்லவைகளாக்கு மென்கையில் இருக்கின்றதேயிரியபாணங்கள் என்வல்லமை உனக்குத்தெரியாத்போலிருக்கிறது. யுத்தத்திலெனக்குத்தோற்றப்போன சக்கராயுதத்தனை விஷ்ணுவே! இந்த ஸ்ரீராமனுவாக்து எதிர்த்தாலுந்தானென்ன! என்கையிலிருக்கின்ற பாணங்கள் சூரியசந்திரர்களுந் தீய்க்துபோம்படி அதி வேகமாகச் செலகின்றவைகளல்லவோ! அலைகள்சமுத்திரத்தைக் கடையும்போதுண்டான கொலவிஷமலையோ! அவன்மார்பில் தரித்துக்கொள்ளுகிறதற்கு வெற்றிபொருந்திய வாசுயுதத்தையுடையவர்களான தேவர்களுக்கு ராஜனுகிய இந்திரன் குரங்குகுவன் கொண்டாடினையாலு அன்றைக்கு அவனுல் பிரயோகிக்கப்பட்ட வச்சிராயுதமுமக்கச் சிறகுவெட்டிண்டுத்தகாட்டாமல்விழுந்த அற்பமலைகளோ! என்புஜபலிகள் அவைலறுபடுத்து என்று இப்படி ராவணன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது குலஸ்திரீகளுடைய உள்ளமே தாகாகப்போகத் தங்களுயிர்க்குச் சமானமாகிய காயகன்மார்கள் தங்கள் கொந்தவிட்டிற்குப்போதலும், அவர்க ளோவிட்டுப் பரல்திசின் சேர்வையுடையவும் சக்கரவாகப் பகுதிகளுடைய வியசனங்கள்விலகவும் மேருமலையையு மூடிக்கொண்டிருந்த பிரளயமேவெள்ளம்வற்றுதது போல உலகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த சாத்திரிக்குறிது பொழுதுவிடிந்தது. லங்காபட்டணத்திற்தன்மை யிப்படிப்பட்டதென்று எட்டிப்பார்க்கவும் பயந்து அக்மதிலுக்குப் பககமாய்த் தினந்தோறும் போய்க்கொண்டிருந்த சூரியன் இப்போது சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் யுத்தத்திற்குவந்திருக்கிறார். கமக்குவல்லதனிகைகிடைத்ததென்று வெருகளாய்க் காலமெனிருந்த அந்த லங்கையைப்பார்க்கிறதற்காகப்புறப்படுகிறதுபோல உதயமானுன்.

ஓத்துக்கேள்விப்படலம் — முற்றிற்று.

இலங்கைகாண்படலம்.

அப்போது ஸ்ரீராமர் அருந்திக்குச் சமானமாகிய ஸ்ரீராபிராட்டியார், அவ்விடத்தினிருந்தின்முரென்று மிருந்த ஆசையுடனே சுவர்க்கலோகத்தைக் காணப் போகிறவரைப்போலத், தனிவர்களான திருவடி மஹாராஜர் அங்கதன் ஜாம்பவர் முதலானவர்கள் சுற்றிவரவும் இலாயபெருமான் பின்னேவரவும், சுலோசனவ்வதத்தின் மிதத்தின்மேலேறி யருளினர். மிருந்த பல்வகத்தவர்களை வீரர்களெல்லாம் தெருவிச்சுற்றுவரவும், சுக்கிரீவமகாராஜரும், அங்கதனும், கைலாகுகொடுத்துக்கொண்டுவரவும், (ஸ்ரீகாருஷ்ட வம்சோத்தாரகர்.) அதிகபல முள்ள சிங்கமும், பாலியும், புலியுஞ் சுழ்ந்துகொண்டு வரும்படியாக, உயர்த்தபருவதத்திலேறுகின்ற ராஜசிம் மூத்துக்குச் சமானமாயிருந்தார். மேலும் அந்த ஸ்ரீராமர் அலைமோதிப் பொங்கிச்சப்திக்கின்ற சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் மூடிக்கொள்ளுகின்ற திருக்கோப்போல் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற மிருந்தாகூசச் சுறுடைய நகரமும், அதன் அரிஷ்வரியமும், அழிவச் செய்கின்ற உற்பாதத்தைக் காட்டுப்படி கிரமமாய் உதயிரியினின்று உதித்துவராமல் திருந்தசந்தோஷத்துடன் உதிரமாக வடக்கே யொருமலையிலுச்சியில் உதித்த சுருஞ்சுரியனேயொத்திருந்தார். பெரியபருத்தில் மிருந்த அந்திரவருஷங்களேப்பெழுகின்ற விலாடனேகூட அந்தச் சுவேலசலத்திலிருந்தால் தாமரைகளைப் பூத்துக் கொண்டு, ஒருபெரியகாலமேகம்வந்ததுபோல ஸ்ரீகோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், திருக்கைகளும், திருவடிகளும், திருக்கண்களும், திருமுகமும், திருவாயும் சிவசாகிய எழுந்தருளியிருந்தார். வலியமலை யையொத்த திருத்தோள்களையுடைய சக்கிவர்த்திதிருமகளார் பெருமையொருந்திய தம்முடையகோதண்டவல்லபையினுல், மகாகேஷ்டியு வருணிவரவழைத்து மலைகளால் சேதுகட்டிக் கடலிற்சண்டித் தலோசனத்தின்மீது வானரவீரர் கூட்டத்தினுடனே, சுவர்ணமயிகளுந்து மத்தியிலிருக்கின்ற ஒரு மரகதமலையையும் ஒத்திருந்தார். பெரியசமுத்திரத்தின்மத்தியில் திருவோலக்கமண்டபம் வருணனிடத்திற்கொண்டகோபமாறியு ஸ்ரீருகுநாதர் ஸ்ரீராபிராட்டியென்னுக் தமதிகிய உயிர்பிரிந்த அன்றிச்சேவையைப்போல வருத்தமுற்றிருந்தவர் தமதிரண்டு திருக்கண்களாலும் லகஷ்மணனுக்கப்பார்த்து இவையெருமானுக்கு அதன் பெருமையைக்காட்டத்தொடங்கினர். லோகத்தில் சித்துவான்கள் நம்முடைய அயோத்தியாகாமுதலாகியவைகளைலோகத்திலுள்ள எல்லாகாகங்களுக்கும் உபமானஞ்சொல்லிப் புகழ எப்படிக்காலத்தில் இந்திரபதவியாகிய சுவர்க்லோகத்தைத் திருஷ்டாந்தப் படுத்துகிறார்கள். இந்தலங்காபட்டணத்தையெடுத்த துவமிக்கிறார்களில்லை. அதிலு மிகம்முள்ள காரணம்யாக்தெரிய வரிலானதாகரன்பிரபாவத்தை அவர்கள்அறியவில்லையோ விருக்கின்றது.

குற்றமறப்பிரகாசிக்கின்ற செம்பொற்தகடுபெயித்த தலத்தில் சூரியனும் கண்கூசத்தக்கமிருந்தனியுள்ளதாத்தினங்களால் செய்து முடிக்கப்பட்டதுகளும் நிலிகளாலுஞ்சித்திரிக்கக்கூடாததுகளுமான மாளிகைகளினுடைய பொருத்தமான வேலைமானங்கள் அதிக பிரகாசமுள்ள கிரணங்கள் சூழ்ந்தனுல் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. விசித்திரமண்டபங்களே யுண்டபைனைகளாகிய பிரகாசிக்கின்ற ரத்தினங்களினுடைய கிரணக் கூட்டங்கள் ஆகாசவரையில் அளாவுகின்றதைப் பார்க்கும்போது சிவத்துக்குச்சமானமாகிய வெற்றியோடுங் கூடிய வல்லமையுள்ள ஆஞ்சனேயன்வைத்த கெருப்பாலின்னமுமிந்த லங்காபட்டணமெரிகின்றதென்று நினைக்கும்படியாயிருக்கின்றது பார்த்தாயா லட்சுமண! மேகங்கள் பரவிப்படர்ந்திருக்கின்ற பெரிய மரகதத்தளத்தில் தங்கத்தால்கட்டிய உப்பரிகைகளின் தழைந்த கிரணக்கூட்டங்கள்சூழும்படியாக மத்தியில் களங்கமற்ற வஜ்ரிரக்தம்பத்துக்கட்டிய விதேன், கொடிப்பாகி படர்ந்துள்ள ஒருதடாகத்தில் தாமரைப்புஷ்பத்தில்வசிக்கின்ற அன்னப்பட்சிகளேப்போ லிருக்கின்றதைப்பார். அதினிலிருந்துபோன்ற தேஜியையுடைய ரத்தினங்களினுல் முத்திக்கட்டிய மிருக்தபிரகாசமுள்ள மெல்லமாடங்கள் கெருங்கிச் சொல்கின்றபடியால, கருணைநிறைந்தனுன ஸ்ரீராமசமர்க்கமாய்ப்போகும் மேகங்களெல்லாம் அந்தச்சுவர்கள்பட்டு உலிக்கனத்தில் வேறம்படிக்காய்ச்சின இரும்புக்கொப்பாகச செவக்து ஒளிவிகிறதைப்பார். வனோந்த வில்லின்வடிவத்தைப்போலக் நிரண்டதோளையுடையலசூக்மறை ! அதோபார் கோபக்கண்ணேடுகூடிய ஆனைபானது இருள்படிந்த நிறத்தையுடையகாக விருக்தபோதிலும் உதயக்குச்சமானமான பலம் பெற்றிருக்கின்ற கால்கள்களினுல் பொற்தரணியைக் கல்லிப் போர்த்துத் தனதுதந்தங்களினுல் ஒருதப் பொற்புழுதியைத்தன்னுடம்பெலாம் வாரி முழிக்கொண்டு பொன் மலையப்போலப் போகின்றதுயுத்தஞ்செய்கின்றவில லியுடைய இளையவனே! அதோபார். மிருந்தபிரகாசத் தோடுங்கூடிய சுவர்களிலே கட்டியிருக்கின்ற ஒளியையுடைய சாமைமரங்களும் அந்தத்தேரின்மீதுகட்டியிருக்கின்ற சுவர்ணக்கொடிக்காலிகளும் ஆகாசத்திலிடத்தில் பரவியிருக்கின்றமேகமாயிருப்பதைக்காட்டுக

ப்பரிகைகளின் வரிசையான நிழல்படிவதனால் தன்னு
டையசொக்கற்றமானது தெரியாமலும் ஒரு நிறத்தை
மாவதுசோரமலும், இன்னஜாதியான தென்று அறியப்
படாமலும், குதிரைகள் போகின்றதுகள்பார். அதிக ப
ராக்கிரமம்பொருந்திய சுத்தவீரனே ! மன்மதனுங்கண்
டு புத்திமருண்டு ஆச்சரியப்படும்படியாய் தெளிவானப
னிக்குக்கல்லால் பிரகாசிக்கத்தக்கதாகக் கட்டின உப்ப
ரிகைகள் வேறே ஒருபொருளின்சாயைபடும்போதுமாத்
திரம் காணப்படுகின்றன. அப்படிக்கில்லாதபோது ஆ
காயத்தோ டர்காயமாய்க்காணப்படவில்லை. அவை கா
ணப்படுகிறதோற்றம் ஜலத்தினுலே கட்டப்பட்டவைக
ள்போல நிழல்டுகிற தன்மையுடையவைகளா யிருக்கி
ன்றதுகள்பார். அம்புகோத்து வளைந்த வில்லைப்பிடித்தி
ருக்கின்ற அழகியகையையுடைய ஒலகூஉமணி ? வெ
ண்மையாய்க் கூனிய சந்திரனுடையகிரணங்கள் பிரகா
சிக்கிறதுபோலும் காணப்படுகின்ற ஆகாசத்தை யளா
வி ய முத்துப்பந்தலுக்கு மத்தியில் அலங்கரித்துவைக்க
ப்பட்ட மரகதரத்தினமானது பரற்கடலின்மத்தியில் ச
யனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமவிராட்புருஷருக்குரி
யாகஇருக்கின்றதுபார். மிகுந்தபலத்தையுடையரஜனி
மஹத்திற்கொப்பாகிய தசரத குமாரனே ! சூரியனைப்
போலுமதிகபிரகாசத்தைவீசுகின்ற உப்பரிகையின்மீது
ஒரு தேவஸ்திரீயானவள் கதுத்தவுறையில்நின்றும்வெ
ளிப்பிலெடுக்கப்பட்ட கண்ணுடியானது ஆகாசத்தினிட
மாக இராகுவென்கின்ற கரும்பாம்பு பற்றிவிழுங்கி மற
றபடியுமதக்கின சந்திரனுக்குச்சமானமாக இருக்கிறதை
உணர்ப்பார். வெற்றியைக்கொடுக்கின்ற வில்லைக் கையி
லெடுத்திருக்கிற விரகாமணியே ! அதேகொடிகள்
தொங்கிஉப்பரிகைகளுள்ள லங்கையி லிருக்கின்ற நி
ண்டகழுத்தையுடைய ஒட்டகங்கள் அந்தலங்கைத்துரப்
பரிகைகளில் புடைபெயர்ந்துப்போல் பிரகாசிக்கும்படியா
கப் பதிக்கப்பட்ட ரத்தினங்களினின்று விசுகின்ற கிர
ணங்களைத் தோய்திருநதுகளினுடைய கொத்துகளாகி
ய வரிசைகளென்றுபதித்துத்தின்னும்படியாகக்கழுத்தை
நீட்டுகின்றதைப்பார், வெற்றிமாலையைத்தரித்த வில்லே
நகையிலேந்திக்கொண்டிருக்கின்ற அதிக பராக்கிரமமு
டைய லக்ஷுமணனு ? ஸ்திரீகள் பூமாலையைகீக்கிவிட்டுத
ங்களுடைத்தலைகளுக்கு ஊட்டுகின்ற அதிற்புகையினுல மூ
டுகருகுழப்பட்ட ஒருவளமானவிகையானது பாலினைய
யிப்போர்த்திக்கொண்டிருக்கின்ற பார்வதிதேவரா
கிய சாம்பவியம்மனுக்கு மிகுந்தபிரியத்தையுண்டாக்கு
ம்நூருகின்றதுபார். தசரதமகாராஜருடைய அருந்த
வப்புதல்வனே ! வில்லதரிமாவானவனே ! நிலத்தினத்தி
ல் அலங்கரித்துச்செய்யப்பட்ட செல்குன்றங்கள் ஒ
ருவரும் தொடுத்துகொள்ளக்கூடாத வஜ்ரக மணத்தைய
டைய மாஞ்சாரத்தாலே சம்பாதித்துவைக்கப்பட்ட பா
லிப்பதுபோன்றபோலு மிருக்கின்றவைகளைப்பார். மா
லைபோல மதித்தகண்களுடையபார்வையானது வீய
மாகாரமும்படியாக மோகத்தினுற் பிணிப்புண்டு சொல்
லாமற்கண் விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத தன்னிடையைப்
போலத்தத்தளிக்கின்ற உள்ளத்தையுடையவர்களும் ச
ப்பத்தின்படத்திருஞ்சமானமான ஆலுலேயுடையவ
ர்களுமாகிய ராக்ஷசஸ்திரீகள்வருஷாகாலத்தைதள்ளிப்பா
ர்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற மயில்கூட்டங்களைப்போல ந
ம்மைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்பார். அகாலத்தி
ல்பழுக்கும்படி மாதுளம்பழத்துக்குப் புகை யூட்டுவது
போல வெண்ப்பெண்ணெருத்தி ராக்ஷச ராஜஸ்திரீயி
னுடைய குஜங்களில் சந்தனத்தால்கோலமெழுதி அது
உலரும்படி பொன்தூபமுட்டியால் அதிற்புகையூட்டுகி
ன்றதைப்பார். புதுமலராற்றொடுத்த மாலையைத்தரித்தி
ருக்கின்ற வீரசிகாமணியே ! கம்முடையசைவியங்களை
ப் பார்க்கும்படியாக வீணுநாதத்திற்குச் சமானமாகிய
சொலலியுடைய தேவஸ்திரீகளும் தேவபுருஷர்களும் கம
க்கு இனிவாழ்வுண்டாயிற்றென்று லங்காபட்டணத்தை
யெல்லாம் பாழாக்கிவிட்டப்போட்டு ஓடிப்போகிறவர்க
ளைப்போல ஆகாசமார்க்கமாக ஏறிப்போகிறவித்தைப்
பார். என்று இந்தப் பிரகாரமாக லங்காபட்டணத்தை
இனியபெருமானாகிய லட்சுமணருக்குத் தாரைமந்திர
வரசியராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் காட்டினபோது
சுவாமிசொன்னபிரகாரம் இனியபெருமான் திருப்பா
சொல்லுறிறதற்குக்கூடாமல் அந்த லங்கைப்பெருமை
யைக்கண்டு அதிசயப்பட்டுக்கொண்டிருகின்ற சுரல்த்
தில் லங்காதிபதியானராவணன் வாசர வசனியகதனி
னுடைய பெருமையைப்பார்க்கும்படியாக ஆகாசத்தை
யனாவிய சிகரங்களோடுகூடிய உத்தர கோபுரத்தில்
மீ தேறினன்.

இலக்கைகாண்படலம்-முற்றிற்று.

கோபுரப்படலம்.

கட்டுக்கமிழுகலெல்லாஞ் தெறிக்கத்தக்கதாகக் கோபி
க்கும்படியான மந்தகலத்துக்குச்சமானமாகிய அந்தர
வனன் சிதையிவிட்டிலனைத்த ஆலசையாகிய மன்மத
பாணமானதுதைத்து வாட்டமுற்றிருக்கின்ற மல்லியுத்
தஞ்செய்து காய்ப்பேறியதோள்களுடனே அனேகவ
கினர்புடைய ஒருபெரியமலைபோல உத்தர கோபுரத்தி
ன்மீதுயின்றனன். சுகுமாரியாகிய சீதாபிராட்டியாருடை
ய அழகுலே தளர்வடைந்து மெலிந்திருந்த அந்தத்
தோள்கள் சண்டையென்றுசொன்னமாத்திரத்தில் மே
ருமலையைக்காட்டிலும் பருத்துப் பலங்கொண்டும்படி
யாகக்கர்வித்திருக்கின்ற மலைபுடைய தாளனைச்சொ
ன்னதிடங்கொண்டபொருக்கிய தலைகள் பிரகாசிக்கவும் அழ
கியபொன்மலைக்குச்சமானமாக உத்தரகோபுரம் பிரகா
சிக்கவும் பிரளயகாலத்தில் உலகமுழுதும்போது உலக
த்தைவிட்டு மேலேறிப்போகின்ற சிலகை பிரகாசிக்கவும்
இங்குபரசுப்பாஜனிய வாகதிக்ஞர் சமாளமானவ
னும் பஞ்சபூதங்களோடுங்கூடிய தேகத்தையும் பத்துத்
திசைகளிலும் பார்வையற்றிருக்கின்ற பத்துத்தலைகளோ
யும் மற்றப்பக்கபாகங்களோடும் மறைத்து விழிப்பாப்பிக்
கொண்டு யாவர்க்குமாச்சரியப்படும்படியான விசால
மாகிய குடைபிரகாசிக்கவும்பக்கங்களினின்றுகொண்டி

வீசுகின்றவெண்சாமரக்கூட்டமினுலகளிக்கு நிருண்டு உ
யர்ந்திருக்கின்ற ஒருபெரியமலையின்மீது தத்தித்முயின்
ற அருவியாறுகளைப்போல நின்ட பெரிய உத்தரீயங்க
ள் தன்னுடைய விஜயம்பொருந்திய மாலையை அசைத்து
கொண்டிருக்கவும் தேவாதித்தித்தரை சபாமண்டபமிரு
கின்ற ஊர்வசியும் வாசினியுள்ள தாமரைமலர்போலப்பே
ரெழுக்கின்ற தேகத்தையுடைய அழகிய நிலாத்தகைமை
யுள்ளவளுக்கு இசைமழையும் குயிலையொத்த சொலலையு
டைய மேனகையும் நற்குணமுயர்ந்திருக்கின்றவளும்
,காங்கள்தெய்வமாதர்களாயிருக்குமிடத்திலேதருகு
மும் ஒப்பாகாமல் சூரியனைக்கண்ட சந்திரனிலும்பார்பலவி
னாற்குன்றினமையால் தோயிராட்டியார்தருகுமுகை வி
சேயித்துக்கொண்டி பக்கத்திலின்று மிரித்தனமுன்ன
வும் வீதிப்பழத்திற் கொப்பான நிலைமையும் குருக்கு
முன்னிலும்பொன்ற மிருதுவான தொன்னைபுடைய கு
ருவிந்திரளிலும் கன்றுப்பட்டுக்கருவுள்ள பக்கத்
திருகு ஆயிரத்திலுமது பேசுகளிற் இருண்டுக்கத்திலு
ம் இரண்டுவிசையாயம் சூழ்ந்து படிக்கொண்டு நிற்க
வும் வாயாலு ஞகையினுலுத்தில் பதிந்திருக்கின்றவரி
க்க கூர்மையான மிருதுக்கு நுனியுள்ள வாளரியுகந்
நுக்கொப்பாயிபீச்சில் இலந்தைக்கிளையை வீசிக்கொ
ண்டிருக்கவும், இரண்டலகங்களுக்குமுன்னத்துவிசாண்டி
ருக்கின்ற சோளகனியுலென்னுமிவற்றிலும் சு
பதிகின்ற மேகத்தானின் கொளிக்காற்றாலே முத்து
மாலைகள் பிரகாசிக்கவும் அருவையாலை யிரானது தே
பம்பரு மனமானது தெரிதலினின்று கருதாயிருப்பவ
ளுன்றிருக்கைக் கேள்விப்பட்டிருந்தபடி செயிராகிய வர
ங்கள் தேவருக்கு சாங்கியமுடைய விஜோவினிலைகளிலே
ரு சாதமாகாயினிவர் பாயின்ற சாமலேகதெரிக்
தை வாயிலிருந்தும், கொடிமையான வையிடத்தில்
வேலாயுதத்தையுடையவருக்கும் வாசவுத்தையுடை
யவர்களும் விலியுமுடையவர்களுமாகிய சங்காரஞ்சி
க்கும் தேவஸ்திரீமுடைபரத பலதாசிகளான தாறுகோடி
ராக்ஷச மெய்காப்பாளர்கள் சூழ்ந்து பார்த்துக்கொண்
டிருக்கவும், லோகங்களெல்லாம் பெயர்த்து கொண்
கையில் தாக்கத்தக்க சக்தியையுடையவர்களும் லங்கா
ட்டணத்தொன்றினுகாலம் தொட்டு நடந்துவருகுமாறி
யாதொருகுற்றமுமில்லாத தலைவிரிவோகமாகிலேகண
க்கிடின் செலலப்பட்ட தாறுகோடிபேருள்ள பக்கத்
தில் விலிப்பிடித்துச்சுற்றிய அரிப்பதிக்துக்கொண்டி
ருக்கவும் பூமியில் சஞ்சரிக்கின்றவர்களும் ஆகாசத்திற்
பரயிருக்கின்றவர்களும், ஜலஜந்துக்களாகிய மேகத்தின
டைய சப்தக்கையொத்த பேரிகைகளையும் முரடென்றி
ல வாத்தியங்களையும், ஆருவியென்கிற தேவபேரியை
யும், சங்கோதவாத்தியங்களையும் சமரசுத்துவாத்தில் மு
முத்திகொண்டிருக்கவும் சித்தத்தையும்மேகத்தையுமொ
த்த விரிசினையுடைய காலவிரிகளும் புன்கொடிக்குச்ச
மானமாகிய நிடையையுடைய பூலோகஸ்திரீகளும், இ
னிய மதுரம்பொருந்திய சுலையைத்தருகின்ற சொற்க
ளையுடைய எவர்க்குலோகத்து சம்பாலிரிகுடன்சே

வருத்தமும் தோற்றுப்படிச் சகல பணிவிடைகளையுஞ் செய்து சுவர்க்கத்தையடைந்தபோகரும் நரக்கக்கூடாதந்திரைக்கதிசேவதையாயிய கூமாதேவனையை ஓடும்படியாகக் கோபித்துத் துரத்திவிட்டான். அந்த ஸ்ரீராமன் கைதொட்டுக்கொண்டிருக்கும்படியாகக் கைலாருகொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவன் தன்தமையனுவாலியோடு இந்த அண்டங்கலெல்லாம் நடுங்கும்படியாகக் கொடிய யுத்தஞ்செய்த தன்கீர்த்தியால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பவனும் சூரியகுமாரனுமான சுக்கிரீவனென்கிற சுமதேயமுடையவன். அவன்பக்கத்திலிருந்திறவன் அசுரர்களுக்குத் தோல்வியடைந்தவர்களான தேவர்களுடைய வரசஸ்தலமாயிய தேவலோகத் தின்கருமுண்டாகும்படியாகத் தாரகாகிரியிலே வாசஞ்செய்கின்ற சர்ப்பராஜனைக் கயிருப்பூட்டித் தனதுபெரிய தோள்களினாலே ஊசிசசுகரபிதனம்பண்ணின வாலியினுடையகுமாரனுமாயிய அங்கதனென்கிற பெயரினையுடையவன். அவனைச்சார்ந்திருந்தவன் சூரியனுடையகதிக்குமுன்பாகப் போய் அவனிடத்திலுள்ளவியாகரணங்களைக்கற்றுணர்ந்தவனும்இந்தப்பூலோகத்தைத்தனதுதந்தரத்தினாலேபெயர்த்தெடுத்து ஆதிபுருஷனாராயணமூர்த்திக்குச்சமானமாகியபலத்தையுடையவனுமாய்ச்சமுத்திரத்தையடையவன்இவனுடையபெயர்தெரியாதவர்கள் பலம்பொருந்திய சூலாயுதமும், பாசமும் இல்லாமல் வந்திருக்கின்றவிதத்திற்குச்சமானமாகக்கறுத்த எமனென்றுசொல்லுவார்கள். அதோ மலைக்குச்சமானமாக பெரிய ஆகாரமுள்ளவன்தான் களனென்னும் பெயரினையுடையவன் இவனருணன் வழிகொடுக்கவில்லையென்று ஸ்ரீராமமூர்த்தி அதிகோபங்கொண்டு அம்பினியால்திரத்தினால் கடலிலக்ஷட்டபோது அச்சுடாறுதற்குமுன்னே விசாலமாயிய சமுத்திரத்திலே சேதுவைக்கட்டி வழியுண்டாக்கினன். அவன்பக்கத்திலிருந்தவன்மூன்றுகாலத்தையுமுணர்ந்துபுத்திமானுமாயிய ஜாம்புவனென்பவன் முறைப்படி பரியத்தக்கவனும் தேவர்களெல்லாருஞ்சமுத்திரக்கில் மிதருண்டாகும்படியாகக்கடைந்த அத்தக்கரலத்திலும் இருந்த பெரியோனுமாவதரடிப்படைத்தவன். அவன்பெயர் ஜாம்புவனென்பார்கள். அவன் இவ்வளவுவயதாகியும் இன்றைக்குங்கூட இந்தச் சப்தலோகத்தையும் அம்மிணிக்காய்போலெடுத்தெறியத்தக்க அதிபலாஷ்டிகனாக விருக்கின்றன். அத்தச்சாம்புவனுக் கிருபாரிசத்திலும் ஒருகரியமலையினுருபகரத்திலும் இரண்டுமேருமலை நிற்கின்றதுபோலு நிறைவர்கள். நாமலக்ஷணர்களுக்குச் சமானமான வாகனும், தேவமாத்துவர்களுடைய பத்திரர்களுமாகியமித்தபலசாலிகளாகும், அதோநிற்கின்றனவன் அவன்தான் குமுதனென்றுபெயருள்ளவன். அவனிச்சார்ந்திருக்கின்றவனே சுமுதாகனென்பவன், இந்தப்பக்கத்திலிருக்கின்றவே அவன்தான் கவயன். அவனுக்குச் சமீபத்தில் விருக்கின்றனே அவன்தான் சுவையாகன். அதோநிற்கின்றனே அவன்தான் சிவனென்னும், பிரம்மாவென்னும், காம்சந்தேகிக்கும்படியலங்கைக்குவந்தசனுகிய அனுமானுடைய பிதாவென்னும் வாயுதேவனுக்கொப்பாக நினைக்கத்தக்க கேசரியென்கிற காமதேயத்தையுடைய அதிகபலசாலியானவன் மிருந்தபலத்தோடுங்கூடிய தோள்களையுடைய சிங்கத்திற்குச்சமானமாக விஷ்ணுதையுடைய சர்ப்பராஜர்களும், தேவர்களுங்கூக்கக்கும்படியாகக்கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்றனே அவன் அஷ்டகுலாசலங்களையும் வேரோடுபேர்க்கத்தக்க கல்லலையையுடைய சரபனென்கிறநாமதேயத்தையுடையவன். அந்தப்பக்கத்தில் இருக்கிறவன்சதவலியென்கிற பெயரையுடையவானரவீரன். இதோ முன்சுகண்ணிலாதவனுயிருந்தபோதிலும் திரிபுரங்களைத் தட்டேறித்தருத்திரமூர்த்திக்குச் சமானமாகநிற்கின்றவன்பனசனென்னிறவானரவீரன்சண்டைக்கல்லாத்தானென்னுளற்றுநிற்கின்றவன். இடபனென்கிறநாமதேயமுள்ளவன். அவனுக்கெதிராகத் தோன்றுகின்றவன் மகாபுத்திமானுகிய சுசேஷணனென்கின்ற பெயரையுடையவன் மூங்கிற்புதருகளுள்ள மலைகளெல்லாம் வேரோடும்பிடுங்கிப் பூமியின்கடினத்தன்மையைக்கிழித்து மிருதுத்தன்மையையுண்டாக்கினவனும்ஊடுவாமுகாக்கினியையும் குளிரும்படிசெய்த கோபத்தையுடையவனும் சூரியகுமாரனுடைய சகோதரனுக்கு இடதுபக்கத்திலேநிற்கின்றவனுமானகாளனுதான் தபிமுகனென்கிற பெயரினையுடையவன் அவனுக்குப்பக்கத்தில்நிற்கின்றவன்தான் சிங்கமென்னும்படியான பலமுடைய சங்கனென்று சொல்லப்பட்டவன். கேளுமையா! பிரதாபலங்கேள்வா! இக்வானரசைனியங்களுக்கு எண்ணுமில்லை! எல்லையுமில்லை! ஆகாச நகூத்திரங்களை இத்தனையென்று கணக்கிட்டாலும் சமுத்திரத்திலுள்ளநீர்களை எண்ணிப்பார்க்கக் கூடுமானாலும், கடல் மணலையெல்லாம் கணித்துக் தொகையைத்தபோதிலும் இந்தவானரர்கள்கணக்கிலகப்படமாட்டார்கள். நீரே பாருமைபாவென்றுகாண்பித்தான். அப்படிச்சாரன்சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டமிருந்தபலவானுகிய இராவணன் புன்சிரிப்புச்சிரித்து, ஓ! சாரா! காட்டிலேவசித்தக்கொண்டிருக்கின்ற அற்பமாகிய குரங்கைப்பற்றுகிறுயென்ன! வனசஞ்சரவிலும், பலமலைகளிலும், திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற அனேகமான்குலங்கள் கூட்டங்கூடி ஒருசிங்கத்தை எவ்வளசெய்யமாட்டும் அதுபோல இந்த வானரங்களெல்லாம் என்னை என்னசெய்ய கூடுமென்று சொன்னன், அந்தச்சமயத்தில், சூரியவம்சோத்பவராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், இராவணனுக்குத் தம்பியாகிய விபிஷணழ்வானைப் பார்த்து,தம்பிவிபிஷணழ்வானே! அதோலங்கைக்கோட்டைக்கோபுரத்தின்பேரில் நின்றுகம்முடையசையினுக்கோக் காணும்படியாகனிவுகொண்டு, ஆகாசமும்மறையும்படியாக்கூடியிருக்கின்றவர்களெல்லாம்மாய்இன்னபெயரினையுடையவரின்னுரென்று சொல்லக்கூடவாயென்றுகேட்டருளினன்.

விபிஷணழ்வான், சுவாமி! ரம்பை-ஊர்வசி-திலோத்தமை முதலான ஸ்ரீகளுக்கு கடுவே கோபுரத்தின்சிகரத்தமீதிலேநிற்கிறனே! அவன்தான் தன்பக்துக்களாகியகாற்காக்கனியெல்லாம், நரகமாகிய கழனியில் நடும்படியாக ஆக்கிலதைச்சேதுசெய்துவைத்திருக்கின்ற அற்பிருத்தியத்தை யுடையவனை ராவணனென்கிற பெயரினையுடையவனென்றார்.

கோபுரப்படலம்-முற்றிற்று.

மகுடபங்கப்படலம்.

விபிஷணழ்வான ராவணனென்றுசொல்லி, மற்றுருவனே கினைத்துச்சொல்லுகிறதற்கு முன்பாகச் சூரியகுமாரராகிய சுக்கிரீவமஹாராஜர், கண்களில் நெருப்புபொறி பறக்கும்படியாக அஞ்சனகேசியானவன் தன்குமாரருக்குச் சூரியனைக்காட்டிச் சிவந்த கனியென்றுசொன்னமாத்திரத்தில் அக்கச சூரியன்மேற்பாய்ந்த ஆஞ்சனேயரைப்போலக் குரிசொன்ன ராவணன்பேரில் சண்டைக்குப்பாய்ந்தார். தன்னுடையபிதாவாகியசூரியபகவான் ஆயிரக் கிரணங்களையும் பரப்பிக்கொண்டு உதயகிரிகினிடத்திலிருந்து அந்த லங்காகோபுரமாகிய மலையானதுதிதுண்டுபோகும்படியாகப் பாய்ந்ததுபோலுமென்று சொல்லும்படி. தேவாந்தகனும் ஒருசேரத்திரண்டு இருந்ததுபோலுள்ள சுவேதகிரியினுசிகரத்தினிடத்தில் தன்னுடைய சுவர்ணரதத்தின்மேல் பாய்ந்த சுக்கிரீவமகாராஜனுடைய சமுத்திரத்திற்குச் சமானமான விசாலமுடைய சேநாபிரபட்டியார் ராவண அபகரத்தின்பொருட்டுத் துரித்தமுறுகலத்தில் அந்தராவணன்மீது தனதுபுத்திபூர்வமாகப் பாய்ந்துசென்ற ஜடாயுமகாராஜனுக்குச்சமானமானவர். இப்படிச் சுக்கிரீவமகாராஜன்பாய்ந்தபோது, ஜன்னிவேய்ப் பட்டோடிவந்தடைந்த மெயருருவினராகள்சண்டி, விடாய்தணியும்படியான லேமேகசாமளருபரும், இருபச்சமுத்திரமாகவருமாகிய பூர்த்தமரோஜர்ப் பார்க்கும்படியாக இமையாக்கண்களைப்பெற்றுபிறடைந்தோமெனச் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, சம்பை முதலான ஸ்திரீகள் மயில்கள் தம்வசித்தாந்கொண்டிருக்கிற மலையினிடத்தில் இடிவிழுந்தமாத்திரத்தில் நடுங்கிப் பறக்குபோன்ற அந்தமாற்கூட்டத்தைக்கொப்பாக வோடிப்போதாகள் உதயகாலத்திருந்த காகப்பன்னலின்ற சூரியகுமாரராகியசுக்கிரீவமகாராஜர், விருத்தபலமுள்ளவனுன ராவணனுக்கு எதிராகப்பிரயோகமேலேக்குமுன்னின்ற கபிலைமலைபோலவும், கதிராசனத்தைக்கடைந்தபோது அதிற்பிறந்துலக்ஷ்மி முதலானவர்களுக்குமுன்பாகவின்ற உருத்திரமூர்த்திக்குச்சமானமாகவும் நின்றார். அப்படிநின்ற சுக்கிரீவனை, ராவணன்பார்த்து இவ்விடத்திற்கு நீவக்குகாரியமென்னவென்றுகேட்கவும், அதற்குப் பதிலுத்தரம் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் எதிரேபோய் அஷ்டதிக்குகளையும்வென்ற உயர்ந்த பெரியதோள்க ளிருபதும், ஒன்றோடொன்றுபின்னிக்கொள்ளவும், தேகம் நடுங்கவும்கொள்ளவும், அவனுடைய மார்பில் பலியும்படியாகத் தம்முடைய இரண்டுகைகளாலு மோங்கிக் குத்தினர். அக்கைக்குத்தைப்பட்டுக்கொண்டு, ராவணனுவன்மிருக்குகோபத்தோடும், அகிரமித்து நெருப்புப் பறக்கும்படியாகப்பார்த்து, பதுதுதினைகளினிடத்தும் பிரதிக்ஞையுண்டாகும்படியாக மகாவிருக்ஷத்திலிருக்கிறகோபம்போல் பக்கத்திலுள்ளதைழுத்து உயர்ந்திருக்கின்ற இருபது பெரியகைகளாலுமோங்கி, இடியிடித்ததுபோலச் சுக்கிரீவமகாராஜனையடித்தான், அப்படியடித்த ராவணன் தன்னுடையவிரல்கள்பட்டவிடத்தில், அவருடைய கேசத்திற்காயப்பட்டு, சக்ஞத்திதி யொழுகாகிற்கக் கர்ஜித்துக்கொண்டு எதிரேபோய் ஒருவருடலோ டொருவருடல் தாக்கும்படியாக இடித்துக் கண்களிலிருந்தும் அக்கினிபறக்கும்படியாகக் காளினுலெறிந்தனன். அப்படி அவன் உதைத்ததன்னினமரத்திரத்தில் குதிரொன்றுபாய்ந்துஓடங்கள் தரிக்கப்பட்டிருந்த பத்துத்தலைகளினிடத்தும் பத்துமுகங்களிலும் சுக்கிரீவமகாராஜர் எட்டியுதைத்தார். அப்படி உதைத்தச் சுக்கிரீவருடைய இரண்டுகால்களையும், ராவணன்பிடித்து ஒருகக்ஷணகோத்திற்குள்ளாக தேகமானது பதைபதைத்து உலைவுறும்படியாகப்பலவிதசேஷ்டைகளைச்செய்து மதத்த ஒருயானையைச் சிம்மமானது பிடித்து அலட்டினதுபோலஅலட்டி, அந்தக் கோபுரசனத்தின்மீதுபோட்டித் தன்காலைக்கொண்டு பிடித்துக்கினைத்தான். அப்படிநிற்கிற ராவணனுடைய பெரியதேகத்தை வேகமாய்ப்பற்றி இருக்குத்தமதுமார்புதலத்திலுலே அந்தத்தனத்தினின்றும் துள்ளியதூக்கி இரண்டுகோரதந்தங்களையுடைய மாயிருக்குமி மலைக்குகையிலிருக்கும் சொரிஞின்றது போலவும், ஒழுகுகின்ற ரத்தத்தைக் கையிலுல வாரிச் சுக்கிரீவமகாராஜர்குடித்தார். அப்படிகுடித்த சுக்கிரீவமகாராஜருடைய தேகமாயிய மேருமலையை அதேகபடைகளோடுங்கூடிய தலைகினையுடைய சர்ப்பராஜனைப்போலப் பலகைகளிலறிந்து, மனையைப்போலுங் கோடிய விருதையுடைய ராவணன் மிருந்தகோபத்துடனே நிருகளினிடத்தும் மலைகளினிடத்தும், பூமியினிடத்துமாகக் கெறிந்தனன். அப்படிசுழற்றின ராவணனுடைய மார்பில் ரத்தம்சிந்தும்படியாகக் குத்தி, தனதுபருத்தகரத்தை பெரியகைகளாகக்கொண்டு, நெற்பைப் பிடித்துத் தூக்கி அவனுடைய நிருக்கிட்டுப் பலம்-தைரியம்-தேஜம்படியாகத் திரிபுரங்களை அன்னுசுட்டெரித்த யுகாந்தகாலருத்திரனைப்போல அவனைக்கசக்கி வாகைகள் கோட்டையைச்சுற்றுத்த அகழியிலவிட்டெரிந்தார். அப்படி அகழியிலவிட்டெரிந்த சுக்கிரீவமகாராஜரை ராவணன் சென்றி மகாபபாய்ந்து பிடித்தது தானும் அந்த அகழியில் விட்டெறிந்தான், அலறும்படியே மறுபடியும்குமிரொன்று பாய்ந்து இவனேவதித்தபிறகு இருவரும்ஒருவரையொ

மூவரிடமும் இலக்கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு பார்த்து அவ்வாறிலிவிழுந்தார்கள். அப்படி விழுந்தவர்களாகிய இரவணனும், கருமேகமாராஜருமகிய இவ்விரண்டுபேரும் சுமுர்ரத்தை, ஒருவரையொருவர் விடாபிடியிக்கு, இடச்சரி-வலசரி-வலசரி-இடசரியாகத்திரிந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் காயப்படுத்தினார்கள். ஒருவருக்கொருவர்தோற்கவில்லை. ஒருவரையொருவர்விட்டு நீங்குவதில்லை, இவ்வொருவரும் வீரபொருதையாதலைக்கண்டு பேரி ஒருவர்மேலொருவர்பாய்ந்து ஒருவருக்கொருவர் முள்விடையாமல் எதிர்த்து நின்றார்கள். மிருந்த சோபுகொண்டு தளர்ச்சியடையாமலும் சிறுவிரமும்கூடி உப்படாமலும், சமயுக்குச்செய்தார்கள். அப்போதுகருமுமாராசரிய சுக்கிரீவமகாராஜர் அந்தஆகுயிசேமுத்திமாகவும், தமது அழகுபொருந்திய கைகளே வாகுவாகவும், பற்விலவிக்கும்போது அருக்கத்தியிலைப்பட்டுக்கொண்டு முழுவிப்போன்ற ஜலயக்கிரம்போலச் சுழலுன்ற இக்கமற்ற பாகஷசனிய இரவணனே மற்றும் அதிரியர்களும், தோன்றத்தாம் அந்தக் கிளையப்பற்றிக் கவடந்த வர்க்கத்துச் சமானமாகவும் தோன்றினர். இத்தருணத்தாக ஒருவரையொருவர் காயப்படுத்திப் புண்ணில் நின்றும் ஒழுகுன்ற ரக்தமானது ஆலியி லுடைத்தகருவிலிருன்றும் புறப்பட்டசாது பெருக்கெடுத்தோடுவதுபோலப் பெருகியோட, அவ்விருவருங்கழுத்தும்பருந்தும்-பறக்கிறது போல ஆகாயமாகமாக எழும்னேபோது அவர்கள் கண்களில் நின்றும், புறப்பட்டகோபாக்கினியாலே லோகமெல்லாம் தீயக் தகிப்பட்டது, விசாலமாய ஆகாசத்திலே யுத்தஞ்செய்கின்ற சுக்கிரீவமகாராஜாவரை, கருமேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய மேருமலையைஒத்த கோபமுள்ளவனை ராவணனுடைய வேற்றிலைபத்தரித்த இருபதுதோள்களிலும், கட்டிப்பிடிக்கப்பட்டபோது, ராகவினுலே பிடிக்கப்பட்ட பரிவேடத்தேகமெடிய தன்பிராவாதிபு நியஅகலைப்போல நினைந்தார். இக்கபிராசரம் ஆகாசத்திலிருந்து யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறபோது சுரியகுமாராரிய சுக்கிரீவமகாராஜருடைய மேன்மை, தனது இரண்டுதோள்களிலே மறைத்த மிருக்கபுலன ராவணருவனை உற்சாகமாகிய இளங்கோடையுடைய சூரியகதிரனமறைத்த மேகத்திற்குச் சமானமாகதிருந்தன். அப்போது சூரியகுமாராரிய சுக்கிரீவமகாராஜர் அந்தஆகுயிசேமுத்திமாகவும், தமது அழகுபொருந்திய கைகளே வாகுவாகவும், பற்விலவிக்கும்போது அருக்கத்தியிலைப்பட்டுக்கொண்டு முழுவிப்போன்ற ஜலயக்கிரம்போலச் சுழலுன்ற இக்கமற்ற பாகஷசனிய இரவணனே மற்றும் அதிரியர்களும், தோன்றத்தாம் அந்தக் கிளையப்பற்றிக் கவடந்த வர்க்கத்துச் சமானமாகவும் தோன்றினர். இத்தருணத்தாக ஒருவரையொருவர் காயப்படுத்திப் புண்ணில் நின்றும் ஒழுகுன்ற ரக்தமானது ஆலியி லுடைத்தகருவிலிருன்றும் புறப்பட்டசாது பெருக்கெடுத்தோடுவதுபோலப் பெருகியோட, அவ்விருவருங்கழுத்தும்பருந்தும்-பறக்கிறது போல ஆகாயமாகமாகமாக எழும்னேபோது அவர்கள் கண்களில் நின்றும், புறப்பட்டகோபாக்கினியாலே லோகமெல்லாம் தீயக் தகிப்பட்டது, விசாலமாய ஆகாசத்திலே யுத்தஞ்செய்கின்ற சுக்கிரீவமகாராஜாவரை, கருமேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய மேருமலையைஒத்த கோபமுள்ளவனை ராவணனுடைய வேற்றிலைபத்தரித்த இருபதுதோள்களிலும், கட்டிப்பிடிக்கப்பட்டபோது, ராகவினுலே பிடிக்கப்பட்ட பரிவேடத்தேகமெடிய தன்பிராவாதிபு நியஅகலைப்போல நினைந்தார். இக்கபிராசரம் ஆகாசத்திலே

முன்னே கான்போயக்கப்பகையையறுக்கிறேனென்று சொன்னமனமும் நானும் யாதொருதீங்கு மில்லாமலே வந்துசேர்ந்தோம், எல்லாச்சாஸ்திரக்கனியுங்கற்றறிந்த உம்முடைய ஞதரானவர் போயிருக்கபோது அன்றிரங்களுடனே அகேககோடி ராக்ஷசர்கள்வந்தெதிர்த்தார்கள். அவர்களெயெல்லாங்கொன்று தமதுவாலினுடைய பலத்தைக்காட்டி வந்திருக்க ஞானந்தவறிலே என்கால்பலத்தைக்காட்ட ஓடிப்போ யோடிவந்துவிட்டேனேயல்லாமல் ஏதாகினுஞ் சாரசியமுண்டாயிற்று ! வென்றுசொல்லித் தமதுதலையைவளைத்துக்கொண்டிவானராதிபதியான சுக்ரீபர் நின்றார். அப்படி வியசன முற்றுநின்ற சுக்ரீவமகாராஜரைப் பார்த்து லங்காதி பத்திய மோதிரமும் மிகுந்த ஆபரணமும் பூண்ட விபீஷணர் வானனவர் ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். அந்த ராவணேஸ்வரனுடைய கிரீடமென்றால், அவன்தலைமேலிருந்தன்றே ! அந்தத்தலையிலும் அது அதிகமாச்சே ! அந்திரமுயர்ந்தென்னவிருக்கிறது அந்தக்கிரீடம் அவர்தலையைபபார்க்கிலும் உயரைபபார்க்கிலுஞ்சிறந்ததாயிற்றே ! அவனுடைய பிரதாபத்தினை வேரோடே பிடுங்கிவந்துவிட்டீரே ! அந்த ஆதிசேஷன் சிரோரத்தினத்தைப் பறிக்கவேண்டினால் தன்கால்நகத்திலே கல்லியெடுத்துவிடவல்லவன். அந்த ராவணனுடைய சிரசிலுள்ள ஜீவரத்தினக்கனைப்பறித்துவந்தீரே ! மிகுந்த சௌரியவந்த திரிபுராந்தகனுலேயும் ஆகுமா ! இதற்கு மேலானகாரியமும் வேறேயுண்டா ! ஸ்ரீ உபேந்திரனுடைய மார்பிலே தரித்திருக்கிற கௌஸ்துபமணியையும்காகண்டனான சிவனுடைய சடையிலேதரித்திருக்கிறபாலசந்திரனையும் பறித்தாலும் அந்த ராவணனுடைய சிரங்களிலே தரித்திருக்கிற கிரீடங்களைப் பறித்துவந்ததே சிரியதாகுமச்சே ! சென்கண்டியிருக்கிற வானர வாகங்களிலுண்ட இந்தராவணனுடையகிரீடத்தைப்பறித்துவந்தீர், அவனுயம்பண்ணுகிறதற்குஅஞ்சிவாரம்போட்டுவந்தீரே ! வாதுவலயங்கள்பூண்ட புஜபலமுள்ளவானராதிபதியே ! என்று விபீஷணர்சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் அனுமெய்தான் இப்போது கம்பி செய்துவந்தகாரியம்தானோதுமா ! இது அந்த ஆயிருஷவராகவ்வரு பரண பலவான்செய்தாலென்னமோ ! சொல்ல மாட்டோமேயல்லாமல் பின்னே யொருத்தாலேசெய்து முடிக்கிறகாரியமா ! தன்னுடையபலத்திற்கு இது யமன் லவென்றும் கதவிரர்கள் செய்யத்தக்கது இதொரு கன்மையரவென்றும் எண்ணிச் சொல்லுகிற சல்லாமல் இது ஞாலேசெய்யச் சக்தியமென்று ஸ்ரீராமர் அதிதியாக இருக்கத்தடனேசொன்னர். அப்போது சுக்ரீவன் தனதையருமான சமர்த்தியத்திலே ராவணனுடைய கிரீடகனைப்பறித்துவர அதைப்பிரகாசமாய்க்கையிலெடுத்தோனருய் முடியப்போகிறதென்று அந்தராக்ஷசருக்குப்பயந்து ஒளித்துப் போகிறவனைப்போல அந்தமானதிரிக்கப்பால மறைந்துபோனன்.

மனுடபக்கபடலம் - முற்றிற்று.

அணிவகுப்புப்படலம்.

ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவன்செய்துவந்த ஜயத்தை மனதில் நிறையவைத்து நினைத்து நினைத்துக் கோள்களின் பூரித்துக்கொண்டிருக்க அப்போதுவந்த இருளுக்கு ராவணனுடைய கிரீடமானது கையினைக்காய்ப்பிரகாசிக்கச் சுவேலாசலத்தைவிட்டிறங்கித் தமதிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தார். ஒருகாரு மிப்படிப்பட்ட அவமான மடைந்தவனல்லாத இலங்காதிபதியான இராவணேஸ்வரன் இதைத் தேவர்களவர்துன்று கண்டீர்களேயென்கிற காரணம் அதிகரிக்கவும், ஸ்ரீகன்பார்வை அப்போது பார்த்திருந்த புருஷர்கள் நோக்கம்போலக் கூசாமல பார்த்திருக்கவும் சாகாது செத்தவனுடைய அபதிர்த்தியைப்போல அந்த உத்தரகோபுரத்தைவிட்டு இறங்கி அவமானத்திலே தளைக்கப்பட்டமார்புடனே முங்களேயெல்லாம் தலைவணக்கமாய்வனைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய அரண்மனைபோய் மந்திய பரனுதையும் ஆடலபாடல்களையும்விட்டு ஒருவருடனேயும் பேசாமல் தன்படுக்கையிலேசேர்ந்தான். அப்பபதுக்கையானது நிராகையுடைய பால்சமுத்திரம்போலவும், அதின்பேரில் ஸ்ரீவத்தினக்கனையிழுத்து பதித்திருக்கிற ராவணன் பலதலைகளிலுமுள்ளரத்தினக்கனையிழுத்து தன்மீது சயனித்திருக்கும் ஸ்ரீசாட்சுண்ணிய பரப்பிரமத்தைப் பிரிந்திருக்கிற ஆதிசேஷனுக்கொப்பாகவுமிருந்தான். அப்படியிருக்கிற சமயத்தில் தாயைப்போலத் தன்னுடன் பழகினவர்களுக்கும் தன்னுடையநிலைமை இப்படிப்பட்டதென்று காட்டாத மாயவித்தைகளில்கேரின சுவந்தூரலன் பள்ளியறைவாசலில்வந்துநிற்க, வாசற்காவலனிகளிலொருவன் இராவணனுகேவந்து சுவாமீ ! எதிர்ச்சினருடையசேனையிற்போய் அவர்கள்காரியமறிந்து வரச்சொல்லியனுப்பினதுதன் வந்திருக்கிறானென்று வணங்கிச்சொல்ல, அழையென்றுகியாபித்தான். அவனும்வந்து வணங்கிநிற்க, அவனைப்பார்த்து அடா ! யேநித்தவந்த எல்லாக்காரியங்களையு மோளியமறிந்தெல்லென்று ராவணன்கேட்க அத்தச்சாதுரியபுத்திமானனதூதுவன் இராவணனுடைய முகக்குறிப்பினுலனுடையமனத்தையறிந்து கொண்டவனுய்த் தன்சரீரத்தை வணக்கமாய்வளைத்துக்கொண்டு மென்னத் தான்போய் வந்தவரலாற்றைச் சொல்லுகிறான். சுவாமி! பதினேழு வெள்ளஞ்சேனைகளுடனேயும், வீரலட்சணன்முடனே யும், அனுமான் நம்முடைய மேலைக்கோட்டை வாசல் அநேகக்கைப்பற்ற வருகிறதாக விருகிறது. ஸ்ரீலாமனும் அங்கதன்பதினேழுவெள்ளஞ்சேனைகளுடனேதென்கிற்கு வாசலிச்சாதிக்க வந்திருக்கின்றன், நீலன்பதினேழுவெள்ளஞ சேனையுடனேயும் அனேகம்படைத்தலை வருடனேயும், கினமக்கோட்டைவாசலில் சேர்ந்திருக்கின்றன். மற்றப்பதினேழுவெள்ளஞ்சேனையுஞ் சுக்ரீவனுக் தன்னைப்பிரியமளிருக்கும்படியாய் வடக்கு வாசலில் நிற்கும்படி அந்தச்சாதுரியத்தினருதுரகலமாகவும்திருக்கின்றன். இந்தச் சேனைகளுக்கெல்லாம், இப்படிக்கரயுங்களியுஞ் சுற்றித்திரிந்து கொண்டு வரும்படியாக இரண்டுவெள்ளஞ்சேனைகளையனுப்பியிருக்கின்றன் இந்தவாசல்களின்தோறுங்கிரிந்து மருமங்கள்தெரிந்துசொல்லும்படியாய் உம்முடையதம்பியைத் திட்டம்பண்ணியிருக்கின்றன்தானுக்குன்தம்பியும் சண்டைக்கெதிர்த்துநிற்கிறதாயிருக்கின்றன். இதுதான் அவ்விடத்தில்நடக்கச்செய்தியென்று அந்தச்சார்த்தூலன் சொல்லக்கேட்டு, கண்களிலெல்லாம் கெருப்புப் பொறிபறக்க, கர்னயதினம் அவர்களுடைய சரீரங்கள் என்னுடைய தேர்க்காலிலேநசுங்க, அவர்கள் ரக்தம் புழுதியுடனேகூடப்பறக்கும்படியாய்ப் பண்ணிப்போடுகிறேன் பாரென்று பல்லைகெறுகெறுவென்றகடித்துச் சுக்ரீவன் குத்தினகுத்துகளினுலே ரக்தம்பீறிட்டு அத்தரத்தக்குறியாற்கிவக்குருரியவுருயமான கிலமகினெயிலோடிபிரகாசிக்கிறதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற தோள்களோடையராவணன் மன்மதபாணத்தால் எரிக்கப்பட்டுப் புஷ்பமெத்தையைவிட்டு வேருெரு ரத்தினசிங்காசனத்திலேபோயிருந்து போசனைசெய்து அந்தக்காலத்திற்குத்தக்கபடியொரித்துப் பலாபலங்களை யுரிஞ்சுசெல்லுகின்றதன்வசிசரம்பஞ்சாயுவுக்த மந்திரிகளை அழைத்துவரச்சொல்லி அந்தரபிக்க, அப்படியே அவர்களுந்த அரண்மனைவந்து சேர்ந்தார்கள். பாலவனத்தில் சினலாயெ தங்களுடையகேசரைச்சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல பளிங்குக்கல்லாற்கட்டிய ஒருபெரியமண்டபத்தைச் சுற்றிக் காவலசெய்யும்படிப் பத்துக்கோடிப்பேய்க்கூட்டங்களேவி, மிகுந்தஅறிவுள்ளவர்களானமந்திரிகளோடு அத்தமந்திராலோசனைமண்டபத்தைச்சேர்ந்து அவர்களோப்பார்த்துக் குரங்குச்சேனைகள் எங்கும்வந்து சுற்றிக்கொண்டதே வாசலுக்குவாசல் வானரங்களாகதிறந்து யுத்தத்திற்குத் தலைபட்டு கம்மை இன்னமும் விடாது வருத்தப்படுத்துகின்றனுகளே ! நாமிதற்கென்ன காரியம்செய்யத்தரும் என்று அவர்களே விஞவினுஅதற்கு அவனுடைய அம்மானுயினசம்பன்மிருத்தகோபத்தொண்டு கண்களில் கெருப்புப்பொறிபறக்க இடிமிடித்தாற்போலச் சிரித்து, பூமியைக் கையாலறைத்து சொல்லுகின்றன் - ஐயா, ராவணு! எழுபதுவெள்ளவரசைசனியங்கள் கம்முடைய கோட்டை மதிலேயெல்லாஞ்சூழ்ந்து முற்றிக்கை செய்துகொண்டனுகள். இப்போது நீ வேறென்னமோ செய்ய ஏற்பட்டாய்போலுகிறன்றது. நமக்குப் பெரியசாதுரத்திற்கெப்படனு ஆயிரம்வெள்ள ராக்ஷதச்சேனைகளிருந்தும் சத்துருக்கள் கோட்டையின் அரணிப்பைப்பற்றிக்கொள்ளுமப்டியாகநெருங்கி மேற்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். வளைதடி, முழுவாயுதம், தண்டாயுதம், வில், வாள், சூலாயுகம். என்னுசொல்லப்பட்ட பெரிய ஆயுதங்களைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு கம்மிட ராக்ஷசவீரர்களோபித்த காலத்தில் அவர்களுராருக் கும்பிடுபோட்டுவிட்டுத் தங்களுடைய சைனியக்களுக்கு முன்னுகத் தேவர்களெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்தார்களே ! அப்படிக்கிருக்கக் கையில் ஒருஆயுதங்களுமில்லாமல் இந்தக்குரங்குப்படைகள் வெறுங்கையால் வெற்றிகொள்ளுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஐயோ ! காமவிகாரமலலவோ கம்மை இப்படி வேரோடுங் கெடுத்துவிட்டது. என்று மின்னும் அதிகபசுத்தோடு ஒருவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினுன இந்த ஊருக்குவந்து கெருப்புவைத்து சாம்பலாக்கிவிட்டுப்போன குரங்குக்குக் கையிலே சக்கரமுண்டா ! மலிகளுக்குச்சமானமான பத்துத்தலைகளையுடையபிரதாபலங்கேசுரனுடைய உன்னுடைய கிரீடத்தினுள்ளநாயகரத்தினங்களைப் பறித்துக்கொண்டுபோன சுக்ரீவனுக்கு சூலாயுதமும்-வானாயுதமும்-வேலாயுதமும்-உண்டாபிருக்கனவோ ! இந்த இரண்டுருங்குகளின் கைகளில் ஓராயுதத்தையும் கண்டோமில்லை. நகையால், இனிராமனுடையபாணம் வரிசை வரிசையாகப் புறப்படுகிறதற்கு முன்னதாக எதிரிகளுக்குள்ளே அதிகஉத்தமையான அக்கச்சீதையைக் கொண்டுபோய்விட்டு, ஆயுதமில்லாத அந்தசேனைகளைச் சேர்த்து பல ஆயுதங்களையுமுடைய நாம்அடைக்கலம்புகவேண்டுமேயல்லாமல் அவரவர்கள் மட்டில் தப்பி யொளித்துக் கொள்ளுகிறதற்கும் வேறேவழியிருக்கின்றதா வென்று சொன்னன். அப்போது கண்களில் நிப்பொறி பறக்கும்படியாக மாதுலனைபபார்த்து எனக்கு அபகித்தி சம்பாதிக்கிறபோலிருக்கின்றது, நீ என்மீது பக்ஷபில்லாதவனுகி நமது குலத்தின் பராக்கிரம முதலியவற்றை அறியாதவர்கள் சொல்லுகிற காதலவார்த்தைகளையா சொல்லுகிறை யென்று, பின் பிறரால் கிரிக்கப்படுகிறவனுபோல ராவணன் மிகுந்த கோபத்துடனே சொன்னன். அந்த மிகும்பன், பின்பொன்றும் பேசாமலிருந்தான், அப்போது ராவணன் பிரகஸ்தனைப்பார்த்து, காலவேஷர் யாவரையுஞ்சம்ஹாரம்பண்ணின ஆயுதங்களெயெல்லாந் தரித்திருக்கின்றசேனுபதியே ! நீ இருதாமவெள்ளம் ராக்ஷசசேனைகளோடும், உன்பந்துஜனங்களோடும், பிரக்குயசாலிக்காரியம்செய்யத்தரும் என்று அவர்களே விஞவினுஅதற்கு அவனுடைய அம்மானுயினசம்பன்மிருத்தகோபத்தொண்டு கண்களில் கெருப்புப்பொறிபறக்க இடிமிடித்தாற்போலச் சிரித்து, பூமியைக் கையாலறைத்து சொல்லுகின்றன் - ஐயா, ராவணு! எழுபதுவெள்ளவரசைசனியங்கள் கம்முடைய கோட்டை மதிலேயெல்லாஞ்சூழ்ந்து முற்றிக்கை செய்துகொண்டனுகள். இப்போது நீ வேறென்னமோ செய்ய ஏற்பட்டாய்போலுகிறன்றது. நமக்குப் பெரியசாதுரத்திற்கெப்படனு ஆயிரம்வெள்ள ராக்ஷதச்சேனைகளிருந்தும் சத்துருக்கள் கோட்டையின் அரணிப்பைப்பற்றிக்கொள்ளுமப்டியாகநெருங்கி மேற்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். வளைதடி, முழுவாயுதம், தண்டாயுதம், வில், வாள், சூலாயுகம். என்னுசொல்லப்பட்ட பெரிய ஆயுதங்களைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு கம்மிட ராக்ஷசவீரர்களோபித்த காலத்தில் அவர்களுராருக் கும்பிடுபோட்டுவிட்டுத் தங்களுடைய சைனியக்களுக்கு முன்னுகத் தேவர்களெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்தார்களே ! அப்படிக்கிருக்கக் கையில் ஒருஆயுதங்களுமில்லாமல் இந்தக்குரங்குப்படைகள்

த்துக்கொண்டிருக்கின்ற யானைவீரர்-குதிரைவீரர்-தேர்வீரர்-காலாள்களான்ற இருதுறுவெள்ளஞ் சேனையுட னே வடக்குவாசலை நால் தரத்துக்கொண்ருநிறேனென்று யுத்தம்பண்ணினான். அப்போது இருதிறத்தாருக்கும், யுத்த அபேட்சையுண்டாதி னாலில்பொழுதுவிடியவில்லையென்று உதயத்தை எதிர்நோக்கிக்கொண் டிருக்குமையல் அந்தராத்திரி ஒருகற்பகாலம்போலநீளுவதாகக்காணப்பட்டது, அலைமகளும் இனி ராகூதர்களாலுண்டாகும் உபத்திரவங்கள் ஒழிந்துவிடுமென்றெண்ணிக் குதூகலமாயிருக்கும் தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலிய சாதுசனங்களுக்கும், லோகங்களிப்பது வே தாங்கிப்பதாகவும், துங்கிபதுவே தாம்துங்கிப்பதாகவும், கொள்பவராகையால் ஆதிசங்கற்பத்தில் படைத்தவேத்தக் காலம்வாய்த்தென்றிருக்கிற ஸ்ரீராம பிரானுக்கும், ஸ்ரீருகுலோத்தமருடைய-சொளத்திரியத் திலுமுதி அவருடைய திருமார்பையிட்டுப்பிரியாதகாலம்மிடைத்தென்பதினால், ஜானகிப் பிராட்டியாருக்கும், தன்னுடைய பதைமைப்புதியால மனுஷியென்னென்னி நான கலபத்திலே வெற்றிகொள்ளல்லாமென் அகங்கரிக்கும் ஹேயகுண சிலதுகிய ராவணனுக்கும் ஆகத்தை விளைப்பதாகவுமிருக்கது. அப்போது பேர்துமை-தயைமுதலிய சற்குணங்க ளிலலாத அதிக பலாந்தனாகிய ராவணனுடையகொமைக்கும் பயங் வெளிப்படாமல் வேதனைபட்டுக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் இம்மாப்படைவோருடைய கவத்தைப்போக்கி க்காக்கவல்லவனாக்கண்டி வெளிப்பட்டாற்போலச்சூரி யன்உதயமானான். அப்போது ஸ்ரீராமபிரானுடைய சேனைகளும், அதிகசெனியத்துடனே கடல்களினிலை சோர்ந்துபோகவும், ஆகாச மெல்லாம் மறைபட்டுப் போகவும், ஜலதினெழும்பும்படியாகப் புறப்பட்டுத்தக் கன்னாகதியோ கத்திரிவமகாராஜாவினுடைய சேனைகளின்படி அ க்கத்தவசல்களின் சமிபத்திலேபோய் லங்கைக்கிய வ னேத்தச்சொண்டி அக்கசோட்டைமதிலேத்தாவி ஆகா சத்தை முழ்கொண்டிருந்த இருளும், இச்சேனைகளி ணடையதேகாந்தியால அழித்துபோகவும், அண்டமு ங்கிக்கமெடுக்கவும், ஜ்வாலித்தகுகள். அப்போதுகக் திரிவமகாராஜனு மிகாயபெருமானும் பின்னைவர அந்த சமயசேந்திரதி தேவர்கள் தொழுது வாழ்த்த ஸ்ரீராம மூர்த்தியும், லக்கைவைசோக்கிடகந்தார். சுல்ல சன்தி ணைந்தசனும், ஆனவிடகூடாத பலருள்ள ராகூதர சேனைகடனே உள்ளேயுடையதாகவிருந்தும், கருங்கட லலே வெளியேதுபோட்டதன வானரசேனைவரல் வரேத்துக்கொள்ளப்பட்ட அக்கபாவியினுடைய லங் டிட்டணமானது பாற்கடலமத்திலுள்ள ஒருகுகரத் தைப்போலிருந்தது. ரோகதேசனைப்பிடிக்க வீரிய வலிமையிலலாத சேனைகள் லங்கைமாகரத்தை வளைத்துக்கொண்டது. மேலும் அந்தலங்கையானதுமி ரலயகாலத்திலபிரம்மருத்திரேந்திரரி ஆதுமாதோடி ன் தன்னிருப்பத்தை மாயப்பெருமானுடையதிருவரு ரமபோலவும் நினைத்திருந்தது.

அனுமப்புப்படலம்-முற்றிற்று.

அங்கதன்தூதுப்படலம்.

ஸ்ரீராமபிரான் இக்கப்படி அதிசிக்கிமகாகவடக்குவா சலின்சமீபத்திற் தெழுக்கருளி, எழுபதுவெள்ளஞ் சே னைகளையுடையவராய அந்தக்கள்ளனே வரவு பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கு, அவன் வாவாணைதினுலே விபி ஷணுழவானைப்பார்த்துத் தம்பி! எனக்கொருகல்லபோ சனைசொன்னுலிறதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இப்போது ஒருதூதனை ராவணனிடத்திற்கு அனுப்பித் தீதையை விடுகிறையாவென்று கேட்டனுப்பினுல் அதற்கு மதுத்தசொல்லி அனுப்புவானுலில், அதன்மேல் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கலாம், அதுவே என்போச்னையும், இராஜதருமமும், நீதியுமென்று திருவாயினியானவர் சொலல அந்த வார்த்தையை ராகூசாதிபதியான விபி ஷணுழ்வான்கேட்டுக் கலாமீ! அழகாயிருக்கின்றதென்று, வானராதிபதியான சுக்கிரீவமகாராஜனும் இது இ ராஜதருமமே வேறல்ல, இராஜாக்களுக்குச்செய்யத்தக் கதேயென்றுள். இதுகளெலலாம் இனியபெருமான் கேட்டு! அவனே இரந்து காம்கேட்பது மிருந்த வனை மாரும், ஆகையால இனி நாம் ராகூதர்பேரில் அஸ்தி ரப்பிரயோகஞ்செய்வதேயல்லது, அவனே யொருபொ ருட்டாகவென்னிச் சமாதானவார்த்தை சொல்லியனு பபுவதுதகாதென்று பின்னையுஞ் சொலலுகின்றர். தே ஜஸ்வையுடைய லோகமாதாவைச் சிறையிலேவைத்த தல்லாமல் தேவர்கள் நிலைன்றதலனபோக்கியும் மி ருத்தவருக்கப்படுத்தினுன். சகலஜீவகோடிகளும்அழி த்துக்கொன்ற இவ்வுலகில், சகல லோகங்களையும் ஆசையினுலே தானே துரத்துறுன். இந்திரனுடைய சகா சொம்பிரசக்தியாலுஞ் தானே அபகரித்துக்கொண்டா ன் தருமக்கப்பிணவழியே நடத்தின்றன். அல்லாமலும் சுவாமி! தேவரீர் அனலில்லாத துக்கசாகரத்திலே மு ழுகிரிருக்கும்படியாக வஞ்சனைசெய்து சேவியாவையு ம்பிரித்தான். இகில்லாதவராயழுதுகொண்டு போகிலு ந தோபிராட்டியாரது அங்கத்தைச் சக்கமாட்டாமல் கலியாயுத்திற்குவக்க வம்முடையபிராவையெழுட யுனையும் முன்னேசொன்னிருக்கின்றன், அப்படிப்பட் டபாவிக்கு நாம் தாதனப்பிரல் அவனதற்கினசேர்து பி ரட்டியாரையிட்டுவிடுவானே யாகில் அப்போது அவ னேக்கொல்லாமல் விட வேண்டியல்லோ வரும், அத்தப் படிவிடுவிட்டால் தேவரீருடைய பேருங்கிர்த்திராத் நிறைசைக்கும் லங்காதிபத்தியம் உன்கென்று இவருக் குவக்குக்கொடுத்திருக்கிதும் கீர்ருமல்லவோ? கி ர்பன்னினசபதம் எப்படிவரும் கம்முடையம் அன்பி னுலே அதுகளெலலாம் விட்டுவிடுவாரில் இந்தல ங்கைதுவடைய பலத்தைப்பார்த்து, இடில் நாம்பிரவே பிப்பது மிருந்தபோல்லாங்கைத்தருவென்று அஞ்சி கி ன்றுவிட்டமென்றுலகத்திருத் கொன்றமே? ஆக லால் எவ்விதத்திலும் போர்செய்வதே அதிகச் சிறப்பா தமென்றுசொன்னர். அந்தவார்த்தையைக்கேட்டவி ரசிகாமணியாகியஸ்ரீராமமூர்த்திகைத்து ஒருவார்த்தை

அருளிச்செய்கிறர். தம்பி! நாமொன்றையுமொருபோ தும்மதக்கலனல்லேன் பிசாசப்படிக்குவந்து முடியப் போகிறது, துணையும் தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல் லிபிருக்கின்ற நீதிசாஸ்திரத்தை நிக்கிடப்பது யுக்தம லலவே! அதிகபலசாலிகளாலுஞ்சொமையினுலே யெக்தக்காரியமும் செய்யவேண்டும், அப்படிசெய்தி நாதே ஜெயமானகாரியம் அதுதான் தருமமாகுமென் அ அவருக்குச் சம்மதியாகும்படிசொன்னர். அப்படி யாகச்சொல்லி இதற்கு ஆசையனுப்புவோம், அனுமா னே அதுப்பிரல் இவனத்தபிர இவ்விடத்திற்கு வரத் தக்கபேர் வேறேயில்லையென்ற அவர்களுக்குத் தோன் றும் ஆகையால் அங்கேபோனவிடத்திலே அவர்கள் த ங்கள்சௌரியத்தைக்காட்டினுலும்அதனையமுஜித்து ச் சுகமாய்ப்போய்வரத்தக்கவன் அக்கதனென்று அவ னே அழைத்தாகம்மெனனாய் நீ அந்தச் சத்துருவிடத்தி ற்குப்போய் என்னபிபிராயத்தைச் சொல்லிவரவேண் டுமென்று ஸ்ரீராமபிரானுஞ்சொன்னர். அவரருளப்பா ட்டைப்பெற்ற அங்கதகாஜனுக்குத் தோள்கள்பூரிக்கன அவனுடையசுற்தோஷங்களையும் இவனவல்லவனே வென்று கூறத்தாமாருமோ! அவன் சுற்தோத்துடனே எழுந்திருந்து சுவாமியைப்பார்த்து அடியேன் அந்தக் கொடியோனை ராவண்னிடஞ்சென்று யாதிசொல்ல வேண்டுமென்னவென்று பரிந்துகேட்க, வன் கறும் புகழ்ந்துசொல்லும் பெருமிதத்தையும்பெறவே ண்டிச் தையையிட்டுப்பிழைப்பதோ! அல்லதுநரகத் திற்கேதுவாகப் பத்துத்தலைகளும் பனங்காய்கள்போல ச் தின்றுதின்னமாயதுபட்டு மாண்மோவனதோ! உன் சம்மதியென்றுகேள். விரோதமாக அவன் கோபக்கொ ண்டு மறுத்தாலோயாகில் நாங்கள் வந்திருக்கும்போது, நீ கோட்டைக்குள்ளே மறைத்திருக்கிறது தருமமல்ல வே! சௌரியவந்தனுக்கிது அழகாகுமோ? அல்லது ஆண்மையாமோ? சாமார்த்தியமு மல்லவே! உனக்கு னதிலவன்று யுத்தஞ்செய்யச் சக்தியுண்டானுல்வந்தெ திர்க்கலாமெனச் சொன்னதாகச் சொல்லக்கடவாயெ ன்று ஸ்ரீராமபத்திரர்சொன்னர். அப்போது அங்கதன் சேவித்து ஒருசிம்மாசனது ஆகாசத்தில்தாவிப்போறி றதுபோலவும் ஸ்ரீராமபாணத்தின் விசையைப்போலவு ம் அதிவேகமாய் அனுமாருக்குசின்டாவதாகியென்று சொல்லும்படி கல்லவார்த்தைபெற்றனே! எனக்குச் சமானமாரிருக்கிறர்களென்கிற மமிர்சுயிபுடனே வே லாயுதத்தையுங் தோற்கடித்து கொருப்புப்பொழி பறக்கு ம்படியாகப்பார்க்கிற ராகூசரைச் செய்ய கொளனும்ப டிக்குத் திருப்பாற்கடல் சயனத்தைவிட்டி அயோத்தியி லெழுந்தருளின ஸ்ரீராமருடைய நியமனத்தைக் சிரச தனத்த தாதனை இந்த அங்கதராஜன் குயினைத் தா ண்டிப்போக்கூடாததும், மகமேருவிலும் உயர்ந்திருக் கின்றதுமான மதிலையுந்தாண்டி அந்த ராவணனிருக் கிற இடம்போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தி லகேக சா கூசர்கள் அழுதுகொண்டி அக்கஅனுமானைவந்தானே வென்று பயந்தொழுகின்ற பந்துக்கள்தங்களோச்சத்தி

க்கொண்டுவந்த தன்னிடத்திற்குவந்துமுறையிட்டுக்கொ ள்ளுகிற வீரர்களுடைய வார்த்தைகள் தன்னுடையபத் தமுகங்களிலுமுள்ள செயிகளில் தயைபத் தன்காலில விழுகின்ற அந்தச்சேனைகளைப்பார்த்து ஆசசரியப் பட் டுக்கொண்டிருக்கிற ராவணனை அங்கதகுமாரன்கண்டு நாம் கலலிலுஞ்ம மரத்திலுஞ்ம இந்தச் சிறைகடைக்கட் டினனு பெருமையெல்லலவோ எண்ணியிருந்தோம்! இவன் பிரதாபத்தைப்பார்த்தால் இவனையும் வெல்ல நி னைத்துக் தையங்கொண்டி புறப்படுவோர்களு முன் டோ! இவன்கையிலாயுதமெடுப்பானுல் ஸ்ரீராமர் கை யில் வில்லொன்றிருக்கலலவழல் வேறேபெறிக்கவரி ம்பவாகளுமுண்டோவென்று மிருத்த ஆச்சரியத்துடன் பிரமித்துநின்று இவனேவெல்லவேண்டுமென்று நினைக் றவர்கள் யுத்தத்திலே இவனோடேர்தடத்த வல்லதை யாயிய விரலியின்மார்பில் ஒரு அம்பெய்துகொன்று வந்த அந்த ஸ்ரீராமர் குறித்தகாலமலல பிழைத்திருக் கின்ற மற்றவாலே இவனை யேதேனுஞ்செய்யலாமோ ஆபரணங்களிலலாமலே அழகை விளைக்கும்படியான ஜோர்மோட்டியார்பேரில் ஆசைவைத்திருக்கின்றஇவனை க்கொன்று இவனுடையதுராசையை அறுத்தெறியவல லமையுள்ளவர்கள் யாரிருக்கின்றர்கள். ஆதிசேஷனும் துபாயந்து அவனுடைய சிரோரதினங்களைப் பறித்து வந்த கருடனைப்போல இவன்மேற்பாயந்து இவனைம லையுத்தஞ்செய்து இவனுடைய கிரீடத்திலுள்ள ஜி னத்தினங்களைப் பறித்துக்கொண்டுவந்த கம்முடையதி பி யதந்தையே வல்லவனென்று திருபாகியாயிய ஸ்ரீராம தூதனன அங்கதன் இப்படிப் பலவாறுமனிதத்துக்கோ டியு அகிவிரமயமான நிடையும் யமனையுஞ் சேர்த்து அவலகூடனே காலகோடியிதத்தையுங் கூட்டிச் செ ய்ததுபோலக் கிரீடங்களின்ன ஒருகுமிடமிருக்கி தபோல இருக்கி இக்கஸ்தமொத்த ராவணனுக்கு முன்னேபோய் கின்றன். இப்படி எதிரே நின்றவனைப் பார்த்து காலாக்கினிபோலக் கோபத்துடனே இப்போ து இக்கேவக்த கீயார்! வக்காரியம் எனன! இந்த ரா கூசர்கள் உன்னைக்கொன்று கின்பதற்குமுன்னே தெரி யுக்சொல்லென்று ராவணன்கேட்க, வாலிபுத்திரனுயி அங்கதன் கக்கஸ்தலைலாம் பிரகாசிக்கவைத்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறன்.

கவி.

பூதநாயகனிருந்தபுவிக்குநாயகனப்புமேல், நிதை நாயகன்வைகுளன தெய்வநாயகனென்பவ, வேதநாய கன்மேனின்ற 'விதிக்குநாயகன்'முன்விட்ட, தூதனும்வ ணிக்கமாற்றம்சொல்லிடவ்வீதனென்றான்.....

என்பன—பஞ்சபூதங்களுக்கும், சமுத்திரத்தால் சு முப்பட்ட இந்தப் பூலோகத்திற்கும், நீ பூமியோடு பேர் த்திதெடுத்துகொண்டிவன்ற லோகமாதாவினை தொபிரா ட்டிக்கும், சமஸ்தலோக நாயகர்களாயெப்பம்ம தேவ தேவேந்திரர்களுக்கும் நீ காள்தோறும் ஏவலருன்ற வேதத்திற்கும், சகலராதுமாக்கினியர் தன்னிபாப்பர. நடத்திவருன்றமேலாயினிதிகும் ஆயி இவைகளுக்

கெலாம் திருப்திகரமாயகனிருக்கின்றதுஸ்ரீராமநாமாக
ரக பிரமஹத்திலில விடப்பட்டதுதனக்கொருதரு, ரா
வ அவருனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தியமனிடத்தைச்சொல்லும்
படியாக வர்கேளென்று இவ்வாறு அகத்தன் சொல்ல
வே அரணமயனும் அரியமுலவாமல குரங்குகளுக்கட்
டிக்கொண்டிவந்து கடலரசியு குடைக்கு ஒரு சேதுக
டி. இன்னம்பயந்துகொண்டுஉன்னைத் தூதனுப்பினே
ரனே ரோகரசயன் எவ்வ தனைத்து, கங்கைகையும்,
முகாரும்பிலைவைபுத்தன்ற நிற்றேத்திரசரிக்கும்மை
லிகமருசுசரத்தரிக்கு விஷ்ணுசக்தும் முன் எனறும்
மாபவத்தகையுடனும் இந்த வனாவாசினைடை அந்த
ரிமா பரதரயிருக்கவும் அவன்செய்கி விருகடமும்,
அகம்முனுனுக்குக் தாதாக இனிவேற்று பயப்படாம
ரிபோதுசொல்வனியார சொலலென்று ராவணன்கேட
டு அங்கதன் நான்தேவேந்திரனுடைய குமாரனும், பூர
வகாலத்திலில ராவணைகொன்றிருப்பின் அழகானதா
ரகோனாதிசொத்தும் நின்வாழ்லேலேடிருக்கொண்டிமமி
னைத்தாவிடு நிம்திதனாம தேவர்தனனுபடிபடி
மாகரனினுலே கடலைக்கடைந்து அமிர்தவெயிதல
னுமான வாலியினுடைய புத்திரனென்றுசொன்ன
அதைக்கேட்டி உன்தப்பன எனதருகிலேநிலைவெனி
நகரும் பறவைகளையச்சொன்ன தியேசுயிர்க
ருகினிறுய அப்படிபட்டவன் மகனுனி மலைபோன்
குதூறுவனதைப்பார்க்கிலும் நிகனே வேறொருகோ
டான வானரபெருமையம்காகொருதிகேனடா
ரனாடு வாலாரபெருமையம்காகொருதிகேனடா
ரனாடு விழிலடையாமலவந்து பெரியபகாருசெ
ய்து வாழிகரு மினோயாலையா லெனகருமந்தினை
ரறையே அலைனினாலவ, நகபபிறை கொள்ளை
பிறகேரும்பிடுகொண்டிமிர்து பேதனைபபோ
லருவரும்பெற்றேன. உன்னை என குமாரனைவம் பெற்
று அம்மையுஞ்சுகமா இனறைக்கோராகரிபமிருகமிரு
பொறிறதறகுச் சரதேகமில்லை, உனராஜிகம் வனக்கே
சொலிதென, சீ வழிகாலபயிதகம அக்காலுபதனை
ரான்கொலை சுமர்நிறு, தேவர்களெலலாம் வக
ரிழுட்பொயினிகரனதமிலேவைத்து மைகாரவ
வாக உனக்குராவனே ழுருட்டுவேனைகறு ராவணன்
ரானை, அகமார்தினதனபயதகறவதே, பி நிகேடி
நிறுவாரைகளைரம் முடியுகளுமவகளைதைபோன
ரிகிதுரனே உனதுபையமிழ உன்றைபோலலாம்பி
பிலைகளிடவாதுசேர்நகர், அனைத் கூசாரமாக
ரமுடியாலுகாயிலிலைக காயகரமிப ஸ்ரீராமலே
லைபட்ட தாரலை, அவராருநெடு முகமாலை
காலைவிலுகிருக்கும் பெரியபகாருசெ
ய்து வாழிகரு மினோயாலையா லெனகருமந்
ரறையே அலைனினாலவ, நகபபிறை கொள்ளை
பிறகேரும்பிடுகொண்டிமிர்து பேதனைபபோ
லருவரும்பெற்றேன. உன்னை என குமாரனைவம் பெற்
று அம்மையுஞ்சுகமா இனறைக்கோராகரிபமிருகமிரு
பொறிறதறகுச் சரதேகமில்லை, உனராஜிகம் வனக்கே
சொலிதென, சீ வழிகாலபயிதகம அக்காலுபதனை
ரான்கொலை சுமர்நிறு, தேவர்களெலலாம் வக
ரிழுட்பொயினிகரனதமிலேவைத்து மைகாரவ
வாக உனக்குராவனே ழுருட்டுவேனைகறு ராவணன்
ரானை, அகமார்தினதனபயதகறவதே, பி நிகேடி
நிறுவாரைகளைரம் முடியுகளுமவகளைதைபோன
ரிகிதுரனே உனதுபையமிழ உன்றைபோலலாம்பி
பிலைகளிடவாதுசேர்நகர், அனைத் கூசாரமாக
ரமுடியாலுகாயிலிலைக காயகரமிப ஸ்ரீராமலே
லைபட்ட தாரலை, அவராருநெடு முகமாலை

டிப்பலவாகச்சொல்லிப்பின்னும் அங்கதவரரவணனிபா
பார்த்துஎகனாண்டவாகுக்கியாபித்தருளினபடி உனக
குனமேவண்டுமானால எங்கள கோபிராட்டியாரைச
கொண்டுவந்துவிட்டுச்சுவாயினையணம்பிச்சுகமாய்வா
ழ்கிறு, அப்படிஇலலாமல்உனபத்தகளுடனேகீயும
போர்க்களத்திலிபடிதுபோகவேண்டுமெனகினானன்ன
முகத்திருக்குமாலை ஸ்ரீராமர் உலலுடையகோட்டை
வாயிலகையும்-மிலலுமாகவுள்வாலவனிபார்த்திரு
கினார். எபபின்னலேயேவர! வருணமண்டலத்திலு
ம், அந்திரனாலயத்திலும், தூமண்டலத்திலும், சுவர்
க்கதேவர்களிலும், உண்டானவீரர்களெலலாமு, போ
ர்க்களத்திலே தோற்றப் போகுமபடி ஜெயம்பெறுக்
கிபோது இலலைகதெலலாவித்தகொண்டி அகதம
ருபடிசெயவாயானால, யாவருக்கும் பழியாய்விடி
ம், என்ன அனுமைமணம் உரியபடிச் சொலலக
கேட்டமாதிரிருந்தி, ராவணன் அதிகமாய்ராருகை
யும் வார் புனடுவிடிறவண்டிபோல மிகுந்தோபமு
லலரநிகானுமகாவிராவனன இராகஷசரைபபா
ரதது இவரைபபிடிதது முனிதகதிப் போகுபடிப்ப
நிலைதாயுதனென்று எனனை, அதபடியே அவ
ருகலைத்துவிடித்தார்கள். பிறகுமாந்திரிதத்தில், அவர்க
ள நலலபோக்காக அகதகொணடி ஆகாசமார்கத
திலெழுபி அவர்கள்தலைகள அருதுதராவ்வி
டோபலைசசிலவாகவிழுபடி கொகமிதது
அவர்களைக காணுவேயைது ஒருவரிடதது செ
னனுன, ஓ ராகஷசரளே! எமகுலவான நங்கள
வரும, ஸ்ரீராமராவிடபபட்ட கொடுபபனம தகரா
காயமாய மிகவுமபுபல வருவதறகுமுனனமே நு
பமிழுக, வேறுபுசிமுடுவதனென்ன, தூவரிகி
ரச சொலலிகொணடி ஆகாசமார்கமா பொழமபிப
போயி சகரிரன் நுமியிறபவருவதுபோ மிறகு, சர
னுடைய பாதாரவிநதகதிலவுனகிறி தெனடனாம
பிறகே அநதனபபாரதது ராவணனெனனுகொழ
போறுடைய அபிபிராயமிவாதோ! அவமேலலாம
தெரியச சொலலவேணடுமென்ன, ஸ்ரீராமர்சேட, ந
வாரி! அவைஷசசெலலுவதறகு முனடாதினாகமே
ன, அநதமாகாதலடைய பாதாதனனையு நமதுவ
தாகவுலலாமல அவன் ரிபபிராட்டிமேலலைக
ஆசைமாறுதெரிது அங்கதகுமாரன சொலலுவ.

இராவணன்முதலுள உயுத்தப்படலம்.

பிறகு அவகதகுமாரன வானரபடைத்தலவர
னேபாரத்து, இனி நிதகுசெயவதெதாரியமலலநமது
வேலைர் போசனையில்லை, நிசசலெலலாம் பிரிசை
முழுகியதுபோல, நமமுடைய பழமைகோரவாகலுஞ்
தோறும்போய், எலலாருகும யுததமெனறு தெரியச
சொலலுவனமுகரும-முரசுகளும படிவிவேதது மு
னசமுதிரதைதூ தூரதது பழகினவகசினுலெலல
வகைகோடைகடநது ஆலயிருகினற அழிகோதா

தூங்களேறிநடக்கிறதற்குத்தக்க ஒரு வரப்பாக்கிக் கொண்டு அதின்மேல் நின்று சப்தசாகரமும் சப்தமேருமுங்கலங்கும்படி கர்ஜித்தார்கள். அந்தவானரசேனைகள் சந்திரவானதினியைப்போல வளைந்து அண்டமுகட்டை அளாவியிருக்கின்ற அந்த மதிலின் மேலேயி ஆகாசத்தைத்தொட்டுக்கொண்டிருக்கிற நிலவானரங்கள் அந்த மதிலுக்கு அலங்காரமாகக் கட்டியிருக்கிற அநேக வெள்ளைக்கொடிகளைப்போலக் காணப்பட்டதுகள். அளவிலாத ரத்னங்களாலும் சுவர்ணகளர்லும் இயற்றப்பட்ட மேருமலையைப்போ லிருக்கின்ற கோட்டைமதிலுகளின்மே ருவருமிடிக்கவேண்டாமலே இந்த வானரவீர்கள் ஏறிநிற்கிறதைச் சும்மாச் சகிக்கில்லாமல் தானே பூமிலேழுந்திப்போய்விட்டது. அப்போது ராக்ஷஸர் முசனைநந்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் தூனமேலேறிப் பிடித்துவக்க கொடிகளால் ஆகாசம் மறைந்துவிட்டது. ராக்ஷசசேனைகள் மிகுந்த ஆர்ப்பாட்டத்தோடும் புறப்பட்டதனுல் எழும்பிய சேனுபரகம் அந்தரிக்ஷகனிலும் போய்ப்படிந்ததுகள். அந்தச் சேனைகளெல்லாம் புறப்பட்ட பேரோசையானது சுவர்காலோகபரியந்தம்போய் அளாவினது. சங்கங்கள் தொனித்ததுகள். அவர்களணிந்துகொண்டிருந்த ஆபரணகளொலித்ததுகள். கீர்த்தனம்பண்ணிக்கொண்டு வருகின்ற குதிரைகள் அணுமானித்ததுகள். தேர்களில் கட்டியிருக்கின்ற மணிகள் கோஷித்ததுகள். யானைகளெல்லாம் பெருங்கூட்டமாகவும் அதிக வேகமாகவும் நடக்கின்றமையால் அதனிரண்டுபக்கங்களிலும் கட்டியிருக்கின்ற மணிகள் கணீர் கணீரென்று ஒலித்ததுகள். அந்தச்சமயத்தில் வெகுகாலம்முக விருத்தி யடைந்திருக்கிற ராக்ஷசகுலமாகிய அரிஷ்டங்களெலாம் அழிக்கிறபோதும் மற்றத்தேவர்கள் மனிதர்கள் வானரர்களெல்லாம் வாழ்வடையவுக்காக கோமமான காலத்தை விதிகொண்டுகாண்பிக்க, வானரசேனைமுழுந்திரம் அதிகமாவுஞ்சுக்கொண்டு ராக்ஷசசேனைமுழுந்திரத்தோடுகலக்கிறபோதொன்று எதிர்த்தது. வானரசேனைகள் தங்கள் வாயப் பல்லுகளையும், உயர்ந்த குன்றுகளையும் பெரியமலைகளையுமே தமக்கு ஆயுதங்களாகக் கொண்டு போர்செய்யப் புறப்பட்டதுகள். ராக்ஷசசேனைகள் வில்லாயுதம்-தினமான்வேலாயுதம்-சூலாயுதம்-வாளாயுதம் முதலாயுதம்-சக்காயுதம் முதலான அதிகமான ஆயுதங்களைக்கொண்டி சண்டைக்குப்புறப்பட்டு ஒருவரோடொருவர் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கி வானரங்கள்மிட்டமலைகளை ராக்ஷசர்கள் அப்படிகளால பொடிசெய்தார்கள். அந்தராக்ஷசர்களுடைய அம்புகளை வானரர்கள் விருக்குகளால் சாடித் துண்டுதுண்டாக்கினார்கள். அந்த ஆயுதங்களை ராக்ஷசர்கள்விட்ட உதிரம்தோய்ந்து செவ்வேலைவ பிரகாசிக்கின்ற வேலாயுதங்களால் தொளைத்துவிட்டதுகள். வானரவீர்களெறிந்தமலைகளாலே அநேகராக்ஷசர்களுடைய தலைகள்நிதவி அவர்களின் நாக்கின்வழியாயும் செவியின் வழியாயும் மூக்கின் வழியாயும் கண்களின் வழிந்துசரிக்கின. கள்ளைத்தேனெனவிளங்குகின்ற ராக்ஷசவீரர்கள்விட்ட அம்புகள்பட்ட புண்களில் ரத்தங்கள்வடிய பற்களெல்லாம் நரித்து தங்கள் கையில்பிடித்திருக்கிற மலைக்கொடி அநேகவானரங்களருகுண்டுபோயின. லங்கைக்கோட்டை மதிலின்மேலேறியிருந்த வானரவீரர்கள் விசையெறிந்தமலைகள் ராக்ஷசர்களின் உடல்மீது மலைகளின்மே டிடிவிழுந்ததுபோலத் திடுரென்றுவிழுந்து அவர்களை சேனைப்பறக்கடித்துவிட்டதுகள். நெருப்பைப்போ லெரிந்துகொண்டிருக்கின்ற குரூரப்பார்வைகளையுடைய அரக்கர்கள் கைகளியுதறி விசியெறிந்த வேலாயுதத்தினுல் எதிர்த்துவந்த வானரங்களுடைய தேகங்கள் கோட்டை மதிலுக்குப்புறம்பில மண்ணுக்குள் புதைந்து போய்விட்டதுகள். வானரவீரர்க ளதிகு கோபங்கொண்டி அநேகராக்ஷசர்களைக்கடித்தும் குத்தியும் கையாற்கழுத்தைப் பிடித்துத் தமது நீண்டநகங்களால் திருநெலாகப் பிளந்தும் அறைந்தும் காலிருவுறுதைத்தெறிந்தும் கொன்றுவிட்டதுகள். ராக்ஷசர்கள் சன்னிரங்களைத் தொட்டும் அஸ்திரங்களைவிட்டும் இருப்புலக்கை தண்டாயுதம் முகுலாளவைகளால் மோதியும் வேகாயுதத்தைக் கொண்டி கேகத்தில் அழுத்தியும் சண்டைசெய்தபடியால் வானரங்கள் கூட்டங்கூட்டங்களாக மடிந்துபோனதுகள். ரக்தத்திலுலே தோயப்பட்டிருக்கிற அந்தப்பொன்மதிலானதுபவளத்திலுற்கட்டப்பட்ட மதில்போன் றிருந்தது. ரக்தமானது பிணமலைகளை யிழுத்துக்கொண்டி உப்புச்சமுத்திரத்தில் போய்விழும்படி. பிரவஹித்தது. அகாசமுழுவதும் கழுகு பருந்து முதலான பகூதிகள் பட்சித்து பறந்துகொண்டிருந்தபடியினுலே அதுலங்களையு மறைத்து ஒருபக்தலிட்டதுபோலவிருந்தது. ஆதலால் இந்திரனுக்கும் லங்கைக்குள் நுழையகூடாமல் இரும்பிபோகத்தக்கதாயிருந்தது. கொள்ளிவாய்ப் பிசாசத்துடனே அகோரவக்தங்கள் அந்த ரக்தவெள்ளத்தின்மேலில் இருபட்சத்தாலும் கூத்தாடினதுகள். இந்த ரக்தக்கடலில் பகூதிகள்முழுகி ஆகாசமார்க்கத்தில் பறந்திறபடியினுல் அந்ததனுள்கள்பட்டு லங்கைப் பட்டணத்தில் கட்டியிருந்தகொடிகளுடைய நுலிற்கலும்போய் எல்லாம் செந்நிறக் கொடிகளாய்விட்டதுகள். ரக்த வெள்ளமானது லங்கைக்கோட்டை மதிலுக்கு மேற்பட்டுப் பொங்கிவழிவதினுலே வானர சேனைமுத்திரம், பாற்கடலானது மேருமலையின்மேலேறி இரங்கி வருவதைப்போல அந்தமதிலிலிட்டிறங்கி போடிவிட்டதுகள். கடிக்கங்கொண்ட ராக்ஷசசேனை வெள்ளம் மதிலினுள்ளேயும் மதிலின்மேலும் மதிலுறப்புகளிலும் மேடைகளிலும் மதிலின்மேலும் மதிலுறப்புகளிலும் கோட்டைவாசல்களிலும் நிலரமுற்றமாகிய அட்டாலங்களிலும் இன்னும் லங்கைப்பட்டனமுமுவதிலுமுள்ள மேட்டிப்பாக்குகளிலும்போய் நிறைத்ததுகள். இப்படி ராக்ஷசசேனைகள் நெருங்கி நிறைத்திருப்பதைக் கண்டி வானரசேனைகள் ரக்தக்கடலிற் குதிதல நீக்தும்போது அதிகநெருக்கத்தாலே நீக்தமாட்டாமல் அதில் அமிழ்ந்தும், நீந்திக்கையோய்ந்து மிருந்து மில்லாறோடுதொடர்ந்தின வானரசமுத்திரம் தூட்டம்பிடிக்கவேராக்ஷசர்கள்

கெக்களி கொட்டிக் கொண்டி மூன்று லோகங்களையும், அதிருகும்படியாகப் புறப்பட்ட மகாபிரளயகால சமுத்திரம்போலச் சப்திக்கதுகள். அந்த ராக்ஷசர் முழுக்கிக்கொண்டி வக்த பேரிகைமுழுக்கமும், முருவவாத்தியசப்தமும், சங்கவாத்தியகர்ஜனமும், தாளவாத்தியத்தொனியும், அவசவர்களுடைய விற்களின்நாணடங்கரமும் ஒன்றுகூடி சமுத்திரகோசையை மயங்கும்படிச் செய்துவிட்டன. அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் எல்லாலோகங்களையுந் திருவுடித்த பிரம்மதேவருடைய நான்குமுகங்களினின்றும் நான்குருதிகள் புறப்பட்டதுபோல ராக்ஷசசேனைசமுத்திரங்கள் ஆகாசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருகுகின்ற லங்கைக்கோட்டைக் கோபுர வாசில்களின் வழியாய்ப்புறப்பட்டுச் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டதுகள். பூமித்துவாரத்தின்வழியாக பெரியமலைகள் எழும்பிவருவதுபோல தடிக்கைகளில் கொடிமரங்களைப்பிடித்தளட்டுகிருகளினும் வீசிசுழற்றிக்கொண்டு கொடியோடு கொடி இசைக்கொள்ளும்படியாகவும் பிடித்துக் கொண்டிவருகிற கொடித்தண்டுகள் முறியும்படியாகவும் புமிமிலுள்ளிக்கொண்டிவக்துகள். அக்தயாகேஷின்மதங்களால் அவ்விடங்களெல்லாஞ்சேறுபி அதில் ஊறிக்காற்றைப்போல் ஓடுகின்ற தேர்களால் அச்சேறு காய்ந்து புழுதியாகிவிட்டது. வானரவீரர்களா லிடிக்கப்பட்டம்மிலகளைப் புடைவையாக உடைய லங்கைப்பட்டணமாகிய பெண்ணுனவள் வாரிக்குழுத்து அதைச்சரிக்கமாட்டாமல் மறுபடியும்கக்குகின்ற பெரியகடலினுடைய அலைகளைப்போலக் குதிரைகள் கோட்டைவாசல்வழியாகப் புறப்பட்டதுகள். ராவணனுடைய அதிகியாரசேனுதியன் லங்கைக்குள் பிரவேசியாதபடியால் பூமியில் பக்தங்களானவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சேருமுனைப்படி தினக்தோறும்வக்த ராக்காலமானவைகள் பக்தியாக லங்கைப்பட்டணத்தின் ஒளிடத்திலிருந்து மறுபடியுக்திரும்பிக் கோர்வையாகவருவதுபோல ராக்ஷசக்காலாள்கள் புறப்பட்டார்கள்.

இப்படிப்புறப்பட்ட ரத கஜ நாக பதாதிகளான சேனைகளின்கர்த்தாளி பூமியைச்சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆதிசேஷனுடைய வரிசையான ஆயிரந்தலையினுடைய சுமை குறையும்படியாகப் பறந்து சுவர்க்க லோகத்தின்மேல் முகமுழுவதையும், அண்டபித்திகையின் புறப்பக்கத்தையும், அஷ்டதிக்குகளின் வெளிப் புறத்தையும் போய்த் தொத்திக்கொண்டி மறுபடியும் கீழே உதிராமலிருந்துவிட்டது. அந்த ராக்ஷசர்கள் இப்படிநெருக்கத்தோடுகூடச்சேனைகளுக்குமேற்பட்டுபோய் யுத்தஞ்செய்கின்ற ஆசையினுல் உண்டாகிய செருக்குடனே கிற்கிற சூரியகுமாரரான சுக்கிரீவமகாராஜனிடத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். தன்சேனைகள்சாய்ந்துதலைகளுந்தையும் கால்துண்டுதாக கொண்டிவந்த ராக்ஷசசேனாபதிகளுடைய பெருமையையும்பார்த்துக் கோபாக்கினியுடனே அவ்வேகிருந்த ஒருமராமரத்தைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டி புருக்கு ஆனை - குதிரை - தேர் - பதாதிகளான கால்வகை ராக்ஷச சேனைகளுக்கெதிரே ஒவ்வொருத்தருக் கொவ்வொருவராகவெருங்கி முன்னுலே சேரணங்கம்பத்தினின்றும் அடித்தவினிவனென்று நிச்சயிக்கும்படியாக அந்த ராக்ஷசர்களுக்குக் காணப்பட்டி ஆனையும், குதிரையும், ராக்ஷசர்களும், தேர்களு முருளும்படியாகவும் அவர்களுடைய ரக்தவெள்ளத்தில் தன்னையினிருக்கிற மராமரமானது தனதுவெள்ளநிறக் தோற்றமுல சிவக்கதிமாரம்படிசெய்யவும், நிறமிறென்பவிசி அடித்தார். அப்போது வானரருலவிரர்கள் தம்மசதனுக்கெதிரில் சண்டைக்குவக்த ராக்ஷசர்களுடன் பெரும்போர் செய்யத்தொடங்கி மலைகளாயிரமெனி அரக்கர்மேலெறிய அதலுல அவர்களில் அதிகேம்போ கஷ்டமிடிக்கார்கள். இராக்ஷசர்கள்விட்ட அம்புகள்பட்டி அநேக வானரர்களும், நிறந்தார்கள். அப்போது ரணகளத்தில் பேய்க்கூட்டங்கள் பாடத்தொடங்கினதுகள். கவந்தங்கள் கூத்தாடினதுகள். ரக்தவெள்ளங்கடலைக் கிழித்துக்கொண்டோடினது பலவிரதாரிசோண்மணிகளானவன்னிரண் யுத்தகளத்திற்குவந்து தங்கள் கன்ன நாயகன்மார்களுடையசர்வங்களத்நேடத்தலேப்பட்டார்கள். அல்லாமலும் அதிக உக்கிரமான்கோபத்தையுடைய வானரவீரர்களால் தங்களாயுள்முடிந்த ராக்ஷசர்களுடைய ரக்தவெள்ள மோகின்ற ரணகளமானது வைவஸ்வதமநுபத்திரப்பிபுரி சோடிருந்த ராக்ஷசர்கள் சண்டைக்கு ஆற்றமாட்டாமல் ஓட்டம்பிடித்தார்கள்.

அப்போது வசிசெழுந்தியென்கிற ராக்ஷசன் தங்கள்சேனை பின்னிடையவே! அதிகோபத்துடனே கடலிலோடுகின்றகப்பல்போலத் தேரைப்பாருக்குக் கூட்டங்கள் மின்னெடுமும்படி முடுக்கிக்கொண்டுவக்த எதிர்த்து அந்தவானரங்கள்மேலே சமரசிகளாகப் பொழிந்து பின்னுகின்ன மாகும்படிச் செய்தான். அதகண்டி இந்திரதிதேவர்கள் மனக்கிலைதார்கள். அப்போது கல்கிவிமகாராஜர் மனதுகொண்டு அவனுடையதேரும் அதில்வெகுவிசித்திரமாகக் கட்டியிருக்கின்ற குதிரைகளும், அவனும் பொடிப்பொடியாய்ப்போகும்படியாகப் பாய்ந்து குதித்து அவன்கையிலிருக்கவில்லையும் அம்புகளையும் பிடுங்கியொடித்து அவனுடைசரீரத்தைச்சிதைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அந்தப்படியாக ஒருபெரியமலையானது அழிக்கதுபோல வந்தெழுந்தவனென்கின்றவன் மானமடையவே மற்ற ராக்ஷசர்களெல்லாம் நிற்கமாட்டாமல் நிலகுலைந்து சுவைபபார்த்தோடத் தலைப்பட்டார்கள். அப்படி யோடுகிறவர்களைக்கண்டி அங்கிருந்தவானரர்கள் கழுத்திரகோசம்போலே ஆர்ப்பரித்ததைக்கொக்களித்தார்கள். இவர்களினிடையிடிபிருக்கு, இழகுபாசகிலேபுறப்பட்டெழிபடிபோலே வந்தெவக்த குரூரமானகண்களையுடைய ராக்ஷசர்கள் பிரளயகாலசமுத்திரம்போலப் புகப்படக்கண்டவானரவீரர்கள் தங்களோடுமொதுகொண்டெதிர்த்த பகைவர்களான இராக்ஷசர்கள்மேல்பகைத்து யுத்தஞ்செய்யத்தலைப்பட்டார்கள். விருத்தியையடைந்த அந்த ராக்ஷசர்களை சூலம், வாள், தோமரம், வாலர, சக்கரம், அம்பு, முதலான ஆயுதங்களோசோனை மழையைப்போல இடைவி

டாமல் ஓட்டம்பிடித்தார்கள். மேற்குவாசலிலிருந்த இருதுமுகனென்னும் ராக்ஷசசேனைகளும் மகாபலசாலியான தன்முகனும்புறப்பட்டுப்போய் அனுமான்கையென்கின்றபடியிலே ஒருவருந்தவறுதபடியத்தனைபேரும் மடிந்துபோனார்கள். அந்தத்தகவோட்டைவாசல்காதோடு சுக்ரீவனுடைய யுத்தங்களைப்பார்த்த துதுவாகவே அநுஷ்டிக்கிறமாதிரியாகவந்து ராவணனைச்சேவித்து எவைகள்சக்கிரவர்த்தியே! இந்த அதிசயத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்பதுசொல்ல, அவன் தலையைச்சாய்த்துக்கேட்டுக் காதிலோகசியமாக ஐயா! இவ்வண்ணல்லவா! நிருத்துவாசலிலே புறப்பட்டுப்போன கும்முடையசேனைகளும், எக்காலத்திலும் ஜெயம்பெற்றுவருகிறவனும் உன்னுடையஆஜ்ஞாசக்கிரத்தை யொத்தவலுமான பிரகஸ்தனென்னுஞ் சேனாபதியும் யுயிர்ச்சனது வரை சேனுபதி யான நீலனென்பவனுல் வீர சொர்க்கம் போயச் சேர்க்கப்பட்டார்கள். தெற்குவாசலில் வச்சிர முஷ்டியும்மேற்குவாசலில் மனையை யொத்த துன்முகனென்பவனும் ஒருவரும் ஜெயிக்கவரிதான ரும்பது வெள்ளஞ் சேனையும்தப்பாமற்போனார்கள். தெற்குவாசலில்போனகும்முண்ட ராக்ஷசக்கூட்டத்திலே சுபாரிசனு மிறந்துபோனான். மற்றவர்கள் போனவழியை நாங்கள் அறியோ மென்று சொன்னார்கள். அத்தவார்த்தையைக்கேட்டவே! ராவணன் நெருப்பிலேநெய்யைவிட்டாற்போலக் கோபாக்கினிமண்டிக் கண்களிலே ஜுவ்வினிகவாலிகள் எழும்பும்படியாக அடிக்கடிப்பெருமூச்சுவிட்டுமதமுடியு மத்தராகன்களைப்பார்த்து பிரகஸ்தனையாகொன்றவன் நிருதிப்போறமையோடுசொல்லுங்களடாவென்றுசொன்னான். அதற்குத்தான் சுவாமி! நீலனென்பவன் ராக்ஷசசேனைகளெல்லாம் எங்குந்தலைகாட்டவொட்டாமல் நிதையடித்துவிட்டுப் பிரகஸ்தனுடனெதிர்த்து இருவரும் பற்பலவித்தங்களாகயுத்தஞ்செய்தார்கள். அத்தச்சமயத்தில் நீலனுடையினிலாகத் தலையிலடித்தான். அத்தப்பலமான அடியினுலே அத்தப்பிரகஸ்தன் மாண்டுபோனானென்றும், அவனுடனேகூடத் துணையாகச்சென்றவர்களில் காக்கன்மாத்திரந்தான தப்பிப் பிழைத்துவந்தோம் மற்ற ராக்ஷசர்களனைவரும் நிதைந்திறந்துபோய்விட்டார்களென்றும் இப்படியாகச்சொன்னார்கள். அந்தவார்த்தையைக்கேட்கவே! பலலே நறநறவென்றுகடித்துத் நிசாசிலைகளெல்லாம் இக்கென்று ஓசோகாலத்தில் பற்றியெரியத்தக்கதாகக் கண்களில் நிப்பொறி பறக்கப்பார்த்து ராவணன் தனக்குச்சமீபத்திலிருக்கிற ஒரு ராக்ஷசவீரனைநோக்கி கும்முடைய சேனுபதியான பிரகஸ்தன் ஒருமரத்தையெடுத்தவருக்து போசெய்த அற்பக்குரங்குனல் இறக்துபோனானென்றுவெளியரங்கமாகக்கூறுவதுதான் சொன்னார்களே! இந்நிராத்திரேவர்களோ யெல்லாம்நெடுந்து அதிக நிர்த்திபெற்றவன். ஒருகுரங்கிலேகைத்தனனென்கின்ற இத்தவார்த்தையைக்கேட்கவே! என்கதும்வெற்றுமவதுமில்லாதபடியேநிதான்தானேசொல்லி அப்பிரியோசகமான ஒருநிறிய எலியைப்போன்ற ராக்ஷசனை மகாபலமாகவுமிருக்கிறபடியாலே பருத்துயர்ந்த உருவமுள்ளவன் இறக்துவிட்டபடியாலே பகையையும் அதிவியையும் கொஞ்சமென்றெண்ணலாகாதுஎன்றுகருதி இரண்டுகண்களிலுக் தானேதானேயாகக்கண்ணிரொழுகி அங்கலாய்த்து கதிலது அதிருக்கட்டும். நமக்குத்துணைவராமல் குதிரைப்படையுடனேபுறப்பட்டுப்போனகளென்றுவிலியிரர்களானராக்ஷசாகளை அனுப்பி யுத்தகாரியங்களெல்லாக்தெரிக்துகொண்டுகைலாசமலையைப் பிரித்துப்பக்தாடினபராக்கிரமசாலியானராவணன் ஆயிரம்குதிரைகளைக்கட்டியிருக்கிறதும் சமுத்திரம்போலசைபன்னக்கத்தகஓட்டமுடையதும், தெய்வலோகமுள்ளலாங்கொன்னேகொன்றும்படியாகச்சென்றதும், முன்னுலேதேவராதனுடையதேவேந்திரன்தோற்றுக்கொடுத்தறும், அதிகபலமுள்ளதும் உயிர்ந்ததும், விசாலமான துமாயை தெரிலேறி, நிஷபவாஹனனுடனான ருத்திரமூர்த்தியைவணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செயது, மகாமேருகிரிக்குச் சமானமாகிய வில்லைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, அட்டகாசஞ்செய்து குணத்தொனி செய்தமாத்திரத்தில் அத்தச்சப்தத்தால் தென்திசைக்கதிபனுனகுற்றவனுடைய ஸ்திரீகளின் வயிற்றிலே இருந்தகெர்ப்பமுங் கலங்கிவீழுத்தது. பின்னும் தேவர்களுடைய மணிமார்பினிலடித்தும் முயற்சதபலமுள்ளதும், ஒருவர்க்கும் இதுவரையிலும் பிரயோகஞ்செய்யாததுமானபலபலாயுதவர்க்கங்களைக்கைகளில்பிடித்துக்கொண்டும், வச்சிரகவசத்தை மார்பிலே தரித்துக்கொண்டும், தும்பைமாலையைச்சூடி, இருபக்கங்களிலும்விசுகின்ற வெண்சாமரைகள் தாரைகள்போலவும், தன்சரீரமே யொருசடல்போலவும், முத்துக்குடையென்கின்ற பூரணசந்திரனுக்குக் இமேகாணப்பட்ட கரியமேகம் போலவும் பிரகாசித்தான். சேனைமுதற்றலைவர், முரகைகள்-ரணபேரிகைகள்-தவளசங்கங்கள்-காகளங்கள் முதலான வாத்தியங்கள் அண்டகடாகங்கள் முழுதும் படரெல்லாவெடிக்கும்படியாய் முழங்கினதுகள், ஆனைகளும்-தேர்களும்-குதிரைகளும்-ராக்ஷசர்களுமாய்க்து கெருங்கி யுகாந்தகாலத்தில் சப்தசமுத்திரங்களு மொன்றையடிபொங்கிவந்தது போல கீறைந்தார்கள், அதினதிவேகமம்மேரு பாவதம் போலத் தேரிலேறினவர்களனைவரும் சிதைக் நி

ன்பின்னேவரவும், அரேசாக்ஷசப் பண்டத்தலேவர்களு
டையசேனைகள் கெருங்கி பூரப்பரித்துச் குழ்ந்துவரவு
ம் இந்தமூன்றுலோகங்களேயும் வெற்றிகொண்ட ராவ
னன்புறப்பட்டுவந்தபோது வானரதூதர்கள் ஓடிவந்து
லோகரக்ஷகரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச்சேவித்து சுவாமி
அற்பத்தொழிலேயுடைய ராவணன் சமுத்திரம்போல
அதேகசுசேனைகள் குழ அதிகோபத்துடனே யுத்தக
ளத்தில்வந்து சேர்ந்தானென்றுசொன்னார்கள். ராவண
னியுத்தத்திற்கு வந்தானென்கிற வார்த்தையைக் கேட்க
வே, சீதையை மீட்டதற்கொப்பான தைரிய சக்தோஷ
த்தினுலே இதுவரையில் சீதையைப்பிரிந்து தினைத்திரு
ந்ததோன்கள்புரிந்தன. ம்ரவுரிகரித்து இடதுபக்கத்தி
லேவரோ இதுக்கிக்கட்டினுர். பின்னும் உலகத்தில் து
ன்பத்தைத்தருவதாகிய சகலகருமங்களினலும் ஒருபய
ழுண்டாகாதென்கிற மெய்ஞ்ஞான கேத்திரத்திற்கு
இந்டமாகிற பராபரவஸ்துவான ஸ்ரீராமர் பூர்வத்திலே
வாமனவதாரத்தில்தமது திருவடிகளால உலகத்தையா
வத்தகாலத்து வேதத்திற்கு மிந்த உலகங்களுக்கும் எட்
டப்படாமல் இருந்த திருப்பாதவிரல்கள் பக்கங்களில்
விரிந்திருந்த தன்மைபோல அந்தத் திருவடிக்கு விரக
ண்டாமணியைத்தரித்தார். ஆகாசத்தில் நட்சத்திரங்கள்
பிரகாசிக்கிறதுபோலத் தமதிருமார்பில் பிராட்டியில்
லாமலிருப்பதினுல் அவளுக்கு வருத்த முண்டாகாதெ
ன்பது கருதினுரோதெரியாது. அத்தமார்பில் வச்சிரக
வசத்தை மிறக்கிக்கட்டினுர். கற்பகவ்ரிகையில் கரும்பா
ம்பு சுற்றிகொண்டிருக்கிறதுபோலக் கையில்முன்கை
த்தோல்கட்டிக்கொண்டு ராத்திரி காலத்திலும் பூத்துப்
பிரகாசிக்கிறதும், நடுப்பகற்காலத்திலும் நிதமாருமலும்
வாடாமலுமிருக்கிறதுமான தாமரைமலர்போன்ற கை
விரல்களுக்கு விரற்புட்டில்கூட்டி, யுலகத்தி லுள்ள பா
லையையும் கற்று, ஆளிமிருக்க சாஸ்திரங்களேயும்ஆரா
ய்ந்து, பஞ்சலிக்கணங்களேக கற்றறிந்த மகா கவியாற்
செய்யப்பட்ட செய்யுட்களேப்போல விளங்குகிற அகர
யத் தாளிரத்தையுந் தோளிற் கட்டிக்கொண்டு பிரகாசி
க்கின்ற மேக்கட்டங்களுக்கு மத்தியில் இடக்கும்படி
யான மின்னலுக்கொப்பாக அனிலலாத கிரணங்களு
டல்கூடிய தெற்றிப்பட்டத்தரித்துக்கொண்டு இனத்தனி
ரான இலேகளேயுடைய அத்திமாலேயுடனே அழகிய து
ளவமலர்மாலேயும், தும்பமாலேயுந் தரித்து, நித்தப
பெரியஉலகமும், நிதிலுள்ள எல்லாச் சராசரங்களும்
முதலாய்த் தமதுதிருவயிற்றில் அடக்கிய சமஸ்த வஸ்
துக்களும் தாமேயென்றுசொல்லும்படியாக விருந்தும்
இப்போதிது வேருகிருக்கின்றதாகலா தினுலேரு
பொருளென்று சொல்லும்படியானதாளமகாகோதண்
டமென்னும் வில்லே இடதுகையில்பிடித்துக்கொண்டவ
ராய்ஸ்ரீராமர் வானரசேனைகளினடுவே திருப் பாற்கட
லிடையே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் புறப்பட்டு வருகிறது
போலவேவந்து உலகங்களேயெல்லா மழிக்கவந்திருக்கி
ற பிரளயகால முத்திர மூர்த்தியைப்போல வானரசே
னைகளுக்கெல்லா முன்னணியிலடையில் வில்லுடனேநி
ன்றுகொண்டிருக்கிற தம்பியுடனே வந்து கூடினர்.
ப்போது சத்தசமுத்திரங்களும் ஏககாலத்தில் திரவ
வந்ததுபோலவந்த ராக்ஷசசேனைகளும்மின்னலேப்
லப்பிரகாசிக்கிற பலநூகினுடைய வானரசேனைக
உயிர்களேக்கொண்டுபோகிற எமனே தன்னேலேயில்
வேகெரும்படிச்செய்கிறதுபோல எதிர்த்துப் போர்
ய்யத்தொடங்கின. அச்சமயத்தி ராக்ஷசர்களுடைய
லேகளுந்தலேகள். குடல்கள் சரிந்தனுகள். தேர்கள்
தைத்துண்டுகள். குதிரைகளிறைத்தலேகள். எங்கு
க்ஷப் பிணக்கும்பல்களாகக் குவிந்தனுகள், அந்த
ணக்கும்பல்களே வரிக்கொண்டு ரத்தவெள்ள மெ
மோடிப்பெருகினது. தெற்குவடக்கில் குரங்குக்கே
களுடைய பல்லுகளுநிர்க்கது. குரங்குப்பிணங்கள்
ற்குவியலேப்போலவும் மலேபோலவும் பே
கூட்டங்கள்போலவும் காணப்பட்டனுகள். குரங்
ரண்கைகளினலேயராக்ஷசர்கள் எறிகந்தகுதி
களுடைய கார்குளம்புகள் நிதைந்து போய்விட்ட
ள். அவ்வானரவீரர்களுடைய குத்தினுல் ராக்ஷசர்
மார்புளேந்தோடிவிட்டார்கள். அவர்களுடைய ர
அங்கங்கு ஆறுகளாயோடினது. அப்போது ராவண
கண்களில் கெருப்புப்பொறிபறக்கத் தன்வில்லேவளை
த் தேவர்கள் நடுங்கக் ருண்த்தொனிப்பண்ணினுன்.
தச்சப்தத்தினுலே சிலவானர சேனைகள் நிதமுழு
கேட்ட சப்பக்கூட்டம்போல ஓடியொளிந்தனர்கள்
லவானரங்கள் போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டது
லகுரங்குகள் பயந்துவிட்டதுகள். சிலவானரங்க
யந்து வோடயத்தனித்தனுகள். சிலவானரங்கள் மு
சையாய் விழுந்துவிட்டதுகள். கெஞ்சில் சற்றுமிர
ற்ற ராவணன் ஆகாசமுங்கிழிபடும்படியாகப்பண்
அந்த நாளேனிகேட்டி அவ்சாதியான ராக்ஷசர
பயந்து நடுங்கினுல் குரங்குகள் பயந்தகை நி
டியென்று சொல்லவேண்டுமோ ! அரல் ஸ்ரீவிபீ
ஷ்வாரும் நிளேயபெருமானும் சுக்ரீவமகாராஜரு
நிரம் பயமென்பதில்லாமல் சுவாமியுடனேகூட நி
ர்கள். மற்றவர்களெல்லாம் காலுதிக்கினும் ஓட்டம
த்தார்கள். ஆகாசமுழ் தூளிப்படலத்தால் மூடப்
ந்து. முல்லே-குளிஞ்சி-மருதம்-நெய்தல் என்னும்
விதலிலமாயி நிந்தப்பூமியை ஒருகையால் தூக்கி
கும்படியான ஸராக்நிரமசாலியாகிய ராவணன்வில
த்தொனியால் நிந்தப்பூலோகத்தவர்களே நடுங்கச்
தமாத்நிரமோ ! அது சப்தலோகங்களேயழிக்
பிரளயகாலமேக கர்ஜனேப்போலத் தேவர்கள் பெ
வம்தழைத்தது. அப்போது வானராதிபதியான
வமகாராஜர் வச்சிராயுதத்தையொத்த ஒரு பெரி
யைப்பிடுங்கி அதிவேகத்துடனே அவனிடத்
க்கும்படி ராவணன்மேரில் விட்டெறிந்து கை
ராவணன் அதை ஒருபாணத்தினுலே சாம்பலாய
நிப்போகும்படிக் நிழேதள்ளினுன். அதுகண்டி
வமகாராஜர் அதிகோபத்துடனே சகலகிரி பெ
நத்தப் பூமியின்வயிறுவெடிபடிப்பதாக ஒரு பெரி

மரத்தை வேருடனேபெயர்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டார்
அதைக்கண்டி ராவணன் அனேகமாயிரம் அம்புகளேப்
பிரயோகம்பண்ணி அந்தமரத்தை அநேகதுக்குமேலு
ம், அதிகதொகையாகத் துண்டங்களாக்கிவிட்டான். பி
ன்பு சுக்ரீவமகாராஜர் மேருமலேயினும் பெரியகொரு
பருவதத்தைப்பேர்த்தெடுத்து கெருப்புப்பொறிபறக்க,
ராவணன்பேரில் விசியெறிந்தார். அந்தப் பருவதத்தை
யுமொரு அம்பினு துண்டத்துக்கள்வித் திக்குப் பரலக
னை முதுவிட்டோடும்படி தோற்கடித்தவில்லேக் கெட்டி
யாகப்பிடித்து சுக்ரீவருடையமார்பி லொருவச்சிர அ
ம்பு அழுந்தும்படியாகவிட்டிவிட்டான். அப்படி விட்ட
பாணமானதுபோய் அழுந்தவே ! சுக்ரீவமகாராஜர் ச
ரீரம்பதைத்தார். அப்படிபதைக்கிறதற்குமுன்னமே மே
ற்குவாசலிலிருந்த நிதியதிருவடியாகிய அனுமார்கூடயி
ருந்து அதிந்தவர்போல ஒருநிமிஷத்திலோடிவந்துசுக்
ரீவமகாராஜருக்குமுன்னுகின்றராவணனேப்பார்த்து
என்கன் ராஜா ஆயாசத்தோர்ந்துவருகிறதற்குமுன்னே மி
ருத்பலசாரியோனராவணனேனென்னுடனேபோர்செ
யிருயா.வென்றுசொன்னர். அப்படி சொல்லவே அதி
ககோபத்துடன் வருவாயாகுல வாவாவென்று சொன்
னுன். சொன்ன ராவணன்பேரிலே வேதங்களேயொத்த
தோன்களேயுடைய அனுமான் ஒருபெரியமலேயைபெடு
த்துவிசியெறிந்தார். அந்தப் பருவதமானது ஆகாசத்
நிற்படர்க்துவருகின்ற மேகங்களேயெல்லாம் எரித்து வி
ட்டு கெருப்புகளேவிசிகொண்டி அதிவேகமாய் வரும்
நைக்கண்டி ராவணன் பத்துப்பாணத்தொடுத்து ஆயி
ரங்கூர்ந்துவிட்டான். அதைப்பார்த்ததேவர்கள்பயந்து
நடுங்கினர்கள். அனுமான்மின்னேயொருபர்வதத்தைப்பி
டித்துத் தமதுதோள்பலங்கொண்டிவிசியெறிந்தார். அ
ந்தமலேயானது இடியைப்பார்க்கிலும் அதிவேகமாய்ப்
போய்வனுடையதோளிலணிந்திருக்கின்ற வாகுவலயத்
துடன்கூடத் தானும்புழுதியாயுதிர்ந்துவிட்டது. அதுக
ண்டி அனுமான் அதிக கோபாக்கினியுடனே வேருெரு
பருவதத்தைப்பேர்த்தார். அப்படிப்பேர்த்தின்ற அனு
மாறுடையகையிலேயும், தோளிலேயும், பத்துப்பாண
மழுந்தும்படி ராவணன் எய்தான். அவைவக்துசரீரத்தி
லே அழுந்த அதற்கு ஆயாசப்படாமல் மிகுந்தவதைய
த்துடனேயின்றார். அதைக்கண்டி தேவர்கள் இப்படியா
ர்தானிருப்பரென்னு ஆச்சரியப்பட்டு ஆரவரித்தா
ர்கள். அனுமான் பின்னுமொரு மராமரத்தை கையிலே
யெடுத்துவேரோடேகமுற்றிவிட்டாரப்படியிவிட்டஅத்
தமராமரம் ராவணனுடையதேர்சாரதியின் தலேயைத்
துணித்து எறிந்துவிட்டுப்பக்கத்திலுள்ள ராக்ஷசர்களே
யும் அடித்துக் கொன்றுவிட்டது. வேருெரு சாரதியைக்
தி ரதத்திலேயிருத்தின். அப்போது கடல் பொங்கினது
போலக்கோபங்கொண்டராவணன் நாறுபாண்ம்பிரயோ
கம்பண்ணினுன். அத்தனேயும்வந்து சரீரத்திலெழுந்தவே
கத்த ஆறு வொழுகும்படியாய் மாருதியெய்மகத்து சரீ
ரம்கொர்தார். அதுகண்டி ராவணன்சொல்லுகிறன். கு
ரங்குகளே ! கல்லுமரமுங்கொண்டி கைகளினுலேயும்,
வாய்பேச்சினுலேயும், மயிர்வளர்ந்திருக்கின்ற தோள்க
ளினுலேயும், ஊசிப்பல்லுகளினுலேயுமா? எனனேநெரி
க்க வெண்ணியிருக்கிறீர்கள். உங்களே ஒரு பொருளாய்
நான்வில்லெடுத்து கின்முல் வெகு பலவர்தர்களேப்போ
லச் சௌரியங் காட்டமாட்டார்களாவென்று சொல்லிப்
பல்லிக்கடித்து கெருப்புப்பறக்கைகத்து வில்லேவளைத்
துக் குரங்குச்சேனைகளின்மீது பிரளயகாலத்து நிடிக்கு
ச்சமானமானபாணங்கள் ஒன்றைப்பார்க்கிலு மொன்று
திகமாய் ஆயிரக்கோடிபாணம் பிரயோகித்தான். அந்த
ப்பாணவருஷத்தால் சண்டமாருதத்தினுலே கடலேயெ
துபொங்கிவழிகிறதுபோல வானரங்கள் துன்பப்பட்ட
துகள். இப்படித் தம்மூடையசேனைகளே வருத்தப்படித்
தின ராவணனுடைய விலேவலேமையையும்வானரங்கள்
பட்டபாடுகேசியும், படைத்தலேவர்களேசெய்த காரியங்க
ளேயும், நிளேயபெருமாளாகிய லக்ஷ்மணர்கண்டிகம்மு
டையபாணத்துக்கே இவன் லக்ஷியமானவன் நின்மைக
ரு இவனே அகஞ்செய்வோமென்றெண்ணி தனுசோடு
டின மேருமலேயைப்போலவந்து எதிர்த்தார். அப்ப
டி எதிர்த்த ராஜாதிராஜருடைய நசரதமகாராஜகுமார
ன லக்ஷ்மணர் வில்லேகருணத்தொனி பண்ணினர். அ
தைக்கேட்ட ராவணனுடைய நினேவு மென்னவென்று
சொல்லப்போகிறேன் அத்தக்குணத்தொனியைக் கேட்
டுப் பிரளயகாலமேகக்கூட்டங்களினிடியென்று மூன்று
லோகத்தவர்களும், நிச்சயித்து நடுங்கினர்கள். சத்துரு
க்களெல்லாரும், சிங்கத்தின்தொனியைக்கேட்ட யானை
கள்போலப்பயக்துபிடுங்கிட்டார்கள். அந்தத்தொனியை
க்கேட்ட ராவணன் தன்பக்கத்தில்நின்ற ராக்ஷசர்கள் ம
னதுமுழுங்கு கலக்கின தன்மையையும் மகா வீரரான
ஸ்ரீராமசீதாதனுடைய திருத்தம்பியாகிய இளேயபெரும
னுடைய வில்லில் காணேசையையும் அறிந்து தனபத்
துத்தலேகளேயும் அசைத்து இவனும் ஒருமனிதனேவெ
ன்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது லக்ஷ்ம
ணப்பெருமானுடைய வில்லினிருந்துபுறப்படுகிற பா
ணமழைகள் ரதங்களேயிலும் குதிரைகளேயிலும் பா
னைகளேயிலும், ராக்ஷசர்களேயிலும், மென்மேலும்
வந்துபாய்ந்து எங்கும் ரக்தப்பிரவாகமாக்கி விட்டதுக
ள். சிலபாணங்கள் முகங்களிற்பட்டுக் கிழ்கோக்கியபடி
ருவிக்தேரினுடையபாகங்களேப்பினக்தழப்பினக்து அச்சினேமுரி
க்துக்கிழ்லோகங்களேயும்உருவிச்சென்றம்ஓய்வில்லாம
லோடினதுகள். அப்போது பத்துக்கோடி ராக்ஷசர்கள
யானை-குதிரை-தேர்-இளேஞனேப் படைமுன்னணியாள
ர்-பதில ஆயுதங்களேப்சேயோகம்பண்ணிக்கொண்டி
ருமனுஷன் கம்முடைய அரசனுடனெதிர்த்தால் நமக்
குன்னசெனனியும் என்ன பயன்படப் போகிறதென்று
சொல்லிக்கொண்டி தம்முடையுகரிந்திரம் வரதமாகும்
படியாகக்கொடுக்கிற ஒருவனே அதேகநிதிரர்களேபோ
ல்சுற்றிக்கொண்டதுபோல ராமாணுஜரைச்சுற்றினே
க்துகொண்டார்கள். அப்படி சுற்றிகொண்டி அந்த ரா
க்ஷசர்களினுடைய தனுகளும்வாளுகளும் அரியலையாயு
தங்களேயும் லக்ஷ்மணர் நிலபாணசரங்களினுலேயறித்

தப்பின்னும் ஓயாமல் பாணங்களைப்பொழிந்து அந்தரா கூசர்களைச்சம்ஹரித்தார். அப்போதுராக்ஷசர்களுடைய உயிர்களையுண்டி எமனும் தெவிட்டிப்போனான். சமுத் திரமெல்லாம் ரக்த ஆறுகளால் நிறைந்து எழித்தது. அந்தரத்த ஆறுகளை யோட்வொட்டாமல் பிணங்களை மேலேக் குதிக்கே மறித்துக்கொண்டதுகள். இப்படி இரவுபெருமானாய்யலட்சுமணர்எய்திறபாணங்களினு லே ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளெல்லாம் அற்றதுகளை ர்ம்பற்றிய கால்களெல்லாமற்றதுகள். மீலபோன்ற தோள்களெல்லாமற்றதுகள். மார்புகளெல்லாம் அற்ற துகள். அவர்களுடைய விரகிலைமையெல்லாமற்றதுகள் பலங்களெல்லாமற்றதுகள். வீனர்களிலலுகளெல்லாம நீறதுகள், அவர்கள்கற்றிருந்த யுத்தவகைகளெல்லாம் நீறதுகள். தேர்களெல்லாந்துணிந்ததுகள். குதிரைக்கூ டங்களெலுலாந் துணிந்துகள். செவந்த கண்களோடு டைய மேகம்போன்ற யானைகளெல்லாந்துணிந்ததுகள் ரிர்களுடையபாதகண்டசமனிகளெல்லாந்துணிந்தது கள். க்ழுத்திலேதடிபோலக்கிடக்கிற மாலைகளெல்லாந் துணிந்ததுகள். கருவித்துங்கின்றிருந்த அவர்களுடையி லேயெல்லாங் குளிர்துபோனதுகள்.. அவர்கள்செய்கிற போரகளெலுலாந்த ங்ன்னுபின்னப்பட்டுவிட்டது. பூர்வ தினிலே நெய்யண்ணின கிர்திகளுமிழ்துபோய்விட டதுகள். மலைப்பாம்புபோன்ற கடினமான கால்களையு டையர் ராக்ஷசர்கள் விழுந்தார்கள். அவர்கள்பேரில் புர ஷ்கள் விழுந்ததுகள். அதுகளின்பேரிலே யானைகள்விழு ந்ததுகள். அதுகளின்பேரிலே ரதங்கள் விழுந்ததுகள். அதுகளின்பேரிலே ராக்ஷசர்களிகள் விழுந்துகள். நி னமும் ரக்தங்களுமா யந்த ரணகளத்திலே கொஞ்சமா கிலும் வெளியில்லாமல் இந்தப்படியே லன்றின்மேலொ ருகளிழுந்து மரண்டுகிடந்துகள். அப்போ தந்த ரா மாலுஜர் வில்லிலே அம்பு தொடுக்கின்றதையும், பிர யோகிக்கின்றதையும், ஒருவருக்காளில்லை! அந்த அ ம்பு வரிசைவரிசையாய்ப்போகின்ற அடிக்கைபுக்கண்ட வாகளெலே! அது வேகமாய்வந்துபட்டு வீழ்கின்ற பி ணைப்பங்களின் பத்திகளேமாத்திரமே! அங்கங்கே க ராகளும் பிரயோகம் பண்ணினர். பர்வதங்கள்போல யானைகளும் - சூரிரைகளும் - ரதங்களும் - யானைகளும் - மற்றவைகளும் நிறைந்துவந்தவைகளுக் ரு ஒரு அளவில்லை! அவ்வளவும், வந்தநிர்துநிற்க சோகநிலும் நிற்கவில்லை! எல்லாம் அந்த ரணகளத்தி ல் ணமாய்க்கிடந்தது்கள். அகோராக்ஷசர்கள் சூலங்க ள் - வேலகள் - வில்லுகள் - முத்லான ஆயுதமெடுத்து ட்டங்ணர்பேல்பிரயோகம்பண்ணினர்கள் அதெலலா ம் அவருடைய பானத்தினுல் ஒன்று அது கண்டக்க ாய்துபோனதெலலாமல ஒன்றுநிலும் தப்பவில் ல. அப்போது ராக்ஷசேன்களெல்லாந்தரிக்கமாட்டா மல் பின்னிட்டு ஓட்டமெடுத்து வழிகளிலே பந்துக்களு டைய தலைகள் தங்கள்காலில்லே இடறுவதினுல் ஒய்ந்து விழுந்து மரய்ந்துகள். அப்படியாகவே ராவணன் அந் த லட்சுமணருடைய அம்புகளைப்பார்த்து வடவாமுகா க்கினிபோல மனம்கொதித்துக் கற்றுக்குச் சமானமா ன குதிரைகள் பூட்டியிருக்கின்ற தன்தேரை யதிவேகத் துடன் செலுத்திக்கொண்டுவந்து லட்சுமணருடன் எதி ர்த்தான். அப்போது கூற்றுவனுக்குப் பிதேதிவனுபோ லக் கொலலுகின்ற லட்சுமணர் கோபமும்தர்பமுமலே தென்று பேதங் தோன்றுதபடி ராவணனைக்கிட்டிவந்து கான் காத்துக்கொண்டிருக்க பிராட்டியாரை எங்களவ லத்தப்பி மேசம்பண்ணி எடுத்துக்கொண்டுவந்த திரு டா! இன்றைக்கு நீ தப்பிப்போகமாட்டாயென்று சொ ல்லி, அக்னிச்சுவாலையாக பெருமுச்சுவிட்டுத் தலைக ளினுட்டம்பினைக்கின்ற அக்னிக்குச்சமானமானபா ணங்களை ஒன்றின்பின்னென்று அடிக்கடி அடுக்கடுக்கா ய்ப் பிரயோகித்தப்போர்செய்தார். அப்படியாகப் பொ ழிந்த பாணங்களெல்லாம் தன்பேரில்வராமல் கடுவே முறிக்துபோகும்படியாக, ராவணன் அதிகர்மையான பாணங்களினுலே தடுத்தான். அதுகண்டு லட்சுமணர் லெகுவான பாணங்களானபடியினுலே அறுத்தார். இ னி யதுப்பாயென்று மேகம்பொழிகிறதுபோல சமமாரி களாய்ப்பொழிந்தார். அச்சமயத்தில் ராவணன் சற்கால மழையைப்போல அஸ்திரங்களைப்பொழிந்து லட்சு மணர்விட்ட பாணங்களை விலக்கி லட்சுமணர் மதுபடி யும் பாணப்பிரயோகஞ் செய்ய வொட்டாமல் அவரு டைய அகூய அம்புறுத்தூணியை அதுத்துத்தள்ளினு ன். அத்தருணத்திலே இளைப்பாறியிருந்த அனுமான் க ண்களில் அக்னிப்பொறிபறக்கவந்துபொய்ப்போசெ ய்யாதே செய்யாதேயென்று அந்த ராவணனுடையதே ருக்கு முன்னுக மறித்து நின்று கொண்டு இந்த யுத்தத் தையிடு வேறொரு கல்லயுத்தமிருக்கிறது. அதன் விபர த்தைக்கேளென்று சொல்லுகிறார். நீ சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்றுலோகத்தையும் ஜெயித்து இ வ்வளவில் மிருந்த பலத்துடனே கேலைந்திர னுடைய தீர்த்தியை யழித்துப்போட்டாய், திகருஜயம்பண்னி னு யாரையும் இன்றைக்கு உனக்கு அபநெயம் வருமென னறு சொல்லி, அந்த ராவணனுக்கெதிரில் சையைத்தரு க்கி அந்தக்கை திருவிக்கிரமருடைய திருவடியைப்போ ல எல்லாலோகங்களையும் மூடிக்கொண்டி வளர்ந்த தை எல்லும் வெற்றிகொண்டி கொடிகட்டியிருக்கிற அ ந்த ராவணனுக்குக் காட்டி, வில்லாயுத முதலிய ஆ யுத பரிகரங்களெலலாம் வெகு சுலபத்துடனே கற்றிருக் கிறாய், இருபது கைகளுடனே யிருக்கிறாய், நீ யிருந்த பலசாலி யுத்தத்தில் வகவந்தவன் மேலும் நல்ல வீரனு யிருக்கின்றாய், என்னைக்கு முன்னில்லை, பார்ப்போ மென்னுகின்றஅக்னியைப்போலச்சுவாசகமிட்டுக்கொ ண்டு உனக்குச்சமானமில்லையென்றுமிருந்த அண்ணையு டனேயிருந்தாய்.-இதுமாத்திரமா இவனிடத்திலேபற்ற வான்வல்லமையும் சப்தலோகாதிபத்தியமும் சப்தபோ காங்களையுடையவுகாராத்தியவல்லமையும், மன்னதனிய ரும்ஒருவருமொப்பில்லாமலாருகைசெய்திதன்னமையு ம் உன்தோள்வல்லமையும்உன்பிரதாபமுமன்னலாம்என்

றெருருத்தினுலே காசமாக்கி விடுகேன். பல வார்த் தைகள்சொல்லவிபென்ன! கைலாசபர்வதத்திற்கும்செ வ்வரக்கைப்போன்ற கண்களையுடைய அஷ்டதிக்குயக் ஷருக்கும், அசையாத அதிகபலமுள்ள திருபதுதோள்க ளுள்ள மார்புமுடையவனே! சூரன்திருடைய கையிரு லே சூத்தினதைப் பொறுத்துக்கொள்ளு. இப்போது நான் சூத்துகிறதுக்குக் நீ சகாசமளித்தாயேயானால் பிற்கு உன்னுடைய திருபதி கையிலேயும் என்னக் குத்து, அதுக்கு நான்சகாசமளித்தேனேயானல் அப் பால் உன்னுடனே எப்போதும் எதிர்த்துப் போர்செய் றிலில்லை என்று திருவடியாகிய ஆஞ்சநேயர் சொன்ன ர். அதற்கு ராவணன் சந்தோஷப்பட்டு கல்ல கௌரிய வந்தன்சொல்லுகிறபேச்சு சொன்னாய். நீபலசாலியேச ரி என்னெதிரே வெதிருவர்கிற்பார்களோ! நீ வந்து நின்றாயே? உனக்கு இந்த உலகத்திலாவது மற்றெங் கேயாவதுசமானமுண்டோ! உன்கையிலொரு ஆயுத முமில்லாமல் நீ யொருவனுய் முன்னே எங்கள் பக்கத் தினையெல்லாம் கொன்று தேரின்மேலேறி வில்லை வளை த்துக்கொண்டு மிருந்தசேனைகளுடனேவந்த என்முன் துனியேலங்துநின்றாயே உனக்குச் சமானமானவர்களா ரிருந்திறார்கள். நீயே சொல்லியர். நீ இப்படிநின்றபோ தேஅக்குமும்மூர்த்திமுதல்மூன்றுலோகங்களினுலுமுள்ள தேவர்களும், தானவர்களும், மற்றுளர்களும், பித்தர் பிடித்தல்லாமல், எதிரேநின்று மார்பில்குத்தென்னுமிற் கத்தக்கவர்களாரிருக்கிறார்கள். இக்க ஆச்சரியம் வெளி யில்சொல்லத்தக்கதல்ல எனக்கு இருபதுகைகளிருக்கி ன்றதுகள், அஷ்டதிக்குயானைகளும் தோற்றதென்றபுக ழுங்கொஞ்சமுண்டு! இரண்டுகைகளோ டுடைய நீ என் முன்னிப்படிசொன்னுய், இனிமேல் என்புத்தமானது எனக்கு வெற்றியைத்தரத்தக்கதல்ல, எட்டுத்திக்குயா யுஞ்ஜெயித்த என்கீர்த்தி யழியும்படியான ஒரு இகழ்ச் சி முன்னேயே உண்டாயிருக்கின்றது. என் உயிருக்குச் சமானமான அதிகாயனென்னும் புத்திரனைத் தனையில் தெய்த்து, ரக்தவெள்ளம் லங்காபெலலாம் பாவச் செ ய்தாய். அந்த ரக்தம் இன்னமுலாவில்லை, இப்படியிருக் க நீ என்முன்னின்று இவ்விதமாய்சொன்னுய், நிசொ ன்னது நிசைவானதுதான். இதுவீரர்களுக்குப் பொது வானதுவே, நீ இப்போது பானித்ததே சரி வேறேபே ச்சென்னத்துக்கு உன்சொல்லுக்குப் பின்னிட்டிந்த தலை குனியமாட்டேன். இந்த உலகங்களெல்லாம் பாரக்க எ ன்மார்பிலே நீகுத்தென்று ராவணன் சொன்னுன். அ ந்தவார்த்தையைக்கேட்ட அனுமான் தெளியவந்தவெ ன்று மெசி, வீரகர்ஜிதத்துடன் அவன் தேரின்மேற் பாய்ந்து கண்ணிலே கெருப்புச்சிதறப்பார்த்து, அவன் மார்பிலேதரித்திருக்கிற ஆபரணக்களுடன்வசங்களெ லலாம்பொடிப்பொடியாய்ச் சிதற வச்சிரம்போலிருக்கி ன்ற தம்முடையகையா லோங்கிக் குத்தினர். அப்போ து பர்வதங்களிலெல்லாம் மணலுதிர்ந்தது. ராவணன் கண்களில் அக்னிஉதித்தது. அவன்தலைகளிலிருக்கிற மூல்கள் கதிர்போலத்தூம்பிக்குழம்பினதுகள். ராக்த சக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் பிரானன் கழன்றுபோய்வி ட்டது, எல்லாவானரங்களுக்கும் மயிரும் பல்லுகளுமு திர்ந்துவிட்டதுகள். மேகங்கள மழையைக் கக்கினதுக ன். அந்தராக்ஷசருலாதிபனுடையகைகளிலும் மற்றரா க்ஷசவீரர்களுடைய கைகளிலும் பிடித்தவில்லுகளிற்று ட்டின கான்களெல்லா மறுத்துகள். சமுத்திரம் கிலே குலேக்தது. சப்தருலுபர்வதங்களும் அதிர்ந்துகலலுகளே சிந்தியதுகள். ருரீரபக்ரீரணங்களு முதிர்ந்துகள். தித் தெய்களுடைய பல்லுகளுமுதிர்ந்துகள். சலருலுட்ட ய ஆயுதங்களுக் தரையிலே விழுந்துகள். ராவணனு டையமார்பிலே தெருப்புப்பொறி பறந்தது. அனுமானு டையகைக்குத்துப்படவே! ராக்ஷசாதிபதியான ராவ ணனுடையமார்பிலே பூர்வத்தில் அஷ்டகஜங்களுடைய தந்தங்கள் அழுந்தி முறிந்ததெலாம், கிமேபலபலவென் று உதிர்ந்துபோச்சு. அள்ளுக்கட்டியிருந்த கவசத்தி லழுத்திலவத்த ரத்தினங்க ளெல்லாம் பேர்ந்து திக்கு விதிக்குகளிலிதித்தன, ஆகாசத்திலிருந்து கக்ஷத்திரங்க ருதிர்ந்துவிழுவதுபோல விழுர்தது. அவன் கண்க ளில் பொறியெழும்பியது, அப்போது பிரளயகாலத்து சண்டமாருதக்காற்றடிக்க, அலைந்து தள்ளாடிச்சாய்ந் த மீகம்மேருபர்வதம்போல ராவணன் சாய்ந்தான், அ தைக்கண்டு தேவர்கள் சந்தோஷித்து ஆர்ப்பரித்தார்கள் நி ருபரிய ஆஞ்சனேயர்பேரிலேபுஷ்பமாரிபொழிந் து வாழ்த்தினுர்கள், ராக்ஷசர்களெல்லாம் பயந்தாகள் வானசர்களெல்லாம் ராவணனுதோற்றுப்போனுனென் அ சரீரம் புளகாங்கிதமாய்க்கூத்தாடினுர்கள். அப்போ து ராவணன் மலைகளிலிருந்து யோகாப்யோசம் பன் னி சுவாசவாயுவினிலையையறிந்த தபோதனர்கள் கை வந்தித்தியல், தங்கள்தொத்தைவிட்டு, மற்றொருதே கத்தில்புகுந்து, அத்தத்தேகத்துக்கு மாறுபாடில்லாத லத்தில் தன்கள்பழயதேகத்தை யடைவதுபோலவும் அ ந்தத்தேகத்திலுபாயிக்கக்கூடாத இந்டரியங்களினீம் நிறுருதேகத்தையடைந்து அனுபவித்து விட்டு மறப டியும் பூருவதேகத்தை யடைவதுபோலும்சூர்சையதெ விந்து பார்த்து பெருமுச்சுவிட்டுப் பேசும்போ தெல் லாம் ரக்தங்களக்கக்கிக்கொண்டு வாயுபுத்திரரைப் பார்த் து, ஒருவருஞ்சமாளமில்லாதவீரனே! என்னைச் சின் ஞபின்னப்படித்தினுய், இனி யென்னுடையுத்தஞ்செ ய்யமாட்டாயல்லவா! என்று எதிரே நெருங்கிவந்துள நிசையாகத் தோன்னையுடைய ராவணன்திலவரர்தை களைசொல்லுகிருன். பலமென்பதும் அது உன்டென்ப தும் உன்னிடத்திலேதானிருக்கின்றது. ஓவீரனே! ம றவர்களெல்லாம்படைக்குச்சமானமானவர்கள்எனவே சூர்சிக்கும்படி குத்தியபடியால் உன்பலத்தை இந்த சதுலோகங்களிலும் கிறைத்தாய் பிரமதேவன்வத்ர ங்கள்கடவாதென்று சபித்தாலும் சலியாதவன் நான் வருந்தமென்றினைதனுபாயத்தம்அறிந்தவனல்லாதன் னை அதையபீயப்பண்ணினுய். ஓ! நயசாலியே! இன் னம் ஒருவார்த்தை இருக்கிறது சொல்லுகிறேன் கேள். உன்மார்பிலே பிரளயகாலத்திடிபோல என்கையால் ஓ

ரு குத்து குத்துகிறேன். அதற்குத்தப்பிப் பிராணனுட னிருக்காயே யானால் உனக்குச் சமானமான வர்கள், இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் ஒருவருமில்லை! நீயே! இன்றைக்கும், மற்றென்றைக்கும், உன்னவன் உனக்கு வேறே பகையுமில்லையென்று சொன்னான். அதற்கு அனுமான் எப்போது என்னைகுத்தினாலே சாகாமல் நின்று பேசினாயோ! அப்போதே நீ என்னை ஜெயித்தவனல்லவா! நீ கலகசமர்த்தன் மிருந்தபலவான் என்று எதிரே கடந்து அவன் சமீபத்திலேபோய் உன்கடனை நீவாங்கிக்கொள்ளென்று மார்பைக்காட்டினான். அப்படி மிருந்த உற்சாகத்துடனின்ற ஜுஞ்சனேயருடைய மார்பிலே பல்லி இதுக்கிக்கடித்துக்கொண்டு பிலத்துவாரம் போன்ற பத்துவாய்களையும் மடித்து இருபது கண்களிலும் கெருப்புப்பொறிபறக்கக் கைகளை முறுக்கிப் பலவிரல் களும்கெரியவிசி அஷ்டதிக்குகளும், போதாதென்னும் படி கீட்டி ஓவ்வி இருபதுகையினாலேயும் குத்தினான். அந்தக்குத்துப்படவேதேரையகாலத்தில் சமுத்திரத்தினல் மூடப்பட்டுப் பூமியழிந்தகாலத்திலும், அழியாதகெரஞ்சி விகளெல்லாரிலும் வல்லமையுடையவரான ஜுஞ்சனேயர். அந்தராவணனாலே பூருவத்திலே சலித்த கைலாயம்போல மெய்சலித்துப் பதைத்தார். அப்படியானும்மான் சலிக்கவே! தேவலோகமெல்லாஞ் சலித்தது. தர்மஞ் சலித்தது. சத்தியமொழிசலித்தது. பின்னையும், சுவமூலும், வேதமும், நீதியும், கருணையும், சகலமுஞ்சலித்தது கள். அப்போது வானரவீரர்களனைவரும், எக்காலத்திலே ஆளுக்கொரு பருவதமெடுத்துக்கொண்டு, ஆகாசத்தில் வெளியிலேயென்னும்படியாய்நிறைந்து பிரளயகாலத்தில உலகங்களையெல்லாமழிக்க மேகங்கள்கொரி றிறதுபோல ஆயிரங்கோடிக்குமதிகமான அத்தப்பருவதங்களை ராவணன்மேலே யெறிந்தார்கள். அதுகண்டு தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். வானரவீரர்கள் மிருத்தகாலத்துடன் மலைகளையெறிந்து ஆகாசத்தி டைமில்லாமல் ஒருவர்க்கொருவர் கெருஞ்சி விலகாமல் நிறைந்தபடியால் சூரியனுமறைந்து உலகமெல்லா மிருண்டது வானரர்களெழிறமலைகளினல் இனி ராகூசர்கள் நசுங்கிப்போய்விடுவார்களென்று நினைத்துத்தேவர் களெல்லாம் ஆகாசத்தில்வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள் வானரர்கள் எறிந்தமலைகளொன்றுடனென்றுதாக்கி யுடைபட்டு, இடிகள்போல கெருப்புப் பறக்கும்படி ஒலமேலொன்றாய்ச்சுதுகொண்டு, கோதண்டத்தினின்று புறப்படுகின்ற அம்புகள் போலவும், மின்னல்போலவும், பூமியில்விழுவே ராகூசசேனைகளபயக்தோடத்தலைப்பட்டதுகள். அந்தப் பர்வதராசிகள்போய் விழுவதினல் சமுத்திரங்களுஞ் சுவறிப்போய்விட்டதுகள் உலகமெல்லாம் இன்றையதினம் கல்லால் முழுகிப்போயினமென்ற பெருத்தொனியுண்டாயிற்று. அதைக்கேட்ட ராவணன் மிருந்தகோபங்கொண்டு, தேவர்களால் புகழ்பெற்றிருக்கின்ற தன்வில்லைவளைத்து ஆயிரமாயிரகோடி பாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்து அத்தனைமலை களையுஞ் சிலுதுச்சில்லாயுடைத்துக் கீழேதள்ளினான் அம்புகளினுலே துண்டுதுண்டாயறுத்துவீழவும், யானைகளெல்லாங் துண்டங்கள் படவும், ஆனிகள் சிங்கங்கள்-பெரியகொடிஞ்சிகளுடன்கூடிய தேர்கள் எல்லாம் சின்னபின்னமாய் நசுங்கிப்போகவும் விழுந்தது கள். தேவர்கள் ராவணனுடையபானம் பாயும்படிசெய்ய மலைகளொன்று நூருயிரமாகமுறிந்தவிதமும் மலைகளி டியுண்டு பொடிப்பொடியாய் கொதுங்கின விதமும் கண்டு, இப்படியாக இக்கக்கொடியவன் வில்லித்தை கற்றுனேயென்றுபயந்து கைகளைவிசித்தார்கள். ராவணனு டையப்பலத்தை நாசப்படுத்துகிறேனென்று வானரவீரக்கூட்டங்களெடுத்தெறிந்த மலைகளையெல்லாம் அவனு டையபாணங்கள் பொடியாக்கிவிட்டனுகள். அதனுல சுற்றிலுமிருந்த கடலெல்லாங் தூர்ந்துபோய்விட்டது. ரணகளத்திலே நின்றவர்கள் தேகத்தில்படிந்த புழுதிகளையெல்லாம் அவர்கள்தேகத்திலிருந்து வழிகிறரத்தவெள்ளங் கழுவிவிட்டுப் பூமியைப் துடைத்துக்கொண்டோடினது. அப்போது ராவணன் இந்தக் குரங்குக்கூட்டங் கள்விப்படிச்செய்கிறபடியா லிலைகளெல்லாங்கொண்டு இந்த இரண்டுமனிசரையு மிந்தகணமே வெல்லுகிறேனென்று அதிகோபத்துடனே பத்துக் கைகளையும் பத்துவில்லிலே யெடுத்துக்கொண்டு பத்துக் கைகளினு பிரளயகாலத்துமேகம்போல சமமாரிகளாய்ப்பொழிந்தான். பத்துவில்லிலேயும் கையொன்றுக்கு ஆயிரமாயிரம்பாணங்களாகத்தொடுத்து எய்கிறபோது ஆகாசம் பூமி சமுத்திரம் திசைகளெல்லாம் அம்புகளாய் நிறைந்துவிட்டது. அந்த ரணக்களமரனது சக்தத்தினுலே அந்திவானம்போலே செவந்தது. வானரங்கள் பங்கிபங்கிகளாக மடிந்துவிழுந்தகுகள். பிணங்கள் மலைமலையாகக்குவிந்திருந்தபடியால் அவற்றை மலைகளென்றேண்ணியே கங்கள்வக்து கவிந்தகுகள். நீலன்பட்ட அம்புடன்கீழே விழுந்தான். அனலனும் மரணமூர்ச்சையாய்விழுந்தான். கவயன் அம்புதைத்து மூர்ச்சை யடைந்தான். காலகோடிவிஷத்துக்குச்சமானமான அம்புபடனே அங்கதன் மூர்ச்சையானன். சூலாயுதம்போன்றமுச்சிராபாணத்தால் சாம்பவன்சருண்டுவிட்டான். மற்ற வானரவீரர்மார்பில் அம்புகன் தைத்தபடியால் தங்கள்வெற்றிபெற்றசெ ரங்களும் அண்மையான செய்கைகளும் குறைந்துபோ னர்கள். சூழ்ந்திருந்தவானரப்பெருஞ்சேனைகளெல்லா ம் சின்னபின்னப்பட்டு மெலிந்துபோய்விட்டதுகள். மீ யான வானரங்க ளோடிவந்து முறையிட்டார்கள் நி னையபெருமான்கோபக்கொண்டு ராவணன்விட்ட தூய கோடி. தூமதாரையிரகோடியான பாணங்களையெல்லாம் தமது அஸ்திரங்களால் அறுத்து அவன்கையிலேவைத் திருந்த பத்துவில்லையும் இரண்டிரண்டாக முறித்துப் போட்டார். அதைக்கண்டு தேவர்கள் சந்தோஷித்து ஆ ரவாரித்தார்கள். ராகூசர்கள் மெய்வியர்த்து மனம்வெ தும்பினர்கள். முனிவர்களெல்லாம் புஷ்பமாரிசொரிந்தார்கள். லட்சுமணருடைய திருத்தோள்களையும் பார் த்துப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு தருமதேவதை வந்து

சேர்ந்தது. ராவணன் இனியபெருமானைப்பார்த்து உன் யுத்தலலமையும் கன்முயிருக்கின்றது. உன்யுத்தசாது ரியமும் கன்முயிருக்கின்றது. உன்குறிப்பும் கன்முயிரு கின்றது. உன்கைவேகமும் கன்முயிருக்கின்றது. உன் லித்தியா சாமர்த்தியமும் கன்முயிருக்கின்றது. உன்னு ண்மின்னோத்திறமையும் அதுபோலவே உன்மேனியழகு ம் கன்முயிருக்கின்றது. என்று காகம்பண்ணி உன்க ரு நீயேசமானமென்னு சொல்லி, ஆனையத்தில் அன் றைக்கு காணையும் அவன் சேனைகளையுங்கொன்ற உன்த மயனும், இக்கிரனேத்தன்வல்லமையால்தேவலோகத்தி ல ஜெயித்த என்மகனும் நானுங்கூடச் சரியல்லோ மா ஜயித்த லோகத்திலே உனக்கு எதிராகிருக்கின்முர்கள் என்று சொல்லி இவனே வில்லினுலே நசும் ஜெயிக்க மு டியாது. இவனைத் தாமதியாமலின்றைக்கேகொல்லவே ண்டுமென்றுணர்ந்து உதட்டைப் பலகினுலேயழுத்தி ப் பிரம்மாகொடுத்த வேலாயுதத்தைத்தன்பலங்கொண் டெடுத்து லட்சுமணர்பேரிலேயெறிந்தான். அதுவருகி றபோது லட்சுமணர் அதேகம் அம்புகளைக்கொண்டுதடு தார். அக்க அம்புகளையெல்லா மெரித்துப் பொடியா யுதிர்த்துவிட்டு அக்கினிகளைக்கக்கிக்கொண்டு அதிவே கமாய்வந்துலட்சுமணருடையமார்பிலேபாய்ந்தது. பா யலே மகாபுத்திமானுகிய இனியபெருமானும் அத்தரு ணியனைத்திலே சோர்ந்துவிழுந்தார். அதுகண்டு பயந்து வானரங்களோட்டமெடுத்தகுகள். தேவர்கள் நெஞ்சு உளர்வழிந்துபோனர்கள். ரிஷிஸ்வரர்கள் மனம் பதைத்தார்கள். ராகூசர்கள் சமுத்திரத்திற் கிரட்டிப்பர கக்கொக்கரித்துச் சந்தோஷித்தார்கள். பூமிகழன்றது. சூரியனுடைய பிரகாசமும் மந்தகாரப்பட்டது. அப்போ து ராவணன் இனியபெருமானைப்பார்த்து இவன் வேறு க்குப்பயப்படவுமில்லை! சாகவுமில்லை! மூர்ச்சித்திருக்கி ரான். இவனையெடுத்துக்கொண்டுபோய் விடுவோமென் றெண்ணித் தேரைவிட்டிழிந்து காலகையாக சக்தப் பிரவாகத்திலே ஓடிவந்து முன்சுற்றிதூக்கினுனடை யு வெள்ளியங்கிரியையெடுத்தது நம்முடைய பாகதேச மத்துக்கு அவமானமாச்சேயென்று நாணப்பட்டு அந் த நாணந்தும்படி அஷ்டகுலாசலங்களுக்கும் சிறந்த மகமேருவாகிய பொன்மலையை இப்போ தெடுக்கிறவ னைப்போல விஷத்துக்குச்சமானமான மனதையுடைய ராவணன் இருபதுகைகளாலும் ஊன்றி இனியபெருமா ரேயெடுத்தான். தமக்கியற்கையான சேஷத்துவங்கொ டுத்தமல சாகூதாது ஸ்ரீராமமூர்த்தியே! அந்தப்பி தாம்பரதாரியாகிய ஸ்ரீயப்பதியென்று தம்மூடைய திரு வுள்ளத்தில் தியானித்துக்கொண்டு முர்ச்சித்திருந்தின் முராவணதரல் திக்குப்பாலகரைகலங்கச்செய்து கைலாச த்தையெடுத்த ராவணன்கைகளுக்கு அந்த ராமாதுஜர் ரபெடவில்லை, அப்போது பத்துத்தலைகளோடையு தச முகனென்கின்ற ராவணன் ஒருகடலேயொத்திருந்தான். அவன்கைகள் உதயபருவதங்களே யொத்திருந்தகுகள். தனபமாலிகாதரரான ஸ்ரீராமருடைய திருதகம்பியாகிய ஸ்ரீலயபெருமான் அந்தப் பர்வதத்திலே உதிக்கின்ற

பாலசூரியனை ஒத்திருந்தார். அப்படி இராமாதுஜனுடைய திருமேனியை எடுக்கப் பலமில்லாதவனும் ராவணன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மூர் சைதெளிந்த அனுமாரோடிவந்து ராவணனை ஒரு இ டிமிடித்துத்தள்ளிவிட்டு லக்ஷுமனரைக்கையினுலேதா க்கியெடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் அப்பாலேபோ மபோது ஸ்வரூபக்கியான மொன்றுக்குமாத்திரம் தி னேரபெருமான ஆண்டவனொன்றுசொல்லுத்தன்மையை யுடையவராகயிருக்கவும், அன்பென்னும் பக்தியால் ஒருகுட்டியைப்போலவும், ஆஞ்சனேயர் அந்தக் குட்டி யைத்தழுவிப்போகின்ற மத்தியைப்போலவும் பிரகாசி த்தார்கள். இவ்விதமாய் லட்சுமணர் சற்றுநேரத்திற்கு ன்னாக மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்திருக்கும்படித் தூக்கி க்கொண்டு கையும், காலும், திருக்கன்னமும், செந்தாமரைப்புஷ்பத்திற்குச் சமானமாகப்பிரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீரா மபிரானுடைய சன்னிதிக்குப்போனர். அப்போது ஸ்ரீ கோதண்ட கிஷ்டாருவும் யானைமேலேபோருக் குப்போகிற ஒருசிங்கம்போல ராவணன்மேலில் எதிர்க் ரகடக்குவினர். தேவதைகள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார் ன். ராவணனுந் தன்தேரைவிட்டுக்கொண்டுவந்தான். அவன் ரதத்திலேயும் ஸ்ரீகாகுஸ்தகுலதிலகர் கரலகடா டாசுமும் எதிர்க்கிறதை அனுமானுடைய திருவடியானவர் கண்டு முன்னுல் பரிசுத்தத்தை யடையும்படி தக்த கண் கையைச் சிதறிலே தாங்கிய மகாபுபாவர் அந்தக் கண் கையைத்தந்திருவடி பாவிகளுடைய போர்க்களத்தில் நின்று சிரமப்படக்கண்டி சகிப்பாரோ! மனம்பொறுமை மில் மிருந்த பரிவுடனேவந்து வாமி! அவன் ஆயிரங்கு திரைகட்டின தேரின்மேலேறிவந்து எதிர்க்கத் தேவ ரீர் பாதசாரியாக எதிர்க்கிறது சுலபமாகக்காணும் அது வேன் நிற்பதைகளும் என்னுடையதோளின்மேலேயி ருகவேண்டுமென்று பற்பலவித்தத்தில்சிரார்த்தித்தார் அப்படிசிரார்த்திக்க அந்தகனியாணருஞ்சிரமமும் க ல்லதுகல்லதென்று பருவதத்தின்மேலேதாவியேறுகி ற ஒருசாதுசிங்கம்போல அனுமானுடையதோளிலேற வே தேவர்கள் பல்லாண்டுபாடினர்கள். சுன்றகன்றைத் தான்றியெடுத்ததாலப்போல மாருதி சுக்கோவித்துக் னித்தார். திருக்குறளான ஸ்வரூபமாய் உலகத்தையள ந்தவருடைய திருவடியை அப்போது அனுமான் செவ் வையாப்பார்த்து தம் பரிதத்தும் இங்கிதத்தும் அறிந்து ச மக்கவிடத்தேயென அதிசயமடைந்தார் அது அறி ந்து எப்போதும் உண்மையாக அவனைத் திருத்தோளி லெடுக்கிற அந்தகருடபகவானும் ஸ்ரீராமபிரானைத் தி ருத்தோளில் எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு ஜகத்தக்கூ த்தாடுகின்ற ஆஞ்சனேயருடையபாக்கியம் இப்போது ங மக்குகிடைக்கவில்லையேயென்றுகாணினர். ஆதிசேஷ னும் தலைநடுங்கினர். அப்போது அந்த அனுமான் திரு ப்பாற்கடல்போலப் பிரகாசித்தார். ஸ்ரீராமர் அந்தத் தி ருப்பாற்கடலிலேவாசமாயிருக்கிறஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவான புருஷோத்தமனைப்போல விளங்கினர். ஆனலும் அந்த ப் பரமபுருஷோத்தமனைப்போ லிவர் யோக நித்திரை செய்யாமல் விழித்திருக்கிறபடினலே அந்தமாரு

குமும் ஸ்ரீராமர் அந்தவேதத்தினுடைய முடிவிலேயிருக்கிற போதசொரூபமான ஸ்ரீஹரியும்போலப் பிரகாசித்தார்கள். மேலும் அந்த அனுமான் ஞானம்போலவும், ஸ்ரீராமர் அந்த ஞானத்துக்கு மேலேயிருக்கிற பரமபதம்போலவும் காணப்பட்டார்கள். அண்டங்களெல்லாம் உண்டி வயிற்றிலடக்கின அந்தப்பகவானைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்து பலஹிதமாகச் சரீரகைங்கிரியை அனுமானுடைய தேஹ வெண்மையாயிருக்கிறபடியால் அந்தமானுமேருபர்வதத்தையும் சமானமாகச் சொல்லக்கூடாது, அப்படிகொன்றுமிற அனுமானையும் அவர்தோளிலே சேவைசாதிக்கிற சக்கிரவர்த்திருமகனை கோதண்டராமனையும்கண்டு, நிலவிலவர்கள்பலரானதிகொண்டார்கள். தர்மதேவதையும் கையையெடுத்துக்கொண்டு ஆனந்தநர்த்தனமாடியது. வெண், பிரம்மா, உபேந்திரனுடைய வந்துமுதலான சகலமான தேவாகளும், இந்த ராமாவினாகதையுடைய புத்தம் பார்க்கும்படியாக வந்தவர்கள் அச்சத்தோடுசேர்ந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமன் கோதண்டத்தையெடுத்து குணத்தோனி பண்ணினார். அத்தக்கோனி பிரளயகாலத்திலே சகல ஜீவராசிகளையும்முன்வாயிலே போட்டுக்கொள்ளுகிறபோது முகிந்திரன்கொக்கரித்தலும் தொனிபோலிருந்தது. ராக்ஷசர்களும் இயக்கர்முதலிய அனைவரும் சோனனுடம்போகாமல் நிற்கலும், மாயாமஹிசரர்கள் காலுலத்தலகங்கி மிருகங்கள்போல அதிவேகங்கி நடுங்கினார்கள். பிறகு லோகமும் குலுங்குகிற பிரளகனங்களுக்கு இடிமலை முதலிய கிலவும், பிம்மாவும், தலைவர்கள். அக்கச் சமயத்தில் ராவணன் பிரளகாலாக்கினி போலச் சரஞ்சிர் கிலையும் குடிகத் தக்கலையுகளும் இக்குச் சொல்லாம். அனக்கத் தக்கவைகளும், பூமியையும் ஆகாசத்தையுக் தொலைக்கத் தக்கைகருமாகிய வழுபாணக்தொடுத்து எய்தான். அந்த ஏழு பாணத்தையும் பதினெலுதண்டமாக அறுத்துத்தள்ளிப் பின்னும் அந்தபாணங்களைக் கோதண்டத்திலூட்டி டிக்காலத்தினியுக் கேம்படியான அக்கினி விரிக்கோனபோக ஸ்ரீராமர்பிரயோகம்பண்ணினார். அந்த அஸ்சபாணத்தையும் அநுபாணத்திலுள் ஆகாசத்திலேயே விலைகுலித்து அம்புகள் ஆகாஸபாயத்தமாக வரணிறுத்து ராவணன்விட்டான். வேதமுதல்வராகிய ஸ்ரீராமபிரானும் பத்து அம்புகளையெய்து அந்தப்பத்தம் வையும் அறுத்திதள்ளினார். அவன் சரீபத்திலேயிருக்கிற அகேகாகாஷர்கள் பிரயோகம்பண்ணின ஆயுகம முழுகியாயும் வில அம்புகளிலுலே அறுத்துத்தள்ளி அவர்களுடைய யாகைகளியும் சுட்டெரித்து அவர்களது தலைகளையும் அறுத்து மலைகளாய்க்குவித்தி அவர்கள் பிரயோகம்பண்ணின ஆயுதங்களையும் ராவணனையும் சிலம்பமழைகளையும் வானர்கள்பேரிலவந்து படாமல் மறுத்து அந்த ராக்ஷசர்களது தலைகளையும் துண்டித்தார். அப்போது அமரானவர்கள் பூமியிலே யிருந்தபடியே ஒன்று பாரத்தால் ஆகாசத்திலே யிருப்பார். மறுபடி ஒரு தூணத்திலே அந்த ராவணனுடைய எல்லாருடைய கண்ணுக்கு மெதிரே கோகத்தையாய், அற்புதவஞ்சகராள அந்தனே ராக்ஷசர்களுடைய முகத்துக் தெதிரேயும் பிரகாசிபார். அதிகைமாய் ஸ்ரீராமனுடைய அம்புக்கு முன்னேயும்போவார். மனதுக்கும் முன்னேயும்போயிறப்பார், அப்பிரகாரம் நிடசாரி வலசாரியாகச்சுழன்று திரியும்போது அந்தராணக்களுக்கிலே எங்கும் கவந்தங்களாடினதுகள். அவைகளுடனேகூடப்பேகருமாப்ப் பாடத்தலேப்பட்டதுகள். யானை – தேர் – முதலானதுகளே பிழுத்துக்கொண்டு பலரக்க ஆறுகள் கடலபோலெங்குமோடினது. அந்த ரணக்களத்தில்தேர கொல்லாம் சக்கரங்களோடுகூட அற்குருவாளிமுழ்ந்து உடைபட்டுப்போயின. யானைகளுருண்டு போயின. குதிரைகளெலாரும் துண்டங்களாய் விழுந்தன. பேராகளும் ரணக்களத்தில் கூப்பிக்கூப்பிமா யடைந்தனுகள். ராக்ஷசர்களெல்லாக் தேரிழந்து, சிலேபிழந்து, அனேகர் முழந்து, குதிரைபிழந்து, தங்கள்செனபிழாரும், கவசமும், பிடித்துவந்த துவசமும் மாய்பிலேகளித்துவந்த வெற்றிமாலைகளுமிழந்து, பிறகு தங்கள் தலைகளு மிழந்து போனார்கள். அந்தச்சமயத்தில் அகேகாகாஷசங்கிரீசர்கள் வந்து தங்கள் புருஷர்களுடைய தலைகளைத் தேடிப்பார்த்து விசாரசொருபமுள்ள அரக்கர்களுடைய தலைகளும் யானைகுதிரைகளுடையதலைகளும், பேதக்தோன்றமல்லிதைத்து குழம்பிக்கிடக்கிறபடியால் மயங்கி யானைத்தலையை இதுதான் என்புரதன்தலையென்றும், குதிரைத்தலையை இதுதான் எள்ணவன்தலையென்றும், நிலவாருக எடுத்து உடற்குறைகளோடு பொருத்திப்பார்த்து அழுதுமாண்டார்கள். ஸ்ரீராமபாணமான காலனுனது ஒப்பு பத்து அறு ஸ்ரீராமராகச் சமீபாயுதத்துக்குவிக்கும் ஆகஸ்கிர்யோபாமஸ்திரத்தை யெடுத்து உடம்பிலிருக்கிற கவசத்தோடுகூட மார்பிலே யெய்தான். அந்த அஸ்திரம் ராவணனுடைய மார்பைத் துளைத்துக்கொண்டு

பர்வதத்தையெடுத்த புஜபலமும், திசிகளுக்கெல்லாம் வேந்தர்களை அத்தியயனம் பண்ணுவித்த காளினுடைய சாதரியமும், வெற்றிமாலையைத்தரித்துப் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடங்கள்பத்தும், சங்கரன் கொடுத்தவரமும், தன்னுடைய சௌரியங்களும், ரணகளத்திலேயே இறந்துவிட்டு, லெறுங்கையுடனே திரும்பிப்போய் லங்கையைச்சேர்ந்தான். தேவர்களைவெற்றிகொண்ட திரிலோகாதிபதியான ராவணன் இவ்விதமாகநிராயுதபாணியாய் அபஜித்திகூடத் தொடர்ந்துவரக் கால்கடையாகச் சென்று சுகரம்புருந்தபோது சூரியனும் அஸ்தமனமானான். அன்றலர்ந்த தாமரைமலையொத்த முகங்களையுடைய வண்டோதரி முதலான ஸ்திரீகள் கண்களெல்லாம் வாள்போலவும், தன்பிள்ளைகள்வர்த்தை அந்த ராமபாணம்போலவும், நவக்கிரகங்களாகிய கோள்களையெல்லாம் ஓரேயிடத்தில் சிறைவைத்தாண்டுவந்த ராவணனுக்கு அன்றைக்கு ஸ்திரீகளுடைய ஸ்தனங்கள் தன்னுடைய வெறுக்கோள்போல பார்க்கவெறுப்பாகவுமிருந்தன. திசைகளையும்பாராமல் ஆந்தப்பட்டணத்தையும்பாராமல், எதிர்கொண்டுவருகிற தன்சிநேகிதர்களையும்பாராமல், சேனைமுதிரங்களையும் பாராமல், ஸ்திரீகளெல்லாந் தன்னைப்பார்க்கத் தான் பூமியைப்பார்க்கப்படியேபோனான். மந்திரிகளாகிய பக்தர்களும், தன்பெண்சாதிமார்களும், சேனைத்தலைவர்களும், உறவின்முறையார்களும், மனக்கிலேசத்தை ஒன்றும்பேசாமல் சாந்தப்பிரதிமைகள்போலநிற்க, ஒருவருமில்லாமல் தான்மந்திரம ஒருமதயானை தன்கொட்டாரத்தில்போவதுபோலத் தன்மாளிகையிற்போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தொரு பொற்சிம்மாசனத்தில்போயுட்கார்ந்து ஆயாசத்தைத்தீர்த்துக்கொண்டு, எதிரே நின்றிருந்த ஒருகாவற்காரனையழைத்து கம்முடையதூதர்களை அழைத்துவாடாவென்று ஆஜ்ஞாபித்தான். அந்தக்ஷணமே அவன்போய் மனகதியென்றும், வாயுவேகனென்றும், மருத்தென்றும், மேகனென்றும், பேரினையுடைய நான்கு ராக்கதர்களைக்கூப்பிட அவர்கள்வந்துநின்றார்கள். அப்படிவந்துநின்றவர்களைப்பார்த்து இந்தக்ஷணமேநீங்கள்டு கம்முடையராகுதசேனைகள் எங்கெங்கேயிருக்கின்றதோ? அங்கங்கேவிரைந்துபோய் அவைகளையெல்லாமழைத்துக்கொண்டு, ஓடிவாருங்கள், இன்னும் சதசமுத்திரம், சப்தநிபங்கள், அனலற்பர்வதங்கள், பிரதாளலோகம், சக்கிரவாளகிரியாகிய இவைகளிலிருக்கிற ராக்ஷதர்களென்கிற பெயருள்ளவர்களையெல்லாம் திருவுளவிடாமல், அதிசிக்கிரமாக அழைத்துக்கொண்டுவருகுவதொன்று உன்பாவகெடுக்கவே? அத்தத்தாகத்தைக்கொண்டு போனாகல், முறைமுறையாய் ராமபாணமென்கிற மூன்றுலோகத்தலராகும், ராவணனுடைய சருமத்தினதென்று தெரியாமையால் என்னையும் நேரேபோவென்று மனம்பதைத்து அழுது கொண்டின்றான். அவனாது இவர்களிருக்க, ராவணன்கோல்வியென்னும் வேலானது இரண்டுபக்கங்களிலுங் குத்துவதினால் வேடனெய்த அம்புகளைத்தாக்கினசாய்ந்த யானையைப்போல ஒருபுஷ்பமெத்தையின்மேலில் சாய்ந்து, முன்னே சீதாபிராட்டியாரிடத்தில்லவத்த தினவு நிறைந்திருக்கிறகெஞ்சில் தோலவியினுண்டான வெட்கமும் நிறைந்தபடியால், பிறருகள்ளுண்டாவது அவ்வெட்கத்தை மறைத்துக் கொள்ளுதற்கும் இடமில்லாமல் தோன்றிய வியசனமானது, மனதைச்சுழற்றுகொள்ளவே! தன்னுள்ளானஆமானத்தை வெளியிற் கக்குகிறதைப்போலப் பெருமூச்சுவிடத்தலைப்பட்டான். சுவர்க்கலோகம் – பூலோகம் – எல்லாவற்றையுந் தன்கையால் தோல்வியடையப்பண்ணிக் தான்நகைத்தவன்; ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் முதலான பகைஞர்கள் சிறியமனிதர்களென்று வெட்கப்படலிலே! பிதிலியிற்பிறந்த ஜானகியானவள் சிறிப்பா தென்கிறதற்குமாத்திரம் மிகுந்தவெட்கமுற்றுச் சோர்த்துவிடுந்தான். அவன் சோர்ந்து கிடக்கும்போது, வயதுசென்றதனல் வீலைப்போல்வலோக்கு கூனின தேகத்தையுடைய அவன்பாட்டனுயிய சுகுணமுள்ள மாலியவானென்கிற ராக்ஷசன். ராவணன் படுத்திருக்க மெத்தையின்பக்கத்திலே ஒரு ஆசனத்திலிருந்துகொண்டெலங்காபிபிராட்டியை இருப்பை நன்முயற்றுப்பர்த்து, அப்பா பேரப்பிள்ளாய் பட்டாற்றெரிபும்பறையனுக்கென்பதுபோலாகிருக்கிறதே! நீ உன்மனதுக் தோனும், வாடியிருக்கிறாய். ஒருநாளுமவாடாத தபோபலத்தையுடையனன்னையனே! என்ன நடந்தசெய்தி! சொலலென்றுகேட்க, ராவணன் அதிகமான மனக்கவலையுடனே காந்தியெழுகிற கண்களையுடையவனுய்ப் பதைபதைத்துப் பருத்த திருத்திகளில் காற்றுமிருத்து வருவதுபோலப் பக்கத்தூக்குகளிலும் அதிக்க காற்றுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, பாரு – அமித்த பிதுகனே கக்கினுலும், சலை தெரியாதபடி வறண்டாவுடனே பாட்டனேப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஐயா! என் உயிருக்குயிராகிய பாட்டனே! கூட்டங்கூட்டமாக நிசிகளும், தேவர்களும், கருமுகிலுவரையில் ஒருதேகம்போலப் பேருமந்திருக்கிறதோ! அப்படிப்பட்ட நம்முடைய சுற்றத்துக்குப் பங்கமும், பழியும்வந்து கேரிட்டது. குழந்தைச் சந்திரனைத்தரித்த அந்தத் திரிபுராந்தகன் முதலாகத் திரிலோகத்தவர்களும் நமக்குக்கூட உபயமாகவந்துளதிர்த்தாலும், பாட்டா! என்பெருஞ்சேனை யெல்லாம் அந்த இளையவனை லக்ஷ்மனன் வில்லெவுனித்துப்பாணப் பிரயோகஞ் செய்தால் அவனுக்கேபோதாது. இப்படி அதியற்பிரமாகப் போர்செய்கின்ற அதேவென்னும் ராக்ஷசவீரர்களுடைய ஆவியைப் பயப்படும்படி ஸ்ரீராமன் கவன்தகாலத்திலும், அந்த அமானத்தை யெல்லாம்முழுகின்மேல் கடந்தகாலத்திலும், அந்தமனுஷனுக்குக் கொஞ்சமாகிலும் கோபம்வரவேண்டாமா! அதுபரிந்திதமில்லையே, முன்னுலே கூனிமுதுகிலே உண்டை வில்லுதெரித்தபோது அதனப்படிவிளையாட்டாகவிருந்ததோ அதேபோகாம் இன்னுக்கு மிருந்தது, அம்பானது அவனைவிட்டுப்புறப்பட்டால் உலகங்களிலெல்லாந்திரிந்துகொண்டிருக்குமே யல்லாமல் ஊழிக்காலமாஞ்சும் ஓயுமென்ன சொல்லக்கூடுமோ? பிரளய காலாக்கினியையுந்தீய்க்கும், போருக்கிசைகளையுந்தீய்க்கும்,மகமேகுலைப பிளக்கவேணுமென்றுலும் ஆகாசத்தைக்கிழித்துக்கொண்டு அப்பாற் போகவேணுமென்றுலும் இந்தப பூமியைக்கிழித்து ஊடுருவிப் போகவேண்டுமென்றும் இந்தச்சமுத்திரஜலத்தைக் குடிக்கப்புறப்பட்டாலும் அதற்கு மகமேருவும், உலகங்களும், ஆகாசமும், சப்தசமுத்திரங்களும், அதேகமேகாடிகளாக விருக்காலும் அப்போதாலதுபோகுமா! அவன்வில்லில் காணேபூட்டி வாக்குமுடியாதென்முல் இன்னம் மற்ற எவர்களுதான்தெரிந்துசொல்லப்போகிறார்கள். ராகூசசைச் சம்ஹரிக்கவேண்டுமென்று அவனினைத்தாலேபோதும் உலகமெல்லாம் அம்புகூட்டங்களாக நிறைந்துபோகும், இந்த இருதாபவெள்ளஞ்சேனைகளையும் யானை, குதிரைகளையும், ராகூசர்களையும், தலைகளையறுத்துத்துக் தன்னினதேயல்லாமல் சரீரங்களிலே தைப்பட்டதுண்டா! கல்லவித்துவான்கள் காவில பொருள்களைக் குறித்து அமைக்கப்பட்டதும் ஞானத்தை மனத்தின்கண் வீசாவிப்பதுமான சொற்களைப்போலவும், அச்சொல்லா லமைத்த செய்யுட்களினது மோனை எதுகை இயைபு முரண் அளபெடை முதலிய கொடைகளைப் போலவும், அதொடையினலைவர்க்கு அந்தந்த சுரத்துக்கமைத்த சுதிகூட்டி மக்தரம், மத்திமம், காரம், முதலான வழியிற்பாடப்படும் அளவுக்கடங்காத பண்களைப்போலவும், குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றங்களற்ற தன்மை உவமை முதலாகிய பற்பல அலங்காரங்களைப் போலவும் அளவிடக்கூடாத பெருமையையுடையதாக விருக்கது. அந்தக்காருத்தனுடைய பாணங்கள் இந்திரனுடைய வச்சிராயுதமும் சிவனுடைய மந்திரக்கத்தியுளை முத்தலைச் சூலாயுதமும், விஷ்ணுவினுடைய சக்காரயுதமும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் வருகிற வேகத்தைப்பார்த்தேனே. அதற்கு மிதற்கும் வெகு தாரதம்மிய மிருக்கிறது. இந்த மனுஷனுடைய அம்பைச் சமிக்கமாட்டாமல் கான் அதிகமாய் கொந்துபோனேன். என்னே யல்லாமல் வேறையாராவது அதைக்கண்முலாவது பார்க்கமாட்டுவார்களோ? கதெரட்டில பேய்க்கனங்களுடனே வாசம்பண்ணுகின்ற தன்மையையுடைய சிவபெருமானுடைய எட்டுத்தோளும், இந்திரனுடைய இரண்டுதோளும், சில லோகங்களையும் தன்வயற்றி லடக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற விஷ்ணுவினுடைய ஆயிரத்தோள்களும், இந்த மனுஷனுடைய ஒருவிரலின் வலுவைக்கு நடுக்கொடுக்கமாட்டுமா! கொடுக்கமாட்டாது. திரிபுரங்களைச் சுட்டெரித்த பலம்பொருந்திய அந்த மேருவில்லும் இந்த வீரனுடையவிலுக்குமுன்னே அற்பென்றுசொல்லலுங்கூடுமோ! கூடாதாகையால் அதற்கு இணையாகச் சொல்லுகிறதற்கு வேறேயொரு பொருளும் இடையா

து. வேதத்தினுலும், அவனுடைய வில்லிலிருந்து வருகிற அம்புகள் தப்பமாட்டாதுகள். மகாவீரர்களுக்குளளே அந்த விஷ்ணுவானலும் கார்த்தவீரியனுக்குச் சமானமாக மாட்டானென்று கான் எண்ணி யிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட கார்தவீரியனும் இந்த மனிதனுடைய கம்பியின் பராக்கிரமத்துளிக்குஞ் சரியாகமாட்டானுலல் அவர்களெல்லோரிலே கலங்காத சித்தத்தை யுடையவர்களாக இத்தத்தக்க வல்லமைசாலிகள் யாரிருக்கின்றார்கள். மேலும் அவனுடைய பாணங்கள் புறப்படுகிறபோது காலருத்திரமாகப் புறப்பட்டு பிரமதேவனுக்கொப்பாகவும், ஒடுகிறகாலத்தில் காலாக்கிரம், முடியாயிரம், கையாயிரம் முளை விஷ்ணுவுக்கு நிகராக பலவாகவும், அது சத்துருக்கள் படையைச் சேர்ந்தபோது அவர்களை பிசேஷமாகச் சம்ஹரித்துப் பிரளயகால குத்திரமூர்த்தியென்று கண்டோர் சொல்லும்படியாகவும் இருக்கும், அதன் பெருமையைச் சொல்லுகிறதற்கு எத்தனைகாலம் செல்லும், அறப்பத்திலே கம்மால்சொல்லமுடியத்தக்கதோ ஐயா! மகியவானே! அந்தப்பாணங்கள் மேலே ஆகாசத்தையுந் துடைத்துக்கொண்டி வருமானல் அதகனின் வல்லமைக்கு வேறே சாகுயிலும் கான்சொல்லவேண்டுமோ! நானென்னென்று சொல்லமாட்டுவேன் அந்த மனுஷனுடைய வில்லானது கிழக்கு மேற்கு வடக்கு தெற்கு பூமி ஆகாசம் மற்ற இடங்கள் இந்தத் திசைகளிலெத்தத் திக்கிலிருந்ததோ! இடதுகையி லிருந்ததோ! அலலது வலதுகையி லிருந்ததென்று இன்னம் நினைத்து நினைத்துப்பார்க்கின்றேன். அது என்ன னதுக்குத் தோற்றப்படவில்லை. அதிருக்கட்டும், அவனுடைய வாகனத்தின் பெருமையை நான் என்ன வென்று தெரிந்து சொல்லப்போகின்றேன், அந்தக் கருடனும் யுத்தத்தில் இப்படி முனைந்து இடசாரி வலசாரி வலசாரி இடசாரியாகத் திரியமாட்டான். அந்த ஸ்ரீராமன் காற்றின்மேலேதா னேறியிருந்தானே! கனலின்மேலேதா னேறிவந்தானே! கூற்றுவன்மேலேதானேறிச் செலுத்திஜனை வென்று லப்படிக்கில்லையே? ஒருருவினை பேரிலேதா னேறியிருந்தான். அதுபெருமை யுடையதல்லவென்றுசொல்லுல் புத்தி னினமல்லவோ! ஆகையால் அதேகமாகப் பேசித்திரிகிறதி லென்னவுண்டு சாத்தத்திற்காகப் பூலோகத்தை செல்லாம் கொண்டாடுகின்ற அந்தச் ஜைதையானவள் இந்த ஸ்ரீராமனுடைய மேனியையும், அவனுடைய செய்கைகளையும் கண்டகண்ணுக்கு மன்மதனும் காலும் மற்றவர்களும் காலென்று மதிக்கத்தானுவோமா! இந்திரன் விஷ்ணு, சிவன், ப்ரம்மாவாகிய இந்தப் பலபேர்களால் லல்லாமல் இந்த மனிதர்களால் நமக்கு காசகாலம்வந்து முடிந்தாலும், கல்லதே! நாம் கல்ல பகையாளியைத்தான் பெற்றோம் இதுதான் இன்றைக்கு நடந்த சேதியென்று சொல்லக் கேட்டு பாட்டனுயிய மாலியவான் ஐயா! ராவணு! இந்தச் சேதியெல்லாம் உனக்கு நான் முன்னமே காலே சொல்லி யிருக்தேனே! அதற்கு நீ என்பேரில் வீணுய்க்கோபம்பண்ணிக்கொண்டாய், அதுவல்லாமலும் உன்

தம்பியாகிய விபீஷணனும் எதனையோ நல்ல புத்திக
ளை உனக்குச்சொன்னான். அதையுங்கேளாமல் கோபித்
துக்கொண்டு அவனையும் தூரத்திவிட்டாய். எல்லாவித
தினும் உனக்கு நம்பும்படியான ஏதுக்களைப் படித்து
ப் படித்துகாட்டியும் அதுகளையெல்லாம் மெய்யென்
று கேட்டாயில்லையே! அப்பா! ராவணா! உன்பேச
க்குக் குறுக்கே பேசுகிறவர்களை முண்டோ! அக்கினி
யையும், மின்னலைப்போல் தோற்கடிக்கும்படியான வேலா
யுதனதையுடைய ஹே ராவணேஸ்வரா! உண்மையை
பதிந்தவர்கள்தீர்க்காலோசனைசெய்து சொன்னபோது
வருத்தப்படத்தக்கவுகளானனும் அதைக்கேட்காமற்
பேசாய்விட்டாய். இப்போது அந்த ஜனமாதாவாகிய சீ
தாபிராட்டியைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டால் நீ பி
ழைத்துப் போவாய், அப்படிச் செய்யாவிட்டால உ
ன்னுடைய இனைகளும் சுற்றமும் வெற்றியும் உனமையு
ம் கல்வியும் செல்வமும்சேனையும் இவைமுதலானவை
களுடன்கூட நியும் மாண்டுபோகிறதுநிச்சயம்! நிச்சய
ம்! என்னுடைய வார்த்தையைப் பொய்யென்று யோ
சனை செயவேண்டாம். காலே நீயே காணப்போகின்ற
ய் என்று மாலியவான் சொன்னான். அதைக்கேட்டு மா
லையைசெய்கிறதிலே அதிகசமர்த்துள்ளவனை மகோதர
னென்றவந்து அப்படியாகச்சொன்ன மாலியவானைப் பா
ர்த்து கண்களிலே நெருப்புப்பொறிபறக்க என்னசின்னீ
வார்த்தைகள் பேசுகிறீரென்று சொல்லிவிட்டுப் புத்தி
மயங்கியிருக்கிற ராவணனுக்குச் சிலதகாதபுத்திகளைச்
சொலலுகிறான், ஆராகிலுமொருவர் ஒருகாரியத்தை
இது கன்னையென்று பிடித்தால் அதனாலே ஜெயம்வ
ராலும், அல்லது அபஜெயமாகி மரணம்வர்காலும், அ
தைவிடாமல் முழுமையும் சாதிக்கிறதே உத்தமர்களு
டைய செய்கையாகும், சொன்னசபதம் தவறினவனுக்
கலலவோ! இம்மையிற்பழியும் மறுமையில் நரகமுமு
ண்டாவது. திரிபுரங்க ளெரித்துபோம்படி ஒரு அம்பை
ப் பிரயோகம்பண்ணின சிவனும், உலகமெல்லா மோர
டியாக அளந்தடகின அந்த மகாவிஷ்ணுவும் உன்னை
டி யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப்போயிருக்க, இந்த மனுஷ
னுடைய போருக்கு நீயகந்திருக்கிறாய்போல்க் காண
ப் படுகிறதே! இதென்ன விந்தையா திருக்கின்றது,
கைலாசகிரியை வேரோடு பேர்த்தெடுத்த மகாபுயரா
வனே! ஒருவேளைவெற்றவர் தோற்பர், தோற்றவர்வெ
ல்வார், எல்லாருகும் மேலாயிருந்தவர்களை தாழவர்க
ள் தாழ்ந்திருபபவர்கள் உயர்வார்கள். இது பிரபஞ்சநி
தியென்று உணர்ந்தவர்கள்தானே! ஞானவான்களென்
றவர்களை சாமர்த்தியத்திற்குக் கரையுண்டா! அப்ப
டிஇவர்கள் செய்கின்ற யுத்தத்தைப் புகழுகிறாய்போலு
மிருக்கிறதே! காம் சீதையை விடுவிவோமேயானா
ல கைத்துவந்த இந்த பொல்லாங்குக் கெல்லாம் நீங்கி
விடும் இல்லாவிட்டால் யுத்தஞ்செய்து பிராணனைவிட
வேலும் இவரிண்டுமலலாமல் வேறே ஒரு உபாய
ஞ்செயிறதில் பிரயோசனமிலலே! அறிவாகபெருமை
யுடைய ஓ! ராவணேஸ்வரா! நீ இதற்குப் பிரகார
மாக இவ்விடத்தில் தாமசமாக விருப்பதென்ன! உன்
மனதிற் கொண்டிருக்கின்ற கவலையை இப்போதே ல
குவியம் செய்யாமல் விட்டுவிடு. இன்னம்சற்றுநேரம்தா
மசஞ்செய்வாயானால் பனிரண்டி விருக்கின்ற சிறிய சமு
த்திரஜலத்தைச் சூரியனவன் பிரித்து விடுவதுபோ
ல லங்காபட்டணத்தையும், நம்மையும், கனிகளையுடை
ய விருகூங்களுக்குச் சமானமாக்கி இந்த வானர சே
னைகளெல்லாம் கூடிக்கொண்டி துமசம் பண்ணிப்போ
டும். நீ வருத்தப்பட்டுக்கொண்டி சேர்த்து இருப்பது
தகுதியோ! இந்தத் துன்பத்தை விட்டுவிடு. முன்னாலே
சாவலோகநாயகர்களான திரிமூர்த்திகளும் உனக்குத்
தோற்றுப்போய் விட்டபிறகு, சமஸ்தமான தேவாக
களும் உனக்கு ஏவல்செய்யும்படியாக, இந்தத் திரிலோ
கங்களையும் ஏகச சக்ராதிபதியாய் ஆண்டி வருகின்றாய்,
அப்படிப்பட்ட நீ புல்லுனியில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்
கின்ற பனிரீர்த்துளிக்குச் சமானமாகிய இந்த அற்ப ம
னிதர்களை ஒரு லகூயிம்பண்ணி உனக்கு இலேயவனை
கும்பகர்ணனை ஒருதினமாக நினைந்து இகழ்ந்து விட்
டாயே! இதுவென்ன ஆசசரியம், நீ அந்தக் கும்பகர
ணனை வரவழைத்து இந்த மனிதர்கள்பேரில் சண்டை
க்கனுப்புவி, மிருந்த பயங்கரமான மலையையொத்த அ
ந்தக் கும்பகர்ணனுடைய கொருபத்தை அவர்கள் பார்
த்த மாத்திரத்தில் எங்கேயாவது ஒடி யொளித்துக்கொ
ளளுவார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் எதிர்த்து சண்டைக்
கு நிற்பார்களானலு ஒருவருடைய சகாயமு மில்லாம
ல அந்தக் கும்பகர்ணன் மாத்திரமே? சடை முடியாள
ர்களான அந்த மனிதர்களுடைய உயிரைப் பரிகரித்து
ப் போடுவான். என்று இந்துப்-பிரகாரம் மகோதரன்
சொல்லக் கேட்டு, ராவண னுடன்பட்டு, சமஸ்தமும்
தெரிந்த ஓ! மகோதரனே! உன்போப் போலச் சம
யோசிதமாக எல்லாவற்றையுஞ் சொல்ல வல்லவர்களி
யாரிருக்கின்றார்கள். நீ சமஸ்த காரியங்களையும். அறிந்
திருக்கின்றாய். மேலும் நீ என்னிடத்தில் வைத்திருகின்
ற அன்போ இவ்வள வல்லவல்ல, ஆகையினாலே ந
ல்ல உபாயம் சொன்னையென்று மனம்பேதித்துமகரு
சல்வரயத்தினத்தால் கெடுதிகாலம்வந்து கோடியோ
னுல் மத்தியில் வேரெருன்றிலே தடுக்கக்கூடுமோ! நீ
சொன்னது கல்ல காரியமென்று சொல்லிப் பின்பு எ
ன் தம்பியாகிய கும்பகர்ண னிடத்திற்குப்போய் அவ
னை இங்கே அழைத்து வாருங்களென்று கர்ணக் கடூ
ரமாக நியமித்த மாத்திரத்தில எழுநூதர்கள் தேடிக்கொ
ண்டு போகிறதுபோல, காது தூதர்கள் புறப்பட்டுப்
போய், மலைகளைப் பார்க்கிலும், பலம் பொருந்திய உ
ருத்த தேஸ்களை யுடையவனை கும்பகர்ண னுடைய
வெற்றி பொருந்திய ஆண்மையிற் சேர்த்து மலைக்கு
ச சமானமாகிய அந்தக் கும்பகர்ணன் சயனித்துக்கொ
ணடிருக்கிற முள்ளியறையின் மேகமண்டலத்தை யா
திய வாயிலில் தூரைத்து ஓர சும்பகர்ணமகாராஜனே!
நீ விழித்துக்கொள்ளுகடவாய் விழித்துக்கொள்ளுகட
வாயென்று தங்கள்கையிலே பிடித்துக்கொண்டிருகின்

ற இருப்புலக்கையினுலே தலையிலடித்தும், செவியில்கு
த்தியும், பின்னும் அக்கக்கொடுக்கண்ணனை கும்பகர்ண
ன் நித்திரைசெய்கிறதைக்கண்டு, கோபமுற்றச் சொல
லத்தொடங்கினார்கள். எத்தக்காலத்திலும் அழிவில்லாத
ராக்ஷசர்களுடைய இன்பமான மாயவாழ்க்கையெல்
லாம் அழிந்துபோகப் போகும்படி, உன்தலையானது ர
வணன் புத்திபூர்வகமாய்த்தெரிந்து நிலையைச்சமபாதி
த்துக்கொண்டான். நீ இன்றைக்கு உயிர்கிழ்ந்து மாண்டி
போவதே நிச்சயம். இன்னம் உனக்கு உறக்கமேதுக்கு
ழுந்திருக்கக்கடவாய். என்று பற்பலவித்தங்களைச்சொ
ல்லிப் புறட்டிப் புறட்டியெழுப்பி, 'நித்திரைசெய்கின்ற
ஐயா! கும்பகர்ன்ன மகாராஜனே! உங்களுடையமேர
சமான வாழ்வெல்லாம் அழிந்துப்போகிறதை நுன்கறை
க்குப்பாரும், எழுந்திரு மெழுந்திரும. கர்ஜுரியைப்
போல நிறுநிறுவென்று சுழன்றுகொண்டுவக்கு எதிர்
பார்த்துக்கொண்டிருகின்ற யமதூதர்கள் கையிலே நீ
ன்றுப்ச சயனித்துக்கொண்டி உறங்கப்போகிறும் உற
ங்கப்போகின்றும் யென்று பற்பலவித்தமாகச்சொல்லி
எழுப்பவும், நங்களுடைய வல்லமையினுலே எழுந்தி
ராததைக்கண்டு, திரும்பி ராவணனிடத்திற்குப் போய்
ஐயா ராவணேஸ்வரா! வாசனைபோதிங்கூடிய மலையை
யனித்த மார்பையுடையவனை உறுதம்பியாகிய கும்
பகாணன் எழுந்திருக்கவில்லை? என்றுசொல்லக்கேட்டு,
ராவணன் குதினை-யானை-யாளி-முதலானவைகளில் அ
திமாசிமாகயெவி மிகிகவிட்டெழுப்புங்கள் என்று
கியமித்தான். அந்தப்பிரகாரம் அவர்கள் அந்தச்சேனை
ளைக்கொண்டு மிகிக்கச்செய்தும், அவன் எழுந்திராததி
னுலே, மறுபடியும்போய் ராவணனுக்குத்தெரியப்படித்
த. மிருந்த சாமர்த்தியமுள்ளவர்களான நீங்கள் உங்கள்
னையங்களோடுங்கூடப் போங்களென்று அந்தராகூ
சமஸ்லாகளை ஏவினான். அந்தப்பிரகார மகாபலமுள்ள
வீரர்களான லகூம்பேர் ராகூசமஸ்லர்கள் ஓடிப்போய்
ராவணனுடைய மனதிலுள்ள வருத்தம்நீங்க, இன்றை
க்கு இவன் வானரர்களைச்செயித்துக் காரியத்தை நிறை
வேற்றுவானென்று அனைவரும்புகழ்ந்தினைத்து, மலையை
ப்போலும் உயர்ந்து நீண்ட தோள்களையுடைய அந்தக
கும்பகர்ணன் சயனித்துக்கொண்டிருகின்ற வெற்றிப
திதாபமாளிகையில் முழைந்தார்கள். அந்தப்படிமுழை
ந்த மிருந்தபலமுள்ள வீரர்கள், கும்பகர்ணனுடையதி
ருக்தசரையினிலிருந்து புறப்படுகின்ற சண்டமாருதத்தை
யொத்த சுவாசத்தினலகப்பட்டுக்கொண்டி வருகிறதும்
போகிறதுமாய், உழன்று நிகைப்படைந்து அத்தனித்
து, அந்தச் சுவாசத்தினிருந்தும் தப்பித்துக்கொள்ளக்
கூடாமல், ஒருவர்கையை யொருவர்பிடித்துக்கொண்டு
தங்களுக்குண்டாகிய ஆளினிலாத பலத்தினுலே கெ
டிக்கொண்டி, அந்தப்பெரிய சுவாசத்தைக்கடந்துபோ
ய், அவனுடைய பெரியநித்திரையை எழுப்புகிறதித்த
மாக மறுபடியும் வேறெருவாயினில் தூழைத்து, காமெ
ல்லாரும் இன்னதற்கு இவனை எழுப்புகிறதற்கு என்ன
உபாயஞ் செய்வதமென்று அவனுடைய பெரியவா
யையும், மூக்கையுங்கண்டி உடல்நடுங்கி அவனைக்கிட்டி
க்கொடுகிறதற்கும்பயந்து அவனுடைய பெரியருகை
குச்சமானமாகிய காதில் சங்கு-தானை-பூரி-முதலானிய
காதங்களால் உலந்தகால பேரிடியைப்போல கோஷரு
ண்டாகச்செய்தும். அநேககோடி தண்டாயுதங்கள்-சம
மட்டிகள்-குத்தாயுதங்க ளிவைகளேவழுக்குவதில் சாம
த்தியமுள்ளவர்க ளெல்லாரும் கூட்டங் கூட்டமாகக்
கூடிக், கும்பகர்ணனுடைய தாடையிலும், சத்துமுட்டி
களிலும், மார்பிலும், தலையிலும், பலங்கொண்டமட்டி
ம் ஓங்கியடித்தும், குத்தியும், மொத்தியும், எற்றியும்,
கையோய்ந்து மெய்களைத்து சக்தியற்றின்று ராவண
னுக்குத்தெரியிகை, அவன் பெரிய குதிரைப்படைகளி
யெலலாம் அழிக்கிறத்தில் கூட்டகளாகக்கொண்டி
போரும்படியிபித்தான். அந்தப்படியே அவர்கள்செவ
ரிசெய்யத்தக்க ஜோடினைகளோடி ஆயிரங்குதினைகளி
ஆரிரம்பாகர்கள் வேகமாய்ச்சென்றுத்திக்கொண்டிவந்து
பெருந்தாக்கங்கொண்டு உறங்குகிற கும்பகர்ணனுடை
ய ஆகன்மார்பின்மீது வருத்தமுண்டாகும்படியாகியே
ற்றி, அக்கக்குதினைகளை கட்டாயித்தும், ஓடச்செய்து
ம், மிருந்தவேகத்துடனே வையாளிபோகச்செய்தும்,
ஆயிரந்து தூங்குவதற்கு உடம்புகால் குத்துவதுபோல
தினைத்துக்கொஞ்சமும் உணர்ச்சியடையாமல் அப்படி
யே தூங்கிக்கொண் டிருகக்கண்டி, விரைவாயோடிப்
போய், கொருங்கிய புஷ்பங்கள் கட்டியிருக்கின்ற வெற்
றிமாலையையணிந்த ராவணனுடைய வீரகண்டமணி
கரித்த பாகுதியில்விழுந்து, ஐயா ராவணேஸ்வரா! கு
ம்பகர்ணனே எழுப்பும்படியான உபாயங்களில் வொன்
லல அநேகவிதனமான விதங்களெல்லாம்செய்து எங்க
ளுக்குச்சக்தியும், மெய்யும், பலமும், குறைந்து கைகா
ரும் தூங்குவிட்டதேயொழிய, அவனை எழுப்பும்படி
யாக எங்களாலாகவில்லை, அவனை எழுப்பத்தக்க உபா
யங்களுண்டாயிருந்தால் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டி
மென்ன. ராவணன் அவர்களைப்பார்த்து சகலாகலை
ட்டி மனிகளால அலங்கரிந்திருக்கின்ற பெரியகோப்பு
டைகள் தன்மீதுபெயர்ந்து வருகிறகாலத்திலும், உடல்
அசையாதவனும், அதிகபலம்பொருந்திக் கட்டழியாத
க்ருலத்தினலும், மழுவினலும், வாளினலும், சம்மட்டி
யாலும், ஓங்கிக்குத்தி-வெட்டி-எறிந்து - குடிக்கும்படி
அடித்தபோதிலும், கன்னுடைய தூடையையும், அசை
யாதவனுமான என்தம்பியாகியகும்பகர்ணனை நீங்களெ
வ்விதத்தினலாவது நித்திரையைப்போக்கி, எழுந்து
வாருங்களென்று உத்தரவுசெய்தான். அக்கலார்த்தை
யைக்கேட்டமாத்திரத்தில், அந்த தூயிம் ராகூசசமய
ர்களும் அனலுக்கும் தெண்டனிட்டுப்போய் அதிகபல
த்திற்காக நித்திரைசெயகின்ற கும்பகர்ண மகாராஜனை
க்கிட்டினின்று, இரண்டென்னதிலும் நின்ட இருபுய
க்களைகொக்கொண்டி கைகொண்டமட்டிக்கும் ஓங்கியே
ற்றி யடித்தார்கள். அப்படி யடித்தபோது முன்னலேச
கத்தவர்களும் நிற்கும்படியசகவும், அந்டதிக்குகளிலு
மிருக்கின்ற பலம்பொருந்திய பருத்த கைகளையுடைய

எட்டியானைகளும், பெயராததக்கள்தம்கள் நிலையிலிருந்து பெயர்ந்து போகவும், சக்கிரகுரியர்கள் திகிலடையவும், தாமரைமலரை ஆசனமாகவுடைய பிரம்மதேவனும், திருப்பாற்கடலைச் சயனமாகவுடைய விஷ்ணுவும் கைலாசகிரியை வாசஸ்தலமாகவுடைய சாம்பசிவனும் ஆகிய இவர்கள் முதலான சமஸ்ததேவர்களும் கடிக்க முற்று எக்கமடையவும், செத்தவனுயிர் பெற்றெழுந்தது போல அக்கக்கும்பகர்ணன் விழித்துக்கொண்டான். அப்படிவிழித்து மேகங்களோப்பற்றிப் பிழியும்படியான பெரியகைகளையும் ஆகாசத்தை அளவிடத்தக்கப் பருத்த கற்தூல ஆகாரத்தையும், கடலிலும் பெரியதாகிய இரண்டுகண்களையும், அளவிடக்கூடாத பெருமையையுமுடைய கும்பகர்ணனுகிய ராவணசகோதரன், பூலோகத்தையெல்லாம் தமதுதிருவடிகளாலளந்து விஸ்வரூபங்கொண்டுநின்ற சாக்ஷாத் திரிவிக்கிரமமூர்த்தியைப்போல ஓங்கியெழுந்து நின்றான். அவனப்படியே நித்தினையிட்டெழுந்தமாத்திரத்தில், உண்ணும்படியாகவைத்துச்சுட்ட மாமிசங்களோடுகூடக் கள்ளுக்குடங்களையும், வழக்கப்பிரகாரம் கொண்டுவந்து கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்ளாதவனுகித் தன்னுடைய உலர்ந்த கடைவாயை நக்கிக்கொண்டு கலோமாதினி சாமுகத்தையுடையவனுய்ப் பிறகு, அதுநாறவண்டிகளிற் கொண்டு வந்தசோற்றையும், பதினுயிரக்குடக்கள்ளும் கட்டாமலுண்டும், மிகுந்த பசியாறுதலுவனுய். இரண்டுகண்களிலும், கொடுப்புப்பொதிபறக்க ஆயிரத்திருநூறு கறுத்த எருமைக்கடாக்களையும், ஒருலகுயிரும் வையாமல் சிறுதின்னியாகத்தின்றுவிட்டு, அதுவும்போதாமல் இன்னமும் அதிக ஆகாரங்களைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கவென்று பிரகாசிக்கின்ற இடிகளைப்பிடித்துக் கையினல்பிசைந்து கொடுப்புப் பற்றவைக்கும்படியான மகா கோபத்தையுடையவனுய்ப் படிக்கையிலுட்கார்ந்திருந்து தன் அண்ணனுகிய ராவணனெதிரில் இல்லாததைத் தெரிந்துபெரியகடலின் அலைகள் தெறித்ததுபோலப் புருவம்நெரித்த கெற்றியையுடையவனுகியும், குடித்தரசத்தம் தன்கையில் வடியும்படியாக உடகார்ந்தபடியே தூங்கினுன், கடல்போலரக்தங்களுடனே கலந்தமாமிசங்களையும் தோலும் நீக்கிவாரிவாரி உண்ணுகின்ற ஆகாரம் வேண்டுதிறவனும், சூரியனைப்போலொத்த வஜ்ரிக்கரங்களைக்கொண்டு தரித்தப் பருத்தகைகளையுடையவனுகியும், தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தினுலடிக்கட்டைபோல வலமம்பற்றிய கரல்களில் வீரகண்டாமணியைத் தரித்தவனும், மிகுந்தபசிநோய்க்கு மருந்தாக வேலாயுதமும், இருப்புக்குழமுட்களும், அரிவாளும், தோல்வியுடையும்படியான பற்களைக்கொண்டு எமனைகளுடைய கொழுத்தமாமிசங்களைத்தின்றிற வலம், வெறிக்காத மிருத்த கள்ளைக்குடிக்க அதிகமானவனும், ஒரு சூலாயுதத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு கொடுமேகம்போலும் கார்திரமுள்ள தோற்றத்தையுடையவனும், சூரனதிபோலும் மேனியையுடையவனும், அக்காரம்பொருந்திய மனதையுடையவனும், சத்திக்கின்ற வீரகண்டாமணி தரித்திருக்கின்ற கால்களையுடையவனும், தேகமெல்லாம் நெரிப்புற்றிருக்கின்ற செம்பட்டைமயிர்களையுடையவனும், தேவேந்திரனேப்பற்களுநிரும்படியாகவடித்த தனது கையினுலே, சொர்க்கலோகத்தும்நிலும் இடிபட்டுப்பூமியில் விழும்படியாகப் பெயர்த்துத்தள்ளினவனும், வயிற்றைப்பிசைத்துக்கொண்டுள்ளிரிகளெலலாரும் பயந்துபோய் ஒளித்துக்கொள்ளும்படியாகக் கழுமுனைகளை வரிசையாகவைத்தது போலும், பற்கள் காணப்படுகின்றவரையுமுடையவனும், உடல்பிடங்து நிந்தினைசெய்யும்போது தேவர்களுக்குமுழுப்பிராணலாயுவும்குடலிற்பிடந்திருக்க லொடடாமல் பயங்கொள்ளச் செயத்தகக வலியை யுடையவனும் பூமியிற்பிடக்தகடல் நின்றதுபோலவும், அதன்பேரில்நிருக்த வெற்பமான வடவாமுகாக்கினி எரிகிறதுபோல வும், கதுத்தமேனியும் தலையிற் செம்பட்டமயிருமுடையவனும், அந்தடிக்குகளையும் ஜெயம்பெற்ற ராவணன் கோபிக்கும்போது மிகுந்த நினைகளையுடைய சூரியனும், அக்கினிபோலும் கண்டு மனங்கலங்கிப் பதுங்கியோடி யொளித்துக்கொள்ளும் பெரியமலையினதுகுகைத் துவாரம்போன்ற மிகுந்த நித்திரைமயக்க முள்ள கண்களையுடையவனும், மூங்கில்கள் பொருந்திய பெரியமலையில்வசிக்கத்தக்க யானைகளின் குடைவாயைபென்று நினைத்துக் கும்படியான, நீண்டரோமராசியுள்ள மார்பையுடையவனும், வந்துசேர்கின்ற பிராணிகளுக்கு ஆதாரமானகுகையென்று எண்ணிப்போய்ப்பாம்புகள் தங்கும்படியான கெளிகளையுடையவனுமாகிய கும்பகர்ணனை கோத்தித் தூதர்கள் ஐயா! உம்முடைய தமையனுகிய பிரதாபலங்கேஸ்வரர் உம்மையழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னர், என்றுசொல்லிய உடனே பெரியமலைக்குச்சரியொத்த கடினமானதேகத்தையுடைய கும்பகர்ணன் இலங்கையிலுள்ளவர்களெலலாம் கோவென்று சப்திக்க, அதிவேகமாய்ப்புறப்பட்டுக்கோட்டைவாயிலில் தூழைந்து, சந்திரமண்டலபரியந்தம் அளாவிக்கொண்டிருக்கிற இராவணனுடைய அரண்மனையின் வாசலைசேர்ந்து மதிலகளாற்சூழப்பட்ட பலகிலைகளையமைத்த கோபுரத்தையுடைய மாளிகையின் மேல்நிலையில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்றலங்காதிபதியைக்கண்டு, அகேகம்போர்களைக் கொலைசெய்து ஜெயம்பெற்ற வேலாயுதத்தையுடைய கும்பகர்ணன் ஒருபெரிய மலைவிழுக்தபோல ச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தெண்டனிட்டான். நின்றுகொண்டிருந்த ஒருமலையானது கன்னிடத்திற் பிரசண்டவேகத்தோடுமவந்த மற்றொருமலையைத் தழுவினதுபோலத் தசக்கிரீவனுகிய ராவணனுவன் எழுந்துதன்னது வல்லமைபெற்ற துணைவனுன முத்தகம்பனை இருபதுகைகளினுலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைவித்தவன்னுடன்கூட உட்காரவைத்துக்கொண்டு, சக்கரத்தையும் குடங்குடமாக நிறைபெய்வைத்திருக்கின்ற கள்ளையும் முடிப்பாட்டி, கான்குதினைகளிலும் குழ்ந்திருக்கின்ற கடலகளினுலாக்குச் சமானமாகிய வெள்ளோப்பட்டி வஸ்திரங்களையுமித்துக், திரைக்கூட்டங்களுடன் பலபக்கங்களிலும் ஒளிவிசிக்கொண்டிருக்கின்ற பற்பல ஆபரணங்களைத்தரித்து அதிகபலமுள்ள இக்திரனுனவன் தான் ஏறிவடத்திக்கொண்டுவந்தஜராவதமென்கிறயானையோடுகூட ராவணனுக்குத் தோற்றேடும்போது சோர்ந்து விழுந்துவிட்ட பிரகாசமுள்ள சத்தினங்களினழைத்த கெற்றிப்பட்டத்தை வெற்றிப்பட்டமாக அவனுடையகெற்றியிற்கட்டித் தேக்முழுதும் மின்னலிப்போலப் பிரகாசிக்கும்படியாகக் குங்குமச்சேறு பூசப்பட்ட கையையுடைய மதத்தகஜம்போலவும் அக்கக்குங்குமக்குழம்புகலக்கடல்போலவும்வினைக்கும்படித் தெய்வமணம்வீசுகின்ற செஞ்சந்தனக்குழம்பை அவனுடம்பெல்லாம் பூசினுன். காலகோடிவிஷமானது எழுந்துயர்ந்ததுபோல உயர்ந்து ஆகாசத்தை யளவும்படியாக நீண்ட அவனுடைய மார்பினிடத்தில் நிஷ்பவாகனருடராய்வந்த அக்கினிக்குச் சமானமாகிய கான்குதோள்களையுடைய சாம்பசிவமூர்த்திகொடுத்த கவசத்தையணிந்தான்.

இப்படி ராவணன் சிங்காரிக்கும்போது கும்பகர்ணனுடைய மின்னற்கொடிபோல நீண்டு சிவந்திருக்கின்ற புருவமும், ஆகாசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தோளும், இடந்துடிக்கக்கண்டு அண்ணு! ராவணேஸ்வரா! என்னகாரணத்திற்காக இப்படிப்பட்ட அலங்காரங்களே ஆரம்பித்துச்செய்கின்றீர் என்றுகேட்க, ராவணன் தம்பி! மிருத்த வானர சைனியங்களுடனே இரண்டுமனிதர்கள் கேர்ந்து நம்முடையகோட்டையைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றர்கள். நீ போய் அவர்களுடைய உயிரை உண்டு முடித்துவிடென்றான். அப்போது கும்பகர்ணன் அண்ணு! பிரகாசிக்கின்ற லக்ஷுமியைப்போன்ற சீதையைக்குறித்து நீ முன்னம் வைத வஞ்சகச்சொற்களால் சன்மை கெருங்கிவிட்டதா! விஷத்துக்குச் சமானமாகிய தண்டனையுடைய அக்தப்பதிவிரதா சிரோன்மணியை இன்னம்விட்டுவிடவில்லையா! இது உன்னுடைய பிரோபக்கர்மமே யல்லாமல் வேறல்ல, கொடுமையான யுத்தம் கட்டக்கப்போகின்றதோ! மகாபதிவிரதையாகிய ஜானகி பிராட்டியினுடையதுக்கம் இன்னம் நீசலில்லையா! பூலோகமுதல் சுவர்க்கலோகபரியந்தம் ஒன்றிவளர்ந்திருந்த உன்னுடைய அழியாத பெருங்கீர்த்திபாளுண அழிந்துவிட்டதோ! ராக்ஷசர்களுக்கு நரசகாலம் வந்துவிட்டதோ! எல்லாமலைகளின் வலியையும், உலகங்களின்வலியையும், இவ்வளவென்று வரம்பிட்டுச் சொல்லக்கூடுமானலும், அளவுசொல்லக்கூடாத ஸ்ரீராமன்தோள்வலியை நீ வெற்றிகொள்ளுமென்றது, சீதாபிராட்டியின் திருமேனியைத் தழுவலாமென்று வேதவாய்மெய்யழிகின்றதைப் அதற்குச் சமானமாகும் இந்த இரண்டும் முடியாதகாரியங்கள் புலஸ்தியப்பிரம்மாவின்வழியாக முதலிலே உற்பத்தியாகிய யதார்த்த தர்மங்களைச் செய்துவந்த கும்முடைய குலத்தினியலையை அழித்துவிட்டாயே! இப்படிப்பட்ட உனக்கு வெற்றியுண்டாகுமோ! உன்னுடைய பலமெல்லாமழிந்துபோகு மென்பதற்குச் சக்தேகமேளனவுமில்லை, நிலத்தின்கபாவ மெப்படியோ அப்படியே அதைச்சேர்ந்த நீரின்தன்மையுமிருக்கு மென்பதுபோல கும்முடைய ராக்ஷசதர்மமும் மேலிட்டுவிட்டதல்லவா! இனி இந்திரனுக்கு அரசும் வெற்றியுங் கொடுத்துவிட்டாய், உன்னையும் உன்புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளாகிய அளவற்ற பந்துக்களையும் அழித்துப் போட்டாய். அநேகவுகையான ராக்ஷசர்களையெல்லாக்கொன்று நீக்கிவிட்டாய். இனி உனக்கு கல்லகதியுமுண்டாகப் போகிறதுமில்லை, உனக்குத் தருமமும்பயக்து ஒளித்துக்கொண்டது. இத்தக்குமந்தான் உனக்கழியாத மிருத்த வல்லமையையும் செல்வக்கையும் கல்ல யௌவனத்தையுங்கொடுத்திருக்கது. அப்படிப்பட்டதருமத்தை விட்டு அழியப்போகின்ற உன்னிலேறேயாரெடுத்து நிலைநிறுத்தப்போகிறார்கள். அடைக்கலமும், தருமமும், கல்லதடக்கையும், வாக்கு, வீர்த்தியு முடையவர்களே குறைவில்லாமல எப்போதும் நிந்தித்துவாழ்வார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் வஞ்சனையும், பாவமும், பொய்யும் நிறைந்திருக்கின்ற நாம் அழிந்துபோகிறதற்கு மோருகாழ்ச்சியுமுண்டா! தம்முடையகாலினுலே இக்கக் கருங்கடலைத்தாண்டிக் காற்றைப்போல வரும்படியான குரங்குகளு மிருக்கின்றதுகள். சீதையும் நம்முடையலங்கையை விட்டுப்போகவில்லை, வாலியினுடைய மார்பைப்பிளக்துகொண்டுபோன அம்பைப்போலொத்தவல்லமையுடைய ஸ்ரீராமபாணங்களு மிருக்கின்றதுகள். அதற்குலக்ஷியமாக காமுமிருக்கின்றேம், இனி நடக்கப்போகின்ற காரியங்களுக்கு ஏதேனுமொரு குறையுமுண்டாகுமா! என்று கும்பகர்ணன் இதுபோலின்ன மகேக காரியங்களைப் படித்துச்சொல்லிப் பின்னும் ராவணனைப்பார்த்து ஈனுனக்கு ஒன்றுதெரிவிக்கின்றேன் அதை அங்கிகரித்துக்கொள்ளுவாயானுல் அதனுல் மிருத்தவன்மையுண்டாகும், அதை அங்கீகரித்துக் கொள்ளாவிட்டால் நீ செத்ததாகவே நிர்மானஞ்செய்து கொள்ளு, ஐயா! ராவணேஸ்வரா! சீதாபிராட்டியைக்கொண்டுபோய்விட்டு ஸ்ரீராமருடைய பாதத்தில்விழுந்து உன்னுடைய உண்மையான தம்பியாகிய விபீஷணனேடுஜிகேகங்கொள்வதுதான் நீதப்பிப்பிழைப்பதற்குத்தக்க கல்லவழியாகும் அப்படிக்கில்லாவிட்டால் செயயவேண்டிய உபாயம் வேறொன்றிருக்கின்றது. அதைத்தெரிவிக்கிறேன்கேளாய் வினைவலியினையாக உன்னுடைய சைனியங்களின் அவர்கள்பேரில் யுத்தத்திற்கு அனுப்பு, அவர்களெலலாமழிந்துபோனபிறகு நீமாத்திரம் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்லவே! உன்னுடைய பலமெல்லாஞ் சொன்றி எதிர்த்து அவர்களோடி யுத்தஞ்செய்வதுதான் காரியமதெனென்று உபாயஞ்சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராவணன் கும்பகர்ணு! உன்னைநான் கூப்பிட்டது இவர் நடக்கப்போகிறகாரியத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவல்ல, அற்பபலத்தையுடையவர்களான அற்ப மனிதர்களைப்போய்க்கொலலு, என்புத்தியைப்பார்த்தும் அதிக அறிவுடையமாதிரி நீயலல, நீ இப்போது அவர்களுக்குப் பயந்துவிட்டாயே. உன்னுடைய வீரத்தன்மை பயனற்றதாகப்போய்விட்டது. மிருத்த பலத்தோ

டு செய்யவேண்டியயுத்தத்திற்குத்தகுதியான அதிகமா
மிசமும், கள்ளுஞ்சாப்பிட்டாய், அதிருக்கட்டும் இப்
போது இனிக்கண்ணை மூடிக்கொண்டு இரவும்பகலுமா
கித்தினை செய்யும்படியாகப் போய்விடி, நீ சண்டை
செய்யத்தக்க யோக்கியனல்லவென்று மனம் உளையும்
படியாகச்சொல்லி, இரண்டுமெனிதர்களை வணங்கி, க
னலான குரங்குகளையும் கும்பிட்டு வழிபடவளர்த்துப் பி
ழைக்கிறசெய்கையும் உன்தம்பியாகிய விபீஷணனுக்கு
ம் உனக்குமே தகுதியானதாகும், நானப்படிச் செய்ய
மாட்டேன் நீ பெழுத்துபோய்விடென்று சொல்லிவிட்
டு என்னுடைய தேரையும் ஆயுதங்களையும்கொண்டுவா
ருக்கள் எல்லாரும் புகழ்ந்துசொல்லப்பட்ட எமனும்,
என்னோடுவந்து எதிர்க்கட்டும், தேவலோகத்தில் உள்ள
வர்களும் பூலோகத்திலுள்ளவர்களும் இன்னம் மற்றவர
வர்களும் கைவல்லமையுடைய இரண்டு சிறு மனிதர்க
ளுடனே சேர்ந்துகொண்டு எல்லாரும் என்னோடு சண்
டைசெய்யட்டும், நானே யுத்தத்திற்குப் போகிறேனென
ன்ற புறப்பட்டான். அதைக்கண்டு தம்பியாகிய கும்ப
கர்ணன் அவனுடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி அ
ண்ணு! நான்சொன்னதைப் பொறுத்துக் கொள்ளென்
று பலம்பொருந்திய நீண்ட சூலாயுதத்தை வலதுகை
யிற்தாங்கி ஓங்கிப்பிடித்து நின்று அண்ணு! இன்றுமொ
ருவார்த்தை யிருக்கின்றது, நானினிமேல்போய் ஜெயி
த்துவருவேனென்று எண்ணங்கொள்ளவில்லே, விபீஷ
னது என்பிறகே நின்றுகொண்டு பிடரியைப் பிடித்து
கெட்டித்தள்ளுகின்றது நான் யுத்தகளத்திலிறந்துபோ
யிடுவேன் நான் இறந்துபோன தன் பிறகாவது நீ க
ளைமையைப்பெறும்படிச் சந்தோஷத்துடனே சொன்
னச்சாமையோடுக் கூடியிருக்கின்ற கோள்களையுடைய
சிதாபிராட்டியைக்கொண்டுபோய்விட்டுவி, என்னை எ
ப்போது ஜெயிக்கின்றீர்களோ! பிறகு உன்னையும்தெ
ரிந்து வெற்றிபெருவார்களென்பதற்குச்சந்தேகமில்லே
நின்குலோசனனேசெய்கிறது புத்தியினமாகும் ஆகை
யால் சிதாபிராட்டியை இன்றைக்கேகொண்டுபோய் வி
டுவிடுகிறது உனக்குத்தவத்தைப்பார்க்கிலும் மிகுந்த ந
லைத்தருவதாகும் இக்காரணத்துக்கு இதை
நிறுத்தென்னும் உன்னுடையதமையன் ஸ்ரீராமனுடை
யதம்பியாகிய லட்சுமணன் பிரயோகித்தின்ற மந்திரா
லோசனையைச்சகிப்போகிறதுசத்தியமாகும். உன்னு
டையசைனியங்களெல்லாம் காற்றிற்பறக்கின்ற புழுதி
போலாகப்போகின்றதுகள், ஆகையாலே நீ தருக்கு ஆ
லோசனைசெய்து உனக்குயுக்தமான மார்க்கத்தைச்செ
யுனக்கு குற்றங்களுண்டாயிருக்குமானால் அவ்வளவை
யெல்லாம் பொருத்துக்கொண்டு. உன்னுடையமுகத்தி
ல் ஞான விழிக்கிறதை இன்றையபோடு முடிந்து விட்டது,
அண்ணு! விடைகொடுவென்று அந்தஸ்தானத்தை விட்
டுபுறப்பட்டுத்திரும்பினன். அப்போது ராவணன் இ
ரும்பகர்னன பெண்சாதி-பிள்ளைகள்-உற்றார்-உறவின்
முறையார் முதலானயாவரும் துக்கப்பட்டழுதார்கள்.
அப்படியாக அழுகிறவர்களெல்லாரையும் பார்த்துக்கு
ம்பகர்ணனும் அழுதுகொண்டு உத்தரகோபுரவாசலேவ
ந்து சேர்ந்தான். கும்பகர்ணனுடைய சே
னைவீரர்கள் தங்கள்தங்கள் ஆயுதங்களோடும் ரணபேரி
கை முழக்கிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று ராவண
ன்நியமித்தமாத்திரத்தில் தேவலோகத்தவாகருடைய
வன்கேள்மொய்த்தகற்பகமாலேருபோ கலேகளிலசேனை
பாகங்கள் படியுமபடியாய் ரத கஜ துரகபதாதிகளென்
று சொல்லப்பட்ட நால்வகைச்சேனைகளும் புறப்பட்டு
வந்ததுகள், தேரின்மீது கட்டியிருக்கின்ற கொடிகளு
ம் யானைகளின் பேரில் பிடித்துக் கொண்டு வருகின்ற
ஆயுதங்களும், முன்னணிப் படைக்கர்த்தர் பிடித்
துக்கொண்டு வருகின்ற ஆகாசத்தைத் தாவும்படியா
ன விருதுக்கொடிகளும் ஆகிய இவைதமெல்லாம் ஒன்
றுடனொன்று நெருங்கிச் சேனைபராக்கள்போய்ச் சூ
ரிக்கமண்டலத்திற் படிந்திருக்கின்றமையால், அந்தத்தா
ரையைத் துடைக்கிறது போலும், ஆகாச மார்க்கத்தி
லடிக் கொண்டுவந்ததுகள். அந்த ராக்ஷச சேனைகளு
டைய அநேக ஆயுதங்கள் ஒன்றுடனொன்று தாக்குவதி
னல் அதுகளினிடத்திலுண்டாகிய அக்கினிப் பொறிகளு
ம் சேனைத்தலைவாகளுடைய கண்களில் நின்றும் புறப்
பட்டு நெருப்புப்பொறிகளும் போய்ப்பட்டு விசாலமான
ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்களெல்லாந் தியிட்டு உதிர்ந்து
விட்டதுகள். தேர்ப்படைகள் போற்றிலுமும் யானைப்
படைகள் செல்லுகிறதிலும் தெருக்களிலும் சாரைப்
பாய்ந்து முகத்தையுடைய மேகம்போலுமாயினகளுக்கு தெ
ருவினுஞ் செல்லமாட்டாமல் விக்கி, குதிரைகள் கூற்றை
ப்போல ஓவெனினும் கொடிப்படைகள்கடக்கிறதிலு
ம், மின்னலுந் தோற்கும்படியாக ஆயுதங்களேந்தும்
ல்லுகிறதிலுந் தம்மால் முடியாதென்று ஆசாமாத்தி
மாகப்பாய்ந்து போவதுகள். ஆயிரஞ் சிங்கங்களும்,
ஆயிரம்யானைகளும், ஆயிரம்யானைகளும், ஆயிரம் பூத
களும், பூண்டதும், விசாலமாகிய பூமியை மறைக்கத
க்கதுமான அதிக பிரகாரமுள்ள ரத்தினங்க விளங்கு
கிற பெரிய தேரின்மேல் கும்பகர்ணனெழுந்
தாரம் - திருப்புருக்கை - தனுர்யுதம் - வேலாயு
தம் - குலாயுதம் - வில்லாயம் - வாளாயுதம் - முழுவாயு
தம் - அலாயுதம் - வினைகடி - சக்கரம் - வில் - வேட்டை
ம் இவைதும் சேஷமத்தில் வகுத்திருக்க பல்வகைபாடு
ஆயுதங்களேயெல்லாம், தலையிற் தாங்கிக்கொண்டி அசே
கம் ராக்ஷசர்கள் இரண்டு பகுதிகளிலும் வந்தார்கள்.
திதுவுலலாமலும், லெபோர்கள் கனதூர சாடிகளைக் த
க்கிக்கொண்டும் பக்குவமாகவெந்த மாமிசத்தின்டங்க
ளே கிறத்தலைத் திருத்திற்று குறைத்தகுதியாக ந
ட வண்டிகளே போட்டிக் கொண்டும், வலிய தந்தங்க
ளே புடையனனை கும்பகர்ணனுசகுப்பின்னல் கன்னம்
மாசிதமும், மாதிமாறி அழகாடு முறைப்படிக்கைப்பி
க் கொடுத்துக்கொண்டும் வந்தார்கள். அப்போது அ
தைக்கண்டதேவர்கள் இது இத்தப்பெரிய கூட்டங்களா
லிய குரங்குகளிலே மாத்திரம் முடிந்துபோகமாட்டா

து. இவன்தின்னுகிற மிருகங்கொழுத்த மாமிசத்திற்கு
இந்த உலகத்தான் போதுமோ! என்கும் பிணக்காடாக
ப்போகிறது, யமனுக்கும் குறிதெரிக்துவிட்டது. இது
கும்பகர்ப் போகமாட்டாதென்று தேவர்களெல்லாம்ஓ
ட்டம்பிடித்தார்கள். ஆதிசேஷனுடைய பூமிரஞ்சிரசுக
ளையும் விட்டுசீப்பி பூமியுடனேகூடப் பர்வதசிகரங்
களென்று சொல்லும்படி பெயர்பெற்றிருக்கின்ற பெரிய
மெருகுகியானது வந்ததுபோலச் சொர்ன்னமயமாகிய
தேரின்பேரில் உக்கிராயுவந்திருக்கின்றகும்பகர்ணனை
உயர்ந்ததோள்களையுடைய சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமார
ராகிய ஸ்ரீராமர்பார்த்து, அவனுடைய தேர்கட்டியிரு
க்கின்ற கொடியில் வீணையெழுதியிருக்கிறதோவென்று
பார்த்தபோது, அதில்லாமல் வெற்றிபொருந்திய சிங்க
மெழுதியிருக்கக்கண்டு, இவன் ராவணனலலன! காற்
றிலு மதிகவேகமாக மனதைச்செலுத்திப் பார்த்தாலு
ம், அளவறிவதற் கருமையானதோற்றமுடையவனுகி
ருக்கின்றான். மேலும்; உயிருடைய பொருளல்லவென்
று தினைக்கலாமென்றாலும், ஆபரணங்களையணிந்தமார்
புடையவனுகவு மிருக்கின்றான். இவன்யாதோ? இவனு
டைய ஒருதோளோடு மற்றொருதோளை ஒருசேரப்பா
ர்க்கிறதற்கு அதேகரான்செல்லும். மேருமலைக்குக் கால
கள் முளைத்ததோ! யுத்தஞ்செய்கிறதற கைகளுவந்தி
ருக்கின்ற இவனின்னுனென்றுகெரியவில்லே. இவன்பெ
யரென்னமோ? ராவணன் தன்னுடைய விஜயபத்தாகை
றைத்துக்கொண்டு கும்முடைய வானர சைனியதனைப்
பயப்பிடித்தும்படியாகக் காட்டிநிற்கிறதற்குக் கொண்டமா
நுவேஷமோ! இந்த உரு இன்னதென்று எனக்குத்தெ
ரியவில்லே. ஆகையால் இது கண்டுயுத்தமெரியக்கூடாத
விஷயனே! சீக்கிரமாகநீ சொல்லவேண்டுமே, மன்முஸ்ரீ
ராமமூர்த்திகேட்க, அவருடைய திருவடிகளில் சாஷ்
டாங்க தெண்டஞ்சமர்பித்து, ஸ்வாமி! இவன் மகாபி
ரதாபசாலியான்லங்கேஸ்வரனுடைய தம்பியும், எனக்
கு முத்தவனும், மேகத்தையொதத கறுத்தநிறத்தை யு
டைய யமனுக்குச் சமானமான்ய விசகண்டாமனியைத்
தரித்தவனும், கர்மமபொருந்திய குரையுத்தலையுடை
யவனுமாகிய கும்பகர்ணனென்கிற நாமதேயமுடையவ
ன், இவனுடையபன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், அ
நுமையனதபசைச் செய்திவர்களும், வேதவேத்தர்க
ளு மானவர்களாலும் தியானிக்கத்தகவரும், கைலாச
பதியும். மூலதாம சலபுஷ்பத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சது
ர்முகப்பிரம்மதேவனும், சிந்திக்கும்பரமாசாகஷாத
கூரிசாப்திகரதனை சட்குண்ய பரப்பிரம்மமானவர்,
யோகத்தினையவிட்டு எழுந்திருகுற காலத்தில்அதி
ர்கள் காசமடைவார்கள். இவன்திரினைவிட்டு விழித்
திறகாலத்தில் தேவர்களைக் கொல்லுவான். சகிருத
ராகிய ஸ்வாமி! இவன் அப்படவர்களை யுடையவனும்,
எல்தமையனுமான ராவணனுக்கு அதிக சகோதரன்.மூ
றிகால பரியந்தம் தித்தினைசெய்யத்தக்கவன். யமனுட
ய உயிருக்குயமனுகவிருக்கிறவன். வாயுதேவனைப் பார்
க்கிலும், மிருத்தியேகத்துடனே நடக்கின்ற கால்களை
புண்டையவன். தேவேந்திரன் மூலமான பேர்களும் தோ
ல்வியடையும்படியாக வெற்றிமாலையைத்தரித்த ஓப்பற்
ற சூலாயுதத்தைக்கொண்டி அவர்களைக் குத்துவான்.ரா
வனுகொம்புகளையும், மலைக்குசமானமாகிய நான்கு
காலகளையுமுடைய ஐராவதமென்கிற யானையை அதின
பெரியிருக்கின்ற தேவேந்திரன் பயங்துமிழாம்ல இரு
ந்தபடியே இருக்கும்படியாக அந்தயானையைப் பின்னங்
காலிரண்டையும் பிடித்துக் இதிமுறென்று சுற்றிவான்.
ன். அல்லாமலும் வடவாமுகாக்கினியையும், காலனை
யும்பிடித்துப் பிடித்து சாதிக்கும்படியான சாமர்த்தி
யமுடையவன். மின்னலெல்லாம் அழித்து கள்ளிம்போ
லும்படியாகச் சுழற்றிவலத்திலிருந்து காலவல்லபத்து
கையேற்றத்தக்கவலலவன். மாயிசபுஷ்டியில் உறுதி
யும், மேருவும் நிகரற்ற பிருத்தபலமுள்ளவன். அதிக
தபங்களைச்செய்ததினல் யாதொருவரும்பெருக மிருப்
தவரங்களைப் பெற்றவன். பூர்வத்தில் இவன் மதோன்ம
த்தனும் நிலோகங்களினலும் சகியாலாவிலர்நபோது,
பேயைநிவதுக்குச் சமானமாகச் சொல்லவொட்டா
மல எல்லாரையும் பிடித்துக்கொன்மிவன்தான், தொ
குதின்ற மலையையனித்த இந்தகும்பகர்ணன் அ
னைத்துலகத்தையும் படித்து இன்னபவனைவிலும் நிர்ணை
செய்துகொண்டிருந்தபடியினலே, லோகமெல்லாம்தி
ன்னவானது பிழைத்திருந்தது. இன்னையில் ஒருது
லயிருக்கின்றது அதுதேவர்களுடைய வாழ்நாளேயெல
லாம் உண்டினிட்டது. அந்தச்சூலத்தையேசகாரியெ
ல்லாம் உண்டவனுடைய சாதாது இந்தனுமுற்றினை
து சக்கராயுதத்தின் விடமாகவிருந்து காலகோடியிதைத்
தையுண்டவராயெ சதசிவமூர்த்திபெறது இவனுக்கு
கொடித்தார். தின்னலிப்பொறும் பிரகாசமின்ற நீல்
லியதேகத்தையுடையவனுக்கலேசனிகளாயிருதேவ
ர்கள் வரேகம்போ இவனுக்கு முன்னை அமர்செய்ய பி
ன்முக்கண்தரியினும், அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு
டிடோட அவர்களுறுவலபராக்கிரமனே யல்லாமல
அவர்கள்முகத்தில் இவன்விழிக்கவேயில்லே. இவ்ப
டிவளர்கபோதும் தொடியவனை ராவணனோபாரத்து
அன்னு! சீதாபிராட்டியைக் கொன்விவக்கது நியாம
மல்லவே! அதனுல் காலுக்கு உயிர்கொதமுன்பாகுமெ
ன்றும், பெரியோர்கள் இரண்டுதரம் புத்தி சொல்லு
வார்கள். அப்படியல்ல, இனதற்குமேல் முன்பு நட
ரும் செல்லவிருக்கின்முன். இவன்சொன்ன புத்தியை
மதுத்த ராவணனைச் சத்தியமாகக் கொண்டுப் பிரான
நரகம் வருமென்பதைத் தெளிவித்தான். அதைக்கெள
தலில் அவனெவெதுத்துக் தான் சாகப்போகிறதுதி
சாயென்று அவனிடத்தில் தனக்குண்டாயிய பாசதிய
தையும் முறித் தள்ளொன்டி, இதகாருகல்லதலைவ
வ்து சருகுகிறவை ராவணனுக்குச்சொல்லி, இவரை
க்குத் தேவரிருடைய சக்திதருமுன்பாகவந்தான.பன்
னு விரதனுழ்வான் சுவாமியை வணக்கினர். அப்போ
து அந்தவர்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுக்கிரீ
வனசாசனர் ஸ்வாமி! அடியேன் முதல்லிலிவு தின

த்தேன். அதாவது இவனைக் கொல்லுகிறதினுலே கபந்
தொரு பிரயோசனமுமில்லை, அலறுகிஷடமிருந்தால்
அவனை கம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு பிறகு கடக்கவே
ண்டியதைச் செய்யலாம். அப்போது, இந்தவிபீஷணனும்
வாருடைய துக்கமும் நிவர்த்தியாகுமென்று சொன்னது
ர். அதற்குச் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் ஆம் இதுவல்ல
ரத்தமான காரியத்தானென்றுசொல்லி, ஆனல், அவ
விடத்திற்குப்போய் இருக்கக்காரியத்தைச் சொல்லத்தக்
சவுக்க காரிருக்கிறார்களென்று விசாரித்தபோது, விபி
ஷணுழ்வார் தேவருக்குத் திருவள்ளமானல் அடியே
னேபோய்த் தகுந்தபுத்திமதிகளைச்சொல்லி அவனுடை
ய மனச்சிலிருக்கின்ற காரணியத்தை இனகச்செய்து
நமமோடுசேர விருப்பமுள்ளவனுக விருந்தால், அழை
த்துக்கொண்டி வருகிறேனென்றுசொன்னர். நீலமேக
த்துக்கு ஒப்பாகிய ஸ்யாமளருபரான ஸ்ரீராகவபிரான்
கலைது அப்படியே அதிவேகமாய்ப்போய் வரக்கடவா
யென்று அனுப்பினர். உடனே அந்த ராகூசசேனை
முக்கிரக்கோத்தாண்டித், தமக்குச்சிறந்த தனேவனன
கும்பகர்ணனுக்குச் சமீபமாகப் போனமாத்திரத்தில்,
வேஷகாரர்கள் ஐயா! கும்பகர்ண மஹாராஜனே! உ
ம்முடைய தம்பியாகிய விபீஷணர் என்னவோ வெகு
னரவாக உம்மிடத்திற்கு வந்திருக்கிருரென்று சொல்
க்கேட்டு, அனேலாத சந்தோஷத்தைக்கொண்டி எ
க்களிப்புற்ற, அந்தக்கும்பகர்ணனுடைய பாதங்களில்,
விபீஷணுழ்வார் தம்முடைய சிரசைச் சேர்த்துத் தெ
ண்டனிட்டார். எதிரேவந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்
டனிட்ட விபீஷணுழ்வானைக், கைகளால் வாரிஎடுத்து
உச்சிமுகந்து உபசாரத்தழுவி மார்போடணேத்துத் த
ன்னிரண்டுகண்களிலும் மனுத்தாரைகள்போல நீரொ
முகும்படியாக, அப்பா விபீஷணு! உன்னில் நீ ஒருவ
ன பிழைத்துப்போய்ப் புத்திமானுய் வாழ்கிறதுகண்டு
எது சந்தோஷப்பட்டிருக்கின்ற, என்னுடைய இந்த
ரமுகங்களைக்கும்படியாகப்புத்தியிலைரதவனேப்போ
லத்தனித்தவனுய்வன்திரும்பிவந்துவிட்டாய். ஸ்ரீராமபி
ரான்திருவடியடைந்து, நீஅபயம்பெற்றவித்தையு
ம், கேவர்களும் பெறுதற்கேரைத இலோக பரலோ
கதிஸ்வரியத்தைப்பெற்ற திறப்பையும், நான் கேள்
விப்பட்டேயிருந்தும் மணக்களித்திருந்தேன். சகலசாஸ்
திரங்களான சம்பன்னனை தியமனுகன்வாய்மொழியா
க எதிர்பார்த்திருக்கின்ற, எங்களிடத்திற்குத்தற்முன்
னலை என் வந்துவிட்டாய். ஸ்ரீராமன்கட்காரியமான த
யிரதானம்பண்ணுவில்லை நீராகூச இந்திரியமானத
ரிமுன்னலாலாமோ! என்கணமணியாகிய தம்பி? நீ
ராகூசகாலத்தம்மத்தைபழிதுவிட்டாய். ஆனபோதி
ம், உனதுடு நிகரப்புலஸ்திய பிரம்மாவினுடைய வ
மிசமாட்டமைபோருக்கிய புண்ணியத்தையடைத்த
தனது எனது வலதோள்போற்பார்த்து மகிழ்ச்சியடை
ந்திருந்த என்னை, இப்போது உன்வருகையாலே இக்க
டியிருந்தி, என்னுடையகலை வளைசெய்துவிட்ட
ர்' அதை நினைக்கும்போது என்மனது உனிகின்ற

தே! மகாதர்மிஷ்டர்களான அந்த ராமலட்சுமணர்க
ள் தங்களுடனிசைவிட்டபோதிலும் அபயமென்றடைந்த
உன்னை, நீக்கிவிடுகிறதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்,
அவர்களிடத்தில் வில்லினதினுலே நீ மதுரையில் அ
டையப்போகிற கல்லதவியை இழுத்துவிட்டாயே! ரா
மகாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றபரியந்தம், இ
ந்த அற்பப்பிறவி யுண்டாகப்போகிறதில்லை. இதுகளை
யெல்லாம் வேதவேதாந்தங்களால் கற்றறிந்த நீ என்ன
காரணத்தினுலே அந்தராமனிப் பிரிந்து இங்கே வந்து
விட்டாய். தர்மமேலவருபமாக நின்ற சாகூாது ஸ்ரீ
ராமலட்சுமணருக்குத் தாசத்துவம்பூண்டு, அவர்களா
லே பரவமலியாய் நிலைபெற்றுநின்ற அக்கியானம், அ
ன்னியதாக்கியானம், விபரீதக்கியாவகங்களாகிற மூன்
றையும், இருக்கவிடக்கொடியாமல் மாய்த்துவிட்டு, இ
ன்னும் பலகொண்டிருக்கின்றமற்றப்பாவங்களெல்லா
வற்றையும் இக்கப் பிறப்பிலேயே பொழித்துவிட்டமெ
ய்ஞ்ஞானச்செல்வமுள்ள விபீஷணனே! பிறர்தாரத்தி
விசாரனவத்திருக்கின்ற எங்களை உதவாகப்பொறிகீக
கின்றீரோ! நீகல்வித்தியும், தர்ம்ம நிலையான கல்வகை
யையும், யதார்த்தக்கியானத்தையும், நீ செய்த அ
னவில்லாதவங்களினுல ஆதிவல்துவாகிய சாகூாது
ஸ்ரீபப்பதியாலேயெற்றுக்கொண்டாய். சேதமுறுவனு
ன ஸ்ரீராகவமூர்த்தியினுடைய இனிய அமிர்தவாக்கினு
லே நீ சிரஞ்சீவிப்பட்டமும் பெற்றாய். இவ்வளவுபோக
கியாதி காரத்தைப்பெற்ற நீ, நேயமானஜாதி தர்ம்மத்
தை இன்னமும்விடவில்லைபோலக்காண்கின்றதே! எல்
லார்க்குந் தலைவரான ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித் திருமகனர் கா
ணற்கிய வில்லி யுடையவராய் நிற்கின்றார். அவ
ர் பக்கத்தில் ஒருவ ராலும் தடுத்தற் கரிய வல்லமை
யுடைய இளைய பெருமானும் நிற்கின்றார். மற்றவானி
ரர்களெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றார்கள். எங்களைக்
கொல்லும்படியாக யமனும்வந்திருக்கின்றன். அதற்கு
இசைவாகவிரியுங்கூடி நிற்கின்றது. இனி எங்களிடத்தி
ல் என்னவல்லமை இருக்கக்கூடும். நீரன் எங்களோடு
கூடமாளவந்தாய், புலஸ்தியவமிலதுலதிலகமே! விபி
ஷண! நீ அயோத்தியாபுரிக் கரசர்களாகிய ஸ்ரீராமலட்
சுமணர்களுக்கு அடைக்கலமாகி, அவர்களாலு, உஜ்ஜீவ
னமடையாமல் இவ்விடத்திற்கு வந்தாயானுல் ராகூசர்
களாயுள்ள தாமெல்லரும், அந்தராமலட்சுமணர்கள் பிர
யோகிக்கின்ற அஸ்திரவருஷங்களாலே மாண்டு வங்கா
பட்டணமுழுதும் பாழாய்விடப்போகிறதே! பின்புகை
யிலே எனுந்தண்ணீரு மெடுத்துவைத்துப் பிதிர்பாசக்
கடனையு நீரைவேற்றத்தக்கவர்க ளாரிருக்கின்றார்க
ள். அப்படிப்பட்டவர்களை ஒருவரை யேனுக்குக்கரட்டு
பார்ப்போம். ஒருவருமில்லையே! இங்கே இருந்தின்றபா
கேனரிய ராகூசர்களெல்லரும் மாண்டுபோனபிறகு,
திருவுறைமார்பனுடு ஸ்ரீராமபிரானுடனே நீ உன்னுடை
ய லங்காபட்டணத்துக்குவந்தபிறகு எக்காலத்திலேயும்
அழியாதிருக்கின்ற பெரியசெல்வத்தை அனுபவிக்கத்
தகவனுன நீ இக்கே வீணுய்த் தாமதஞ்செய்யாமலே பி

ரமாயத்திரும்பி அவர்களிடத்திற்குப்புறப்பட்டுப்போ
யிடு. என்னப்பனே விபீஷணு! என்றுசொன்ன கும்
பகர்ணனைப்பார்த்து அண்ணு! நான் உன்னிடத்தில் வி
ண்ணப்பம்பண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்கு ஒருகாரியமிருக்
கின்றதென்றுசொல்ல, அதென்னவென்று கேட்டான்,
அதற்கு விபீஷணுழ்வார் சொல்லத்தொடங்கினர். அ
ண்ணு! கும்பகர்ணு! அக்கியான சித்தையையுடைய எ
ல்லாரிடத்திலும் இனிய அருள்கரக்கின்ற மகாவீரரா
மனியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய திருவைக்கு சீபா
த்திரமானவர், அவர் அபயம் கொடுப்பதென்றுமாத்திர
மோ! இந்த மாயப்பிறவிப்பிணியை மற்றும் மருந்தாக
வுரிருந்து, கிழ்மேலாக மாறிமாறி ஊருண்டோடுகின்ற
சகடத்தினுருளையைப்போல, நின்றநிலையில் நில்லாத
இந்தமாயவாழ்க்கையை நீக்கிவிட்டு, மதுரையில் தன்
னுடைய ஜோதியாகிய பரமபதத்தையுங் கொடுப்பார்.
அந்த ஸ்ரீராகவப்பிரான் எனக்குக்கிருபைசெய்துகொடு
த்த சகல ஐஸ்வரியங்களும், குறைவின்றி நிறைந்த இந்
நலைக்காரிபத்தியத்தையும், மற்றெல்லாச் சிறப்பையும்
உனக்கு தான்கொடுத்து விடுகிறேன். மேலும், உன்னு
டைய அநுஷ்டிப்படி எப்போதும் நடத்துகொண்டே
வருகின்றேன். இதைப்பார்க்கிலும் உனக்குவேறே யூறு
தற்பாலி ஒன்னுமில்லை, உத்தமனுன அண்ணுவே! உன்
னுடைய பிறந்த என்னுடையமனத்தினிடத்திலுண்டா
கிய அதத்தைக்கி, கம்முடைய யகூவம்மை தாமதத்தை
யும் விரதஞ்செய்து வாழக்கடவாய். இனி இந்த எண்ணா
த்தையிட்டுத்தப்பிப்போகிறதோ அருமை! அப்படி
தப்பிப்போனபோதிலும் பிரானதேடே தங்குதற்கான
இடமுங்கிடையாது. ராவணுதிராகூசர்களெல்லாம்வே
ருகிக்கிரத்திலேயே நிசசயமாகச் சாகப்போகிறார்கள்.
நீயோ கல்வித்தியையும், தர்ம்மத்தையும், அநுஷ்டித்தி
ருக்கின்றாய். ஆனபடியினுலே இன்னும் நிலகாலேக்கிரு
கதக்க பிரானனோடிருதாயில் மாயத்துக்கொள்ளவே
ண்டிய காரணமென்ன! வேதமார்க்கத்திற்குத்தக்க, ஒ
முக்கங்களேயே லகப்பிடித்து நடக்கவேண்டியது யாவர்
களுக்கும் யுக்தமாகும். வேதவிரோத பாபநிருத்தியங்க
ளைச் செய்வார்களேயானுல் அப்படிப்பட்டவர்கள் த
களிலும் நிறக்கவர்களாலுஇம், உடன் பிறந்தவாகளா
லுறும், உலகின்முறையார்களாலும், தாய்க்கலதார்
களாலுறும், அவர்களிலைதிகநம்ம ஒருகத்தில் நிற்
பவர்கள் மதிப்பார்களோ! அந்த பியாயங்களே யெல்லா
ம் நீகன்றாயறிந்திருக்கின்றாயல்லவோ! அப்படிப்பட்ட
உனக்குநான் சொல்லவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது
அத்தியந்தப்பின்பற்றி நடக்கும்போதும், அந்த உத்த
மர்களைப் பரமமானது பின்றொடர்ந்து வருத்தாமா! பி
ள்ளைகளும், பிள்ளைப்பிராயத்தை உபாத
தியாயர்களும், கொண்டபெண்டிரும், இனிய உயிர்க்கு
ச்சமானமாயிருக்கிறவர்களும், இவர்களுவந்தபோதுத
விசெய்தவர்களும். மேலுக்கம்மைவந்தடுத்தவர்களும்,
ஆகிய இவர்களிடத்தில வைக்கும் அன்பு, துக்கசமய
ன சம்பராபத்தைதுண்டாக்குமென்ன அத்தியவசர

யம்பிறந்த முமுகூர்க்கன்துறந்துவிடுவார்கள். வைதிக
தருமமென்று மாத்திரமே இதத்துக்கு கன்மையைச்
செய்வதும், பரதிற்கு அனுகூலமாயிருப்பது மாதி
ம் அண்ணு கும்பகர்ணு! ஒருவன் அதிருஷ்டிலபத்தைச்
செய்ய அவனுடன் யாதொரு தீங்குகுந செய்யாதம
தருருவன் மரணமடைகிறது நியாயமோ? அல்லத
அநியாயமோ! நீயே ஆலோசித்துப்பார். நீ கன்மை
மையை கன்றும்பாதுத்தறியும் தன்மையுடையவரு
சே! தபசிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீபரசராமர், பெற்றதாய்
ய சொனுகாதேயிரன்வன்! பரபிருத்தி யத்தைச்
த்தருளு லலவோ? தர்மத்தைநோக்கி, அவரைக் கொ
ன்றுவிட்டார். துஷ்டிருத்தியத்தைச்செய்த தன்பிதாவி
ன்ய சிம்மதேவனுடைய தலைகளி லொன்றைவில்லி
யெதிரும்படியாக மூன்றுகண்களையுடையமகாதபஸ்வி
ய சிவனுவர் முற்காலத்தி லேறபட்டாரல்லவா!
கையறுவுலிப் புன்பதித்திப் புலால் கற்றம் விசகின்ற
குலாயுதத்தைக் கையிறமுகிய மகாவீரதிகரமனியே!
இம்மையில் மகாபாதிஷ்டியாய்ப் பல்நூறிகழும்படி பிரு
க்து, மதுரையில் சொரவாறி என்னத்தக்க நகரத்தில்
பிரவதற்கும் புத்திமான்களாகிய தத்தம் பிதாக்களை
தேகத்தில் கழிக்கட்டி புறப்பட்டால், அதைச்சாதித்
மிட்டித் தெட்டகத்தைநிக்கிவிட்டுக், தூரம்வைகத்
ச், சுட்டிப், பூசகமருந்தினு லத்தப்புண்ணேயாற்றித் ச
ம்பத்தை நீக்கிசொன்னார்களல்லவா! வாசனேயிலா
ன்ற பூனிதனுல்தொத்த மானிலையினிது மாற்
னேயுடைய அண்ணு கும்பகர்ணு! மிருந்த புத்திமான்க
ள் உலகத்து உடம்பிலேபுகுந்து பரிமளிக்கச்செய்யவேண்
டியவர்களின்றியமற்றவர்களோ? துயரக்கடலிற்றத்தளி
க்கைத்து அழித்துவிடமாட்டார்களோ? துயரமான
னுடையதமயனை ராவணனைப் பிரானன்பாகாம
ல் காப்பாற்றுவதிலுமென்னுல் அதற்கேற்ற ஒருகாரணமா
வது அவனிடத்தி, சாவைப்பயில்லையோ? இனிமேற்ற
குவழியாயும் நீமத்தைவிருத்தியண்ணலாமென்னுமா
அதையும் நிறைவேற்ற அவன் இடங்கொடுக்கமாட்டா
னே! அதற்கடுத்தபாலர்களும், பலதிசைகளிலுமிரு
வர்களும், நிறுத்தும்படியாக ராக்கதர்களிலே ராகூசர்
களுடைய பிராணன்களெல்லாம்போய்விடப்போகின்
ன. அப்படியேபிரானிற்பாதி அவர்களுக்குரகமேயா
வெறொன்றும் மிச்சிக்கமாட்டாதே! நீ இருந்து
கொண்டி, பே லோகங்களிலே யெல்லாம் நி
அங்கேயாவது நீ துக்கொண்டிருந்தா
இந்தப் பூமியிலே வதித்
உன்னுடைய பெண்டிர்களை
ப்படியாக இந்திரனேயுகர
லேனும் ஒருவராபதிதி
மில்லையே! நீ என்னிட
விட்டு உகைராமற்
அண்ணு! திருவையு
ரும், சாகூாது தெ
ஸ்ரீராமருடைய கரு

வானமரையெத்திரையும் நீங்கி; எல்லா ஐஸ்வரியச்சி
பையும் அடைந்துவாழ்வாய். மேலும் சிரஞ்சீவிப்ப
டமும் பேறுவாய், ஏகசக்கிராதிபதியாய். அரசெ
துகொண்டிருப்பாய் எல்லா உரிமையும் உன்னதேயா
ம், உனக்கு ஒருகாரியமும் அருமையாக மாட்டாது.
துகளுக்கெல்லா மிதுவேதகுந்த நல்லகாலமாகவும்
கிவந்தது, அண்ணு! தேவதேவனன சக்கிரவர்த்தித்
மகனுர் கொடுக்க லங்கையின் ஐஸ்வரியங்க ளெல்
பெற்றுக்கொள்ளுவாய். எப்படிப்பட்டவர்களுக்
ந் திழடவதியிருக்கவுமாட்டாய், யாரும்உன்னை வ
த்தப்படுத்தவுமாட்டார்கள். திரிமூர்த்திகளுக்குந் த
லைவரான ஸ்ரீமங்காராயண மூர்த்தியே! காகுஸ்தவம்
சத்பவரா யவதரித்துத் தர்மமுழுவதையும், காக்
தும்படியாக வந்திருக்கின்றீர்.உனக்குப்பின்னேகளாகவி
நின்றபேர்களும்; உன்கூடப்பிறந்த எனக்குப்பின்
னாகக விருக்கின்றபேர்களும். நம்முடைய யசஸ்வம்ச
திற்கு முடிவுகாலத்தை ஆலோசித்தவனன. ராவண
னுடையபின்னேருடனே நிரேந்தத்தைப்பெற்றுத்திரி
துகொண்டிருப்பார்களல்லவோ! துஷ்டிருத்தியத்தை
செயது அதர்மவானென்று கண்டோர்பழித்துச்சொ
லாமல் கல்லபுத்தியினுலே தர்மவானென்று பேர்பெ
று வாழக்கடவாய். இதுவரையிலும் ராக்ஷசர்களிடத்
ல் வெறுப்புற்றிருந்த மகரிஷிகளெல்லாரும்இனிமே
கருணையுடையவர்களாக இருப்பார்கள். சுவர்க்கமத்
ய பாதாளமென்று சொல்லப்பட்ட திரிலோகத்திலு
இனிப்பகையு மூண்டாகப்போகிறதில்லே. இனியுன
து ஆனைமுகன்டாருமென்று பயப்பட வேண்டியது
லே ராக்ஷசர்களைவருத்தப்படுத்திக்கொண்டி பகைவ
ராயிருக்கின்ற தேவர்களெல்லாரும் நட்புடையவர்
ளாகப்போயிருக்கள். இப்படியுமும்பறித்துத் தின்ன
த்தக்ககாலத்தில் மரத்தைவெட்டி அதுதிரித்துப் பு
சிக்கவேண்டுமென்துனேந்திருந்தவர்களைப்போ
ல்ப் பரோபகாரத்தை இழந்துவிடலாமோ! தேவும்,
ன்னிடத்திருந்து கா ளன்செர்ந்தஅபிப்பிராயத்தின்
படிக்கு வாலில்லே. அக்கவேதமுதல்வனுடைய ஸ்ரீராகவ
ராகவே நாம் என்னிது லைத்திருக்கின்ற திருவயிறு
உன்னிடத்திலும் தலையுடையவராய் உன்னே ய
வதுபடியாக.என்னே அனுப்பினுர். கான்வரி
லேயாகும்.துவடிவினுலே; அந்தச்சக்தி
தைக் காணும்பாதத் தர்மத்திற்
தெரிய ஓடல்கூடப்புற
என்றும் அழகுபொரு
இடங்கமாகவிழுந்தா
ரத்தினவ்வினைத்
ன்ற இரிடமானதுபூமி
இரண்டி பாகங்களை
ஞ்கொண்டி புலம்பு
தோள்களேயுடைய
னிவெடித்து மார்
ற கன்னவினிடத்

தில் வெவ்விதாகிய உக்தநீர் தானதானையாகக. சொரி
யும்படியாகத் தம்பியைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்
கினுன். நீரினு லெழுதிய கோலத்தைப்போலச் சிதைந்து
பொழுதே தோன்றும் அற்பவாழ்க்கையையிரும்பினன்
னே இத்தனைக்காலமளவாக வளர்த்தருமன்றி, இப்போ
து போர்க்கோலமுஞ்செய்து யுத்தத்திற்கு அணிப்பின
ராவண னிமித்தமாகவன் என்னுடைய உயிரைக்கொ
க்காமல், ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடத்தில் அடைக்கலமாக
ப்போய்ச் சேரமாட்டேன். கல்லபாலேலேனைத்தனித்து அ
ழகு பொருந்தியிருக்கின்ற திருமேனியையுடையவர் தம்பி
யிதேனு? என்னுடைய உயிரைக்காக்க வேண்டுமென்
ன உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் மேகத்தைப்போலச்சிறந்
த அழகுபெற்றிருக்கின்றதிருமேனியையுடையவரான
அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சீக்கிரமாய்ப்போய்ச் சேர்ந்
துகொள்ளக்கடவாய். மூலநாமாவளியுஞ்சத்தில் எழுந்த
ருளியிருக்கின்ற திருஷ்டிகர்த்தாவானபிரமதெவருடை
யபொய்யாவரத்தினுலே நீ எப்போதும் நிலைபெற்றிரு
கின்ற தர்மமார்க்கத்தையடைந்துகொண்டாய். இந்த
லோகமுள்ளவளாக்கும் அழியாமல் சிரஞ்சீவியாகவி
ருக்கப்போகிறும். இந்திலோகமுழுமைக்கும் நியே சர்
வாதிபத்தியமு முடையவனுக வருக்கிறுய. உனக்கேஅ
ந்த அடைக்கலமென்பது தகுதியாகும். அதிருத்தியுள்
தைச்செய்கிற மூர்த்தவனிமித்தம் மரணமடைகிறது அ
திக இழிவைத்தரத்தக்கதெயாயினும் அதுவே எனக்கு
மேலானகீர்த்தியாகும். புத்திவினையிய ஒரு வதமான
ன். கெடுகினேவைகினேத்தால் அந்தக்கெடுகியை கீடி அ
வனேத்திருத்தக்கூடுமொருலல்லவோ! அவனேச்சேர்ந்த
மற்றவர்களுக்கு நல்ல சுபதேசமருள்வாரும். அப்படி
அவனேத்திருத்தக்கூடாவிட்டால் குடிகளுக்கு தேசமத்
தடனே வாழும்படியாகவும் நேரிமோ! போர்த்தொ
ழிலேச் செய்கிறதற்கு உரியவர்களான விவேகமற்றதலே
வர்கள் மடிவதற்குமுன்னே மடிக்குவிடுகலே. அவர்க
ளுடையசேனைகளுக்கு உரியதாகும். தும்பைமாலையை
த்தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வீரசிகாமணியாகிய ஸ்ரீ
ராமபிரானுடைய திலைவிசெங்கின்ற அஞ்சிமானது சம
மரிக்கும்போது தன்னேச்சூழ்ந்த கொடியராக்ஷசசேனை
களோடும், பற்றவபந்துக்களோடும், தோளர்கள்முதலான
ய மற்றவரவர்களும் தோதிரஞ்செய்யத் தக்கவனுய்த்,
தானே எதச்சதிசாதிபெரியபடி திக்க முன்னுலோகத்
தையுமாண்டவன், உடன்பிறந்த தம்பிமார்களும், தன்
நேமெடியாமல் தான்மாத்திரமகனித்து மனக்கவலத்தி
ல் மாண்டுபோக்கக்குமா! வெற்றியில் தனக்குச் சமா
னமில்லாமல் உயர்ந்தலைகளிருக்கின்ற ராவணன் த
ன்னுடைய பலத்திற்குக் குணாக்தவர்களுடைய கையி
னுல் மாண்டபோதும் பென்மாதனுக்குச் சமானமாகிய
விழிகளேயுடைய பார்வதியை வாமபாகத்தில் வைத்திரு
க்கின்ற கங்குலதெய்வமாகிய சம்பந்தமூர்த்தியானவ
ர் எழுக்தருளியிருகின்ற பெரியகைலாசமலையை கடுங்
கும்படியாகப் பெயர்த்த ராவணனுடைய இரண்டதோ
ள்களேயுமன் தனஅபாசத்தினுல் கட்டியிழுத்துக்கொ

ண்டி போகும்போதும், முன்னுலே தனக்குத்தோல்வி
யடைந்து கலைமறைவாய்க் திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற
அந்தயமனுடைய பட்டணத்துக்கு வெட்கமில்லாமலு
ம் ஒருவருக் துணேயில்லாமலும் தனித்துப்போகுமடி
யாக விட்டிவிடுகிறது கமக்கு நல்லதாகுமா! மேற்றிசை
மலேயும் யுத்தத்தில் தோற்கடித்து வெற்றிபெற்றிருக்கி
ன்ற கான் செம்பினுல் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மதில்க
ளாற் சூழப்பட்ட சிரேஷ்டமாகிய லங்காபிபத்தியை ஒன்
னியவரனுன ராவணேஸ்வரனுடைய தம்பிகையாகிய சு
ர்ப்பகைகையின் கச்சணிக்த முலேயையும் மூக்கையு மித
நோடி சேர்த்தரிக்க பகைவர்களாகிய அந்த மனிதர்
களேப் புகழ்ந்து கொண்டி, காண மென்னும் அம்பினு
லே ஜைக்கப் பட்ட புண்கொண்ட வெஞ்சை யுடை
யவனுக அவர்களேக்கும்பிடுக்கொண்டி உயிர்வாழ்ந்தி
ருக்கவுமாட்டேன். அப்பர, தம்பி! விபிஷணு! அது
மானேயும், வாலிபுத்திரனுகிய அங்கதனேயும், சூரியகு
மாரனுகிய சுக்கிரீவனேயும், அழகியபொன்போன்றசோ
தண்டத்தையுடைய ஸ்ரீராமனேயும், நிலனேயும், சாம்ப
வந்தனேயும், பழங்களேத்தின்னும் விருப்பத்தினுல் கா
ட்டிற்றிரிந்துகொண்டி சீவிக்கின்ற குரங்குச்சேனைகளா
கிய பிரளயகாலச் சமுத்திரத்தையும், ஒருமிக்கச்செறி
க்துப்பலிக்கூட்டமெல்லாம் வற்றும்படிச்செய்து இந்
த உலகத்தைச் சுற்றிவருகின்ற சூரியனுக்கொப்பாக உ
லாவிவரப்போகிறதைச் சற்றே நீபோர்த்துக்கொண்டே
யிரு. காலகோடிவிஷத்தைப் பார்த்தேடின தேவர்களே
ப்போலக் குரங்குகளெல்லாம் பின்னுபின்னப்பட்டோ
டும்படியாக, மேருமலேயானது தன்னுடையகையிலே
ழு சூலாயுதத்தைப்பற்றிக்கொண்டி அவர்களேப் பின்
தொடர்ந்தோடி வருகிறதைப்போ லொத்த தோற்றத்
தைக் காட்டிக்கொண்டி, கருங்கடலோடவும், வடவாமு
காக்கினியோடவும், சண்டமாருதக்தோடவும், லோ
கமெல்லாம் காலமுடிக்தோடவும், காற்றுடையப்போ
லச் சரீரனே சுற்றிச் றியப்போகிறேன். அதைக் நீ பார்
த்துக்கொண்டேயிரு. போர்க்களத்தில் சற்றும்பயப்ப
டாமல் வந்தவன்கண்ணெதிரே அகப்படுகின்றவர்கள்
நிலமேலேயும் மேருமலேயென்று ஒப்பிட்டுச்சொல்லும்
படியான திறப்புடையவர்களாகிய சாமலட்சுமணர்க
ளென்கிற இரண்டுபேர்களுந்தவிர மற்றெவர்களாயிரு
ந்தபோதிலும் அவர்களிலிலையத்தால் செத்தவர்கள்போ
கட்டும், உயிரைச்சுமந்துகொண்டி இருக்கின்ற எல்லாரை
யும் தருவராவது அப்பித்தியிம்படியாக விடாமல்கொ
ன்றுவிடுவேன். காலருமவனைக்கும்படியான போக்கிய
தையுடைய தம்பி? விபிஷணு? இவி காமசஞ்செய்யா
தே என்சொல் பிரசாதவிக்கத்தக்கதென்று கேட்பா
யானுல் சீக்கிரமாகப்போய் அவர்களோடுகூடி பிருக்கு
ம்படியாக கட்டைத்தேடிக்கொள்ளக் கடவையாக. இனி
வேறு மொருவார்த்தை சொல்லுவாயானுலும், பொ
லாக்காய்முடியுமென்று நீ யோசிக்கக்கடவாய். அப்ப
னே விபிஷணு? நீ சீக்கிரமாய்ப் போய்விடி. பிறகு, இ
க்தப்போர்க்களத்தி லிறக்தபேர்களுக்கெல்லாம் நிலைபெ

த்திருக்கின்ற வேகவித்துக்களாகிய ப்ரம்மன்னாயிதே
வனுயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் உனக்குவேண்
டியவைகளேப் பெற்று அவர்களுக்கு உண்மையுள்ளவ
னுகியிருந்து எங்களுக்குக் காலத்திரவிதமான உரிமை
க்கடன்களேச்செய்து, காங்களடையத்தக்க தக்கசாகத
மாகிய சுகத்தையடையாத விதமாக அதுவரசாதபடி
காத்துக்கொள்ளக்கடவாய். எக்காலத்திலும், அழியாம
ல் சிரஞ்சீவியாக இருக்கப்பெற்ற பாக்கியவானே விபி
ஷணு? அழிருதுபோகிறதாய்க் காணப்படுகிறதும், ஆ
ழுமூலத்திலே அழியாத்தாய்முடியும். அழிந்துபோகாத
க்ககாலத்தில் சூழ்ந்துகின்று பல உபாயங்களேச்செய்
து காப்பாற்றினபோதிலும் அது நிக்காதற்போகாது.
இது சத்தியமாகும், மச்சரியமற்ற ஆலோசனையுடை
யவர்களில் உன்னிலுமுயர்ந்தோர் யாரிருக்கின்றர்கள்.
இது உனக்குத் தெரியாததல்லவே, ஆதலால் நீ என்ன
ணத்தைப்பற்றி வியசனப்படாமல் போய்விடி. எங்கள்
விபித்தம் நீ துன்பப்படவேண்டாமென்று சொல்லுமது
படியும், அவனேவாரியெத்து மார்புடனே இறுகத்தழு
வியின்று இரக்முற்று அழுது கண்ணீரும் கண்ணுமாய்
வெருவேம் செவ்வையாக உற்றுப்பார்த்து, மெதுவே
ல்லமே என்னுயிர்த்துணேயே தம்பி விபிஷணு? உனக்
கும் எனக்கும் இன்னையோடி உடன்பிறப்பென்கிற
ஆசையானது நீங்கிவிட்டதல்லவாவென்று சும்மாவ
ன் சொல்லியபோது, வெற்றிபெற்ற மிகுந்தபலமுள்
ளவரும், அதிககுண விசேஷருமான விபிஷணுழ்வான்
அவனுடைய பாதங்களில்விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து
கமது தமையனுகிய கும்பகர்ணன் தம்முடையபோத
ணேக் கினையாமையால் கண்ணும், மூக்கும், மனமும்
சொல்லும், அதிகச்சோர்வடைந்து, வச்சிரதேகமும்
வாட்டமுற்று, இன்னம் எதையாவது சொல்லுகிறே
லே அவனுக்குக் கேடுமுண்டாகும். அதனுல் மிகுத
பொல்லாங்கு கமக்குவினேயும், இனிக்காரியமில்லே இரு
மயிடுபோய் விடவேண்டுமென்று அபிப்பிராயமுற்று,
அந்த ராக்ஷசனைவிடைகொடுத்தனுப்பும்
மிடம்படியாக இருப்பிடத்து, ஸ்ரீராமர் சக்கிரவர்த்தை
கோகிப் புறப்பட்டார். அப்படிப்போகின்ற விபிஷணு
ழ்வானேப்பார்த்துக் கும்பகர்ணன் வஞ்சகபாவமுள்ள
வாழ்க்கையையுடைய தம்மை இவன்கையிடி ராக்ஷத
ல்லபாவத்தையும் விடவிடிவிட்டான். முன்பிப்பால் மனம
முக குழக்தைப்பருவமுள்ள இவன் இவ்வளவு பெருத்
தன்மையான கல்லகுணமுடையவனுகுமென்பதை கா
ன்மிருந்த அச்சரியப்பட்டிப் பிடித்துக்கொண்டவனைப்
போலச் சித்தப்பிரமையடைந்து தெளிந்து பெரியவெ
ள்ளநீரையுடைய சமுத்திரத்தில் விழுகின்ற அற்பருகிரு
கருச் சமானமாகத் தன்னிரண்டி கண்களிலிருந்தும்தா
ரைதாரையாக சத்தரீபெருடி யோடும்படியாக நின்ற
கொண்டிருந்தான். இந்த நிலைமையில் கும்பகர்ணனிரு
க்க, ஸ்ரீராமருடைய சக்கிரவாத்திதிசேர்ந்த விபிஷணு
ழ்வான், சுவாமிக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்துச், சாஷ
லோகசரணு பூசான ஓ சுவாமி? கடைத்தேறும்படி

யானவர்களுக்கல்லவோ ? வைதிகதர்மமார்க்கமும் நல்லொழுக்கமும், சத்தியமு மூண்டாகப்போகின்றன. அடியேனுளானமட்டும், சேரல்லவேண்டிய புத்திமதிகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தப்படுத்திச் சொன்னேன். அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது சாவணஞ்சொல்லிவிட்டு வருகிறதற்கு மனதில்லை. ராக்ஷசகுலோத்தமான மவனைவிட்டு நீங்கவில்லையென்று சொல்லக்கேட்டு, நீலமேகஸ்யாமளரூப ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், கந்தர்த்தமைத்த சடைமுடியை சடதே அசைத்துத் தம்பி விபீஷணா ! உன் கண்முன்னே உன்தமையனுயே சுமபகர்ணனை இறக்கும்படி அம்பிரப பிரயோகஞ்செய்து துண்டித்தவுத்தவ்ஞரி நீ அழகல்லவேபென்று, அவனை அழைத்துக்கொண்டு வருமபடி காலும் உனக்குச்சொல்லி யனுப்பினேன். இதைவிடான் உனக்குச்செய்யும் உபகாரம் இப்போது வேறென்ன விருக்கின்றது. பிராப்த காமத்தை யாவர் விலக்குவார்களென்று இப்படிஇனியவார்த்தைகளை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே ராக்ஷசச் சேனைகளென்கின்ற பெரியசமுத்திரமானதுவானரசேனைகளாகிய கழியைச்சூந்து முற்றுகைபோட்டுக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினபோது அத்தச்சேனைகளால் எழுமியதூளியானது சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்கின்ற மூன்றுலோகங்களையும் மூடிக்கொண்டு சமுத்திரத்தையும் தூர்த்துவிடதொடங்கினது. கானபக்கங்களிலும் குகைகளும், மரங்களும், ஒடித்திரிந்ததுகள். சக்கரவாகபேப்புட்டிய பலம்பொருந்திய தேர்களோடினதுகள், மகேந்திரமலைகளும் பெயர்த்துக்கொண்டு, பலரக்த ஆறுகளோடினதுகள். கவந்தங்களெழுந்து கூத்தாடினதுகள். ஒருவர் கொலையுண்ணும்போது இந்த உடலின் ரக்தமாமிசங்கள் உனக்கெனக்கென்று பேய்கள் ஒன்றோடொன்று பத்தம்போட்டுக்கொண்டதுகள். விருதுக்கொடிகள் பறந்தனகள். ஆகாசமார்க்கத்தில் மாலிசட்சனியானகிய பருந்து, கழுகு, முகவியவை பறந்தனகள். வானரவீரர்கள் மேருமலைக்குச் சமானமாகிய தங்கள் தோள்களினுலே எறிந்த மரங்களினாலேயும், மலைகளினுலேயும், ராக்ஷசர்களை லேவப்பட்ட சூலாயுதத்தினாலும், வேலாயுதத்தினாலும், இருவகைச்சேனைகளும், மொத்தண்டுனேயும், மாயிசமும்மாக்கமும், எனுமபும் கொழுபும், நித்தண்டிலதிசைகளிலும்விழும்படியாகக் கோரதர்கள்களுடைய இராக்ஷசர்களிற் லெர்நங்களங்கள்களையில் பிடித்திருந்த வாளாயுதத்துடனேகுமி குழைந்து மாண்டுபோனர்கள் சிலவானர்கள்தங்களென்னத்தி வழுந்திமாண்டுபோனர்கள் சிலராக்ஷசர்கள். அதேகாலுயத்தங்களைப் பிரளயகால மேக்கத்தைப்போல வானர்கள் பேரில் எறிந்தார்கள். சிலவானரர்கள் மலைகளைப் பெயர்த்து புகர்க்காள திடியைப்போல ராக்ஷசர்களின்மீது மோதினர்கள். லெ ராக்ஷசர்கள் வானரங்களை வாரி பெறிந்தார்கள். சிலவானர்கள் ராக்ஷசனைக் கையிற்பிடித்துப் பிளந்து கொன்றார்கள், சிலர்களை வாலாலேயே இழுத்துப் பேனினர்கள், சிலசிலவன்கையிர்கள் அரக்கர்களை அடித்துத் தின்றப் படுத்தினர்கள். இந்தப்பிரகாரமாக இருதிறத்தாரும்பற் பலவிதமான யுத்தங்களைச் செய்யும்போது ஏதாப்முடியுமோவென்று தேவர்களெல்லாரும் பயந்து நடுக்கங்கொண்டார்கள். புசலடிக்குங்காலத்தில் காற்றுமுன்னும், மழைத்தாரை அதன்பின்னும் மழைத்தாரைமுன்னும், காற்று அதன்பின்னும், ஆக ஒன்றையொன்றுமாறி மாறித் தாக்குவதுபோலக் காணப்படும்விதமாகராக்ஷ சவீரர்களை வானரவீரர்களும், வானரவீரர்களை ராக்ஷசவீர்களுமாக ஒருவரையொருவர் மாறிமாறித்தாக்கிப் பின்விடாதுபோய்விடாமல் எதிர்த்துநின்று சண்டைசெய்கிறதைப் பார்த்து தனக்கு வேண்டிய சகல ஐஸ்வரியங்களோயும், தேவலோகத்தி விருக்கவிடாமல் பறித்துக்கொண்டி மறுபடியும் அவைகளில் தேவர்களுக்குதிச்சையுண்டாகாதபடித்தன்னுடைய உதிரந்தோயக்த சூலாயுதத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கின்றவனுன கும்பகர்ணன் வானரசேனைகளின்பேரில் தன்தேரைச்செலுத்திக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்தான். ஊழிக்காலத்திற் புறப்படுகின்ற சண்டமாருதத்தில் உலகங்களப்பட்டித் தன்பப்படுவதுபோல, வானரங்களென்று சொல்லப்பட்டவைகளி லநேகம்சேனைத்தூளியி லகப்பட்டும், சக்கக்கடலில் மூழ்கியும், மூகபடாத்தையணிந்த மஸ்தகத்தையுடைய யானைகள்காலிலும், அவற்றேடு மோடுமோடாந்துவக்த கும்பகர்ணனுடைய தேர்க்காலிலும் அகப்பட்டும் மாண்டதுகள். இம்மட்டிலே போகாமல் கும்பகர்ணனவன் தன்மீது மலைகளைக்கொண்டெறிகின்றவைகளும், தன்தேரின்முன்பாகவந்துதிக்கின்றவைகளுமான வானரங்களில் லெவற்றை இரண்டு கைகளிலுமாக பிடித்து, ஒன்றுடனே ஒன்றைமோதியும், சிலவானரங்களைக் காலினுலே தேயும்படி யுதைத்தும், சிலவானரங்களைக் காலின்கிழ்போட்டி நசுக்கியும், சிலவானரங்களை வாயில்மென்றுமென்று உமிழ்ந்தும், சிலவானரங்களைக் கையினுல் 'கும்பல் கும்பலாய் வாரியெடித்து, முற்றிலுகைப்பழுத்தினின்றும் கொட்டையைத்திருபிபிடுவதுபோலத் தலைகளைத்திருகிப் பிடுங்கியும், சிலவானரங்களைப் பல்லினுல் கடித்து கடித்துக்கொன்றும், மிருந்த பலாட்டியனை வசந்தனென்கிற வானரவீரப்படைத்தலைவனைப் பிடித்துருசுக்கி, அவனுடைய சக்தத்தைவாரித் தேகத்தில் சந்தனம்போலப் பூசிக்கொண்டான். இப்படிசெய்துகல்லாமலும் சிலவானரவீரர்களை கையிற்பிடித்து சுழற்றித்தரையில் தோய்த்துந்தோய்த்து எடுக்கான். சிலவானரவீரர்களைப் பூமியிற்போட்டுத் தேய்த்துவிட்டான். சிலவானரவீரர்களைச் சுழற்றிரதலத்தில் அமிழ்த்திவிட்டான். சிலவானரவீரர்களை தெருவில் இறக்கும்படி எறிந்துவிட்டான். சிலவானரவீரர்களைத் தன்னுடைய தேரிலறைக்கான். சிலவானரவீரர்களை எட்டித்திக்கிலும்போய் விழும்படிவரித்துவிடுவான். சில வானரவீரர்களைப்பிடித்து மரத்தூர்களில் வீசியழித்தான். சிலவானரவீரர்களைக் இறுகியவென்றுசுழற்றி மலைகளில்மோதினன். இதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாரும் பயந்து பறக்கோடிப்போனர்கள்.

னத்தேபார்த்தார்களும் வானரப்பிணக்கும்பல்கள் நிறைந்துவிட்டதுகள். கழுகுபருந்து முதலான பறவைகளெல்லாம் எட்டுத்திக்குகளும் தோன்றுதபடி கெருங்கிப்பறந்தனகள். மலைகளையெல்லாம்பிடுங்கி எறிந்துவரும்போது குரங்குகள் குறைத்தபோலவே, குரங்குச்சேனைகளெல்லாம் யமனும்பயப்படும்படியாகக் கும்பகர்ணன்கொன்று குவைத்துப்போட்டான். அப்போதுமிருகியான வானரசேனைகள் இனிமேல் நாம் கும்பகர்ணன் மேலன்றி மற்றொருவர்மேலும், மரத்தையாவது மலையாவது விடுகி யெறியப்போகிறதில்லை. ஆயினும், இன்றைக்கே நாம் ஜெயமடையப்போகிறோம். சத்துருக்களெல்லாம் இப்போதே முடியப்போகிறார்களென்று தங்கள் ஊக்கம்கொண்டி அடித்தவைகளும், விட்டெறிந்தவைகளுமான மரங்கள்-மலைகள்-வீர்கள்-கட்டைகள்-காயிலகப்பட்ட புற்பூண்டி முதலிய எல்லாவற்றையும் கும்பகர்ணன் தனதுபெரியதோள்களினுலே தாங்கினன். அப்படித்தாங்கினபோது இவர்களால் விசப்பட்டவைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் பறிர்ந்துபோய்விட்டதுகள். அதைக்கண்டி வானரவீரர்கள் இனிறிவன்மீது எறியத்தக்கவைகளும், வாரி அறையத்தக்கவைகளுமொன்றுமில்லையே யென்று சொல்லிப் பல்லொடி பல்லே நதநதவென்று கடித்துக்கொண்டி இவனை நாமெல்லாரும் சுற்றிநின்று அடிக்கலாம் வாருங்களென்று சொல்லி ஒருமிக்கப்போய்ப்பாய்ந்து, குருவிக்கூட்டங்கள் மலையமோதுதிறதுபோலக் கும்பலாய்த்தாவிக்கடிக் குறித்துக் குறித்துக்கொண்டுபோய்க் கும்பகர்ணன்மேல்விழுந்து பிடித்துத் தன்கள் கைகளுக்கேய்க்கு போகும்படியாகக்குத்தியும், பலம்பொருந்தியபற்களினுல் கொளிக்கடித்தும், கூர்மைபொருந்திய நகங்களினுல் சதைச்சதையாய்க் கிள்ளிப்பார்த்தும், அலறுகிறகுக் கொஞ்சமும், தின்பம்தொடாதகாக்கண்டி கும்பகர்ணன்னும் தீர்மாட்டாதென்று அவனிலிட்டு இறிந்து ஓட்டம்பிடித்தார்கள். அப்போது வழிகொல்த்தில்லோகத்தையெல்லாம் சுட்டெரிக்கும்படியாக வருகின்ற பிரளயகாலக்கினியைப்போல நிலனுனவன், பூமியில்லவே குன்றிப்பதித்து நிற்கிற ஒருபெரியமலையை யுகாந்தகாலமேகத்தைப்போலக் கையினுல்பேர்த்தெதித்துக் கும்பகர்ணனுடைய தேகத்தின்மிதிலெறிந்தான். அதைக்கும்பகர்ணன் ஒருசூலாயுதத்தைக்கொண்டி பொடிப்பொடியாய்தொறுத்திவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டிநின்றன். அதைக்கண்டி நீலன், இன்னுமொரு மலையைத்தேடிப்பிடுங்கியெறிந்தபோதிலும் அதுவும் இப்படியே துகள்துகளாய்ப் போய்விடப்போகிறதென்று ஆலோசித்துக், தன்னுடைய புஜங்களினுலே ஆரமாகக்கொண்டி கும்பகர்ணனுடைய தேருக்கெதிரேயேறி அத்தேராதிசாரதியைத் தன்முகொண்டி பிரகாசிக்கின்ற கடலிரிவற்றிப்போகும்படியாகவும், மேகத்திலுள்ள இடிகள் உதிரும்படியாகவும், ஏழுலோகத்தவர்களெல்லாம் நடுக்கங்கொள்ளுமபடியாகவும், பலதரம் கைகளால் ஒங்கித் தினறிதெனது குத்தியும், கால்களினுல் எட்டியுதைத்தும், கையி

ம்சலித்துக், காதுமோய்த்து, மனதுந்தினைத்து, கெய்யைசொரிந்த அக்கினியைப்போலக் கோபத்தால் சு வரவித்தெரிந்துகொண்டு இருந்தான். அப்படி நிலன் வெறுங்கையோ டிருக்கிறுனென்று, கூர்மைபொருந்திய சூலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கிறதற்கு வேட்கமுற்று அவன் இனேத்து உயிர்சோர்ந்து விழும்படியாகக் கும்பகர்ணன் தனது இடதுகையினுல் ஒருகுத்துக் குத்தினன். அப்போது நிலன்சோர்ந்து விழுந்ததைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அங்கதன் சுக்கிரவ்ரனிடையைப் பார்க்கிலும் நீண்ட ஒருபெரியபாரமான மலையைப் பூமிதேவியானவள் முதுகை வூற்றிக்கொள்ளும்படியாகப் பிடுங்கி, இன்றைக்குக் கும்பகர்ணன் மரணமடைந்தானென்று எழுலோகத்தவர்களும் மகிழும்படியாக, அவன்பேரில் விட்டெறிந்தான். அதைக்கும்பகர்ணன் தன் ஒரு தோளினுலே தாங்கினன். தாங்கினமாத்திரத்தில் அந்தமஞ்சரமானது அகேகம் சுக்கல் சுக்கலாயும், துண்டுதுண்டாயும், பரம்பரமாயும், பிளப்போடிவிழுந்தது, அதைக்கண்ட வாநரசேனைகளெல்லாம் இனி எங்களுக்கென்னசகியிருக்கின்றது, இவனேடெதிர்த்துசசமடைசெய்ய எங்களால் முடியாதென்றபயந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் அங்கதன்மிருத்தசோபத்தோடனே மித்தை அடிமாறுமல் ஒன்றியாய்நின்றன். அப்போது கும்பகர்ணன் இந்திரனுடைய 'வச்சிராயுதத்தையும், எமனுடைய தண்டாயுதத்தையும், நெருக்கத்தக்கதும், சமானமற்ற வலியையுடையதுமான ஒருதிருப்புலகலகையை அதிவேகக்கொண்டி இடதுகையினுலெடுத்து அங்கதனுடைய உயிரை வாங்கக்கடவதேயென்று உச்சரித்து விசியெறிந்தான். அங்கதன்தேவர்களெல்லாரும் தன்னை ந்தோத்திரம்பன்னும்படியாகத் தைரியம்பொருந்திய கையினுலே அந்த முசலாயுதத்தைப் பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டி மேகத்தில் தோன்றுவின்ற இடியானது ஒருபர்வதத்தை அக்கினிமுட்டியெரிக்கிறதுபோல விருந்த வல்லவனை கும்பகர்ணனை அடித்து, அவன்உடல்முழுமையும் உதிரமயமாகும்படி செய்து உயிரைமடிப்பேனென்று கண்களில் அக்கினியை சுக்கக் கர்ஜித்துக்கொண்டே கும்பகர்ணனுடையிருதுக்கொடிகளைட்டிய பெரியதேருமுன்பாகந் தாவிக்குதித்துப்போய் அவனெதிரே நெருங்கிநின்றன். மின்ற அங்கதனைக் கும்பகர்ணன் நெருப்புப்பறக்கப் பார்த்து என்னிடத்தில் சாருப்படியாகவந்த நீ வானரசேனைகளுக்கெல்லாம் தலைவனை சுக்கிரீவனே ! அல்லது அவனுடைய குமாரனே ! அல்லது என்னுடையதூதனே நெருப்பிட்டுக்கொளுத்திவிட்டி மிருந்த வெற்றியைப்பெற்றுக்கொண்டி போனவனே ! நீயார் உன்னுடையபெயரென்ன சொல்லுவாயென்றுகேட்க கும்பகர்ணனை அங்கதன்பார்த்து, உன்னுடைய தமையனுராவணனை சாவிலைக்கற்றுக் கட்டிக்கொண்டி சாலாது நிக்குகவிலுந் தாவிச் சூலாயுதத்தைக் கையிற்கொண்ட சம்பாதியமுர்த்தியினுடைய திருவடித்தாமரைகளில் வணக்கஞ்செய்த மகாரவியானவனாயிருக்கிறேனும். உன்

னையும் அப்படியே என்வாலில் கட்டிக்கொண்டு ராக்ஷ
காகளாகிய சத்துருக்களை எதிர்த்து நிற்கின்ற தசரதகு
மாரருடைய திருவடிகளில் வணங்கும்படியான ஐஸ்வ
ரியத்தைப்பெற்றவனுமாகிய அங்கதன் நானே ஆமென்
று சொல்லக்கேட்டு, உன்தகப்பனே மறைந்திருந்தோர்
அம்பினாலே உயிர்போக்கின அபகாரிகளுக்கு வருத்தப்
படுத்துகின்ற பகையைச்செய்து காட்டாமற்போவாயே
யானால் உன்னை யுலகத்தவர்கள் நிந்தனைசெய்யமாட்டா
ர்களா ? அப்படிச்செய்காயேயானால் என்னைப்போலவ
சையற்றவீரர்களும், உன்னை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வார்க
ளல்லவா ! கல்லது அஞ்சுக்கட்டும், நீ இங்கேவந்தது
என்னை உன்வாலிலே கட்டியீடுத்து ஸ்ரீராமனிடத்தி
லே கொண்டுபோய் வைக்கிறதற்காகவல்ல ! தேவேந்
திரனுடைய மார்பிலே குத்திக்கூறிட்டிருக்கின்ற என
து சூலவிலேச் சூலாயுதத்தினுடையதனது, உன்முதுகை
த்துடைரிதுதுக்கொண்டு போகும்படியாகவும், என்னைக்
கட்டுகிறதற்குரியதாகச் சொன்ன உன்னுடைய வாலே
ப்போல என்கையினாலே உன்னைத்தூக்கி அந்தக்கழுவில்
போடவந்தான் வந்தாயென்று சும்பகர்ணன். சொன்ன
மாத்திரத்தில், அங்கதன்கண்களில் அக்கினிப்பொறி ப
றக்கும்படி. பார்த்து மலையின்மீது இடிவிழுத்து விழுந்த
துபோலப் பிரதிகோவி யுண்டாகத்தக்கதாகவும், உல
கத்தவர்களெல்லாம் நெஞ்சு கதிகுலும்படியாகவும், தன
து அழகுபெற்று விளங்கும் பெரியகையினாலே இருப்
புலக்கையைக்கொண்டு ஓங்கியடித்தான். அடித்தவுட
னே வந்துரதண்டத்திற்குச் சமானமாகிய அந்த இருப்
புலக்கையானது அதேகந் துண்டுகளாய் முறிந்து விழு
ந்துவிட்டது. அப்படி அந்த இருப்புத்தண்டத்தைத் த
னது கையை உயர்த்தித்தாக்கிப் பொடியாகச் செய்த
கொடியவனான கும்பகர்ணனைப்பார்த்துக் கொன்றுவிடு
கிறேனென்று பூமிகுழியும்படியாகக்குதிக்கின்ற அங்கத
னை அதிபலவானென்னவானான கும்பகர்ணன்கோபித்துதே
கத்தைப் புண்ணாகிப்படியாக ஓங்கி யொருகுத்துக்கு கு
த்தினான். அக்குருத்துப்பட்ட மாத்திரத்தில் அங்கதன்
மானமூர்ச்சையடைந்து பூமி பதினொரு வெடிக்கும்ப
டியாகம்டரலென்றுவிழுந்தான். அதைக்கண்டு உடனே
அநுமான்வந்து குதித்தான். குதித்து அக்கும்பகர்ண
ன் மூர்ச்சித்துவிழுந்த அங்கதன்பேரில் மறுபடியும் த
னகையிலுள்ள அதிக பலமாகிய உயர்ந்த குலாயுதத்
தை மார்பிற்கு லக்ஷியம்வைத்து எறிய யத்தனித்ததை
க்கண்டு, வாலில் ஒருமலையைப் பறித்துக்கொண்டுவ
ந்த அக்கும்பகர்ணனுடைய சிகாலன்பொருத்திய
ரூபத்தெதிரின் பாதிப்பக்கலைபோய்ந்து பொத்துக்கொ
ண்டுபடியாக வீரி ஸ்ரீராமரோனி வாழ்த்திக்கர்ஜித்
தான். உடனே கும்பகர்ணனுடைய தலையிலேபோய்ப்பொ
ருந்தக்கொண்டு அவருக்கும்முழங்குருகலேயிருந்தாற்போ
லுள்ள அத்தலையைத்தானே கும்பகர்ணன் கையினால்
பிடுங்கிக்கொண்டி வாயுபுத்திரராகிய அநுமானுடைய
வதனமண்டலத்துமானமாகிய மார்பிலே, உக்கிரத்தி
னாலே இறுகும்படியாக நிற்பொதிகள் இதறத்

குத்தினான். அப்படிக் குத்தினதும் தங்களை எதிர்த்
துப் போய்விட்டார்களேயல்லாமல் அவனைத்தோற்கடி
த்தவர்களொருவருமில்லை, அவனே கோபச்செய்தவர்க
ளும் ஒருவருமில்லை. கும்பகர்ணன் தானொருவனுமே
போர்க்களத்தில் ஒருகுரங்கினது முடிச்சுவடும் காண
வொட்டாதபடி அடித்தித்துரத்தி, தேவாதனைசெயித்
த தன்னுடைய விருத்தையும், கீர்த்தியையும், மறுபடியு
ம் புதுக்கினவனுமாய், குரங்குகளெலாவரம் பெருங்கூட்
டங்களாக ஓடிப்போயவிட்டதுகளே. ஆதலால் அந்தி
னகாக மிருக்கிற இரண்டுகளிதர்கள் இங்கில்லையே !
இன்னமொருலங்கை இருக்கிறதென்று நினைத்து, ஒரு
வேளை அங்கேபோயிருதற்குப் போனர்களோ ! அவர்க
ளெங்கே யிருக்கின்றார்கள் எங்கேயிருக்கின்றார்களென்
று, ஊத்தசப்தத்தோடு கூப்பிட்டுக்கொண்டி, தேவர்க
ளும் பயங்கொள்ளத் தன்னுடையதோள்களைத் தட்டிக்
கொண்டு பேரிடிமுழக்கம்போல வீரகர்ஜனிகஞ்செய்தா
ன். அதைக்கேட்டி யமனும்பயந்து நடுங்கிப்போனான்.
அதிவேகத்துடனே மோதினருகின்ற அலைபோலு
ந்தானிலத்தை எழுபதுவெள்ள வானரசைனியக் கட்டங்
களுக்குள் கும்பகர்ணனால் இறந்துபோனவைபோக உ
யிருண்டாயிருக்கிறவைகளெலாம் ஓட்டமெடுத்தபடியி
னாலே, ரணகளத்தி லொருவரும் இல்லாமல் வெற்ற
வெளியாயிருக்கிறதைப் பார்த்துச் சந்திரோதய காலத்
தில் கடல்பொங்கி வருகிறதுபோல வானரசேனைகளா
ல் அடியுண்டு குறைபட்டுப்போன ராக்ஷச சேனைகளுக்
கு மாமனாகிய ரணகளத்தை மறுபடியும் வக்கு குத்து
கொண்டது. அப்போது குன்றுகளையும் – மிலைகளையும்-
மரங்களையும்-விருக்ஷங்களையும்-பறித்தெறிந்து வெ
ற்றிபெற்றிருக்க வானரப்பிரபுக்கூட்டங்களில் பாதிக் க
ணக்காக மாண்டுபோய்விட்டதென்று மீயசபை பட்
டுக்கொண்டிருந்த தேவர்களுங்கண்டி சந்தோஷப்படும்
படியாகச் சமித்திரை இருந்துகொண்டிருந்த இரேவ பெரு
மான் ஒருவனே தனித்துப்போய்க் கும்பகர்ணனோடி எ
திர்த்துநின்று வில்லைக் குணத்தினாலி பல்லாயிரர்
கணக்கானியரல் திருகிவிட்டுக் கைகால்களுக்கடுத்தி அதே
காலத்தில்தானிருந்தபடியினாலே ராக்ஷஸர்களுடைய
முற்றிலுங்கட்டியிருந்த பொற்முடிகளெல்லாம் அறுத்
தனாலே எறிந்து விட்டார்கள், இடிமுழக்கத்தென்
று சுவர்க்கலோகமுழுதும் கதிகினது. அந்தபிரகா
சமெல்லாம் செவிடுபட்டுப்போய்விட்டதுகள். பேய்க்கூ
ட்டங்களெல்லாம் வயிறுபிடித்துத் திரிதலொண்டிரு
ந்த மாரிசங்களை எறிந்துவிட்டு நிசாசரி கைகளையும் த
ட்டிக்கொண்டி கூத்தாடினதுகள், லட்சுமணப்பெருமா
ன் வேகத்தோடும் பிரயோகித்த பாணங்கள் வெகுதூ
ரம் ஆகாயவீதியாகிருந்தபடியாலே ஒதிக்கொண்டு
ரும்பாணங்கள் வெறுப்பித்தி உலோகங்களில் வெற்ற
இருப்புபோல அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டி ராக்ஷசர்க
ளுடைய தேகத்திலுருவழுத்து அவர்களுடைய ரத்தத்
தையெல்லாம் பானம்பண்ணிவிட்டதுகள். சில அம்பு
கள் சுழற்றிதெறிந்கொம்பாகவந்த ராக்ஷசர்களுடை
ய தலைகளைக்கொய்துகொண்டி போனதுகள், சிலபாண
ங்கள் அவரவர்களுடைய அறுபட்ட சிரசுகளில்லாதத
அவைகளை அஷ்டதிக்குகளிலும் கொண்டுபோய் எறிந்
ததுகள். சில அம்புகள் அறுத்ததலைகளினிழிவோட்டா
ல் வேகமாய்க கொண்டுபோவதினுல் இந்த அம்புகளு
க்கும் தலைகளுண்டென்னும்படியாக இருந்தன. அவ்வி
தமாக இருக்கின்ற லங்கைராக்ஷதர்களுடைய முகபடாதோடுத
லையைக் கதறித்து மலைக்குச் சரிபொருத்த யானைகளு
டைய கேகத்தி னிருவிப்போய் ரணகளத்தில் யுத்த
ஞ்செய்கின்ற ராக்ஷசர்களுடைய அங்கங்களிலோட்
திக்கொண்டி, முகத்தில் தரைதின்ற பெரியமலைப்பாம்
புப்போலப் பக்கங்களிலுள்ள மலைகளிற்போய் நுழை
த்துகொண்டதுகள். அதேகக்கூட்டம் கூட்டங்களாக பி
ன்னலகள் ஒதிறதுபோல விளாந்துபோய்ளதிர்முகமா
க இருக்கின்ற கூனர்களாகிய ராக்ஷசர்களுடைய முகத்
திலுதைத்து, அந்தமுகத்தில்நுழைந்ததுபோலவே கூ
ன்னலோந்த முதுகின் பின்புறத்திலிருக்கின்ற ராக்ஷசர்க
ளுடைய பிடரிக்குள்ளும் சமவேகத்தோடுபோய் நுழை
ந்து, நோல்போர்த்திருக்கின்ற பெரிகைகளிலும் தை
த்துகள். சங்கை யூதுகின்றவர்களுடைய சுவிர்த்த வா
யிலும் சங்கைப்பிடித்திருக்கின்ற கைகளிலு பாணங்க
ள்அபரிமிதமாகப்போய்ப்பாய்ந்ததுகள். யானைகளுடை
பகழுத்தில்போய்ப் பொத்தியதுகள். தேர்களிற்கட்டி
முகின்ற மிருக்களெகுமுடைய குதிரைகளின் தலைவி
ழும்போய்ப் பறிந்ததுகள். இவைகளைப் பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்த ராக்ஷசர்களில் ஒருவரையும் விடாமல் அவர்
களுடைய கண்களிலெல்லா முருவியதுகள். இப்
படிப்பேர்ப்பட்ட எல்லாவிடங்களிலும் லட்சுமணர் விட
ப்பட்ட பாணமயமாக நிறைந்திருந்ததுகள். பாணங்க
ளினாலெல்லாம் தக்கங்கய்முரியுண்டதுகளும்
வாலறுபட்டதுகளும், நிப்பக்கின்ற கண்களிழந்த
துகளும், துதிக்கைத் துணிக்கப்பட்டதுகளும், ரணகளத்தில
பிரவேதித்தகொழுமையான முன்னங்கால்கள் தறிபட்ட
துகளுமாய்க்கொடிமுடியோடி மலைகளுண்டதற்கொ
ப்பாகப் பூமியில் முன்பக்கங்களாய்ப் புரண்டதுகள், வரி
சையரிசையாக எப்போதும்பிரயோகிக்கப்பட்டுக்கொ
ண்டே இருக்கிறபடியினாலே ராக்ஷஸஸ்திரீகள் தங்கள்
புருஷர்களாகிய பெற்றபுத்திரர்களுடைய பிரேதங்
களைக்கண்டி அழுதழுதிக்குளறும் பிரலா
பங்களாலே லட்சுமணருடையபாணங்களின் பூமி யந்தரா
ளங்களிலுண்டாகிய அதிர்த்த நிட்களினாலும்
தைக்கிறதினால் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் குளம்புகளை
வைத்து நிற்கமாட்டாமல் குதிரைகள் மயங்கிச்சுழன்ற
வைகளும் மார்பில்தைத்துப் பினத்தினாலே மாண்டி
போனதுகளுமாயொழிக்கதுவேயல்லாமல் தேருகி
யைவாவது சிப்பிப்பிழைத்துப்போகவில்லை, மரக்கலத்
துச்சமானமாகிய அச்சவடியும் உதிரத்தோய்ந்து செ
ன்றிறமும் கர்மையுமுடையபாணங்கள் தேர்ப்பூட்டியரு
தினைத்தொன்றதனாலி, இவைகளும் வல்லி
ம்படியாக விலங்கிப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தினாலை
யால் ரதிகர்களையும், பாகர்களையும், அதைத்துத் தள்ளி
விட்டபடியினாலே, அனுவில்லாமல் பெருகுகின்ற ரத்

தப்பெருவெள்ளத்தினில் இழுப்புண்டுபோனதுகளேயலாமல கொடிகள்கட்டிய பெரியதேர்கள்போகவேண்டியநிரம்பிரகாரம் ழ்டினவைகளுமல்ல, ஒருலிலையில்நின்றவைகளுமல்லவாயின. செங்கடலுக்கொப்பாகியசக்தவெள்ளத்தில் மிதக்கின்ற ராக்ஷசர்களின் தலைகள் அகன்றவாயை புடையவைகளாய்ப் பரிசுகளே ழுத்திருந்தது துகள். தோண்டப்பட்ட கண்ணின்குழிகளும், அறுபட்டமூக்குகளும்; அகப்பைகளுக்குச் சமமாகவிருந்தன.கமுழ்தோடுகூட அறுபட்டிருக்கதலைகள் ஓரே பாணத்தினல் வரிசைவரிசையாய்க் கோப்புண்டு தெப்பங்களுக்குநிகராகவிருந்தன. அங்கினியைக்கக்குகின்ற கொடியபாணமானது தெற்றியிற் பட்டமாத்திரத்தில் யானைகள் தங்களைக்கொத்துகின்ற அங்குசங்களுடனே கலவியில் விருப்பங்கொண்மி அதிக வேகத்துடனே மேற்பதிகஙகளே கிடுகினதுகளாய். ராக்ஷசர்களேரடி எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற வானரசைனியங்களுக்குகுவே, கறுத்திமேகத்தைப்போல தழைந் தேரடினதுகள். ராக்ஷசர்களடித்துக்கொண்டுவந்த வெள்ளி உடுக்கைகள் விழித்தபூமியில் குத்திட்டாற்போலவிழ, அதுலுடைய வட்டமான வாயிற்படிந்து விழுந்திருக்கின்ற வெண்சமசைகள் ஸ்ரீராமருக்குச் சீக்கிரத்தில் வெற்றியுண்டாகப்போகிறதென்று கல்ல முகூர்த்தகாளைக்குறித்து முகிகள்வார்த்திருக்கின்றபாவிகைக்குச்சமானமாய் இருந்தகுகள், வேனிற்காலத்திற் குறிய மன்மதனைப்போல வடிவழழுந்ள இனியபெருமாள்விட்ட கொடிய பாணங்களினுலே கிர்த்திபெற்றவளரபுதம்போன்ற வக்கிரதக்கனையுடைய ராக்ஷசர்களாயுதங்களெல்லாம் அன்றுண்டி போனபோன திசைமுழுதிலும் கெருப்புப் பற்றிவெரிந்து வானமின்களெல்லாம் ஒருமிக்க ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியில்விழுந்ததுபோலப் பலபலவென் றுஉதிர்ந்தகுகள். அரத்தினுல ராவப்பட்டுக்கூர்மையுற்ற கீண்டபாணங்களால், சேனத்துடனே ஓடுகிற குதிரைகளுடைய காலறுப்புண்டகுகள். அக்கினி மயமான விருதுகொடிகள் அறுப்புண்டகுகள். அலங்காரமாகிய பெரியதேர்களெல்லாம் அழிந்துபோய்விட்டகுகள். நல்லிலை தினைகளுக்குக் காரணமாகிய அகங்கார மமகாரங்கள் மதார்த்தங்கியாவத்தை நீக்கிவிட்டாலும் அக்தப்பாபத்தை வீரத்தன்மையானது நீக்கிவிடுமென்பதைத் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப் பார்த்தோம் எப்படியென்றால் இனியபெருமானோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த மனமடைந்த ராக்ஷசவீரர்கள் இரக்கமற்றவர்களாயும், தர்மத்திற்கு விரோதஞ்செய்தவர்களாயுமிருந்தபோதினும், வீரவர்களாக இருந்தபடியினுலே அவர்கள் வில்லாளர்க்கலோகத்தையடைந்தபோது ரம்பால் திகளெல்லாரும் அவர்களிடத்தி லிருகிலிருப்பமுடையவர்களாய் அவர்கள் கோத்தத்தழுவிக்கொண்டார்கள். மேகமொக்கபோலப் புறப்பட்ட கொடுமையான நிலபாணங்கள் விடவாழுகாகினிலைப்போலவும் சண்டமாருதத்தைப்போலவும் உலகங்களே யெல்லாம் முழுசகெரண்டி சுவாலியுடனே வேகமாய்வந்தபோது கொடியபாபமிருத்தியத்தையுடைய ராக்ஷசர்களெல்லாம்முந்தப்பாணங்களினுற் தடுக்கமாட்டாமல் மரணமடைந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் மரணமடைந்த எல்லாரும் ஒருமிக்க சுவர்க்கமடைந்தார்களேயானல், வீரர்களடையத்தக்கஅந்தச்சுவர்க்கத்தைப்பார்க்கிலும் பெரியதொன்றிருக்கிறதாகப் புத்திமான்கள் சொல்லமாட்டார்கள்லட்சுமணராலே விடப்பட்ட பாணங்கள் ராக்ஷசர்களினிலை குனரா இரண்டுமுன்னங்கைகளோ அறுத்தும், மற்றொருவரைச சிரந்துணிந்தும் வேறொருவரை வீரகண்டாமணிகட்டிய பாதங்களோ வெட்டியும் சிலர் தோள்களோப்பிளந்தும் இந்தப்பிரகாரமாக ராக்ஷசர்களோ யெல்லாம் அவயவக் கண்டனைகள் செய்தபடியினுலே மதபடியும் சம்ஹரிப்பதற்குச் சத்துருக்களில்லாமல் வெறுமையாளதுகளாய்ச் சிலபாணங்கள் ரணகளத்தைச் சுற்றிச்சுற்றித்திரிந்தும், கொடுக்கத்தக்க வள்ளலைக் காணுமையால் பிரயோசனம்பெறுத அகேக யாசகர்களோ யொத்திருந்தகுகள், சில ராக்ஷசர்களோச் சிரங்களையும், சிலராக்ஷசர்களோச் செவிகளையும், சிலபோர்களோ நாசிகளையும், சிலபோர்களோ கைகளையும், அகேகம்போர்களைக் கண்களையும், சேதித்தகனமையால் பூமியிலிடத்துத் தாதரர்க்கள்கொடுகின்ற பொருளளவுகளுக்குத் தக்கபடி தண்டமிழப் புலவர்களைப்போல செத்தமிழ்செய்புட்க வியற்றி முடித்தகொப்பளவுமிருந்தது. தருமதேவதைகளி இயிரக்குச்சமானமாகிய இனியபெருமாள் பிரயோகித்த அஸ்திரங்கள் படுகிறதினுலே காமிங்கிருப்போமாலு மிறந்துபோவோம், அம்முடையு ராக்ஷனுகிய கும்பகர்ணனும், இன்னஞ்சற்றுகேரத்தன் இந்தரணகளத்தில் நிச்சயம்போரு னைனது ஒடிப்போக யத்தனித்துப் போயிறதற்கு வழிதெரியாமல் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் பயந்து கண்டு நிகைகளிலும் ரத்தவெள்ளமோடியதுபோலச் திகழி, நடம்பிடித்தார்கள். அப்போது புலஸ்தியபெனத்தினை கும்பகர்ணன் யுத்தகளத்தில் மாண்டவர்களைனத ராக்ஷசாகுடைய் பரிதாபஸ்திதியையும் லட்சுமணர் கெய்த விலவல்லமையையும் துலோசித்து, இப்பிரகாரத்தாரகார்த்தாவாகிய சிவசங்காரத்தையும், இந்த இனியபெருமானுமே விலவீர்கள். வேறொருவருமிலக்குறித்தோப்பிரகாரமாட்டார்களென்ன, ஒருதரத்திற் காயிரதடவை மெடுத்துசொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு விசாலமான தேர்த்தட்டின் பல இடகைகளிலும் சரதிகளிருக்கு கெலுத்துகின்றதும், வாயுவேகத்திற்கும், மனோவேகத்திற்கும் மிஞ்சினவேகமுள்ளதுமான ஆரேம்பிலுள்ள பூண்ட ஸ்வர்ணமயமாகிய மேருகிரியையொத்த தேரை நடத்திக்கொண்டுவந்து ரணாங்கத்தில் நின்றான். அப்படிநின்ற வக்கிரதக்தனுடையுடைய கும்பகர்ணன்தொனி மிட்ட நகைகளில் அகேகவிரர்களுக்கள் பூண்டழுகின்ற கேரின்றுது விலிவினைத்து யுத்தஞ்செய்கபோது, இனியபெருமான் பரதகாரியாய் யுத்தஞ்செய்வதை மேமை, சரமோபாயிஷ்டராய் அவருக்கு முன்னே வந்து, ஸ்வாமிதேவரீர் அழுன்மீது ஸ்ரேரகணிக்குயுத்தஞ்

செய் தருளுமென்றுவிண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ளச் சுமித்திரை இளஞ்சிங்கமாகிய லட்சுமணரும், அப்படியேயுபாயபுத்திரராகிய ரிஷபதிருவடியின்மீது எறியருளினர். தேவர்க ளாசிர்வதித்தார்கள். வானரவீரப் பெருங்கூட்டம் ஜயா விறையிபவனன் ஜர்ப்பரித்தார்கள். ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோள். ஏறினம் பரிகள்பூண்ட கும்பகர்ணனுடைய ரதத்தினும் விசாலமாகப்பூரித்தகுகள். தமக்குச்சமானக்தாமேயல்லாமல்வேறொருவரு மில்லார்க் ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோள்மீது அதிதேஜோன்மயமான இனியபெருமாள் எழுந்தருளினவிடத்தைக்குறின்ற காட்சி, மேருமலையானது கீலிலாசமலியின் மீதிருந்து பிரகாசித்தருளினபோன் றிருந்ததேயல்லாமல், அதற்குச் சமானமாகசொல்லுகிறதற்கு வேறொன்று உலகத்திற்கிலடையாது. இவ்விதமான யெழுந்தருளினா லட்சுமணப்பெருமாளுக்குச் சமானமாகயுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று கும்பகர்ணன் அகேக அஸ்திரங்களோ டிறைத்தாவைத்திருக்கின்ற அம்புறுத்தூணியை முதுகிற்கட்டிக்கொண்டி பருத்தகோள் வல்லமைக்குத்தக்கதும் இந்திரதனுவும் வெட்கப்படத் தக்கதுமான ஒருபெரியமலைக்குச் சமானமாகிய வில்லைக்கையிற்பிடித்துக்கொண்டு இனியபெருமானைப்பார்த்து, சீஸ்ரீராமன் தம்பி. கன் ராவணேஸ்வரன்தம்பி. காலிருவரும் யுத்தஞ்செய்யவிற்கிறோம். கம்முடைய யுத்தத்தைப் பார்க்கிறதற்குத் தேவர்களெல்லாம் ஆகாசத்தில் வந்து பரவிருக்கின்றார்கள். சமர்த்தமான வீரர்களும், பராக்ரம யமாயதுசரித்துவந்த யுத்தமரியாகைக்குத் தக்கவைரோசொல்லி யாவருமேரப்புக் கொள்ளத்தக்க யுத்தத்தைச்செய்பலாம், காளிப்போது கேட்கிற கேள்விகருத்துருக்கமுத்தாஞ்சொல்லக்கடவரையென்று சொல்லுகின்றான். அகேகவஞ்செய்து எங்களுடன்பிறந்த சூர்ப்பகாகையென்றொருபெண்ணுள்ளாள், யாதொருகுற்றமுஞ்செய்யாதிருக்கவும், அவளுடைய மூக்கைவெருகோபங்கொண்டி அறுத்தது உங்களுக்குத்தருமா !.அப்படியுத்த உன்வெற்றிப் பிரதாபத்தையும், அவளுடைய அனகபாரத்தைப்பற்றி இழுத்த உன்கையையும்இதோ அறுத்துத் தின்றதன்னப்போகிறேன் தப்பித்துக்கொள்ளென்று சொன்னன். ராக்ஷிணியையொத்த கறுத்தமேனியையுடைய கும்பகர்ணன் அப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டு மல்லயுத்தத்தினுலுயர்ந்த கேசன்கையுடையலட்சுமணப்பெருமாள் அடா கும்பகர்ணு ! உங்களுக்குமாதுத்தாம் எங்கள்மில்லினைச் சொல்லும்படிக் கற்றிருக்கிறோமேயல்லது வீரலக்ஷணத்துக்கு காணமுண்டாகும்படிச் செயலில்லுல் சொல்லுகிறதற்கு காங்கள் சாஸ்திரங்கள் படிக்கவில்லையென்று சொன்னர். அதைக்கேட்டி ஆகாசமிரண்டாய்ப்பினக்குவிடுமென்றும்,மேருமலை பூமியுடனே இரண்டாய்க் பிழந்துவிடுமென்றும் தேவர்களெல்லாம் மனந்திகைப்படையும்படியாகக் கும்பகர்ணன் தனதிரண்டுகைகளினாலும் அக்கினிப்பொறிகள்பறக்கப், பதினைட்டு அக்கினி முகாஸ்திரங்களோயொன்றுகத்தொடுத்து, இனியபெருமான்மீது பிரயோ

கித்தான். அஷ்டதிக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் தன்மார்பில்பாய்ந்துப் பதியும்படி எதிர்த்து அவைகளைத்தோற்கடித்தவனும், தேவர்களுடைய வல்லமையை யோசிக்கினவனும், திடக்குச்சமானமாகிய கோடுகோப மூள்ளவனுமான ராவணன்தம்பியாகிய கும்பகர்ணன் விட்ட பதினெட்டுப்பாணங்களையும், இனிய பெருமான் விலலிவனைத்து காணேறிட்டி, அதில காலுபாணங்களைப் பிரயோகித்து அறுத்தெறிந்தார். அந்தப் பாணங்களை அறுத்தமாத்திரத்தில் கும்பகர்ணன் தேவர்களே யெல்லாம்மடங்கடித்ததும், ஆயிர முகமுள்ளதும் பிரம்மாவினிடத்தில் பெற்றதுமான ஒருகொடிய அஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற்பூட்டி விடகமனு ! உனக்குவல்லமையுண்டானுகில்த அஸ்திரத்தை அறுத்துவிபோர்ப்போமென்று இனியபெருமான்மீது பிரயோகித்தான். அது பார்த்தபார்த்த திசைகளிலெல்லாம் பாணவருஷங்களைப்பெய்கிற மேகத்திற்கொப்பாக அக்கினியைப்பொழிந்துகொண்டி வருகிறதைப் பார்த்து, இனியபெருமான் அதற்குத்தக்கதின்னதென்று தெளிந்து ஒருதேவாஸ்திரத்தையெடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்த. அந்த சகஸ்திர முகாஸ்திரத்தை அறுத்துக் மேலேவிழுந்தினபோது அது இரண்டாயிரத்துஎன்கைாக விழுந்து விட்டதுகள். அதைக்கண்டி உடனே கும்பகர்ணன் பல்லிரண்டுபொனங்களினைத் திருமேனியிலழுந்தும்படி அறுமான் மீதும் வேறே இரண்டுபோலங்களே இனியபெருமான்மீதும் பிரயோகித்துப் பின்னும் தாமும் ஓம்பது மாகத்தொடித்து ஒருருணகோத்திற்குள்ளாக எட்டுத் திக்கையும் ஆகாசம் பூமியையும், பாணமயமாய் மறைத்துவிட்டான். அந்தப்பாணங்களெல்லாம் இனியபெருமான்பாணங்களைக்கொண்டே அறுத்தும், பின்னும் கும்பகர்ணனுடையதேரை இழுக்கும்புரவிகளுக்குப்பூட்டிய குதிரைகள், யானைகள். பெரும்பூதங்கள், இதுகளெல்லாவற்றையும் துண்டி துண்டி கண்டங்கண்டமாய்த்துணித்து அவன்தேரையும் பொடிப்பொடியாகச் சிதைத்துவிட்டார், அப்படிச் சூரியனைச்சுற்றிப் பரிவேடமழிந்தது போலத் தேரழிந்து, அந்ததேரைச் செலுத்திக்கொண்டிவந்த சாரதிகளுமழிந்தார்கள். நிர்கொண்டமேகக் கூட்டத்தினிடத்திலுள்ள பெரிய வானவில்லானது அழிவற்றதுபோலக் கும்பகர்ணன் கையிற் பிடித்திருந்த கெடியவில்லும் இரண்டிதுண்டாய் முறிந்துவிழுந்தது. ஏறியிருந்த தேரழிந்து, பிடித்தவில்லும் முறிந்து, சருங்கடலானது பொங்கி வந்ததுபோலத் தோற்றுகின்ற கும்பகர்ணன் பூமியில் பாதசாரியாய்கின்று இந்தலட்சுமணனுடைய கரினை இதோ பானம்பல்லுகிண்றே னென்று புறப்பட்டுத் தானிந்த மூன்றுலோகத்தையும் ஜெயித்ததற்கு அடையாளமான பிருதாகமூன்றலுடனே தன்கையிற்பிடித்திருக்கின்றதும், யமனுக்கு நிகரானதுமான சூலாயுதத்தையெடுத்தான். தேவர்க செல்லாம் இனியபெருமான்செய்த யுத்தவேடிக்கையைப்பார்த்து இவர் அஸ்திரங்களையெடுத்துத் தொடுத்தும் பிரயோகிக்கின்ற கரவேகத்தை அறிந்துக்கொள்ளக் கூடா

மையால் இருத்தேரிற்பூட்டியிருந்த பிடரிமயிரினை யு
டைய கொடிய சிம்மறுமுதலாகிய கூட்டங்களை அடி
சப்பிரயோகஞ்செய்து கொன்முரோ ! அலது உயர்ந்
தமந்திரோச்சாடனஞ்செய்து சபித்துக்கொன்முரோ !
என்று மனக்களிப்போடு ஆசகியப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தார்கள். அந்தத்தருணத்தில் பூமி பினக்கும்படியாகப்
புறப்பட்ட பிரளயகாலவெள்ளம்போலத்தோன்றின
ரு கும்பகர்ணன் தேரில்லாமல் மிதே பதாதியாய்நிற்க,
ரம் வாகனத்தின்மீதிருந்து சண்டைசெய்கிறது விரல
க்ஷணத்திற்குப் பழியாகுமென்று ஆஞ்சநேயருடைய
விசாலமாகிய திருத்தோள்களைவிட்டுத் தாமும் மிதே
குதித்துப்போய் இளையபெருமாளும் கும்பகர்ணனெதி
எதிர்த்துநின்றார், இந்த இரண்டுபேருமிப்படி எதிர்த்து
நிற்கிறதருணத்தில் கும்பகர்ணனுக்கு உதவியாக ராவ்
ணனால் அனுப்பப்பட்டசேனைகள் முன்னழிந்த சேனை
களிறு மிருமட்கடாவிநமரமாய்ச் சமுத்திரத்தைப் போலக்
கோஷித்துக்கொண்டெழுந்து, சுமித்திராதேவியின் இள
ஞரிக்கமாகிய இளையபெருமாளைச்சுற்றிக்கொண்டிகர்ஜி
த்தன. அதைக்கண்டு தேவர்களெலாம் இப்பிரமை
கொண்டு ஒட்டம்பிடித்தார்கள். இளையபெருமாளும்
பகர்ணனிட்டு இவர்கள் பக்கமாய்த்திரும்பி ராக்கத
சேனைகளெல்லாம் ஏககாலத்தில் தம்மீது பிரயோகித்
த ஆயுதங்களை அதிகரூரிய சக்தியினுல்துண்டு துண்
டாய் அறுத்தெறிந்து, மிருந்த கோபத்துடன் அவர்க
ளையெல்லா மொருபக்கமாகச்செல்லவிட்டுக் கருங்கட
லேபோன்ற அந்தரர்கூசசேனைகளுக்குள்ளே துவந்து
கொடுங்கண்களிப்பெற்ற அவர்களுடைய அன்றலர்ந்த
முருக்கம்பூவையொத்த செம்பட்டமயிர்த்தலைகளைய
த்து மிலைமலையரக்கருவிந்து அனைகட்டிச் செம்பை யு
ருக்குந்போலொத்த ரக்தவெள்ளை ஆறுகளோடவும்,
அந்தப்பிரவாகத்தினுல் அத்தலைகள் கடவித்போய்விழு
மபடியாகவுஞ்செய்தார். யானைகளுடைய துதிக்கைக
ளும், குதிரைகளின் கால்களும், கார்றைப்போலோடி
யின்ற தேர்களின் சக்கரங்களும், ராக்ஷசர்களுடைய த
லைகளும்அதந்து, அவர்கள் தேகத்திலோடுகின்ற ர
க்தவெள்ளமானது ரணகள முழுதினுஞ் கழியிட்டுக்
கொண்டோடி, ராக்ஷசர்களுடைய பிணக்குன்றுகளா
ன்றுபக்கங்களினும் தங்கின்றபடியால், அதுகளைத் தா
ண்டிப்போகிறதற்கும் கூடாமல் தேங்கி நின்றுவிட்ட
ன. ராக்ஷசர்களுக்கு வெற்றியை புண்டாக்கின வாளா
யுதம், எழுவாயுதம், கண்டாயுதம், வேலாயுதம், அஸ்
திரங்கள், மழுவாயுதம், வச்சிராயுதம், இவையுதலிய
இன்னம் அநேக ஆயுதங்களே லட்சுமணர் எய்தபாணங்
கள் ரணக்களமுழுவதும் சுற்றிச்சுற்றியோடித் துண்டி
க்கிறபடியினுல் அவைகள் கூட்டங் கூட்டமாய் முறிந்து
ன்னிறதன்னெனாய்க் கீழே விழுந்துவிட்டனகள். ரா
க்ஷசர்கள் தூண்டிருந்த குண்டலங்களும், கிரீடங்களும்
முத்தாரங்களும், புஷ்பமாலைகளும், வீரத்தன்மைக
ளும், கொன்வேஷனும், கைக்கடகங்களும், ஆயிர இ
லைமுதலிய ஆபரணங்களே யெல்லாம், அவைகளே அ
னிக்கிருந்த அவயவங்களுடனே கண்ட துண்டங்களா
கும்படிப் பரணங்களைத்து விட்டபடியால், அவை
பூமியில்விழுந்து சூரியமண்டலத்துக் கெதிர்த்தட்டாக
பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. விசாலமாகிய குண்ட
லங்களோயும், சர்மரைகளோயும், நீண்ட பிருதுக்கொடிக
ளோயும், அம்புபூட்டியெய்யும் விற்களோயும், கேடகங்க
ளோயும், மயிற்பிச்சங்களோயும், பாணங்கள்வாரிக்கொண்
டுபோனதுகள். ரக்தவெள்ளஆறுகளில் பேய்க்கூட்டங்
கள் வரிசைவரிசையாய் நீக்கிக் கொண்டுவந்து கரைக
ளில் கும்பல்கும்பலாய் நின்றிருந்ததுகள். இப்படி பிர
காரமாக யுத்தம்மூண்டுவருகிறசமயத்தில் நீண்டவக்தி
ரதந்தங்களோடையவனை கும்பகர்ணன் வேறொருபக்
கத்தில் நின்று அந்தரணரங்கத்திலேயே சூரியகுமாரரா
ன சுக்கிரீவமகாராஜருடனே யுத்தஞ் செய்துகொண்டி
ருந்தான். அதைத் தேவர்கள் பார்க்கத்தகுடிய யுத்தமாயி
குகிறதென்று எல்லாரும் கூட்டமாய்ப்பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தார்கள். சதுரஸ்திரகோடி கிரணங்களையுடைய
சூரியபுத்திரரான சுக்கிரீவமகாராஜர் தீப்பொறி பறக்கி
ன்ற கண்களை யுடையவராகவும் புகையெழும்புகின்ற
வாயையுடையவராகவும், மிருந்தகோபமுற்று ஆகாச
த்தையளாவிய ஒருபெரியமலையைப்பறித்து, இத்தோ
டே கும்பகர்ணனுடைய பலம்பொருந்திய தோள்கள்
அற்றுப்போய்விட்டனவென்று யாவரும்நினைக்கும்படி
யாக விசியெறிந்தார். எறிந்தபோது அந்த மலையிலிருந்
து பூமியிலேற்படுவிக்த செம்பொன்மலைபோலிருக்கின்ற
மதத்தயானைகளும், ராக்ஷசசேனையிலுள்ள யுத்தப் பழ
க்கமுள்ள யானைகளும், ஒன்றேடொன்று சண்டைசெ
ய்ததுகள். அத்தப்பெரிய மலையிலிருந்து புறப்பட்ட ம
லைப்பாமுகள் ராக்ஷசர்களுடைய கூட்டங்களைத்தனுண்
டெடுங்கும்படி அவர்களைக் கவ்விப்பிடித்தன. யானைக
ளும் பெரும்பாம்புகளும் வளித்திருந்த ஒருபெரியமலை
யை எடுத்தெறிவாரானுல் இவரால் பெய்த்தெறியக்கூ
டாத ஒருபெரியமலையும் உலகத்திலுண்டா ! இப்படிப்
பட்ட பராக்கிரமமும் சௌரியமும் உள்ளவரால்பறித்
தெறிந்த அத்தன்மையான பெரியமலையைக்கும்பகர்ண
ன் தனது உளளங்கையினுல பந்தைப்பிடிக்கிறதுபோல
ப்பிடித்தான். அப்போது ராக்ஷசவீரர்களெல்லாம் அந்
தக் கும்பகர்ணனே வாழ்த்தினர்கள். அவன் அந்தமலை
யை ஒருகையினுற்பிடித்துத் தனது முகத்தபலத்தினுல்
நீரைய் தொறுங்கிப் போரும்படிப் பிசைந்து, ஏ குரங்
கே ! நீ மிருந்த பலங்கொண்டு போர்த்தெடுத் தெறிந்த
மலையை நீயே வெடுத்துக்கொள்ளென்று சுக்கிரீவமகா
ராஜருக்கெதிராகவே காற்றில்தூற்றினன். அவனுடை
யபலத்தைக்கண்டு தேவர்கள்இகிழ்கிட்டு நடுங்கினர்கள்.
சுக்கிரீவர் இன்னமொரு பெரியமலையைத்தேடிக்கொண்
டு வருவோமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றசமய
த்தில் கும்பகர்ணன் அதிகசுக்கோஷத்தடனேநிறைவா
னதவிரோஷடங்களுடைய சத்தியவாக்கைப்போலத் த
வறிப்போகாதவலலமையுள்ளதாய்த்தன்கையிற்பிடித்தி
ருந்தசூலாயுதத்தைஎடுத்து இத்தக்குரங்கைக்கொல்லக்

கடவரென்று உபமந்திரித்துச் சுக்கிரீவமகாராஜர்பே
ரில் எறிந்தான். அந்தச் சூலாயுதமானது எட்டுத்திக்கி
லும் புகைபரப்பிச் சீறிக்கொண்டி வருகிறதைக் கண்ட
வாகள் எல்லாம் ஐயோ! இன்றைக்குச் சுக்கிரீவரிறந்து
போனர் இறந்துபோனுரென்று பெருங்குரலிட்டி அழு
து புலம்புகிறதைத் தருமபரிபாலகரான ஆஞ்சநேயர்
கேட்டி அதைச் சம்மாபோகவிடுவாரோ ! குபிரென்று
பாய்ந்து ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போகின்ற அந்தச் சூலா
யுதத்தை யெட்டிப்பிடித்து இரண்டி துண்டாக முறித்
தெறிந்துவிட்டார். அப்படி முறிந்த சூலத்தின் ஒசையா
னது தோபிராட்டியாருடைய திருமனக்காலத்தில் தம
து திருவடியை யேத்தோபாயமாகப்பற்றின. சகலசே
னாகளையும் கித்தியவிபூதியாகிய பரமபதத்தை யடை
யும்படிச் செய்கிறவரான சாகஷாது ஸ்ரீராமசந்திரமூ
ர்த்தியானவர் தத்துவநிச்சய ஞானபூரணரான ஸ்ரீசா
ம்பசிவ மூர்த்தியினுடைய வில்லையொடித்தபோ துண்
டான பெரியவோசையைப்பேலப் பூமியில் சுவர்க்கமெ
ல்லாம் செவிடுபடும்படியாக ஒலித்தது. கும்பகர்ணன்
அந்த ஆஞ்சநேயருடைய வல்லமையைக் கண்முன்னுக
ப்பார்த்து ஆஹா ! சபாசு உனதுடைய வல்லமையை
நினைக்கவுஞ் சொல்லவுமடங்கினதல்ல, ஒருவராலு மு
டியாதகாரியத்தை முடிக்கவல்லவன் எல்லா லோகங்க
ளிலும்பார்த்தால்ஒருவன்தானிருக்கின்றுய், இப்போ
து நீசெய்த இச்சுச் செய்கையினுலே உனக்குச் சமான
மா கிருக்கின்றர்கள். என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய விரும்
பாண்டாலுல் நீ எப்படிச்சொல்லுகிறுயோ ! அப்படி
ப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்கிறேன் சண்டை செய்யவா
என்று கும்பகர்ணன் கூப்பிட்டபோது முன்னுல் இனி
யுன்னேடி சண்டைசெய்கிற தில்லையென்று சபதஞ்செ
ய்துவிட்டி இப்போது சண்டைக்கு வருகிறே னென்று
சொல்லுவது அசத்தியமாகுமல்லவா ! ஆகையால் அ
ப்படிச் செய்யக்கரகதென்று சத்தியவாக்தான அனுமா
ர் சொல்லிவிட்டித் திரும்பிப்போயவிட்டார். பிறகு கு
ம்பகர்ணன் நிராயுதனுய் சனகளத்தைவிட்டுப்போகாம
ல் ஒருபுறத்தில் நிற்கக்கண்டசுக்கிரீவமகாராஜர் அவனு
டனே மல்லயுத்தஞ்செய்ய இசைந்து அவனே இடித்தி
க் காலாலுதைத்துக் கைகளாலோங்கிக்குத்தினுர். கும்
பகர்ணன் நீ கல்லவீரன்தான். ஆனுலு மின்னையோடி உ
டைய சர்வமெல்லா மொடுங்கிப்போகப் போகிற
தென்று உலகிலுருக்கின செம்பைப்போலச் செவக்க
கண்களையுடையவனுய்க் கோபங்கொண்டி சுக்கிரீவமகா
ராஜரை கெருங்கிப்பிடித்து அவரைத் தப்பிப்போகாத
படிக்கட்டி மார்புடனேசேர்த்து நெரிக்கச் சுக்கிரீவம
காராஜர் அவன் கையையவிலித்துக்கொண்டி மின்பு ஒ
ருவரையொருவர் பற்றுவதற்காக இடம்வலமாய்சுற்றி
கிறவென்று சாரிகைசுற்றினுர்கள். சுற்றுமிற வேகத்தி
லை இவ்விருவரையு மின்னுமின்னுரென்ன தேவர்களு
ங்காணமாட்டாமற்போனுர்கள். இந்தப்பிரகாரமாகவெ
குகேரம் ஒருவர்கைக்கொருவரகப்படாமல் தப்பித்திரி
ந்து பின்பு ஒருவரையொருவர் நெருங்கிப் புஜங்களால்

தாக்கியும், கைகளால் குத்தியும், கால்களாலுதைத்தும்
தலைகளால் மோதியும், முஷ்டியா லிடித்தும், அநேக
வகையான யுத்தங்களைச்செய்து கண்களில புகையெழு
ம்பித் திருதிகென்று நெருப்புப்பற்றி எரியும்போது அ
ர்த்தராத்திரியில் இடிகளுந்தியந்து போய்விட்டதுகள். சற்
றுநேரமாவது ஒருவரை யொருவர்விட்டு வேறுகிச் சோ
ர்ந்துறைகாமல் கண்களில் ரக்தந்தெறிக்கும்படி ஒருவர்
மீதொருவர்மிழி யொருவரை யொருவர்பற்றி முறை மு
றையாய மல்லயுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது கும்ப
கர்ணன் சுக்கிரீவமகாராஜரைச் சகிக்கக்கூடாத விதமா
ய்த் தனது நீண்டகைகளினுல் கட்டியிருக்கினபோது சு
க்கிரீவமகாராஜர்மயங்மெனஞ்சோர்ந்து மூர்ச்சையடை
ந்தார். அந்தருணத்தில் கும்பகர்ணன் இன்றையோடி
சண்டைமுடிந்துபோக வேண்டுமெனுல் இந்த மாளாத
சேனையைத் திதறடிக்கத்தக்க ஒரு உயர்ந்த உபாயத்தை
டவேண்டும், ஆதலினுல்தக் குரங்கைகொண்டுபோய்வி
டுவதிலும் வேறொருபாயமுமில்லையென்றுசுக்கிரீவரை
மார்பிலணைத்துக்கொண்டி லங்கையைநோக்கிப் போக
த் தொடங்கினன்.

அப்போது வேடன் தாயை வருத்தப்பித்திப் பிடித்
துக்கொண்டி போரும்போது குஞ்சுகளலறிக் கூக்குர
லிடுவதுபோல மனங்கலங்கிக் கையோடி கையறைந்து
கொண்டும் பெருமூச்ச விட்டுக்கொண்டும் வானரக் கூ
ட்டங்களெல்லாம் ஓவென்றழுதார்கள். ராக்ஷசர்களும்,
தங்களுக்குச் செயமுண்டாயிறதென்று பொருக்கோக்
மிட்டார்கள். தேவர்களெல்லாம் நாவறண்டி நெஞ்சம்
திடுக்கிட்டார்கள். வானரவீரர்களெல்லரம் மனமுருகி,
ஐயோ! நம்முடையராஜா கண்கள்மூடித் தோல்வியடி
ழ்ந்து உயிருமடங்கிவிட்டாரோ என்கின்ற அங்கலாய்
ப்புடையவர்களானுர்கள், கும்பகர்ணன் விசாலமாகிய
ஆகாசத்தினிடமாய் வருகின்ற ராகுவென்னும் கரும்
பரம்பைப்போலவும் சூரியகுமாரனென்று சொல்லப்படு
வதினுல சுக்கிரீவமகாராஜர் அத்தக்கரும்பரம்பினுல் வி
ழுங்கப்பட்டி ஒளிமழுங்கிய சந்திரனைப்போலவுந் தோ
ன்றினுர்கள். மேலும் அந்தச் சுக்கிரீவமகாராஜர் கும்ப
கர்ணனுடைய கருநிற உடலுக்குள்மறைந்து கொஞ்சம்
பிரகாசித்தும் மற்ற பாகமனைந்தும் மேகத்துக்குள் ம
றைந்து காணப்படுகின்ற சந்திரலுக்கொப்பாகவுமிருந்
தார். பின்தொடர்ந்து செல்கின்ற வானரவீரர்களில் க
ருமுகலேத்தாண்டின கீனர் திருவடிகளையுடைய அஞ்
சனேயர் உன்னுலெதான் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்வதி
ல்லையென்று முன்னுல அந்தக்கும்பகர்ணனுலேசெபதஞ்
செய்ததைநினைத்து அவனை எதிர்க்கக்கூடாமல் ஐயோ!
இனி என்னசெய்யப்போகிறேமென்று தமதுகைகளைப்
பிசைந்துகொண்டி கும்பகர்ணனுடைய பிற்பாகமான
வானரக்கள் சவுவஸ்திர திருநாமத்தை யுடையவரான
ஸ்ரீராமபத்திருடைய சந்நிதானத்திற்கோடிப்போய்ஸ்
வாமீ சூரியகுமாராகிய சுக்கிரீவரைக் கும்பகர்ணன்
கையிலுள்ளக்கிக் கட்டினகட்டினே கொண்டுபோய்
விடுகிருனே இனி, எங்களுக்குக் கிலவரென்று யாரை

அழைக்கப்போகிறேமென்றழுதுசொன்னார்கள். இத்
வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமர் வடவா
முகாக்கினியினு மிகுந்த செவப்பான கண்களோடையு
வராய் உலகங்களையெல்லாஞ்சுட்டெரிக்கத்தக்க அஸ்தி
ரங்களையும் வில்லையுங் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஒரு
தேரேறித்திற்குள்ளாக லங்கைக்கோட்டை வாயிலில
வந்துசேர்ந்து ஒருவேளை என்னருமைத்தம்பியைனை சு
க்கிரீவனே என்னுயிரைப்பிரித்துக்கெர்ண்டு போகிறது
போல ஒருவரரூபும் பேசிக்கூடாத அரணிப்பப் பு
டைய இந்தலங்கைக்குள் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவி
ட்டால் வெகு கெடுதியுண்டாம்விடும், ஆகையால் அப்
திராவருஷம்பொழிந்தாலுசரக்கூடங்கட்டி எல்லாவழிகளை
யும் அடைத்துவிட வேண்டுமென்று ஆகாசமார்க்கங்க
ளையெல்லாம் பாணப்பந்தலிட்டு மூடிவிட்டார். அப்
போது பாணங்களினுல் அண்டத்திற்குகளும் மறைந்தது
கள். பிரகாசிக்கின்ற சூரியதேஜோதியும், பூமியிற் பி
ரகாசியாமற்போனது ஆகாசமுழுவதையும், மேகங்க
ள் மறைத்ததுபோலப் பாணப்பந்தல் மறைத்ததனுல்தி
ரஹாகஸூத்திரங்களும் கடக்கமாட்டாமல் நின்றுவிட்ட
தாகள். அப்போது மனோவேகத்தினு மதிக வேகமாய்
ஆகாசஞ்சார்கத்திற் பேரகின்ற கும்பகர்ணன் சற்றினும்
பாணமழிலிட்டிருகின்றதனுல் தன்னினைவை மறுக்கி
றதற்கு முடியாமல் வழிதோறத் திரியும்போது திருமுக
மும், திருவாயும், திருக்கன்களும், திருக்கைகளும், தி
ருவடிகளும், ஆகிய காமனைமலர்க்காடுபூத்து ஸ்வர்ன
னமயமான கோதண்டமென்னும் இந்திரதனுசுடன் ம
ண்டிலமாக மின்னலே விசிக்கொண்டுவந்த மேகத்துக்கு
ச்சமானமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியைக் க
ண்டு வாயைமடித்துக்கொண்டு குபுகுபென்று புகையே
ழும்பவும் இதழ்கள் துடிக்கவும், புருவங்கள் நெறித்து
நிற்கவும், கண்களில்நெருப்புப்பொறிபறக்கவும், கார்ஜித்
த கர்ஜநினையச் சகிக்கமாட்டாமல் மலைகளெல்லாம்
நெக்குவிட்டுப்போனதுகள். இந்தப்பிரகாரமாகக் கும்
பகர்ணன் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து நீ அந்தக் கவந்தனைப்
போலவும் வலியிழந்து செடிகளிலுள்ள புஷ்பங்களைப்
பறித்துண்டுயிர்பிழைத்திருந்த வாலியைப்போலவும் நி
னைத்து என்னெடு சண்டைசெய்யவந்தாயோ! அல்ல
து இக்ஷ்வாகுகுலத்தினுடைய உயிரைக் காக்கவந்தாயோ!
என்றுகேட்டுப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றன். உன்தம்பி
யாகிய லட்சுமணனைக் கோபிக்கவில்லை. அவனுக்கு வா
கனமாயிருந்து எம்பிபோற்பறந்தவனை அந்தக்குரங்
கையும் கோபிக்கவில்லை. அபயப்பட்டுப்போனவரபி
னுடைய பின்னோயுங் கோபிக்கவில்லை, நான் யுத்த
களத்திலேவந்து உன்னுடனே சண்டைசெய்ய நினைத்
து அவர்களுடன் போர்செய்வது நமக்கு அழகல்லவெ
ன்று உன்னை அந்த சனங்களுழுதுங் தேடினேன். உ
ன் சேனையெல்லாம் என்னைக்கண்டு பறந்து ஒடிவிட்ட
தாகள். உன்தம்பியும் என்னைப்பார்த்தஒருபக்கமாயொ
ழுமாட்டேனென்று போய்விட்டான். இவனெருவன்
மாத்திரம் அறிவில்லாமையால் கர்வித்துப் போர்செய்
யவந்தான். இவனைமாத்திரம் லேசாபெடுத்துக்கொண்
டு வந்துவிட்டேன். இவனைக் காக்கவேண்டுமென்று வ
ந்தாயேயானுல் உன்னைக் காணும்படி என் அதிருஷ்ட
மே என்னண்முன்கொண்டுவக்துவிட்டது உன்னுடனே
சான் செய்யவேண்டிய யுத்தமாதிரிகளே யெல்லாஞ்செ
ய்து" என்தமையனுக் குண்டாயிருக்கின்ற மோக இச்சை
யின் தடையையும் நீக்கி விடுகிறேன். நீ நல்ல வீரனுல
ல் தேவர்கள் முன்னிலையி லிந்த அற்பக்குரங்கை நான
கட்டியிருக்கிறஎன்கைப்பிணிப்பைஉவ்விலல்லமையி
னுல் அவிழ்த்துவிடு, அப்படி இவனைவிடுவிப்பையேயா
ல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர்நகைத்து என்னுடைய உயிர்போ
ன்ற தூணைவனுன சுக்கிரீவனைப் பிணித்துக்கொண்டு ரு
துத்துத் தள்ளிவிட்டால் உனக்குநான் தோற்றவனே,
இனிவில்லும் பிடிக்கிறதில்லையென்றுசொன்னர். பிறகு
கும்பகர்ணன் அஸ்திரங்களினுலாயிய பலம்பொருந்திய
அந்தமதிலை மூட்டிவிட்டுப்போரும்படிச் செய்கிறகற
குயத்தனப்பட்டான். அப்படி யத்தனப்படவே மழும்
காத கூர்மையுள்ளவைகளான இரண்டு பாணங்களைத்
தொடுத்துக் கும்பகர்ணனுடைய விசாலமான கெற்றி
யைப்பினத்தார். அதனுல்வழிந்த ரக்தவெள்ளம் அவன்
தேகமுழுமையும்வழிந்து செந்தெமாய்க்காணப்பட்டவும்
நெற்றியில் ரசம்பானமானது பிரகாசிக்கவும், அதனல்
கிரணபூரணனுன சூரியனுதயமாவதற்கு முன்னதாக உ
திக்கின்ற அருணோதயம்போலக் கும்பகர்ணன்தோன்றி
னன். மலைபிருவியர முழுருவுதுபோலக் கொப்புளி
த்துக் குபுகுபுவென்று வழிகின்ற ரக்தவெள்ளமானது
சுக்கிரீவமகாராஜருடைய முகத்தையும், முடிக்சோன்
டமாத்திரத்தில் தமது சேகம்நீங்கி, சித்திரித் தொழுங்
கவைப்போல உணர்வடைந்து கும்பகர்ணனுடைய
கெற்றியில் அதிகப் பிரகாசத்துடன் தொலிக்கின்ற ப
ணத்தைப்பார்த்து இது ஸ்ரீராமபாணமென்று யூகித்தறி
ந்து அஞ்சலித்த கையராய் சுற்றிப்பார்த்தபோது ஜ
ஞானபூரணர்களான பிரம்மருத்திரோர்திரர்களுக்கெல்
லாம் காரண பூதராயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தி நிற்கிற
தைக்கண்டு அதிகமான மும் டைகளுமடைந்து கும்ப
கர்ணனுடைய காயையுஞ், செயியையும், வேருடன்
பறித்துக்கொண்டு குபிரென்றப்பாய்ந்து தமது வானர
சேனையவர்து அடைந்தார். அப்போதுவாஹரர்களெ
லலாம் மங்களம்பாடினர்கள். சப்தமேகங்களுங் கர்ஜி
த்தகள். யாவருந் தங்கள் தங்கள் பொருள்களை தான
ங்கொடுத்துக்களித் தானந்தக்கூச்சலிட்டார்கள். மீன்க
வால நிறைந்த சமுத்திரமும் மற்றவஸ்துக்களும், பிரதி
த் தொனியுண்டாகும்படிக் கோஷித்தனுகள். தேவர்களு
ம், தர்மதேவதையும் ஆசீர்வாதஞ்சொல்லிச் சப்தித்தா
ர்கள். மகாகோபியான கும்பகர்ணனுடைய கையிலிருந்
து வெளிப்பட்ட சுக்கிரீவரைச் சக்தோஷத்துடன் வக
து சோப்பார்த்த ஸ்ரீகோதண்டபாணியாயிய சக்கிரவர்

த்தினு திருக்குமாரரும் தம்முடைய தேவியாயிய ஜன
கிப்பிராட்டியானவர், லங்கையின் சிறையிலிருந்து வந
துவிட்டாற்போல ஆகந்திதார். ஸ்ரீராமபாணமானது
கும்பகர்ணனுடைய கெற்றியைப்பிளந்து மார்பிலுருவி
ப்போனபடியால் கும்பகர்ணன் மூர்ச்சையடைந்து நி
த்திரப்பிரதிமைபோலிருந்துவிட்டான். அப்போது அ
வனுடைய செவியையும், மூக்கையும், கையிற் பறித்து
க்கொண்டுபோன சுக்கிரீவமகாராஜர் வானரசேனைகளி
த்போய்ச் சேர்ந்தார். அப்படிபோகாமல் அவனுடைய்
கைக்கட்டுக்குள்ளேதானே தங்கியுமிருப்பாரோ? சுக்
கிரீவர் தங்கியிராமல் போனவுடனே கும்பகர்ணன் மூ
ர்ச்சைதெளிந்து தன்கையிலிருந்தவானராதிபதிபோய்
விட்டானென்கிறதையும், தன்னுடைய பெரியமலையை
யொத்த மூக்கும், செவியும், அறுந்து வெட்டவெளி
யாய் வெளிச்சென்றிருக்கிறதையும், தேகமெல்லாம் ர
க்தவெள்ளம்மூடி வழிகிறதையும்பார்த்துச் செவந்த ப
ருமராகமலையின்மேல் மழைபெய்யும்போது தாரை தா
ரையாக நான்குபக்கங்களிலுஞ் சலங்கோத்துக்கொண்
டருவியாயகளிழந்தாற்போலத் தேகமெல்லாம் ரக்த
மொழுகாகிற்க, இவ்வளவென்று அளவு செய்யப்படா
த துக்காக்கிராந்தனுய்த் தான் சண்டைக்குவந்து எல்
லாவித்தாதும் பேடித்தன்மையே யடைந்திருஞும்,
மனம் மிகவுமகொந்து மூக்குங் காதுகளும் புண்பட்டு
எப்படி ரக்த நீர்சொரிகின்றதுகளோ! அப்படியே ரக்
தநீர்சொரிகின்ற குழிந்தகண்களினுல் தன்னைப் பரி
காசஞ்செய்து பேரகின்ற தேவர்கள் முகத்தைப் பார்ப்
பான். அறுந்துபோன தன்னுடைய மூக்கைத் தடவிப்
பார்ப்பான். தனக்கு முன் கழிந்துபோன காள்களிலு
ண்டான சுகங்களையும், வெற்றியையும் நினைப்பான். பி
றகு, பூமியைப்பார்த்துச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துச்
சீச்சி நமக்கென்ன இப்படிப்பட்ட அவமானம்வந்ததே
யென்று மனக்கொதிப்படைவான். இந்தப்பிரகாரமாக
க் கும்பகர்ணன் பெருங்கோபங்கொண்டு என்முகத்தை
நான் கண்ணுடியிற் பார்க்கிறதற்குமுன்னதாக இந்த ஸ்ரீ
ராமனுடைய முகமும் இப்படியே மூக்கும், காதும், அ
றுப்புண்ணப் பார்க்கிறேன். இது சத்தியமென்று ச
தஞ் செய்துகொண்டு பொன்கட்டிய கேடகத்தை இட
துகையிற்பிடித்து யுத்தத்தில் வெற்றிப் பிரதாபத்தைப்
பெறச்செய்ததாயிய வாளாயுதத்தைவலதுகையிலெடுத்
தான். ஆயிரம்பேய்கள் சுமந்துகொண்டுவந்துகொடுத்
த அந்த கேடகத்துடனும் இரண்டாயிரம் பேய்கள் து
க்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்த சமானமில்லாத அந்த
வச்சிர வாளாயுதத்துடனும் புறப்பட்டு இடதுகையிலு
ள்ள அந்தக் கேடகத்தை ஒரு சுற்றுச் சுற்றினுன். அப்
போது அதனுடைய காந்தியினுலும்வேகத்தினுலும் ஆ
காசத்திலுள்ள நகஷத்திரங்களெல்லாம் ஒளிமழுங்கி நி
லதளர்ந்துவிட்டதுகள். தேவர்களெல்லாரும் குடறுகு
ழம்பிப்போனுர்கள். அந்தக் கும்பகர்ணன் கோபித்த
போது அவனுகியிலிருந்தும் செவியிலிருந்தும் ரக்தம்
கன் தாரைதாரையாய்க் குபுகுபுவென்று வடிந்ததுகள்.

னைகளெல்லாம் அதிதுட்பவித்தியாவானனை கும்பகர்ணன் பருந்திர்கின்றை சிறகுகளைப்போல ஆகாசத்திலேயே பறந்துபோகும்படித் தன்னுடைய வாளினால் தொறுக்கிவிட்டான். புருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமபத்திரர் தென்னுவ் கோடைக்காலச் சூரியனைப்போல அதிகரமையான பாணங்களை அவன்மீது பிரயோகித்தார். அவைகளையும் தன்கைக்கேடகத்தினுலேயே சிந்திச்சிதறிப்போகும்படிக் கட்டிவிட்டான். அப்போது தசரதகுமாரரான ஸ்ரீரகுநந்தனர் புன்சிரிப்புக்கொண்டி வேறேயொரு அணிரப்பிரயோகம்பண்ணினர். அது கருடவாஹனைப்போலவந்து கும்பகர்ணனுடைய கவசத்தைத் துண்டு துண்டாய்ப் பொடித்தெறிந்துவிட்டது. அதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாம் சந்தோஷகோஷமிட்டார்கள். அந்தவளாயுதமுறிந்தும் முறியவில்லையென்று தினைக்கும்படியே ரெருவளாயுதத்தை அதிவேகமாயெடுத்துகொண்டும் எல்லாரையும் முடித்துவிட்டேன் முடித்துவிட்டேனென்று சொல்லிக்கொண்டும், வடவாமுகாக்கினியும் அவியும்படியாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும், ஸ்ரீராமருக்குமுன்பாக வந்துநின்றன். புருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமபிரானுனவர்அந்தவாளாயுதத்தையுந்துணித்துப்பொன்மயமான கேடகத்தையுமழித்து அவன் மார்பிலணிந்திருக்கின்ற நல்லவலுவுள்ளகவசத்தையும், பின்னலேப்போல ஒவியைவீசிச் சத்துருக்களாகிய சர்ப்பங்களுக்குப் பயங்கரத்தையுண்டாக்கத்தக்க கொடிய பாணங்களால் அதைத்து நீக்கினர். அதைகடக்கின்ற சமயத்தில் ஆகாசமார்க்கத்தில் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவேந்திரனுடனே தேவர்களெல்லா மோட்டமெடுக்கவும், சமுத்திரமுக் தத்தளித்துத்தன்னிலே கெடவும், ரர்வணனுல் உதவியாக அனுப்பப்பட்ட ராகூசப்பெருஞ்சேனைகள்வந்தன. அப்போது ஸ்ரீராமரும் இந்தக்கும்பகர்ணனைக் கொல்லுவதற்குத் தகுந்தசெயை இதுவரையென்று ஆலோசித்துக்கொண்டி ல்லை, உன்றிநின்றர். பலதினங்கள் பரவினகாலத்தில் ஒருகலவினையானதுபெருகிவந்ததுபோல ராகூசசேனைகளுக்குமுன்னேகடந்து ரங்களத்தில் ஸ்ரீபகவான் விளக்கினர். கான்குபக்கங்களிலும், குதிரைப்படைகளும், தேர்ப்படைகளும். பதாதிப்படைகளும், யானைப்படைகளும், துணையாகவந்து சூழ்ந்ததைக்கண்டி அச்சரியசேஷ்டரான ஸ்ரீர்மர் அடா! கும்பகர்ணு! சீக்கிரமாக நீங்களியாவரும் அழிந்துபோகும்படியாகவரச்கடவையென்று கூப்பிட்டார். தெற்றிப்பட்டத்தையுடைய மதயானைகளும், குதிரைகளும், குதிரைகளாலும், யானைகளாலும், பிழக்கப்படுகின்ற சக்கரங்கள்பூட்டிய தேர்களும் நிறைந்திருக்கின்ற பதினன்குகோடி ராகூசசேனைகளும், போர்செய்யத்தொடங்கினதனன். மகாபிரளயகாலசம்மாரமூர்த்தியான ஸ்ரீராமரும் அவர்களுக்கெதிராசினன்றர். அப்போது கும்பகர்ணன் எமனையும்அவனுக்குரியகாலத்தையும், அதற்கு வேண்டிய பாபங்களையும், அலைகளுக்குப்பிறப்பிடமான ராகூசப்படைகளையும் அனிவகுத்துநிறுத்தி, இக்தப்பூலோகத்தவர்களையும், பாதாளலோகத்தவர்களையும், சுவர்க்கலோகத்தவர்களையும், தன்னுனியிருலேதொட்டி நக்கிவிடும்படியான கொடிய ஒருருலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலெதிர்த்துநின்றன். இப்படி இருவரும்முனைத்துநிற்கையில்ஸ்ரீராமமூர்த்திவில்லைவளைத்துகாளை திட்டிஅஞ்சிரப்பிரயோகம்பண்ணினுரென்பதையும் இல்லையென்பதையும்தெரிக்திலர்.அத்தானரக்கத்தில்லவர்கள்கூத்தடினதுகன் அல்லரம்லும்தேவர்களும்மரங்களின்டைந்தினவோமலைகள்கிடைக்கின்றனவோவன்று பிரமிக்கும்படியாகக்கைகளாலுக்கிடைத்தனர்.மெய்களை.ம்துக்கிடந்தனர்.பாணங்கள்தைத்துக்கொண்டிரக்கள்கிடந்தனர்.இவற்றைமாத்திரம்கண்டார்கலேயல்லாமல் அவர்களுயிர்கொண்டிருியதொருவரும்பார்க்கவில்லை ணக்களமுழுவதும்மேமட்டுக்கிடக்க,அவர்கள்கொண்டவெந்தாயுதங்களில்இற்றுப்போகாதவைகளையும்முறிக்துமிதியாய்க்கிடவாதவைகளையும், கடுவேமுறிக்தசரைகளமுழுதும்சேர்ந்துடெவ்ராதவைகளேயும்துணிக்கப்படாதவைகளேயும்வெந்துகெருப்பைப்போற்தக்கொண்டுவெஅந்சாம்பலாகாதவைகளையும்ஒன்றுதாமுப்அப்போகர்தவைகளேயும், ஒருவருங்காணவில்லை, யானைகளுடைய விசாலமான மண்டைகளிற்பாய்ந்த பாணங்கள் உருவிச்சென்று பாதிதேகத்தைப்பினற்துகொண்டுபோக அதனுற்பெருக்கெடுத்துப் பூமியில்வடிந்துதேங்கியிரத்தவெள்ளத்தில் குடல்களெலைலாஞ் சரிந்து விழும்படியாகத் துணிக்கைகளுடனே இரண்டுதந்தங்களுந் துணிபட்டும், முன்னங்கால்களறுபட்டும் பூமியில்விழுந்துகிடந்தகுளேயல்லாமல் நடக்துஇகிந்த யானைகளே யொருவராவதபார்க்கவேயில்லை, மனிகட்டிச்சப்திக்கின்ற தேர்களில் ஒனி இழந்தவைகளையும், பிருதுக்கொடியற்றதுகளையும் சூரியகிரணங்களேப்போலப்பிரகாசிக்கின்றகூர்மையான அம்புகளால் உடல்பிளப்புண்ட அசேகக்குதிரைகள்கட்டினதுள்ளாயும்வினைவயிசையாய்அச்சக்களுடன் அஞ்சருயாணி யற்றதுகளாயும். ரணகளத்தில்சரிந்துகிடக்கிற வெண்மையான கொழுப்பில் வழுக்குண்டு கலங்கிமுரய்விழுந்து பூமியிலாழ்ந்தவளாயும்டெக்கவே கண்டார்தலைலாமல் அந்தத்தேர்கள் ஸ்ரீராமபாணங்களாற் பினக்கப்படுகிறபோ தொருவரும் காணவில்லை. வந்த குதிரைகளெல்லாம் ஆடலொழிக்தவைகளும், வினைந்த கழுத்தற்றவைகளும், அறுமாளிக்திறந்தல்வனைகளற்றதுகளும், கால்களற்றதுகளும், கேரபக்கள்கீளையுடைய யானைகள் கூட்டமாய்மாண்டு பிணமலைகளாய்க் டெக்கையால் அப்பினங்களே முழ்த்திக்கேக்கிய ரக்தவெள்ளச் சுழிப்புகளில் அகப்பட்ட டடித்துக் கொண்டு போகின்றவைகளுமாகக் கண்டார்களே யல்லாமல் ணகளத்தில் குதிரைகள் நின்று கிரியக் கண்டவர்களொருவருமில்லை, வேதமுதல்வராகிய ஸ்ரீராகவப்பிரானுனவர் எய்கின்ற அஸ்திரப்பிரயோகவேகத்தின் விசேஷத்தைக் கணிதசாஸ்திரத்தால் நிருஷ்டாக்கப்பிக்கி

அளவிட்டுச் சொல்லவேண்டியதென்னத்திற்கு ! தேவகளும், ரணகளத்தில் ராகூசர்களென்னப்பட்டகொடியவர்களேவீரஸ்வர்க்கத்திலும் இவ்வளவினரென்றுகண்டிலர், ஆயிலும், இந்தரணகளத்தில் அவரவர்கள்தங்களிகாயகன்மார்களேத் தேடிக்கொண்டுவெக்க பெண்சாதிமார்களேத்தான் ஒருவராலுங்கண்டார்கள். அந்த ராகூசகளுடைய மனேயிலும் பெரியதேகக் குயிலேயும் ஒருவருங்காணவிலலே. பனிக்கூட்டம் சூரிய தூதயமானமாத்திரத்தில் எப்படி அதிந்துபோகுமோ அதுபோல ராகூசப்படையெல்லாம் ஸ்ரீராமசூர்த்தியால்மாண்டுபோனது, ராகூசர்கள் கோபத்தொண்டார்களென்று பயந்து கடுங்கினதேவர்களெல்லாம், யாவனையும்ஜெயம்பெற்றுக் கர்வித்திருந்த ராவணன் இவி காசமடைந்துவிட்டானென்று கெருசம்பூரித்தார்கள், ராகூசர்களெல்லாம் திகைக்கன்கே துக்கமடைந்தார்கள். அப்போது ப்ரமதயாருவான ஸ்ரீராமச்சந்திரப்பிரபுவானவர் ஐயோ!கும்பகர்ணன் தனித்தவனுய்ப் போனுனே யென்று அவன் முகத்தைப்பார்த்து, ஒருவார்த்தை சொல்துகின்றர். அடா கும்பகர்ணு ! உன்வளாயுதத்துடனே உனக்குப் பெருத்துணைவராகவந்த சேனைகளையுமிழந்துபோய்நீ யொருவன்மாத்திரம் கிராயுதனுய்நின்றுவிட்டாய். நீ கல்லதர்மவானன விபீஷணுழ்வானுடன்பிறந்தாய், ஆனபடியானுக் குயிர்பிச்சைகொடுக்கின்றேன். இன்றைக்குப்போய் காலைவருகின்றுயோ ! அல்லாவிட்டாலிப்போதே சண்டைசெய்து உன்னுயிரைக் கொடுக்கின்றுயோ ! நீ எதை ஆலோசித்துமுடிவுசெய்திருக்கின்றுய். உன்னபிப்பிராயத்தைச் சொல்லக் கடவாய். காலன்தம்பியாகிய விபிஷணுழ்வானைக் கொண்டி அழைப்பித்தும், நீங்கள்செய்த பாவவினைமுடியாதபடியால் உனக்குனர்வுவரவில்லே. நீ யமதர்மராஜா கியமித்த அஞ்ஞாரின்படிகின்றுய், உன்னுடைய ஆயுள்காலெல்லாம் உன்னித்தினையிலேயே கழிக்தபோய் விட்டது. இப்போலுருத்தப்பட்டச் சரகவேண்டியவனுக இருக்கின்றுய் உன்மனதில் தோற்றுவதைச்சொல்லென்றுகேட்டக்கும்பகர்ணன் சொல்லுகின்றன். மற்ற காரியங்களெல்லாம் பிற்கட்டும். பெருமையும், மானமும் வீரமார்க்க வழுவில்லாதவெற்றியுள்ளகீர்தியும், குலதர்மமுதலாகிய எல்லாக்கீமங்களேயுமுடைய உங்களால், எங்களேவிட்டவர்கு தன்பெரியதெய்வமும், மூக்கும்,அறுப்புண்டஎன்தங்கையாகிய சூர்ப்பகணகையைப்போல என்முகத்தை காள் யாருக்குக்காட்டி உயிர் வாழ்ந்திருப்பேன். எங்களால் தேவர்கள் தங்கள்ஒழுக்கங்கெட்டு ஒவிமழுங்கிப்போனர்கள். அதைநினைக்கும்போதே மனது வருத்தமாயிருக்கின்றது, அவ்வருத்தத்துடனே மகாலட்சுமிக்குச் சமானமுள்ள அழகும், கற்பும்வாய்ந்த பிறன்மனையாகிய சீதையைச்சிறையிலேவைத்ததைகினைத்துத்தூதித்துச்சொல்லியபெரியோர்வாக்கை ராவணன்கடந்தானேயென்றநியாயத்தை எப்போதும் அனுபவிக்கிறகான் என்செவியையும், மூக்கையுமிழந்தபிறகும் லங்கைக்குப்போவே னை ஒருக்காலுமுடியாது. என்தமயனைக்களிப்பிக்கவும், என்தங்கையினுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றவும் உங்கள்கால்களையும், தலையையும் என்னை வானாயுதத்தால் வெட்டி உங்களுயிரையும் போக்குகிறேனென்று சபதஞ்செய்துவக்த கான் தேவர்களெல்லாம் பரியாசஞ்செய்யும்படி ராவணன்முன்பாக, என்தங்கையாகிய சூர்ப்பகணகை அலறிமோதிவிழுந்ததுபோலத் தலேயில்லாகையைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டி கண்ணீர் சுந்தீராய்வடியும்படியாக அழுது கூவிக்கொண்டுவிழுவேனே ! சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்கிற இக்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் நீயேதனித்தலிவனென்று பிரமாம் சொல்லப்பட்டிருக்தும், நிக்கை இன்னதென்றறியாமத்தக்க குருத்துடையசேவகனுய்வந்தவன் அல்லவோ ! வீரர்களுடைய உடமையை நீயேன்லோகிக்கவில்லே. யுத்தகளத்திலே அநிவிரர்களான உங்கள்தலேயைவாளினுலதுத்துயீண்டும் ஒட்டவைத்தால் ஒட்டிக்கொள்ளுமோ ! யுத்தத்துக்கென்று உத்தேசித்துப்புறப்பட்டிவந்த கான் அத்தஉத்தேசியத்தை உன்சொல்லால் கைசோரவிடுத்து திரும்பிப் போய்விடுவேனே ! வீரர்களுக்குப் பொருத்தமானதைச் சொன்னுயில்லையென்று சொல்லித் தன்வலதுகையிலிருக்த சூலத்தை இடதுகையில்மாற்றிக்கொண்டுஎன்வலதுகையால் எதிரேன்ற ஒருமலேயைப் பூமியின்மீட லேப்பிடுங்குவதுபோலப் பேர்த்தெடுத்து ஆகாசமெல்லாம் கெருப்பாய்ச்சொரியும்படியாக ஸ்ரீராமருடையதிருமுடிக்குக் குறிப்புவைத்துத் தலேயை முறித்துவிடென்றவரிபிரயோகித்தான், அதைப்பார்த்த யாவரும் ஸ்ரீராமர்தோல்வியடைவிட்டதென்றே சொல்லும்படியாய் அதுகொருவிக்தமாத்திரத்தில் இடிக்குச்சமானமாகிய அங்தமலேயைச் சமஸ்தலோகாரணபூதரான ஸ்ரீராமசக்திரமூர்த்தியானவர் கைலாசபதியினுடைய சேனியிலணிக்திருக்கின்ற பன்பத்துக்கொப்பாகத் தூளாகச்செய்துவிட்டு, மறுபடியும்அவன்மீதுஅல்திரப்பிரயோகத்தை யத்தனிக்கிறதற்குள்ளாகக், கும்பகர்ணன் இடதுகையிலிருந்த சூலாயுதத்தை லவுதுகையிற்பற்றினன். அப்படிப் பற்றுவதற்குள்ளாக சுவாமியாரவர் பாணங்களே அதிதுட்பிரயோகித்துப் பிரயோகித்துத் தினுப்போதுக்குள்ளாக அத்தச்சூலாயுதத்தை அவன்கையிலிருந்தபடியே துண்டுதுண்டாய் விழச்செய்துவிட்டுப் பின்னும் இடிபோலுள்ளபெரிக்கத்தக்கதாகவும் அலகுகளையுடைய சமூத்திரங்களை வரவ உண்டுவிடத்தக்கதாகவும் மேருமலேயுமுடுருவிக்கொண்டு ஓயாமல் ஆகாசமுழுவதையும் கடக்கத்தக்கதாகவும் சுவருகடன்மைகொப்பாளைவைகளுமான பாணங்களே இரண்டுகையும் ஒன்றேடொன்றுதாக்கும்படியாக வில்லேவளைத்துத்தொடுத்துவிட்டார். அக்கணைகள்போய்ப் பாலகேந்திரஞ்சிய சம்புமூர்த்தியால் கொடுக்கப்பட்ட கசைத்தைப்பேறித்தக்கொண்டேபோகமாட்டாமல் அதன்மேல் மோதிநிற்கிறதைக் கண்டேரா சாமலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய சக்கிரவர்த்திதிருக்குமாரர் கடாகத்து, ஓஹோ இதாசங்கரனுல் கொடுக்கப்பட்டவசமென்று யூகித்துணர்ந்து வாள்நிரத்தைத் தொடுத்தெய்தார், அதுபட்டமாத்திர

ரில் அந்தக் கவசமானது அள்ளூறுன்று மேருமலை
யைச் சூழ்ந்துலாவுகின்ற சூரியன்பூமியில் விழுந்துவிட்
டதுபோலத் துண்டு துண்டாய்க் கீழேவிழுந்து விட்
டது. அப்படிமிகுந்த பிரகாசத்தையுடையகவசமானது
கொறுங்கி யுதிர்க்கமாத்திரத்தில் கும்பகர்ணன் இரண்
டுகண்களிலும் அக்கினியைச் சிந்தித் தனதுதோளைத்
தட்டிக்கொண்டு கர்ஜித்து அநேகரை ஜெயம்பெற்ற
ஒருவச்சிரகண்டத்தைக் கையிலெடுத்து இந்தவான
சேனையை யெல்லாம் குழம்பாக்கி விடுகிறேனென்
று பூமியை அம்மியாகவும், அந்த நெடுந்தண்டத்தை
அதற்குழவியாகவும், வானரங்களைச்சுண்டாங்கிப் பொ
துளாகவுக்கொண்டு கிரமக்கிரமமாயரைக்கத்தொடங்கி
னன். அப்போது ஸ்ரீராமபாணங்களில் ஆயிரம்பாணங்
கள் ஆகாசமெல்லாம்பதக்கதேடினதுகள். ஆயிரம்பாண
ங்கள் கும்பகர்ணன்மீதுபாய்ந்ததுகள். ஆயிரம்பாணங்க
ள் அவனுடைய பெரியமலைபோன்றமார்பைச்சல்லடை
க்கண்களாகத் துளைக்கப்பட்டதுகள். ஆயிரம்பாணங்கள்
அவனுடலில்தைத்து உருவிப்போகாமல் உள்ளேயே
தைத்துகொண்டதுகள். ஆயிரம்பாணங்கள் அவனைஎதி
ர்த்துக்கொண்டுவரப்பட்டதுகள். இப்படியாக ராமபா
ணங்கள் அவனைவருத்தினபோதிலும் அவன் கர்ஜனை
யிட்டுக்கொண்டு காற்றடியைப்போலே கிதியென்று
சரிகுற்றிவந்தான். அப்போது லேமேகம்போன்ற ஸ்
யாமளமேனியையுடைய ஸ்ரீராமர் அவனைப்பார்த்து இ
வன்கையில் தண்டாயுதமிருக்குமேயானால் நம்முடைய
வானரசைனியங்களிருக்கமாட்டாதென்றுணர்ந்தும்,
பத்துக் கூரியபாணங்களைவரிசையாகத்தொடுத்து, எய்
தமாத்திரத்தில் அந்த வச்சிரதண்டமானது துணிக்கை
துணிக்கையாய் வெட்டுண்டது. பெரிய வீரகண்டாம
னியைத்தரித்தக் கும்பகர்ணன் வடவாமுகாகினியை
ப்போல் பெரிய வட்டாகார ல்வர்ன கேடகமொன்
றையும் ஒருகூரியவாளாயுதத்தையும் கையிலெடுத்துக்
கொண்டான். அப்படியவன்வானரகைகளிலெடுத்த உட
னே வானரவீரர்களெல்லாம் தைரியங்குறைந்து காலா
படைகளிலும் காலெடுத்தோடத்தலைப்பட்டார்கள். தே
வர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றுத் தலைகுட்டாமல் மறை
ந்துகொண்டோடினார்கள். என்படைத்தலைவரைவேற்றிக்
கொண்டுதான் திரும்புவேனென்று கும்பகர்ணன் சொ
ல்ல அதைக்கேட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் கும்பகர்ண
னுடைய மலைபோன்றதோளை அது பிடித்திருக்கின்ற
வானாயுதத்துடனே துணித்துவிடக் கடவாயென்று
தேவர்களெல்லாம் வாழ்த்தும்படியாக ஒருபாணத்தை
எய்தார். அப்போதுலகங்களைக்கும் ராவணனுடையதலை
க்கும் கணக்குமுடிந்துவிட்டதென்று பாவமானதுமன
க்திலேகிட்டது. கபினையானது ஆநந்தித்துக் கொண்
டோக்கிவளர்ந்தது. ராக்ஷசர்களெல்லாம் தேகம் வெ
யர்த்து, மஹாகோடையானபுகர்க்காலச் சமுத்திர
த்தின் அலையைப்போல மனம் லக்கியற்றார்கள். இப்படி
யாகும்படி கும்பகர்ணனுடைய லதையானது தே
வேந்திரனுடையமேனியிலுள்ள எண்ணூற்றெம்பாரு அ
ம்புகளால் இழிபட்ட புண்களுடனே வானரயுதத்துட
னே அற்றுவிழுந்தது. அதிவீரனான அந்தக்கும்பகர்
ணனிடத்தில்சீச்சைகேட்டு வாங்கினுர்;வேயாருமில்ல
து வேறேயும் வீரர்களுண்டென்றுசொல்லுவதற் கொ
ருவராலுமுடியாது. அப்படிப்பட்டவீரனானகும்பகர்ண
ன்குருத்துத்தோளைவாளாலறுத்துவீழ்ந்தவலதுகையை
இடதுகையிலெடுத்து வீரகர்ஜனையை யிட்டுக்கொண்
டு வானரப்படையிற்பிரவேசித்தடித்தபோது வான
ரக்கூட்டமெல்லாம் பல்லே இளித்துக்கொண்டு ஓட்டம்
பிடித்ததுகள். மஹாதாதாவான ஸ்ரீராமச சந்திரமூர்த்
திகாத்துக்கொண்டு நிற்கும்போதே வானரசேனையைக்
கொன்னைகொன்னையாக யமலோகம் அடையும்படிமுன்
னிலும்மூன்றுமடங்காகச் சிதைக்கின்ற குறிப்பைப்பா
ர்த்து இக்ஷவானரசமுத்திரம் இன்றையோடு காசமாய்
விடுமென்ற துக்கத்தினுலுயிர்வாடி, இருக்கும் கையை
ப்பார்க்கிலும், அநுக்கைக்கே மூன்றுலோகத்தாரும்
பயந்தார்கள். தன்னைக்கண்டு வானரப்பெருங்கடலான
து முதுகுகாட்டியோடவும், யானைப் பிணங்கள்மேலே
மிதக்கும்படி இவன்கோவிலிருந்து வழிந்த ரக்தஆறு
களோடவும், ஆகாயமார்க்கத்தில் தேவர்களெல்லாம்ப
யக்கோடவும், துண்டுதுண்டாக லங்கையிலுள்ள பொ
ருள்களும், மலைகளும், கடலும் நிலைகுலைந்துபின்முடை
ர்ந்தோடவும், மேகங்களெல்லாம் சின்னுபின்னப்ப
ட்டுச் சிதறிப்போகவும், கும்பகர்ணனுனவன் ஆண்மை
ஹும்போன்ற மஹாவீரரான ஸ்ரீராமனை நோக்கி அதி
வேகமாகவந்தான். சிதறுண்டதேவர்களெல்லாம்ஸ்ரீரா
மரைநோக்கி சுவாமீ ! இந்த ஒருவகையையும், இப்போ
தே அழித்துவிடவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துவணங்
கிநிற்க, இவனுக்குத்தேரல்லியடைந்து கைக்கெட்டாமல் ஓலிக்துகின்று, இவன்வாழ்நாள் முடிவையும், பயத்
தினுல் மறந்துவிட்ட யமனுக்கு இப்போது இவன்கால
ம்முடிந்ததோ இல்லையோ என்றசந்தேகமும் ஒருவே
னே எதிர்ப்பட்டாரென்ன பொல்லாங்கு வருமோ வெ
ன்றிருக்கபயசக்தேகமும் நீங்கும்படி, தித்திய ஜெயப்பி
ரதாபரான ஸ்ரீஜானகிநாயகர் ஒரு திவ்வியபாணத்தினு
லே அந்தஇடதுகையையுமறுத்து வேறொரு சேதுகட்
டினதுபோலச் சமுத்திரத்திலே விழச்செய்தார். அப்
போது அவன் அணிந்திருக்கிற வச்சிர கவசமானம்
விருத்தராசாரமாகத் தோன்றுவதினுல் வந்திர மலைக்கு
ச்சமமான புஜமானது, தேவர்களெல்லாம் பாற்கடலி
ல் அமுதமுண்டாகும்படிக் கடைந்த அந்தக்கரல்,தில்
சந்திரனென்கிற பெருந்தறியிற்சேர்த்திருந்தமந்தரகிரி
யைப்போலவும். அல்லாவிட்டால் வெள்ளை நிறமாகிய
வாசுகியென்கின்ற சர்ப்பராஜனுல் சுற்றிக்கட்டிய அந்த
மலையைப்போலவுமிருந்தது, மேலும் தன்னிறத்தக்கு
த்தானே ஒப்பான பெருங்கடலில் விழுச்செய்தபடியினு
லும் நெருங்கியநோகைகளையுடையதான சொர்ணமய இ
நகுகவின் கடவிசையால் முடிக்கப்பட்ட செய்கையாலு
ம், சிர்விகாரியான ஸ்ரீயப்பதிவைவகாரமானஸ்ரீராமமூ
ர்த்தியின் நியமனப்படிநடந்தன்மையினுலும், கூர்மை

யான ஸ்ரீராமபாணமானது பெரியதிருவடிகளாகிய கரு
டபகவானைப்போலவும் அந்த உயர்ந்தநோளானது அ
க்கருடபகவான் அநாயாசமாக எடுத்துவந்து கடலிலிட்
ட மந்தரகிரிக்குச் சமானமாகவுமிருந்தது. இப்படி இர
ண்டுதோளும் மற்றபின்பு கும்பகர்ணன் உலகத்தையளவி
ட்ட திரிவிக்கிரமமூர்த்தியானவர் தினக்தோறும் சூரிய
ன் சுற்றிவருகின்ற மேருமலையை உள்ளேகுடைந்து ஓ
ருபறையாக்கி ஒரு கீண்டகுழற்றியை வலக்கையிலே
ந்தி அடித்து முழக்கினுற்போலப் பெருங்கூச்சலிட்டுக்
கொண்டு வானரசேனைசமுத்திரத்தைத் தலையும்தோளு
ம் கையும் எழும்புமாகச் சின்னுபின்னமாய் ரக்த ஆற்
றினுடன் பெருக்கெடுத்தோடக் கலக்கிவிட்டான். நில
ம், நீர், தீ, காற்று, என்னும் பூதங்கள் கான்கும் அகர
வடிவாகி ஒருவராலும் கொல்லுதற்கைசாரத பெரிய
தோற்றத்தைப் படைத்துலக்தைப்போலச் சீவகோடி
களையெல்லாம் சம்ஹரிக்கிறவனும் பிரளயகாலத் தெம
னுக்கொப்பாகக் கோபமுற்று சங்கிராமவீரர்களுக்குத்
தலைமைபெற்று யாதொரு விஷயங்களிலும் தனக்கு
த்தானே சமானமானவனென்கின்ற பிரபலமுற்று வா
ழ்ந்திருந்த கும்பகர்ணனுடைய மலைபோன்ற கறுத்த
வலதுகையை விஜயதோண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்
தியானவர் தன்னுடைய வடித்துக் கூரிட்டுப்பகைவர்க
ளுதிரத்திற்காய்ச்சித் தொனைபவிட்டுப் பொற்கட்டு வ
ச்சிரக்கட்டுகளிட்டுச் சிறப்பும்மூர்த்தியாகிய மயிலிறகுகொ
ண்டுகைச்சொரிந்திட்டு விளங்கத்தக்க அதிதீக்ஷ்ணவி
யமுள்ள ஒரு கூர்மைபொருந்திய பாணத்தினுல் கதறப்
பதறச் சிதறத்தக்கதாக அறுத்துப் பூமியில் விழும்படி
யாகச்செய்தார். அப்போது கும்பகர்ணன் அழகு பெற
த்தக்கதா யொன்றுடனொன்றுசேர்த்து வரிசைவரிசை
யாக அமைத்துவைத்தபோற் பிரகாசிக்கின்ற தக்ஷ
ந்திக்கென்கின்ற நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களோடு சம்பந்தப்
பட்டு முதன்மைபெற்றிருக்கின்ற இளமைதங்கியவெள்
ளிய முன்றும்பிறைச்சந்திரனைத் தண்டிட்டு வைத்தது
போலச் சொலிக்கத்தக்க கூளலாகிய இரண்டுவக்கிரத
ந்தங்களிரண்டு கடைவாயிலும் தோன்றும்படியானவா
யிலிருந்து ரக்தவெள்ளமானது மலையிலிருந்துகாசைதா
ராயாகப் பெருக்கெடுத்தோடிவருகின்ற அருவிகளைப்
போலத் குபீர்குபீரென்றுபாய்ந்து வருவதினுல் மாலை
ப்போதில் காணப்படுகின்ற செக்கர்வானம்போலவு மி
ருந்தது. இந்தப்பிரகாரம் கும்பகர்ணன் தன்னுடைய
அகண்டவாயைத்திறந்துகொண்டு தன்னெருகாழேந்த
மையால் மற்றெருகாலினுல் நடக்கத்திடமிலலாமல்கு
த்திக்குந்திப் பூமி குழிபடும்படியாகவும் கடல்நீர்கொதி
த்துக்கொப்புளித்துத் தத்தளித்துக்கலங்கி வழியும்படி
யாகவும் அதிவேகமாயோடி வானம்பாடிப் பறவையை
ப்போலவும், பங்தைப்போலவும் விசைகொண்டு பூமியி
ருந்தெழும்பி ஆகாசமார்க்கமாகத் தாவிக்குதித்துநின்
ற தனதிரண்டுபெருங்களிலுமுள்ள அதேகம்பெரியமலே
களையும், குன்றுகளையும், மரங்களையும், மற்றமுண்டா
ன எல்லாவஸ்துக்களையும் கையிற்பறித் தெடுத்துக்கொ
ண்டு இடசரி வலசரி வலசரி இடசரியாகச் சுற்றிக்
கறகறவென்று சுழற்றிக்கொண்டு,ருராவெளிக்காற்றை
ப்போலத்திரிந்து கட்டுக்கடங்காத மதயானையைப்போ
லக் கண்களிற்பீப்பரக்கத்தக்கதாக ஆக்ரோமித்துக்கொ
ண்டுவானரப்படைகளின்மேல்தாவிவந்தான். அப்போ
தைக்கண்ட எம்பெருமானுகிய உத்தண்டசண்டபுரி
சண்ட பிரபல கோதண்ட தீக்ஷாகுருவான ஸ்ரீரகுநந்த
னர் தனக்கினியனாகிய பூமிப்ரபட்டியினுதல்சக்தம
யாகிய பெரியபாரமானது நீங்கிப்போகவும் வேதங்க
ளனில்லாத சந்தோஷத்தினுலாநந்தக்கூத்தாடத்தக்க
காகவும் பொன்னுலகவாசிகளென்கின்றதேவர்களுடை
ய மனத்துயரந்தொலைத்து போகும்படியாகவும் சகஸ்
சர்களென்கின்ற விஷப்பூண்டுகள் வேரற்றுச் சாகத்தக்
கதாகவும் அக்கினிமுகாஸ்திரத்தையெடுத்து அதற்கு
செய்யவேண்டிய மந்திராகுதிகளைக் கிரமப்படிக் கொ
டுத்துத் தொடுத்துவிடுத்தார். அப்படிதொடுத்த அக்கி
விமுகாஸ்திரமானது அதிவிரைவாகப்போய் அந்தக்கு
ம்பகர்ணனுடைய இடதுதாலியு மதுத்துத்தன்னை.
அப்பால், கிழிய குன்றுகளுக்குச் சமானமாகிய நிரண்
டு கால்களும், கைகளும், அதுபட்டும், பெரிய மேருநி
நியையொத்த ஸ்தூலதேகமும் லகுவும் பாணங்களாலல
ல்லடைக்கண்களாகவும் சில்லிசில்லியாகவும் தொளைப
ட்டும் சற்றும் வியசனமில்லாமலும் பயப்படாமலும் தி
டசித்தத்தையுடையவனும் முன்னிலு மதிக தோபங்
கொண்டு முகமென்கின்ற கறுத்த ஆகாயத்தில் சோபா
க்கினியான மின்னலானதுநோக்கபேரோசையாகிய
இடிமுழக்கம்போல இடைவிடாமல் கர்ஜனை செய்து
கொண்டிருக்கின்ற கும்பகர்ணன் தன்னிரண்டு கைகளு
ம் காலு மதுப்புண்டகளால் பூமியில்விழுந்தபடியே உரு
ண்டுபோய்க்குகைக்கொப்பான வாயினுலே அங்கே கா
த்திரமாயோங்கி வளர்ந்திருக்கின்ற மலைகளைக்விழு
ங்கிபோன்ற பற்களினுல் நறநறவென்றுகடித்துச் சுக்கல்
சுக்கலாகப் போம்படிச்சிதைத்து உமிழும்போது தனக்
குள்ளடங்காத கோபாக்கினியானுண்டான கனச்சுட
ர்முனது அந்த மலைப்பொடிகளை கான்கு திக்குகளிலும்
கொண்டுபோய் எறிவதினுல் அங்கங்குள்ள அனேகவா
னரசேனைகள் நசுக்குண்டு மாய்ந்துவிட்டதுகள். இதல்
லாமலும் கும்பகர்ணனுனவன் மேலுமேலு மதிகரித்தி
ன்ற பெருங்கோபத்தினுல் கண்களென்கிற பொறிகளினி
ருந்து அபரிமிதமாகப் பறக்கின்றநிப்பொறிகளானவை
எட்டுத்திக்குகளிலும் போய்ப்பாய்ந்து தியிக்கும்படியா
கப்பார்த்து எட்டாத ஒருபொருளை எளிதிற் துரட்டிக்
கோல்கொண்டு இரித்துக் கொள்ளுகிறதுபோல முத்
துக்களைச்சொரிகின்ற மூங்கில்கள்வளர்ந்தடர்ந்திருக்கி
ன்ற ஒரு பெரியமலையை அதுவுச்சியோடுதன்வாயுதட்
டினுற்பற்றி வேறதக்களைக்கொண்டுபறித்தெடுத்து கழுகு-காக
கை-பருந்து-முதலியபறவைகள் வட்டமிட்டுப்பறக்கவு
ம் நாய்-நரி-ஓநாய்கள்-கழுகைகளெல்லாம் மு
ழக்கவும், உதிரக்தோய்ந்திருக்கின்ற ரணகளமெல்லாம்
நிலைகுலையும்படி பெரிய மிலத்துவாசம்போன்ற வாசனை

வைத்துநி ஆக்கிரமித்தட்டகாசஞ்செய்தபோது முன்
னம் வேதங்களுக்கு மேட்டப்பட்டாத பரப்பிரம்ம ல்வரு
பமாகிய ஆதிமூலமேயென்று ஓதிவணங்கிய யானையின
று வேதனையை நீக்கும்படியாக முகலையைச் சம்வரித்
தாதகித்த எம்பிரான்கிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் மதுக
ரங்கள் மதுவுண்டு நீதங்கினப்பாடி வசஞ்செய்யும்படி
முகையவிழ்ந்து மகரந்தப்பொடிகளே வீசுகின்ற செந்
தாமரைமலர்போன்ற தமது திவ்விய திருக்கண்களால்
கடாட்சித்தருளிருந்த ஆச்சரியமுற்று இத்தக்கும்பகர்ண
னுவன் கைகால் முதலானவைதறிபட்டுத்தரையில்வி
ழுந்தும் அதிக ஆங்காரத்தோடு பயமென்பதைக் கடக்க
வோட்டி வீரவைராக்கியத்தைப்பராட்டிவரை சை
னியங்களோத் திக்குமுக்காடும்படிவாட்டித் தனக்குண்டா
ன வல்லமையைக்காட்டி நிற்கின்றபோதே இவனன்றோ வி
ல்லவனென்று முக்கின்மேல் விரலைவைத்துச் சபாசெ
ன்றுமெய்ச்சினர். அந்தச்சமயத்தில் உலகத்தைச்சூழ்ந்
துகொண்டிருந்த விருள்போன்ற பெரும்பனிக் கூட்ட
மானது சூரியகிரணங்களைக்கண்டு நீங்குவதுபோலச் ச
க்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய கோடிசூரியப் பிராகாச
ம்பொருந்திய அழகிய முகாரவிந்தத்தைக்கண்ட கும்ப
கர்ணனுக்கப்போதுகல்லவிவேகம்பிறந்து தானவராகூ
சுல சம்ஹாரமூர்த்தியும் கௌசலகுமாரரும் மலைகள
ஞ்சுக்கக பருத்துயர்ந்த திருத்தோள்களை புடையவரு
மாகியபுருஷோத்தம ஸ்ரீராகவபிரானேப்பார்த்து ஐயோ
இந்த உத்தமருடைய கையிற்பற்றியிருக்கின்ற வில்லின்
வல்லமைக்கு என்னேப்போன்ற சத்துவீரனே! கைகால
ளற்று நிற்துவந்து சேனைகளிழந்து வேறேருதவியுமி
லலாமல் காற்றிற் பஞ்சுபோலப்பறந்து போவேனேயா
னால் எனதுமயனுகியராவணன்இந்தச்சக்திசூர்த்தியை
வெலலுவானென்று செலலவும் படுமோ! அல்லவே
ன் றேருவேனை அவனுக்குதவியாக ஆயிரம் ராவணர்க
ளை வந்தெதிர்க்கக் கூடுமானலும் அத்தனேபேர்களுடை
ய பிராணனையும் அவர்களுக் குதவியாகச் சேனைகளெ
ல்லாவற்றையோ! அத்தனேப்பேர்களுடைய உயிரையும்,
இவனைக்கோதண்டமானது கூறுதலுலகத்திற்குடி
யேற்றிவிடாமல் சும்மாவிட்டி விடப்போகிறதோ! காண்
அதன் பெருமையை என்னென்று சொல்லப்போகின்
றேன். அமில்லாத அகண்ட அண்டவெளியத்தைப்பெற்
று வாழ்வதற்கிருக்கின்ற இத்தராதலன் கரமதோய்த்த
கைகளித் தண்டவினக்கைத் தின்டும்படிவந்த விட்
டநாழுசியான்று தன்னுடைய பலத்துறைக்கு சாவது
போலச் சீதையென்கின்ற பெருபலைக்கொண்டு சிறை
யிட்டபோதே அவனுடைய வாழ்நாள் குறைபட்டதே
தவிர ராமபாணத்திற்குத் தப்பி ஒருக்காலும் பிழைக்க
ப்போகிறவனலலவே என்று பரபலதிமாகக் கும்பகர்
ணன் மலக்கில் நீன்று அதிக துக்காதிராந்தனுப்
பரிபத்தச கிக்குரப்போடியையும், செம்பஞ்சையும்
போன்ற செந்த உதிர ஆறுனதுபலதிசைகளிலும்போ
ல் அக்கங்குளவ மிக்பலம்பொருந்திய பெரிய தோ
ளையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும் கின்கக்களையும்
வாரிக்கொண்டோடுகிறதைப்பார்த்து உடல்வேர்த்து ஓ
வென்றூர்த்துச் சித்தங்கலங்கி அத்தக்கலக்கம் ஒருவித
மாகத்தெளிந்து சுவாமியினுடைய வல்லமையைக்குறி
த்து அளவில்லாத சக்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கினவனு
ன கும்பகர்ணன் தனக்கெதிரேசேவைசாதிக்கின்றகரு
ங்கடல்வண்ணனும் கிருபாசமுத்திரனுமாகு ஸ்ரீராமபி
கருடையதிருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துச் சிலவார்த்
தைகளே வணங்கிச்சொல்லுகிறான்.

க வி.

புக்கடைந்தபுறவொன்றின்பொருட்டாகவுயிர்ப்க.....*
மைக்கடங்காமதயானேவரன்வேந்தன்வழிவந்தீர்.....*
இக்கடங்களுடையீர்கிரம்பினிதிர்த்தும்முடைய.....*
கைக்கடந்தாலுயிர்காப்பக்கட வீரென்சகிக்கட்டால்(க)
நீதியால்வந்தகொருநெடுங்கருமமெதியல்லால்.....*
சாதியால்வந்தகுலநெறியறியாரென்தம்பி.....*
ஆதியாயுணடைந்தானசருருக்கொண்டமைந்த.....*
வேதியாவின்னமுனக்கடைக்கலமான்வேண்டினேன். ()
வெல்லுமாறினைக்கின்றவேலரக்கன்வேரோடும்.....*
கல்லுமாமுயல்கின்முனிவனென்றுங்கறுவுடையான்...*
ஒல்லுமாறியறுமேலுடன்பிறப்பின்பயனேரன்.....*
கொல்லுமாலவனிவனைக்குறிக்கோடிகோவிக்கா...(ந)
தம்பியெனகினைக்கிரன்கறிரத்தானவன்றந்த.....*
நம்பியிவன்றனைக்காணிற்கொல்லுமிறைஞல்காளுல்.....*
உம்பிலைத்தானுன்னைத்தானுமினைத்தா னெருபொரு
எம்பியிரியலருவருஞ்சியால்வேண்டினேன்.....[தும்
மூக்கிலாமுகம்வந்துமுனிவர்களுமமரர்களும்.....*
கோக்குவார்கோக்காமுன்னெருகணையாலென்கமுத்தை
நீக்குவாய்கேடியின்னெனிக்தலையைக்கருங்கடலில..[ன்
போக்குவாயிதுவெனக்குவேண்டினிற்பொருளென்று

என்பது.—ஒருவேவெனுல் வருந்தப்பட்டுத் தன்னே
அடைக்கலம்புகுந்த ஒருபுருவின் நிமித்தமாகத் தூலி
யேறினவனும், மேகத்திற்கும் பெர்துமுடியாத மகம்
பெய்கின்ற யானைச்சேனே யுடையவனுமாகிய வெற்றி
பொருந்திய கூரிய வானாயுதத்தைத் தாங்கிய திசிச்சக்
கிரவர்த்தி வமிசத்தில்வந்த தலதரித்த சாமலகுலதனோர்
தனே! சிறிச்சுவிரவர்த்தி செய்ததுபோல பல அன்பி
ன் டமைகளேச் செய்பலலிர்கள். உங்களுடைய திரு
க்கைகளால் செய்யவேண்டியகடமையாவது, வுங்கள்து
லமுழமையையும், உங்கள்பாணத்தால் தொளித்துவிடி
ர்களேயானல் எங்களுடைய இருவினைகளேயு மொழி
த்து நிதிசயங்த பாந்தாமத்தை யடையும்படி யெ
ஞ்ஞை ரட்சிக்குங்கடமையுடையீராவீர்கள். இதனே
யாம் வேதமுதல்வனுகவும், சுத்திரியகுலத்தில் அவத
ரித்த அந்த வேதப்பிரதிபாத்திய வஸ்துவுமாகிய ஓ! ஓ
யனே! சோதண்டக் கையனே! எம்மை ஆண்டருளு
மெய்யனே? என் தம்பி விபீஷணன் சகலராக்கர்களு
க்கும் செய்ய வேண்டிய நீதியா யமைத்த வேதமார்க்க
முமத்தை அநுசரித்தவனே அல்லாமல், எய்சன்சாதி
ருத்தியமாகிய அற்பமார்க்கத்தை அநுசரித்தவியான்.
அவன் வேதமார்க்கானுசாரி யாதலால், உன்பக்கலிலே

அடைக்கலம்புகுந்தான். அந்த அடைக்கலமானது யா
தொருபின்னத்தையும் அடையாம லிருக்கவேண்டு மெ
ன்பதையே இன்னமும் நான்வேண்டுவது, ஆகையால்,
எல்லாலோகங்களுக்கு மேலாகிய பரமபதகாட்டிலிருக்
கு அந்த அழியாத வீட்டைத் தருகின்ற வைகுந்தா!
முகுந்தா! கோவிந்தா! தேவாதிதே வெல்ல வேண்டு
மென்று கினைத்து வெறுவாயை மெல்லுகின்றவனும்,
வேல்யுதத்தைத் தாங்கியவனுமான என்தமபுன் ராவ
னன் இந்த விபிஷணன்உங்களுடன்சேர்த்து அவர்களே
வழியோடு வேரற்றுப்போம்படிச்செய்யக் கருதித்தரி
ருக்கின்றனென்கின்றவெண்ணங்கொண்டெனுவிக்கொ
ண்டிருக்கின்றனுனதால், இந்த உத்தமனுன விபிஷண
ன் மாத்திரம் தனியா யவன்கண்ணிலகப்படுவானேயா
கில் சகோதரவாஞ்சையென்ப தென்னவது மில்லாமல்
கொன்றுவிடுவான். திருபாஞ்சியாகிய ஏம்பெருமா
னே! அந்த விபிஷணனே எப்போதும் மறவாமல் திரு
வுள்ளத்திலவைத்துக் காத்தருளவேண்டும், இதல்லாம
லும் இந்த ராவணுதிராகூசர்கள் மாயாரூபிகளானதா
ல் எவ்வகைப்பட்ட உருவமெடுத்தேனும் கொல்லச் சி
த்தமாய்க் காத்துக்கொண் டிருப்பார்களென்பது யான்
மாத்திரஞ் சொல்லப்பாத்திரமே அல்லர் திருவுள்ளம்
திற்கெனிரதப்படத்தெரியவருமே ஆகையால் ஓகவாமி
உம்முடைய திருவடிவைகம்பியிருக்கும்தம்பியாகிய இனை
யபெருமானேயாவது உம்மையாவது அல்லது வாயுபு
த்திரனுகிய ஆஞ்சநேயனே யாவது, என் தம்பியாகிய
விபிஷணன் பிரிந்திருக்க வொட்டாமல் பாதுகாக்கவே
ண்டியவரமொன்றும், மேலும் மூக்கறுப்புண்டமுகமெ
ன்று என்னைத்தேவர்களும், சிஷிகளும்பார்த்து கைகொ
ட்டுவார்கள் ஆதலால் அவர்கள்வந்து பாராமுன்னமிப்போ
தே கரதூசணாதிகளைச்செய்யாமல் உம்முடைய இவ்வியாஸ்
திரத்தாலே என்கமுத்தைத்துணித்து தலையைக்கருங்க
டலிற்கொண்டுபோய் வீழச்செய்ய வேண்டுமென்றவர
மென்றும், ஆகையினித்த ஒன்றிலாசமாதானமே அடி
யேனுக்குக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கும்பகர்ண
ன்பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அப்போது ஜகத்திரக்ஷ
காகிய எம்பெருமான் இவன் வேண்டுதலுக்கினைந்து
அப்படியே யான் செய்விப்போமென் றறியாவரன்கொ
டுத்து, உடனே தனதுவஜ்ரிரவாகுவலய கடகங்களைத்
தரித்திருந்துகின்ற அழகிய இரண்டுதோள்களையும் பூரிக்கச்
சோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து காட்டி, விசைத்தயில
த்தினுட்டிக் காய்ச்சித் தாவையிட்டுச், சாணியிலாட்
டிக் கூரிட்டுத் தங்கக்கட்டுகள் பொற்கட்டிகளிட்டு கொ
ல்றைரு இம்மாம்பகழியிதனுகேபிட்டிய அதிகசம்ம
பெற்றிருக்கின்றதை ஒரு திவ்வியாஸ்திரத்தைதொடுத்து
தானே காதளவும் இழுத்து, கும்பகர்ணனுடைய நெஞ்
சு வலியமாய்ப் பிரயோகித்து துணிக்கப்பிறகு அந்த
த்தலையை ஆழிவேகமுள்ள வாயுவாஸ்திரமொன்று வி
ழத்துக் கடலிற்கொண்டுபோய் விழுந்தமபடியாகச்செ
ய்தார். அக்கப்பிரகாரமாகக் கும்பகர்ண னுடைய மலை
போன்ற தலையானது கடலில்விழுந்தபோது அதில்லா

சஞ்செய்துகொண்டிருந்த மகர மச்சியக்கள் முதலா
னஎல்லாச் சீவகோடிகளும் தட்டுக்கெட்டுகலங்கி நகங்
குன்டு கடல்நீர்ப்பெருக்கெடுத்து நான்கு திக்குகளிலு
மபோய்ப் பரவினது. அப்போது அங்கே கும்பகர்ண
னுடைய தலை புகைகளும்மிக்கொண் டிருக்கின்ற வாயி
லும், மூக்கிலும், காதிலும், கண்களிலும், நீர் கோத்து
க்கொண்டதனுல் கடலிலமுழ்கிவிட்டது. அதைக்கண்
டதேவர்களும், சிஷிகளும், வேதமார்க்கஸ்தாபகர்
களும், தேவதானஸ்திரீகளும், நாக்கள்நெருங்காய்க்கொ
ண்டிருக்கதனும்மினி அமிர்தத்திற்கொப்பான ஜலவி
லாசத தேக்கு ங்கும்படி ஆனந்தக் கூத்தாடினர்க
ள, அன்றியும் மூன்னம்கும்பகர்ணனுக்குப்பயந்து தோ
ற்றோடிப்போன வானர வீரர்களெல்லாம் மறுபடியும்,
ஸ்ரீராமபிரத்தில்வந்து சேர்ந்தார்கள். இதுபிப்படியிரு
க்க, இங்கே கும்பகர்ணன் மடிந்து விழுந்ததைக் கண்ட
ராக்ஷசஸ்திரீகளெல்லாம் ராவணனிடத்திற்கோடிஓயா
உம்முடைய தம்பியாகிய அதிபராக்கிரமசாலியான கு
ம்பகர்ண மகாராஜன் ஸ்ரீராமபாணத்தால் மடிந்தானெ
ன்றுசொல்லுமபடியாகப் போனுர்கள்.

கும்பகர்ணன்வதைப்படலம்-முற்றிற்று.

மாயாஜனகப்படலம்.

க வி.

அவ்வழிகருணைவாய்ப்பேரிழிலாண்மையெல்லாம்
செவ்வழியுணர்வுசென்றச்செப்பினுஞ்சுவைதிர...*
வெல்வழிமாயையொன்றுவேறிருந்தெண்ணிவேட்கை
இவ்வழியிலங்கை வந்தவியற்றியதியம்பலுற்றும்.....*

என்ன.—அவ்விடத்தில் கும்பகர்ணன்போய்செ
மிகுந்த அழகுள்ளபராக்கிரமங்களேயெல்லாம், வை
கமாசுக மெய்ந்நூல்செப்படிசொல்லினும், இவ்விதமை
கள்கிறைந்த துன்மார்க்கமாகிய ஒருமாயையைத் தனி
யேயிருந்து ஆலோசித்துச் சமாதானமாகாதகாரணத்தால் பிரதா
பலங்கேலாரம்பிவிடத்தில் செய்தவைதச் சொல்லத்
தொடங்கினேன். உலகமனைவர்க்கும் தனது மந்திரிகளில்
தனது குடிப்பெருமைகளுக்கிருக்கின்ற மகோதரனெ
ன்பவனுடைய முகத்தைப்பார்த்து உடல்வேர்த்து ஐ
யா! எனது மனதுக்கினிசைந்தமந்திரியாகிய மகோதரா
கள் சிலதையும் புத்திலாவி மனக்குறைவைத்திர்த்து
க்கொள்ளத்தக்கதாகிய உபாயமின்னதென் றெண்ணை
காடி அன்பரிடத்தில்வெளி எனதுகவலை நிவிர்த்தித்
காப்பாற்றக்கடவதுயென்று பரிதாபத்துடன் கேட்கவே
அதற்கு மகோதரனிடைக்கு, சுவாமி ராவணேஸ்வரரே!
உமதுபுகழ்தானே திருபமும்பூரித்தும்மருவும்படிப்பத்து
வமாக மாயமொன்றினைக்கோலுவென்னவி, அந
தச்சீதையை உன துபகாரத்தில்தானே யாகும்படி செய்
விக்கின்றேன். அதெப்படியென்றால் மருத்துவனேன்ப
னே உருத்தெரியாமல் அந்தச் சீதைக்குத் தகப்பனு
னகாதனைப்போ லுருவைமாற்றிக் கட்டிப் பிடித்துமு
கொண்வெத்து அவள்முன்னே விடிவோமாகில் அப்
போதே அவள்கண்பெயர்ந்து திடுக்கிட்டுவெயத்தானே

வந்து அணுய்மாட்டானோ! அனுவாள். ஆகையால் இதுவே தருக்தஉபாயமாகும், இந்தஉபாயத்தாலனது கோரிக்கையை நிறைவேறுவதுமிதே னென்று சொன்ன னைக் காமகோயால் மனவருத்தப் பட்டிக்கொண்டிருக் கின்ற ராவணன்கேட்டுத் திருஎன் றெழுந்திருந்து, ம கோதரனே மார்பினுகத்தழுவி என்அருமைத்தோழனே உன்னுடையகருத்தின்படியாக அதிகதிரத்தில் செய் வாயென்றுசொல்லி உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டு பாபிஷ்டர்களான ராகூசர்களென்கின்ற இருட் கூட்ட த்தை காசப்படுத்துக் தூண்டாவிளக்கையொத்துப் பிர காசிக்கின்ற சீதாபிராட்டியார் மகோதரனுடைய மய வஞ்சனைகளுக்குப் பயப்படுகின்றாரோ? இல்லையோ அதைக்காணும்படியாகப் பலராகங்களைப் பாடத்தக்கவ னடினக்கள்மோய்த்து வாசனைவீசுகின்ற புஷ்பங்களா ல் நிறைந்த அசோகவனத்தைநோக்கிப்போய், சித்தியா கந்தத்தைத் தருகின்ற ராகத்தையொத்த சொற்களையு டைய ஸ்ரீகருக்குளள சுத்தமான அவயவங்களோ யெல் லாம் ஒவ்வொன்றுக்குக்கூட்டியமைத்து, அளவிற்கற்ற அ ருமையான நற்குணங்களோயெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துச் செய்த சித்திரப்பிரதிமைபோலெழுந்தருளி யிருக்கின் ற சீதாபிராட்டியாரைத் துன்பப்படுத்தி வருனராவ னன் அவரைக்கண்ணுக்கண்ணி மிடாவைப்போன்ற க வ்வத்தைத்தினீட்சுகளும் தகத்தகாயமாயிலிராகசிக்கவும் இருள்போன்ற இருபதுதோள்களும் மணிக்கிருக்கிற, ஸ்வர்ணமயமாகிய மாலைகளானவை நீலமலையிலிருந் து அருவியாறுகள்விழுகிறதுபோலப் பிரகாசிக்கவும்ம த்தகுக்கவித்த யானையும் வெட்டப்பட்டதந்து ஒருயின க்காலது மற்றொருயினக்கைத் தாங்கி வருகிறதுபோல வும், மின்னல்கள்வரிசையாய்ச் சாய்ப்பதைப்போலச்ச முன்றினைத்த இடையானது வருந்தாமுறை, கொங்கையா கிய மலைச்சுமந்துசஞ்சரிக்க இயைகுங்கியமுன்று மடிகைச்சுத்திரனேயும், சேற்கண்களையும், வாளியு ம், வில்லையும், பழிக்கத்தக்கநெற்றியை யும், கண்களையு ம், புருவத்தையுமுடைய தேவமாதர்கள் முன்னும்பின் னுமாகியனியாகச் சூழ்ந்துக்கைகளில் விசுக்கைப் பி டித்துக்கொண்டெவரும், கட்டியக்காரர்கள் இரண்டுபே ர்கள்கிறும் எச்சரிகைப்பார்க்கென்று, இடமுழுக்க ம்போலச் சொல்லிக்கொண்டெவரவும், வெருவிகோதா டும்பரத்துடனேபோய், அக்கே இசா பிராட்டியாருக் தெதிரில் போட்டிருந்த பொற் பிடிசனத்தின்பேரில் சத்திரவட்டக்குடைகளியவும், தேவாகளேச்சிறையிலிட் டவெறதிபொருந்திய தோள்களுரிக்கவும், பாதங்களி ல் வீரகண்டாமணியசையவும், இருமருங்கிலும், ரம் பாரம்பிரீன் சாமரைவீசவும், உடைவாளேக்தாங்கியவ ருராஜரிம்ஹம்போல உட்காக்தான். அந்தப்படி வீற் திருந்த ராவணன் சீதாபிராட்டியாரைப்பார்த்து ஓபெ ண்கருக்கெல்லாம் நாயகமே! உனக்குஅடிமையாயிரு க்கின்ற என்விசேஷத்தைக்கு நீ இரக்கம்வைத்துக் காக்க ப்போகேறும், துன்பப்படுத்துகின்ற கொடியோனை சக்கிரன் என்றைத்துச் சூரியனிம்போல வேறுபாடில் லாமல் காணப்படுவோன் நெஞ்சில் சற்றுமிரக்கமற்ற ப ஞ்சபாணருடிய மன்மதனென்றும் பாதகன் வஞ்சனே யால் தன்னைக்கெஞ்சக்கெஞ்ச என்மீதுவிடுகின்றபாண ங்களுக்கு நான் என்றைக்கு லக்ஷியமில்லாம விருக்கப் போகிறேன். அல்லாமலும் வஞ்சனேயுள்ளவனுடிய ந ன்பெண்டிருவற்றிருக்கின்ற கஞ்சாகிய உன்னை என்னு ட்கொண்டிருப்பதால், அதைமாற்றிக்கொள்ளும்படியா ன உன்போகாமிர்த்தையிரும்பி காருக்குராளமெங்கே துவாடுகின்ற என்னுடைய சிக்தையை விட்டு நீக்காம ல் எப்போதும் குடியாயிருக்கின்ற உன்னை நினையாமல் ஆவியைவிட்டு நீங்குகிறதற்கும் பயந்திருக்கின்றேன். ஒ தேவாமிர்தம்போன்ற சீதா! காணுனக் கடைக்கலமி ல்லையோ என்னை மன்மதனுக்குத்தோற்கும்படி செய்து சந்திரனைக்கொண்டு என்மனத்தைசுடப் புவிபோற் சீவிவருகின்ற தென்றற்காற்றினுல் மோதும்படிச்செய் து வச்சிரமலைக்குச்சமானமான இருபதுதோள்களையு ம்மெலியவிட்டாய். அல்லாமலும் தேவர்கள் என்னிட த்தில்கொண்டிருக்த பயங்கரத்தையுங் கெடுத்தாயே! ஆனும் இக்தமட்டேனென்னை விட்டெனிலையோ அ லலது இன்னமென்ன துன்பங்களோ வினைத்துப் பின்பு உன்மனவதிசரிப்போகின்றனையோ! அதை அறிந் லேன் என்னுடைய மனேசம்பியமானசீதா! லோகத் களிலிருக்கின்ற பெண்களெல்லாம் நீயேயாகவும் அவ ர்களுடைய யெல்லாப்பெயர்களு முன்பெயராகவும் எ ன்னுடையபார்வையெல்லாம் நின்மேலாகவும், பார்த் தவிடங்களிலெல்லாம் மன்மதனுவு யிருக்கச்செய்து, அவனுடைய பஞ்சபாணங்களால் என்மேனி முழுவது ம்துளேபடும்படிப் பார்ப்பது, உனக் கழகல்லவே! அப் படியானுல் என்னுல் சகிக்கக்கூடுமோ! மேலும் இந்தி ரன்முதலிய தேவர்களும், மற்ற வெல்லாத்திவர்களும், பயப்படும்படியாக இத்தத்திரிலோகங்களேயும் ஏகச்சக் ராதிபதியாக அரசுசெய்கின்ற எனக்குச்சகலரும்பய ந்து நடப்பார்களேயல்லாமல் நான்யாருக்காகிலும் பய ந்து உயிர்பெற்றிருக்கதுண்டோ? ஒருபெண்ணிடத்தி ல்வைத்த ஆசைதேயானது, இப்போ திராவணனைக் கொன்றதென்றுலகத்தார் சொல்லுவார்களேயானில் எ ன்னுடையஆண்மையானதுவியர்த்தமாய்ப்போய்விடுமே ல்லவோ! மேலும் உன்னுடையதுணையான்வனுந்தில ரான்கழியுமேயானில், இந்தக் காமதேயானதூ என்னு டையஆவியைக் கொள்ளைகொண்டுவிடும். அப்போ து யாதொருபலனுமற்ற நாய்ப்பிறவியையல்லவோ ந னடையடைக்கது. அன்றியும் நான் ஆயிரம்பஞ்சதிகமா க என்னனுபவத்திற்கண்டு தெளிக்திருக்கின்ற இந்தக் காமியத்தைக்குறித்துச் சகஸ்திரகியாளிகள் காமப்ப ருவியென்று ஒருபிரிவை யேற்படுத்தி அக்காமப்பருப் பை பத்தென்று சொல்லியிருப்பதும்பொய்ப்பல்லவோ ருந்மத்த கல்லசெல்வத்தைப்போலவும், அயித்தத்தி னும் இனிமையாக யிருக்கின்றதீதா! இந்த உலகத்திற் பிறந்த என்னேயாதொரு பிரயோசனமுமடையாதவனை க்கவோ! நீ பெண்பிறந்தாய். உன்னுடைய அழகுக்கே

படத்தக்கஎன்னுடைய மானமானது என்னைக்கொல்ல காணுன்னை முற்றத்துபோலப்போய் இறக்த உயிரானது பிறைக்கத்தக்க சஞ்சீவிமருந்தால உன்னால் எப்போது பிறக்கும் பிழைத்தும்வருகின்ற என்னுடைய அருமை யை இங்கே அறியத்தக்கவர்களாரிருக்கின்றர்கள். முற் காலத்தில் தன்மீது மோகங்கொண்டுவக்க கவர்க்கலோ கத்தரசனுடிய இக்திரனேக்கூடச் சபித்திருந்த கௌதம மரிஷியினுடைய பத்தினியான அகலிகை யென்பவளுக் கு இந்த உலகத்தில் கீர்த்தியில்லாமற்போய்விட்டதா! இல்லையே தன்னம்போலொத்த மெலியதடையையு ம், குயிலுக்குச்சமானமாகிய சொல்லையுமுடைய பெ ண்ணனன்கே! நீ கேட்பாய்காநான் உன்மேல்கொண்ட காமநோய்க்கு அழகியகுறுதடவுரையொத்த உனதுசெ வ்வாயாயிர்தமே மருக்தல்லாமல் அதை நீக்கிக் கொ ள்ளுவதற்கானவேறெருமருக்திமும்மருக்துமுள்ளதோ என்று பற்பலவிதமாக முறையிட்டுக்கொண்டிராவ ணனெழுக்து நின்று நீலமலைகளுங்கண்டு காணும்படி யான தன்னுடைய இருபதுகைகளோடுங்கூலியின்பேரில் கூப்பிக்கொண்டு ஒரு சூரியனேப்பத்தாகப் பயங்கட்டது போலப் பிரகாசிக்கின்ற பத்துதலைகளும் பூமியிற்ப டிய லோகமாதாவாகிய சீதாபிராட்டியினுடைய தாம ணமலர்போன்ற இரண்டு பாதங்களிலும்பொய் விழுக் தான். அப்போது பிராட்டியார் புலியைக்கண்ட மானே ப்போலப்பயக்து மகேந்திர மலைபோன்ற கன் னிராகுயப்பெருகும்படியாக அழுதுகொண்டிலிலசொ ல்லத்தொடங்கினர்.

என்னவென்றால் அடாபாவி! நானுனக்குப் பச்சை நாவி! உனக்குப்போல்லாதசாலத்த ட ல் நானே யே போகப்போகிறதுண்ணவி? இப்போ செல் லுகிறதைக்கேளென்று அங்கிருக்த ஒருசிறிய பூரும்பை ப்பார்த்துச்சொல்லுகின்றர். ஒ ராவணத்துரும்பே! க ற்பென்னும் பதிவிரதாபத்தைப் பூண்டிருக்கின்றவர்க ளே இதற்குப்பேதமினல் பரிபாவ முண்டாருமென் பதைச் சற்றும்யோசித்தாகில்லையே! உன்னுடைய து ண்டீரமுள்ள கெஞ்சுசப்பினத்தும் வஞ்சகரான உன் பக்கத்தருடனே ராசமாய்ப்போரும்படிச் செய்யாமிட் டால் என்னுடைய கற்பினிலேமைக்கும், தர்மதேவதை யின் வல்லமைக்கும், என்னபெருமையுண்டாகப்போகி ன்றது. தேவதாரிர்ணயப்படி நிவ்வுலகில் வாழ்வற்றி ருக்கின்ற மனிதரேங்கள்தோறும் உயிருமவற்றுக்கே ற்ற கல்லுனர்வுமனமுமிருக்கின்றனவன்றே! அதை நீ எல்லாவழியாயோ? குகைபோன்ற உன்னுடைய சிக்தவாயினுல் தசரதவார்த்தைகளேப் பேசக்கேட்டி ர் உன்னே காசப்படுத்தாமற் கும்மாயிருப்பதாலுல் நீரா னென்னசொல்லமாட்டாய், என்னசெய்ய மாட்டாய், மேலும் சுவர்க்க லோகத் தரசனுடிய இந்திரனேயும், சத்தியலோக வாசியாகிய பிரம்மதேவனேயும், திரிபு ராந்தகனுடிய சம்பசிவ மூர்த்தியையும், ஸ்ரீவைகுண் டபதி யாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியையும், அவரவர்களுக் குள்ள வல்லபங்களோயும், நீ பார்த்திருக்தும் நீ அவர்க ளோடு சண்டைசெய்தேன் செயம்பெற்றேனென்று ம னப்பால்குடித்துச் சொல்லுகின்ற உன்னுடைய கட்டு க்கதைகளேச சுட்டுவிடக் கடவாய். ரனக்களத்திற்குப் போய் அங்குண்டானவீரர்களேயெல்லாம் பார்த்து வ ந்தேனென்று சொல்லுகின்றுயே! அது உண்மையா யிருக்குமாகில அவ்விடத்திருக்கின்ற என்னுயிர்போன் ற காயகராகியசுக்கிரவர்த்தியிருக்குமார் தம்முடைய கோகண்டத்தை காணேறிட்டு உன்கலையைத் துணித்து விடாமலிருப்பாரோ! ஆனல அவருக்கு நீ பயந்தோடி வக்துவிட்டாய்ப்போலகாணப்படுகின்றது. அன்றியு ம் இதுவரையில் நான் ஆகாரமென்பதில்லாமலும் அபி மானத்தினுல் உயிரைமாய்த்துக் கொள்ளாமலும் காளை முற்றும் மிகுந்த வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு உன் கண்ணெ திரே வாழ்வற்றிருக்கிறேனென்று நீ நினைக்கப்போகின் றாய். அப்படியல்ல கல்லொழுக்கத்தையே ஆபரணமாக த்தரித்திருக்கின்ற நீலமலேபோன்ற அழகிய திருமேனி யையுடைய புண்ணியவந்தரான என்காயகனைக்காண்பி தற்கும் போர்க்களத்தில் என்னுடைய கொழுந்தனா ன இளையபெருமானனவர் பின்னே காவலாகிற்கவும் மோதெரிர்துவருகின்ற உன்பக்ஷத்தலேகளையும் பக் தக்கலேயும் கின்னபின்னப்படுத்திச் சிதறிப்போக வடி த்து வெற்றிபெற்ற பிறகு என்பத்தாவான சக்கரவர்த் திருமுகதரிசனஞ்செய்வதற்கு மென்றே நீ நிச்சயமாக நம்பக்கடவாய். ஐயோ! ராவணத்துரும்பே! எனக்கும் என்னுடையகாயகாகிய அக்கலேசகாசாட்டினனுக்கும் உடலொன்டேயல்லாம ஜீவிசொன்றென்றுநீன் மக்க புத்தியைக்கி யுணர்த்துசொல்லுவாய். செக்தாமரை மலர்போன்ற கண்களேயுடைய ஒரு நீலமலையானது வில் லேந்திக்கொண்டு பார்த்தபார்த்த பேர்களுடைய மனத்தை வெட்டமடையும்படியாசச் செய்வதுபோலவி னங்கும் பெருமைபெற்ற புருஷோத்தமர் என்னுயிர்கள லவோ! அதை நீ யோசித்துப்பாரென்றுசொல்ல ராவ ணன்கேட்டுத் திகில்விட்டு இருபதுகண்களிலும் அக்கி னிக்கவாலையானது விசிர்படியாக யானேப்போல அதி கோபம்கொண்டுலோகமாதாவாகியசீதாபிராட்டியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ! பெண்கள் குயமே! நி புகழ்ந்துபேசுகின்ற அந்தராமன் என்னைக்கொன்று வி ட்டு உன்னைமீட்டுக்கொண்டு போனபின்பு அவனுடைய ஜீவசொத்துவாழலாமென்று நினைத்திருக்கின்ற உன்னெ ண்ணத்தைநான்பார்க்கின்றேனென்றுபுன்னகைகொள் ளி இதிருக்கட்டும் மின்னற்கொடிபோன்ற இ டையையுடைய சீதா! இக்கலகத்தில் உன்னினத்தா ர்முதல் மற்றெவர்களாகட்டும் தேவர்களாகட்டும் புன த்துழாய்மாலையைத்தரித்தவிஷ்ணுவென்றசொ ல்லுகின்ற ராமனுகட்டும் என்றெடுத்துப்பார்க்கையா னால் அவர்களேயெல்லாம் வேரோடுஅருந்செய்துபோ டேனே! நீ இதை காணேபோகாணப்போகின்றாய், முன் னமொரு குரங்குவந்து எதோபுலம்பிப்போன அந்தச் சொல்லேயும் அவர்களெல்லாரும் சமுத்திரத்தைபினை யிட்டுக்கட்டிலங்காபுரியை யழித்து வினைத்துக்கொண்டார்க

னென்று நீமனமகிழ்ந்திருப்பாயோனால் நானு மென்
னோச்சேர்ந்தவர்களும் என்ன மூடர்களோ அந்த நினை
வைமறந்துவிடு. மேலும் என்முன்னதந்தேன்றுகின்ற
எப்படிப்பட்டவஸ்துக்களானாலும் அதுகளெல்லாம் வி
வகின்முன் விட்டிற்பூச்சிபோலழிந்துபோய் விடுமெல்
லவா! அதிகபராக்கிரமசாலிகளான வெற்றிபெற்ற சில
ராக்ஷசவீர்களே அயோத்திக்கும் மிதிலாபுரிக்கும்போய்
அங்குண்டான உன்பந்துக்களையும், மாமிமார்களையும்
நீ பிடித்துக்கொண்டு வரும்படியாகவும் அல்லவென்று அவர்கள் எதிர்ப்பார்களாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய தலைகளையுமறுத்துப் பச்சையுதிர மொழுகும்படியாக என்னுடைய கண்முன்பாகக் கொண்டுவரும்படியாகவும் ஆக்ஞாபித்தனுப்பி யிருக்கின்றேன். என்றிப்படியாகப் பயமுறுத்தச் சீதாபிராட்டியார் இது என்னக்காலக்கேடாயிருக்கின்றது, நெருப்புக்குச்சமமான என்னை மாயவஞ்சனைசெய்து கொண்டுவந்துவைத்திருக்கின்ற சண்டாளர்களுக்கு எக்காரியத்தானருமையாகப்போகிறதென்று பற்பல ஆலோசனைகளைச் செய்து, பெருமூச்சுவிட்டு ஐயோ! இங்கே இப்படியாகவென்று என்தலையிலெழுதிய கபடனுடைய பிரம்மதேவர் அங்கே என்மாமிமார் முதலானவர்களுக்கு மிப்படியேயெழுதி யிருக்கமாட்டாரோ! ஆகையால் அவரும் கம்மிடத்தில் நல்லநிருபை யுடையவராகத்தானிருக்கின்றார். ஒருகாலத்திலும் தருமம்பொய்த்துப் போகாதென்று உலகத்தார்சொல்லுவார்களே! அத்தவார்த்தையும் பொய்த்துப்போகும்படிக்குத் தருமமும் பொய்த்துப்போயிற்றே வென்று சீதாபிராட்டியார் கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகும்படியாய்புலம்பிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது மகோதரன் மருத்துவனென்பவனை ஜனகராஜனைப்போல்நடிக்கத்துக் கையிற்கயிலிட்டுக் கட்டிக்கொண்டுவதிவேகமாயோடிவந்துகாலகோடிவித்திற்கொப்பானவனும்திக்கண்ணனுமான ராவணனுக்குமுன்னே யிருத்தினான். அதைச் சீதாபிராட்டியார் பார்த்து இதை மாய்கையென்றறியாதவராய் நெருப்பில்விழுந்த தாயைக்கண்ட குருகுபோலச் சகியாதவராகி உடல்பதைத்து க்கைகளைகொத்து முகத்திலிரண்டுகைகளாலும்மோதி யறைத்துகொண்டு செய்சொகிந்த நெருப்பை விதிக்கக் கூடாமைபோலத் தமது தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைப் பூமியில்படியவைபாமல்பதைபதைத்து உள்ளும் புறம்புங்கொதித்துக் கீழேவிழுந்து புலம்பத் தொடங்கினார். அதெப்படியென்முல், ஓ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்பதை மறைத்துவிட்டதோ! என்னுடையபதிவிரதாதர்மமானது இத்தலைமுறைதைக் கட்டிவிடுமே இந்தவஞ்சகன்சொன்னபடி ராகூதர்களுக்குச்தானே! அண்மையிருக்கத்தக்க, மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கத்தக்கதல்லவே! அதப்படியானால் நான்பிழைத்திருப்பேனென்று கமபத்தக்கதோ! என்று புலம்பிய எம்மாதாவாகிய சீதாபிராட்டியார் அவ்வேலைக்கிருக்கின்ற மாயா ஜனகனைப்பார்த்து ஐயா! என்தாயே! தாயே! பெரிய தகப்பனாரே! என்னை ஈன்றெடுத்த தாயாரை இப்படிக்கண்டு நான் பிழைத்திருப்பேனோ

சூரும், அநிவாளரும், மற்றபெரியோர்கள் யாவரும் தா மேயோடிவக்கு உம்முடையபிதாவாகிய இவருடைய பாதத்திலவ்ழ்ந்து சொன்ன எவலைச்செய்வார்கள். இ த்திரப்பாவையொத்த கீ இவனுக்குப் பெண்ணைப்பிற கதினால இத்தனேர மொருபிரயோசனத்தையும் கா ணவில்லே இன்னமும் அப்படியாமல் இப்போதே எல் லாகண்மையையும் இவரகடையப்போகிறார். இந்த முன் னுலேதச் செல்வத்தையும் உன்னியமனப்படி யாருக் குவேண்டுமோ ! அவர்களுக்குக்கொடுப்பாய், என் தெ ஞ்சினுலன இச்சையமாத்திரம் நிறைவேற்றவேண்டி மென்று, ர்வனன் சேஷ்டலக்கேட்டுச், சீதாபிராட்டி யார் எதிரேஇட்கிற அந்தத் துரும்பைப்பார்த்து, அ டாதுண்மார்க்கத்தாரும்பே ! இந்த லஸ்வரியங்களெயெ ல்லாம் பேறப்போகிறவன் இந்திரனும், உங்கள்பொ ல்வாழ்வான இந்த டகாசாஜ்ய முழுவதையும், விபி ஷணுவான் பெறப்போகிறன. தேவதேவராகிய ஸ்ரீச கிரவர்த்தித் திருக்குமாரருடைய திருக்கரத்தினுள்ள திவ்வியாயுதங்கள் உமார்பைப் சின்னபின்னப்பட படுவதைக்காட்டிலும் எங்களுக்கு மரணமே நலமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் நீலமேக ஸ்யாமள ரூபரான்வாமியினுடைய திருவடிகள் வைக்கூறதற்கு என்தலை ஈடினமாயிருக்கின்றது, உன்னைப்பார்த்துச் சிறைதுக்கொண்டே ஒருகிரவர்த்தித் திருக்குமாரருடை யகரம் முத்திரித்திருக்கின்ற பாணங்கள் உன்மார்பிலு குத்த லலைடைக்கண்களாய்த் தொளைக்கப் போகின்ற ன. அடாதுரும்பே ! உனக்குத் தகுந்த புத்திசொல்ல பிரோதிலவகர் ல்வாயின் தோண்டத்திற்பூட்டிய நாவினிருந்து மரிகலெல்லாம் நிகளிப் பொடிப்பொ நாயாய் உதிரும்படிப் பிறக்கப்போகிற திவ்வியகானே சைகின ! அடாதுரும்பே ! யாவருஞ் சொல்லிக்கொ ள்ளத்தவர்த்தையுமொன்றிருக்கின்றது, அதைச்சொ ல்லுகிறேன்கேள், கர்க்கைகள் உங்கள் மூக்குகளால் உ ள்ளுண்கைக்குத்தின்றதும்படியாகச், சென்தாமரைமல ரைபோன்ற கண்களையுடைய சுவாமியின் கோதண்டத்தி லிருந்து புறப்படப்போகின்ற பாணங்கள் வரப்போகி றகால், பிறகு உன அருகுள் ஈடிக்க எனிற்றுக்கி றமமார்க்கம் எக்கேடித் தாக்கோன்டே போய்கொறுகின்ற பிரசகதெனவைகம் கழுவப்போகிறதுகண், எங்கள் க ழ்விதினுடைய சமமுத்திரித்திருக்கிற பலம்பொருந் திய திவ்வியாஸ்திரசுகளினுலே கோதகத்தங்களையுடை ய பெரியவாய்க்ளோடெ கூடியுன்தலைகள் சிந்தியி எனப்பட்டச் தெறி நியு ரண்டுபோருபெயிறை சமா தானத்தை நினைபெதுமணி மாலிமாதரனை என் அ ரும்பத்தினன் துஞ்சினையன்வன்று சொல்லப்போகி றன். அதைத்தான் நாயினிரும்பிக் கேள்விப்படப்போ கின்றேன். கேள்விப்பட்டபோதுக்குச்செல்லாம் சீதோ தரமாய்ருக்கப்போகிறது. ரணகளத்தில் ஸ்ரீமகன் இகுவிழ்ந்து மரிஇயிசைஎன்றுகேட்டியபெருமான்பிரபோ கிப்பேரை பாணக்கள் உன்றிய, அலறுடலே நா உன்னினை, ஞ்யோ ! என்மகனிற்கானே யென்று கீ வமி ழுவொனவிபருதிறைதை எல்லாருங்கேட்டே சக் தோஷப்பட்டுச் சொல்லுகிறவார்த்தையைக் கேட்கப் போகிறாய். அடாகளனும்பே ! என்னுடைதாபி ராட்டியார் சொல்லக்கேட்ட மகாரதருஷ்டனுனரர்வண ன் அக்கினிபறக்கும்படிக் கண்களைவிழித்து, பலம்பொ ருந்திய தன்கைகளைமுறுக்கி, இருதில் பல்லாழுத்தக்கடி த்துச் சீறுதையின்மேற் பாயும்படி போடினபோது, துஷ் டமந்திரியாகிய மகோதரன், ராவணனைநோக்கி, உன் தகப்பன் வேண்டிய புத்திசொன்னவிசைவரள், நீர்கோ பிக்கவேண்டுமென்று சமாதானப்படுத்தத் திரும்பிவ ந்து அங்கிருந்த ஆசனத்தின்மீது உட்கார்ந்தான். பின் பு உயிர்போனவனைப்போலத் தரையில்விழுந்து கிடந்த மாயாவியான் சீதாபிராட்டியைப்பார்த்து, அம்மா ! நீ இந்தராவணன் இஷ்டப்படி இசையாவிட்டால்என்னே யும், என்குலத்தையும், நீயே சொன்துவிட்டவளாகிறு யென் றிப்படிப்பட்ட சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினுன்.

அம்மா சீதாய், தாமரைப்புஷ்பத்தின் மேலிருக்கின் ற சரஸ்வதியும், தன்னை அடையும்படி, விரும்பிமுயல்கி ன்ற எல்லாருக்கும் உரியவனாக விருக்கிறபடியினுலே யல்லவா ! அவனுக்குப் பொறுமைனென்ற பெயருண் டாயிருக்கின்றது. இது உனக்குத் தெரியாதா ? பாதி யாயிய ரான்பெற்றபெண்ணே ! உன்னிலித்தமாக என் னுயிர்போவது, உனக்கு நல்லதோ ! சிறையிலகப்பட் டு வருத்தப்படுகிற நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் ராஜனை இந்த்ராவணனுக்கும் பட்டபத்தேவியா யிருப்பது உ னக்குப்பிடிக்காததோ ! என்ன என்பக்கத்தருட்டை மிகுந்த ஐஸ்வரியத்தை அனுபவிக்கும்படி உயிர்வாழு ச்செய்து உன்னையும், இந்தக்கொடிய நிறைவினிருந்து ம் விடுவித்து இன்பமடையச் செய்யக்கடவாய் என்தா யேயென்று சீதாபிராட்டியாருடைய திருவடிகளுக்கருகே விழுந்து, இடியும் உருப்படி ஓவென்றலறுவதைக் கேட்டுச், சீதாபிராட்டியார், அரிதரி சதுமுக பஞ்சமுக தெய்வங்களுக்குந் தெய்வமே ! என்று சொல்லித் தம திரண்டு செவியையும் கெட்டியாய் மூடிக்கொண்டு புழு கவிப் பெருமூச்சுவிட்டு, உயிர்சோர்ந்து அழுதலுக்குத் கோபத்துடனே தாம்மிந்டிரன் என்பிதா ஜனகரா ஜா ! நீதிபானவார்த்தை சொல்லுவதாலேதுல்லாமல், உ யிரைநிகித்து இப்படிப்பட்டவார்த்தைகளைச் சொல் லுமாட்டாரே ! இது என்னவிபரீதமென்றபயத்து இடி யப்போல வாய்குழறிச் சிலமொழிகள்வெளிப்படுகின் ற. தர்மம் அழியவும், முறைதவறவும், வஞ்சகி யவம்சத்திற்கடித்த வீரத்தன்மைசமாகவும், சத்திய ஞ்சொல்லவும், நிந்தை உண்டாகவும், வேதசாஸ்திரிய மம் குலைத்துப்போகவும், ஆசாரம்பிழைபடவும், தே வர்களும், முனிவர்களும், சம்மதித்தவந்த புஞ்சியகவு ம், இப்படிப்பட்ட துர்வார்த்தையைச்சொன்னதும். நீ ன்பிதாவாகிய ஜனகராஜனுடையோ ! தர்மன் வழிமெ ல்லாம் அழியகேட்டாலும், தங்கள் தங்களுடைமை வாழ்வுகை மீறினதற்போதனும், நெஞ்சுபிளக் தும்படி அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு யேலாயுதம்வச் சூ சின்னபின்னப் பதித்தினபோதிலும் பெரியோர்கள் சொன்ன ஆஜ்ஞையின்படி வாழ்வார்களேயல்லாமல்மு றைமைகெட்டு அதர்மமிகளாய்ப்பிழைக்கிறசண்டாளர் களுக்குருட்பட்டி வாழ்கிற கூத்தினியர்களுமுண்டோ! ஐ யோ! பாவம், நியும், உன்பங்காளரும், இக்கப் பூலோ கமும், அழிந்துபோகுறும், கான்முறைமைகெட்டு உ யிர்வாழ்ந்திருப்பேலு! வச்சிரமலிக்குச்சமமான பலமு ள்ள திருத்தோளினிடத்தில் சுகரிசன ஆழவாணக்கர ன்திய ஆயிசக்கிருகாமன்னையுடைய சாகாதாது ஸ்ரீயப்ப நியாயிய ஸ்ரீராகவபிரானுக்கு அகங்கியசேஷமாயிருக்கி றகான் என்னுயிரைக்காக்கும்பொருட்டு இக்காயையு ம் மறந்தாலது கையாலேனுக்கொடுவேனே! அந்த ஸ்ரீ கோதண்டபாணியல்லாமல் அன்னியபுருஷர்க ளென் னருகேவந்தால் விளக்கில்விழும்விட்டிற்பூச்சியைப்போ ல மாண்டுபோகமாட்டார்களோ ! இராஜகிம்ஹாத்துட ன் வாழ்ந்திருக்கின்ற பெண்மிலவரும் சலதாசைச் சேற தைத்தின்று சிக்கின்ற ஒருசிறுகரிக்குட்டியோடும் வா ழ்ந்துகொண்டிருக்குமோ! இவன் காயிறுர்கடைப்பட் டவனுச்சே! கல்லது நீ எனக்குத்தகப்பனுயே! /அன போது வெற்றிமாலையை யணிந்த விரிசிகாமனியாகிய எச் ஸ்வாமியினுடைய கோதண்டத்துக்குப் பல்லான் கூறி அந்தஷில்லால் கரம் இருவரும் மிடக்கப்படுவோ மானுல் மீதுயோம் மீட்கப்படாவிட்டால் பிராணனேவி ட்டுவிடுவோம், எம்கென்ன ஆறைவத்தவிட்டதுவுப் படிக்கில்லைமல் தகாதசொல்லலீ கென்னவென்று ஒரு நிக்கையார்த்தகையைத் தேடிக்கொண்டாயென்ன, சீதாபிராட்டியார் சொல்லக்கேட்டு ராவணன். அப்படி யா ஆனதாகட்டும், இனிகடக்கிறப்டி கடக்கட்டும், இ தோ உன்கண்முன்விதினின்றனே! இவனலலிவே? உன் னேப்பெற்றனகாரஜன் இக்காகனைத்தில் இவனேக்கொ னறு உயிருடித்து விடுவேனென்று தன் உடைவா ரோ யுருவிக்கொண்டான். அப்போது சீதாபிராட்டியா னவர் அந்தத் துரும்பைப்பார்த்து அடாதுரும்பே ! நீ என்னேயும் கொல்லப்போகிறதில்லே, அலலாமலும் இ வனேயும் கொல்லப்போகிறதில்லே, இப்போது கீயுத்சா கப்போகிறதில்லே, இந்த உடலையும் அழிக்கப் போகிற தில்லே, கொல்லுந்தொழில உங்களுக் குண்டாருமா ! காளிக்குத்துன்பத்தைவேண்டி, அரியாதபித்தியை வடை யப்பேடுறேன். நீயேளன்பிராணநாயகனிடத்திலிவ்விய பாணங்களைவிடுன்பந்துசகிதமாய்க்கொல்லப்படப்போ கிறுயென்று சீதாபிராட்டியார்சொன்னர். அப்போது மகோதரன் ராவணனேபார்த்து தேவைவ்வரியருள்ள திரிலோகாதிபகருன தேற ராவணேவ்வா! இந்த ஜனக ன்மே லென்னதப்பிதம் இவனுலானமட்டும் வேண்டிரு னே! இவனக்கொல்லுறது உமக்கொருலகுரியமோ ! தமக்குப்பகையாய் வக்திருக்கின்ற அந்த ராமலட்சுமண ர்களே தெரித்துவிடுவோமானு லிந்தச்சீதைக் கப்புறம் போக்கடி யெங்கே இப்போது தகப்பனேக்கொன்றுவி தனென்றுக்கொண்டு இவன் எப்போதும்முன்பப்பட் டுக் கொண்டிருப்பானல்லவாவென்று நடிக்க, ராவண

ன் கோபமாயினவனேப்போல அவ்விருந்த ஆசனத்தின் மீது உட்கார்ந்த உடனே மலேபோலுயர்ந்துவளர்ந்த கு ம்பகர்ணன் ஸ்ரீராமபாணத்தால் இறந்தானென்றுவான ரவீரர்கள் காஞ்சித்துச்சொன்ன சபதமானது தேவர்க ளுடைய ஆனந்தகோஷத்துடனேவந்து ராவணன் செ வியில் துளைந்தது. அப்படிவந்து நுழையவே ராவண ன் கம்போடி வேலுபட்ட தேவலோகத்காருக்கும், வா னரசேனைகளுக்கும் பலம் அதிகரிக்கிறதற்குக்காரணம் வேறென்றுமில்லே. அந்த ரணகளத்திலிறந்தின்ற அக் த இரண்டுமனிதர்களுடைய வில்லிறபிறந்தகாணைசை யின் தருக்தவல்லமையே யென்பது எனக்கு நன்றுய்த் தெரிந்திருக்கின்றது. என்தம்பியாகிய கும்பகர்ணனுக் கு உதவியில்லாமல தனித்திருக்கும்படியான சமயத்தே நிட்டுவிட்டதென்று மனதில் துக்கமடைந்தான். அந்த ச் சமயத்தில் தோற்றுப்போன ராகூதசசேனைகடை லிறைபாகமிவிட்டுப் பறந்து வருகிறவனேப்போல ஒ ருதூதன்வந்து ராவணன் செவியில் மென்ன உம்முடை யதம்பி கும்பகர்ணமகாராஜர் வரிசைவரிசையாக வான ரவீரக் கடலேயெல்லாம் சிதறடித்துவிட்ட பின்பு அவ ரை ராமன் தன்னுடைய பாணத்தால்கொன்றுவிட்ட னென்று சொன்னன். அதைக்கேட்டு ராவணனுனவன் மரிவேடத்துடனேகூடித் தோல்றுனிவருகியனம்போ ல வெற்றிமாலையைத் தரித்திருக்கின்ற பத்துகிரீடங்க ளும் தரையில் சிழ்க்குருளப் பூமியில் வேருன்றிகின்ற மராடமானது தன்பருத்த பலகினேகளுடனே வேர்ப டிந்து மன்மேல்விழுவதுபோலத் திடீரென்று விழுந்த ருவரையொருவர் பிரிறதென்ற தன்பக் காங்கள் பி ரந்தகாள்முதல் இன்துலரையிலும் ஒருகாலுமடையாமற் ல் உயிரெறும் உடனிரண்டுமாய்ப் பிரியா திருந்தவ ன் இன்றைக்குத் தன்னிலித்தமாகத் தம்பி இறந்துபோ னுனென்று அறிவுமயங்கிப் பரவசப்பட்டு சமஸ்தலோ கங்களும் செவிபிடும்படிப் புலம்பத்தொடங்கினுன்.

கவி.

தம்பியோதானவராசாமரையின்காமுகும்.....*
தம்பியோகான்முகத்தோன்செய்மகுலத்தோன்முலோ
கம்பியோவிக்கிரகோகமப்பொறிதுடைத்த.....*
எம்பியேயாதன்னோவிவ்வரையுங்கேட்பேனே.....(க)
மின்னிலேயவிலோனேயாதனுவிழிகாண.....*
கின்னிலேபூமென்றெனுயிர்பெனிற்கிறேன்.....*
உன்னிலேமையிதாயினைடைக்கனிஞர்ப்.....*
பொன்னுலகமீளப்புகாசோபுகாசுரர்.....(உ)
வன்னெஞ்சாளியென்னேநித்துப்போய்வானடைந்தாய்
இன்னஞ்சிலரோடொருவியிற்பின்யாபிறப்பார்.....*
மின்னலுகவேலோய்விழியஞ்சிலைழ்கின்றார்.....*
தங்கெஞ்சுதாமேதடவாசோதானவர்கள்.....(க)
கல்லன்றேதிராடின்காதைதுக்காநோய்க்கும்.....*
மல்லென்றதோளாய்வடமேருமாறுடவன்.....*
வில்லொன்றுன்னினிலிருந்தனதென்னும்.....*
சொல்லன்றேவென்னோச்சுகின்றதுதோன்முல...(ச)

மாண்டனவாஞ்சூலமுஞ்சக்காமும்வச்சிரமும்.....*
தீண்டினவோவொன்றுஞ்செயலாற்றுவான்றெறித்து.*
நீண்டனவாமானுடவன்மெல்லம்புமெய்யுருவ.....*
நீண்டனவாயின்னமுய்யநின்முராந்தோணேக்கி....(இ)
நோக்கவுமெம்மிமசர்மானவுகொய்திலங்கை.....*
போக்கறவுமாதலன்முன் பொன்றவுமென்பின்பிறந்தா
மூக்கறவும்வாழ்ந்தேனெருத்திமுலேயிடைந்த. .....[ன்
ஏக்கறவாயின்னமிரேனேவுனேயிழந்தும்.....(சு)
தன்னேத்தான்றம்பியைத்தான்றனேத்தலேவனேத்தான்.*
மன்னேத்தான்மைந்தனேத்தன்மாருதத்தின்கரலேத்தா
பின்னேக்கரடிக்கிறையைத்தான்போர்முடித்தாய்.....[ன்
என்னைத்தான்கேட்கிலேனென்னனவாறிதுதான்...(ஏ)
ஏழைமகளிரடிவருடவீர்க்தென்றல்.....*
வாழுமனியரசுகிற்பூம்பள்ளிவைகுவாய்.....*
சூழுமலகைத்துணங்கைப்பறைதுவைப்பப்...; .....*
தூயிணமேற்றுயின்றனியோபோர்க்களத்தே.....(அ)
செந்தேன்பருகித்திசைதிசையுமீவாழ.....*
உய்ந்தேனினியின்முகனுமுனக்காவி.....*
தந்தேன்பிழையேன்றனிப்போக்கத்தாழ்க்கிலேன்.....*
வந்தேன்மெடரமதக்களிறேவந்தேருல்.....(க)

என்பன.—ஐயோ! தம்பி! கும்பகர்ணு! தானவர்க
ளாகிய தாமரைக்காட்டையிழித்து நசுக்கியிடும்படி யா
ன மதயானையே! பிரம்முதல்வருடைய குமாரனுக்கு
ப் பின்னேயாகப்பிறந்த புதல்விரமணியே! அரக்கர்குல பு
ருஷசிரேஷ்டனே! தேவேந்திரனுடைய பெயரைச் சு
வகிதெரியாமல் மறைய அடித்த என்பிளைபிறந்தவனே?
நானுன் விஷயத்தி லிக்தவார்த்தைகளுக் கேட்டுச் சகிப்
பேனே! இலேவடிவாய் மின்னலிப்போற் பிரகாசிக்கின்
ற வேலாயுதத்தையுடையவனே! நீ இப்போதடைந்தி
னது நிஜையாகிய மரணத்தை உன்கண்முன்பாக நான
டைதல் முறைமையென்றிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட நா
ன் இனி உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். உன்
றனை நீயே இப்படியாய்விட்டால் தேவேந்திரனர் ஐரா
வதயானையை கடத்திக்கொண்டு இனித் தம்முடைய சு
வர்க்கலோகத்திற்கு மறுபடியும்போய்ச் சேரமாட்டா
ரே! அப்பா! தம்பி! கும்பகர்ணு! கடின இருதயத்தை
யுடையனுகி என்னேவிட்டுவிட்டு நீமாத்திரம்போய் வி
ரகவர்க்கமடைந்தாய். இன்னெருதரம் நம்மில் ஒருதா
யெயிற்றிலு யார்பிறக்கப்போகிறார்கள். மின்னலு மொ
ரியில் தோற்றுவிடத்தக்க வேலாயுதத்தை புடையவ
னே! உன்கண்முன்வரப் பயப்பட்டுயிர்வாழ்க்திருந்த
தானவர்கள் எல்லாம் இனித் தங்களிஷ்டப்படி எல்லா
இடங்களையும் கடிந்திற் பிடித்துக்கொள்ளமாட்டார்களா
நல்லயுத்தத்தில்தோர்ந்த தோளையுடையானே! நீ ஸ்கா
நஞ்செய்யுங்காலத்தில் உன்காலைத்தேய்க்குங் கல் மேரு
மலையல்லவா! உன்னை ஒரும்னிதனுடைய விஸ்நாதது
கொன்று விட்டதென்று மிந்த அற்பச்சொல்லல்லவா
எமதி அரசனே என்னைச் சுட்டெரிக்கின்றது, ஆயுதங்
களிலெல்லாம் சிறந்திருக்கின்றவைகளான சிவனுடைச்
சூலமும், விஷ்ணுவின் சக்காமும், இந்திரனுடைய வஜ்
ராயுதமும் உன்மேல் வந்தகாலத்தில் உன்னைத்தொட்
டதுகளா? ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாமல் ஆகாசத்திலேயே
தெறித்து மீண்டுபோய்விட்டதுகளே! அப்படிக்கிருக்க
ஒரு அற்பமனிதனுடைய மெல்லிய அம்பு உன்தேகத்தி
லருவிக் தடாரித்துவிட்டதா! தங்கள் கோள்வலியை
ப்பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா
ம் என்தம்பியார் பார்க்கிறதற்குமில்லாமல்மாண்டுவிட
வும் சுலபத்தில் இந்த லங்கையை அவர்கள் கைப்பற்றி
க்கொள்ளவும் என்மாமனுயிமாரீசனிறக்துபோகவும்,
என்தங்கையாகிய சூர்ப்பகைை மூக்கிழந்துபோகவும்நா
ன்மாத்திரம் ஒருபெண்ணினுடைய போகத்தைநிச் நி
து அந்த ஆசையால் உன்னையிழக்கும்இன்னமிருக்கமா
ட்டேனே! அந்த ஸ்ரீராமனையும் அவன் தம்பியாகிய ல
க்ஷ்மணனையும் அந்தக் குரங்குப்படைக்குத் தலைவனு
ன சுக்ரீவனையும், அப்படைக்கு ராஜனுன சுக்ரீவனையும்,
அவன்மகனேயும், வாயுபுத்திரனுன அனுமானையும் இன்
னும் கரடிக்கிறைவனுன சாம்புவனையுங்கொன்று அவர்
கள்வேரைநீர்த்துவிட்டாயென்றகாள்கேட்காமல் இ
ப்படிக்கேள்விப்பட்டேன்! இதென்னகாரியமாய்முடிந்த
து-அப்பா? கும்பகர்ணு! இலங்கைப்பெண்கள் காலபி
டிக்கவும், குளிர்க்கதென்றல வீசுகின்ற ரத்தினமயமா
ன பள்ளியறையில்நித்திரை செய்துகொண்டிருப்பாய் நி
ப்போது பேய்கனெல்லாஞ் சூழ்ந்துகொண்டு முழுவ்
மெடக்கி வீரவிற்புடைத்துக் கூத்தாடுகிற ஓசையை
க்கேட்டுக்கொண்டு ராக்கதத்திலபுழுதிமெதையின்
மீத்தூங்குகின்றுப்பா! ஐயோ! தம்பி? நீ அப்படிக்
குகையும் நெடிதுத் செவ்வதேனேக் குடக்குடமாக
க்குடித்தக்களித்து வாழ்வுற்றிருக்கின்றதை நான்கேட்
டு இதுவரைக்கும் பிழைத்திருக்தேன். இனி இன்றைக்
கே என்னுயிரை உனக்குக் கொடுத்துவிட்டேன், இனி
ப் பிழைக்கமாட்டேன். நீ மாத்திரம் தனியாய் மாண்
டுபோக நான் தாமதித்திருக்கமாட்டேன். ஒப்பற்ற யா
னைக்குச் சமானமானவனே! இதோ வந்துவிட்டேன்,
வந்துவிட்டேனென்ற தக்சத்தம் ஆகாசம்பேரப்முட்
டும்படி இவ்விதமாகச் சொல்லிக்கூவி ஜானகிப் பிராட
டியாரைக்கொண்டு வந்து நெறையிட்ட தனது நிச்செய்
கையினுலே நேரிட்ட போரில் கும்பகர்ணன் மானவும்,
அது நிமித்தமாகத் தன்னையும், மற்ற அரக்கர்களையும்,
அழும்படித் தானேசெய்துகொண்ட ஏதுவினுல் அழு
விப்போனென்று பொருள்படத் தளுங்கிட்ட இராவ
ண னென்கிற பெயரின் காரணத்தைத் தோற்று விட்
தான்.

இப்படி இவன் அழுவதைக்கேட்டுக் கொல்வைக்கரி
போன்ற இகழ்துடிக்கவும், திருமேனியெல்லாம் மயிர்க்
கூர்ச்செறியவும், கயல் மச்சியம்போன்ற திருக்கண்கள்
நீர்ப்பட்டையவும், தமக்குள்ளே நெஞ்சம் பூரித்து நி
ருமுலைக்குடம்விம்மி, திருமேனி வாடினவாட்டம் நீங்
கித் தழைத்து மனமுவந்துபோனவுயிர்திரும்பி மாறுப்
படாதகற்பினையுடைய அந்தச்சீதாபிராட்டியார் இவ்வா
றுனதைக்கேட்டுப்பார்த்து அவருக்குத்தோழியாகவந்த மனித்

நதில் நிற்கின்ற திரிசடையைநோக்க சந்தோஷம்யாவரா
ல்சொல்லிமுடியப்போகிறது. கும்பகர்ணனுடைய பரா
க்கவும் வீரகாரமானகோள்களையு முன்னெருகாலத்
தில்கண்டு பயமடைந்திருந்த சீதாபிராட்டியார், அவ
னைத்தம்முடைய ஸ்வாமி! ஒருவராலுங் தடுக்கமுடியா
தபராக்கிரமத்தால் கொன்றுவிட, அந்தவார்த்தையைக்கா
தாரக்கேட்டு அழுதபானம் பண்ணினதுபோல உடல்
பூரித்தார். அப்போதுகண்டவர்கள் இவர் முன்னைய சீ
தாபிராட்டியாரல்லர, வேறெருருவரக்குமென்று நினைக்
கும்படியானுர். ராவணன் அதியுக்கிரகோபங்கொண்டு
இந்தஅநியாயமானலகத்தில் என்தம்பியின்மனைவியுடனே
அந்த நிரம்பமெனிதர்களையும், மற்ற வானரங்களையும்
கொன்று பிணக்காடாக அழித்துவிட்டு என்னைக்கும்
இறவாத முழுமூர்த்தினையும் அழியாத அமிர்தபானம்
பண்ணினதேவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவந்துசிறை
யிலேபோட்டிடுவிடுவேனென்று புறப்பட்டான்.

"அப்போது மந்திரிகள் சமாதானஞ்செய்யக் கொஞ்ச
க்கோபமாறி இதோ இந்தகூணமேபோய் அந்த மனி
தர்களைக் கொன்று அவர்கள்ரக்தத்தால் என்தம்பிக்கு
நிலநர்ப்பணஞ் செய்கிறேனென்று அந்தடதிக்குகளையு
ஞ்செயிக்கவனன ராவணன்கண்களில் அக்கினிசொரி
யும்படிச் சீறிக்கொண்டு சிங்காசனத்தைவிட்டுப்புறப்
பட்டிபோனுன். பின்புமகோதரன் இந்தகதியே நமக்
குமுண்டாகப்போகிறது. கும்பகர்ணன் பேய்களுழலு
கின்ற ரணக்களத்திலே மாண்டுபோனுனேயென்றுமெ
ய்ப்பதைத்தவனும், அவ்விருக்திறசாகூசாகளுக்குக் கண்
சாடைகாட்டி மாயாசனகனே வேறெருருபக்கத்தில்கொ
ண்டுபோய் வையுங்களென்று போக்குக்காட்டிவிட்டுப்
போய்விட்டான். நல்லவாசனையுள்ள புஷ்பங்களிலபடி
இறைத்தபோல வண்டுகள் படிந்துபாடாலுல் துகள் ப
டிந்து எல்லாமொருசடைபற்றிச் சுமையாகச்சுற்றினவை
த்திருக்கிற பூங்குழலியுடைய சீதாபிராட்டியாரிடத்தி
லுள்ள அன்பினுலே அவளைத்தேற்றும்பொருட்டு மிகு
ஷ்ணுவின்புத்திரியாகிய திரிசடையென்னும்பாக்கிய
வதி தேவரீர்த்தற்கொப்பாகச் சொல்லுகின்றுள்.அ
ம்மடிதாபிராட்டியாரே! உம்முடையதுக்கத்தையென்று
சொல்லி உமக்குமுன்பாக உருவமறிவுக்கவன் அளவி
ல்லாதமாயையால் கொடுந்தொழில்செய்வதே சுபாவ
மாகவுடைய மருத்தனென்கிறபெயருள்ள ஒருராக்ஷ
னுகும். இவன் உமதுமுன்னையகப்பனுராகிய ஜனகமஹா
ராஜரல்லனென்றுசொன்னன். அதைக்கேட்டுச் சீதாபி
ராட்டியார் அவனுடையவார்த்தைகளை அதிகநாடகவை
கேட்டு, யதார்த்தமாயிருப்பதை யறிக்துச் சந்தோஷித்
திருக்கின்றவரானபடியால், இப்போதுங் கமக்குண்டா
யிருந்த சம்சயமும், துக்கமும், மனவருத்தமும், நீங்கி
ஆயிருந்தார், இன்றிருந்துபுறப்பட்டுப்போன லங்கா
திபதியானராவணன் தன்னுடையவீரர்களைப்பார்த்து,

"சேர்களே! நீங்கள் என்னுடையசேனையையும் ஆயு
தமும், உதவியாகக்கொண்டுபோகுறீர்களையல்லா
ச்சுரசங்குவீரர்கள் சூழும்படியாகவந்த மனித

பேரன உன்தம்பியாகிய கும்பகர்ணனைப்போலவும், அ
க்தச் சீறுமனிதர்கள் வாய்ப்பிழுக்காலே தங்களுக்குப்
பலமிருக்கிறதாக ஏமாற்றினதற்கு உடன்பட்டமற்றெ
ருதம்பியாகிய விபிஷணனைப்போலவுமா என்னினினைத
திருக்கிறீர். ஐயா நான்போய், எதிரிகளைக்கிட்டிச் சண்
டைசெய்து, அந்தக்கர்வங்கொண்ட வானரசேனைகளை
யெல்லாம் சூழ்ந்துகொண்டு, அவர்களுடைய தலைகளை
வெட்டிப் பூமியில்தள்ளி அந்த இரண்டு வில்லாளர்களை
யும், பிணக்கட்டாய்க் கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன் பார்த்
திரும். உம்மூடையதம்பியாகிய கும்பகர்ணனுக்கு மூடி
வையுண்டாக்கினஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய லட்சும
ணனைக்கொன்று, அவனண்ணன் மெய்பதைக்கும்படி
யான துன்பத்தைச்செய்யாவிட்டால், லோகப்பிரசித்த
ரான உமக்குப் பிறந்பின்னே நானுவேனே ! நீர் என்
னைச்சேனைமுத்திரத்துடனே அனுப்பிவைக்கச்சண்டை
க்குப்போவென்று நியமித்தாலும், அல்லது மோத்திர
ம் தனியாப்போவென்று உத்தரவுகொடுத்தாலும், க
ல்லதுசான். உம்மூடைய மனதிற்கிசைந்தபடியே வி
டைகொடும், விடைகொடுமென்று அதிகாயன்கேட்க,
ராவணன் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்பா அதிகா
யா ! நீ என்முயாலேசித்துச்சொன்னாய், நீ அந்தலட்ச
மணனுடைய உயிரைவாங்கிவிடுவாயேயானால், நான் ம
ற்ற இராமனென்றபெயரையுடையவனைச் சேதித்தமு
டிக்கிறேன். அப்பா சொன்னமயமான வீரகண்டாம
ணியைத்தரித்த அதிகாயனே'மூவாயிரகோடி பதாதிக
ள்-யானைகள்-தேர்கள்-குதிரைகள்-இவைகளின்காவலு
க்குள்ளாக இருந்து சண்டைசெய்யப்போவென்று அ
னவில்லாத சேனைகளுடனே யேகினன், தேவர்களாலு
ம் வெல்லுதற்கேலாத பலமுள்ளவர்களான அதிகாயஞ்
டகும்பனென்பவனும், நிகும்பனென்பவனும், மற்றெ
ருசொர்ன்ன வீரகண்டாமணியையுடைய அதிவீரனுகி
ய அம்பனும், செம்பொன்மயமான தேரிலேறிக்கொ
ண்டு முன்னும் இரண்டுபக்கங்களிலும்வர, இவ்பெருமா
னேறிடத்தும்படியான கர்த்திக்கொப்பானவைகளாய்
வார்பூட்டப்பட்டுச் சண்டைமிருக்கால் தமக்கும், வீர
மிகுவனவான ஆயிரக்குதிரைகள் பூட்டினதேரில், ம
ஹாகோடியுவனுன அதிகாயனேறிக்கொண்டுவந்தான்,
இன்னும், ஆயிரங்குதிரைகள்பூட்டியஆயிரஞ்சேமத்தே
ர்கள பின்னுலேவர, கொல்லும்பயத்தைக் காட்டுகின்
ற ஒருகோடிப் பெரியமதத்த யானைகளுடனே, ஐம்பது
தாருயிரருதிரைவெள்ளங்களும், உதவிச்சேனையாகப்
போனதுகள். யானைகள்காட்டிலும் வேறுபட்டுக்கூறு
த்துப் பெருத்துக்காணப்படுகின்றதேகத்தையுடையஅ
திகாயன், அதேகவகையான ஆயுதங்களுருபினைப்போ
ல ஒலியிடுதேர்றவும், பலபலபாஷைகளினுல்சொள
சியார்த்தைகளைப் பேசுகின்ற வீரர்கள் சுற்றிக்கொள்
ளவும், யுத்தமேற்சொண்டுபோனுன். அந்சனமை
லைக்குழைத்துப் பூசினதுபோலக் கறுத்த தேகத்தை
யுடைய யானைகளும், அளவில்லாத தேர்களும், மலைக்
குகைகளிலிருந்து பிறந்தொலி உண்டாகும்படி சப்
தித்தனகள். ராக்ஷசவீரர்களுடைய வில்லினுலேவுனை
யானது கடலும்பொங்கிக் கொதிகொள்ளும்படி யோ
சித்தது. ரணபேரிகைகள் மேகங்கள் பயந்தடங்கும்ப
டி முழங்கினதுகள். ராக்ஷசசேனுவீரர்களதவர்க்குலோ
த்தாரெல்லாம் நதிகும்படிக் கர்ஜித்துக்கொண்டி ந
டக்கும்போது, பூமியும் அடியோடே பெயருமென்னு
ம்படிக் காலடி எடித்துவைத்தார்கள். நங்கள்சேனைபரா
க்கத்தால் கடலையு மேழடிம்படித் தூர்த்துவிட்டார்கள்.
இவர்கள்வருகிறதைப்பார்த்துக் தேவர்கள்பயந்து வே
ர்த்துப்போனர்கள். காலெடித்தோடுகின்ற மதத்தயா
னைகளின் வேகத்தால் மின்றொடர்ந்துபோய்ப் படைரு
ன்னையின் கொடியிற்படிந்து நின்றுகின்ற மேகங்க
ளெல்லாம் ஓடுகின்ற அந்தமதத்த ஆண்யானைகளுக்குரி
ய பெண்யானைகளென்போ லிருந்தன. அங்ருசக்காரர்கள்
குத்துண்ட மதயானைகளினிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓ
ன்றுக்கொன்று மாறுபொருகுகின்ற மதநீரோத்தில் கு
தினைகளும், அந்தயானைகளும் படிந்து செழுடனதும்
ல்லாமல், வெருவிச்சாலமாகப் பரவிவருகின்ற சேனைக
ளும் அச்சேற்றிற் படிந்தனகள். ருசியுள்ளசூழ்நிலபரி
வேடம் போலதுபோலத் தோன்ள போனதுகள். மின்
னிக்கொண்டி மேகக்கூட்டங்கள் வரிசைவரிசையாகப்
போலதுபோல முகபடாமணிந்த யானைகள் செல்லதுள
ன். சிலகுதிரைகள் பூமிமார்க்கமாக ஓடின, ஓட இடம்
பெறுமல சிலகுதிரைகள் ஆகாசமார்க்கமாகப் பறந்தன
கள். இக்கப்பிரகாரமாகவந்த அதிகோபிஷ்டனன அதி
காயன், ஸ்ரீராமனென்கின்ற மத்தயானையானது, கவனி
கித்துத் தும்சப்படுத்தின சனக்களமுழுவதையும் பா
ர்த்துப், புண்பட்ட தன்னெஞ்சு புழுங்கிப் பரவசப்பட்டி
க், குறித்து மேல்குச்சமமாகவ வலதுதோளோ டிட்ட
தோனும் வெட்டுண்டு கருங்கடல் கிடப்பதுபோல கி
டக்கின்ற தன்சிறியதங்கையி னிலையைக்கண்டி, தனது
டைய கலையைக்காணுமல் மனவெறுப்படைந்து, பலம்
பொருந்திய பாணங்கள்பாய்ந்தபடியே கிடக்கின்றதை
க்கண்டி இது உயர்ந்த மலையுமல்ல, அஷ்டதிக்கஜத்தி
லொன்றி னிடதுமல்ல, பெரியசமுத்திரமுமல்ல, ஒரு
வரும் வெல்லுதற் சேலாதிருந்த எண்தரப்பதனிலு ளும்
பகவனுடைய நேகமேயென்று நிச்சயித்து, உயிர்
சோர்ந்து, பெருமூச்சுவிட்டுச், சிக்கி, இந்தவிடம்பார்க்
கவாகாவிவ்விடமவரதென். அதிபலாட்டியாக விருக்
கின்ற அந்தமனிதர்களோ நான்கொலைசெய்து எண்ணுயிர்
கொண்டுபோகாவிட்டால் 'இத்தத்துன்பத்தை நீக்கி
டுவேனே ! என்று மிகுந்தகோபத்தையுடையவனுகி,நி
ப்பிடிச்செய்த அந்த ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியை இவனி
தமே சொன்று, பின்பு அந்த ஸ்ரீராமன்படுக் துன்பத்
தைக்கண்டு, என்முக்கத் தனிகிறேனென்று ஒருசபத
வார்த்தையையாவருக்குந் தெரியப்படுத்தி, மயிடனெ
ன்கிற ஒருதானவேயரைத்து, நீ அதிவேகமாய்ப்போய்
லட்சுமணனைக்கண்டி, அதிகாயனென்கிற மகாவீரன்,
பிரதாபலங்கேஸ்வரனுடைய கனிஷ்டபுத்திரன், ச
ருமேதினில்லாத ஜெயசாலி, இப்படிப்பட்டவன்

தகப்பனுன ராவணன் தம்பியாகிய கும்பகர்ணனிறந்தா
னென்று அழுது மனத்துயர் படுகிறதைக் நிக்குகிறதாக,
உன்னேடும் உன்னுடையபலசனிபங்களோடுஞ்சண்டை
செய்யும்படி நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு சனகளத்தில்
வந்து நிற்கின்றுன். உன்னென்னமென்னவென்று கே
ட்டிலரும்படி என்னையானும்பிழுனென்னும், மகாவீரரு
ன அவன் தெஞ்சுக் கொதித்துகொண்டி இருக்கின்று
ன். இனி காலைக்காகட்டும் நாளைனன்றைக்காகட்டுமெ
ன்றுசொன்னுல் பொறுக்கமாட்டான். உன்னைத் தன்தி
றிய தகப்பனைப்போலக் கைகால்களற்றுக் கனத்திலுரு
ளும்படி அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணப்போகிறதாய்ச்ச
பதம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கின்றுனென்றும், அவன்
கொன்றவனெருவனுக இருக்கச் கொல்லாத மற்றெரு
வனைக்கொல்ல எண்ணங்கொள்வது பொல்லாங்காகிற
தேயென்று நினைக்கின்றவனல்ல, கொஞ்சமாவது தரு
மமென்பதை நினைக்கமாட்டான். நீ என்னைக்குறுனென
று அலக்ஷியம்பண்ணுதே ! காலும் அந்த யுத்தத்திற்சே
ர்ந்த வீரன்தானென்றுஞ்சொல்லு, உனக்குவல்லமையி
ருந்தாலென்னேடுகூடவேவாவென்று அழைத்துக்கொ
ண்டி வரக்கடவாயென்றுசொல்லி லு! மயிடனே ! என்
தந்தையாகிய ராவணனுடைய ஆக்கம் அறும்படி அந்த
லட்சுமணன் இதோவந்தானென்று அழைத்துக்கொண்
டுவந்து என்னெதிரே விடுவாயானுல் உனக்கு விருப்ப
மான வஸ்துக்களையெல்லாம் என்னைக்காட்டிலும் உனக
காக்கொடுக்கப்போகிறார்கள், ஐயா! புத்திமானுகிய மயி
டனே ! சண்டைசெய்யவேண்டுமென்ற ஆசையினுல்பு
கழ் சம்பாதிக்கிறவர்களான அந்த இரண்டுமெனிதர்களை
யும், இன்னும் எதிர்த்துச்சண்டைசெய்ய சுமனுடைய
சிறைச்சாலையையுடைய விருப்பமுள்ளவர்கள் யாரிருக்
காரும், அவர்களெல்லாரையும் வாருங்களென்றுகூப்பி
டி, அப்படி நீ கூப்பிடுகினுல் அந்த லட்சுமணனென்
ஆ சொல்லப்பட்ட சிங்காதனம் வருவானேயானுல் அவனை
த்தேவர்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்படி ப
லபல தூண்களாய் வெட்டிவிட்டு உன்னேடு மவனுக்
கிடக்க இராஜபட்டங்கட்டி ஒரு இராஜாவாக்கிவிடுகிற
ன் அல்லாமலும் தேவலோகவாசிகளும் வித்தியாதர
களுமகிய அவர்களுடைய காயசிமார்களான தேவாமி
ர்தத்தைபொத்தவிளிகளாலும் இவ்வியகானம் பாடுகி
ன்றவர்களாலும், ஒருவருந்துவரையி லுண்ணுதமாமி
சமும், எண்ணுயிரஞ்சாடித்தும், உனக்குக் கொடுக்
கும்படிப்பண்ணுவின்றேன். இப்படியுனக்கொப்பாகப் பிர
காசிக்கின்றவைகளும், அதிவிநோதமுகப் பொருக்கியெ
டுத்தவைகளும், அதிக தேஜஸ்ஸை யுடையவைகளும்,
தேவர்களால் கப்பங்கட்டினவைகளுமான அதிக அப
தவஸ்துக்களும், அனகாபுரிக்குத்தலைவனுன குபேரனுல் வ
ரிசையறுப்பப்பட்ட கவரிகளும், உனக்குப் பரிசாகக்
கொடுக்கின்றேன். இன்னும் எப்போதும் மேகதாரை
போல ஒழுகிக்கொண்டிருக்கின்ற மதநீரையுடைய
த்தவண்கைகளும், பருத்துகளும், சுற்றிப்பறக்கும்படியா
ன ரூபத்தையுடையவைகளும், ஒருகாலுங் கோபமாறு
தசெவித்தண்ணியுடையவைகளுமான யானைகள் நூ
றுயிர முனக்குருவ்கொடைகொடுக்கிறேன் வண்ணத்து
க்கொருயிரமாகத் தங்கத்தாற்செய்யப்பட்ட தேர்களும்
உயர்ந்த தேவலோகத்திலும் சமானமில்லாதவைகளான
வ ரத்தினங்கிளி மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
வைகளும் பூமியில் கால்தோயாமல் ஆகாயத்தில் பறப்
பவைகளுமான குதிரைகளும் அதேகம்கொடுக்கிறேன்.
நலரத்தினங்களாக் கும்பலகும்பலாக கோக்கப்பட்டிரு
க்கின்றவைகளும், மூட்டைமூட்டையாகத் தங்கக்காசு
களிலேபெற்றதுகளும் சந்திரனுக்கொப்பான வெண்பட்
டுகளால் மூடப்பட்ட நிலே அங்கிகள் அதேகாயிரம்
கொடுக்கிறேன். ஐயா! பொல்லாமையுடைய வீரகண்டா
மணியையணிந்த மயிடவீரனே ! உனியாற்றைக்கப்பட்
ட இன்னும் உன்மனதிலிசைந்திக்காதவைகளில் எல்லாவ
ஸ்டைகளும் உனக்குப்பரிசாகக்கொடுக்கின்றேன் நீ சந்
தோஷமாகப் போய்வாவென்று சொன்னமாத்திரமே,
மல்லயுத்தத்தால் மோதுண்டி காய்ப்பேறிக் திரண்ட
தோளகளையுடைய மயிடனென்கிற ராக்ஷசவீரன் தூ
தரேபாகச் சம்மதித்துப் புறப்பட்டுப்போயக் காகுத்த
வம்சிலோத்பவராகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய சங்கிதியைச்
சேர்ந்தசமாத்தில் அந்தவேளத்துடன் வானரவீரர் எதி
ரோன்றிவருவதை இந்த மயிடன்கண்டி பயந்து ஐயா !
ஒருசுக்தோஷ சமாச்சாரஞ்சொல்லவந்தானுவனென்
றுன். அதைப்பரமதிருப்தியுவும் வேதாந்தலவணுமா
ய ஸ்ரீசுக்ரிவராஜனிருந்திருக்குமாசர்கேட்டி இவன் இனி
யழிந்துபோகப்போகின்றதன்னுடைய எஜமானன்சொ
ன்ன வார்த்தையைச்சொல்லவந்தவன், இவன் மற்றெ
ன்றும் நினைத்துவந்தவனல்ல சும்மாவந்த தூதனுகையா
ல் இவனை ஒன்றுஞ்சொல்லாதேயுங்களென்றுமிலக்கி, நீ
வந்தகாரியமென்ன சொல்லென்று ஸ்வாமிசேட்டபோ
து அந்தமயிடன் ஐயா? வில்லிரகுமணியே ? அந்தக்
காரியம் உமது தம்பியோருடன் சொல்லவேண்டியதென்
றுசொல்ல, அதைக்கேட்டி ராஜாதிராஜனுன ஸ்ரீராமபி
ரானுவீரருடைய திருத்தம்பியரான இளையபெருமா
ள் எள்ளுமையளவிடத்துச் சொல்லக்கூடாததை எல்லா
டத்திலே சொல்லு சொல்லு அதென்னடாவென்றுகே
ட்க ஐயா! சொன்னவிந்திரசம்போலத் தேகாந்தி யு
ள்ளவரே! ராவணனுடைய இளையகுமாரன் அதிகய
னென்பவன் அதேககோடி சைனியங்களுடசேகூடவ
க்கும்படி வெருகோபத்துடன் மேருமலைபோல் ரணக்க
ளத்தில்வந்து என்மீது சண்டைக்குவா! என்று சொல்
லிக்கொண்டிருக்கின்றுன். அவன்மீது நீர் எதிர்க்கவலி
யுண்டாகு மென்றுகூடவேபுறப்படும், சைலபருவ
கம்போல உருவத்தையுடைய கும்பகர்ணனுகிய தன்தி
றியதகப்பன்தேகத்தை உம்முடையபிரதாபமுள்ள ஸ்ரீரா
மன் எப்படிக் கால்வேறு கைவேறு தலைவேறுகவெட்டி
பெறிந்தாரோ! அப்படியே உம்மையும், வேகமாய் நி
க்ரணபூமியில் செய்யப்போகிறதாய்ச் சொலைச்சொ
ன்னன். என் கொன்றவனிட்டுக் கொலைசெய்யாத எ
ன்னைத் தெரிந்துகொண்டுவந்து நிற்கின்றுனென்று கோபி

ரோனால் தன்பிதாவான சாவணன் பயிந்துக்கத்தைத் தன்சிறியதகப்பணைக்கொன்ற அந்த ஸ்ரீராமனும்படவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தைக்கொண்டு வந்தானு மென்னு சொல்லிவிட்டு மறபடியும் அந்தமயிடன் ஓ? தேவலோகத்துள்ளவர்களே! பூலோகத்திருப்பவர்களே! இன்னும் மற்ற பாவர்களும் இந்தவார்த்தையைக்கேளுங்கள் அதிகாயனென்பவன் இந்த இளையவீரனுடன் சண்டைசெய்யப்போகிறன் இவருக்கு உதவியாக யார் வந்தாலும் அவர்களுடனும் போர்செய்வான். வரிருப்பவர்முன்னவர்களெல்லாம் வாலாமென்னவு சொன்னனென்றுசொல்லி, இளையபெருமானைப்பார்த்து 'நீர் புறப்பதிறதாயிருந்தால என்னோடு புறப்படுமென்று எறினின்ற மழுமுனிபோலக் காணகோமாகச் சொலலக்கேட்டு ப்பவத்திபண்ணும் பாக்கிய முடையவர்களெல்லாம் வணக்கி உஜ்ஜிவிக்கும்படியான திருவடித்தாமரைகளையுடைய சர்வலோகசரணியரான ஸ்ரீராகுநந்தனர் தம்பி! லக்ஷ்மனு! இவனோடுகூடவே புறப்பட்டுப் போய்வருவாய், தமயிக்கவேண்டாமென்று நியமித்தமாத்திரத்தில் அதைக்கேட்டுச் சுருணசீலரான விபிஷணுழ்வான், ஸ்ரீயப்பதியான ஸ்வாமிசங்கிதியில்வந்துசாஷ்டாங்கமாகத்தண்டஞ்சமர்ப்பித்துஎ்வாமி! நாமெல்லாரும் இளைய பெருமானுடன் போகவேண்டும்பிறகு இவரே அந்த அதிகாயனென்றெவில்வீரனுடன் யுத்தஞ்செய்யட்டும். எனனுல் அவன் அழியாதமுதல்வனுன பிரம்மதேவனோகோக்கி, ஒருபெருக்தவஞ்செய்துபெற்றவரத்தினுல் தேவர்களும் அசுரர்களுமான பெரிய வீரர்கள்சேர்த்து செய்தசண்டையிலும், அவன்செத்தவனுமல்லன் கொஞ்சமாவதுமனதஞ்சலித்தவனுமல்லன். அதிகபலமுள்ள ழுனுகவுமிருந்தான். மேலும் உமாதாபகாரியதிரிசூத்திரபுனை அந்தக்கயிலாசமலையை வேரோடுபிரித்தெடித்தவனுன ராவனனே! தன்னிலும் இவனிமகாவல்லவனென்றும் ப்ரம்மருத்திரேந்திராதி சமஸ்ததேவதாசமூகங்களுடனே மேருபருவதத்தைப் போத்தெடுக்கவலலனென்றும் நினைத்து, அதற்கேற்ற ஆஹாரங்களெல்லாம்கொடித்துவளர்த்தான். இன்னுமிவன் அந்தகோசாகரத்தை அருவிஷ்ணுவும், வாகியும்,மந்தாகினியும், அதைப்பற்றி பிழுத்துக்கடைய மற்றதேவர்களும், வேண்டாமலே தன்காலிருலேகலகத்திச் சற்றுநேரத்திற்குனனே ஆலலவிடத்தையும், அமிர்தத்தையுமுண்டாகவிட வலலனுக்கும், பிரளயகாலத்திலும் நிறந்த மகாபிரளயகாலத்தில் அழியாதவைகளென்னும்படியான அண்டகடாகங்களிலும்பின்னுலோகத்தைத்காளிக்கொண்டிருக்கின்ற பருத்தமஸ்தகங்களையுடைய யானைகளை அவன் தோல்வியால் தன்னுவனென்பது ஒருபெருமையோ! சக்கிரவாளகிரியையும், தன் உள்ளங்கையாலுலாலும் வல்லமையுடையனுக்கும், வெகுகால வகாரி லும் கண்ணிமைக்கொட்டமாட்டான். விசுகண்டகாலகங்காமுந்தியானவர் அகினிக்குகுன்ற குலாபுத்தை அவன்மேல் பிரயோகித்தபோது அதை அவன் கையில் பிடித்துச்சொண்டு இந்தச்சுலமுன்னுடையது லமல்லவாவென்னு அலகியமாய்ப் பேசினவனுக்கும், இவன்தன்னேடுபகைத்த தேவர்களுடைய ஊரைப் புகையெழும்படிச் சுட்டெரிக்கவல்லகாலத்தில்வெற்றிமாலையைத்தரித்த அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி பகைவர்களாகிய இவன் சேனைகளுடைய உயிரை உண்ணும்படி விட்டுப்பட்ட சக்கரத்தையும், தன்னில் வல்லமையினுல் தரித்துவிட்டவனுக்கும். உயிருள்ளவைகளெப்போலெலாத்த ஆயுதங்களாயுள்ளவைகளேயெல்லாம் இவர்கள்மீது அதிகோபங்கொண்டு இந்திரன் பிரயோகித்தபோது அவைகளையெல்லாம் இவன் சிறுமணலைப்போலப் பொடிசெய்துவிடு அவனுடைய வஜ்ராயுதத்தையும், தன் பாணங்களினுல் இழேதளரவிட்டான். இவன் வேத சாஸ்திரங்களெல்லாம கற்றிருக்கின்றன். குத்திரவிடத்தில் தேவர்களுடைய ஆயுதங்களை அவர்கள் வல்லமைகொண்டு இவன் முன்னின்று பிரயோகிக்கக் கூடாதபடியான வரமும் பெற்றிருக்கின்றன். மேலும்அதிகசக்திபும் பெற்று யுத்தத்தைவிட கல்லதென்று மற்றேன்றை யியமாட்டான். அதிருரனுயிருக்கின்றன். அதர்ம மல்லாமல் வேறேயொரு கன்மையென்பதை இவன் அதிய வேமாட்டான். யுத்தமல்லாமல் வேறெரு ஆபரணமு மணியமாட்டான். யுத்தத்தில்வலியில்லாதவர்களைக்கண்டால், அவர்கள்மேல் ஆயுதத்தை எறிது அவர்களுடைய அரிய உயிரை வேறுபடிக்கமாட்டான். பலத்தைக்காட்டினும் தீர்த்தியே உயர்ந்ததென்று விரும்புகின்றவனுக்கும். தேகத்தைவிட்டு உயிர்போகின்ற காலத்திலும் வந்தகர்களே தன்னேடெதிர்த்தாலும் தன்தேசத்தவர்கள் செய்யப்பட்ட அந்த தந்திரங்களேயெல்லாம் அவர்கள் செய்தபோதிலும் தான் அந்தமாயச் செய்கைகளைச் செய்கிறதற்குக் கொஞ்சமாவது நினைக்கமாட்டான். மேலும் இவன் பிறப்பின் வலாற்றைக்கேளும் ஸ்வாமீ! வானவர்களுடைய லோகத்தைத் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டிருந்த மதுகைடவர்களென்கிற இரண்டு அசுரர்கள் முன்னு லொருகால் அதிக வஜ்ரகடகளாய்ச் சக்காயுதத்தைத் தரித்தவரான விஷ்ணு மூர்த்தியினிடத்தில்பகைகொண்டுதிருப்பாற்கடலுக்குப்போய் ஓய் விஷ்ணுவே! எங்களோடுசண்டைசெய்யவாருமென்றார்கள். அப்படியே கல்லீதுவாருங்களென்றுவியமித்தார். அவர்களும் சண்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள் தங்களோடுபோர்செய்யவந்தரியன் ஆயிரம் கரங்களுடனேவக்காலும், அக்கரங்களிரு முறைமுறையாகக் கதித்துவிட்டுப் பரிகாசம்பண்ணும்படியான அவ்வீரர்களை அதிகபலகொண்டு ஜெயிசெய்தார்கள். அந்தப்போரிலேகைகரன் கழித்துபோய்விட்டதுகள். தன்கணவனுக்குத்தாங்களே சமானமாகிய அந்த மதுகைடவர்கள் தனித்தனி கத்தைப்போல்'பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியையுடைய அந்த விஷ்ணுவைப்பார்த்துபுகழுடையவர்களென்று பலகா எடுத்துப்போவதிலுல் பயனென்ன யாவர்களாலும் மதிக்கத்தக்க புருஷோத்தமனே! உன்னைப்போல இனி வேறெருவரும் உண்டோ! என்று சக்கோசஷித்துச் சொன்னி, நாக்கள் ஓவ்வொருவரோ! இந்த ஏ

ரு லோகங்களேயு முண்டெழிக்து விடுவோம். இப்படிப்பட்ட எங்களிரண்டுபேருடன் நீ இத்தனைநாள் சமயுத்தஞ்செய்தாயே? நல்ல கெட்டிக்காரன்தான், உனக்கென்னவரம்வேண்டுமென்னன்னகின்படிகேள், அவற்றைநிகேளாதத்திற்கு முன்னமே கொடித்தும் விட்டோமென்றார்கள். அவர்கள், உனக்கு வேண்டியபடி கல்லதை நாங்கள் கொடுக்கிறதற்கு என்ன வேண்டுமென்னு கேட்டமாத்திரத்தில், சர்வமயத்தர்வாயிய அந்தப்பகவான், உங்களோகரன் தெரித்தேனென்கிறதற்கோக உங்களோடுக்கும்படியானவரம் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டருளினர். அதற்கு ஒழுக்கப்படி நடக்கின்ற நீமரன்களான அந்தமனுகைடவர்கள்நாங்கள்வேறெரிடத்திலும் சாகமாட்டோம். உன்னுடைய தொடையிலிறத்துபோவோம். நீ துணிவாக எங்கள் சமீபத்தில்வருவாயானுல், எங்கள் சொற்படிநடத்திக்கொள் னென்னு வரங்கொடுத்தார்கள். அந்தவரம் பெற்றவுடனேயிவ்வுலகனவர், மேலுலகங்கள் கீழுலகங்களெல்லாங்கடக்க, எட்டாயபடி தம்முடைய இடது தொடையை நிட்டினர். மனுடைவர்கள் ஜெற்றினேப்படிஅக்கத்தொடையிலேயினின்றார்கள். அப்போது, அந்தவிஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தமதுகையில் வலியகதையை எடுத்துச்சுற்றி வீசித்தார். அந்த அடிபட்டு இருவரு மடிந்தார்கள். கன்வாணன் முடிக்க மனுவென்பவ னுடைய மாமிசம் பட்ட படியால் இந்தப் பூவுலக மெல்லாம் மேதினியென்று பெயர்பெற்றது. அவர்களில் மதுவென்பவன்தான் இப்போது தன்வாணுல்கழிந்து மாண்டுபோன தேகவல்லமையுள்ள கும்பகாணன். இரும்புக்கினையொத்த கல்லசோயுடையவனுன, கைடவனென்பவன்தான். இக்கக் கூரியவேலாயுதத்தைக் கையில்லைத்திருக்கிற அதிகாயனென்பவன். தானதிக்குஜோத்திர மிவ்வளவுதான் ல்வாமியென்று, விபிஷணுழ்வான் சொல்வதையெல்லாஞ் கேட்டு, கல்லகரியுஞ் சொன்னும் தம்பி! விபிஷணுவென்று, மின்னல் காணிப்பதற்கும்படியாகதைத்துச்சொல்லுகின்றார். தம்பி விபிஷணுழ்வானே! எண்ணுயிரோர் ராவணர்களும், சுவர்க்கலோகத்தாரும், மும்மலேகத்தாரும், திரிமூர்த்திகளும், ஒன்றுசேர்த்து வந்தெதிர்த்தபோதிலும், இந்த லட்சுமனன் விலயிரதைதின் பெருமையை நீஉள்ளன்னால் பார்க்கப்போகிறார். சுவர்க்கலோகத்தார் தானென்ன, பூலோகத்தார் தானென்ன, அந்தசகலதாது மிழுவரனுல் தானேனன்னவில்லீர்களிருக்குன்னே ராவனதாகுகடவேம், பிரமதேவதேவதேவியே குத்திரனாத்திரும், தேவாதிபதியாகிய இந்திரனுடைய மாதலிஞ்சாரி, என்தம்பி எல்லாவையும் ஜெயிக்கவல்லவிவோன். இவன் தன்வில்லில் கையைவைத்தானேயாகுல், தேவஸ்திரங்களாகட்டும், சோபமென்பதாகட்டும், பலமென்பதாகட்டும், சுற்றமற்ற வீரலேயாகட்டும், மற்றனைகனேயாகட்டும், இவனுக்கெதிரிலிக்க வல்லமையுள்ளவனாருமுண்டோ? இதைநீயேயாகக்கடவாய் அப்பா விபிஷணு! அந்தப்பெரிய தேவாந்தகையுடை அதிகாயன் தன்பாணத்தோகடவே! ஆகாயவளையிலும் போய் இப்பூமியில் விழுக்தபோது, காக்கைப் பருந்து கழுகுமுதலான்னவகள் இவனைப்பிடுங்கித்தின்பதைக்யும் இலட்சுமணனுடனே பார்ப்பாயாக. என்மைக்கு என்தேவியை வஞ்சனைசெய்து எடுத்துக்கொண்டு போனுனே! அன்றைக்கே அந்தராவணனும், அவனேச்சர்ந்த இவனுமெல்லாரும், நாடிருந்துவிட்டார்கள். அவன் தன்பாரதந்திர சொருபத்தினுலையாட்டே னெனறிருக்கிறபடியால், இதுவரையிது மெல்லாரும் உயிரோடிருக்கின்றார்கள். ஒரு நீருடன் மற்றொரு நீ சென்றிக்தக் கூடாமலிற்குமோ? அதுபோலத், தர்மத்துடன் தர்மமே! யிருந்துப் பகைசெய்யுமோ? இக்தமுழுகுதேவர்களுடனேன் தேவர்களும் போர்செய்யமாட்டார்களே அப்படிப்பட்டயுத்தத்தை நாமேமிட்டுக் கொண்டுவந்து, தர்மதைக்கொண்டி ஜெயிக்கவந்தோமேயல்லாமல், வேறெருவருடைய உதவியினுலா ஜெயிக்கவந்தோம். தம்பி! இவர்களோடு யுத்தஞ்செய்து ஜெயம் பெறத்தக்கலர், அந்தருத்திரமூர்த்தியொருவரே; அவரல்லாவிட்டால் லகலுமபிதியிய அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவாலாகவேண்டும், அலலது இந்தலோகங்களைச் சிருஷ்டித்தபிரமதேவர் முதலான எல்லாராலும் முடியாவிட்டால், சமானமற்றவலலமையுடைய தர்மசொருபியாகிய இந்த இளையபெருமா னொருவனேயாகும். இவருமல்லாவிட்டால் காணுட்டும், மற்றவர்கள் யாராகட்டும், இவர்களோடு சண்டைசெய்யமுடியுமா! கும்பகர்ணனேடு வந்த ஜாயிரவெள்ளு சேனையா! ஏவ்வளவோ சேனைகள்வந்தன. அவ்வளவுசேனையையும் ஒருகூனத்திற்குள்ளாகக்கொன்றவர் இவசேயல்லாமல், வேறே யாராவது கொலலக்கண்டபாபா! கீழும்கடவெயிருந்தாயே! அந்தமகாதுஷ்டர்களேயெல்லாம்கொல்லப்போகிறவருமிவரே! அவர்களைக்கொன்று ஜெயமடையப் போகிறவருமிவரே! அந்தவீரர்களுக்கு மேவிட்டு மிக்கப்போகிறவருமிவரேயல்லாவரையில்லை. இவரோடுகூட நீமாத்திரமே போவென்று அனுப்பினர்.

அப்போது இளையபெருமாளையலட்சுமணர்பெருமாளுக்குத் தாம் சேஷமாயிருப்பதிலும், பெருமானிடமனமே தமக்கு உத்தாரகமென்பதிலும், பரதத்தின் யசோரூபத்தையும் பிரகாசப்படுத்தி பெரியபெருமானிய ரூபசாரியனா வாகிகாயிக மானசிக மாயிமூன்றுபிரகாரத்தாலும், தொண்டன்சமர்ப்பித்து, அதிபுத்திமானுயிய விபிஷணுழ்வான் மரத்திரமே சத்தியமுர்வகமாகப் பின்றொடர்ந்துவர, அதிகாயன் வந்துநிற்கிறதனைக்கண்டிலவந்து அந்தத் தாதுவனுடனேயிரண்டுத்தார். அப்போது வானர சேனைமுற்றிலாவலை, தென்கடலிலும் தெறிந்து வடகடலை வந்தடுபோலத் ராகூசசேனைக் கடலெயெதிர்த்தது. அப்படி எதிர்த்தவானரசேனைகளின்பேரில்அதிகாயனுடைய யாளைப்படை தேர்ப்படை-குதிரைப்படை - காலாட்படை வெல்லா மொருமிக்கச்சேர்ந்து போர்செய்ய யத்தனித்தார்கள். மூன்பெயரைத்தாற் சேதப்படுத்தி எதிர்த்துண்டாயிருந்த அந்தரனைக்களம் இப்போது இருநிறத்தாருடை

ய சேனைகளும் மித்தகிலுலே காய்துசெவந்த புஷ்ப
த்தின் மகரந்தப்பூழுதியைப்போலச் சேந்தூளியெழு
மபி ஆகாசத்தையெல்லாம் மறைத்துவிட்டது. இடிக்
குச்சமமானபேரிகை முழக்கத்தாலும், சங்குசொளியி
விடிமுழக்கத்தாலும், வீரர்க்ஷித ஒசையாலும், பயங்
கரமாய் வளர்ந்தவிலின் சஞ்சத்தாலும், கடிக்கமுற்று
ச் சுழற்றிரகோஷமும், அடங்கிப்போய் விட்டது. பா
கர்களாகிய ராகூசர்கள் மான மடையும்போர் தெல்
லாம் மலையினின்றும் பூமியில்விழுகின்ற அருவியைத்
தைபோல ரக்தத்தைக்கக்கிக்கொண்டு விழவும், மரங்
களிலிருந்துமுறிந்திற இலைகளைப்போலப் பிருதுக்களை
டகளதுவிழவும், மலைகளைத்து பரப்பிதுபோலப்
பெரியயானைகளின் தலைகளின்மேல் பலவாவாயங்கள்கு
த்திப் பரப்பதுகள். பலமரக்கடங்கள் கூட்டங்கூட்
டமாக மலைகளைப்பிடுங்கி யெறிந்தபோது, அவற்றிலிரு
ந்துதேனருவிகள் ஜேழ ஒழுவிரும்படி. மற்றுஞ்சிலர்கள்
ஒழுகுறி யானைகளின்மீது அம்மலைகளைமோதி, ஒரு
யானை மற்றொருயானையுடன்சாக்கி விழுவதுபோல, ம
லையும் யானையுமாக இரண்டும் ஜேழவிழுந்தனகள். பல
ருங்குகள் அரக்கர்களுடைய நிலகுதிரைகளைக் கைக
வற்குத்தின. பலகுதிரைகள் கடிக்கிவிட்டன. சிலகுதிரை
கைகளைக் கைகளாலெழுக்கப்பிடித்துத் தூக்கின. சிலகு
திரைகளைத் துண்டுதுண்டாக்கிவிட்டன. சிலகுதிரைக
ளை முன்னங்கால்வேறு பின்னங்கால்வேறு தலைவேறு
கப் பல்லாற்கடித்து எறிந்துவிட்டன. சிலகுதிரைக
ள் வானரங்களுதைத்த உதையால் ரக்தம்கக்கிக்கொண்
டு நடதடந்து நிறந்தன. பலசிலவங்கள் மோதினபோ
து, சண்டமாருதக்காற்றடிக்க அதனால் மேகங்களொன்
றோடொன்று மோதண்டு ஒலுங்குண்பதுபோல, ஒட்
டமெடுத்தயானைகள் ஒன்றுடனொன்று தாக்கி தந்தங்க
ளிறுபட்டு, அவைகளிலுள்ளமுத்துக்கள் பலபலவெ
ன்றுதிர்ந்தது. இக்கப்பிரகாரமாகயானைகளிறக்து, சத்
துருக்களை மிதித்துத்துவைக்கின்றவலிமையொ
ந்த கால்களிறுபட்டு, ம்மபாசம்போன்ற வால்கள் அ
றபட்டு, அவற்றின்பேரிலிருந்த பாகர்களும் இறந்தார்
கள். வானரவீரர்களமக்களையும், கல்லுகளையும், மலை
களையும், வாள்போன்ற பற்களையுடைய மலைப்பாம்புக
ளையும், ராகூசர்களேறிவந்த யானைகளையும், குதிரைக
ளையும், தேர்களையும் வாரிவீசினபடியால் ஒடிவளர்ந்
திருக்கின்ற பெருங்காட்டைப்போல ஆகாசமுழுவது
கானப்பட்டது. வானரத்தலைவர்கள் மலைகளைப்பிடுங்
கியெறிய அவைகள் ஆகாசமெல்லாம் பரவிச்சென்று
கடலிலே மேகம்படிவதுபோல ராகூசசேனைகளின்பே
ரில் விழுந்தனகள். வானரவீரர்கள் ஓடமாட்டாமல் கா
லைக்குண்ட குருராகூசவீரர்களைப்பிடித்துமுவா
புகம், வேலாயுதம், வாளாயுதம், நிலைகளைப்பிடித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற தோள்களோடி மடக்கி, அவர்கள்
பெரியதேஷ்டத்தை சேச் சேர்த்துப்பிடித்து, அவர்களு
டைய ரக்தவெள்ளத்திலேயேமூழ்த்திக்கொன்று, அப்
பிணங்களை அவ்வெள்ளத்துடன் ஓடியடிச்செய்தார்க
ள். அதிபலவந்தர்களான அளவில்லாதவானரங்கள்
க்தப்பெருக்குகளில் நீக்தி நீக்திக்கையினேர்த்து, யானைப்
பினமேட்டின்மீது எறிந்க. அவைகள் அக்த ஆற்றில்
அடித்துக்கொண்டுபோனதுஞல், அவைகளுடனேபோ
ய்க் கடலில் விழுந்திறந்தனகள். சேற் கொண்டைகளுட
னெழும்புகின்ற அலைகளோடையு ஆற்றில் தடையை நீட்
டிப் பிடித்துப்போன்ற குருடர் கூட்டம்போலக்கால்
கள்கால்களாய் ஒடுகின்றதப்பிச்சாகத்தில் வாவாவீ
ர்கள் ஒருவர் வாலியொருவர் பிடித்துக்கொண்டு வரி
சை வரிசையாக இறங்கி நடந்துபோனர்கள். ராகூச
சேனைகள் பலமுறை வானரசேனைகளின் மீதுபாய்த்து
ஆயுதங்களாலடிக்க, அவ்வாயுதங்களை விலக்கி விலக்கி
வானரங்க ளுடைய கைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த்
தேய்க்குச் சிறைக்குச் சின்ன சின்னமாய் மாயிசங்க
ளாகாசமுட்டச் தெதுண்டு, ஆகேக வானரங்க விதம்
தன. இப்படிவானரசேனைகள் வருத்தப்படுவதை இரா
ய பெருமாள் பார்த்து பயப்படாதேயுங்கள், பயப்
படாதேயுங்கள் என்று அவர்களுக்குத்தைரியம்பிறக்
கும்படியான வார்த்தைகளையெல்லாஞ்சொல்லி, அவர்
களுக்கு ஊக்கமுண்டாக்கித் தம்முடைய கையிலிருக்கி
னதும், எமனுக்குயிர்பிச்சைகொடுப்பதுமானவில்லில்
ல் காணேற்றிக் குணத்தொனிசெய்தார்.

அந்த காணேசையானது சாண்டிரங்கெல்லா முழ்
கிவிட்டாலும், ஸ்ரூவதூதங்களுஞ்சும் பூதத்திலும், அச்
ஞ்சும பூதங்கள் தன்மாத்திரையிலும், அந்தத் தன்மா
த்திரைகள் இரண்டு ரெளமாய்ப் பிரிருதியிலு மோதின்
கியும், பிர்வு கல்பம் முடிக்தும், காரணமாத்திரமுடி
யாத அந்தக் கடகோலத்தில் எவ்வதப்பிரமாணமான கா
ன்ருவேதஞ்சாஸ்தும், ஸ்ரீயப்பதிகிறுடைய குணங்களிலு, பல்
லாண்டுபாடி எங்குமரசக் கோவித்துக் கொண்டிருப்ப
துபோல எங்கும் நிறைக்கது. உடனே அந்தவில்லினிரு
ந்து ஆரேசும்பாணங்கள்புறப்பட்டதுகள். அவைகள் எ
ண்ணிறந்த ராகூசர்களுடைய தேகங்களே யெல்லாமுரு
ச் சல்லடைக்கண்களாகத் தொளைத்து, ஆகாசமுட்ட
ப் பினைக்காதனாக நிறைத்துவிட்டதுகள். அவர்களம்மா
ர்புளைத்து புறப்பட்ட ரக்தவெள்ளங்கள் கடலே நிறைத்
துவிட்டதுகள். பின்னும் அந்த அம்புகள் யாவரின்து
நிக்கைகளையதுத்துத் தேர்ஞர்களுடையஉயர்க்கிரிட
ங்கள் தரித்திருக்கின்ற கவசத்தைத் துண்டித்து குதிரைக
ளின் கரலகளிலே துளைத்து, யானைகளின் மீதேறிவக்த
க்தற்கண்களையுடைய பூ ரர்களது தேகங்களைச் சின்
ஞபின்னங்களாய்ச்செய்து, பூமியிலுள்ளதேகங்களை இரண்டாயி
ர முறித்து, வேலாயுதங்களை யொடித்து, வீரர்களை அ
னிந்திருந்த பிரகாரமுள்ள கவசங்களைப் பேர்த்து,
அவர்களை மார்புகளைப் பிளந்து, தேகங்களை மலையைப்
போல தொளைத்து, குதிரைகளை உருவிப் போய்,
அலைகள் பூண்டிருந்த தேர்களை யுடைத்து யானை
களை எமனிடம்போலக் கொன்றதுகள். ஸ்ரீலட்சுமணபா
ணத்தால் அண்டிக்கப்பட்டு, விசையுடனே ஆகாயத்திற்
போய்த் தோன்றின்ற வெண்மியாலைகளின் வளைந்த

கொன்றைத்தங்கள் லோகமிருஷ்டிக்கு முந்தின காலத்தில் ஆகாசத்தினிடமாக இருக்க ஆகேக மூன்றும் பி
றைச் சந்திரர்களைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்
கதுகள். அந்த ராகூசர்களுடைய பெரிய தலேரிரண்
டினி சொரிகின்ற கண்களையுடைய மூன்றும்பி
றைச் சந்திரர்களைக் கல்விக்கொண்டு தொங்குகின்ற கு
ண்டலங்களாகிய மின்னல்களுடனே, சந்திர மண்டலம்
ஆகாசத்திலிருந்துழுவி மண்ணில்விழுந்து கிடக்கிறது
போலக் கிடந்தனகள். கூர்மையானதங்கங்களையுடைய
வைடூரியும், தங்கிக்கை குறையுண்டு ரெனக்களாகத்தவெ
ன்னத்தில் குப்புற்று விழுந்துகிடக்கின்ற யானைகள், இ
ந்தப்பூமியைப் பேர்த்தெடுத்த ஆதிபுருஷலாகமூர்த்தி
யை யொத்திருந்தனகள். புண்பட்டு உயிரிழந்த குதிரை
கள், மூட்டிய பூட்டுளைவிழுந்து கலேகிழாய்விழுந்த பெ
ரிய தேர்க்கூட்டங்கள், புன்னியவசத்தாலே சுவர்க்கத்
தையடைந்திருந்து அது குறைபட்டு அந்தச் சுவர்க்கத்
திலிருந்து பூமியில்விழுந்த தெய்வவிமானம்போ லிருந்
தனகள். ஸ்ரீராமாஜருடையபாணம் சம்ஹரித்தபடி
யால் தம்மிடத்திலிருந்த உயிரானது விட்டுநீங்காதபா
பங்களே முற்றுகின்றி அடைகிறதற்குத் தூல்பமானமோ
க்ஷத்தை யடைக்தென்று, தேகமாகிய சுமைகள்சு
மக்துதூல் கூத்தாடுகிறதைப்போல ராகூசர்களுடைய த
ங்கள் கூத்தாடினதுகள். நாற்பத்தெண்ணூயிரவீரர்களி
தத்தாலொருவனுக்குத்தரமென்கிற பிரமாணம்யதா
ர்த்தமே! அதுயகார்த்தமாகலால்கோடிக்குமேலாகக
வந்தர்கள் கூத்தாடினபோது இதக்க வீரர்களுடைய
தொகை இவ்வளவென்று எவராலாவதும் சொல்லிமு
டியுமோ! முடியாது. யானையின் ரக்தப்பிரவாகமும் ர
க்தசர்களுடைய உதிரவெள்ளமும் மற்ற குதிரைக்கூட்
டத்தின் செங்சாரமும் காட்டிலும் மலையிலும் பெய்த
மேகவருஷங்களை நுண்டாகிய பெரு வெள்ளத்தைப்
போலப் பறந்தோடி தெய்வீக கங்கா நதியைப் போ
லச் சமுத்திரத்தில் விழுந்தன. எட்சுமண குடைய
பாணங்களாட்டின் கலேகளைத்த ஆகேராகூச உடம்பு
களின் யானைக்கழுத்திலுள்ள கயிற்றில் கால்கள்தொத்
தடியே யானைமேல் அங்குசங்களைக் கையிற் பிடித்தி
ருந்து அங்யானைகளைக்கொத்தி ஓட்டு கின்றனகள்.
பலருள்ள பாணங்களாட்டின் குதிரைவீரர்களுடைய த
லேகள் அறுந்தும் கீழேவிழாமல் நுண்டங்கள் கையில்
வாளேப்பிடித்துக் குதிரைமேலிருக்தபடியேகூத்தாடின
னகள். ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கங்களிலுடையசாபவசா
த்தாலைகளேப்போன்ற பாணங்களின் தேரிலிருக்தவர்களுடைய த
லேகளை அறுத்து சிக்கிவிடாமல் அம்புநுண்டங்கள் கூட்ட
மாகக் கையிலிடித்துவைத்து அம்பு தொடுத்துக்கொ
ண்டிருந்த கையோயாமல் வேகமாய்ப் பாணம் பிரயோ
கம் பண்ணிக்கொண்டே யிருந்தனகள். இதாபிரகாட்டி
யாவென்கிற ஒரு யானை ராகூசர்கள் தேடிக்கொண்ட
படியினலே தங்களையும் தங்கள்தப்பினையும் தமையன்
மாரையும்தம்மோரையும்குமாரர்களையும்பேரர்களையும்
மருமகள்களையும் சண்டமாருதக் காற்றைப்போல அதி
வேகமாய்ச்சென்று ஒரேபாண முருவிக்கொண்டி போ

னபடியினலே அவர்களியாவருமாண்டுபோனர்கள். ல
ட்சுமணரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் பாய்த்து
அறுத்து உருண்டுகிடக்கின்ற பெரியதலைகளைக் கழுகுக்
களிலைகவ்விக்கொள்ள அவைகளில் வைத்திருக்கிற
ஆசையால் வேறே சில கழுகுகள் சகியாமல் கோழிக
ளைப்போல் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துச் சண்டைசெ
ய்துகள், ஆகேக்கணக்காகவும் ஆயிரகோடிக்கணக்காக
வும் வருகின்ற அக்கினிமுகபாணங்கள் மலைவேமாய்
ப்போய்ப் பாய்கின்றபடியினலே ராகூசர்களுடைய உ
டல்கள்மாய்ந்து நகிக்க, அவ்வுடல்களிலுள்ள உயிர்களை
ப் பிடிக்கிறதற்கு யமதூதர்களும் ஓடி ஓடிக்கால்கள் இ
ளர்ந்துபோனிருந்தனகள். லட்சுமணருடைய பாணங்களா
ல் மேருமலையையுமசைக்குமவல்லமையுள்ளவர்களான
ராகூசர்கள் உடற்கையைநீங்கி மாண்டுமடிகின்றதைக்
கண்டு இராமபெருமானுடைய வல்லமைக்காகத் தேவ
ர்கள் தங்கள் தலேசைக்கு முகில்களாகினர்கள். ராகூசர்க ளு
டைய பிணமலேகளின் பாரத்தால் பூமிதேவியு மூழ்கு
கெளிந்து வருந்துகின்றவளாகினள். இப்படிப்பட்ட ச
மயத்தில் தாருகனென்னும் பெயருடையவனும்மேருவு
க்குச்சமமான தேகத்தையுடையவனும், வடவா முகாக
னியிலும் கொடியவனுமான ஒருராகூசன் யுத்தமே
தனக்கு விளையாட்டாகக்கொண்டு தேரேறி வில்லேப் பி
டித்து அதி உக்கிரங்கொண்டுவந்து எதிர்த்து நின்று,
இராமபெருமாளிடத்து அக்கினிமயமான ஆகேக அம்பு
களேப்பிரயோகிக்க, அவைகளெல்லாம் அவர்மூலை
பெறிருந்த வரங்களேப்போல தூளாம்பூமிமுழுவதும்
எள்ளிட இடமில்லாமல் மூடிக்கொண்டதுகள். அதுக
ளே இராமபெருமான் அதிதேஷ்ணமான ஒலி பாணங்க
ளால் இருந்த இடங்தெரியாமற் போகப்பண்ணினர். அ
க்தப் பாணங்களில் ஒன்று அவனுடைய தலேயையும்அ
க்துவிட்டது, அந்தப் பருக்தமலையானது வெகுவேக
மாய் மலேயிலிருந்து மேகம் எழும்பினதுபோல ஆகாச
மார்க்கத்திற்போயும் சுற்றிக்கிற்று. அந்தச் சம்பத்தைக்
கேட்டு அவனுடனிருப்பவர்கள் பிடிக்கும்படிவந்த தூதர்களேயு
ல்லாமல் யமனும்பயந்தான். அவனிறந்தபிறகுகாலனெ
ன்பவனும் குஷனென்பவனும் காலசம்பனென்பவனு
ம் மாலனென்பவனும் மருத்தனென்பவனும் கணிச்சி
யென்பவனும் வெகுவேமாய்வந்து லகூமணனாரை எ
திர்த்துத் தூப்பாலைகளோப்பேசிச் சூரியுதத்தையும்,
பாசத்தையும், வேலாயுதத்தையும், அதிக்கெகாய்ப்பிர
யோகித்தார்கள். அப்படியவர்கள் எறிந்தவைகளும் விசி
னவைகளுமான ஆகேக ஆயுதங்களேயெல்லாம் லட்சும
னர் தன்னுண்டாக்கி, அந்தத் தூண்டர்களுடையபெ
ரியதலைகளேயும்அறுத்து அவர்களுக் முதலியாகவந்த த
ருகராகபதாகினிகளேயுங்கின்றுபின்னமாய்ச்சிதறிப்போ
கும்படிச்செய்தார்.

அந்தச்சமயத்தில் அதிபயங்கரமான சேனவீரர்கள்
ரும்பத்தாறுபேர மதயானைகளேச் செலுத்திக்கொண்டு,
லக்ஷுமணனரைச் சூழ்ந்த அவரவர்கள் படைபல ஆயுதம்
களே மேகவருஷம்போல வருஷித்தார்கள். அம்புகளும்,

வானரசேனைகளி லொருவர்வதை அப்புறம்போகவொ
ட்டாமல் சூழ்ந்து பெருங்கூட்டமாக மலைகளைப்பெருங
கைகளில்கொண்டு விசையெறிந்தும் ஆயுதங்களால் கொ
ன்றியும் கர்ஜித்தினால் வானரர்களை கலங்கிப் போகும்
படியுஞ்செய்தார்கள். அந்த ராக்ஷசவீரர்களாலே எறி
யப்பட்டவைகளும், எய்யப்பட்டவைகளும், இடியோ
சையுண்டாகும்படி ஒன்றையொன்று கிட்டித்தாக்கி அ
திவேகமாய்ச் சமுத்திரம்போலிவந்ததுபோலவும் உ
லகத்தகாலமேகம் மூடிக்கொண்டதுபோலவும் லோகமு
முழுமை கொருங்கியபடியால் பூமி ஆகாசம் திக்குகளெல
லாம் மறைந்துவிட்டதுள். இதுகளையெல்லாம் லட்ச
மணர் தம்முடைய பாணங்களா லறுத்தழித்துத்தள்ளி
ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற கைகளைத்து
ண்டுதுண்டாக்கிக் கள்ளம்தம். கபோலமதம், பிறமத
மென்கிற மும்மதத்தினையுடைய ஆனைகள் யானைகளையு
ம் அம்புகளால் எய்துகொன்றார். மேலும் பத்துப்யா
னைகளால் மலைபோன்ற யானைகளுடைய தந்தங்களும்
துதிக்கைகளும் அற்று, வலிய தலைகளும் அறுத்து, மே
கங்களைப் போலச்சருண்டி வீழ்ந்தனகள். லட்சுமணர்த
ன்னொருவர்க்கு ஒவ்வொருபாணம் பிரயோகிக்கவே,
இரண்டைபோத்த அத்தப்பாணங்கள்பட்டி யானைக்குழுத
ங்கள் கபிற்றில்மாட்டியிருக்கின்றபாகர்களுடைய இரண்
டுகொல்களுமற்று ஆயுதப்பிரயோகஞ்செய்கின்ற ராக்ஷச
ர்களும்விழுந்தார்கள். மதங்களைப் பொழிந்துகொண்டி
யானைகளு மலைகளைப்போலவிழுந்தனகள். சில யானைக
ன் மேற்றலிசம், அத்தவிசை இருக்கியபடிக் கதைவார்
களுள. மார்பும்பினப்புண்டி இடிபோல் முழங்கும்படி
வலலனமாளனவகளாகியகரிபபாண்கலளழைந்து
முதலிலுருவினபடியினலே மதங்களைப் பொழிந்துகொ
ண்டு திக்குவிதிக்குகளாகக் கருமலைகளைப்போல் விழுந்
துகிடந்தனகள். கொடிகள்முதிர்ந்து அக்கஷ்டப்பற்றியெ
நிபத்தக்கதாக அங்கினியாஸ்திரங்கள் தேடிக் கொண்டு
போன்றபடியால் யானைகள் அறுபட்டி அந்தயானைக
ளைச் செலுத்தினவர்களுடையதலைகளுமறுபட்டதுகள்
அதலால கன்குழிந்தபேய்கள் காற்றுள்ளபோதே ஊ
றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று சும்மாயிராமல் தங்களு
க்கு வேண்டியமட்டும் பிணங்களைக் கொள்ளைகொள்ளை
யாய்வாங்கிக்கொண்டதுகள். லட்சுமணர் பலங்கொண்டி
யினின்றபாணங்கள் மழையினும்பிகவுங்குபடி
னைபடியால் இடிந்தழந்தமலைகள்போல்க் கூட்டங்கூ
டமாக உருளுன்ற யானைகளுடைய ரத்தவெள்ளமா
னது கறுத்த பங்கூட்டத்தோடி வெந்த நிறமுள்ள
யானைக்கூட்டம் போரிட்டதுபோலக்கடைத்போய்விழு
ந்தனகள். சிலயானைகள் தங்களைச்செலுத்தும் பாகர்க
ள் மாண்படியால் முழங்கால்செல்லாமல் ஆலக்லலவி
ரதையுமிடையுமொத்தகேபத்தையும் ஓசையை
யும் உடையதுகளாய் மதநேறி வெறிகொண்டி மதநல
மழைபோலச்சொரிவதின்றேபோன்றதிர்த்துச்சண
டை செய்தனகள். இவ்வாறமித்தினை இளஞ்சிங்கம்
பாணங்களா எபது அம்பப்பரிதுவதினால் சிலயானைக

ளின்கால்களற்றன. சிலகழுத்துகள் அறுக்கப்பெற்றன. சில
யானைகள் வால்களற்றனகள். சில கரிகள் குடல்சரிக்
கப்பட்டன. சில குஞ்சரங்கள் தோல்மூடிக்குண்டி போரன
டனகள். சில வேழங்கள் மண்முகப்போலவிழ்ந்தி வலி
தாகளைப்போன்ற தந்தங்களொடிந்தனகள். ராக்ஷசவீ
ரர்கள் எட்டி இருக்கினும்கிறந்து பதினுவகையா
ன ஆயுதங்களையும் ஆவாவர்களவிட்ட விட்டபடியே ல
க்ஷுமணர் பாணங்களால் அவர்களும் அழுந்தார்கள்.
அவர்களாயுதங்களுமுறிந்தனகள். நிலைசெரிகின்ற
கண்களையுடையவர்களாயும் பெரிய தேககாத்திரமுள்ள
வர்களாயும் கோபமுற்ற வீரவார்த்தைகளைப்பேசின்ற
வர்களாயும் லட்சுமணர்மீதுகூடப்புறண்டுவருவதுபோ
லவந்து அதேகராக்ஷசர்கள் ஆயுதத்தாறுகோம்
பாணங்களை அக்கினியஸ்பபோலச்செலுத்தி அதேக திக்
கிரவிஜித்திசாக அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணிக்கொல
துன்ற வீரத்தொழிலையுடைய லட்சுமணரைப் பார்த்
து இனி இந்தயானைகளை உன்னுடைய அஸ்திரங்களால்
கொலலு பார்க்கலாமென்றுகொன்னர்கள். மேகங்களி
னலே மூடப்பட்ட செவந்த கிரணங்களையுடைய சூரி
னைப்போல அந்த யானைக்கூட்டங்களுக்குள் மறைந்து
விளங்கிய வீரசிகாமணியாகிய இளையபெருமாள் இந்
திர தனுசுக்குச் சமான மாகிய வில்லை வளைத்தார்.
வளைத்த மாத்திரமே யான யாகிய மேகங்க ளெலல
ரம் தெறண்டி தலைகால்கள். சிலசிலகொண்டி பூமியி
ல் விழுந்தனகள். மேகமிருதியால் செவியடைபலமை
முழையைப் பொழிகின்றவைகளும் மலையையும் கடலையு
மொத்த தேகங்களையுடையனவுமாகிய யானை
களில் சில முதுகுபெக்கள. சில மத்தகம்பிறந்தன. சி
ல பலம்பொருந்திய துதிக்கைபற்றன. இப்படி பலவா
றுகச் சின்னபின்னப்பட்டும் தமகருண்டாகிய மதமாத்
திரம் நீங்கவில்லை. சில யானைகள் வழிக்காலச் சண்டை
மாருதம் மோதுவதினால் தன்னளவுக்குள்ளாகவேஅலை
களைவிசிக்கொண்டிருக்கின்ற சமுத்திரநீரைகரைபுரண்டுவ
ருவதுபோல எண்ணுக்கடங்காமலபலங்கொண்டுவிளை
யாகப்புறப்பட்டபாணங்கள்முகபடாமணிக்கமல்கத்தி
ல்பட்டுருவப்பூமியில் பெய்கின்றமேகஜலத்தைப்போல
மதஜலத்தைப்பொழிந்துகொண்டேமாண்டதுகள்சிறகு
களுடனேமிருந்துவேமாய்ப்பறந்துகொண்டிருக்கப்பருத்
தமலைகள்தேவேந்திரன்கூர்முழுக்காலவஜ்ராயுதத்தி
ல்விசப் பக்கங்களில்பதந்துபோவதற்கினைக்கதிறகுகள
ற்று விழுந்தாற்போலஞ்சிறகுகளிறகுகளற்றுவிழுந்
தாக தெற்றியில் அந்தகசந்திரபாணம்பட்டி சிலயானைக
ள் மடிந்தனகள். சூரியமண்டலத்துக்குச்சமமாகியபாணங்களைபோ
டுக் கோபமாமுமல் வேகமாய்க்குமுறுகின்ற மேகத்தி
ற்கொப்பாகக் கர்ஜித்தின்ற அதேகயானைகள் சண்டை
செய்தில் பின்வாங்காமல்நிற்கவும், பல பாணங்கள்பட்டி
அனலிறக்கயானைகள்பினப்புண்டி அவற்றிலின்றும்மூறு
கி அலைமோதி ஓடுகின்றவெக்காரத்தப்பிரவாகத்தில்முழு
கியமலைகளைப்போலக்கடலிறபோய்விழுந்தனகளிலையா

னைகள்தங்கள்கண்களில் கூர்மையான பாணங்கள்வந்து
தைக்கிறதைக்கண்டி இவ்வள வவ்வள வென்னுக கோ
பத்துடனே கும்பல் கும்பலாகப் பூமியும் பொடிப்பொ
டியாய்கெரிந்துபோகும்படிதிக்குத்திசை தெரியாமலெ
டி ராக்ஷச சேனைகளுத்திரத்தைமித்துழுகிவிட்டதுக
ள். இளையபெருமாள் ஒருபிரயோகத்தில் ஆயிரங்கோ
டியாகின பாணங்களை மேகம்பொழிகின்ற ஆயிரக்கர
ங்களைப்போல எய்வதினுல், அப்பாணங்கள்பாய்ந்து
இரண்டாயிரம் மதயானைகளிறந்து விழுமேயானுல், அ
வருடைய கரவேக சரவேக வித்தைகளை ஆசாய்க்
கு கிச்சயிப்பதற்குத் தேவர்களாதுமுடியுமோ ? தேக்க
ன்முருங்கு, யானைகளறுந்து, சண்டைசெய்கின்ற கோ
பமுள்ள வீரர்களிறந்து, விசயலட்சமி இத்தனைஞ்செ
யகின்ற ரணகளத்தில் குடிகைக்கூடிடங்கள் பொரிக்
கு, இவையெல்லாம் கான்குபக்கத்திலும் மோதுகின்ற
யானையின் ரத்தப்பிரவாகத்தில் அகப்பட்டி, அபாய மி
ப்புறம்போகாமல் பேர்க்களத்திலே தெங்கிவிழுவிட்
டதுகள். இப்படி அறுபத்தாறுகோடியானைகளும் ஒரு
நாழிகை செல்வதற்குள்ளே நான்றுதுண்டாய்ச் சிதைந்
து, குவியல் குவியலாகக் கிடக்கபடியினுலே லோகம்
காரால் மலைகளோ ! யானைப்பினக்கூட்டமோ ? என்ற
நிலைக்கூடாதவகளாகியிருந்தனகள். பிரத்தியேகமாய்
இருந்த ஒருகோடியானைகளை ராவணன் அந்த அதிகாய
னுக்குத் துணையாக அனுப்பினன். மன்னமொருகோ
டி யானைகள்பட்டனகள். வருகின்றவழியெல்லாம் மத
நீராறும்பெருக்கெடுத்தோட, இப்போதுவந்த யானை
களோ ராக்ஷசவீரர்கள், இடியையொத்த அம்புகளைப்பொ
ழிகின்ற இரண்டு ருதையையுடைய இந்திரதனுக்குச்
சமமானவில்லைக் கையிலேவைத்திருக்கின்ற வெற்றிபெ
ற்ற மிஞ்சத்தில் கொப்பாகிய இளையபெருமாருக்கு மு
ன் செலலுத்திக்கொண்டவகதாகள். இத்தலோகத்தி லெ
த்தனைமலைகளுண்டோ ? அத்தனையையும் உருவுத்தால்
தோற்கடிக்கின்றவைகளும், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான
வைகளுமான அந்த யானைகளெலலாம் லட்சுமணரை
வந்து கும்பல் கும்பலாய் காலுபக்கமுருகு சூழ்ந்துக்கொ
ண்டதுகள். அந்த அளவில்லாத வடவாமுகாக்கினியை
ப்போலக் கோபித்தின்ற யானைகளெல்லாம் அவருடை
ய வில்லிலிருந்து புறப்பட்டபாணங்களால் சில தலையற்
றனகளும். சில கால்களற்றனகளும். சில உடல்பிளக்க
ப்பட்டனகளுமாய் மாண்டனகள். ஒப்பற்றதா யோனைரா
ட்டம், காண்குறிலைகளும், மதயானைகளினுடைய
ஞ்சாரமே யாகிவிட்டதெக்கியாவரும் பயந்தார்கள்.
வானரகூட்டமெல்லாம் கலங்கிக்குமுறி அச்சப் பூமி
யே வேறுபட்டிபோய்விட்டது. வேர்க்கூட்டங்களெல்லா
ம்பக்கமிற்று, தலைப்பாகைகளு, என்னுதெலியாமல் யானை
பினைகளை மலையைத் தூக்கிக்கொண்டி போகிறது
போலத் தூக்கிக் கொண்டி போயினதுகள். பக்கக்
களில் அதே வீசிக்கொண்டி ருக்கின்ற சக்கக்கூடை
டனே கொகைந்து மாண்டுபோன சேனைகளை வாரிக்
கொண்டி மதுரை கதுவாள் பலபலவாய்ப்பாய்ந்தன. ல
க்ஷ்மணர் ஒருபாணத்திற்கு ஒருயானை இரக்துவீழும்ப
டியாக அக்கினியைக்கக்கிக்கொண்டி இடியைப்போன்ற
வைகளும், யமனைப்போன்றவைகளும், முருகனதுவே
லுங்கண்டி ராணத்தக்கவைகளும், கடலையும் வற்றடிப்ப
வைகளுமான பாணங்களால், மேகம்போலமதஜலத்தை
ப்பொழிகின்ற யானைகளைப், பதினுயிரம், பதினுயிரமெ
ன்வொரு பத்தியாகக்கொன்றார். இத்தப்பிரசாரமாக இ
ளையபெருமாருடைய பாணங்கள் யானைகளைத் தேடித்
தேடிக்கொல்லுகின்றதைக்கண்டி, யானைபோல உயர்
த்து காணப்படுகின்றபடியால் மலைகளும் பயந்தனகள்.
யானைபோலக் கறுத்துக் காணப்படுகின்றபடியால் மே
கங்களும் கலங்கினகள். சேலைகளும் அஞ்சினகுகள்.
மற்ற பெரியபொருள்களும் தங்களில்லை மாறினகள்.
திக்குகளும் தங்கள் ஸ்தானம்விட்டி கழுவினகுகள்.
கடலலைகளும் குடிகுடித்தனகள். சிவபுத்திராகிய ஸ்
துகையுள்ள விராயகளும் தாம் யானைபுருப்பெற்றிருக்
கின்றமையால் இராமாதருடைய பராணம் தம்மையும்
கொல்லுமோவென்று நடுங்கிவிட்டாரென்றும் மற்றவை
களைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லவேண்டியதென்ன. வி
ந்குதைகளின் பூட்டியிருக்கின்ற நாணைசையானது, கட
லைக் தத்தளிக்கும்படிசெய்து, சுவர்க்கலோகமெல்லா
ம் இடிபோயமான முசக்கிவிட்டது. அத்தலிலிலிருந்
து புறப்பட்ட பாணங்கள் வேகமுள்ள ராக்ஷசவீரர்க
ளுடையதலைகள், கடல்களிலெல்லா முருளினதுள.
அத்தப்பாணங்கள்பட்டி மத்தகஜங்கள் இடியிழுந்தமலை
களைப்போல் அடிசாய்ந்து விழுந்தனகள். இப்படிப்பட
டசமயத்தில் ஆஞ்சநேயர் எழுசமுத்திரம்போல்வந்த
ராக்ஷசர்களால் ஏவிய மிருத்தியானைகள் மடியத்தக்க ஒ
ருசெய்கையைச் செய்திறேனென, ஏவிரர்களே ! துன்
பிக் குதிரைதேயுங்களென்றுசொல்லி வேல்பாய்வது
போலப் பாய்ந்துவந்து வீரகர்ஜனைசெய்து கன்களில்
நீப்பொறி பறக்க ஒருபெரிய மதயானையைப்போலச்சா
ளைப்பட்டி, ஆஞ்சநேயாதிதேவர் முதலியோகை உபத்தி
ரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த இளையன்முதலிய ஆச
ர்களுக்கெல்லாம் நாசமாகும்படி அவதிர்த்த ஆகேசித்தும்
ம்போல அதி உச்சரித்துகொண்டி ஸ்ரீராமகாம ஸ்மரணை
பண்ணி, யமதண்டம்போன்ற வளைத்திருந்த ஒருமர
த்தைப்பிடித்தி, இருப்புத்தடிபோன்ற கிண்டதுதிக்
கைகளையுடைய மதயானைகளெல்லாம் ஒருமிக்கமாறும்
படியாக, வளிச்சலத்தில் பெரும்புலன்களும், உலகத்
தலமெகமும் கலக்கு அழிக்கும்போது, மலைகளின்மீ
து பேரிடியுவுறுபோலச் சாடினர். அப்படிச்சாடின
தலத்தில், தம்முடைய கால்படியினில் பலயானைகளும்,
கடகத்தினைத் பலயானைகளும், வல்லமையிற் பல
யானைகளும், உதையிற் பலயானைகளும், தரத்தடரவி
ற் பலயானைகளும், வாலாற்பலயானைகளும், வாய்தலி
யாற்பலயானைகளும், வாய்சொல்லின் வேகத்தற்பல
யானைகளும், மைவலியதில் பலயானைகளுமாய், துரிட்டதி
ருக்கோபிடத்திற் குதிக்கிறதிலுற் பலயானைகளும்கு
த்துகிறதிலுற் பலயானைகளு மாளும்படிக்கொன்னர். சி
லயானைகளைப்பற்றி யிறுக்கும், சிலவற்றைப் பினபுறை

வாகப் பிளந்தும், சிலவற்றை நகங்களாற் கீறியும், சில வற்றைப் பலமரத்தைப் பற்றி முறிக்கிறதுபோல தூதி கைகளின்பற்றிமுறித்தும், சிலவற்றைக்கையால்குடை ந்தும், சிலவற்றைத்தின்றும், சிலவற்றைத்துண்டித்து ம், சிலவற்றைப் பல்லாற்கொலியும், சிலவற்றை மத்தி ட்டுக் கடைவதுபோலக் காலால்கடைக்தும், சிலவற் றைத் துண்டுத் துண்டமாகக்கடித்தும், சிலவற்றைப்ப ற்றிக் குண்டிக்கட்டாகவனைத்தும், சிலவற்றையொடித் தும், சிலவற்றினுடைய வீண்ட தந்தங்களே பிடுங்கியும் கொள்ளுர். சிலயானைகளைக் கைகளினல் வாரிவாரிச் சமுத்திரத்திலெறிக்தார். சிலயானைகளை இழுத்துக்கற்றி யிலேயச்செய்து உருட்டினர். சிலயானைகளைப் பூமியிற் போட்டு அளைத்துவிட்டார். சிலயானைகளைப்பிடித்துப் பூமியிலடைத்தார். சிலயானைகளைக் குடலைப் பிடுங்கினர் சில யானைகளைச் சுவர்க்லோகத்தில் விழும்படி விடுஞ ர். சில யானைகளை மிதித்துத் துகைத்தார். சில யா னைகளை முகந்தி ஸுதைத்தார். அகேக யானைகளை மேல் பரம்பைப்போல தம்முடைய வாலினுலே சுற் றிவளைத்துக்கட்டி பாய்களுடனேவேகமாய் மலிமேல் மோதியடித்துக் கொன்றர். மற்றைவானரர்களும் தாம் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத் தம்முடையபெ ரியவாயில் அகேக யானைகளைப் போட்டு உதப்பினர். இ ப்படி ஒருகூனப்பொழுதுக்குள் ஆயிரம்யானைகளைச் சிங்ஙாத்தைப்போலக்கொன்றர். அப்படிக் கொல்லு ம்போதெல்லாம் பருவதத்தினது முயர்ந்த தூருயிரம்மத யானைகள் அதிவேகத்துடனே ஆஞ்சநேயருக்கெதிரா கவந்ததுகள். அவைகளையெல்லாம் உருமாய்ந்து இன் னபொருளென்றுகெரியுமொட்டாமல் உழுவுலத்தைச் சேற்றைப்போ லாகும்படித் துகைத்தார். இப்படி ஆஞ் சகேயர் கூளைப்பொழுதுக்குள்ளாக அத்தயானைகளில ரகஷ்யானைகளைக்கொன்றர். மற்றவைகளெல்லாம் இலைபெருமான் அர்த்தசக்திர பாணத்தினல் கொன் னுவிட்டார். இதைக்கண்டு ராகஷசர்களெல்லாம், அதிக பயங்கொண்டு திக்கு விதிக்குகளாக ஓட்டம்பிடித்தார் கள். யானைப்பிணங்கள் தங்கள்மேல் விழுந்த படியால் அகிலப்பட்டு சுக்கிப்போன ராகஷசர்களும், நசுங்கி ப்போகாமல் தப்பித்துயிருந்த ராகஷசர்களும், உடல் நெருங்கி புழுக்கத்தால்வெந்து குழம்பிப்போனர்கள். மற் றவர்கள் எல்லாம் தாம் முன்னேபோக அதைப்பார்த்து, அ இலைபாகக்கொண்டு தேவர்களனைவரும் ஒருவரு ப்ரக்தமென்னத்தி லங்கைமே பிணங்கள்மேலேயாக க்குவியப்பெற்று அதிபயங்காரமாய்த் தோற்றுகிற அ வரனைவனத்திலே தனித்தேர்விட்டுக்கொண்டுவக்த தி ற்கு, அதினிருந்துச்சமனமாகிய இலபாணங்களோடு னுமான்மீது பிரயோகித்துத் தேகத்தை சல்லடைக்க ண்ணாப்பத்தோற்றதுபோலக்காக்கிவிட்டான். அப்போது அனுமானும் ஒருபெரியமரத்தைப்பிடுங்கி ஆடா! இதோ என்னுடனே பேசவிட்டதென்று அவன் மேலிட்டேறிக்து அஞ்சகாசஞ்செய்து கின்றர். அ தைக்கண்டு தேவாக்தகன் ஆங்கினைப்போலப்பிரகா சிக்கின்ற கோமையானபாணத்தை அந்தமாத்தின்வேக த்தை அடைக்கீடவரையென்று பிரயோகித்தமாத்ர தைக் கண்டாக்கினிட்டான். அதைக்கண்டு வானரகு லத்திலொரு சிம்மம்போலிருக்கின்ற அனுமான் வே றொருமலையைப்பிடுங்கியெறிய, அதுதன்மேல்படவரு ம்போது, அது தன்மேல்படுதற்குள்ளாகத் தேவாக்த கன் அந்தமலையைப்பாணத்தால் உடைத்துவிட்டுச் சங் தோஷித்தான். ஆஞ்சநேயர் அதிகோபங்கொண்டு வி ல்லிலம்பைப்பூட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தத் தேவா க்தகன்மீது புழுவின்மேல் ராஜாளிப் பாய்வதுபோற் பாய்ந்து, அவன்கையிற்பிடித்திருந்த பெரியவில்லைப்ப றித்துத் தேவர்களெல்லாம் பல்லாண்டு கூறும்படி அ தைஅநேகதுண்டுகளாக முறித்தார். அவருடையவல்ல மையைக்கண்டு வெருகோபமாய்த் தேவாக்தகன் ஒரு தோமாயுதத்தை யெடுத்துத் தேவர்கள்பயப்படும்படி அனுமானுடையநெடுதேரளில்மோதிகசர்த்தித்தான். அதைக்கண்டு ஸ்ரீராமோதகத்தைக்கி, இந்திரியஜயம் பெற்ற ஆஞ்சநேயர் அதிகோபங்கொண்டுஅவனுடை ய தோமரத்தைப்பிடுங்கி, இடியிடித்தாற்போலமோதி, அவன்தேரையுடைத்துச், சாரதியையுச்சினிதைத்துத் தேவர்களுக்கு முகமலர்ச்சியையுண்டுபண்ணினர். அப் போது அந்தக்காலாந்தகன் ஒருருலாயுதத்தை யெடுத் துப் பிரயோகிக்கும்பர்த் தொடங்கினன்.

அவனை ஆஞ்சநேயர் ஒரு இமைகொட்டுமுன்னமே அவன்மேல் எதிர்த்துப்பாய்ந்தார். காலகோடி விஷத் தைப்பார்கிலும் கொடியவலுவை அந்தத்தேவாக்தகனு ம், எதிர்த்துகின்றான். அனுமான் யமனுடைய தண்ட யுகத்துக்கெப்பான தம்முடையகையால் அவன்பிடர் மூலத்தில் ஒருகுத்துக்குத்தி, அவனுடையதலையைமட க்கி உயிரையொடுக்கினர். அதைஅதிகாயனெதிரேகின் று பார்த்துக்கொண்டிருந்து, வடவாமுகாக்கினியைப் போற்சீறிப் புண்வழிருந்துவழிவதுபோ விருகண்ணி லிருந்து ரக்தவெள்ளம்பொழியும்படியாக இப்போதே உன்னுயிரையுண்டுவிடுகின்றேன். உன்னோ இனிடமாட் டேனென்று சொல்லிக்கொண்டே தன்தேரைவேகமா ய்விட்டுக்கொண்டு அம்புவருவதுபோலவக்தான் அனு மானும் அப்படியே சமீபமடைந்தார். அந்த அதிகாய ன்னவரும்போது முன்னிட்டதேரை பின்னிடவும், பின் னிட்டதேரை முன்னிடவும், பிரிக்கு கின்றவாகளெல் லாம் ஓடிவக்து ஒன்றுங்சேர்க்தார்கள். இப்படி ஆதி காயன் மேருமலைபோலேயிருக்கின்ற அனுமானை வக் தெதிர்த்துப் பொன்மலையையும் முழிக்கும் வலலமை யோடு தோன்றிச்சொல்லுகின்றான்.—நீ என்னுடைய தம்பியாகிய அதகுமாரன்தனிக்து வந்தவனை வெட் டாக்தலில்போட்டுத் தேய்த்து நசுக்கிச் கொன்றுயிர் பிட்டுக் கடலைத்தாண்டி ஓடிப்போய்விட்டபடியினலே த ப்பிப் பிழைத்துப் போனை. இப்போது வக்து என் வேதனைக்கு தேவாக்தகனைக்கொலையும். அதைப்

பார்த்து எதிர்த்துவந்தேன். உனக்கு ஆயுள்கள் முடிக் துவிட்டபடியால்இன்றைக்கு அகப்பட்டாய். இன்றை க்கு மீதப்பினல் இனி என்றைக்கும் உன்னுயி ரனை கிர்க்கிறதேயில்லை. நீயெங்களை அனேகவிதமாய் வருத் தப்படுத்தியிருக்கின்றாய். இக்தலைசுமணனையும், உன் னையும் வெற்றிபெறுமல் விடுக்தமாய்ப்போகாத என் பாணங்களுக்தான்ல் சென்றுவல்லாமல் கான் திரும்பிப் போகின்றதில்லை. இதை நீ செட்டியாய் கம்பு, இக்தவா ர்த்தை தப்பாமட்டாது தப்பாமட்டாதென்று, கன்னி சன் கையையும்பிசைக்து மேலுக்கர்த்திக்துமீசை சாய்த்துச்சிரித்தான். ஆஞ்சகேயர் ஆர் குகையிலிருக் கின்ற சிங்கத்தையொத்த அதிகாயனே! என்னை அப் படிபே கோய்க்கலாம், உன்பின்னே கிற்கின்ற திரிசி ரனென்பவனையும், உன்னுடைப் பூமியிற்போட்ட னைத்துவிலேயாகக் கூப்பிடென்று சொன்னமாத்தி தில்லை, அதுகேட்டுத் திரிசிரனென்பவனும், தூமம் நி சென்னது மெய்ம்மானென்று கோவித்துக்கொண்டெ ந்துசொல்கான்.—ஸ்ரீராமனுதரும் சம்பரிவாகிரபூத ருமாகிய ஆஞ்சகேயரும் அவர்களுடனே எதிர்த்து உ ள்களில் சாகாதவர்களெல்லாம் பலமுன்னவர்களைத ணைத சொல்லிக்கொண்டு வம்மென்றுகொண்டி டக்கத்திலிருக்கின்றவாகளுக்குள்ளே தழைத்துபோய் த்தேர்மேலே பாய்ந்து குதித்துத் தம்முடைய பலத்தா ல் கனத்தமேகங்கள் மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற மலை போன்ற அந்தத் திரிசிரனைப் பிடித்துத் தலைப் பூமி ன்மேற்போட்டுக் காலால்மிதித்து அரைத்து, அந்த ராகஷசர்களுடைய பழியை வாங்கு படிக்கொண்டுமே ற்றவாசலிலும் போர்கடக்கின்றதென்று, ஒரு இமைப் பொழுதுக்குள்ளாக அவ்விடம்போய்ச்சேர்க்தார்.

அப்போது அதிகாயன் கின்றபடியே கின்று இன்ன து செய்யவேண்டுமென்பதைத் தெரியாமல் கண்களில் கண்ணீரும், அக்கினியும், சொரிய்பாடியாகப் பரிதவி த்துக் கோபித்துகின்று, இந்த ஆதவன்கள் எதிர்த்து கி ற்பானேயானுல், பார்வதியை இடப்பாகத்திலுடைய ருத்திரமூர்த்தியு மெதிர்த்துநிற்கச் சக்தியுள்ளவனல் லனென்று சொல்லி அதிகோபத்துடனே கையை அ ரைத்து, தாமோதரனியுத்திருவாகு வேதெருவுகை களில் கின்று முயல்கிறதுவிரலுதனையல்ல. மதுரமீ ர்களுருவுள்ளவைகளெல்லாம் உயர்ந்தவிரலுன இவனைப்பிற ருபார்த்துப் பேசலாமென்று, தன்தேரை இரண்டுபெரு மான்கீது செலுத்தமாடிச் சாரதிக்கு கியமித்துத் தே சோனை கடலொலியைக் கெடுக்கவும், திக்குகளெல்லா னை மேகங்கள்நிறைக்கதை அடைக்கவும், யுத்தசன்னதத் தொனியும், பேரிகைமுழக்கமும், அந்தரிக்ஷகளைமு ஞ் செலிப்பிக்கவும், மின்னினைபோல் சுப்பிரும்படி யாக, விசுவகர்மாவினையத்தனித்த தெரியாமன் சேனை களுக்கு தலைமையாகவந்து கின்றன். தேவர்களெல்லாம் ப ல்லாண்டுகளைக்கும்படியாக இளைபெருமானும் அவ ருடைய எதிர்த்துவக்துகின்றன்.—அதைக்கண்டு வாலி புத்திரனுடைய அங்கதன் ஆதிவேகமாயோடிவக்து வில் விரர்களுக்குத் திலகம்போலிருக்கின்ற கமித்திரை இ வர்தினயகமே! இராமானுஜரே! அதிகாயன் கொன்னமே லேறியிருக்கத்தேவர்பாதசாரியாய் அவனெதிரின்றயு த்தஞ்செயவதுமுகல்லவே! அடியேன் தேவரீருடையபரி சுமேனியைத் தாங்கவல்லமையற்ற அற்பசு யிருந்த போதிலும், தெருளபெய்து அடியேனுடைய தேரி லேறியருளவேண்டுமென்றபிரார்த்திக்குரீராமமுரத் தியின்றிருத்தம்பியாகிய இளையபெருமான் லக்ஷ்மனு ய அந்த அங்கதன்தோன்மீது தமது திருவடிக்கமலங் களினலைத்தேறியருளினர் பெரிய திருவடியாகிய க ருடனேப்போல அங்கதன், இளையபெருமானைத் தாங்கி கின்ற வல்லமையுடைய நேரத்திற்தேவாகளெல்லா மனங் குளிர்ந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். ஆயிரங்குதிரை கள்பூட்டி இடியைப்போலச்சப்திக்கின்ற அந்த அதிகா யன் தேரோனதிசைகளெல்லாம் அங்கதனும் கற்ற தையப்போலச் சாரியோதினன். அந்தத்தேர் மேலே ழும்பினுல் தானும்மேலேபோவான் அது கீழே இற ங்கினுல் தானும்தேலருவான். அது ஆகாசத்திற்போ னல் தானும் ஆகாசத்திற்போவான். இப்படிசாகாமா க அங்கதன் கடல்போல்லாம் அவ்வினமயமாக்கொதி ம்பெழும்படிக் கலக்கினன். அக்கச் செய்கையைப்பார் த்த வானரவீரர்களெல்லாம் ஆனந்தமுற்று ஆர்ப்பரி தார்கள். தேவர்களெல்லாம் இந்த அங்கதனுடைய செய்கை அந்தக்குரங்களுக்கு முண்டாயிருக்கமா ட்டாதென்று தங்கள்மனதினிலிகர்தார்கள். பிறகு இ ளையபெருமானுடைய சாமரரி, அதிகாயனுடைய பா னங்களும்மழைபோலதிரும் வைத்தனர்கள். சாகாதர் கள்பலரும் மேககர்ஜிதத்திலும் மூன்றுமடங்காகப் பேரிகைமுழங்கினர்கள், வேறுசிலர் கோஷித்தார்க ள், பெரியதேர்கள் ஒலித்தார்கள், குதிரைகள்அதுமா னித்தனகள் தவுளச்சங்கங்கள் கொளித்தனகள் வில் லின்ஞாணத்தொனி அதிர்ந்தது. விசுவகர்மாவையும், சத்ருபரணங்களும், கலகலவெனக் கர்ஜித்தனகள் விசா கஞ்டைய அதட்டெலும், அவர்களுடைய சிம்மநாத மும் திக்தனகள். அதிகாயனுடைய யானைச் சிங்க கமும், பதாதிவெள்ளம்மானும் கற்றுக்கொப்பான ஞி கைகள் மழியும், இளைகளைப்பார்த்து யமன்பயப்பட மும், தங்களிலழுத்தேர்கள் மிக்துபோகவும் மனக்க ளைமெல்லாம் வெளியிடாமற்போகவும், அவ்விடத்து ள்ளவைகளெல்லாம் பொறுப்பொடியாய் விடவும ாக இளையபெரு பிரயோகித்த பாணம் பெருமானி யாய்ப்பாய்க்தன்ன. அப்போது திரிலோக காயகரான ய ஸ்ரீராமருக்குளருடைய திருத்தம்பியர், எதிசை திசி ன்ற சாவளைகளுடைய மகனேசென்றி, உன்னுடையபரி ப்பிசாகமென்ன! உன்னேயெல்லாம் இன்றுயிலை ப்பட்டிப்போலும் போய்விடுகின்றனை! அப்படிகில லாமல் சண்டைசெய்யத்தெரிக்த கீமாத்திரம் கின்ன என்னேடு போரசெய்கினறனை! சொல்லென்று கெ ட்க, யமனைக்காட்டிலும் கொடியவனுன அதிகாயன் என்றேகூட வக்தவர்கள் உன்னேடு சண்டைசெய் கிறவர்களல்ல எதிர்த்திருக்கின்றவர்களும் பார்க்கும்ப

டியாகவே வந்தவர்கள் வேறல்ல, இப்போதுபோர்செ
ய்வதெல்லாம் உன்னிஷ்டத்தை காக்கைகள் காக்கும்படி
ச்செய்ததானே, சரணுன்னைக்கூப்பிட்டது. இற்றைக்க
த்தானென்றுசொல்லிப் பின்னும் உன்னை அத்தப்பார்
வதியேகாக்கட்டும், அல்லது அத்தஉமையவளேஇட்டது
பாசத்தினுடைய குத்திரபகவானே காக்கட்டும், தேவ
ர்களெல்லாரும் காக்கட்டும், ஏழுலோகத்தவர்களுங்கா
க்கட்டும், யாவர்காத்தபோதிலும் உன்னுடைய ஆயுசு
இன்றோடு முடிந்துவிடுமென்றுசொல்லித் தன்சங்கத்
தைத்தொனித்து, மூன்றிலுருவங்கொண்டிருக்கின்ற ய
மதண்டத்தன்னிலேவினைத்துக் குனடன்காரம்பண்ணி,
இடிவைப்போலச் சிம்ஹநாதமுஞ்செய்தான். அப்படி
அதிகாயன் சொல்லுக்கேட்ட இளையபெருமாள் புன்சி
ரிப்புச்சிரித்து, நீ சொன்னபடி எனக்கு ஒருவருந்து
ணைவரமாட்டார்கள், காலெருவனுமே உன்னைச்சண்
டைசெய்து தோற்றலுக்தோற்கின்றேன், என்னை நீ!
ஜெயித்துவிட்டாயேயானல் முன் நீசொன்ன தேவர்க
ளையெல்லாஞ் ஜெயித்தவனே பாவாயென்றுசொல்லி,
பின்னமேற்போவப் பிரசாகிக்கின்ற ஒருபாணத்தை வி
லில்தொடுத்துப் பிரயோகித்தார். அதை மலையைத
வமறிப்புச்செய்யும்படியான தோள்களையுடைய அதி
காயன் ஒரு அக்கினிபாணத்தைத் தொடுத்து ஆகாசத்
திலேயே தண்டாக்கிவிட்டுக் கண்ணில்விஷமுள்ளதர
னருக்குடசர்ப்பம்போன்ற பதினுறுபாணத்தைப் பிர
யோகித்து ஹேலட்சுமனு ! இந்தப் பாணங்களை நில
க்குப்பார்ப்போமென்றுகர்ஜித்தான். இளைய பெருமா
ளானவர் அவனெய்த பாணங்களையெல்லாம் தமதுபா
னத்தாலே முறித்துவிட்டு, மேருவையும்பிளக்கவல்ல
பாணங்களை அதிகமாகப்பிரயோகித்தார். குபேரனை
நிகர்த்த யுத்தஞ்செய்தவனுன அதிகாயன் அவைகளை
யெல்லாந் தண்டுண்டாக்கிவிட்டுக் கூர்மையான இ
ரபாணங்களை இளையபெருமாள்மீது பிரயோகித்தான்.
அவனெய்த பாணங்களையெல்லாம் இவர் அக்கினி மு
காஸ்திரங்களால் பொடிப்பொடியாக்கி வீரகர்ஜனை
செய்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த அதிகாயனைப் பார்த்
துக்கோபித்துத் தெய்வத்தக்கோப்பான இலு பாணங்
களைப் பிரயோகிக்க அவைகள் தவறும்ல் அவன் அணி
ந்திருக்கவசத்தை நான்டாய்ப்பிளக்துவிட்டதாள்
அப்படி அந்தபாணங்கள் அதிகாயனுடையகவசத்தை
ப் பிளக்துகொண்டி அவன்மார்பிலுழைந்தமாத்திரத்
திலே அவன்மூர்ச்சையாய்த் தேறிசாய்ந்து சோகமாறி
கொண்டிருந்தான். அவளவுகேரத்திற்குள்ளே அவ
னுடைய சேனைகளெல்லாம் இளையபெருமாள் கோ
டிகோடியாகப் பாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்து துண்
டுதுண்டாகண்டசண்டமாயச் சிதைத்துக்கொன்று
ப்பிட்டார்கள். அவர்களை உருவிக்கொண்டு போகின்
றயமபுரியை இல்லையென்று தோளைசெய்யக் கூடா
தன்றென்றையும் பார்த்துச் சேனைக்கு கடுவேந்து தா
னை அடைந்திருந்த சோகம்தீர்த்தும் நிராமையுமாயிரு
க்கும்போதே அதிகாயன் வில்லைக்கையிலேபிடித்து அ
திகோபத்துடனே மேலைவருத்திற்று மூன்றுபக்கமாக
பாணவருஷத்தினே சரசரவென்று பொழிந்து நி
றைத்தான். அப்போது ஆகாசமெல்லாம்அம்புகள், ஆ
காசவல்லியெல்லாம் அம்புகள், பூமியெல்லாம் அம்பு
கள், மலைகளெல்லாம்அம்புகள், போர்க்களத்தில் நின்
றவர்கள் தேகமெல்லாம் அம்புகள், அவர்க ளுடலெல
லாம் அம்புகள், சமுத்திரமீரெல்லாம் அம்புகளாக அ
திகாயன்நிரப்பிவிட்டான். அதனுல் அந்தட இக்குக
ளுமறைக்துவிட்டன. தேவர்கள்மனம்பயத்தா திரண்
டது. அதுபோலவே சூரியதிரணங்களு மழுங்கிவிட்ட
ன. சூரியனுமறைந்து இருண்டுபோனன். பூமிமுழுதா
ம் பாணங்களைத்து அழிக்கது. ஆகாசமும்பாணங்களா
ல் நிறைந்துவிட்டது. அந்தப்பாணங்கள் கண்டு கொ
ண்டுவருகிறதும், அவை ஒன்றுடனே ஒன்றுதாக்கு
தலாலுண்டாகிறதீயும், ஒருசேரப்பற்றி வேகமெல்லா
ம் புகையாய்நிறைந்துவிட்டது, இன்றோடேயாவரசே
ஜையெல்லா முடிந்துபோய் விடுகின்றதல்லவா ! இக்க
அதிகாயனே ஸ்ரீராமருடைய திருத்தம்பியார் ஜெயிக்க
மாட்டுவாரோ ! இவர்சுற்றவித்தையெல்லாம் யமனுக்
கு ஆகாரமாய்விட்டதோ ! கொல்லுதற்கு இந்த அ
திகாயன் கற்றவித்தைகா னெப்படிப்பட்டதாயிருக்கின்
றதென்று தேவர்களெல்லாம் பயந்து கத்தனித்தார்க
ள். அவன் அங்கதருமாருடையகெற்றிமீதும், அவன்
தோள்மேலும் அவன்மார்பிலும் சணமயமாய்படி பா
ணத்தைப் பிரயோகித்துப் பின்னும் மூன்று பாணங்க
ளை இளையபெருமாள்மீதும் எவிவிட்டுத் தன்வீரசங்க
த்தையெடுத்துப் பூரித்துத் தேவர்களுடைய தயிரங்க
ளிக்கங்கொள்ளும்படி அந்தகாரத்தைச்செய்தான். அந்தத
னுடைய கோகத்தில் அம்பபட்டு மயிலிருந்து அரு
வியாறு தாழுருவதுபோல ரத்தவெள்ள மொழுகுவ
தை இளையபெருமான்பார்த்து, ஆயிரம் பாணங்களினு
ல் அதிகாயனுடையருணிகளின் தலைகளையறுத்து அ
க்தத்தருணிசாரதியையும் நிதைத்து அவன் பிடித்தி
ருக்க வில்லையுமறித்தெறிந்தார். உடனேவேறொருவில்
லையெடுத்துக்கொண்டு அமர்க்களத்தில் எதிர்த்துநின்ற
அதிகாயன்மீது இளையபெருமான் அக்கினியாஸ்திரத்
தைப்பிரயோகித்தார். அதைக்கண்டி அதிகாயனும் அ
க்கினியஸ்திரத்தைவிட்டான். இரண்டஸ்திரங்களும் ஒ
ன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர்செய்துகொண்டிருந்
ததுகள். மேலும், இளையபெருமாள் திருக்குச் சமமா
னவேறே அக்கினிமுகப் பாணங்களை தொடுத்துவிட்
டார். அவைகள் அதிகாயன் மார்பிலடைந்து உருவினவு
கள். அதற்குக் கொஞ்சமாவது மனஞ்சோராமல் மிகு
த்த வல்லமையுடனே மழையைப் பார்த்திலு மூன்று
மடங்குதிகமாகப் பாணங்களை வீர அந்தகாசஞ்செய்
து அதிகாயன் பிரயோகஞ் செய்தான், அந்தப் பாண
ங்கள் பின்னே சென்றவர்கள் முன்னே சென்றவர்களைக்
காணத் தக்கதாகத் துவசாங்க ளுண்டாகும்படி தேக
முழுவதுஞ் சல்லடைக் கண்களாகத்தைத்துவிட்டது

கள். இத்தப்பிரகாரமாக அதிகாயன் மூர்ச்சியாமலும் உ
யிர்மாளாமலும் விலகிவனைத்தும் பொன்கட்டின ர
க்குருள்ள அம்புகளை இடையிடையேபலப் பிரயோகஞ்செ
யதுகொண்டிருக்கக்கண்டி பயங்கரமான பாணக்கூட்ட
ங்களைப்பிடிப்பிடியாவெடித்தெறிந்து காளிஞ்சூட்டி. வில்லை இரு
துகைகளும் பொருத்தவனேத்தச் சரவருஷமாய்ப் பொழி
ந்துகொண்டி கிற்கின்ற லட்சுமணப் பெருமாளண்மை
வரயுதேவன் தயிசனேபாகின்ற ஐயா ! இனியபெரு
மானே! இவன் பிரமதத்தஸ்திரத்தாலல்லாமல் ஒருவ
ருஞ் சாகமாட்டானென்று சொல்லிவிட்டி மறைந்து
போனன். லட்சுமணர் அதைக்கேட்டி கல்லதென்றறி
கித்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தை பயன்றைத்தருவதாயின்
னலெறிக்கின்ற இரண்டுபாணங்களுடன் சேர்த்துப் பிர
யோகித்துவிட்டார். அந்த அஸ்திரமான து மலையிலுமு
யர்ந்த தோளனையுடைய அதிகாயனது தலையை அ
றுத்துக்கொண்டி போன்றதை ஆகாசத்திலின்று தேவ
ர்களெல்லாரும் பார்த்துப் புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்து
ர்கள். ராஜஞர்களெல்லாம் ஒருவரையொருவர்கூவி,
ஆலறிக்கொண்டி கான்குபக்கங்களிலும் ஓட்டம் பிடித்
தார்கள் வானரர்களோ! அதிகாயனுடைய பாணவரு
ஷத்தால் வருத்தப்பட்டதற்கும் நம்மால்தா னிவர்க
ளுக்கு ஜெயமுண்டாகப் போகின்றதென் றிருந்தகருவ
மும் நீங்கிப்பிரம்மித்தார்கள். வெற்றிபெற்ற வில் வீர
ரான இளையபெருமானும் அக்கதன் தோளைவிட்டுத் தி
ரேகுவித்தார். இளையபெருமானுடைய அதிகவல்லமை
யுள்ளை வெற்றியைக்கண்ட விபீஷணர் ஆச்சரியப் பட்டு
அந்தமார்க்கத்தில் இந்த ஸ்திரியாதார் முதலான தே
வசமூகங்கள் கோதிக்கின்ற ஜயக்கோஷத்தைக் கே
ட்டுமகிழ்ச்சியடைந்தார். இளையபெருமானுடைய வில்வல்லமை
இப்படிப் பட்டதாகுல் இந்திரஜித்துக்கு முடிவுகாலம்
நெருங்கிவிட்டதென்பதற்குச் சக்தேக மில்லையென்று
நிச்சயம்பண்ணினார். இப்படிச் சாதுக்கள் யாவரும் சக்
தோஷத்தா லிருக்கும்போது மகாவீரனை என் க
லமயன் அதிகாயனிறந்துபோனன். இவ்விச் சண்டையு
முடிந்துவிட்டதென்று நூற்சாஸ்திரியமல் அசாயாச
மாயுத்தஞ்செய்த வல்தோளைப்பார்த்தும் கட்டித் தன
ரைத் தன்னெஞ்சைப்பார்த்தும் தான்சும்மாப்போய் விடுவி
தாகுடாது போகாதே! போகாதே! என்றவகைக்கொ
ண்டி தன் வாளாயுதம் பலபலவென்று மின்னும்படி வீ
சிகாரத்தகனென்பவன் தேரிலிருந்து குதித்துக் கண்க
ளில் அக்கினிபறக்கக் கோபம் வரவர அதிகரிக்கப் பூமி,
குழிந்துபோகப் பாய்ந்தோடிப் பற்காலத்திலே சூரிய
ன் தன் பரிவேடத்தோடி பிரகாசிக்கிறதுபோல இட
கையில் கேடகத்தைப்பற்றிக்கொண்டெல்கொண்டமே
கத்தில் மின்னல் மின்னினதுபோல வானரசை பிரகா
சிக்கும்படி வீரிக்கொண்டியெத்து நின்றான். அப்போது
வானரவீரர்கள் அவன்மீது விருக்ஷங்களையும், கல்லுக
ளையும், மலைகளையும், வாரி வாரி வீசினார்கள். அப்படி
எறிந்தவைகளெல்லாம் துண்டுதுண்டு இலுவு இல்லாக,
எட்டுதிக்குகளிலுஞ் சிதறிப்போகும்படி காகுத்தன் த
ன்கைவாளாயுதத்தினுல் அமுத்துத்தள்ளி வானரங்கள்
பிடித்திருக்க கொடியையும் இரண்டுகைகளையும் தலைக
ளையும் உள்ளேகருக்கிக்கொண்டு கீர்மேற்பாரி ஒலுங்கு
வதுபோலத் தன்னேக்கண்டி ஓதுங்கிப் பதுங்கும்படிப்
பாய்ந்து வானரசேனைக்குள்ளே நுழைந்தான். அதை
அங்கதன்பார்த்து ஒரு பெரியவிருக்ஷத்தை வேகமாய்ப்
பறித்து உதட்டைமடித்துச் சீறிகொண்டி இளைய பெ
ருமானுடைய பாணவேகத்திலும் வேகமாய்ப்போ
ய் அந்த கரத்தகன்மீது மோதினான்.—அப்படி மோதி
ன அங்கதன் கையிற்பிடித்த அந்த விருக்ஷஞ் சுழலுவ
தைப் பார்த்தும் பாபாத்தருணன் அதை அவன் த
ன்கைவாளாயுதத்தால் அறிந்த துண்டுதுண்டாகக் கண்டித்து
விட்டான். அப்போது வெறுங்கையுடன்நின்ற அங்கத
ன் கரம் சும்மாயிருப்பது விசாலலென்று ஒரு விருஷ
ப்போலதுபோல ஒரு சூலாயுதத்தால் விஷம் போய்வி
டாதுபோலக்கொதித்து அவன் வீசினவாள் விச்சையு
க்குன் இடிப்பாய்க்குதுபோலப் பாய்ந்து, அவனவாளா
யுதத்துடன் சேர்த்துப்பிடித்துக்கொண்டான். அந்த வ
ல்லமையைக்கண்ட தேவர்கள் ஓகோவென்று சப்தித்து
க்கூத்தாடி இப்படிப்பட்ட மல்யுத்தை இலுவுக்கே யல்
லாமல் சிவபெருமானுயிய குத்திரனுக்கும் வாதென்
ருர்கள். அப்படி அவனைக்கட்டிச் சேர்த்துப்பிடித்து அ
வனை ஒரு குத்துகுத்தி அவன்பிடித்திருக்க வாளாயுத
த்தைத் தன்கையுள்ள கவ்வையால் பற்றிப் பிடுங்கி
கொண்டி அதனுலேயே! அந்த கரத்தகனைச் சரிபிரண்
டுவுய்த் தன்மேற்பட்டெழும்படி ஒருவீசுவீசிச் தேவர்
களும் ஆச்சரியப்படும்படி விரகர்ஜனை கர்ஜனித்தான்.
பின்பு ஆதிகூர்மருடைய முதுகின்மீது வைத்துக்கட்டை
ந்து தேவர்கள் அமிர்தங்கொண்ட மந்தரகிரியாயிய ம
த்தையொத்த தோள்களையுடையவனும் திறைக்கமல்பு
ன்னல்வில் உமாத்தனையைக்கலத்து குழத்தவனைப்போ
ல மிருந்த மார்க்கத்தையுடையவனுமான மத்தனென்ற
பெயருள்ளவன் ஒருபெரிய மதயானையின்மீது எறிவ
தொன்றென்ன அங்கதனுடைத்தான். அவனைவிவ
த்தயானையின்வேகத்துக்கு வாயுவேகத்தையு மொப்பி
டலாகாது. அதன் முழக்கத்திற்குச் கடல் முழக்கமும்,
ஒப்பாகமாட்டாது. அது கொல்லுதற்பாலையானுங்கொ
ல்லத்தக்கவனல்லவன். அதன்கொடிமைக்குடியுஞ்சமம
லாவிட்டால் பின்பெகுகேட்டுக்கொல்லத்தகு
ம், அதன் கோபத்திற்குமுன்னே கோபமென்ற ஒருரு
வமும் வேறேயில்லை, இத்தக்காரியங்களிலெல்லாம் இ
தற்கு இதுவேஒப்பாகுமல்லது வேறொன்றைச்சொல
வது எவ்வாயிருந்தாலுஞ்சரியே அதனைருவத்துக்குச்சரி
யாகச் சொல்லத்தக்கமலையும் வேறொன்றில்லை, வானர
வீரர்கள் அதிவேகமாக எறிய மேலும் மேலுமாகவந்
து மிழ்கின்ற கூட்டம் கூட்டமான மலைகளெல்லாம் அ
த்த யானைப்பாகர்கள் வில்லிற்பூட்டித் தெறிகின்றகணை
களுண்டைக்கும் சமமாகமாட்டாது அவர்கள் வீசுகின்ற
ஆகாசத்தை யடைவிய விருக்ஷங்களெல்லாம் அந்தயா

னோடின் மதகுபத்தில் மோத்துக்கொண்டிருக்கின்றவன்கேனோத்துரத்தும் குஞ்சம்போல இருந்தவனென்று சொல்லினும் ஒல்லாதுகள். அத்தகையனே முழித்துத் தின்னவு வருமுகொம்பென்றுகொண்டான்தொள்ளாயிரும் முன் இலையபெருமான் வில்லிற்பூட்டியெய்த அம்புகளால் அந்தராக்ஷசர்களுடைய ரதகஜதுரக பதாந்தனாயிரவர்களைச்சேனைகளுமென்பாடுபட்டதோ அந்தப்பிரகாரமே! இந்தவானரசேனைகளில் சிலகண்டன் அந்த யானையினுடைய காலிற்பட்டி மாண்டதுகள். சிலவானரங்கள் பருந்து துளிக்கையிற்பட்டு இறந்தனகள். சிலகுரங்குகள் யமனுக்கொப்பாகிய வாலில் அடிபட்டு அழிந்தனகள். சிலமந்திகள் பார்க்கப் பயங்கரமான கண்ட தந்தங்களால் குத்துண்டு செத்தனகள். இப்படித் தன்சேனையெல்லாஞ்சின்னபின்னப்பட்டுப்போதைத அதிகரையுள்ளவன்னல்தன்மையுள்ள அக்கினிபுத்திரனுடைய கீளனென்னும் வானரவீரன் அங்கிருந்த ஒருமராமரத்தைப்பிடுங்கிச் சக்காயுதம்போலச் சுழற்றிக்கொண்டிவந்தான். அதைக்கண்டு அந்தமல்லனுக்குப் பின்தானேயாகவுத்த பெருஞ்சேனையெல்லாமழுட்டுமிக்கதனகள். அப்படித் தன் சேனைகள் பின்னிட்டோடிவதைக்கண்டு அந்த மல்லனென்பவன் பிறாக்கப்பன்னிரண்டம்புகளை எய்து அந்தமராமரத்தைத்துண்டாக்கிவிழுத்தினான். மறுபடியும் கீளன் வேறொருமலையைப்பிடுங்கி மல்லன்மேல் விட்டெறிந்தான். அதைஅவன் யானையின்மேட்டிலிருந்து தாறுபாணத்தால்ஆகாசத்திலேயே பொடிப்பொடியாக்கிவிட்டான். பிறகுவேறே மலையைத்தேடிக்கொண்டுபோகயுத்தனித்த கீளனை அப்படிப்போக்கிடாமல் மேருமலையைச் சுற்றிவளைத்தகார்க்கோடக சர்ப்பத்தைப்போன்ற தனது நும்பிக்கைவைத்திடி மிருந்த கோபமுள்ள அக்கயானையானது தேவாசுரயுத்தத்தில் கயிறுமபடிப்பிடித்தது. பிடித்தமாத்திரத்தில் கீளனென்பவன் பராக்கிரமமும் மிருதசக்தியும் உயிரும் ஒடுங்கிப்போய்விட்டபடனென்று யாவரும், கீளன்று இக்கப்பட மூர்ச்சித்திருக்கும்போது வளைக்கு விறைராதும்போலிருக்கிற தந்தங்களினாலே அவனைக் குத்தும்படி யானையானது யத்தனித்த அந்தச்சமயத்தில் அவன் துதிக்கையும், உயிரும், சித்திப் போகத்தகாதகாக குபேரன்று எழும்பிப்பாய்ந்து போய்விட்டான். சகலசேனைகளெல்லாம் அதைக்கண்டு கடிக்குறை, தேவர்கள் இவையடைவிரம் கன்றியிருந்ததனகள். குரங்குகளென்றுசொல்லக் கனகளென்றெழுதிக்காள்ளுங்கோ. மல்லபாகீளன் முழுவில்லிழுத்தால் விழுந்தானென்று சொல்லுகிறதற்குமேலாகவே நல்லயுத்தம் அதிலிருந்து வெற்றிபெறவேண்டுகிறதில் பெரியவிடிபோலவுமுண்டபடியினாலிருந்தது. விழுந்தவுடனே மல்லன் ஆகாசத்திலிருந்தபடியினாலே அதிசரத்திசை பாணங்களாலே பொடிப்பொடியாக்கிவிட்டான். அவன் சொல்லியதைக்கேட்டு மல்லயோதருக்கிருந்த தத்தங்களிலிருந்து எழுந்து அவனை அமிழ்ந்தவேகத்தில் விழுந்தார்கள். அவன் ஒரு அம்பிலயுத்தாற் தன்னிலிட்டு வேறோரம்பமலையைபொத்துதற்குமுன்பாக மார்பிலபதிய எய்தனன். அந்தப்பாண மேற்ற கர்வத்திற்குள்ளாக நிலனுல்யானை சாகவில்லையென்று சொல்லும்படியாக மல்லன் மேலொருமலையைபொன்ற பெரியமரத்தை மேலெழுக்கொண்டு வாயுவேகமாகச் செலுத்திவந்தான். கீளன் அதைக்கண்டு குதிகொள்ளுத்த மல்லன்தன்னிடமாய்ந்து அவனைக்கையிலகப்பட்டதனகண்டு தன்கையிலுள்ள யானைக்கெதிரே சமைகளத்தில் விழுமாபடி பாதத்தள்ளினன். அப்படிவிழுந்தவன் பிழைபிழைத்து முழுந்து நிற்பதற்குமுன்பாக் அந்தயானையானது மல்லனைத் தன்னுடைய ஆளின்துதெகியாமல் நிலத்தில் நேரைத்துத்துரத்தி அதிக்கையாற் சுற்றிப்பறித்து இந்தப்பக்கமும் அந்தப்புக்கமுமாக இழுத்திழுத்துவிளையாடிக் கிழித்தது. அதைச் சிக்கமாட்டாமல் மல்லனுடைய நண்பரானவர்கள் அனைவரும் அந்தயானையைத் தன்னுடைய ஆளின்துதெகியாமல

ல உடல்நடுங்கியும், மலைபிளவுபட்டதுபோல மார்புபிளந்தும், அப்படியான இனிச்சண்டைசெய்யத் துடிவரவென்னுமதிகவயமத்தனின்று சிரிக்கிறதைக்கண்டுகுகனிவ் ஜுத்தலோகம் வனோயில் தழைவதுபோலத் தமது கையை அவன்வாயில் தழைத்து நீற்றுப்பையைப்போன்றநின்டகாலை அவனுயிருடனேகூடப்பறித்துவிட்டார். வயமஸ்தனிறந்த உடனே நிகும்பனென்கிறபெயருள்ள ராகூசவீரன் கண்களில் நிப்பறக்கவந்து இனிநீங்களெங்கே தப்பிப்போகப் போகிறீர்களென்று குதித்துக்கொண்டிருக்க, அங்கதகுமாரன் அவனே வந்தெதிர்த்து மிருந்தகோபத்துடனே இதுவரையிலும் ஒருவருஞ்செய்யாத யுத்தக்கஞ்செல்லாருஞ்செய்கிறபோதுஷ்தந்திலுங்கொடியவனன நிகும்பனென்பவன், கையிலொரு சூலாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு குத்த வந்தான். அதைத்து அங்கதன் ஸ்ரீகளவிருகூத்தைப்புரித்துக்கொனடி, ஒருநிலமலையை மேருமலையானது எதிர்த்துவந்தாற்போல வந்துதடுத்தான், தடுக்கவே நிகும்பன் சூலாயுதத்தையெடுத்தெறியத்தனிக்கையில் அதைஇப்போதே முறித்துவிடுகிறேனென்று அங்கதன் பிரவேசிக்கிறதற்கு முன்னதாக, அந்திருவருடைய எண்ணங்களையுந்தெரிந்த மருதியென்னும் வாயுபுத்திரர் ஆகாசத்திலிருந்து ஒருப்புப்பொற்றிமுந்ததுபோல வந்து குதித்து, ஒருவராலும் தடைபடாத சூலாயுதத்தை விருஷபத்துக்குச் சமமான அங்கதகுமாரன்மீது அதிகோபத்துடனெறிய யுத்தவிந்த அக்கதிரும்பனைத் தம்முடையஇந்திரிந்த தாமமைலையொத்த திருக்கையறை வினுலேகொன்றவிட்டு மறுபடியுந் தம்முடையஇடத்திற்குப்போய்விட்டார். இதற்கவர்கள்போக மிதியானராகூசர்களில் இனிவானரர்களைத் தமித்துப் போர்செய்கிறவர்களில்லைமென்றுநினைத்துருகாளும்பிராணத்துடனேறுதுருகாட்டிஓடாராகூசர்கள்ஓட்டம்பிடிக்கவழிதோதுநர்கள். வானரர்களைக்! பெரிய விருகூஷ்களைப் பிடுங்கியெடித்து, ராகூசர்களைத் தப்பிப்போகாதபடிக் கொல்லத்தொடங்கினர்கள். அதெல்லாம்பிடி ஒடுகிற சமயத்தில் ஒருபொருவர் முட்டிதைருக்கத்தால், அகேக ராகூசர்கள் கீழேவிழுந்தநகன் பின்னே ஓடிவருகிறவர்களுடைய கால்மிதியால் மிதிபுண்டு இறந்தார்கள். கோடிவீர்களுக்கெமனுவேவானர வீரர்களுடைய கைக்குத்தினால் மருப்பிபுண்டதேகத்துடனேடுவிழுந்தார்கள். பாயபாயெயே ரணகளத்தில் கீழ்தவர்களில் கணக்கில்லாராகூசர்கள் மடிந்துபோனர்கள். சில ராகூசர்கள் தனவீர் தன்னிலென்னை கேட்டுக்கொண்டேயோடினார்கள். சிலராகூசர்கள் தங்களுக்கு உதவியாளில்லாமல் பயந்தோடி, தடுமாற்கவி ஒண்ணுதற்கும் கிலிலாமல் நிற்கதிலைபதற்கும் கவலைக்கு உடல்சோர்ந்து மிகுந்தார்கள். சில கண்ணிர்கொட்டி உயிர்கலந்தியழுதார்கள் காலைமுதியே ஓடுகிறதன்னிசால் பூமி மேலே படைதலைப்போய் சேர்ந்தார்கள். சில ராகூசர் ஆகாசத்தில் தாவிப்போய் மேலுந்தாவை எச்சிலேலும் பூமியிலிழுந்து மடிந்தார்கள். சில் பூமியிலேயே பெரியமலைகளைப்போலக் குப்புயிராய் மன்டுகிடந்தார்கள். அனலில்லாத ராகூசர்கள் இருண்டமேனியில் அதிகப்புண்பட்டவர்களாய்த் திக்குவிதிக்குகளா போட்டம்பிடித்தார்கள். சிலராகூசர்கள் தங்களுக்கு அறிமுகமானவர்களைக்கண்டு ஐயா! இந்த அம்புகளைப் பிடுங்கிவிடுங்களென்று கிட்டவரப் பிடுங்கினமாத்திரத்தில் உயிர் நீங்கிக் கீழேவிழுவும், இப்போது விழுந்தவர்கள் இவர்களென்றும் முன்னே விழுந்துகிடக்கிறவர்கள் இவர்களென்றும், தேகமெல்லாம் புண்பட்டிருந்தபடியால் ஆடையாளந்தெரியாமல் மையனப்பட்டு உபசரிக்கவும் ராகூசர்களும் மனத்தையின் குறைத்துபோனர்கள். சிலராகூசர்கள் குதிரைக்காலுறைபட்டு விழுந்து உடல்பதைத்தார்கள். சிலர் பாணிக்காளி லகப்பட்டு முண்டி போனர்கள். சிலர் தேர்க்காலிலைபட்டு அப்படியேதகர்ந்திப்போனர்கள். இப்படி நெருப்புப்பட்டு வெந்துவீட்டிலகப்பட்டவர்களைப்போல யுத்தகளத்தில்வந்தாரை சர்களெல்லாமாண்டுபோனர்கள். சிலராகூசர் பயந்து வானரவேஷம்பூண்டு பூமியின் வழியாக வந்தவர்களைத் தேகத்திற்புண்பட்டுப்போன்ற ராகூசர் பலபேர்போய்ப்பார்த்து, இங்கேதுசங்குகள் வருவதென்ன வென்று, கோபத்தினுலே அவர்களோடு சண்டைசெய்ய இப்படியுந் சிலராகூசர்களிறந்தார்கள், சிலராகூசர் நிலைமுழுந்து பிராணம்போகும் சமயமாயிருக்கும்போதுதங்க சிரமாய் கண்களையுத்தத்து பக்கத்தில் வியசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தங்கள் இகேகளைப்பார்த்துத் தங்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கவென்று சேட்டை செய்ண்வேண்டுகொடுக்கிறதற்குள்ளாக மல்லிபோனர்கள். சிலர்கொண்டுவந்து கொடுத்த கண்ணிர்க் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே விரதி கடுவிலே பிராணன்விட்டனர்கள். சிலர் குடித்தானவுடனே மாண்டுபோனர்கள். சிலராகூசர்களை அவர்கள் தம்பன்மார்முறுக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போகும்போது வழியிற் பிராணனைவிட்டவர்களைவிட்டுநிலைவிட்டுத் தாங்கள்மாத்திரமே வந்துசேர்ந்தார்கள். சிலர் சக்தி கருதிக்கொண்டு கண்ணிழி பிதுங்கித் தங்கள் ஊர்த்தினை இன்னதினையென்று தெரியாமல் கற்பித்துத் திரிந்து, அவ்விடத்திலேயே உயிர்விட்டுமாண்டார்கள். இப்படி பிரகாரமான அவஸ்தையையடைந்துமாண்டவர்களுபோகமிருதியுந் சிலராட்சசர்கள் சிதறியோடி லங்கா பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்கள். இந்தக் கண்ணுடையைப் பார்த்துச் கொண்டிருந்து ஓடிவந்த தூதுவர்கள் மனுஷர்போலக் கண்ணிர் சொரியும்படியாக துரகளைபமாயினையும் தசத்தசட்சவீரனுக்கு கேலஸ்வரம் ராவணனை சரவணை சுவரனுடைய பாதத்தில் விழுந்தார்கள், அப்படி விழுந்த தூதுவர்களை ராவணன் பார்த்து என்ன சமாசாரம் கடந்தது, சொல்லுங்க வென்றுகேட்க, ஐயா ராவணேசுவரா! நீர் அறுப்பினை சேனைவில் நிறுவிவர்க்கு மேற்றுவந்து அனுவனையும் போதாது, உடந்த யுத்தத்தில் அதிகாயகுமாரனை சாதுரமாக கொலைசெய்தார்களென்று

சொன்னதைக்கேட்டு ராவணன் அதிக துக்கத்துடனே அழுது இதற்காகவோவென்ற கோட்டுமுள்ள கோபமும், வருத்தமும், ஒன்றுகொன்று சமுத்திரம் போலப் பொங்கிவழியப் பூமியின்மீது மாய்ந்துமாய்ந்து கண்களில் நெருப்பும் சிருஷ்டிசொரியுமபடியாகப்பெரியகடல் போல்விழுந்து திக்குகளைப்பார்ப்பான். அந்தத் திக்குகளாக்காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தேவர்களைப் பார்ப்பான். தங்கள் தங்கள் தந்தைமார்கள் அண்ணன்மார்கள், தம்பிமார்கள் நாயகர்கள் மைத்துனர்கள் நேசர்கள் இவர்களனைவரையும் சர்வசங்கிரகனும்புருஷர்களும் அழுகிற கூக்குரல் இலங்காபட்டணமெங்கும் எழும்பியதைக்கேட்டுத் தலைருச் சம்பவித்த பழையகாமத்தை அடிக்கடிநினைப்பான். வெற்றி பெற்றுத் தன்னைபி விருக்கின்ற வானாயுதத்தை நோக்கிப்பார்ப்பான். அவ்வாயுதத்தைப் பிடித்துப் பிசைகின்ற கையைப் பார்ப்பான். புகைந்து நியும்படியாக மீசைகளையும் பார்ப்பான். ஆசையில் மூழ்கினவனைப் போல சிரிப்பான். மறுபடியும் அழுவான் அவ்வளவு வெட்ச முற்றுத் தலைகளைத்தடவிக் கொள்ளுவான். பூமியைப்பேர்த்தெடுக்கலாமாவென்று நினைப்பான். ஆகாசத்தை எல்லாம்சுருட்டிவிடலாமாவென்று நினைப்பான். உலகத்தில் கணிதசாஸ்திரத்தால் தணிக்கப்பட்ட சகலஜீவகோடிகளையும் இந்தகணத்திலேயே கொன்றுவிடலாமாவென்னுநினைப்பான். ஸ்ரீரிசனென்று சொல்லப்பட்டவர்களெல்லாம் பிளந்துவிடலாமாவென்றுநினைப்பான். ஆழப்புண்ணிலே நெருப்புவைத்தாற்போல மானத்திலுல மனம்புழுங்குவான். அப்போது, அங்கிருந்தவர்க வெல்லாம் ஒருவரும் வாய்பேசாமலும், மூச்சுவிடாமலும், மனஞ்சுயமாமலும் கிலிகொண்டதேகத்தை யுடையவர்களாகி அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கும்போது காடுபோலிருக்கின்ற தேசங்களையுடைய ராவணனுக்கு முன்பாக அக்கொடியோனுடைய பெண்சாதியும் அந்தகாயனுடைய தாயுமான தரணியாளியென்கின்ற பெயருடையவள் மகனே! மகனே! யென்று ஓயாமல் கூவி, மூட்டி மோதி அழுதுகொண்டுவந்து மலைச் சொன்களின்மீது இடிவிழுந்ததுபோல வயிரவல்களும், நக்க ஆங்களும் சப்திக்கும்படி ஸ்தனங்களின்மீது கையால் பசோ பசோ சென்றதைக்கும் மலைக்குகைதிறக்கற்போல ஆவென்ற வாயைத்திறந்துகொண்டு தலையென்ற மலைச்சிகரத்தில் கட்டிமுடித்திருந்த செம்பட்ட மயிர்க்கூந்தல் அதிற உலையிலுருகின்ற செம்பைப்போல அருவிக் கொப்பளிக்கீ தொழுதிந்திற செவந்தகண்களையுடையவளாய் ராவணன் காலில்லிழுந்து மொருகிடப்பட்ட தங்கு வளதலவிரசையெல்லாம் பொழுக்குப்பொழுக்கா வெ மும்மும்படிப் பெரிய மலைப்பாம்பைப்போலப் புரண்டி புரண்டி அடக்கக்கூடாத துக்கத்தையடைந்து தரணிதலையிலும் அழுதவர்களையும் கண்ணுல்பார்த்து அரியதலைமைகளால் இல்லிதமாய்ச்சொல்லி யாதவேண்டி மென்பதுக்கெதியாமல் ராவணனப்பார்த்துமையாதபில்லைமல் லுயோ! தூட்டாவென்னுஞ் சொல்லத்தவிர்த்து வாய்த்து தாக்காகாதத்தின் கலையைக்காணுமல் புலம்பத் தொடங்கினுள்.

கவி.

மாட்டாயோவிக்காலம் வல்லார்வலிதிர்க்க.....*
மீட்டாயோவீர மெனிந்தாயோகோளாற்றல.....*
கேட்டாயுணர்ந்திலேயோ வென்னுயாயுங்கோளாயோ..*
காட்டாயோவென்னுயிரைக்கன்மணிலையக்காட்டாயோ
இந்திரற்குந்தோலாதகன்மனேபெற்றுயெல்.....*
தந்தரத்துவாழ்வாரும் மேத்தமனியத்தேன்.....*
மந்தரத்தோளென்மகனே மாட்டாமனிதன்றன்.....*
உந்துநிலைப்பகழிக் குன்னைக்கொடுத்தேனே,.....(உ)
அக்கனுலக்தா னதிகாயன்றுலகன்.....*
மிக்கதிறத்துன்னார்க ளெல்லாரும்விடினர்.....*
மக்களினின்துன்னான் மன்டோதரிமகனே.....*
திக்குவிசய மினியொருகாற்செய்யாயோ.....(ஊ)
வென்தையாகித்திக் திருக்கின்முயெண்ணினற்ற.....*
கோதையர்வல்லசுர்பட்டாரைக்கூவாயோ.....*
பேதையாய்க்காலம் பிடிப்பாய்பிழைப்பாயோ.....*
தேதையாயின்னம்வருவிலையேயோ.....(எ)
உம்பியுணர்வுடையான் சொன்னவுரைகொளாய்.....*
நம்பிகுலக்கிழவன் கூறுகயக்தோராய்.....*
கும்பகருணனையும் கொல்விக்தாய்கோமகனே.....*
தும்பக்கினையாகி யான்டாயாசையோ.....(டு)

என்பன.—ஓ லங்கேஸ்வரா! இப்போதே அக்காமலட்சுமணருடைய வல்லமையை நீக்குகிறதற்கு உன்றல்முடியாதோ? என்பின்னையை கீமீட்டுக்கொண்டு வாமாட்டாயோ! உன்னிரம் குறைந்துபோனதோ! அந்த மனிதர்களுடைய தோள்வல்லமையைக் கேட்டும் அதியமற்போனுயோ! நான் புலம்பி அழுது சொல்லுகின்ற என் சொல்லையுங்கேளாயோ! என்னுயிரைக்கேவிருக்கின்றதென்று காட்டமாட்டாயோ! என் கண்மணியெங்கே என்னுங் காட்டமாட்டாயோ! இந்திரனையுஞ் செயிக்கும்படியான கல்ல பல்முள்ள புத்திரனைத்தானியமாகி பெற்றிருக்கின்முயென்று தேவர்களெல்லாம் புகழும்படியாயிருந்த என்னிப்பு இன்றைக்குப் போய்விட்டதே! மந்தரகிரிபோன்ற தோள்களையுடைய என் மகனைச்சுயம்மனிதன் விஷ்ணுவினத்தேவினை அம்புக்குகாரமாகிவிட்டனே! அதையருமாசன் மாண்டான் அதிகாயனுமடைபோனன். அதிகபலமுள்ள மின்னைகளெல்லாம் மாண்டுபோனர்கள்.—உன்னிலோகத்தில் நிப்போதிருகிறவன் மண்டோதரியின் மின்னையான இந்திரஜித்து மாத்திரந்தானோ! இன்னெருகாள முமுன்போலத் தப்பியுயிருடன் செயமாட்டாய் அல்லவா? தூயா! என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்முய், வெற்றி மாலையைத்தரித்த அதிக வலியவர்களான ராகூசப் மின்னைகளில் நிறைந்துபோலவர்களைக் கப்பிடமாட்டாயோ! புத்திரப்பாவனி மோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டனனி! நியும் மிழைருவழி யதியப்போகிறுயோ! நினையாலெதிர்ன்னம் உனக்கு கேடிப்போகிறதிருக்கொருசமயமே அதிகம் உண்டி உன்னிலைய தம்பி வெகுபுத்திமான்

அவன் சொன்னபுத்தியை அப்போதே நீ கேட்டாயா! எல்லாக்கெடுத்த குலவிருத்தரான உன்பாட்டனார் சொ லையும் அதைவிரும்பி பரிசோதித்தாயில்லையே! அதி பலாட்டியென்னும் உன் முத்தம்மாண்ணும்பகாண் சோயும் சொல்லுகிறதற்குக் காரணமாகிருந்தாயே! ரா ஜகுமாரனுடைய அதிகாயனையும் அம்புக்கு இரையாக்கி விட்டாயே! இனி நீ பரசாட்டி செய்வதும் அப்படியப் படிதானென்று இப்படிப் பலவிதமாய்ச்சொல்லி அதி சயா! அதிகாயா! வென்று உரத்துக்கூவிக் கன்றிழந் த பசும்போலக் கதறியழுகின்ற தாணியமாலியைப் பக்க த்திலின்று ஊர்வதையும், மேனகையுங்கூட மெய்த்துக் கொண்டு மேலேபோல உயர்ந்து பெரிதாயிருக்கின்றமாலி கையில் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தார்கள். அந்த நகரத்தில் அந்தப்புர ராக்ஷசஸ்திரிகளெல்லாம் இழவுகொண் டாடவந்து தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளே மிறத்துபோ லு அழுதுபுலம்பினார்கள். மற்ற மனித ஸ்திரீகளுடைய நிலைமைச் சொல்லவேண்டியதென்ன தேவஸ்திரீகளும் தங்கள் வாயைத்திறந்து ஓவென்று அழுதார்கள். ரா வணனுடைய அரண்மனையிலுள்ள பரிசாரஸ்திரீகள் வெல் லாரும் உலகமுடியில் பிரளயத்தைக்கண்டு யாவரும்ஒ ருமிக்க உத்கோஷிப்பதுபோலக் கோஷித்தார்கள். லங் காபட்டணத்தில் உள்ளவர்களெல்லாம் அழுதகுரலோ டே புராணச் சத்திரோதய காலத்தில் கழுதிரம் இரை ந்ததுபோல இருந்தது.

அதிகாயனவதைப்படலம் - முற்றிற்று.

தாகபாசப்படலம்.

ரான்போன்ற கண்ணோயுடைய ராக்ஷசஸ்திரீகள் பெ ருங்கூட்டமாய்க்கூடித் தலைவிரித்து ஒருவரை பொ ருவர்கட்டிமரத்துக்கொண்டு அழவேண்டிய தென் னவென்று சக்தெடுத்து மேகத்திலிடிபோல இந்திரஜி த்து புறப்பட்டு அந்தஇடுது முன்னவனாகிய வெற்றி பெற்ற ராவணன் மறுபடியும், அவர்களுடனே போர் செய்து அவர்களுக்குத்தோற்றுப்போனதே! அல்லா விட்டால் மிக்கபோதையே! மூன்றுலே லங்கையைச் சுட்டுவிட்டுப்போன அநுமான்மறுபடியும் லங்கையை அழித்து சமுத்திரத்துடனே போர்த்துவிட்டானே! இப் படி அழுதிரைத்துக் காரணமென்னவென்று கினைத்து, கண்டகண்ட ராக்ஷசர்கள் லங்கைக்குவக்தவருத்தமே னவென்றுகேட்க, ஒருவருஞ் செல்லுகிறதற்குக் கூ டாமலெங்கெங்கே வாய்குழறிப் பேசத்தெரியாமல் நி ன்றார்கள். அப்போது இந்திரஜித்து கல்லது தன் சரதி வாத்தேரைக் கிரமமாய் ராவணனுடைய மாளிகை ஒட்டென்றுசொல்லி, நிலைமைப்பொழுதுக்குள்ளா கவத்தேர்த்து ராவணன் உயிருடனிருக்கக்கண்டு கி ளைமிட்டுக் கும்பிட்டு ஐயா! இவ்விடத்தில் நேரிட் டதுயாதென்னவென்று கேட்டான். அதற்குராவண ன் அப்பா! மகாவீரனே! உன்னுடைய தம்பிமாரைய ம்மும் பலியில்லாமற்கொண்டுபோய்விட்டானே! கும் பகர்ணனும் அதிகாய னிந்த மூன்றுபேரும் சுவர்க்க லோக மடைந்தார்களென்னது சொல்லிச் சொல்லாத முன்னே அங்கினியையு மெரிக்கும்படியான கோ பக் கண்களையுடையவனுய் பல்லைநறுட்டிக் கடித் து ஆகாசத்தைப்பார்த்து எல்லாரு மிறந்து போனார்க ளா! என்று மிருந்த எக்கம்பிடித்துவென்று வில்லாளை விரல்தொட்டு எண்ணுமிடத்து மூலையில் எண்ணெய்பிர ம்படியான மீசையனை இந்திரஜித்து ராவணனைப்பார் த்து அவர்களைக் கொன்றவர்களை யாரென்றுகேட்க, அ தை இகாயனென்பவனே லக்ஷ்மணனென்றொருவனும்வா னர சுக்ரீவனுடைய ஊரில் நெருப்புவைத்துக் கொளுத்தி ன சூஞ்சகேயனும் மற்ற வானரவீரர்களும் கொன்றார்க ளாமென்று சொன்னைப்புமாலையைத்தரிக்க முடியாமு த்திரியினுடைய கைலாசகிரியை வேரோடு பேர்த்துச் சாய்த்த மகாபலவானனை ராவணன்சொன்னான். அதை க்கேட்டு வலியுடனேயையுடைய ஆத்மவலிதர்களுடை ய வல்லமை யுனக்குத்தெரிந்திருக்கும். அதிகாயன் முத லாரானை அவர்கள்மேல் போர்க்குப் அனுப்பினை படி யால் நீயே அவர்களைப்போய்முடி அவர்களல்ல வென் றவர்கள் ஐயா! ராவணேஸ்வரா என்னையாவதுபோகச் சொல்ல உனக்கு எண்ணம்வராமல் போச்சே யென்று சொல்லி உனக்கு ஜெயமாலோசித்து அதிக கோபத்துட ன் பெருமூச்சுவிட்டு ஐயா! மூன்றடியதுமாரனைப்பு மியிற் போட்டுத் தெய்த்தவிட்ட தைமாதிரி இப்படி செய்விக்கிறதற்குத் தானே சத்துருக்கள்சொன்ன சொ ல்லைச் சொல்லவுக்க தாதுவனென்று கொல்லாமல் விட்டுவிட்டாய்கும்பகர்ணனுடைய ஊருவதற்கிருக்கவிடத் தி ற்குப்போன்றதெயென்று மின் ஆலோசனை செய்யாம ற்போனாயே! ஆலோசனையில்லாதவனே! இனிமிக்கே யுகமில்லாமற்போய்விட்டாய், உன்வாழ்க்கையும் அ ழிந்துபோய்விட்டது. கான் சுக்ரனென்றும்பேரையும், ஆலோசித்து மென்ன என் தம்பியைக் கொன்றவனை அந்த சணக்கணத்திலேயே அவனுயிரைவேறு உடல் வே ருக நீக்கிலுலக்கமல் வைரகாலமாக கம்முடைய யா கத்திலிருந்த இந்த லங்காபட்டணத்திற்குத் திரும்பி வா மாட்டேன் இந்த வார்த்தை மெனக்கு வேண்டாம் அந்த வானரப் பேருஞ்சேனையைப் பினை பினைவாய் பினை ன வினச்சேறப்படி அனுப்பிவிட்டு அந்த மைதுன னையுங் கொல்லாமற் போவேனையல் என்னெதிரிசை லர்போன்ற கண்களையுடையவருன யிந்தமு முகலான தேவர்கெல்லாருஞ்சிரிக்கக் கடவர்களென்றும் ஒரு வராலுஞ் தெரிக்கமுடியாத விரமானவடிவையுடைய என்தம்பியாகிய அதிகாயனைக்கொன்ற அந்த மனிதனை யுனக்குதெரிக்கும்படியான சத்துவெள்ளைகையுடி தெளி முழக்கும்படிச் செய்யாமற்போனேனே! யானு ல் என்றெடுத்தெடுத்த இந்திரனென்றுசர மல்லவோ! எனக்குத் தோற்றப்போனுன். அப்படியல்ல அவனுக் கென்ன தோற்வதைக் கடவேனென்றும் சபதமாகச் சு கையும், பாசபாணத்தையும் கொண்டு மூன்றும் பி றைச் சந்திரனையனித்த சடாமகுடத்தையுடைய கமல

குல்தெய்வமாகிய அந்தச் சங்கரதேவனு எனக்கு கற் பித்ததேவயாகத்தைச்செய்யத்தனித்துத்திரிகிற நான் இப்போது அவர்களுயிரை உமக்குக் கொடாமற் போ வேனையாதலில் என்னுயிரை நான்முகொண்டு விட்டுவி வேன். அதனுலையிலும் நான் உனையும் உன்னுயிரதனி ல்லி எனக்குக் கேவர்பிர்த்தம்போலிருந்த என் தம்பியி னுடைய அருமையான உயிரைப் பறித்துவிட்ட அந்த கொடியவனை யமனுக்கு விருந்தாகக்கொடாமற்போ தால் பிறகு கையில் வில்லேப்பிடித்துக் கேவகூட்ட மெ ல்லாஞ் சிரிக்கத் திரும்பிவந்து இக்கப்புமியி விருந்தே தால் நான் ராவணனுக்குப் பிறந்தவனல்ல அதனுலை வக்குண்டான ராவணியென்ற பெயருமில்லாமற் போ க்கடவது என்றும் சபதஞ்செய்துகொண்டான். அப் படி இந்திரஜித்துச்சொல்லக்கேட்டுராவணன் என்னப் பா இந்திரஜித்தே! நீ இந்த லேசானகாரியத்தைச் செ ய்து எனமனத்தை சிக்குதிறதற்கு உனக்கு முடியாத காரியமுண்டோ! பெருங்குதையையுடைய நீ ண்ட கிவ்வீரனே! உன்னை இந்த அலப்கன்மீது எதி ர்க்கும்படி அனுப்பவேனையால் எனக்கே என்மீது கோபமுண்டாகுமே! ஆதலால் நானிப்படிப்பட்டதுக் கத்துக் குட்படேனென்றுசொன்னன். தேவர்களேயெ லலாஞ் ஜெயித்துச் சொர்க்கலோகத்தைக் கெற்றிபெற்ற வனுன இந்திரஜித்தென்பவன் அவ்வாறுசொன்ன ராவ ணனைவணங்கி மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கூ மையுள்ள வரலாயுதத்தையும் கையிற்பிடித்துக்கொண் டும் ஒன்றினலும் அறுபடாததும் ஊடுருவப் படாதது மான கவசத்தைத்தரித்தும், சத்துருக்களுடைய முது கையுருவிப் போம்படியான அம்புறுத்துணியை முது கில்வலித்துக் கட்டியும், வலியதுதைகளையுடைய வயிர மான வில்லே இடதுகையில் பிடித்தும் நின்முன். அவன் பிடித்தலில் ஆயிரம் பிரம்மதேவன் வந்தாலேயையெடி க்குப் பகைவர்களை லொருகுறையும் கேரிடாதபடிக்கு இந்திரனுக்காகச் செய்துகொடுத்த வில்லாகும். அப்படி ப்பட்டவில்லே இவன் அந்த இந்திரனே அடித்துக் கட்டி ச் சிறையிலனைத்து அவன்கையிலிருந்து பிடுங்கிக்கொ ண்டான். தோளிற்கட்டின அம்புறுத்துணியோ வென் றும் அந்தக்காலத்தில் கும்மும்போன்ற பலமுள்ளவனு ன இவன் அவ்விந்திரனிடத்தி விருந்து பறித்துக் கொ ண்டான். அது சப்தசாகர ஜலம்வற்றினலும் அம்புக ள் குறைவுபடாததும் கொடிய சுன்களையுடையபேயும் சமூக முண்ணும்படியான ஆகாரமுள்ள தெரம்பைக ளுமிபோன்றதுமானது அந்த துளியிலுள்ள அம்பி னங்களோ! அவன் முன்பு தேவர்களுடன் சண்டைசெ ய்தபோது மெய்ந்நி அவர்கள் கோதேருகளும் மேரு வை வில்லாகவுடையவரான ருத்திரமூர்த்தி கொடுத்த ஆகளும் பிரம்மாதேவாகொடுத்தஆகளும் இலவளாதி ல் வெற்றியல்லாமல் தோல்வியைக் கொடாததுகளுமா னவைகள். இவை அல்லாமல் இன்னும் அபேக ஆயிர கோடி ஆயுதங்களே ஆராய்ந்து பார்த்தெடுத்துக்கொண் டு லகமும் யாதிகரும் அதிகபலமுள்ள லகமும் ஆண் பி

ங்களும் பூட்டினதும் லங்கைக்குச் சமமாக அவ்வள வு விசாலமானதாகச் செய்யப்பட்டதும் தேவர்களும், அதன்வல்லமை இவ்வளவென்று அறியக் கூடாததும், பொன்னையும் சமானஞ்சொல்லவரியதான கிறத்தை யுடைய சிரேஷ்டமான தருடனையும் மின்னலைக் தோற்க டிக்கும்படியான பிரகாசமுள்ள மழுவாயுதத்தையுடை ய சிவமூர்த்தியின் விருதபத்தையும் மூன்யுத்தசமய த்தில் பின்முடுக்குபோனதும் அந்தத் திரிமூர்த்திகள் மூதலானவர்களேயெல்லாஞ்ஜெயித்து மேன்மையடைக் தபோது இந்த மூன்று லோகங்களிலும் அவர்கள் வாக னங்களிலும் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரும்படியா கத் தான் தோல்வியடைந்து முன் செல்லாததும் வலி ரம்பற்றிய கைகளையுடைய தானவர்களுடைய தேவ மாயசக்கரங்களெல்லாம் தேய்ந்துவிட்ட சக்கரங்களேயு டையதும் ஆதிக்கையையுடைய அஷ்டதிக் கஜங்களைக் குருத்தினதென்று சொல்லுதோபெருமை அதிக வீரத் தன்மையைக்காட்டி எதிர்த்துநின்ற இந்திரனைத் தான்விடிந்தசூலத்தில் அவன் மஸ்தகத்து விழும்போது அவனுடைய முதுகைத்தேய்த்துத் தழும்புண்டாக்கின தெகரத்தையுடையதும் சமானமற்றவல்லமையைக்காட் டின இந்திரனுடைய ஆயிரத பெரும்புகழானது நீங் கும்படி அவனுடைய பெரியதோள்களேப் பாசக்கயிற்றி லகட்டின ஜெயப்பிரதாபசாலியான 'இந்திரஜித்தென்ப வன் வந்தானென்று சொல்லிக்கொண்டி பேய்கள் சப் திக்கத்தக்கதாக ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றகீண்ட பிருது க்கொடி கட்டியிருக்கின்றதுமானதேரிலேறி அந்தத்தே ருக்கொப்பான ஆயிரம் சேமத்தேர் பின்னேவர மனதி ல் யுத்தப்பிரதேசினவனுடி ஒருநாளும் யுத்தத்தில் தே வர்களே முதுகிடச் செய்தானே யல்லாமல் முகத்தைப் பார்த்து யுத்தஞ்செய்தறியாத வீரனை இந்திரஜித்தவ ன்தான். அந்த ராவணகுமாரனுடி இந்திரஜித்தனேவ ன்ற சேனைகளே இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. ஆ கிலும் இது வால்மீகிபகவான் தமது ஞான திருஷ்டி யால் சொன்னதையாலையால் அவர் கர்ப்பதூவென்ன ஞ்சேனையென்று கணக்கிட்டிருக்கின்றர். அவ்வளவுசே னைகள் சூழ்ந்துவரவும் துமாரனென்பவனும் வெகு காலமாய்ச் செய்தபுத்தத்திலும் தேவாமல்வெற்றிபெ ற்ற மகாபராக்கிரமவென்பவனும் இந்திரஜித்துவின் தேர் வண்டிவே தொடர்ந்து கரவலாய்வரவும் சந்திரவட்டம் மு டைமேலே நிழலிட்டுக்கொண்டுவரவும், பெரிய சங்க த்தொனி முழங்கவும் கேட்க, புயங்காமாக அவ்விடாதச வாத்தியங்களை காலுடனுருஞ்சேர்த்து சப்திக்கிறதுபோ லச் சப்திக்கவும் ஆயிர மாயிரகோடித் தேர்வீரர்கள் உ ன்னைச் சூழ்ந்துவரவும் இரண்டாயிர மாயிரகோடி யர னைவீரர்கள் பதவனி சூழ்ந்துவரவும் அதற்குமுன் அ சேமமாயிரம் குதிரைவீரர்கள் போகவும் பஞ்சாயிர த்தில் சேனைவீரர்கள் யுத்தக்கடலிற்போலச் செல்லவும்இத் தப்பிசகாமலாக இந்திரஜித்து மனைவந்தை கோக்கி கொண்டுவந்தான். அப்போது இலங்கைபெருமான் ராவ ணன் புதல்வனுன அதிகாய னிறந்தபடியால் ராவணனு

வது அவன்வரலிட்டால் தேவேந்திரனே வெற்றி கொண்ட இந்திரஜித்தாவது யுத்தத்திற்கு வருவார்க ளென்று ரணகளத்தைவிட்டு நீங்காமல் அங்கேயே நின்றிருந்தார். அப்படி நின்றிருந்தவர் இவன் வருகிறதைக்கண்டு இவன் யார் சொல்லக்கடவீர் வீபீஷணரே யென்றுகேட்க, விபீஷணரும்வார்த்தைபோலீ! இவன் மகாபலவந்தனும் தேவேந்திரனை யுத்தத்தில் ஜெயம்பெற்றவனுமான இந்திரஜித்தென்பவன் இன்றைக்குங் கடினமான சண்டை கொடுக்கும் எங்களனைவரையே! அடியேன் ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளுகின்றேன். இவனுங்கிட்ட மகாவீரர்களெல்லாம் துணையாய் வருகின்றார்கள். நம்மோடுகூடவுந் தகுந்ததுணைவர்களை வைத்துக்கொண்டு சண்டைசெய்வது கல்லது தேவரீரெல்லாந் தெரிந்த மகாதுபரர் நீர்க்காலேசனே செய்யவேண்டும் ஆஞ்சநேயர் - சாம்புவர் - சுக்கிரீவமஹாராஜர் - தானையின்புத்திரராகிய அங்கதர் - நீலன் - என்பவர்களாகிய வீரர்கள் கம்முடன் நிற்கும்படியாக பாபரஹிதரும், வீரப்பிரதாபமே திருவாபரணமாக உடையவருமான ஸ்வாமீ தேவரீர் இவனெதி சண்டைசெய்வதேதருமி, அகோரவீரர் தேவர்களெல்லா முதலியாயிருக்கவும், அவனில்லாத தேவசேனைகளுடன் கூடிக்கொண்டி தேவேந்திரன் இவனெதி செய்தபோது, அவர்களையெல்லாம் இவன் விபிஷகோத்தில் கோற்கடித்துக் தூத்திவிட்டான். தேவேந்திரன் அமிர்தபானம் பண்ணினவனுகையால் அந்தப் பலத்தைக்கொண்டுதன் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தோடிப்போனன். இந்திரனுடைய மகிமைபொன்ற தோள்களை இவன் நாகபாசத்தாற் கட்டினன், ஆஞ்சநேயரையும் அந்தப் பாசத்தால் தான் கட்டினன், இந்த இரண்டு கோரியமும் லோகப்பிரசித்தமானகாரியம். இதுவும்லாமல், நிலமுடைய தலைவித்தியாசமாத்தியத்தை எப்படிப் பட்டவர்களாலும் தடுக்கமுடியாது, ஸ்வாமீ யென்று விசேஷமுள்ளவான் லணக்கிச்சொல்ல, அதைக் கேட்டு இளையபெருமாளும், கலது உம்முடைய மனம்போலச் செய்யக்கடவீர் விபீஷணரே யென்றமாத்திரத்தில், ஆஞ்சநேயர் இளையபெருமாளிடத்தில் இந்திரஜித்தை நிக்கிரகத்தானென்றதாலேவக்கு சேர்த்தார். அந்தத் தருணத்தார்களே ஸ்வாமியுடனிருந்தார். மற்றவிர்களெல்லாரும்வந்து சேர்த்தார்கள். சங்குகளுடன் கூடிய சாகரத்தைக் கொப்பாவ வானரசேனைகளுடன் சுக்கிரீவமஹாராஜா முன்னேறிக்கொண்டார், வானரசேனையும், ராக்ஷசசேனையும், வடகருத்திரம், தென்கருத்திரமென்றும் பெரிய சமுத்திரங்களும் சண்டைசெய்யுமிடம்போலிருக்கிற சப்தத்துடன்கூடி ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து கோபத்துடன் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து வானரசேனைகள் எல்லாரும் தம்பதி சமேதராய்க்கொண்டு ராக்ஷசசேனைகளை பராக்கபோட்டுவிட்டும், ராக்ஷசசேனையும், வானரப்பட சேனைகளை பராக்கபோட்டுவிட்டும், மாறிமாறி ஜெயித்துக்கொண்டு வருகையில் ராக்ஷசசேனைகள் வானரசேனைகளை ஜெயித்து அவர்களை அடித்துக்கொண்டு வருகிறதைக்கண்டு, வானரசேனைகளும் போர்செய்யத்தொடங்கினபோது அந்தவீரர்கள் காத்துநிற்க விரகற்றவர்களும்முறுதிரம்போன்ற சங்கத்தொனியும், ரணபேரிகை முழக்கமும், ஒன்றுசேர்ந்து ஒலித்தபடியால் தேவேந்திரஜித்தேவர்களெல்லாம் தங்கள் செவிகளைக் கைகளாலடைத்துக்கொண்டார்கள். யுத்தவீரர்கள் ஒருவரையொருவர் அடியுங்கள் பிடியுங்கள். எறியுங்கள். வெய்யுங்கள். என்றுசொல்லுன்ற சப்தமும் வில்லில் நாண்பூட்டிச்செய்த குரைடங்கார ஓசையும் பிரளயகால திடியைப்பார்க்கிலும் மூன்றத்தனைக்கோடிமரகப்பிதந்தது. மலைகள்பட்டிம், மரங்கள்பட்டிம், யமனுக்கொப்பான வேலாயுதங்களும், வில்லிலிருந்து புறப்படுகிற அம்புகளுகளும், ராக்ஷசரும் வானரருமாகிய வீரவான்களுடைய ரத்தினியையொத்தகவையும் பசலியொத்தவையுமானதேகங்களெல்லாம் அழிந்தது. இத்தப்பிரகாரமாக இரண்டுசேனையும் ஒன்றையொன்றுதோற்கடிப்பதிலே பூமியும் இரண்டாய்ப்பிளக்கயத்தனித்தது-மூசலாயுதங்களாதூம்பிருகூங்களாலும் ஒருவரையொருவர் அடிக்க தலைகள் நிலத்துண்டுபோன வானரங்கள் இரையபெருமாளுக்கு நெடுயருண்டாகக்கடவதென்று வாழ்த்திக்கொண்டேவிழுந்தது. ராக்ஷசருடைய கொடியதேகங்கள் கழுத்துடனே தலைகளில்லாமல் ரணகளத்தில்கூத்தாடினதுகண்டுவெட்டுண்டு நரம்புகள்வளிக்க ரத்தத்தைக் கொப்புளித்துக்கொண்டிருந்துன்ற வானரவிர்களுடைய பலத்த தேகங்களெல்லாம் காடெல்லாம்வெள்ளமடிந்துபோலிருந்தது. இவ்வானரங்கள் ராக்ஷசர்களைப்பிடித்து அவர்களுடைய பெரியதேர்களையுமுறித்தது. இவ்வானரங்கள் ஆரக்கர்களைக்காலாலெட்டியுதைத்தது. இவானரர்கள் நிசாசரர்களை வெட்டிமுள்ளினது. இவானரங்கள் அங்கத்தினிட்டர்களைப்பிடித்துத்துண்டித்துண்டாய்க் கடித்துக்கொன்றுவிட்டது. இவானரங்கள் அந்தப்பாணிகளைக் கருத்தழிந்துபோரும்படி கைகளால் வாரியடித்தது. இவானரங்கள்ராக்ஷசர்களைப்பூமியிற்போட்டுத்தேய்த்துவிட்டது. இவானரங்கள் விரசிம்மநாதஞ்செய்தது. ராக்ஷசர்களில் சிலர் வானாயுதங்களினல் வானரங்களுடைய சிரக்கண்டா மணிதரித்த காலக்கைத்துணித்துவிட்டார்கள். சிலர் தலைகளை வெட்டித்தள்ளினர்கள். சிலர் உடலை இரண்டுதுண்டமாகத்தித்துப் புழுதியிற்புரட்டினர்கள். யமனைப்போலத் திரியும் வானரங்கள் விருதங்களினல் ராக்ஷசர்களுடைய மஹிபோலுயர்ந்த தலைகளைக் கிழித்தெடுத்தார்கள். சிலரு டைய உதிரைபோக்கிவிட்டார்கள். சிலருடைய கைகளும் கால்களுமறுத்து விழும்படிமோதினர்கள். இவ்வானரங்கள் அரக்கிப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற வண்டிகளை யுடையதுகளாய்ப் பலம்பொருந்திய தலையும் பிடரத்தையுங்கருடனே கைகளும் அற்றதுகளாயும் தேகத்திலவற்றலேறுமும்படி எதிரிலுள்ள ராக்ஷசர்களுடையதலைத்தாவிக் கடித்துக்கொண்டி அதனுடனேகூட மாண்டுபோனதுகள். சிலகாடிகள் மலைபோற் பேர்ந்து நிடியோடுகூடனே மேகத்தையொத்த கத்தங்களோ யுடைய கரிய யானைகளின் மத்தகங்களைப் பிளந்து அவற்றி லுள்ள மூளைகளைத் தின்று தங்களுடைய பசியாறினதுகள். மலைகளிலும் பெரியதேகங்களோ யுடையவைகளான வானரக்களில் சில மதத்த யானைகளின்மீதும், சில குதிரைகளின் மீதும், மனிகள் கட்டியிருக்கிற தேர்களின் மீதும், எதிரிகள் கைகளிற் பிடித்திருக்கிற வாள்களின் மீதும், வில்லுகளின் மீதும், ராக்ஷசர்களுடைய செம்பட்டமயிர்த் தலைகளின் மீதும், தரையிற் குதித்தது துகள். ராக்ஷசர்கள் தண்டாயுதங்களைக் கொண்டி அடித்துக் கொல்ல உடைந்த தலையை மிதியெறிந்தும். வாள்களினுலே துண்டி துண்டாய்ப்போன தேகங்களை வாரிக்கொண்டும், அங்குள்ளமலைகளைப் புரட்டிக் கொண்டும், பேரின்ற சத்தவெள்ளமானது குரங்குப் பிணங்களை. யெல்லாம் சமுத்திரத்திற் கொண்டுபோய் சேர்த்துவிட்டது. ஆஞ்சநேயர் தமது திருக் கரத்தால், கற்றூண்டம்கொண்டி ராக்ஷசசேனையைமோதி அடித்தபோது உடல்களுங்கி, இலை மேகத்துக் கொப்பான கொடி யென்றும், இலை மிடரி மயிர்களை யுடைய பலவகையான குதிரைக ளென்றும், இலவு விலுகளென்றும், அம்பினவையென்றும், இலை வாளென்றும், இவைதண்டாயுதமென்றும், இவைகோபத்தையுடைய மதயானையென்றும், இளவதேரென்றும், வேறுபிரித்தறியக்கூடாமற்போய்விட்டதுகள். அக்கதன் ஒரு பெரிய விருக்ஷத்தைப்பிடுங்கிச் சாடினபோது அகோகர் தேர்கள்-குதிரைகள்-யானைகள்-ராக்ஷசர்களென்றுசொல்லப் பட்ட அனேகரைக்கொன்று யமனுக்கும்திருப்திகிருஷ்டி உண்டாக்கினபடியால் திருப்தியாகிறதுகளோவென்று இவன்னைகளினைவும் பிரேதங்களைக் கிளறித் தேடிப்பார்க்கும்படியாக அழிந்துபோய் விட்டதுகள். அந்தடிக்கிலுள்ளவர்களும் அந்த காற்றினைகள் தோழமை, நின்றுயாரனைகள்-தேர்கள்-குதிரைகள் எல்லாவற்றையும், வானரவிர்கள் சம்ஹரிக்கிற சங்கடத்தைப் பார்த்துத் தேவர்களுடனே சொன்னதாவது, முன்னே அசுரர்களின்சண்டைசெய்கிறதைப்பார்த்து, இன்னர் ஜெயமடைவார்கள், இன்னர் தோற்பார்களென்று நிச்சயித்துமறதிவினிகன் சொன்னதுபோல வானரங்களுக்கு ராக்ஷசர்கள் தோல்வியடைவர்களென்று சொன்னதுகள். இப்படியிவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே ராக்ஷசர்கள் படையெடுத்துவர, அதைக்கண்டு வானரர்களெல்லா மோட்டமெடுத்தார்கள். வானரவிர்கள் அதைக்கண்டி அவர்களோடுவெட்டாமல் தடுத்தார்கள்மதுபடியும், ராக்ஷசர்கள் வானரங்களைச் சூழ்ந்திரும்பலச் சூழ்ந்துமடித்தார்கள். அதைப் பார்த்து வானரங்கள் பயந்து ஓட்டம்பிடித்தார்கள். அப்போதும் வானரவிர்கள் அவர்களை ஓடவிட்டாமல்தடுத்து கிறுத்தினர்கள். பிறகு நிலனென்கிற வானரவிரன் சூலாயுதமும், மழுவாயுதமும், கையிலே தாங்கிக்கொண்டி காவற்குதோன் கனுடனே பிரளயகாலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் சம்மரிக்கும், குத்திரமூர்த்தியைப்போல வினவிடத்திலே யேயின்றவந்த ராட்சசர்களையெல்லாங் கொன்று கொண்டேயிருந்தான். இப்படி அகோகர் உயிர்மாய்வதினுலே, யமன் தலிகிங்கரர்களுடனே பாசத்தைக் கையிற் பிடித்தபடியே அந்த இடத்தைவிட்டு அப்புறம் போகாமல்நின்று உயிர்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான், வேறொருபக்கத்தில் சூரியன்-வாயுதேவனைப்போர்க்கிலும், ஈருவதேவனைக்காட்டிலும், அதிகமாகவும். அக்கினிதேவனுஞ் சமானமாகவென்று சொல்லும்படியாகவும், ஆயுதமொன்றுமில்லாமல் இரண்டு கைவலலலமையாலே செய்கின்ற யுத்தத்தின்பெருமையை விரித்துச்சொல்லவேண்டியதென்ன, யமனுந் தன்பதவியையும், இவன் பிடுங்கிக்கொள்ளுவானென்று கதிகிடி பயப்படும்படி தன்கையிலகப்பட்ட ராட்சசர்களை யெல்லாம் கொன்றான். மற்றொருபக்கத்தில் இடபனென்ற வானரவிரன் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள மரங்களுருக்குன ஸ்ரீகாவர்த்திக் திருமகனுக்கு பாணமுருவிப்போனதெருள் இயல்லோசனையுடைய எழுமராமரங்கள் மாத்திரம் மாவர்களுக்கும் அடையாளத்தோன்றவதற்காகவின்றன. மலைகளில் மேருமலையும் அந்த குரைசலங்களுமே சான்றாயிருப்பதற்காக நின்றன. மற்ற மாங்களினும் மலைகளினும் ஒன்றுவது அவர்களைக்குத்தப்பினவைகளிலே இந்தப்பிரகாரம் எல்லாமரங்களாலும், எல்லாமலைகளாலும், அகோராட்சசர்களிறக்குபோனர்கள். குதிரைகள் மதயானைகள்-தேர்கள்-இலைகளோடுடைய வச்சிரதத்தங்களோடுகூடிய வீரர்களும், பாம்பினுவ கொடியவர்களுமான ராட்சசர்கள் பலிப்பெருகுவதனுலுண்டாகியபயமும், இன்னையவனாகினுத்தான். இப்போது மதகிரிருத்து ஒடினதுபோல ரத்தங் குபுகுபென்றுஒழுகும்படி சாம்பவன் பெரியவிருட்சங்களைச் சுற்றிச் சுழற்றிக்கொல்ல எல்லா ராட்சசர்களுங் மண்டுபோகப் போகிறர்களென்று தேவர்களெல்லாம் பேரிட் கொண்டார்கள். போர்செயவின்ற குதிரைகளாகிய அலைகளும், தேர்களாகிய கப்பல்களும், மதங்கொண்டயானைகளாகியகொம்பன் கழுமீன்களும் ஓடிப்போகவும், நெருங்கியபூழ்களாகிய மீன்கூட்டங்களெல்லாம், சிதிர்தெறிப்போகவும், கருங்கடலைக்கலக்குகின்ற மத்தைப்போலராட்சசசேனைகளுத்திரத்தைப் பனசனென்கிற ராட்சசவிரன் இன்னுமின்னப்படக் கலக்கிவிட்டான். மயிந்தனென்கிற வானரவிரனும் அவனுக்கினையவலுவுடைய துமிந்தனென்கிற வானரவிரனும், முன்மேகங்களைக் கிழித்துச் சின்னபின்னப்படுத்தி ஆகாசத்திற்பறந்துபோன ஜடாயு மகாராஜனையும், அவர்சகோதரரான சம்பாதியையும்போல ராட்சசர்களையெல்லாஞ் சின்னுமின்னப் பண்ணிவிட்டார்கள். கவையனென்னும், வானரவிரன் ராட்சசக் குட்டையைக் கலக்குகின்றமதயானையப்போலாஞன சேரியென்னும் வானரவிரன் நின்றபடியே நின்று வந்த ராட்சசர்களையும், அவர்கள் சேனைகளையும் கொன்னுவிட்டான். இத்தப்பிரகாரமாக வானரவிர்கள் முன்னைக்காலிப் பின்னையாமல் ராட்சசப் பினங்களை

மலைமலையாகக்குவித்து, அந்தகாசஞ்செய்து போர்செய்தபோது ஓடிப்போன வானரக்கூட்டங்களெல்லாம் வந்து ஒன்றுமுக்கூடிப் போர்க்குப் புறப்பட்டனுகள். அதைக்கண்டு ராட்சசசேனை முழுவதும் தங்குதரியில்லாமலோட்டமெடுத்தது. பின்பு இந்திரஜித்தானுருவனும்பின்று போர்செய்ய யத்தனித்தான். ஆபரணங்களோத்தரித்த மலையைப்போலத் தோள்களிரண்டுபெக்கத்திலும் பூத்தியர, மிருந்தபலமுள்ள தூண்கள்போல நெறித்து விசலில் விரற்புட்டிலிட்டு அந்த விசலால் ஆகாசமெல்லாம் வெடிபடவும், திக்குகளெல்லாஞ் செவிடுபடவும், அஷ்டகுலாசலங்களும் கெக்குலிடவும், மகாவீரத்தோடு வரிசைவரிசையாக வில்லைக் குணத்தோனி பண்ணிச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த லோகங்களெல்லாம் நடுங்கும்படிச்செய்தான். சமுத்திரத்தைப்போல அஷ்ட காசஞ் செய்து உயர்ந்ததேரை வேகமாய்ச்செலுத்தும்படிச்சாரதிக்குத்திட்டஞ்செய்துஅக்கதன் முதலானவர்களெல்லாம்பயப்படவும், தேவர்களெல்லாம் நடுக்கங்கொள்ளவும், அதிககோபத்துடனே சங்கபாலன் - குளிகன் - பூமன் - மகாபதுமன் - வாசுகி - அனந்தன் - தட்சகன் கார்க்கோடகன் என்ற அஷ்டநாகங்களும், தங்கள் பற்கவிலிருந்து அக்கினிமயமான விஷக் கக்கினுற்போல அதிவேகமாய் இடியையும் தோற்கடிக்கும்படியான்கொடியபாணங்களே நாலாபக்கங்களிலும்தூற்ற, வானரவீரர்கள் கற்றிலும்கவிந்துகொண்டு வீசினமலைகளும் மரங்களும், இந்திரஜித்துவிடுகிற பாணக்கள் பிட்டுப் பொடியாயுதிர்ந்தும். துண்டுதுண்டாய் முறிந்தும் போயின. வானரர்களுடையதலைகள் அதேகமாய் அறுபட்டுஆகாசத்திற்போய் கின்றுகின்னமாய்ச்சிதறிப் பூமியில் விழுந்து மண்ணில் புதைந்துபோனதுகள். வானரவீரர்கள் இந்திரஜித்துவின் வில்லிலிருந்துபுறப்படுகின்ற பாணக்கள் போவதைக்கண்டு நடுங்கோபத்தால் பேர்த்தெதிரியும்படித் தூக்கினமலைகள் தங்களுக்கே பரமாரும்படி ஓடிவந்துவிட்டார்கள். சிலவானரர்கள் மூர்ச்சிப்போய் கெருங்கினபோது அவர்கள்கேர்ண்டுபோனமலைகளும், அவர்களுடையமார்பு மூருவும் படியாகஇந்திரஜித்துவின்பாணக்கள் நுழைந்ததுகள். ஒரு முகூர்த்தகாலவானரங்கள் மழுத்தும், கையும், கின்டகால்களும், வால்களும் அகேகத்துண்டங்க ளானதைக்கண்டு வானர்கள் உருக்குந்தம்பம்போன்ற தோள்களினுலே அடித்தும், குத்தியும், உயர்ந்தமரங்கிளைகள் வளர்க் திருக்கின்ற பெரியமலைகளைப் பேர்த்தெறிந்தும், நாமும் அந்தமலைகளுடனே பூமியில்விழுந்துபோய்விட்டார்கள். வானரர்களுடைய தலைகளை அரிந்துகொண்டுபோன இந்திரஜித்துவின் பாணக்கள் சூரியனைப்போலப்போய்ப் புரியிலுழைந்த கின்ற பாம்பைப்போல ராகலோகம் அடைத்துவிட்டதுகள். ரணகள முழுவதும் மேலேயுள்ள கிளைமுதலும் வேறுவெளியா கிருந்தபடியால் அதில் பரிவாரத்தவர்கள் ஒருசமுத்திரத்துக் கொப்பாயிருந்தது. இந்திரஜித்து எய்தபாணங்கள் வானரர்களிலிழி த்துப்பார்த்தால் அந்தவிழியில் பாய்கின்றதுகள். நித்பார்களாலும் அவர்களுடையமார்பில் பாய்கின்றதுகள் திரும்பியோரெனர்களையாலும் முதுகில் பாய்கின்றதுகள். ஆகாசத்தில் பாய்ந்தார்களாலும் அவர்களமேனியை க்கிழிக்கின்றதுகள். கீண்டகால்களையும், கைகளையும்அசைத்தாலும் வாயாற்பேசினாலும், மனதால் கினைத்தாலும், அந்தந்த அவயவங்களிற்பாய்கின்றதுகள். இந்தப்பிரகாரமாக மலைகளைபொத்த தேஹங்களோ யுடையவர்களான வானரர்கள் உடல்முழுவதும் பாணம் நுழைந்ததுகள். கெருங்கிவருகின்ற பாணவருஷத்தால் மூடப்பட்ட இடத்தைக் கண்டார்களே யல்லாமல் வெறுமையாயிருக்கிற இடத்தை ஒருவரும் அறியார்கள். அந்திரஜித்துவின் வில்லைநாணேற்றுகிறதும், பாண

ட்ட மீனினமெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் கொலுக்கி விட்டான். அந்த அக்கதனுடைய கெற்றியின்மீதும், உயர்ந்த தோள்மீதும், நீண்ட மார்பின்மேலும், கால்களிலும், புற்றில் நுழைகின்ற சர்ப்பத்தைக் கொப்பாக இந்திரஜித்னுடைய புகைகின்ற பாணத்தை யழையழையா யிலைமுகத்து பல்லிக்கட்டத்துப் கைகளோப்பிணைத்து கண்களில் கெருப்புப்பறக்க வாட்ட முற்று சத்தம் வடிய அங்குமுமாசான் மயங்கிப் பூமியில் சோர்ந்து விட்டான். அப்படியே மற்ற வீரர்களுடையமார்பின்மேலும், தொள்களின்மேலும், மழைத் துளிகளைப்போலக் கொடிய பாணவருஞ்சுகள் தைத்தபடியால் அவர்களெல்லாரும் உடல் கலங்கினர்கள். வானர சேனைகளெல்லாம் மூண்டதுகள். உயிருள்ளவைகளெல்லாம் காலு இக்குகளினும் பறந்து விட்டதுகள். அப்போது இளைப்பெருமாள், அவனுடைய வீரத்தன்மையைக்கண்டு மனம் கொதித்துக் கண்களில் அக்கினிஜ்வாலைக்கும்படியாக விபீஷணரிவாளைப் பார்த்து விபீஷணரே! இத்தத்துஷ்டனோ கள் மாற்திரமாய்நின்று கொல்லவிடாமல் நீர் நம்மூடைய வானர்களெல்லா மழைத்து ஓடிப் போனவர்கள் போக நின்ற வானர வீரர்களெல்லாம் இவ்வளவு பெருஞ் சேனைகளுடனே சக்ரவெள்ளத்தில் உழைத்து மாண்டு போகும்படியாக செய்தது பெருத்தபிதமாய்முடிக்தே! என்று சொல்லக்கேட்டு விபீஷணரும், வாமி! அது மெய்தான், இந்தச் சண்டாளனுக்கு முன்பாக ஆயிரகோடி தேவர்கள் யுத்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து இவனையும் வடபட்டுப் போனர்களே யல்லாமல் இவனை அவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்யவே யில்லை. தேவரீர் இவனைக்கொன்று லங்காபுரம் அடியோடாகவும் இந்த உலகமும் பிழைக்க மாட்டோம். அடியோங்களுக்குப் பிரானைபிழைத்து கெருங்கவேண்டுமென்வாமி! என்று பிரார்த்தித்தார். அதைக்கேட்ட இளையபெருமாள் இந்திரஜித்னுடனே வருகிற விவர்ன்னமய மேகத்தைப் போல, இந்திரஜித்னுக்கு முன்பாகவந்து நின்றார். அவரைப் பார்த்து ராவணகுமாரன் சற்றனே கோபித்து இவன்தானே பரதனுக்குத் தயரதன் ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியென்று சேட்டை அவன் றையா? நும் இவன்தான் நீர்கேட்ட லட்சுமணனென்றுசொல்ல அதைக்கேட்டு அந்தத் துஷ்டன் இளையபெருமாள்மீது தான் யுத்தத்திற்கும் புறப்படுவதற்குமுன்னே அவன் பின்வந்த ராகூதசர்கள் இளையபெருமானைப் பார்த்து எங்கள் ராகூதகுமாரனை அதிகமான் ஒன்றியாய்வர அவனைக்கொன்றபோட்டாயே! நீபிழைது எங்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய். இனி யெங்கள் கன்றாவின்னே யெடுத்தெடுப்பி மேழுக்கப் போறையென்று சொல்லிக் கண்களில் அக்கினி சொரிய அடர்த்து அந்த நூறுகோடி ராகூதசர்களும், தங்கள் சதுக்கனையும் சுத்தனம் பண்ணுனின்ற குரினாசனையும், பாசனையும், செழுத்திக்கொண்டு வந்து கெருங்கி லட்சுமணரைக் குழ்ந்து மூடிக்கொண்டார்கள். அப்படி சூழ்ந்துகொண்டவர்களெல்லாம்ஸ்ரீராமருடையதிருப்பாணங்களைத் தமது நிருமுடியில் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரதாழ்வாருடைய் திருத்தம்பியான இளையபெருமாள் நிரமக நிரமாசர, தேர்களையும், குதிரைகளையும், யானைகளையும், ராகூதசர்களையும், துண்டு துண்டாய்த் வெற்றி மாலையைத் தரித்தார். அப்போது சப்தலோகங்களும் கிடுகிடுத்து கலெயேதுகள். இளைய பெருமாருடைய அஸ்திர அதிர்ச்சியால் இடி விழுந்து மணலகளரியதிர்வதுபோல மலைகள் உதிர்ந்ததுகள். நீயும் பாரம் பாரமாய் செடித்ததுகள். அதப்புண்டு கிடகின்ற ராகூதச பிசாசுகளின்மீது ஆகாசத்தி லெழும்பிப்போன தலைகள் பல பல வெள்ளை சிந்தியதுகள். ரத்த பிரவாகமுகள் நாலுபக்கங்களிலும் ஓடினதுகள். தேவர்கள் கைகளை விரித்தார்கள். இப்படிக் கொடிய சண்டையை வினைத்தும் லகூமணர் பிரபோதித்த பாணங்கள் வேகமாருமல் தூரத்தில் யுத்தசக்கரக்காவிருந்த ராகூதசர்களுடைய மார்பிலும் பட்டுருவினைதுகள். சில பாணங்கள் உலக முழுமையும் பரவினதுகள். சில பாணங்கள்ராகூதசர்களுடைய பிருதுக்கொடிக் காகிகளைச் சட்டெனித்ததுகள். சில பாணங்கள் குதிரைகளை யெல்லாம் அணித்ததுகள். சில பாணங்கள் யானைகளை யெல்லாம் கண்டங் கண்டமா யறுத்துதெறிக்கதுகள். யமனைப்போலக் கண்ட கண்ட ராகூதசர்களை யெல்லாம் கொன்றதுகள். சாகின்ற ராகூதசர்களி லெலாரும் கணக்கிடலரமென்று வந்த தேவர்கள் பெரிதகலம்பி முடிவு காணமாட்டாமல் ஒருவராயுக் தங்கமுமாயத அஸ்திர வருதைக்கள் செய்கின்ற செய்கையை நினைத்து லட்சுமணருடைய வில்லி விடத்தில் தாமே! சப்த மேகங்களும் மழை வருஷிக்கச் சற்றுக் கொள்ளடதுகளென்று தீர்சயிப் பட்டார்கள். பாணக் கூட்டங்களின் பத்திகளில் நுழைந்து ஒவ்வொரு பாணம் அத்தகுலரினை யாசையின் தலைகளை யெல்லாம் அறுத்தக்குப்பல் குப்பலாக குவித்து விட்டது. மலைக்குச் சமமாகவந்து நற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற கர்ஜனையையுடைய வீரர்களுடைய சேனு பராக மெவ்வளவோ! அவ்வளவு உண்டோ! இளைய பெருமா ருடைய பாணத் தொகைகள் அப்படிப்பட்ட பாணங்கள் தோற்றத்தில் பருத்த. ஆகார முளாலவுகளும், மாமிசங்களோ பெ உண்டு இருக்கின்ற தன்மையை யுடைய கைகளோடு மெய்கூடியவைகளுமா யிருக்கின்றன வென்று பார்த்து தேவர்களும், கைகளைப் போகும்படிக் காணப்பட்டு, ஆகார முழுவதும் வெளியில்லாமல் மறைந்து, இருக்கும் சமுறும் பதனியைப் போலச் செத்த, ராகூசப் பிணத்தின்மீது பற்றிப் படிக்கொண்டிருந்தனவாம். இந்திரஜித்னுடைய மாண்டலாவான சேனைகள் முப்பத்தைந்து வெள்ளத்திற்கு மேலாக ரண சமுத்திரத்தில் விழுந்து கிடக்க, அதனோடு மலைபோன்ற தலைகள் விழுந்து கிடக்க, அதனோடு மலைபோன்ற தலைகள் வில்லாம் அறுத்து முண்ட வருக்கள் மாள, ராகூதர்க குடைய தேகங்களுமுடி மறைத்துக் கொண்டதுகள். ரத்த வெள்ளங்கள் அலைகளே முழுந்து போருச் சமுத்திரத்தில் போய் விழுந்ததுகள். ராகூதர்களில் அதிகர் கையற்றார்கள். அதிகர் காலற்றார்கள். அதிகர் கழுத்தற்றார்கள். அதிகர் கவசமும் கவசம்புண்டமாயபும்றார்கள். அதிகர் வயிறுபிழிந்து குடல்களற்றார்கள். அதிகர் ஓடவக்க வேகமற்றார்கள். அதிகர் ஒருவனாவொருவர் கூப்பிடவுகூக்கியற்றார்கள். அதிகர் மத்தியானகளும், தேர்களும், குதிரைகளும், கொன்வெக்க மற்றவைகளுமிழந்து கரங்கள்மாத்திரக தம்பிப்பிழைத்துப் புகலிடத்தேடி போடிப்போனார்கள். மற்றவர்கட்டிலிருந்த மலையைப்போலத்தன்னேசருந்திருந்த எல்லாருமான, தான்மாத்திரமாய் தூவனன்புத்திரனை இந்திரஜித்து அதிகரோபத்தால் குடிதுடித்துப் புருவங்களெரித்துக் தன்மனம்போல அதிவேகமாய் ஓடும்படியான தேருடனேவந்து இளையபெருமானெதிர்த்தான். இதற்குள்ளுற்சகேயரும், மூர்ச்சைதெளிந்து இளையபெருமானே வந்துசேர்ந்து ஸ்வாமீ, இளையபெருமானே! அடியேன் தோளின்மீது தெவரீர் எழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்குமாத்திரமே நிம்மம்பொன்ற பலவக்தரான இளையபெருமாரும் அப்படியே யேறியருளினார். அதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாம் பல்லாண்டெழுதினர்கள். அந்தஇருவருடைனியைப்போலொத்தவைகளும், யமனைப்போல் கொல்லுகின்ற வைகளும், அக்கினிக்குச் சமானமாயி அகியுஞ்ஞாழல்வைகளுமான பாணங்களை ஒருவர்மேலொருவர் மேகத்தின்மீது வேறொருமேகம் எதிர்த்து மழையைவருவித்தாற்போலப் பொழிந்தார்கள். இருவரும் தங்களுடைய விலில் இடியிடித்தாற்போலக் குணத்தொனி பண்ணினார்கள். அவைகள் அண்டதிக்குகளையுஞ்செவிபெடித்தின்விட்டதுகள். அண்டகுலாசலங்களும், பத்தல்பத்தலாய் வெடித்துப்பினத்துவிலதுபோலானதுகள். ஆகாசமெல்லாம் பொறிவெழும்பினது. லோகமுழுவதும் அதிவினையக்கத்திக்கொண்டு ஒருவர் பாணகளை ஒருவர்பாணங்கள் கூர்மையாக்வாயால் கவ்விக் கடித்துக்கொண்டதுகள். ஒருவர்விட்ட அம்பை யொருவர்விட்டஅம்பு அறுக்கமாட்டாமல் அக்கினிப்பொறிகளைக் திதிஆகாசமார்க்கத்தில் வெந்து கரிக்துவிழுந்தனகள், அதைக்கண்டு தேவர்களும், மனதைகியைக் குறைந்து ஏங்கிப் போனார்கள். உலகமெல்லாம் அதிர்ச்சியுற்றது. கடல் பொங்கி மேலெழும்பினது. அண்டமெல்லாம் கூடல் கலங்கினதுபோல கலங்கினது. சிம்மநாதங்களுட்டினை இந்திரஜித்துவின்தேரும், அனுமானும், ஆகேகனிடம்தசாரிகற்றவும் லங்காபட்டணமுழுவதும் சிறுதென்று கருதினது. அக்கினிராகன்றிரக்கை லோகத்தினே வெல்லாழிதுக்கொண்டதுபோலே இளையபெருமானும், இந்திரஜித்தும், திருப்பின்றாகளோ? இல்லையோவென்று தேவர்களுமையமாட்டமும் பேசிவிட்டார்கள்.அந்நாள்வரைக்கும் சாண்முழுமயில்லைக் கைவிலுவடைய இவர்களுடைய சாமர்த்திய மட்டையலலாமல் வேறொருவருடையசாமர்த்தியத்தை எதிர்த்துகாட்டியதில்லை மட்டென்றுதான்என்று சொல்லக்கூடுமோ! பலத்திலாவதுபுயபலத்திலாவது அஸ்திரத்திலும் பெரியதாருமென்று சொல்லத் தேவர்களும், இந்த இரணவிர்களுடைய வல்லமையான செய்கையைப் பார்க்க முடியாதென்று சுரட்சிப்பிரமானத்திற்கும், சக்தேகமுடையதாயிருக்க இரண்டுபேர்களுடைய செய்கைகளுமுப்பார்க்கும், பகப்பூமாலியுள்ள கிரீடங்களைத் தரித்த தேவர்களெல்லாம், இவர்களிப்போது என்னசெய்தார்கள், முன்னெல்லாம்செய்தார்க ளென்று ஒருவரை யொருவர் விளவுவார்கள், தங்களில் இப்படி முன்புத்தஞ் செய்பவர்களுயாசென்றுகேட்பார்கள். முன்னே இப்படியுத்தஞ்செய்தவர்களுமுண்டோ! இனிமேலு மிப்படியுத்தஞ்செய்யப்போகிறவர்களில்லை. பயங்கரத்தை யுண்டாக்கு கின்ற இன்னபிரர் இன்னதிசையிலிருக்கின்றார்களென்றுதெரிந்துகொண்டார்களில்லை. இப்படி யவர்கள்செய்கிற தருசெய்கையைபாவது தேவர்களும், உணர்ந்தவர்க ளெல்லர். வக்கிரதந்தனையுடைய இந்திரஜித்து ஆயிரகோடிபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். இளையபெருமாரும், ஆயிரகோடிபாணங்களைத்தொடித்து ஆகாயமுழுதத்தினிலும். இந்திரஜித்து ஆயிரகோடி நாகபாணத்தை எய்தான். லட்சுமணர் ஆயிரகோடி நாகபாணங்களால், அதனையும் அறுத்தெறிந்தார். இந்திரஜித்து கூட்டங் கூட்டமாகக் கோடிகோடி அம்புகளைத்தொடித்தான்.ஸ்ரீராமசோதரரும், கூட்டங் கூட்டமாய்க் கோடி கோடி அம்புகளையிட்டு அதனைக்கொன்றழித்துவிட்டார். சாவனபுத்திரன் மறுபடியும் ஒருகோடி கோடி வாளினை அதிகோபத்துடனே எய்தான். வீரலட்சுமியாயிய இளையபெருமாரும், மறுபடியும், ஒருகோடிகோடி வாள்களைக்கொண்டு அதனைத் தடித்தழித்துவிட்டார். இந்திரஜித்து கோடி கங்கபத்திரக் கணைகளைப்பிரயோகித்துவிட்டான். இளையபெருமாரும், ஒருகோடி கங்கபத்திரக் கணைகளைக்கொண்டு அதனைத் தடுத்து விட்டார். லட்சுமணர் கோடி அர்த்தசந்திரபாணங்களைப் பொருத்திப் பிரயோகித்தார். இந்திரஜித்தும் கோடி அர்த்தசந்திரபாணங்களால் அதனை நீக்கி விட்டான். இப்படித்தானே கோடிகோடியாகத் தொடுத்தான். தசரதகுமாரீரும் கோளாத்தில் யம்புயன் கோடிகோடியெய்து அதனைத் துண்டித்துவிட்டார். இளையபெருமான் கோடிமோட்டம்புனை அதைக்காட்டிலுமேகாளாகப் பிரயோகித்து வீறைத்துவிட்டார். இந்திரஜித்தும் கோடிமோட்டம்புனை யாவருங்கண்டையப்படி எய்தான். தசமுகப்பத்திரன் காலமுகப்போரையினை அனாகுலத்துக்குள்ளாக அதிகமிகையாய்ப் பிரயோகித்துப் பிரயோகித்துச் சிங்காதனாதிபன்னிலைக் அரசிக்கலோசனசாலை ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருக்கியாதும் கமலமுகப் பானங்களினாலைகளைத்திருவுள்ளாக அதிகமாகப் பிரயோகித்து அனைவிட்டனை யெல்லாம் அழித்து கொழுக்கி உதிர்த்தவிட்டார். பின்பு அவனுடைய தேகத்தில் ஒருவிரற்கடையளவாயினும் இடமில்லாமல் பாணங்களால் நிறைத்துவிட்டார். இந்திரஜித்து ஆகாயத்தில் மறைந்து நின்றுகொண்டு ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு ஆகாயத்தில்

பலாட்டியனுன இந்திரஜித்தவும் கோடி இரிமுகாஸ்திர
நனைவிட்டி அதனையெல்லாம் தடித்து விட்டான் இந்
திரஜித்தன அதைகோடி அஞ்சலி யாஸ்திரங்களைப் பிர
யோகித்தது வீரகர்ஜனைசெய்தான். இவைய பெருமானு
ம் அஞ்சுகோடி அஞ்சனியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து
விட்டார். இனையபெருமான் கோடி கஜகர்ணாஸ்திரத்தை
யிலிலிருட்டப் பிரயோகித்தார். இந்திரஜித்தவும்கோ
டி கஜகர்ணாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து அதுகளை யெல்லா
ம அடித்துவிட்டான். இந்தப்பிரகாரமாக இந்திரஜித்து
வும், இனையபெருமானுமாக ஒருவரையொருவர், அந்தப்
பாணங்களை யொருவர்கொய்யவும், உலகமெலலாம் அ
ம்புகாகேனாய்விட்டதுகள். சப்திக்கின்ற சமுத்திரம்,
அம்புகள் சொரிகின்ற கெருப்புப்பொறிகளாலே தீர்வற்
றிப்போய்விட்டது. இரண்டுவீரர்களுக்குமும்முண்டகோ
பமானது தங்கள் தங்கள் கைத்தொழிலை ஒருவருக்கொ
ருவர் காணுந்தோறும மேலுமேலும் அதிகரித்ததேயல
லாமல் கொஞ்சமாவது குணியவில்லை. இப்படிப் போர்
செய்யும்போது இந்திரஜித்து அனுமான் விழிப்பழம்
போலத் தேகங்கிழித்து, மூர்ச்சையடையும்படியாக அ
வருடைய உருண்ட உருக்குத் தடிபோன்ற தோளின்
மீது, ஆயிரம்பாணங்களைத்தூவி, ஒகாந்தகாலமேகமா
னது இடைவிடக்கின்னதுபோல ஆயிரத்து நானூறு பா
ணங்களாலே லட்சுமணருடைய மார்புக்கவசத்தைப் பி
ளந்தான். அதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாம் இந்திரஜித்
தை முக்கியிட்டானென்று தங்கள்முகம்வாடி, கலம
பகமிருந்து அருவியாரேறுவதுபோல இனையபெருமா
டைய அழகிய திருத்தோளில் நின்றும், ரத்தவெள்
ளமோழுகுவதைக்கண்டு அகித்தார்கள். வைதிக மார்
க்கானுசாரிகளாகிய முனிவர்களும், பெரியோர்களும்இ
ந்த ராகூசனே ! மிலவீரர்களில் நிகேந்டமானவென்
று பலமுறை கடிகிறார்கள். அப்போது சகலசாஸ்திரங்க
ளையும் கரைத்த லட்சுமணர் அதிக கோபங்கொண்டு
கையிலுள்ளவிலில் பதினுரிபாணங்களைப் பிரயோகி
த்து, ருணப்பொழுதில் அவன்தேரித் தூட்டியிருந்தபி
டியுடையகிம்முகங்களையெல்லாம் வேறுவேறாய்
க்கறிட்டுப் பிருதுக்கொடியையும் அறுத்துத்தள்ளி, அ
நிகோரமான பதினுயிரம் அம்புகளையேவி, அந்த இ
ந்திரஜித்து அணிந்திருந்த கவசத்தைச் சின்னபின்னப்
படுத்திவிட்டார். அப்படி இனையபெருமான் பாணங்கள்
பட்டமாத்திரத்தில் கானமேகத்தில் சூரியகிரணங்கள்பி
ரகாசிக்கிறதுபோல இந்திரஜித்துவின் தோளின்மீதும்,
மார்பின்மீதும், பொருந்தியிருக்கின்ற கவசத்தைச் சுக்
கிறும், சீலசீனமாகப் பலவகைகொடிகள் ஏறிப் படர்ந்த
தைபோல அம்புள்ளைத்த வாள்களிலெல்லாம் ரக்தம்
தானதாவையாய ஒழுகிவடிக்கது. பொன்மயமானபெ
ரியதெரிதூட்டிய சிரஞ்சுகள்மான்டபோதும், பிரகா
சிக்கின்ற வெற்றிக்கொடியுடனே சாரதியும், அதுக்கு
மிஞ்சகாலத்திலும், தன்னுடைய மார்பில் பாணங்கள்
தைக்குமடையில்லாம ஒருவினாலத்திலும், இன்னகாரி
யம் கடக்கதென்று அறியாதவனுகி இந்திரஜித்து ஒரு
வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்த லட்சுமணனை காணுகவேண்டும். இவன் காளை
ல்லாவிட்டால், அந்த ஸ்ரீராமன் நாராயணன்அல்லனென்
றுசொல்லலாம்; அப்படி அல்லாவிட்டால் இவனைச்
சிவனென்றும், அந்த ஸ்ரீராமனைப் பிரம்மாவென்றுமா
வதுசொல்லலாம். அவர்களு மல்லாவிட்டால் லோகத்
தில் ராஜவம்சத்தில்பிறந்து வாழ்கிறவர்களுக்குள் தனு
ர்வித்தியாசாமர்த்தியத்தில்இந்தமனிதர்களுக்கொப்பா
கவேறேஅரசர்களுமிருக்கின்றார்களாவென்றுவாயில் கெ
ருப்பைக்கக்கிக்கொண்டுதேகமுழுவதும்காக்தம்வடியுன
கிறகெருப்பில் வெய்வார்த்தபோலக் கோபமதிகரித்
து உயிர்போனதும் மெய்யோபாதவனுகி, அதிகிக்கி
மாய் ஓரிமைப்பொழுதுக்குள்ளே ஆயிரக்குதிரைகள் க
ட்டிய வேறொருதேரிலேறி இக்குவிதிக்குக லெல்லாம்
பாணத்தொளிகள் நிறையவும். ருத்திரமூர்த்தியும் உட
ல்நடுங்கவும், ஆயிரகோடி திவ்வியபாணங்களைப் பிர
யோகித்து ஆகாசமெல்லாம் வெளியில்லாமல் மறைத்
துவிட்டான்.

உடனே இனையபெருமானும் ஆயிரபாணங்களைப்பத்
தியாய்ச் சித்திரவிசித்திரமாகப் பிரயோகித்து, அ
ந்தபாணங்களைச் சின்னபின்னஞ்செய்து ராவணபு
த்திரனுடைய இந்திரஜித்துவின்மேலும் ஆயிரபாணங்களை
ப்பிரயோகித்தார். அந்த ஆயிரபாணங்களும்வந்து மை
த்த உடனே அக்கினியில் நெய்சொரிந்தவுக்கொப்பாக
ப் பொலுக்கமுடியாத கோபமுண்டு கொடிய துஷ்டனு
ன அந்தஇந்திரஜித்து அதிவிரகிஷ்டமான இனையபெ
ருமான் சென்னியின்மீது நூறுபாணங்களைப்பிரயோகி
த்தான். இனையபெருமான் நெற்றிமேல் அந்த ஒருநூறு
பாணங்களும் தைத்தகாலத்திலும் கொஞ்சமும் அசை
ப்படாமல், அந்தத் துஷ்டன்மார்பினிடத்தில் ஏழுருரு
மான நூறுபாணங்களைச்செலுத்தினர், அப்பாணங்க
ளிலைப்பட்டஉதிரம் ஒழுகுவதற்குவ்வளாக ரத்தினங்களினழை
த்த பொற்சக்கரம் அச்சோடுமுறிந்துபோகவும், குதி
ங்குரைகளும் பின்னபின்னப்பட்டுப்போகவும், கொல்
லுகின்ற வேறொருயமனைப்போல வாயுபுத்திரனைஅழி
சயோ ஒரு உதை உதைத்து அவன்தேரை நொறுக்கி
விட்டார். மறுபடியும் இந்திரஜித்து ஆயிரம் பேய்களைப்
பூட்டியதும் ரத்தினங்களினழைத்தமானவேறொரு தே
ரின்மேல் ஒரு க்ஷணப்பொழுதுக்குள்ளே ஏறினன். அ
தையும் இனையபெருமான் தமது கையிலுள்ள ஓம்பது
பாணத்தால் நிதைத்துத்தள்ளினர். இப்படி இந்திரஜித்
து தேரேறுகிறதும், இனையபெருமான் அதைத் நிதைக்
கிறதுமே யல்லாமல அவன் வேறே யுத்தஞ் செய்யவே
யில்லை. இனையபெருமானும் இந்தப்பிரகாரமாக் அனந
தபாணங்களால் அவனுடைய ஆயிரத்தேனையும் ஒருநா
ழிகைக்குள் சின்னபின்னம்பண்ணித் தகர்த்துப் போட்
டார்.—இதைக்கண்டி தேவர்க லெல்லாம் பல்லாண்டு
பாடி ஆனந்தகர்ஜனைசெய்து சுற்பகப்பூமழைகளைவாரி
யிறைத்துசமித்தனர். இலங்கேசுவரியாமாதாவுனா !

வணைந்தி இதற்குமுன் வானலாடிக்கொண்டிருந்த மனமு
ம் களித்து மேலுற்சாகத்தையும் விசிறியெறிந்து ஆனை
க்குத்தான்டவஞ்செய்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில்பத்து
லக்ஷம் ராகூசர்கள் இந்திரஜித்துவுக்குத் துணையாக வ
க்து லக்ஷமனருடனே போர்செய்யும்படியாக எக்க
ளிப்புடன் ஒன்றுய்க்கூடி மூண்டெதிர்த்துத்தேரீரரு
ம், அதிவேகமுள்ள குதிரைவீரரும், செவந்தமுகத்தை
யும், கறுத்தமேனியையுமுடைய யானைவீரரும் மேகம்
போலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும், வீரகண்டாமணிலைத்
தரித்தவர்களும், பூமியாகாசமெல்லாம்அளாவும்படியா
கஒருவரைஒருவர்பேரிட்டழைத்துச் சாக்கிருதைசரக்கி
ருதை யென்றுளச்சரித்லகபண்ணிப்பேரிமுழுக்கத்துக்
கோப்பாகப் பேசிக்கொண்டெக்தார்கள். பார்த்தபார்த்
தறிக்குளிலெல்லாம்சப்தமேகங்களும் கவிந்தஆகாச
மாய்த்தோன்றும்படி கிறைந்துஅவர்கள் கூட்டத்தின்ஓ
சையும்,அஸ்திரசஸ்திரங்கள்ஒன்றுடனொன்றுபட்டுச்ச
ப்தித்திக்கின்ற சப்தமும், ஒன்றுகக்கூடாகவர்க்கலோகத்
தையுஞ்செவிடுபடுத்திவிட்டன. அவர்களது சேனைக
ளில் ஆனைகள் சப்தித்தகுகள். சிம்மநங்கள் கர்ஜித்த
துகள். பேய்கள் கூவினதுகள். யானைகள் வீறிட்டதுக
ள். அதிரதர் - மகாரதர் - சமரதர் - அர்த்தரதர் - தெ
ருக்கினப்படியால் பாணங்கள் எங்கும் கிறைந்தகா
ன். இவ்வளவு சேனைகள்லஞ்சும் ருணக்களெல்லாம் பி
ணமயமா யிருப்பதினுல் சேருபராகமெழும்பவேயில்
லை. அவர்கள் கொன்வெந்தமும், சிம்மநாதங்கள் கூட்டித்
தாவுகின்றதுமான தேரின்மீது இந்திரனைச் செயம்பெ
ற்றவனுமேகநாதன் ஏறிச்சரமாரியாகவருவித்துத்தித்
குரிக்குகளெல்லாம்கிதைத்துவிட்டான்.அக்கினிவானம்
போலச் சொர்ன்னமயமானதிருமேனியையுடையஇனை
யபெருமான் அவைகளையெல்லாம்நமசமாக்கிப்போட்
டார். பின்னு மந்தப்பாணங்கள் பட்டுச் சுழற்று வக்த
ராகூசர்கள் வீகின்றவைகளும், எய்கின்றவைகளும்,
எறிகின்றவைகளும், உதிர்ந்து பொடிப் பொடிபாய்ப்
போய்விட்டதுகள். ஆயிரக் கலேகள் ஒவ்வொருபாணத்
தினுலே உருண்டு கிடக்கதுகள். குடல்கள் பாம்பைப்
போல் கிடக்கதுகள். பலம்பொருந்திய மதயானைகள்கு
ன்றுகள்போல் கிடக்கதுகள். தேர்களெல்லாஞ் சின்ன
பின்னப்பட்டுச் சிதறிப்போய்விட்டதுகள். பலவகையா
ன ஆயுதங்கள் மேடிட்டுக்கிடக்கதுகள். அவ்வாயுதங்க
ளையுடைய வீரர்கள் கருங்கடலபோன்ரணக்களத்திற்கி
டக்தார்கள். குண்டலங்களும், முத்தாரங்களும், பூமா
லைகளும், கண்ட சரங்களும், வீரகழலுகளும், மெய்க்
கவசங்களும், சண்டமாருதக் காற்றடித்தபோது மேக
ங்களில் கின்றும் மின்னல்கள் வீழ்ந்தபோல லட்சுமன
ருடைய பாணங்கள் பட்டு வீழ்ந்தனகள். இந்திரஜி
த்து எய்த பாணங்களை இனையபெருமான் தமது அம்பு
களாலே நாசமாக்கிவிட்டுக் கும்பேடெதிர்த்துப்போர்
செய்கின்ற கண்டர்களாகிய ராகூசர்களுடையதலைக்கு
ப்பல்லென்றும்மலைகளையமனுக்கும் திரக்கத்தோன்று
படியாகத்துணித்தார். வில்வீராகிய அந்தஇனையபெரு

மான் ஆரோகணித்திருந்த ராகூதர்களுக்குயமனுக்கொ
ப்பாகிய ஆஞ்சகேயர் தம்முடைய வாலால் சில ராகூத
ர்களைச் சுற்றிக்கட்டி வாரித்தூவுவார். சிலரைக் காலா
ல் மிதிப்பார். சிலரை கெட்டித்தள்ளுவார். சிலரை
ஆகாசத்திலெடுத்து எறிவார். சிலரை எதிரேபோய் அ
றைவார். சிலரைக் காலாலெட்டியுதைப்பார். இப்படிச்
செய்துவிட்டு வீரகர்ஜனைசெய்வார். இனைய பெருமா
ளேயிருவியமத்தகஜம்போன்ற அந்த அனுமான்சிலர்
பிராணபீதியடையும்படி உறுமிப்பார்ப்பார், சிலர் கை
கால் விரித்துப் பிராணனிங்கும்படிக் கோபிப்பார். சமு
த்திரத்தை யானைகளால்தூர்த்துவிடுவார். இரண்டுதோ
ளையும் கொட்டிகின்று அஷ்டகாசஞ்செய்வார். ஆயிரக்
தேர்களைத் தமது உள்ளங்கையால் பற்றியிழுப்பார். வீர
ஹகாமணியாகிய இனையபெருமான்விருப்பங்கொண்டே
தினை ஆண் சிங்கத்துக்கொப்பாகிய அந்த வாயுபுத்திர
ர் குதிரைகளையும், யானைகளையும், ஆயுதங்களைப் பிடித்
திருக்கிற ராகூசவீரர்களையும், புஷ்பத்தைப்போலவும்
ஜலத்தைப்போலவும், அலங்காரமான தளிரைப்போல
வும் வாரிவாரித் தூவுவார். சில சேனைகளை அள்ளி உள்
ளங்கையில்வைத்து நசுக்கி வருத்தப்படுத்துவார். அத்
தச்சமயத்தில் தேவாமிர்த முண்டாகும்படிகடைக்தகா
லத்தில் பிறந்த விஷத்தைப் பானம்பண்ணின வைரா
பதியாளர் திரும்பிவந்ததுபோல அந்தந்த இடங்களில்
நூர்ச்சையாய்விழுந்து கிடந்த சுக்கிரீவமகாராஜர் அ
ங்கதன், நீலன், நூதனான சத்துரு சம்ஹாரர்களானவ
லாட்டியர்கள் மூர்ச்சைதெளிந்து சுற்றும்பார்த்து இனை
யபெருமான் யுத்தத்தில் நிற்கிறதைக்கண்டி சாமிருந்து
ம் இவரைச் சண்டைக்கு விட்டதுமடமென்று வெருட்
டிப் பறக்கக்கோபித்து அதிக உக்கிரமாகப்புறப்பட்டி வ
க்து லட்சுமணரைச்சேர்ந்துகொண்டி மாரிமாரி மலை
களையும், மரங்களையும், தூறும், ஆயிரமாகப் பறித்தெறி
க்து ராகூசசேனைகளை அளித்துக்கொல்லத் தலைப்பட்
டார்கள். அகேக ஜாதிகளான மரங்களையும், மலைகளை
ம், பகைவர்மேல் செலுத்தும்படிப் பறித்துச் சுமக்து
போய் விசியெறிக்தபோது அதுபட்டுப் பதாதிகளையு
ராகூசர்களுடைய தேர்களெல்லாம் கடைச்சல்தொழி
லைச்செய்கின்ற கம்மாளர்குடையபட்டடைச்சகாரம்
போலச்சுழன்றதுகள். வாயுபுத்திரனுடைய அக்காப்பி
ரமான் ஒரு மலையைப்பிடுங்கிக் தேர்மேலவனுக இந்தி
ரஜித்துவைப்பார்த்து அடா ! கிஷ்டா ! தப்பித்துக்கொ
ள் இதுதான் உன்னுடைய உயிரைவாங்கு குடிகப்போ
கின்ற தென்றுசொல்லி ஆகாச பரியக்தம் அளாவும்ப
டி கெருப்புப் பிறக்க விசியெறிக்தார். அபியாயஞ்செய்
க ராவணனுடைய சினை யறித்து விட்டது போலத்
தேவர்களுடைய சுவர்க்க லோகத்தை காசப் பறித்தவ
ர்களுடைய உயர்க்க தோள் வல்லமையை யுலகிய இந்திரஜித்துவி
ன் தேரை பொரு இமைப் பொழுதுக் குள்ளாகச்சிதை
த்துத்தள்ளிட்டுப் போனது, அப்போதுதேவர்களெ
ல்லாம் அதைக்கண்டி பெருமையுடன் வந்து எங்கள் க
ண்மணியாகிய அங்கதன் தன் பாட்டன் இந்தத் தூரத்

குமாரனின் கையிற் பட்ட பழியை நீக்கிவிட்டானென்ற சக்தோஷத்தால் ஊர்ப்பறித்துக் கூத்தாடினார்கள். இந்திரஜித்து ஸம்ஹரித்த தேவரிவிட்டு ஆகாசத்தில் லெழும்பி கூண சோத்திற்குள் வேறொரு ரதமேறி ஹே அங்கதா! போய்விடாதே! நில்லென்று சொல்லிக் கையிலுள்ள பாணங்களே மழைபோல்வருஷித்து அதிககோபத்துடனே எதிரே நின்று 'அங்கதனைப் பார்த்து உன் னுயிரைக் கொடுத்து விட்டுப்போ என்று சொன்னன். அப்படிச் சொன்ன இந்திரஜித்து வென்பவனே மற்ற வானர வீரர்களெல்லாம் வந்து சூழ்ந்து வரிசை வரிசையாகப் போர்செய்யத் தொடங்கி ரதகஜங்களையும், கற்களையும், இறந்த ராக்ஷசர்க ருடைய தலைகளையும் தேர்களையும், குதிரைகளையும், பலம்பொருந்திய யானைத் துதிக்கைகளையும், அம்புகளையும் வாரி வாரி இந்திரஜித்துவின் பாணவேகமும் மின்னிமிப்படி விசி யெதிர்த்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய ஸ்ரீராம சோதரனுடைய கைங்கரிய விஷயத்தி லீடுபட்டுத் தமது ஆத்மிய்கதையும், வாழ்வையும், நித்திரையையும், நிக்கின மகாபராக்ரமசாலியான லட்சுமணப் பெருமாள் ஆயிரமாயிரம் கணக்காக வந்துசேர்ந்துள்ள ராக்ஷசர்களுடைய உயிர்களைத் தேவர்கள் தினமிற்கு மெட்டாத தற்று முன்னே போக்கி விட்டார். யானைகளும், பெரிய தேர்களும், தன்னுயிர்க்குச் சமானமாகிய ராக்ஷசக்கரவாட் படைகளும், குதிரைகளும், மாண்டுபோன விதத்தை இந்திரஜித்து தினைத்து வெற்றி பிழுந்து அக்கினியைப் போலக் கொதித்துத் தன்தேரின் சக்கரப் பக்கத்தி லின்று தேரைக் காத்துக் கொண்டிருந்த மகாபாரிசுவன் ரூமாக்ஷன் என்கிற இரண்டுபேரோடும், பெருஞ்சேனை யோடும், ரணக்களத்துக்கு வந்து அந்த ரக்த வெள்ளத்தி லிருந்து தன் தேரைச் செலுத்தி மாட்டாதவனுகி வாய் பேசாமல் மரம்போல் நின்றன். ஆகாசத்தில் பரவியிருக்கின்றகருமேகங்களே யொத்த இருளே போட்ட வல்லதும், ஆகாசத்தில் பறக்கவல்லதுமான தனது தேர் செல்ல மாட்டாமலும், அந்தப் பிணம லுகளேயே தரண்ட மாட்டாமலும், போய்விட்டது. அப்போது இந்திரஜித்து தன் பக்கத்தி லிருக்கின்ற அந்த இரண்டு பேர்களுடைய முகங்களை யுற்றுப் பார்த்துப் பார்த்திராளா ஒரு வில்லையுடையவன் மகா வீரர்களான கும்முடைய நாற்பது வெள்ளஞ் சைனியங்களையும் கொன்றுவிட்டு நிற்கின்றவித மென்ன வென்று கேட்டான். அதைக்கேட்ட அந்த இரண்டு வீரர்களும் ஐயா! இந்திரஜித்துவே! அதைநியப்படாதேயும் நீருமப்படியே கற்பது வெள்ளஞ்சேனை யழியும்படியாகக் கொடுய பாண வருஷங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தகா லிருக்கிறீர் உனது சண்டையும் அதற் கொப்பாருமில்லையை நியஞ் சொன்னார்கள். ஆஞ்சநேயர்மீது ஆகாசவழித்தருளிய அந்திபோன்ற சுவர்ணசாயலையுடைய இளையபெருமாள் இந்திரஜித்துவுக் கெதிரேவந்து பத்து லகு பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவைகளெல்லாம் அவன் பாணங்களைப் பிரயோகித்து வரிசையா யெல்லாவற்றையும் பரிசுணப் பண்ணிப் பின்பு ஆறுமேலும் அதைப்பதுமென்பதும், தூணும் ஆயிரமுமாகப் பாணவகளை செலுத்தி எதிர்த்த வானர வீரர்களை யெல்லாம் மூர்ச்சையாகவிச் சிலரைப் பூமியில் விழச் செய்தான். சூரிய குமாரர் முதலான வானர வீரர்களெல்லாம் சக்தப் பிரவாகத்தில் மூர்ச்சித்து விழுந்து ஒதுங்கின மாத்திரத்தில் எதிரிலிருந்த ராவணி யென்கிற ராவண குமாரனை லகுவியப்படுத்தி மூங்கிற்கா டெரிகிறதுபோல அவன் மேனி யெல்லாம் ரக்தமய மாகும்படி ஸ்ரீராகவனுடைய தேஜா குருவின் திருத்தம்பியாகிய இளைய பெருமாள் கொடுமையான பாணங்களைத் தூவி விட்டார். அந்தப் பாணங்கள்பட்டு இந்திரஜித்து அதிக வருத்த மடைந்தான். அவனுடனிருந்த மகாபராக்ரமசாலிகளும், தூமாக்ஷனும் கதிக்கத் தொண்டார்கள். அளவில்லாத ராக்ஷச சேனைகளெல்லாம் மடிந்தனுகள். இந்தப் பிரகார மாகச் சரவருஷங்களால் தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும் மாண்டு ரணக்களத்தில் கிடந்தனுகள். அவைகளே அந்த மகா பராக்ரமனும், தூமாக்ஷனும், பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்ற உன்னத ராக்ஷசர்களில் ஒருவராவது அந்த ரணக்களத்தில் நில்லாமல் உயிர் தப்பியோடிவிட்டார்கள்.

அப்படி ஓடிப்போன ராக்ஷசர்களில் சிலர் காவலர்க்கு தண்ணீரை உண்ணும் ஆசையால் தேடும்போது எதிர்ப்பட்ட மேகங்களைப் பிழிந்து குடித்து உடலிலுள்ள புண்களில் சக்தம் பெருவாரியாய் பொழிய ரணவலிகொண்டு கீழே விழுந்து மரண்டார்கள். சிலர்மாத்திரம்தேரற்றேடினர்கள். சிலர் தேகமெல்லாம் பாணங்களால் சல்லடைக் கண்களாய்த் தோன்பட்டு வழியில் சாகாமல் பென்சாதி மார்களைக் கூவிக்கொண்டுபோக, அவர்களுமிவர்களைக்கண்டு தங்கள் செம்பட்டமயிரவிழ்ந்து சோரக் கதறிக்கொண்டுவந்து இருவரும் கற்பகப் புஷ்பங்களே பரப்பிய மலைக்கையைச் சேர்ந்து ஒருவரை யொருவர் கட்டிச் சேர்த்துப்படியே இருவரும் பிராணன் நீங்கினர்கள். சிலர் அம்புகளைத்தமார்புடனே தங்கள் சொந்தக் கைகளாலே பிடுங்கி அவைகளைச் சேர்த்து தங்களே வந்து கூலைக்கட்டி தூக்கிக் கொண்ட பின்னைகளைப் பார்த்து இவர்களை நீங்கள் காப்பாற்றுங்களென்று அண்ணன் தம்பிமார் மைத்துனன் முதலாயிய சுற்றத்தாருக்குச் சொல்லி, அக்கப்பின்னைகளைக்கவிவாய்ப்பார்த்துவந்து பக்கத்தில்நின்றின்றயமனையும்பார்த்துத் தங்களுயிரைநீக்கினர்கள். சிலர்பெண்சாதிபின்னை தாய்தகப்பனை முதலியதங்கள் பந்துக்களைப்பார்த்துளங்கள உடலின்புண்களைப்பார்த்தீர்கள்! செந்தாமரைமலர்போன்றதிருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீதசரதருக்கரர் திருத்தம்பியாருடைய சாமர்த்திய மிப்படிப் பட்டதாயிருக்கின்ற படியினுலே! இந்த லங்கா பட்டணம் அரைநாழிகைக்குள்ளாக வெந்துபோய்விடும். இந்திரஜித்து மரணமடைந்தற்குள்ளே நீங்களெல்லாரும் பெருவிருதுகளுள்ள காதுகள் மலைகள்முதலான இடங்களிற்போ யொளித்துக்கொண்டு பிராணன் பிழைக்கும்படிச் சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டுப்போங்களென்று புத்திசொல்லிவிட்டுப் பிராணனை விட்டார்கள். மலையொத்த கடினமானதேகத்தின் மருமஸ்தானத்தில் லவ்வாயின் பாணம் ரக்தபானம் பண்ணிப் பொத்துக்கொண்டிருக்கும்படிப் போன நிலராக்ஷசர்கள்இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கினுல் பிராணன் போய்விடுமென்று பிரைகலந்த பாலைப்போல மனம்பேதலித்தமகத்தராகிகளாகிய மற்றவர்களுக்குச் சொல்லத் தகாத திருமந்திரோபதேசத்தைப் பெற்ற பிரபந்தர்களைப்போலத்தங்களுக் குள்ளேயே பெருமூச்சுவிட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு மௌனமாயிருந்துவிட்டார்கள். சிலசில ராக்ஷசர்கள் தேர்மீதும் போகார், குதிரைமீதும்போகார், செவந்தகண்ணையுடைய மேகம்போன்ற யானைமீதும் போகார், காலாலுங்காற்றைப்போல வேகமாயு மோடமாட்டார்கள். வருக்குள்துழையவொட்டாமற்காவலிட்டு-முக்கிற படியால் வெட்கமுற்று லங்கைக்குள்ளும் போகார்கள். உயிரின்மே லிருக்கிற ஆசையால் ரணக்களத்தினும் நியமாட்டார்கள். இப்படி நடுங்கியஞ்சி இக்குமயங்கி கண்டவிடங்களில் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அப்போது இந்திரஜித்து தனக்குநேரிட்டவருத்தத்தை நினைத்து இந்தலட்சுமணனை இப்போதே கொன்றுவிடுதேனென்று அதிககோபத்துடனே அதிக பாணங்களை வருஷித்தான். அதைக்கண்டுபொணவருஷங்களைப்பொழிகின்ற பொன்னிறமேகத்துக்கொப்பான இளையபெருமான் யமனுக்குச்சமானமாகிய பாணங்களிஞலே அவன் மார்பிலணிந்திருந்த கவசத்தைச் சின்னபின்னப் பண்ணிக் கிழித்துத் தள்ளிவிட்டார். அப்போது மஹாபராக்ரமசாலியும் தூமாக்ஷனு மாகிய இரண்டு தேர்வீரர்களும் அனுமான்மீதும், இளையபெருமானுடைய மார்பின்மேலும், தோளின்மேலும், லகுவியம்வைத்து அதிக பாணங்களைத் தூவினுர்கள். அவர்கள் பாணங்களைப்பெய்தடனே லட்சுமணர் அந்த இரண்டுபேர்க ளுடைய, வானவில்லோடின வில்லுகளையும், அச்சப்பூட்டினதேர்களையும், அந்தத்தேரைச்செலுத்துகிற சாரதிகளுடனேரம், குதிரைகளின்பிராணனையும், தும்சப்படுத்திவிட்டார். வில்லிழந்த அந்த இரண்டுவீரர்களும், இரண்டுவஜ்ரதண்டங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு இடிகள்விழுவதுபோல ஓடிவந்து ஆஞ்சநேயரைச்சுற்றிக் கண்களில் அக்கினிப்பொறிபறக்க மோதியடித்தார்கள். அடித்தடனே மிகுந்தபலம்பொருந்திய கைகளால், அந்த இரண்டுமுசலங்களையும் பறித்துக்கொண்டார். அந்ததண்டங்கள் அவர்கையில் இருக்கிறதைக் கண்டுபார்த்து இனி காம்செய்வதென்னமில்லை, இனி யவன் நம்மையடித்துக் கொன்றுவிடுவானென்று பயந்துதா மிதுவரையிலும் சாவனைசெய்த பெண்டை யெஞ்சோற்றுக்கடனையும்பாராமற் தங்க ளுயிரை யேபெரிதென்று அதற்கே உதவிசெய்ய ஓடிப்போனார்கள். அந்தச்சமயத்தில் குரங்குத்தனற்காற்றடிக்கிறதினுலும் அவர்களாயுசுக்கு முடிவில்லாமையாலும், யமன்வந்து அவர்களுயிரைக் கிரகிக்கத்தக்க குறிகளில்லாமையாதலும், முன்னே அடைந்த மூர்ச்சைதெளிந்துஆயாசமும், வருத்தமுமாதி அதிகமுக்கமும், பலமும்பெற்று எழுந்துவந்து அங்கதகுமாரன், குமுதன், நீலன், சாம்பவன், சுக்கிரீவமதூராதிபர், மயிந்தன், அவன் தம்பி துமிந்தன், சதவலி, பனசன், அவன் தமையன் மூத்தானை யாகைகளுக்கும் நிம்ஹங்களுக்கும் ஒப்பானவீரர்களெல்லாம், மலைகளைப் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டு தேவர்களெல்லாம் வாழ்த்திப் பல்லாண்டு சொல்லவந்த வீரகர்ம்மசேவகம்செய்து, அத்தனை பேர்களும், முகாலலத்தில் இடிகளைப் போலவும், மின்னலைப்போலவும் மலைகளை இந்திரஜித்துவின்மேல் பிரயோகித்தார்கள். அதிசயமாயவில்லிதரனுடைய இந்திரஜித்துவுத்தமலைகளெல்லாமோகம்முடன் யுத்தஞ்செய்யத் தக்கவையென்றறிந்து, அதுகளையெல்லாஞ் சின்னபின்னமாகத் தன்அம்புகளால் சிதறடித்தான். மறுபடியும் மரங்களையும், மலைகளையும், கல்லுகளையும், மழைபைப்போலவருஷித்து வானர வீரர்களெல்லாம் நெருங்கினுர்கள். அப்படி நெருங்கியதைப்பார்த்தும் தீமானமனமும், கையில்லும், அம்புகளும், தனக்குத்துணையாதுகாதனுருவனே அச்சமின்றிநிற்கின்ற சோசரனுடைய இந்திரஜித்துவின்பேரிலிரக்கமுற்றவனைப்போலச் சூரியன் அஸ்தகிரியின் மீது இறங்கினன். சிங்கு, எருமை, சாமை, அதர்வணமென்கிற வேதங்களும், மறுமுதலான தரும சாஸ்திரங்களும், பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களும், யாகங்களும், அந்தச் தேசனே என்றும், தெய்வத்தன்மையுள்ள மஹரிஷிகளையும் பிரயோசனமும் அங்காசனவேளன்றும்அறியாமல்நித்திய நிர்விகார அப்பிராகிருத திவ்ய தேஜோமயமாயும், ஆயுதாகாரமாயும், சாகஷாது தம்முடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபின்படி சகலலோகங்களிலும்பிரவேசித்து அங்குள்ளவர்க்ஷர்களெல்லாம் சம்ஹரிக்கின்றவரையு மெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீதசரதசுமந்திரவாசாத்திருக்கரத்தினதில் கருணிய ஸ்ரீயப்பதியே சகலலோகசாரணமான வஸ்துவென்று நினையாத அறிவிலர்களுடையமனம்போல அந்தகாரமாய்விட்டது.

அப்போது விபீஷணுழ்வான் ஸ்வாமீ! இந்தச்சர்ப்பத்துக்குக் கோப்பானவனே இன்னும் கால்நாழிகையிற் கொன்றுவிடுதான் அவனிறப்பான். இல்லாவிட்டால் ராக்ஷசர்களுடைய மாயகரலம்வக்துவிடும், அப்புற மீயன் ஆகாசத்திற்பாய்ந்து நமமை மோசம்பண்ணி வெற்றுவர வேண்டு சொன்னுர். அப்போது இந்திரஜித்து எல்லாசைனியவீரர்களும், அதுமான்மீதும், அதிகதேரு பாணங்களைப்பிரயோகித்துக்கொண்டு காலம்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற வில்வீரனை இந்திரஜித்துவை இனிக்கொன்றுவிடவேண்டுமென்று அவனுடைய இந்திரஜித்தேசைச் சிலநிமிஷபாணங்களால் கொலுக்கி விட்டார். அந்தத்தேரழிவதற்குமுன்பாக இவரை மிழ்ந்திருக்கால் லட்சுமணனுடைய ஸ்மரணையில் வருத்தப்பட்டிச்சை கவேண்டுமே, இவர்கள் ஜெயித்தோமென்று கர்வப்பாகளே! இப்படி உயிர் தப்பிப்போகாதபடி நகபாசத்தாற்கட்டிவிடுதேனென்று விழித்து விழுகிறதற்குமுன்னே வில்லும் அம்பறாத்தூணியுமாய் ஆகாசத்திற் பாய்

ன்கான். பொன்மயமாகிய திருமேனியையுடைய இளைய பெருமான் இவனுடனேயாவரும் புகழும்படியான சமர்த்தியவித்தையைச் செய்துகொண்டிருக்கவும், இவன்வேறேயென்ன மோசக்கருத்தைகினைத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில்மறைந்தான்என்ன வியாயப் பேர்கிறதோ வென்று பயந்து தேவர்களெல்லாம் ஓடிப்போனார்கள். ங்களில் வில்லேப்பிடித்தவனும், முதுகில் அம்பறுத் தூணியை இறுகக்கட்டினவனும், தன்னுள்ளே பொங்கிக் கொதிக்கின்ற கோபத்தையுடையவனும், அக்கினி மயமாய்ச் சுவரசம்விடுகிறவனும், பொல்லாங்கைச் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் குருபீடமானவனும், மாயங்களேதை னக்கு ஓன்னியமாகத் தேடினவித்துருக்கின் றவனுமான இந்திரஜித்து கல்லதிருட்டில ஆகாசத்திலுள்ள மேகத்துக்குமேலேபோய் மறைந்து கொண்டான். குறைவில்லாத தபக்கினேச் செய்ததினாலும், அதிகை தானங்களேச்செய்ததினாலும், அந்தரனப்பிணிப்புகளே யறுப்பவர்களான பிரமருத்திரேந்திராதியர்க ளிடத்தில் தான் பெற்றவரத்தினாலும் தன்னுடையராகூசப் பிறப்பினாலும் மந்திரஉருவினாலும் ஆணவைப் போலச் சிறியதான ஒருருக்மநேகத்தையுமுடையவனாய், பிரம்மருத்திரேந்திராதியர்களானாலும் அவர்களுடைய உயர்ந்தநோன்களேயும் இலக்கிடத்து தன்னிலுல்லாமல் மீளாத்தாகபாசப்படையை உபமந்திரித்துஎடுத்தான். இன்னே இந்திரஜித்து மறைந்துபோனதைக்கண்டு வானரவீரர்கள் சண்டைக்குப்பயந்து ராவணபுத்திரன் ஓடிப்போய்விட்டானென்று நினைத்தார்ச்ப்பரித்தார்கள். இளையபெருமானும் அப்படியே திருவுளங்கொண்டு நித்தரர் இவர்களெல்லாம் இந்திரஜித்துமாயையைச்செய்வானென்பதை அறியாதவர்களாய்ப் பேர்த்தொழிலேநிக்கி நிற்குர்கள். இளையபெருமானும் ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோளேவிட்டிறங்கித் தமதுகையிலிருந்த பலம்பொருந்திய வில்லே அங்கதகுமாரனுடைய கையில் கொடுத்து முதுகிலிருக்கியிருந்த அம்புறுத் தூணியையும் முதுகுவாயிலும் பார்த்திருந்த அம்புகளேயெல்லாம் வரிசை யாய்ப்பிடுங்கிவிட்டுக் கைகால்களே யுதறி இளேப்பாறிக் கொண்டு அதிமாறுபட்ட சேஷ்டிதராகிய தாம்மேல்கட் ப்பதை சிறிதும்உணராதவராய் இருந்துவிட்டார்.

அப்படியாய் இருக்கும்போது இந்திரஜித்துவாகிய சண்டாளோத்தமன் அத்தக்கொடிய நாகபாசப்பண்டையை ப்பிரயோகித்துவிட்டான். அது அறிட இருகுகளிலுமுள்ள இருட்டையெல்லாம் ஒட்டி அக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்து இளையபெருமானுடைய திருண்டவிரற்தோன் மணிகளே வருத்தமுண்டாக்கிக் கட்டிவிட்டது. இப்படி தீரருகுலோத்தமருடைய திருத்தம்பியாருடைய திருத்தோள்களே நாகபாசம்கட்டியதை காதகவாளிமிருகமான மகாசிங்கம் வெளியிட முருக்கின்றார்க ளென்று ஸ்ரீமத்கம்பநாட்டாழ்வார் கவியில்கூறினார் இதைத்தாம் கூறவதாகச்சொல்லவும் திருவுளம் கலந்திளர்போதும், இப்பாசம் இளேக்கட்டினபோதும் போல்லாக்குகள் நினேத்தபோதும், மனந்நினைத்து நின்ற சேயல்லாமல் இது இந்திரஜித்துவின் மாயமென்று உணராமலும் மனதில் கொஞ்சமாவது வியசனப்பட்டு அதைரியமடையாமலும் அதற்கு ஓடுங்கி யாதொன்றுந்தோற்றாமல் சுற்றிரணங்களைத்தைப் பார்ப்பார்மயபடியும் ஆகாசத்தைப்பார்ப்பார். மற்ற வானரவீரர்களேயும் கோதகந்தங்களேயுடைய அந்த நாகபாசம்வந்து வஜ்ரம்பம்போலவும், மலேகளேப்போலவும், பெரியமரம் பிருக்கின்ற வானரவீரர்களுடைய தோள்கள் முழுங்து போயினமுழுங்துபோயிலவென்றுசொல்லும்படியிறுக்கிக்கட்டினமாத்திரத்தில் தெளிவுள்ளதைரியமானமினிச் செய்வதின்னதென்று தெரியாமல் உழைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது வாயுபுத்திரராகிய ஆஞ்சனேயர் வஞ்சனேயுள்ள சொற்பப் பையருகில அந்த இந்திரஜித்துவை ஒருகூணுகோத்துக்குள்ளாக ஆகாசத்திற்பாய்ந்து தேடிப்பிடித்துக்கொண்டி வருகிறே னென்று உக்கிரக்கொண்டபோது, வாலியினுடையபுத்திரனால் ராவணன்தோள்களேக் கட்டினதுபோல நாகபாசமானது அனுமானுடைய வஜ்ரபருலதம் போன்ற தோள்களே இறுக்கிப்பிணித்தது. இந்தப்பிரகாரமாகக்கட்டிண்ட வானரவீரர்களெல்லாம் வருத்தம்பொறுமல்மீலகோப்போலக் கீழேவிழுவார்கள், பூமியிற்புரளுவர்கள், தலேகளே மேலெடுத்துக் கண்களில அக்கினிபறக்கப்பார்ப்பார்கள், வால்களேச் சுழற்றிப் பூமியி லடிப்பார்கள். வாய்மடித்துப் பல்லேக்கடித்து ஆண்மிம்றத்துக் கொப்பான கோதண்டபாணியின், திருத்தம்பியாரைப் பார்த்து உள்ளக்கொதிப்பார்கள், பக்கத்தில் நிற்கின்ற மிடி ஷுணுவாருடைய முகத்தைப்பார்த்து ஐயா ! இதைக் கிக்கொள்ளும்படியான உபாயமேதென முண்டாவென்றுகேட்பார்கள், லோகமெல்லாமூடிக்கொண்டிருக்கின்ற சாத்திரி காலத்தைப் பார்த்துக் கோபிப்பார்கள்.— இளையபெருமாருடைய மலேபோன்ற திருத்தோள்களே ப்பார்த்து ஐயோ ! நம்முடைய கண்முன்பாக ஸ்வாமி, இப்படிவருத்தப்படலாமேவென்று கோபஞ்சிரிப்புச்சிரித்து நிர்ப்பயர்களாய் அழுவார்கள். இதையா நீக்கவல்லவர்கள். ஆஞ்சநேயராகிய உபகாரகர்தாம் நீக்கவல்லவர். அவராவது தப்பிப்பிழைத்தாரோவென்றார்கள், இளையபெருமாள் வருத்தப்படுகிறதைப் பார்த்தும், இது தானு நமக்குவந்த பிரயோசனமென்றுதுக்கித்து ஸ்ரீராமபிரானுனவரிலுருடைய இக்கட்டைப்பார்ப்பாரோவென்று நினேத்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில் சுடர்தபொல்லாங்கை யென்னென்றுசொல்லப்போகிறேன். அந்தமகாபுராதத்துமாவான இந்திரஜித்து மின்னல்கள் ஒடுகிறதுபோலவும், ஆகாசத்தில்நிற்குதுடிகள்விழுகிறதுபோலவும், அக்கேமானபொன்கட்டியபாணங்களேப் பிரயோகித்தான். அவைகளெல்லாம் புகைபரப்பி அக்கினிகளக்கிக்கொண்டுவந்து யாவரும் குப்புற்றுக் கிடக்கியுடியால் முன்னே முதுகிற்பாய்ந்து பின்னே மார்பிலுருவிப்போய்விட்டதுகள். மலேகளின்மீது வருஷகாலமேகத்தைத் தடுத்துப் பிரசண்ட வாடைக்காற்று மோதினபோது அந்தமலேகள்போல் அங்கங்கே தட்மோதி

விழ்ந்து விடுவதுபோல அம்புகள்பாய்ந்தமாத்திரத்தில் மலேபோன்ற தோள்களேயுடைய வீரர்களெல்லாம் பூமியில் அலேகுலேத்து சாய்ந்துவிட்டார்கள். எங்கும் சத்த வெள்ளமோடினது, ஆஞ்சநேயர் தேகத்தில் ஆயிரகோடி அம்புக்குமதிகமாகப்பாய்ந்தபோதும்கொஞ்சமும்லட்சியஞ்செய்யாமல் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப்பார்த்தார் தமது ஆண்டவருடைய திருத்தம்பியாருக்குச்சம்பவித்ததுக்கமானதுதம்மைக்காட்டிலும், அதைப்பொலக்கமாட்டாமல் பயந்துகடுங்கினார். மற்றவீரர்களெல்லாம் இடிபோலப்பாணங்கள் தாம்புயிர்முழுமையாகத்தேகத்தில் துளைத்தவுடனே சக்தம்பெருகி ஆகபோலே முழ்ச்சையாய்வீழ்ந்துபோனார்கள். அந்தப்பெருமாயாமந்திரம் அழேபாணங்கள் தோறுமுலகுக் கதந்திருந்தபோதிலும் சோர்வடையாமல் சுமபாயிருந்தான். குபேருமராசன் சுக்கிரவாகாராஜா வழங்காய் மேலுள்ள முட்கோப்போல உடலெல்லாம் அம்புகளுக்புங்கி கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்கவும், மூங்கிறகாடி பற்றியெரிவதுபோலத் தேகத்தில் மயிர்களெல்லாம் மெயிவும், சத்தக்கடலுக்குள்ளே உதிக்கின்ற தன்திகாலாகிய சூரியனேப்போலிருந்தார். சடு மெய்ப்புகில்லாதஸ்ரீராமருடைய திருத்தம்பியாகிய இளையபெருமாள்கொடியகாபாசத்தாற் கட்டுண்டு வெய்யமான பாணங்களாதினல் கடுந்த திருமேனியையுடையவராய் உணர்வுட்னேயிருந்து வருத்தப்பட்டு லோகபாசமயக்கம் நமலப்போகுறி யாலென்று அதனேக்கடந்தவர் இந்தகாபாசத்தைச் சிக்கமாட்டாதவராய் அறிவுசோர்ந்து மூர்ச்சையானர் இருமேனியில் கைத்திருக்கின்ற அக்கினிமுகப்பாணங்களெல்லாம் சேணக்கள்போலவும்வழிந்து அதிவீரகுலதாகடைப்புகளென்றதைத்தவெயிலேப்போலவும், இருட்டைத்தாடியபுயல் மிருத்புதிகாசத்தையுடைய இளையபெருமான் கேதுவென்ற சர்ப்பத்திலுல் பல்லப்பட்டு அகாயத்திலிருந்து பூமியிலவிழ்ந்த சூரியனுக்கோப்பாவாடினான்றனர். இந்தப்பிரகாரமாக் இளையபெருமான் மூர்ச்சையடைந்தார். மற்றவரையெல்லாம் மூர்ச்சையாய்ப் பூமியில் விழ்த்துவிட்டகார்கள். தன்னம்புகளால் அவர்கள் தேகத்தையெல்லாம்மூடிவிட்ட இந்திரஜித்துவும் முன்னே இளையபெருமானுடைய பாணக்களாலை ல்லைடக்கண்களாய்த் தொளேபட்டு வருத்தமுற்று வாயால் சத்தக்கண்ணுக்கெடுத்துக்கொண்டு எல்லாரையுங்கொன்று முடிட்டு வருகிறேனென்று நான் சொன்ன சபதத்தை முற்றுமுடிட்டேன்.நம்முடம்புண்ணேயாவருத்தத்தைப் ன் தானேக்கே யாற்றிக்கொள்வெக்கு மற்றவரியங்களே யு முடித்துவிடுவோமென்று தினேத்தான். அவனுக்குறி ன்னபெக்கங்களிலும் நின்று இரண்டுபேர்கள் இளேயாமல் மனிதர்களுடைய உயிர்வாழ்க்கை போய்விட் தென்றும், தூங்குகிறேனேயெல்லாம் மான்டுவிட்டதென்றும், நம்மைக்கடந்துகொண்டுவரத் தன்திரவானரா னைகளுடைய மலேகளையெடுத்துப்போட்டுப்புடைப்பட்டு உயிர்தலை மேகத்தைப்போல அங்கிருவருடி யங்களா பொழிந்துகொண்டிருந்த இளையபெருமாளேயி

ட்டு நீங்கியும்கொஞ்சமுமசையாதிருந்த ஸ்தானத்தையும் முற்றையொத்திருந்தஸ்ரீராமனுடைய மாகூச ஸ்ரீரீகளிலுதருங்கண்ணுக்கு இனிய பாணங்கள் தனதுதோளினில் தைதலும் பரும்படியான மன்மதயுத்தம் ரதிதவறுமும் பத்துக்கோடிதத்தேபோலேயெக்கெண்டு குற்றமற்ற தேவலோகஸ்ரீரீகளும் காவலோக ஸ்ரீரீகளும், பூலோக ஸ்ரீரீகளும், பல்லாண்டு பீரிடுகொண்டிலமும், ராகூசஸ்ரீரீகளெல்லாம் ஆர்த்துக்கூத்தி வாழ்த்திக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும்போய், ராவணனைக் கண்டு ரணக்களத்திலிருந்த சரியியல்லாம் அவனுக்குத்தெரியச்சொல்லினாரா ! வெளிப்பிற்றேன் ! இனிமேல் துங்கிக்கவேண்டாம், இன்னமிந்த சண்டை வருத்தப்படவேன். என் தேகபுண்ணேயெல்லாம் சீக்கிரத்தில் ஆற்றிக்கொண்டி மற்ற கரியமெல்லாம் சீர்ஸ்ரப் சொல்லுகிறேனென்று அவனதிதைரியத்தைக் தன்மனதி லிருத்தின்ற வருத்தத்தை நீங்கிக் கொஞ்சம் பயமாகத் தன்னுடைய மாளிகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவ்விடத்தில் விளேந்துவிட்டதென்னவென்றால், தேகா வின்னது செய்யவேண்டி மென்று அறியாமல், ராமபத்திரனுக்கடைந்தவினாப்போல மனம்பேதித்து மயங்கி ஐயோ ! அவிவிடத்திலேயே அஞ்சனை புத்திரனான் மன்னிக்கொல்லாமற் போனுளே ! தயவில்லாத காலேயாருமும் தான்முகொண்டிலமாமற்போனேனே, மகாகலியிலவான் காலுஎன்னவுபூமியிலவிழுந்து முரண்டி காபாசத்தாலே என்னுசுயியதுடைய திருத்தம்பியாகிய அதிவேகசூரனாகிய பாணக்களுடைய பாசத்தினாலே கட்டுண்டு வானரவீரர்களெல்லாரும்சட்டென்றுபோதாதென்று ஒருவனுமாத்திரம் இலமாமிருந்தேனே. சகாயத்தி லிருந்தாரர் என்னே வெள்ளிடையென்னுமித்தினுமலேக்குனத்தால்தின்னமாரியுடையபாரம் லாவைத்திருந்தாலும் என்னே வைரியாயனவர். இவர் கூடவேயிருந்து நேசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாரென்பாரோ ! கூட அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்னகருக்கு வெற்றியுண்டாகுமாறு செய்வானென்று சொல்லுவாரோ ! இப்படிப்பட்ட பொல்லாத்தனமும் இவனேச்சேர்ந்த சூலமாய நமக்குவிசுவாசங்கெடுத்துவாடினதென்று இளேப்பாரோ ! என்னு புத்திமான்கள் தன்னுள்ளத்தினின்னனே தர்க்கஞ்செய்தும் வார்த்தையு மென்பதுபோலத் தமதுடைய உள்ளத்தினவு புலம்பித் தமது கண்ணிரைப்போல உமிழைபும் நவர்ச்செய்து பின்னுஞ்சொலுவினர். அந்த சமயத்தானேயே இந்திரஜித்து பேர்செய்தபோதுசமயமாலாக இந்தண்டபுத்திரனில் அவனுக்கு நன்மைபண்ணுவதின் கத்தினேயுமல்லாத இவருக்குத் தெரியிக்காமல் போனேனே அல்லது மாலாகில் சரமுமாம்போனேனே ! மெய்யைபாயமாபோனேனே ! இனியாருக்கு யாதாவதுமுபகாரம் பண்ணுவேன் ! என்னுமுகத்தைப்பார்த்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இளையபெருமானேயி

சன்டைசெய்து கடவே மாண்டுதேர்வேண்டும் அல்லது பிழைபுதால் கடப்பேறைத்தி ளன்னுக்க கெல்லி கவிபோல என்க்வாசத்தைத் தாட்டாம்பேனே ஞ-ஆலது பிரகவதுமாண்டுபோகவில்லேயென்றும் டகாரியத்தைச் செயாதநிலுலே அவனுக்கும் கல்லவ ருகாமற்போனேன். அபயங்கொடுத்தாண்ட இலருக்கு ம் நாம்மல் குற்றிவன்னும் குத்துண்டவனையும் கொ ன்ற இருதோஷமிலும் வ்னையுள்ள ஜலத்தைப்போல திருவாய்புலைத்துவிட்டவ ஜலேனென்று பலவித மாயப் புலம்பிக்கொண்டழுது தன்னிக்கின்ற விதேஷ ம்வாலோபிபுரத்து அலலனென்ற ராகஷசமந்திரி லுபா! இனி டகவேண்டிய காரியங்களே யெல்லாந் செய்ய வேண்டியவர் நீர்மேலில்லாதவர்களேப்போல நீரும் பு லம்பலாமோவென்று அவரைத்தேற்றிப் பின்னுஞ்சொ லுகின்றன். சிலவிடத்தில் லிவர்களேக்காத்துக்கொண் டிரும் அறியேன்போய்ப் பெரியபெருமாருக்குச் சொ ன்னுதேனென்ற புறப்பட்டுப்போயத் தாமேன்வரு பமாயுள்ள ஸ்ரீராமருடையதிருவுத்தாமசாலலிலிவிற் ந்து ணக்கனத்தில்கூடந்த சமசாரரான்னேயெல்லாம் வி னதராகவினணப்பம்பண்ணிஅந்தக்கோட்டைகண்டி ர்மமங்களேயுடைய ஸ்ரீருகுநாதனர்துக்காசாகாத்தில்மூ ழ்தி ருண்டுபோசமாறும் தமருயிலேமைவுயும் அதியா மறும் உயிருஞ்சோதமாறும்,கண்ணீர்விடமாறும்,லோ கத்திலுள்ள ஒன்றையும்பாராமலும்,லோகத்தைப்படு ணப் பத்திவிடாறும் கோபங்கொண்டு தமது திரு ல்லையால் லோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் வாரி இ ழத்தவிடாறும் ஆயுதகெருத்திலுள்ளும்புலல் நாற்ற முள்ள அந்தக் களமுழுவதும் அரைகாணத்துக்குள்ளா க தூடப்பார்த்து ஒரு மக்கலகை நடத்தில் நின்றபெரு மா விருக்கக் கண்டில்லாமி பானவர் அவர்மீது வி ழுந்து தம்முடைய திருமார்பிறுகும்படித் தழுவி அப் பர! தாபி! இனிகா னுன்னேவிட்டுப்பிழைகமாட்டே னென்று ஆவிசோர்ந்து உருகிக் கண்களிலுதாரைதாரை யாகக் கண்ணீர்பெருகி ஆகாசத்தில்மனமுமையப்பெய்து கொண்டு குரியனேச்சுழ்ந்துகின்றநினிரமான மேகத்து க்கொப்பாக இருந்தார். கையுங்காலும் உதைத்தாறை த்துக்கொண்டார். பெருமுச்சுவிட்டார். உருப்பேர வார. புத்திமயங்கிப்போவார். செய்யவேண்டிய காரிய மின்னதென்றறியார். லகூமணு! லகூமணு! என்ற ழைப்பார். தமது திருக்கையாலவாயையும், மூக்கையு ம், மூடிக்கொண்டு சம்மாகிருப்பார். ஐயா! லட்சுமணு! பிழைப்பாயோ என்றுசொலவார். யாவர்க்கும் பிரத் வப்பேச்சுணப்பட்டிடு பிலவாதவான சீவலோகசு னிய் தமது தாமமைவுற்றொன்ற திருக்கைகளால் ட் க்மணருடைய பாதங்களேத் தடவிப்பிடிப்பார். தொ டையைமெல்லெனக்குத்துவார். பரிசுத்தமான தாமரை லவிரோசன்ற அவருடைய கண்கள்சிவிட்டேதோவென் னுபார்ப்பார். மார்பைத்தொட்டுப்பார்த்துவெந்தசுத் ருத்திரென்று சொல்லுவார். துரசத்தைப்பார்ப்பார். லட்சுமணசாத்ருக்கிச் தமது திருக்கொடை வேல்வழி த்திரிசென்றவர், மதுயடியும் பூரிவில்லாசர்த்துவா ர். அந்தத்திருட்டன் போய்விட்டானென்பர். வாவ ரிர்சிலேயெல்லாம் பார்க்கும், அதிசக்கலபதை கிவ ப்பார். தமது திருதேசனினுன பெரியவில்லேப்பார் ப்பார். அம்புனேவெடுத்துப்பார்ப்பார். இந்த லோகத் நில வன்னேப்போல் இந்தகுளப்பதை யினைத்தவர்க ன் வெறே யாரவனுன்டோனன்பார். எனக்குகேரிட்ட இந்தனிமைத்தனம்பெரியதென்பார். எல்லாஅனைவ ப் சோமாணங்களேயுத்தசன்டினேவர் சமயுலில்லேயே ருவார். ராகபாசக்கட்டைப்பார்ப்பார். விடியாசாத்தி நியம்பாரப்பார். ஆகாசத்திலுள்ள தெவர்களேப்பார்ப் பார். பூமியைநோடனே பேர்த்துவிடுவேனென்பார். தமது திருப்பவளம்போனற நிறமுந்கப்பார். பெரி யோருடைய சான்றை கம்மதியைப் பார்ப்பார். தம் மைப்போலவு தமது புகழையிரும்புத் திருத்தேனே யு டையவர், அப்பா! தம்பி விபிதனு! இந்திரசித்துகு னேகேகினோரை ஆழையமாற்போருவே! இந்தக் தெ வாலிதாகத்தை தொலைத்தாருத்த இந்திரசித்துலின் கு லேபுட னிதையுங்குணித்து உயிரை வாங்கிவிடேனே என்னை பலியாயுமாய்க் கேடுத்துவிட்டாயே! என்ன ள க்காலத்தும் கெடாதவான ஸ்ரீசாமர் அருகிச் செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு அழுதுகொண்டிருக்க விபிதனு முயன்ன்வாமிஅக்கச்சன்டானவிபுத்திரிதுவந்தது ன்னை செல்வானென்பதை அதுவே கடியமாட்டேன். அவர் ஏந்து யுக்கத்தில் கின்ற காலத்திலும், அவனே தோற்றபோவானென்றே யுணர்ந்திருந்தேன். இந்த

மாயம் இந்தத்தெய்வத்தன்மையுள்ள காகபாசத்தால்வ ந்தசெயலலாமல் வேறெருவருலல்ல, தம்முடைய இனி யபெருமாள் அதிகாபலனுடைய தேகத்தை முன்டமாள் டி வேறுவிதத்தும் திருப்பாமல், மகாபிரபாவத்தை ப்பெற்றவனுன ராவணன் யுத்தத்திற்கு வருவரானென் ற எண்ணியதொன்டிருக்கும்போது அவருடையபின் கோயிய இந்தப்பையல் கற்பதுவெள்ளம் சேனையுட னேவந்து கம்முடையநாற்பதுவெள்ளம் வானரசேனை களேச்சின்னபின்னப்படுத்தி அவைகளேக்கொ ன்ற வானரவீரர்களேத் துரத்திப் பெருந்தன்டைசெ ய்து அவர்களேமுன்புதாம் பூமியில் முரச்சையப்பிழு ம்படிச்செய்தான். பிறகு ஆயிரஞ் பிலவுங்கள் பூட்டிய தேர்மேலேறி யுத்தியைதத்துக் கோப்பரன இனைய பெருமாரோடெதிர்த்தான். இனையபெருமாள் அது மாலின்மீது ஆரோகணித்தருளி அனுமனுடைய ஆரத்தே ரும் பேடிப்பேடியாயும்படித் தம்முடையவில்லல்ல மையைச் சாட்டிபிறகுஅவனுடனேவந்த கார்முகவெ ள்ளத்தினேயையும், குரியனேக்கண்ட பனிபோற்கரை ன்ற அவனுக்குப் பலமாய்வந்த மஹாபாசீசை யெல்ல பனையும், தமாஷ்ரனேபனியும், பகரியாஸ்த்து ரத்தினிட்டி இனியென்ன இருக்கிறது இவருமிதற்கா னென்றத்தகாத, அகேதியிய பாணங்களே அந்த ச்சன்டானனுடைய மார்பிலெய்து பாணம்பட்டுபின ந்த நிடமெல்லாம் சந்தமோழுகும்படிவின்றவனே, இவ ர்சேனையெல்லாமுடிந்த ருவனுப்ச் சோகத்து மிந்தி ழும் தம்பிபேரனரியோதல் எதேனும் வந்தனை செல்வான் என்று லேகமெல்லாந் தேற்றிபரன் செ ய்திருந்தின்றவாமிக்குச்சென்னேன் சூரியனும்அஸ் தனமானன், லோகமெல்லாம் மாயா விருண்விட் டத. வந்தானை இந்திரஜித்து தன்னைடையரயரத் திருலே ஆகாசத்தில்போய் ஒளிந்துகொண்டிற்பர ன் ராவபாசத்தைவேகம்முடைய கூட்டத்தைவெலவா ன்சொரும்பரய் பண்ணினனென்ற அம்பயுபட்டுத் தெ னோப்பட்ட புண்ணுடையவனாப்போல அருதகளேனும் தொழுகலையுமாய் நின்று விண்ணப்பம் பன்னி, இன் றும் ன்வாமி எங்களாண்டவரே! இவ்வுலெல்லாரும் தொண்ன்போலவர்களல்லர், கீட்டினபாசம் அதன்தால் புன்னிமனிபோன்ற பாணங்களுக்கு வருத்தப்படார்ட் டார்கள். தேவரீர் புலம்பி மனஞ்சலித்துத்தன்னேவே ன்டாம். தருமத்தையொருதாரும் பாவம்வல்லமாட் டதென்றும். அதைக்கேட்டன்வாமி விதேஷமுற்வரே ப்பார்த்து நின்ற அன்னிரசுகெதிர்ந்த தேவர்களர் : நி ன்பேரென்ன, இதருரும்படியான உபாயமேது உ ன்சருத்தெரிந்ததை யெல்லாம் விபாமாய்ச் சொல்லெ ன்றகேட்க, கிபிதனுவன் ன்வாமி மறுமாற்றியாற் அம்பமே தின்னப்பம்பன்னுகின்றேன். சக்காவர்த் தித்திருமாரே இதமுன்னே இந்தலோகத்தைத் தி ருத்தத்தரிம்தேவர்செய்த யாகத்தி அன்டானது இ னைக்கன்னாசபுரியை காடுகளர் அந்தப் பிரமசாரி னரைநோக்கி நீ தயவுசெய்து வாருவென்றிபிறகு அ பாசத்தைப் பதனமாற்பார்த்து, இது எனும்

பியைக்கொன்றுவிட்டதாலும், சாவுமுடனே மாய்ந்து விடுவேனென்று நினைப்பார். இற்றைப் பிரகாரமாக ஸ்ரீராமமூர்த்தி அங்கிங்கிறதைக்கண்டு தேவகணமெல்லாம் ஸ்வாமியைத்துப்பார்த்துப் பயந்து இதுபோய் என்னமாய் முடியப்போறிறதோவென்று பரிதபிக்கின்றசமயத்தில் ஸ்வாமியுக்கிங்கிற்றதைப் பார்த்துக்கொண்டு தேவராஜனேனின்ற பெரிய திருவடியாகியகருடாழ்வான் அதிவேகத்துடனே தமதுபக்கியின் நிமித்தமாகமனங் நெகிழ்ந்த் தமதுபாரதத்திய ஸ்நானமுக்கட்டமொதி ஸ்வதந்திரம் பாவித்து ஸ்வாமியினுடைய இத் துக்கத்தை நீக்கிவிடுகிறேன் என்று கலை இருஸ்னிறைத்தமத்தி யாரத்திரியில் ஸ்வாமிகெதிரில் தோன்றும்படியாக ஓ ருகாலத்தும் சீலனப்படாத திருஷ்ணமசோர்ந்தநெங் குகின்றவரும் தமோருத தைரியமிழந்தவருமாகிய ஸ் வாமியானவர் லங்கையை ராவண னுடனே அழிகாமல் திருபையுடனேயிருக்கின்ற தம்பிமைக்கண்டு ஆச் சரியப்பட்டுத் தமதுவெகுத்தால் மேருமலையும் பூமியும் நிடுடென்று சேக்கங்கொள்ளவும், லோகமெல்லாம் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், கண்மிட்டாதநிக்க வைக்கும், அந்தபிரகாசத்தைப்பார்க்கமாட்டாமல்கண் ணோழுத்கொண்டி பலத்து நடுங்கவும், சண்ட மாருதக் காற்றை யினின்றுமிறைகையுடையவராயும், அதிகவேகோ தண்டதாரியாகையினின்றுதோற்றுதற்காமலாமை போன்றதிருவுள்ளத்தினிடத்தில் தாரைதாரையாகக்க ண்ணீர்சொரிந்துஅதேவிதமாகதுக்கப்படுகின்ற ஸ்வா மியினிடையதியிருமேனியைக்கண்டுஅதிகசக்தோஷ மித்தராயும், குளிர்ந்தகடாவானதுதத்தனித்துஅலைகளை நீவலும்லோகத்தைமுடிக்கொண்டிருக்கின்ற திருவிருந் துடன்தெரியாமலேநடவியும், தமதுதிறமைமடக்கிய கோலசௌக்கனத்திலெழுந்தருள, வேதபுருஷன்பல் லாண்டுபாடவும், லோகத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் தம் மைச்சேர்ந்துப்பாபநிவாரணராகவும், மிணித்துக்கொ ண்டு குனிந்தகையராகமெல்லாம் இன்னின்னப்படி பி தற்றப்படவும், திருவாயாடக்கிப் பிரகாசத்தை விடுத் தமித்திருக்கிறவிலக்கம் நிலைக்களைச் சேதுத்திச் சுத் நிதானத்து ஒளியைக்கொடுத்தசொளிக்கின்ற கிளைண் ணியையுடையமுகேந்திரனுடைய இத் துக்கத் தை நீக்கிவிடுகிறேன் என்று கலை இருஸ்னிறைத்தமத்தி யாரத்திரியில் ஸ்வாமிகெதிரில் தோன்றும்படியாக ஓ ருகாலத்தும் சீலனப்படாத திருஷ்ணமசோர்ந்தநெங் குகின்றவரும் தமோருத தைரியமிழந்தவருமாகிய ஸ் வாமியானவர் லங்கையை ராவண னுடனே அழிகாமல் திருபையுடனேயிருக்கின்ற தம்பிமைக்கண்டு ஆச் சரியப்பட்டுத் தமதுவெகுத்தால் மேருமலையும் பூமியும் நிடுடென்று சேக்கங்கொள்ளவும், லோகமெல்லாம் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், கண்மிட்டாதநிக்க வைக்கும், அந்தபிரகாசத்தைப்பார்க்கமாட்டாமல்கண் ணோழுத்கொண்டி பலத்து நடுங்கவும், சண்ட மாருதக் காற்றை யினின்றுமிறைகையுடையவராயும், அதிகவேகோ தண்டதாரியாகையினின்றுதோற்றுதற்காமலாமை போன்றதிருவுள்ளத்தினிடத்தில் தாரைதாரையாகக்க ண்ணீர்சொரிந்துஅதேவிதமாகதுக்கப்படுகின்ற ஸ்வா மியினிடையதியிருமேனியைக்கண்டுஅதிகசக்தோஷ மித்தராயும், குளிர்ந்தகடாவானதுதத்தனித்துஅலைகளை நீவலும்லோகத்தைமுடிக்கொண்டிருக்கின்ற திருவிருந் துடன்தெரியாமலேநடவியும், தமதுதிறமைமடக்கிய கோலசௌக்கனத்திலெழுந்தருள, வேதபுருஷன்பல் லாண்டுபாடவும், லோகத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் தம் மைச்சேர்ந்துப்பாபநிவாரணராகவும், மிணித்துக்கொ ண்டு குனிந்தகையராகமெல்லாம் இன்னின்னப்படி பி தற்றப்படவும், திருவாயாடக்கிப் பிரகாசத்தை விடுத் தமித்திருக்கிறவிலக்கம் நிலைக்களைச் சேதுத்திச் சுத் நிதானத்து ஒளியைக்கொடுத்தசொளிக்கின்ற கிளைண் ணியையுடையமுகேந்திரனுடைய இத் துக்கத் தை நீக்கிவிடுகிறேன் என்று கலை இருஸ்னிறைத்தமத்தி யாரத்திரியில் ஸ்வாமிகெதிரில் தோன்றும்படியாக ஓ

இன்ற பிதாம்பரத்தைதரித்துக் துளபமாலை திருமார்பி லணையவும், தரம் பெருமானே வெருகாள்பிள்ளை துக் கம் நீக்கும்படியாகவும், ஸ்ரீராமருடைய திருமேனியை க்கண்டு சிதறின்மீது நிலன்மேனியுக்கூப்பித்தொழு துகொண்டு ஸ்வாமி சமீபத்தைத்தில் யாவருடனும் கலக் துகிற்றபடியால் அவர் திருவடிகளில் மாதிரம் தனி யாகச் சேவிக்கக்கிடையாமல் அவர் துக்கித்துக்கொண் டருக்கிற நிலைமையை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சழிந்து இதப்படுகிறவரோடும் கொழும்படியான திருவடிக ள் பூமியிலேதோயாமல் இருக்கிறபோதே அடிக்கடி ஸ்வாமியைநினைத்து வணங்கி!

கவி.

வக்ரம்மறைந்து பிரிவால்வருந்து மயூரவானமுத லோர், கத்தாதைதக்கைமேலாபிறந்து விலாயாகின்ற தனியாய், கிக்காருவங்களனாவாய்தளர்ந்து துயர்கூர் தலென்ன செயலோ, எக்காய்வருந்த விறைவாவருந்த லெனினின்னல்லியழுவான்.....(க)

தேவாதிதேவர்பலராதுதுன் திருகாமமோதலை யலால், மூவாகதமுருலகேழுமேடு மாசானமேன் மையுதலை, மேவாசினபமலைமேன்மேலி லெவ்வெ ன்றுழுவார், ஆவாவருந்தியமுலாய்லைனின் வதி சேமாலையதினார்.....(உ)

எழுவாலெவர்க்குமூலகாகியிறு மடையாதியெவ்வு முகியாய், எழுவாதேவர்க்குமேலாயினலே யவராவ்வ ரங்கள்பெறுவாய், தொழுவாய்தொடர்ந்தெதிர்தொழாத வ ன்மை யருவரய்மறைத்துறுவாய். அழுவாலெழுத்த னுசோபோதுமாசின் வதிசேமாலையதினார்.....(ஊ)

உன்னெக்கவைத்தவிருவர்க்குமொத்தி யோருலகுக் முன்மையுளைவாய், முன்னெகரித்தியுலகெகக்கியொ த்திறுடியோடிவொன்றுமுடியாய, வெண்ணெக்குமின்ன செயறோவெண்ணினிருதலைக்குமொன்றுமிடியாய, த ன்னுப்பதேரேவியிதேகோலாசின் வதிசேமாலையய தினார்.....(எ)

வாலுனைத்தி முடியாமணித்தி வருகாளித்திமறை யாய், பேலுயுலகெகோர்பொருள்வென்றெனன்னுலெ வாளருத்திடியாய், வானுயுர்க்குமுயிராகிநிற்குபுவ ர்வாழ்பெண்ணினுருவாய், ஆனுமிற்றை யுளியாதிய சிவல்சேமாலையதினார்.....(ஏ)

தானகதமில்லை பலனென்னுமொன்று தனியென்று மொன்றுதையிர, வானக்தொடர்க்கடலென்னுமொன் றுமலன்னிலைமைறையதுமதுமதினா, ஞானத்தென்றும் பலித்தாதினிவதிசேமாலையதினார். .....(ஐ)

வினவர்க்குமுமுடனேயைடைத்தியனவசெம்திவொ ன்றுவிளையா, வினவர்க்குவெற்ற முகாமமுமற்றியறி யாமனிற்கிமினாய், முனைவர்க்குமோத்தி யமர்க்கு மொத்திமுமுடியின்றிற்றுலோ, அனைவர்க்குமொ த்திதெரியாமையதினிவதிசேமாலையதினார். ... (ஒ)

மீனாதிவேதமுடிவின்கலுவின்னே வினியேயெய்யின் வினையும், னேனர்கணின்அபிநேயபெய்தெ

சொன்னதொட்சர்யம்,மாசாதனித்திதிரைமுகிங்கண மிதானவிலேவதிபோர்ஆரம்பங்கிறதாகியர தின் வதிசேமாலையதினார்.....(அ)

எறிக்காருமேருபிலாருமின்னபொருள்வெய்துக்கு பகரும், செறிக்கவாதலைமையேலைனாண்மை பிதி யின்றுகுற்றவிடையே, பிறிதாகமிறின்றபொருளோடி பொறி றியிராதிருவுளிறின்று, நிக்காரஞ்சிக்கியாதி யாகிய வதிசேமாலையதினார்.....(க)

பேசாவிலங்குமனையாய் தொட்டிருபொருதிடாதி னுமிபினார், நிசாய்நெஞ்சுதினிவாய்றிறந்திதாலனைதெ ரியுமென்றுனிகைப்பாய், கூசாமுகிய முடையாய் நிரண் டோருருவாயோடவிபேரம், தூசாதினைமியைய தியாகின் வதிசேமாலையதினார்.....(ஏ)

மாத்தாயிலாத்தியுலாவாயுமொத்தி யாயாதிமற்றெவ் வினோயும், நூற்தாயிமாத்திறையாயுமொத்தி பொருதுன்மைசெல்லவுலவாய், நிறைதாயிக்கையிறைபோதிய தாலவ ன்பி நிலைமைகளுபெரிபோய், அறைதானிலத்தல நிசகவாகில் வதிசேமாலையதினார்.....(ஐ)

சொல்லைவுதிற்றிபொருளாதிதூய மறைநெடியே னுமியாய், மின்னொன்றெதித்தியிகைன்றிற்றி னிசி சன்மங்களுடையாய், கொல்லென்றுதிறி கொலையு ன்றிற்றி கொடியாயுன்மையுமியேன், அல்லென்று மிற்புகலாயினிவதிசேமாலையதினார்.....(ஐ)

என்பன.—ருடையவொன் ஸ்ரீக்கரவர்த்தி திருகு மாரனாய்பிறந்து ஸ்வாமி! தேவரீர் மதது மதாரித் ஸ்வரூபத்தை மறைத்துகொண்டி அவதரித்தி. ஒப் பொது மதது திருத்தம்பியாரைப்பிரிக்கதாசை வருத்தப் படின்றதுபோல மாயைசாட்டுகேலிசெய்து யருவனென் ன்ற, தெவர்முதலானவர்களை நிலைத்தாதினைருந்தப் பிதா வான பிரம்மாதலைப்பெற்ற பட்டாதானே தெவரீர்த மது திருவுளப்படியாமல் பிறக்கினாயாதென்ற சை மாசாரிதே! அடியேங்களுடைய துக்கங்களெல்லா ம் நீகி சகிக்கின்ற தேவரீர் துக்கப்படினதாய் காடனம் எடுக்கியதினமென்ன எங்கள் காரணங்களுரே! வருத் தப்படதேயுமென்ன அதெவிமல யாதனகொண்டி சொத்திரம் பண்ணக்கடன்தோர்.

தேவரீதெவர்களான பிரமருத்திரேந்திரதிபர்களு ம், அதேதிதாய் வலுத்தத்தனதுசெய்ய தெவரீ டைய திருகரமங்களிற் சதரிமாலயிருந்திருக்கின்ற தெ ங்கையிறுவேலம்பாலையிலக்கம், அமிபாத முடையும், பி தினருலோகங்களையும், அரசட்டிசெய்யும்படி பாக மேன்மையையும், அடைத்தருளப்பாள சத்திகளைக் தந்தவையும், திரமசோமமாய்அடைத்து பிருபாமத வழ்நாளையும் பெற்றுக்கானையுதவாக்கள் அம்பிரன் வாசனைக் தொற்றதற்குக் காரணமுற்றான தெவரீர் அ தி அக்கிறமுள்ளாய்போல அழக்கடலோ! நீய நுகர்ச்சிக்கிதாயிருக்கினுக்கும் இருவுளமுகாயும் எவ ரத்தாலும் சம்மதாசாத்தாவுமே யாகும் அவ்வ யாய் நினைத்திருக்கிறதி, அந்தப் பொருளுக்கிறாத் தி தெருக்கும் புத்தியுரத்திலைபோலிருக்கிறது தெவி டையாயையை அறிபவல்லவர்கள் யாவர். செய்யத்

தக்கதொழிலின் கூட்டங்களேயெல்லாம் சேதங்களுக்குக் கரசரணுதியவயவங்களேச் சிருஷ்டித்தபோதே அவற்றோடாகியிலேயே யுண்டாக்கினீர். ஒன்றிலும் விருப்பமின்றி அத்தொழில்களேயெல்லாம் கர்த்தாவாய் அத்தராத்துமாவாயிருந்து செய்கின்றீர். நினைவால் பிராப்தியாகின்ற மனதிலுள்ள ஆசைகளேயெல்லாம் முடிப்பித்து, அந்தமனதுக்குசோசாமாகியேயிருக்கின்றீர். காரதாநிகளாய் மகாரிஷிகளுடனிருந்தே அவர்களால்தியானித்தறியத்தக்கவராகின்றீர். அவ்வாறே உபேந்திராதிய்த்தேவர்களுடனிருந்தே அவர்களுடைய இடையூறுகளில் புறம்பேயிருக்கிற வஸ்துவைப்போலத் தியானித்தடையும்படி யெழுந்தருளியிருக்கின்றீர். இந்தமகாரிஷிகளேயும், தேவர்களேயும், பெருமூடர்களாகசெய்து அவர்களுடன் தேவரீருந் தெரியாதவரைப்போலவே யெழுந்தருளியிருக்கின்றீர். உமதுடைய இப்படிப்பட்டவே அபாடானமாயையையாரறிவார்கள். மாறுபடாத வேதத்திஜச்சியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தேவரீராலேவிறிவசமான தேகசம்பந்தத்தாலுண்டாகின்ற சம்சாரிகள் அறிவற்றுத் தேவரீருடைய யதார்த்தநிலேமையை விட்டுத் தங்கள்பந்துவான சம்சாரியென்று தங்கள் வாய்வந்தபடிபேசிக் கெட்டுப்போவார்கள். சாஸ்திரங்கள் நியமித்தசம்பந்தப்படி பிழைபடாத நீதியைப் புறக்கணியாமல் உம்மிடத்தில் அமோகஞ்கொண்டிருக்க வேண்டியதிருக்க அப்படிப்பட்ட அமோகஞ்கொள்ளாத ஞானசூனியர்களுக்கே கையாளாயிருக்கின்றீர். அந்த நிலோமாரி ஓரவதாரத்தில் ராஜரிருக்கோலமும் கொண்டருளுகின்றீர். இவ்விதலீலேயாரறிந்துதெவிவார்கள். யுத்தத்தில் ஆயுதங்களேப்பிரயோகிக்கின்றவர்களும், அந்த ஆயுதங்களால்கரயப்படுகின்றவர்களும், இவ்விரண்டு காரியங்களோயுடாபார்த்து இரக்கப்படுகின்றவர்களும், தேவரீரோயாயிருக்கின்றீர். அது உண்மையானதென்கின்ற நிலேமை தேவரீருடைய சர்வகாரணத்துவ சர்வசக்தாதவங்களால் பரிஷ்காரமாய்வெளியாகிறது. உம்மை விட்டு நீங்கினவர்களால்நீக்கப்பட்ட ஜ்ஞானப்பொருளுடனே தேவரீரும் அவர்களேவிட்டு நீங்கிநிற்கின்றீர் அப்படி நீங்கியிருக்கும் அவ்வஜ்ஞானிகளுடனே அவர்களோடுபிரியாமல் அவர்களதடைத்தேதும் வழியைப்பார்த்துக்கொண்டு அவர்களேயறியாமல் அவர்களுடனே அந்தர்யாமித்துவத்தால்வகிக்கின்றீர். அகங்கியாபிரயோஜனருமாய், சரமோபாய நிஷ்டருமான இரண்டுகாரிகளும் அறிந்துகொண்டப்பரபத்தி மார்க்கமுத்தேவரீராகவேவிறிவின்றீர். ஆகலால் தேவரீருடைய இவ்விதமான ஆசரிய நிலேமையாவாரறிவார்கள். ஆயிரந்திருநாமக்களேயுடைத்தாயிருக்கின்றீர். காரணகாரியமாய்ச் சம்பந்திக்கிறவிருக்கின்றீர். இவற்றிற்குவேருயும் அவதித்தநிதியமாராயிருக்கின்றீர். இத்தரத்துனையுங்களோ ஒருவருக்குந்தோன்றவிலேயில்லே, பரமபாகவதர்களால் வெளியிடப்பட்டமறுரஹஸ்யநிலேமைகளோ அவர்கள் வாக்கியச் சிதைவு வேறிவொட்டாமல் அவற்றில்டங்கிநிற்கின்றீர், உம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத்தியானிப்பவர்களுக்குச் சங்குசக்கரதாரியய்ச்சேவைசாதிக்கின்றீர். லோகமே உமக்குத்திருமேனியென்று உரிமைபாடிக்கும்படி விராட்டுரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றீர். அத னுண்மையை ஆராய்ந்தால அதற்கவயமாகிய சராசரங்களெல்லாமும் அவயவியாகிய தேவரீர் அல்லவா! அப்பிரமேயபரவாசுதேவனுகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்றீர். தேவரீருடைய இவ்விதக்கபடநாடகமாயையை அறியவல்லவர் யாவர் ஸ்வாமி! தேவரீருடைய ஸ்வரூபநிலேயையெல்லாமறந்தவரைப்போலவும் காணப்படுகின்றீர். தேவரீருடைய ஞாயிதிகளிலெல்லாம் உம்முடையஸ்வரூபத்தை மறவாதவரைப்போலவேயெழுந்தருளின்றீர். அமுது நிலேயிலும் ஒவ்வொருகாலங்களில்கொஞ்சமம்மறந்தவரைப்போலவும் காணப்படுகின்றீர். நாட்டைவிட்டுக்காட்டையடைந்து வேகவியாபாரங்களேயெல்லாம்விட்டுத் துறந்தவரைப்போலவுங்காணப்படுகின்றீர். பந்துசம்பந்தத்துக்கத்தைக்காட்டி அத்தியாபாரத்தை நீங்காதவரைப்போலவுமாணப்படுகின்றீர். தேவரீர் இன்ன நிலேமையில்நிற்கினறவனென்றறியமாட்டாமல். காரசரணுதி அவயவங்களோப்பெற்றுப்பிறந்து தேவர் திருவடிகளில் அத்தியவசித்தமனமானது தமிமறுமடையாத உமதடியார்களேப் பாவஉலகத்தில் பிறவாமலிருக்கருளுசெய்கின்ற பரமதர்மமே! தேவரீருடைய அரியகர்மங்களேநிலேபெறச்செய்வதற்கு உமதுஅகளிதமாயசிலேயை ஆதரியவல்லவர்கள். சகல சராசரஸ்வரூபமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றீர். அந்தச்சப்தாரத்தமுந்தேவரீரேயாயிருக்கின்றீர். தேவரீருடையகுணப்பிரகாசஸ்வதப்பிரமாணமானவேதபுருஷனுல் ஒருகுணமுங்கடைகாணமுச்சயித்தறியப்படாமல்நிற்கின்றீர் அப்படிப்பட்டதேவரீர்திருக்கரத்தில் ஒருசில்லிப்பிடித்து கொண்டுயாதொருவருத்தமும் சத்துருக்களுக்குத்தோற்றவொட்டாமல எழுந்தருளியிருக்கின்றீர். பகைவர்களேயெல்லாம்யுத்தத்திற்கு அழைக்கின்ற பாஞ்சசன்னியாழ்வானேத்திருக்கரத்திலுடைத்தாயிருக்கின்றீர். ராக்ஷசர்களேயெல்லாம்கொல்லத் திருவுளங்கொண்டிருக்கின்றீர். அவர்களுக்கந்தரியாமியாய் அவர்களுடனேகூடியிருக்கின்றீர். பாபப்பகைவனே உம்துமாயையை அடியேன்இவ்விதமென்றுமறியமாட்டேன். தேவரீர்சர்வாதிகரியுமாயிருக்கின்றீர். பகலுமாகிறீர். இந்த அபசாரமான அற்புதகையுரியத்தகவர்கள்யாவர் என்றுநினேத்தறிவானேத்திப்பலவாருகவல்தோத்திரம்பண்ணினமகரிஷிகளுக்கு மிகுந்த அக்ஞானியமானசோதியான அந்தராத்துமிகளேயெல்லாம் தூரத்திவிட்டுப் பொன்மயமான மேருமலேயைப்போலஒளிவிரிக்கொண்டெதிர்தோன்றுபெரியதிருவடியாகியகருடபகவானேக்கடாக்ஷித்துநிலேபெற்ற புகழையுடையவராகிய ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருமகாராஜாவாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியாயிருதலிலுற். இவரையாவரென்றறிவார்கள். இவர்தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைத்தானே அறியமாட்டாமல் ஸ்வாமியை வலுமாகக் கற்றி வந்து இந்த சப்தலோகங்களேயும், மூடி மறைக்கும்படியான

நெகையுடையவராகிய கருட பகவான் ஸ்வாமியின் சன்னிதியில்நின்று பலகோடியாயிரகாதவனாயிலும் தமது நிறனின்காற்றைவீச், அந்தச்சிறகிலிருந்து புறப்பட்டகாற்றுனது தன்னேச் சகிக்கிறதற்குச் சகதியில்லாதவிலத்தினிடத்தில் யாவர்க்குஞ் சக்கராழுண்டாகும்படிக்குவிர்த்துவிசிக்கொண்டு கிருபையுடன்போக எல்லாருடலேயுங் கட்டியிழுக்கியிருந்த காகபாசமானது சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறிப்போனது. அவர்கள் தேகத்திலுள்ளபுண்களும், வடுக்களும், பஞ்சேந்திரியங்களேயும்அவிந்து, கல்ல ஸ்வரூபஜ்ஞானத்துடனிருப்பதும் அன்றிச் சாஸ்திரகாமத்தின்படியே கட்டும் வருகின்ற ஹரோஷ்டமும் தளராமுயற்சி புள்ளவனுமான ஒருவினே கவிலி அழுத்திபூர்வமாயடைந்த குறைவானது எப்படிஅவனேப்பற்றுமல் நித்துப்போய்விடுமோ அதுபோலக்கண்ணுக்குத் தோற்றுமல மறைத்துபோனதுகள். தருமமாரத்தைத் தப்பாத செய்கையற்று நடக்கின்ற தன்மையனேயிருக்கின்ற படியால் இடியையொத்த கொடுஞ்செய்கையையுடைய ஹஸ்டர்களான ராக்ஷசர்கள் மரத்திரம்பிழைக்கவில்லே ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களாகிய பெரியோர்களுடைய கைங்கரியத்தில் நிலேபெற் றிருக்கின்ற வானரசேனைசமுத்திரமெல்லாம் கருட பகவானுடைய ஸ்பரிசம்பட்டபடியினுலே மூலதாமரசபுஷ்பத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற பிரம்மதேவர் கடையில் சிருஷ்டித்தவைகளேப்போல ஸ்ரீயப்பதியின் கிருபையால் மரணமூர்ச்சைதெளிந்தும் உயிர்பெற்றும் எழுந்திருந்துநின்று கின்றார்கள். மஹாபாதகனன நிக்கிரஹித்துப்பிரயோகித்த காகபாசமானது சமனைக்கொடியின்தலேப்போலச்சின்னவின்னப்பட்டதென்று சொல்லவேண்டியதென்ன மேகத்தைக் தோற்கடித்த புன்னிறப்பை யுடைய, ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைப் பிரியோர்த்தமாக அகேக தானங்களிக் கொடுக்கின்ற வெண்ணேகல் ஹரச் சடையப்பரும்தனியாருடைய சகோதரர் சராமமுதலியானச்சேர்ந்த லோகத்தி லுள்ள வேதபாராயணபரர்களும், ஸித்துவர்களது முதலானவர்களுடைய பிரிவினியானதுபறந்துபோனதுபோல ஓடிவிட்டது. அப்போது இலேயபெருமான் எழுந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியிடையதிருவடிகளில் வந்துவணங்கினர். அப்படியின்ற லட்சுமணரை அதிகசிருபையுடனே ஸ்வாமி தமது திருவாபரணங்களுடன்கூடிய திருமார்பி லிழுகத்தழுவி நமக்கு அதிகவருத்தத்தைவினேவித்த விதியானது உபயபடியும் நிருபசெய்ததென்று சக்தோஷித்ததமது பிராணபர்த்தருக்குச் சமானமாகிய சுக்கிரீவ மகாராஜர், ஜாம்பவர், சாம்பவர், முதலான துலேவர்களும் மூர்ச்சைதெளிந்து ஸ்வாமிதிருவடிகளில் தண்டன்சமர்ப்பிக்க அவர்களேயும் பிரணபூர்வகமாகக்கட ராகித்து ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு மூன்றுமுறை சுற்றிவணங்கினபோது அவர்களுடைய அறிவுக்குமேட்டாத ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சொல்லுகின்றார். ஐயா! நீர் பார் ரக்கள்பூர்வத்தில்செய்த தவப்பயனுலவந்துளங்கள்பிராணனேயும் வாழ்வையும் கொடுத்தீர், எங்களால் நீரொருகைம்மாறும் பெறற்றில்லீர், இப்படிப்பட்டஉபகாரியாகிய உமக்கு நாங்களென்ன உபகாரஞ்செய்யப்போகிறோம், புத்திமான்களாலோசிக்குமிடத்தில், நீர் செய்த உபகாரத்திற்கிடானபொருள் வேறேயொன்றுண்டோ! இப்படிப்பட்ட இருண்ட காலத்தில் நீர் கிருபைகொண்டுவக்து தயவுசெய்யத்தக்க மஹதைஸ்வரிய முள்ளவராலல் உமக்கில்லாத வஸ்துவுமுண் டென்று வாயாலேனுஞ் சொல்லலாகுமோ! ஐயா, எங்களே நீ ரெப்போதும் பார்த்தவருமமலல, இன்றுதொன்று சொலலவுங்கேட்டிருக்கவுமாட்டீர், நீர் எங்களால் ஒரு னமையும்பெற்றவருமல்ல, நீரெப்போதும் பிறர்க்குக்கொடுக்குந்தன்மையுள்ளவராக இருக்கின்றீரேயல்லாமல் ஒருவரிடத்திலொன்றுபெறும்படியான குறையுமக்குண்டாகமாட்டாது, உண்டு இல்லேயென்னும்படியாயிருக்கிறவரல்லாதது, உண்டு இல்லேயென்னும்படியாயிருக்கிற எங்களுயிர்களேக்கொடுத்த மஹாதாபவரே! எங்களுடனே உமக்குமுன்னெப்போதும்ஒருநிகேமுமில்லேயே அப்படிப்பட்ட உமக்கு நாங்கள்செய்யத்தகுந்த காரியமென்னஇருக்கின்றது நீரேயாலோசித்துச் சொல்லும், என்னக்கேட்ட பகரிராட்டாகிய கருடபகவான் ஸ்வாமீ! தேவரீருக்கும், அடியேனுக்கும்,நித்தியமானபழைய உறவிருக்கின்றது. தேவரீரிக்த ராக்ஷசநிரசனம்செய்ய உறவிருக்கின்றது. தேவரீரிக்த ராக்ஷசநிரசனம்செய்ய அழுத்தபிறகு, அதை அடியேன்வக்து விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்கின்றேன். வஞ்சமாயப்பிறவியை அறுக்கின்ற புருஷோத்தமரே! அடியேனுக்கு விடைகொடுத்தருளவேண்டுமென்று அவ்விடத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

காகபாசப்படலம்-முற்றிற்று.

படைத்தலேவர் வதைப்படலம்.

கருடபகவான் போய்விட்டபிறகு, கோகண்டநீஸ்வராகுவாயிருந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இலக்குமுடையபிராணேயுபகரித்துத் தமக்கு ஒருபிரயோசனமுமிருக்கிறதாணேயுபகரித்துத் தமக்கு ஒருபிரயோசனமுமிருக்கிறதாம்பரமல்போய்விட்டாரே! திருபாவான்களுடையசெய்கை இப்படித்தானிருக்கும், பெருந் தன்மையாளர்களுடைய உபகாரமெல்லாம், பிரதிபயனே விரும்பமாட்டாவது. ஏனென்றுல் மேகமானதுமழைபெய்து உயகத்திக்கு, லோகமானது அதற்குப் பிரதியுபகாரஞ்செய்கிறதுண்டாயிருக்கின்றதோ? என்றுஉபகாரஸ்மரணத்தைப்பற்றி யாவர்க்குமுணர்த்தினர். அப்போது ஆஞ்சநேயர் ஸ்வாமிதிருவடிகளில் தண்டன்சமர்ப்பித்து ஸ்வாமீ! இந்தத்துஷ்டராக்ஷசர்கள் லங்கையில் போய் இலேயபெருமாள் இறக்துபோய்விட்டானென்று சொல்லி வார்களோயானுல் அந்த வார்த்தையைச் சர்வலோசமாதானசேநாபதியாகிய நீலாட்டியர்கேட்டித் தக்கப்படுவர். ஆகையால் சந்தர் யாதொரு விகழும் அடையவில்லே பென்பதற்கு அடையாளமாக எல்லாரும்சேர்ந்து, சந்தோஷகர்ஜனைசெய்யுமேம்,இதைக்கேட்டால்சந்தோ

பாசக்ட்டென விடுப்புட்டீர்கள், என்று சொல்லித் தன் பந்துக்களெல்லாரையும் விட்டெழுந்து ஓடிப்போய் ராகவசக்கரவர்த்தியின் திருவடிகளில் விழுந்து, தேவரீர் அடியேனை இரக்ஷிக்கவேண்டும், என்று சொல்லி, தன் தலைமேல் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, தேவரீர் எனது பிழைகளையும் பொறுத்தருள

டருக்க அந்த வித்வலோகத்தின்மிது கான் சண்டை
க்குப் போய் என். விலவில் அம்பைக் கோத்துப் பிர
யோகித்தபோது குரியசாரதியான அருணனுடையத
மையான இந்தக் கருடனுடையமார்பிலும், முதுகிலும்
தோள்களிலும், அந்தக்கோவிலுள்ள சிறகிலும், அந்த
ப்பாணங்களைத்திருகிறதை மறந்துபோய்விட்டோ
இப்போதுவந்தால் இருக்கட்டும்இன்னுமெப்படிமுடி
க்தாலும் முடியட்டும், பயந்து மீதியாய் கிற்கின்றவர்க
ளைக்கொல்லவேண்டிய விருப்பத்தை முடிக்கவேண்டி
மல்லவா ! அப்பா ! ஆண்பிள்ளைக்கிதமே ! கீவே அ
க்கச்சண்டையைச் செய்யவேண்டும் என்னுடையகு
மையான சண்டைகளை அவர்கள் பார்த்தமாத்திரத்தில
வெட்கப்பட்டோடிவிடுவரர்கள் என்றுசொன்னன். அ
தைக்கேட்டு இந்திரஜித்தும் தன்கருத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கினன். இன்றைக்கு ஒருநாள் தம்பி யுத்தத்தி
ல்பட்ட சிரமங்களெல்லாம் ஆறிக்கொண்டுகளைக்கு
யுத்த களத்திற்குப்போய் ஒருகணை கோத்திற் குள்
ளே பிரம்மாண்டத்தை விட்டு அவர்களை யெல்லா
ம் கொன்று உன் மனதி லுள்ள துக்கத்தை தீக்கி வி
டுகிறே னென்றன். அதைக் கேட்டு ராவணன் கல்ல
தப்பா ! அப்படியே, செய்யக் கடவா யென்று சொ
ல்லி விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்த் தன்னுடைய கு
ளிர்ந்த ரத்தினமாளிகையைச்சேர்ந்தான். பின்பு வானர
ர்களுடைய வீர ஆரவாரத்தைக்கேட்டு ராகூசர்களெ
ல்லாம் யுத்தபரிகையமுழக்கிச் சண்டைசெய்யவே
ண்டுமென்று இச்சைகொண்டு அதிக ஆக்குரோஷத்து
டன் எல்லாரும் ஒருமிக்கக்கூடி மலையையனித்த விசா
லமான மார்பையுடைய ராவணனைச்சேர்ந்து எங்களுக்
கு யுத்தத்திற்குப்போகும்படி உத்தரவு கொடுமென்று
கேட்டார்கள். அப்போது மகாபராகிரமனும், தாமரகூ
னும், எங்களுக்கும் உத்திரவுகொடும் நாங்களும் போரி
ல்ரெமென்றார்கள். அவர்களை ராவணன் சக்கோதமாக
ப்பார்த்து கல்லது போங்களென்று சொன்னன். அதை
க்கேட்ட ராகூசர்கள் மன்பொறுக்காதவர்களாகி ஐயா!
ராவணேஸ்வரா! இவர்களுடைய கடக்கையைச்சொல்
லுகின்றேம் கேளும், யானைகளும், குதிரைகளும், தே
ர்களும், ராகூசர்களும், கூடின சதுரங்கசேனைகளும்,
யுத்தகளத்தில்போய் மாருகின்றது. இந்திரஜித்துக்குனி
யாயின்றார். இவர்களையும்கினையாமல்மனிதனுடை
ய வாலிவாலியென்று வாய்குளறிக்கொண்டு யுத்தகள
த்தில்கின்றும், ஓடிவந்துவிட்டார்கள் என்றுசொன்ரர்
கள். அதைக்கேட்டு அக்கினிபொங்கினதுபோலக் கோ
பமுறுத்த இவர்களுடைய வீரத்தன்மை இப்படிப்பட்
டதா கல்லது இவர்களோப்பிடியுங்கள் என்று நியமித்தா
ன். அப்படியே இக்கரர்கள்போய் அவர்களைபிடிக்கட்ட
க்கட்டிக்கொண்டுவந்து அவனுக்குமுன்பாகநிறுத்தி
ர்கள். கருநிறத்தையுடையவனான ராவணன் இவர்களை
க்கொல்லாதேயுங்கள்என்றுப்படையுங்களென்றுசொ
ன்னன். அப்படியே அவர்கள்என்றும்குமுக்கினையிரு
முபடியும் ராவணன் அந்தப் பூதவர்களோப்பார்த்து

இவர்களுக்குவேறேதண்டனைதில்லை, இவர்களுடைய ம
ூக்கிரகரம்போதிருக்கின்ற மூக்கையறித்து இவர்களை
ஊரைச்சுற்றி யுத்தத்திற்பயந்தோடினவர்கள் என்றுபர
வருக்குத் தெரியப்படித்துங்கள். என்பதாகக்கட்டளைபி
ட்டான். அந்தகணமே அந்தத்தூதுவர்கள் கெய்துகில
வாளாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து அவர்களுடைய உய
ர்ந்த மலையைப்போன்ற காதியை அறுக்கிறதற்காக ஓடி
னபோது மாலி யென்பவன் ஐயா ! இத்திமானுகிய
ராவணு ! இப்படிச்செய்கிறது தகுதியல்லவென்ற தமி
க்கு யுத்தத்திற்குப் பயக்கவர்கள் ஜெயம்பெறுதலும்,
முன்ஜெயம்பெற்றவர்கள் மாண்டெழுகலும், வழக்கு
தானே ! ஆண்பிள்ளைத்தன்மையுடையவர்களுக்குள் தா
ழ்ந்தபடாதவர்கள் யாருக்கின்றார்கள். நீர் தாதப்பிய
மென்றுதெளிந்திரில்லை. இப்போது தங்களிச்சைப்ப
டிச் சண்டைக்குப்போகிறேனென்றவர்களைக்கோ
பித்தால் தேவர்களும், தானவர்களும், சேனைபா திருக்
தும் இந்திரன் உன்னைக்கண்டு நடுங்கினதை நீர் மறந்து
போய்விட்டீரா! அந்த ஸ்ரீராமனென்னுமனுவானவனே
வருணதேவனே வக்குவனங்கி அவனுடைய கிருபை
யைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறவரைக்கும் நடுங்கி கின்று
னே அப்படியிருக்க, இந்தக் கருநிறத்தர்கள் அவனை
நிர் கிற்பார்களோ ! இதை யாலேசிக்கும்போது இவ
ர்களென்ன சால்நிரங்களறிந்தவர்களா ! கம்முடை முரு
டர்கள்தானேபோகட்டும், இந்திரஜித்அவுடனே காற்ப
தலுவன்னவு சேனைகள் போயினதுமனே அவ்வளவு
பேர்களும் மாண்டு இவர்களும் இந்திரஜித்அவும் இந்த
மூன்றுபேர்கள்தானே தப்பிப்பிழைத்து வக்தார்கள். நீ
ர் கல்ல புத்திமான்தானே ! இவர்களைப்பார்க்க வீரர்க
ளா கிருந்தவர்கள்போர். தான்விட்ட கர்பாசமும் கித்தி
ச் திதறிப்போய்விட்டது. தன்னுடன் வந்த கற்பதுலெ
ள்னுசேனையும் பதருசனப் பட்டுப்போய் விட்டது.
தன்தம்பியரகிய அதிகாயனும் பட்டுப்போனன். இப்ப
டி கிருக்க, யுத்தமுகத்தில் உமது குமாரன் போதிற த
ற்குப் பயந்து சாக்குச்சொல்லுகின்றான், அவனே பொ
ன்னு சொல்லைமல் வயிற்றுச் சோற்றுக்கு உம்மிட
த்தி லுழைக்கிற இந்த அற்பர்களோ ! நீர் மூக்கை அ
ரியப் புலப்பட்டீர். லட்சுமண னென்று சொன்ன மாத்
திரத்தில் ராகூசசெல்லாரும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுக
ளேயெல்லா மூடிக்கொள்ளுவார்கள். இந்த எழு சமுத்
திரத்தான் அவர்களைப்போய் மறைந்து கொளுகிற தற்
கு அவர்களுக்குத் துணையாருமோ ! கரி யதக்க வே
ண்மோனுல் உலகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாமே யழ
க்கவேண்டும் அப்படிச்செய்வதற்கு வழிகொல்லாவை
யிருந்துசெய்தாலும்முடியாது. தூதாகவந்தஅனுமானுக்
குப்பயந்து அன்றைக்கு அவனுடைய சன்மசெய்யமா
ட்டாமல் ஓடிப்போனவர்கள் ஒரு கண்டனைக்கு முட்
படாமல் உமதுகோயில் பாதுகாதிகாரக காரியபுரே
யிருக்கின்றார்கள். நீர் இதையை விட்டுவிட்டரு பாதிரு
லே அந்தராகூசகுலமனைகள் மந்திரு சன்னைக்குவக்
கர்கள். அப்போது எல்லாசேனைகளும் அவர்களுமே

ந்சண்டைக்குப்போய் அந்தராமலட்சுமணர்களைக்கொ
ல்லாமற்போனர்களே யென்று எல்லாரிமுக்கையும் ஒ
ரேசாவில் அறுவென்று சொல்லாமற்போனிசேனென்று
சொன்னர்கள். அப்போது ராவணன் தம்கன்மீதுகொ
ண்டகோபமாதினுனென்று தெரிக்தவர்களாகிப் பயந்தி
ர்க்து மனக்தைரியப்படடி அதிகோபத்துடனே கண்க
ன்சிவந்துகின்று தங்களுடைய செய்கையையும் கிலே
மையுஞ்சொல்லத்தொடங்கினர்கள். ஐயா, ராவணேஸ்
ரா ! உம்முடையகுமாரன் இந்திரஜித்த அத்தலட்ச
ணமுடைய யுத்தத்தில் வருத்தப்பட்டி ருப்பக்கத்தில்
ஒதுங்கிவிட்டதுமசத்திரமா ஆகாசத்தில்போகத்தாதப்
பட்டி ருமாயையைச் செய்துவிட்டுப் போய்ப்பிழைத்
து லங்கைக்குள்வந்து தூழைந்துகொண்டான். நாங்கள்
அப்படிவந்துவிடமாட்டோம். இன்றைக்குள் அல்லது
நாளைக்குள்ளாக அதிக உன்னமான பெருகெருப்பில்
வெந்து செப்புவட்டிலிலவிட்ட ஏன்னெய்யைப்போல்
வந்திப்போருக்கும்படிப் பிரானன்களை முடித்துவிடுவே
ம். மூன்றுகாள்வரையிலும் வைகிததில்லை. வீரலகு
மணமெல்லாம்கன்குயுத்தெரிக்த ராவணேஸ்வரா! நீசோரி
ரும், நீர் எங்களை இப்போது போர்க்கு அனுப்பினீர்.
கொடியயுத்தத்திலே பிரவேசித்தார்கள், எல்லசைபுத்
தொன்றுவிட்டார்களென்று கேள்விப்படுவீர்களேயல்லாம
ல் செட்டுப்போய்விட்டார்கள் என்று கேள்விப்படமா
ட்டீர் என்று தங்களாவினைய முடிக்க விருப்பங்கொண்ட
வர்களான மகாபாரிசுவனென்பவனும், தூமகேதுவென
ன்பவனும், சொன்னர்கள். அக்தசொல்லைகேட்டரா
வணன் அவர்களுடனே பத்துவெள்ளம்ராகூசக்காலா
ட்சேனைகளையும், அவர்களுக்குத்தக்கயானைகளையும்தே
ர்களையும், குதிரைகளையும், கூடச் சேர்த்தனுப்பினன்.
இக்கசேனைகளுடனே வெய்சொரிந்து யாகஞ்செய்யக்
கண்டால் அதுகளேயெல்லாம் தாமரகூ செய்திதவனை
யாகவேது, சூரியனுக்குப் பகைவனான சூரியவேது, மா
லி, பிசாசன், வஜ்ராதத்தனென்ற படைத் தலைவர்களும்,
ராவணனுடைய கட்டளையிலுள யானைகளும், தேர்களு
ம், குதிரைகளும், தனையாகவர. மலைக்கூட்டங்களைப்
பேலக்கள்ளித்துப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். ஆகாசத்
தைமறைத்துக்கொண்டதூளியினுல் தேவர்களுடையக
ண்களும் தெரியாமல்போய்விட்டபடியினல் எண்ணக்கூ
டாத அளவிற்றாகசேனையின். தோகையை ஒருவரும் நி
சயிக்கமாட்டார்கள். சகரர்கள்பூட்டிய தேர்களில் க
ட்டியகொடிகளும், கருமலைபோன்ற யானைகளின்மீதுவி
டுத்துக்கொண்டிவருகின்ற கொடிகளும் வெள்ளாடுகள
போற்போல வீசகின்றபடியினாலும் மேகங்கள்பரவிய ஆ
காசத்தைப்போலவும் அசைகின்றபடியாலும், அக்
தச்சேனைகள் பெரியகடல்போலிருக்கது. உலகத்தை
ச்சுற்றிய பெரியசமுத்திரம்போல முசசுக்கள் சப்தித்த
தாகள், ராவணன் மேககர்ஜனையைத்தோற்கடித்துக்க
டலுடன் பகைகொண்டி முழங்கினதுகள். குதிரைகள்
மேகங்களைப்போலக் கனைத்தனகள். முகபடாமணிந்த
குன்றுகள் நடந்தற்போல பெண்யானைகளின்மடைட

221

மூர்த்தியுங்கண்டு பயந்துபோரும்படித் தேரில் காணப்படுகின்றவனுமானவன் மாலியென்றபேருடையவனென்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டு வானரசேனைகள் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப் ஜயகோஷம் பண்ணி ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டுபோய் ராக்ஷசசேனையுடனேகலந்து பேரார்செய்தார்கள். தேவர்களெல்லாரும்அதைக்கண்டு எங்கும்போக்கிடந்தோன்றாமல் வெயர்த்து உயிர்பதைத்துக்கிடந்து திகிலடிக்கொண்டார்கள். வானரர்கள்யுகாந்தகாலஇடியோடுகூடிய சண்டமாருதக்காற்றைப்போல மஹிகளைப் பிடுங்கியெறிந்தார்கள். ஸ்ரீராமருடைய கோதண்டத்தில்நின்றும் புறப்பட்டபாணங்கள் மேகதாராகளைப்போலச் சென்றதுகள். மலையிலுள்ளமேகங்கள்சிதறினதுபோல ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளினிருந்து மற்கொல்லாம் பலபலவென்று உதிர்ந்து விழுந்ததுகள். மதனலக்கினப்பொழுதின்றபடியானைகள் மாருந்பாடுகளும் சேனைகளைவிட்ட குதிரைகளழிவும் பெரியசக்கரங்கள் பூட்டியதேர்களும் தேர்களும் பொடிப்பொடியாய் முறியவும் போர்க்கு உடன்பட்டுவந்த ராக்ஷசர்களெல்லாம் ஆதிசேஷனுடைய உச்சிப்படம்பட்டு விழுவதுபோலசகுண்டினிழும்படியாகவும் வானரசேனைகளெறிந்தமலைகள்போய்ப் பட்டதுகள். ராக்ஷசர்கள் வேகமாய் எறிந்தசக்கராயுதங்கள் வானரகளுடைய மலைக்குச்சமானமாயிய நீண்டதோள்களையும் நிற்கின்ற கால்களையும் உயர்ந்திருக்கின்ற வால்களையும் எறியும்படிப்போர்செய்தமலைகளையும் மரங்களையும் வானரங்களுடைய தலைகளையும் அறுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டதுகள்.

பூமியைத் தூர்த்தங்கவிருந்த பிளந்துகொண்டு வருகின்றபாம்புகளையும் மனோவேகத்துடன் தாண்டிப் போகத்தக்கதுரகங்களையும் செலுத்திக்கொண்டுவருகின்ற ராக்ஷசவீரர்கள் எறிந்தகோமரபாயுதங்கள் வானரவீரர்களுடைய தேகங்களைப்பாளம்பாளமாய்ப்பிளந்துவிட்டதுகள். வானவீரர்கள் கல்லோன்றுஞ்சிப்பத்துக்கொண்டு எறிகின்ற கற்பாறைகள் சக்கரங்களைப்பூட்டியதேர்களோடுகளைச் சாரதியினுடைய மஹிதங்களுடனே அவர்களெறிந்த யானைகளையுங்கொன்றதுகளை ராக்ஷசர்கள் வானரங்களினுடைய தேகத்தில் பரபரப்புபாய் எறிந்த சூலாயுதங்கள் காக்கைகள் பறகளை உயர்ந்தமலைக்குகையில் பெரும்பாம்புகள்போய்ச் சேர்ந்தாற்போலச் சகபக்ஷிகளின்சுவாலாக்ஷீரங்களுடைய்தேகங்களில்போய் தங்கிழந்ததுகள். யானைகள் வாயைவிரியவாங்கிப்பிடித்துப் பூமியிலவரியறையவும் அதைத்தப்பிநின்றயானைகளெல்லாம் அவ்வியானைகளெறிந்துத்தும்பி வானரவீரர்கள் யானைகளின்கொம்பு ராக்ஷசர்களைத்தாக்கவும் வெற்கண்ணராகிய ராக்ஷசர்கள்வேறாயுதத்தைத்தையிற்கொண்டு எறியவரிக்கவும், வானரவீரர்கள் வேகமாய்கொண்டு மரணமில்லாமல் மாண்டிடந்ததுகள். பதாதிகள் ரதங்களிய ராக்ஷசர்களுடைய வில்லினிருந்து பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புகளால வானரச்சேனைமுந்திரங்கள்பக்கருடன் கூடத் தலைகள்கொறுத்து மாண்டுவிழுவார்கள். வானரவீரர்கள் எறிந்தமலைகளுறுப்புண்டு அந்தமலையுடனேகூடத் தங்கள்மீட்டிலங்குவீற்ற தங் கணவர்களாகிய ராக்ஷசர்களுடைய வச்சிரத்தைக்கனையுடைய தலைகள் அவர்கள்பெண்சாதிமார்கள்கிட்டப்போய்ப்பார்த்து அவர்களோடு கெகொள்பழியிருக்கும் தங்கணவர்தலையென்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் இது யாருடைய தலையோவென்று சம்சயித்துநிற்பார்கள். தரித்திரத்தில் வருந்துகின்ற பிறர்கருக்கொடுத்து உண்ணுமல் அழித்தசெல்வத்தைபுடையவர்களைப்போல வானங்கண்காண்டுபோய்விட்டதுகள். பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற தேர்களினுடைய அச்சுகளெல்லாம் முறிந்துபோய்த்துகள். குதிரைகளெல்லாம் கடக்கமாட்டாமல் காலமுறிந்துவிழுந்ததுகள். நீலனும் மற்ற அங்கதனும் மாலியிடக்கப்பலானது பாய்ச்சித்தக்கடலில் காலுவி சமமாகதடுத்திவதுபோல யானைகள் பாகர்கள்மாண்டு தெறித்துமிறவர்களில்லாமல் ரணக்கள முழுவதும் பரந்திருக்கின்ற ரத்தப்பிரவாகத்தில் கலா சேமாட்டாமல் உறன்றதொண்டிருந்ததுகள். தங்கள்ராயுதங்களுடனே மேலேழுகிடத்திவந்த சத்தர்களை மடித்துவிட வாயிரக்கங்கிக்கொண்டிருக்கப் பிரவாகத்தில் அங்கங்கேயிழுகின்ற குதிரைகள் சமுத்திரத்தில் அங்கினிக்கிக்கொண்டு நிற்கின்ற வடவாமுகாக்கினியை யொத்திருந்ததுகள். இப்படிப் போர்செய்கின்ற காலத்தில் துமரகேதுவும் துஞ்சகேயரும் ஒருவரைபோருவர் எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்தார்கள். மஹாபாலிவண்ணம் வெற்றிமாலையைத்தரித்த அங்கதகுமாரன் தகித்து யுத்தஞ்செய்தான் புலம்பொருந்தியினியையுடைய மாலியென்பவனும், நீலவெண்திவானரனிசனும், சண்டை செய்தார்கள். யுத்தத்தில்நெடியபேற்ற பிரசஸனப்பலனும், பனசனென்பவனும்,கலத்துபோர்செய்தார்கள். சூரியனுக்குப்பகைவனான சூரியகேதுவல்பலனும், சூர்யபத்திரனிய சுத்திரவஜ்ரனும், ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தார்கள். யாகேதுவும், இனியபெருமரனும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். வீரவாலியவரிரதத்தனென்பவனும், விருஷபனும், ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்தார்கள். கோபுஷ்கனென்னும் வெண்மையாயிபதாகையும் உயர்ந்தவெண்குடையுமுள்ள ராக்ஷசர் கருத்தருஞ்சூரனும், மஹாதனுசுமானமாயிய வானரர்களுக்குஞ்சூரனும், ஒருவீரன் ஒருவீரனைத்தெரிந்து போர்க்களத்திலெழுந்து செய்யப் புலப்பட்டதேதவர்களுக்கண்கெடுங்கும்படியாக யுத்தஞ்சண்டைசெய்தார்கள். இப்படி இருவகைப்படையும் கலந்து போர்செய்கிறகாலத்தில் பிரவாகத்தில் நவ்வீரத்தம்பாயபுடையவர்களான ராக்ஷசசேனைப் தலைகளெல்லாம் அங்கங்களெல்லாம் சேனையுத்தகளத்தில் துண்டுபட்டார். மற்ற ராக்ஷவெள்ளத்தை சேனைகளை லட்சுமணர் தம்முடையபாணங்களால் முடிக்துவிட்டார். அவர்களுடைய சத்தப் பிரவாகமானது

உப்புக்கடலைச்சேர்த்து கடல்நீரெல்லாம் உருக்கிய செம்பைப்போல நிறமாறிவிட்டது. அதிலுள்ள மீன்களுங்கலைவும் மதர்த்துப் பவளத்துண்டம்போலாய்விட்டன. வெண்மையாயிய முத்துக்களெல்லாம் குன்றும்மணியைப்போலத்தோன்றின. அலையெறிகின்ற கடல்நீரெல்லாம் ரக்தமயமாய் ரானுவித நிறமுள்ள ரத்னங்களெல்லாம் செவந்துபோய்விட்டதுகள். மதஜலம்பொழிந்து மலைபோலுயர்ந்திருக்கின்றயானைகளின் மஸ்தகத்திலிருந்து உதிர்கின்ற முத்துக்களும், கட்சங்கங்களிற்பிறந்த முத்துக்களும், மற்ற ரத்னங்களுடனே வேறுருவங்தெரியாமல்செவந்துபோய்விட்டதுகள். இப்படி வெருஷ்ர்வாரத்துடன் யுத்தம்நடக்கின்றசமயத்தில் பொழுதுவிடிந்து சூரியனுடைய கிரணக் கற்றையாயிய கைகளினுலே எதிரில் காணப்படுகின்ற இருளாகிய ப்ரமைகளையெல்லாங்கொன்று உதிரக்கடலில் ஸ்நானஞ்செய்து புனிபடுகிறவனைப்போல உதயமானான். போர்க்களத்தில் ராக்ஷசர்களென்கின்ற கரடாந்தகார இருட்டை ஸ்ரீராமர்சூரத்திலிடவும் புறத்திலுள்ள இருட்டையெல்லாம் சூரியன்சூரத்திலிடவும், லோகமானது இரண்டு சூரியர்களை உடையதாயிருந்தாற்போல எங்கும்பிரகாசமுண்டாயிற்று. ராத்திரி முழுவதும் கிலித்திருந்த பெரிய இருட்டானது நீங்கினபடியினாலே ஆலியெறிந்துகொண்டிருக்கின்ற ரத்தசமுத்திரமும் பிணமலைகளும் ஏற்கும் பரவி நிறைந்து பூமியின்மீது பிரவஹித்துக்கொண்டுவந்த சமுத்திரஞ்சேர்ந்ததற்கிடையில் லங்காகேதனுக்கெட்டினவனைக்கும் தேசன்றுகின்ற மலையையும்போலிருந்தன. ரணக்களமுழுவதும் மூடியிருக்கின்ற ரக்தவெள்ளத்தி லிருக்கின்ற கிளைச்சேற்றில் அம்புகள் நைந்து விழுந்துகிடக்கின்ற ராக்ஷசர்களுடைய முகங்கள் சூரியோதயத்தில் தாமரைக்காடானது சூரிய கிரணங்களால் மலர்ந்து வண்டுகள்மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போலகாணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ரணக்களத்தில் தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், பின்னபின்னப்பட்டிருக்கின்றதன்மை லோகத்தும் மலைகளும் பெயர்ந்துபெறின்ற யுகாந்தகாலத்தில் சண்டமாருதக் காற்றடித்தபோது தேவர்கள் ஏறிக்கொண்டு திரிகின்ற விமானங்களும், சூரிய சந்திரரதி ரட்சத்திரங்களும் தாமமாது படப்பூமியில் வந்துதிர்ந்து கிடக்கிறதைப்போலிருந்ததுகள். ரத்தநிறைந்த சூழப்பட்ட சந்திரனுக்குச் சமானமாய் ஏற்ற்ன்றியுள்ள ராக்ஷச ஸ்திரீகள் அங்கினையொத்த அலகிப் பூமாலையைச்சுற்றின கூத்தடனேலக்ஷ்ரணக்களத்தைச்சேர்ந்து மாண்டுபோன தங்கள் நாயகன்மார்களைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த ரக்ஷசப் பூதஞ்சப் பிரேதங்கள் பூங்கொடிகள் சுற்றிக்கொண்டு நிடிக்கின்ற மராமரத்தையொத்திருந்ததுகள். அசைகின்ற தண்வளிய இடையையும், மலிபோன்ற விக்கங்களையும் செவ்வானத்தையொத்த கூந்தலையும், பயங்கரமான பற்களையுமுடைய ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் ரணக்களத்துக்குவந்து தங்களுக்குப்பிரியமான நாயகருடைய தலைகளைக்கொடுக்காமல் மல்லாடியேறுகின்ற பேய்களைத் தொடர்ந்துபிடித்து இரண்டு காலகளையும் பற்றிப் பிளந்தார்கள். பிரகாகின்ற சங்குவளைகளையணிந்த கைகளையுடைய ஒரு ராக்ஷச ஸ்திரீயானவள் தன்னுயகனைத் தேடிக்கொண்டுவந்து ரணக்களத்தில் உடலையும் அடையாளத்தையும் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாதவளாகிக் குடலையும், சாலையும், கண்ணையும், சிதறிப்பற்றிப் பிடுங்கப் பொறுக்கமாட்டாமல் பெருமூச்சுவிட்டுத் தன்கணவனுடனே தன்பிராணனையுந் துறந்துவிட்டாள். பெரியவாள்போன்ற கண்களையுடைய சில ராக்ஷச ஸ்திரீகள் தங்கள் நாயகர்களுடைய பெரிய தோள்களோடு பெண்ணரியும், கிழ கரியுமாக அகப்படவும், அஞ்சாமல்கொண்டு போகிறதைக்கண்டு தொடர்ந்தோடும்போது கீழேகிடக்கின்ற ஆயுதங்கள் செம்பஞ்சுபூட்டிய காலிலோப் பரபரம்பான்மாய்ப் பிளந்துவிடவும், கோலாகலமிருந்ததுகள். தங்கள் நாயகன்மார்களிடத்தில் சிநேகித்திருந்த மனைவியுடைய சில ஸ்திரீகள்தங்கள் புருஷர்களை மலையைப்போல் கிடக்கின்ற பிணங்களின் மேலேலித் தேடிக்கொண்டு ஆண்மயிலைப்பிரிந்து மலையின்மேல் திரிந்துலாவுகின்ற பெண்மயிலையொத்திருந்தார்கள். சில ராக்ஷச ஸ்திரீகள் தங்கள் நாயகன்மார்கள் போர்த்தொழிற்கொண்ட கோபத்தால் வாயை மடித்துக்கொண்டு உயிர் துறந்துவிட்டதைப் பார்த்து, வெண்மையாயிய பற்களினுலே இதழைக்கடித்துத் தமது சக்களத்திக்குத்தம் கணவன் கலவிக் குறிப்பை இன்னுங்காட்டென்றுவென்று பினங்களினுர்கள். சில ஸ்திரீகள் தலையிழந்து தனத்திற் கிடக்கின்ற தங்கள் நாயகன்மார்களை நெருங்கிப்பார்த்து மூர்ச்சையடைத்தும், உருத்தெரியாமல் வெள்ளைத்துணிற் கொடியைபொத்த தங்கள் பருத்தகைகளினுலே கோளித்திழியிருந்த குடியை அவர்கள் மார்பிலணிந்திருந்த கவசத்தைக்கிழியிட்டுப் பார்த்து பார்த்துத் தங்களுயிரை மாய்த்துக்கொண்டார்கள். சில ஸ்திரீகள் கண்களில் மறையைப்போலக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு தங்கள் கணவர்களுடைய வஸ்திரத்துக்கொப்பாயிய தேகத்தைத் தேடிக்கொண்டு ரணக்களத்தில்வந்து ராக்ஷசர்களுடைய பிணமலைகளிலிருந்து ஒழுகுகின்ற ரக்தப் பிரவாகத்தில் அழுந்தித் தங்கள் பிராணனை மீளத்தார்கள். உயர்ந்த கழல்களையுடையவுஞ்சயேரும், துமரகேதுவும் சண்டைசெய்கிறபோது ஒருவராலொருவர் வருத்தப்படவுமில்லை, தோற்கவுமில்லை, ஜெயிக்கவுமில்லை, இருவர் கண்களினும் அக்கினிப்பொறிகள் சிந்தும்படி நின்றபோது மிகவுங்கடுத்த கரனமேகமானது கோபித்தாற்போலச் சீறுகின்ற தூமகேதன் அக்கினிக்கொடியையொத்த இருபத்தைந்து பாணங்களை அருகரதேவியின் புத்திரரான அருமருடைய தேகத்தின்மீது பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணங்கள் தோளிலுடலிலுருவினம்தரித்தில் ரக்தவெள்ளமானது குபுகுபுவென்று புறப்பட்டது, உடலெனை நிக்கால மேகம்போலக்கர்ஜித்துக்கொண்டு தூமகேதுவுடைய தேகா

அழித்துவிட்டார். அப்படித் தேர் நைந்தமாதிரித்தில் தூமகேதுன் கையிலுடனே குரியன் பிரகாசிக்கின்ற ஆகாசத்தில் வேங்கொண்டெழும்பினபோது லட்சுமணர் தம்முடைய பாணங்களால அவனுடைய வில்லை முறித்தெறிந்தார். உடனேவாயுபுத்திராகிய ஆஞ்சனேயர் அவனைப் பூமியில்தள்ளி மலையினும் பெரிய அவனுடைய உடல்த்தை மண்ணில் விழுத்தள்ளிக் கழுமும்படிக் கடிந்தித்தள்ளிய பாதகனைக்கொண்டு உலகத்துஅவனுடைய பிளக்க வாயையுடைய தலையைக் கையால் பற்றித் திருகிவிளிக்கடலிலெறிந்து தமது கோபமாறினார். மகாபாகவதரும் அங்கதருமாதலும் எதிர்த்துத் தேய்தைப் போலக் கண்க வெரியும்படியாகச் சோபம் கொண்டு ஒருவனையொருவர் கோல்லவிரோத்துப் புகை பொழும்படிக கவாசம்விட்டுக்கொண்டிருந்திற சமயத்தில் மகாபாகியுலன் அதிக கோபத்துடனே கர்ஜித்துக் கொண்டு வருகின்ற பலந்த யானையானது உண்டைய விட் டெறிந்தாற்போல அங்கத் குமர்ன்மீது ரும்பத் தொருபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அப்போது அங்கதன் பரிவேடத்தோடுக்கடிய குரியனைக் கவ்விப்போ கின்ற கரியநாகத்தையொத்த அங்கதகுமாரன் தனுபடலத்த கையினுல் அவன்கையில்லே முறித்துப் பூமியட னே யெடுத்தெறிந்ததுபோல அவனியுந்தேரோடுதாக்கி ஆகாசத்தில்லிட்டெறிந்தான். எறிந்த உடனே மகாபாரிகவன் குரியனைப்போலப் பிரகாசிகின்ற அழிந்த தேரைவிட்டிழிந்து தவருத சாபவார்த்தையை யொத்த ஒரு குலாயுதத்தையேந்தி அங்கதனுடைய மார்பில் எறிந்தான். அதைக்கண்டு சர்வலோகரயகர்மிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இது குலமல்லியுகாக்தால இடிபோ விருக்கிறதென்ற நிருவுளங்கொண்டி ஒருவரும் பயப் படாதபடி விலும்பொழிகின்ற அம்புனலே அதுத்துத் தேறதன்னிருர். அப்போது அங்கதன் கினைவினைவுக் குன்னாக அக்கமகாபாகியனைவிடிப்பிடித்து திருப் பதிற்றுலோகத்தையும் இரண்டடியாலளக்க திருவிக் கமரும் புகழத்தக்க வல்லமையுடனே அவனை இரண் டாகினைவாய்ப்பினக்கு எதிர்துவிட்டார், மாலியெய்ப வனும், கினனென்ற வானரவீரனும் தானை சாஞ்னை வீரனினும், தேவதேவனைசரனிமமூர்த்தியும்போல வுத்தஞ்செய்திருந்தனென்று சொல்லித் தேவர்கள் பு ம்பமாரிபொழிந்தார்கள். அப்போது கீலன் ஒருமலை யை எதிர்து மாலியினுடைய வில்லை இரண்டுதண்டாக் கி விட்டமாத்திரத்தில அவன் பிரகாசமுள்ள வானாயு தத்தைக் கையிற்பற்றிக்கொண்டு தேரோறி வில்லிலென் வர்த்தித்துக்கொண்டு கீலனை கொறுவில்வந்தான் அப் போரகாசமாக வந்தமாத்திரத்தில் வேரொரு புறத்தில் நின்ற வெற்றியானையை குமுதனென்கிற வானரவீரன் ஒருமலையினியுகிது அந்த மாலியினுடைய தேரைப் பொடிப்பொடியாகச் கைத்துவிட்டான். கீலன் ஒரும ரமாத்தை வேரோடிகிக்கி மாலிமேல்விட்டெறிந்தான், அதை அவன் தன்னைகினுள்ள வாளினுலே கிதை த்துவிட்டு கீலன்மீது பாய்ந்தவரும்போது கெடதபா

வங்களெல்லாம் நாசம்பண்ணுகிவரான ஸ்ரீராமமூர் த்திக்கினையவராகிய லட்சுமணப்பெருமாள் அவனுடை ய வார்த்தித்தேர் அறும்படி வாளினால் பிரயோ கித்தார். பிரயோகித்தமாத்திரத்தில்லிலைவேப்போலப பிரகாசிக்கின்ற வானரயுகத்துடனே தோன்மூர்தும், தான்போர்செய்வதில் கின்றும் விலகாமல்நிக்கக்கண்டு என்னப்போலொத்தவர்களை செய்யத்தக்கபோரல்ல இ தல்குவாலபோராய்விட்டது, என்ற நினைபெருமா ன் அப்புறம்போய்விட்டார். இதைக்கண்டி போர்வீரர்க ளெல்லாம் கீர்க்கடலேப்போலக் கத்துத்த நிருமேனியை புடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடத்திற்குவந்து மகாவீரரு ம் அம்புகளையும் பிருக்கின்றவருமான லட்சுமணனை க்குறித்துலகத்தில்லிரத்தள்ளையால் இந்தத் தர்மடை த்தையைச்செய்துயுத்தம்பண்ணினவர்களாவென்று புகழ்ந்தார்கள். யாகேதுவுடன் அதிக கோபங்கொள் வியுத்தஞ்செய்கின்ற புலல பாரத்தேசாலியான லட் சுமணர் அடா! யாகேதுவே! உன்னுடைய ஆயுகினை வதுதான் என்று ஒருபாணத்தைப் பிரயோகித்து அவ னுடைய மார்பைப்பினத்தவுடனே யாகேது லட்சும னருடைய ஒரு பாணத்தினுலே வில்லுமித்து தோளை க்கு உயர்ந்த மலைபோன்ற அவனுடைய மேனியைக்கு கழுக்கும், சால்கனும், தூண்டிப்பட்டி மான்டி போலும், யானாராதிபதியான கஜவீரவகாராஜர் தமது பிதாவா கிய குரியனே முன்னமொருகால் எதிர்த்து ஜெயிப்ப தற்வனும் மலையைப்போன்ற தேகாத்தைத்தை ஏடை யவனும், பின்னிடாத உயர்ந்தபலத்தையுடையவனுமா ன சூரியகேதுவைக்கொன்றுவிட்டார். இடைவெல்லை ன் தன்னெதி கொடிய சண்டை செய்கின்ற விதம்போ ன்ற கண்ணையுடையவனை வத்ரகாதனும் கவர்க்கமும் அதிரும்படிச் செய்ததப்பட்ட தேரும், பிரகாசிகின் ற வானரயுகமும், அழியும்படி ஒருமலையைப்பிடுங்கி எ திந்தான். அப்படித் தேரைத்தாமாத்திரத்தில் விலகாமை த்துவிட்டி ஒருபெரிய தண்டாயுதத்துடனே பூமியிலிழி ந்து இடியும் எட்டித்தோளகளையுடைய குத்திரமூர்த்தி யும் அஞ்சும்படி உண்டுமிகி லவப்பேதுவென்னவர் து விருஷபின அடித்தான். அப்படி அடியுண்ட வீருவ ன் உயிர்தமோதிச்சோர்ந்து இடியுண்டமலையைப்போ ல முடிந்துபோவானென்று யாவருஞ் சந்தேகப்படுகிற தருணத்தில் விக்கிரமல்லுபத்தையும் குயிய வில்லுப த்தையும் உடையவரான ஆஞ்சனேயர்வந்து குதித்தார அப்படிவந்த ஆகாசத்தையும்மறையும்படியாக உயர்ந்த தேகத்தை யுடையவரான ஆஞ்மாணி கண்ட கண்டா மணியைத்தரித்தவனுன வஜ்ரதந்தன் ஒடி மார்பை அக்கினி பறக்கும்படியாகக் குத்திவிட்டபோகும்போ து அவனி அறுமான் நிடதுகையிற்பிடித்து அவன் கையிலுள்ள தண்டாயுதத்தைப் பறித்து எறிந்துவிட்டி த் தாதுவெற்றிவிர்தாபமுள்ளகையைக்கொண்டிருந்து க்குத்தியவுடனேவந்தசத்துல் தேவல்லாமையெல்லாம் முடிந்து இறந்து போனுன். ஓர் பெரிய விருகத்தை ச் கையிற் பிடித்துச் சுழற்றிக் கொண்டு முக்கின்ற அ

வேகமுள்ள ஒரு ஆண்புலிபோன்ற பலசாலையான மார் பில் சக்தம்புண்டு வழிந்தோடும்படியாகப் பசாசன் ஒ ருத்தாமரத்தைவிட்டெறிந்துவிட்டி, அவன் மேகத்தின் மிதிருக்கின்றதே! கடலின்மிதிருக்கின்றதே! பூமியி லிருக்கின்றதே! குரியன்மீதுதா னிருக்கின்றதே! எ தின்மேலிருக்கின்றதே தெரியவில்லை. ஒரு குதிரைமீ தவரித்தொண்டி யுத்தத்திற்குவந்தான். அந்த ஒருகுதி ரையானது நாருயிரகோடி குதிரைகளோ! அல்லது ஒ ருகுதிரையோ! அருயிரக்தேவர்களும் கின்று தங்கள் நிமையாதகண்ணுலே நிச்சயித்தநியக்கூடாதபடி பருந் தகருலாவுகின்ற ரணக்களத்தில் கின்றுதிரிக்கது. பின் னுமந்தவெற்றிக்குதிரை கண்ணிற்கு மெட்டாமலோடி ம். மதேவேகத்திலும் அதிவேகமாகப்போகும். ஆகாச த்தில் செல்லுகின்ற காற்றைப் பார்க்கிலும் வேகமாகச் செல்லும். யுத்தகளத்திற்குள்ளே கிற்கின்றதென்றுகினை க்கும்போது புறத்தேபோய்கிற்கும். பூமியிற் கால்பாவ மாட்டாது. அப்படிப்பட்ட குதிரையின் வட்டாகாரச்சு ற்றுதலினுல் பெரும்புண்ணுடைத்தும், அந்தக்குதிரையு டன் பந்திக்கப்பட்டவனேபோலக் காணப்படுகின்ற ப சாசனுடையகையாயுதத்தால் ஆயுதப்புண்ணைடைத்தும் குரங்குப்படைகள் குதித்துக்குதித்துப் புறம்பே லோடி ப்போய்விட்டனுகன். ஒருகொடிக்குள்ளாகவிருதாயுவா னர்கள் கினையும்படிக் குதிரையோபாயும், சத்துரோ த்தாக்குள்ளாகக கர்மையான வேலாயுதத்தின் துளியினு லோ அகேகருக்குள் மாண்டுபோகுமென்று கிருத்த பலமுள்ள தேவர்களும் பயந்துவிட்டார்கள். இப்படித் தையப்போலவும், அதிக கோபமுள்ள யமனைப்போல வும், வானரசேனை வருத்தப்படித்திக்கொண்டி உழலுகி ன்ற கொடுஞ்செய்கையையுடையவருமிய அந்தப் பசா சனை விஸ்வரூபிகரமனியாகிய லட்சுமணப் பெருமான், வாயுவாஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்து அவன்கலையையறு த்துவிட்டார். சிலையறுக்கும். அக்தப்பசாசன் குதிரை யின்மேலிருக்கபடியால் பூமியில்விழுவில்லை, அவன்கை ச்சூலத்தால் குதிரையைக்கும், ஓடியில்லை. அந்தச்சூலமும் கொலைசெய்யாமல் கிற்கவில்லை. சக்கரவர்த்தியதருது தின்றைக்குலாபமுள்ளென்று ராகவருடையபக்க கினைத்திலுள்ள மாபிசாக்களின்மிதுள்ளுமொய்த்துக் கொண்டதுகள், தென்றிசைக்கிபதியமதருடையது தர்கள் ரணக்களத்திற்கு உயிர்கொடுப்பிக்குமபடிவக்தா கள். வந்தகனை ராவணனுடைய ஸ்ரகஸ் சர்கள் மாண்டார்களென்பதைச் சொல்லுகிறதற்கு லம் கைக்கு முடிவுர்கள்.

பசாடைத்தலைவர் வதைப்படலம்-முற்றிற்று.

மகரக்கண்ணன்வதைப்படலம்

போன தூதுவர் ஐயா! ராவணேஸ்வரா! கம்முடை ய சேனையெல்லாம் முடிந்துபோய்விட்டது என்றுசொ லுகின்றசெல்லானது செவியில் தூழையும்போதெல் லாம் லங்காதிபதியான ராவணன்மனவெறுப்புடன்கொ டூரசாத்தைப்போலச் சீறிக்கொண்டி முக்கின்றசம

யத்தில் கரனுடையபுத்திரனை மகரக்கண்ணன்! ராவ ணனுடையில்லைமையக்கண்டி ஐயா! ராவணேஸ்வரா முன்பாக என்னுடையதகப்பனுன கரனை தெருவின்ன பூ த்தத்தில் கொன்றுவிட்ட அந்த ராமனை வெல்லும்படி, யென்னை யனுப்பாமலும் வேறை யாரும்கினையாமலும் ஈ யிப்படியசனப்படலாமர்! நான் போவேனையாரு ல் அந்த ஸ்ரீராமன் என்னெதிரேவந்தால் கெடுதி யுண் டாமென்று பயந்து ஓடிப்போய்விடுவான். ஐயா! திரிபு வலேஸ்வரா! ஆகாசத்திலுள்ளவர்களாவது பூமியிலு ள்ளவர்களாவது என்னை ஜெயிக்கும்படியானகொள்கை யையுடையவர்களோ! அதனைக்குக்தெரியாதோ! மே லும் என்தையார் இக்கசரகத்தில் முழ்கினவளரகி எப் போதுக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அழுதுகொண்டி தன் மார்பையும் வாங்கச்சங்கிமாட்டாமல் தன் கணவனைக் கொன்றவனுடைய தலைமன்டையில் தன்கடனைக் கழிக் கவேண்டுமென்கிறுள். ஆகையால் நீ யெனக்குத் தயை செய்து உத்தரவுகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். அந்தவார்த்தையை ராவணன் கேட்டி அப்பா மகரக்க ண்ணு! தல காரியஞ்சொன்னும் அப்படியேபோய் உ ன்பகையபகையைத் தீர்த்துக்கொளளக்கடவாய் என்று உத்தரவுகொடுத்தான். அந்தத்தாரத்துமாலான மகரக் கண்ணனும் ராவணனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொ ண்டு தேரேறி வரம்பெற்றவனைக்க தோள்களில்லில்லை த்தாங்கினவனுகித் தன்சொந்தமான ஐந்துதேர் வளரி யங்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவரவும், ராவணனும் கொடுக்க ப்பட்ட ஐந்துவெள்ளஞ்சேனைகளும் தனக்குப் பின்னுக மேகத்தைப்போல ஆர்ப்பரித்துவரவும், பேரிகையான தூ கடலைப்போலச்சப்திக்கவும், சேர்து குரியனை மேரு மலையினுடைய கொதுவிலும் மறைபடும்படிப்புறப்பட் டான். அவனுக்கிடை ரக்கண்ணனென்பவனும் சே ங்கினையும் ராவணன்பார்த்து கீங்கள் மகரக் கண்ணனு டையருகினைபூட்டிய தேர்ச் சக்கரத்தில் காத்துக்கொ ண்டுபோகக்கடவீர்களென்று கியமிக்க கலைப்படியே ஆகட்டுமென்று புரதிமுதலிய சேனைகளுடனே அவ னருகுதொடர்ந்துவர, கவுத்திரக்கின வட்டுடன் அந்தி சைச்கினைப்போல மகரக்கண்ணனேறினான். பல பெ ருங்கொடிகளைப்பிடித்து ஆகாசத்திலிட்ட பந்தலானது குரியகிரணக்தினைகள் முழுவதையும் மறைத்துவிரை த்துக்கு நிழலிடவும், கொலுதத்தக்க சொபத்தையுடை யதாளயாளைகள் நடிக்கையால் முழுத்திரள்மையெல்லா ம் வரிக்துவரவும், திசைப்பார்த்துச் செயசாலிகளான வானரவீரர்கள் நங்கள் யுத்தமுயற்சியைவிடாமை பிரதி த்துவின்றார்கள். யானைகள் முழங்கினதுகள், குதிரைக ளனைத்தாதுகள், பேரிகைகடபடங்கள் சீறித்தாதுகள் வீரர்களார்த்திர்கள். வைவகிலையம் ஆடவரும் படியாக நிதிமோர்தையோசையானது அண்டபித்தி கையைவரையில் போய்முட்டினது, கரத்தும் தானமிற்று ரு சந்திலுலகமையால் எல்லாதிவங்களும் கொந்து புழு தியினதுகள். லேக்முய்வந்த சேனைகள் முற்றிலோடை ய்தனுகள். அதிதுக்கர்மித்து தெருவில் ஒருவனோடை

ருவர் கைகலந்து மல்யும் வில்லுங்கொண்டு வானரத்தலைவர்களும், ராக்ஷஸத்தலைவர்களும், யுத்தம்பண்ணினார்கள். மதப்பிரவாகமான து யானைகளை அடித்துக் கொன்றிபோனது. வானரர்களெதிர்த்த மலைகளை ராக்ஷஸர்கள் பங்குபோலப்பிடித்து ஆகாசத்திலுள்ள கந்தர்ரங்களும் மேகங்களுந் சின்னபின்னப்பட விசிறினார்கள். அப்படி திருப்பியெறிந்த மலைகளிட்டு வானரங்கள் காட்டிலிடியுருக்துபோல கர்ஜித்துப் போனதுகள் அவ்வகளைத்தின்றும்படிக் கவ்விக்கொண்டுபோன பேய்கள் வானரங்களென்றுகண்டு வாயி லறைந்துகொண்டு சப்திக்கதுகள். கறுத்தநிறத்தையுடைய ராக்ஷஸர்கள்வலியகை யிலெடுத்திருந்தின்ற வயிரவரனே வானரவீரர்கள் பலாத்காரமாகப்பிடுங்கி அந்த ராக்ஷஸர்களையேகொன்றார்கள். வானரவீரர்கள் கையிலெடுத்த மலைகளையும், மரங்களையும், ராட்சஸவீரர்கள் தங்கள்கையிற்பிடுங்கிக்கொண்டு வானரர்கள்மேலெறிந்து வெற்றியடைந்தார்கள். இப்படியுத்தம் நடக்கிறபோது வண்டுகள் மொய்த்திருக்கின்றமாலையணிந்த மார்பை யுடையவனான மகரக்கண்ணனென்னும் பெயருடைய இராவணன்றம்பி மகரக்கண்ணன் வானரசைன்யத்தைக் கண்டு அதிகோபங்கொண்டு வானரசைன்யத்தின்மேலே பாய்ந்தான். அவன் வருகிறதைக்கண்டு வானரசைன்யங்கள் பலவிதமாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். அப்படி ஓடுகிறவானரர்களைப்பார்த்து மகரக்கண்ணன் சிரித்துக்கொண்டு வானரர்களை நோக்கி "நீங்கள் ஓடாதேயுங்கள். நில்லுங்கள். நான் ஒருவனாகவே இந்தச் சைன்யங்களையெல்லாம் அழிக்கிறேன்" என்று சொல்லி வானரசைன்யத்தின்மேல் பாய்ந்தான். அவன் பாய்ந்தபோது வானரர்கள் அவனைச்சுற்றிக்கொண்டு பலவிதமாகக் கூச்சலிட்டார்கள். அவன் அவர்களைப்பார்த்து

விட்டார்கள் என்றார்கள். அதைக்கேட்டு அதிவேகமாக தன்மித்தாவினிடத்திற்குச்சென்றசௌமித்ராயணன் வணங்கி ஐயா! பிரதாபலசேகரா! உன் பின்னாக வில்வளை வேகத்தில் மாண்டுபோனார்களேயென்று உனக்குக்கொஞ்சமாவது மனவருத்தமுண்டாக வில்லையே! ஈசுரங்குகளைத்தவிர ராகதசர்கள் மாண்டுவிடக்கிற தை நீபோயின்றுவது ரணக்களத்தில்பாரும், இனிக் கனத்த குண்டலங்களையணிந்த தினதும், தேவர்களும் காணப்பெறுவார்கள். என்றுசொல்லி வலம்தற்றிவந் தனனைந்து ஆயிரஞ்சிங்கங்கள்பூண்ட ஆசாத்தையரதமிய பொன்மயமான கொடித்தேரிலேறிப் போர்ப்பறை முழங்க ரணக்களத்தைநோக்கி இந்திரஜித்துப் புறப்பட்டான். அவனுக்கு உதவியாக அறுபதுவெள்ளம் ராகத பப்படைகளும், யானைக்கூட்டங்களும், தேர்களும், கு

ரகளும், பெருங்கூட்டமாகக் கூடினதுகள். உலரி ஸ்மணி, பலகை, பெரும் பெரிகை, பம்பை, ஜெ யபேரிகை, தாளம், தாரை, டக்கை, உடுக்கை, முல்லரி முதல், மாணிமணி, வனமைச்சகடை முதலிய வாத்திய ங்களுஞ்சித்தன. மாணிமேற் பறையும், பக்மணிகளும் சமுத்திரம்போல்க்கோஷித்தன. குதிரைக்கிண்கிணிமா லையும் தேர் மணிகளும், பிருதுக்கொடிமணிகளும், சே னைகளுடைய விரகண்டைகளும், வெற்றிமாலைகளும் ஆ தியதுணைகளின்முழக்கமும், கேடகங்களின்றுடனெ னறபதினோசையும், ஆகாசத்தை யெல்லாம் கடல்வ ளைத்து இரைத்தாற்போல முடிக் கொண்டதுகள். சங் கோசையும், குழலோலியும், ஒலிமிருந்தளக்காளத்தோ லியும், கிறுசின்னாதமும். ஊதுகுழலின் ஆலவாசமு ம், இம்மங்களின் கர்ஜனோயும், குதிரைகளின் அதுமா னிப்பும், தேர்களின் அதிர்ச்சியும், யானைகளின் இரை தலும், மேகமுழக்கத்தோடி மாறுபட்டிருந்தன. வில் லினுனியும், வீரர்கள் சப்திக்கின்ற வீர அறைப்பின் தனையும், வீரர்கள் அதட்டிம் ஆரவாரிப்பும், வீரர்கள் போகம் வார்த்தையின் அதிர்ச்சியும், கலசம்விம்போ தை பேரொசையும், திரண்டகோல்களைக் கொட்டுகின் ற பேரோசையும், கூவல் பூமியைத்தட்டுகின்ற அரவ மும், சமுத்திர இரைச்சலையுமறைத்துவிட்டன. சான்று பல்லாயிரமுள்ள சான்று சமுத்திரத்தைக்காட்டி லுஞ்சத சேனைகள் மடப்பதிலும் பூமியிலிருந்து மேலெல முந்த தூளியானது ஆகாசத்தின்மேல் தாண்டிப்பறந்த படியால் அதைப்பார்த்துப் போகாகத்தக் கடலின் மூழ் கிக் களித்திருக்கின்ற தேவர்நிர்களுடைய பாற்கடலு க்கோப்பாலே கண்களிலிருந்து கண்ணீரானது பெருகத் தொடங்கிதது. ஆறிரங்கோடி வீரர்களது தேர்கள் நிகழ மண்டலங்களுக்கொப்பாகச் சுற்றிவரத் தேவர்களுங்கூச் சஞ்செய்த ஒற்றியிருந்து ஒரு பொன்மயமாகிய தேரின் மேலேறிக்கொண்டு எல்லாக்கிரவுஞ்சுகளும் சுற்றிவந்த வேகிரகரங்கின்ற ராவணக் குரியினைப்போலக்காணப் பட்டு ரணக்களத்தைவந் தடைந்து தன்சேனையடை தில் பரியைப்போல, திரண்டிருந்து ஸ்தானத்திலும், மதன்தானத்திலும், தேகஸ்தானத்திலும், பாதஸ்தானத்திலு ம், நகஸ்தானத்திலும், வாலஸ்தானத்திலும், சிரமாக நிடத்தி, அவியருத்துச்சான் கருப்பஸ்தானத்திலி ன்ன முன் தேவேந்திரன் தோற்றக் காணிக்கையாக செலுத்துவிட்டுப்போன தும்பதசமூத்திரங்களினுடை ய பலதையொடுக்கி உகாந்தகாலத்தில் சப்தித்கின்ற பெருங்கோஷத்தைத் தன்வயிற்றில் அடக்கிக்கொண் டிருக்கின்றதுமான வலம்புரிசங்கையைக் கையிலெடுத்து த் தேவர்களெல்லாக் கலிவெடித்துப் பயந்தொளும் படியாகவும், அந்டதிக்குஞ்சென்றுபோம்படியாகவுமே தினுல், அந்தச் சங்கத்தொனியைக்கேட்டு வானரக கூட்டமெலாம் பின்னிடைந்து மிகதூரத்தில்போட்ட பி குகங்களெல்லாம் இருந்தவிடக் தெரியாமலோடிப்போ ய் விலை போல ஓடி விட்டன. அத்தருணத்தில் இ ந்திரஜித்து பார்வதியை அர்த்தபாகத்தில் வகித்திரு க்கின்ற முத்திரமூர்த்தியின் மேருவில்லுக்குச் சமமான தன்வில்லைவளைத்துக் குணடங்காரம்பண்ணினான். அ ந்த முழக்கத்தைக்கேட்ட வானரக்களுடைய தெவிகளெரி ழிந்தனகள். கெஞ்சம்பிளந்தது. குடலிற்பிடுக்காள்கள் பித்தஞ்சித்தனகள். கையில் பற்றியிருந்த மரங்களும், ம லைகளும், கழுவிலிருந்தனகள். தேகமெல்லாம் வியர்க்க மடைந்தது. வாயெல்லா முலர்ந்துபோனது. தேகமெங் ங்கும்செறிந்தது. இவனுவெல்லாவோ காமன்றிதத்து போனேம், என்று சொல்லவிட்டெ முப்புத்திராகிய சுக்கிரீவ மகாராஜனும், வாயுபுத்திரனாகிய ஆஞ்சநேயரு ம், அங்கதனுமாரும், பிரமாஸ்திரத்திரும், நிலைய பெ ருமானும், சூரியபுமானாகிய திருவடிசகவடனிலித்த தி ட்டதாரியாகிய விபிஷணனுமென்றமுதலாயெவீரர் தனிர மற்ற வானரங்களெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்தார்கள்.

இப்படி வானரத்தலைவர் நீங்கலாக வானரசேனைமு ழுதிரதானது கையடைக்கோடெடுத்து வெள்ளம்போலொ ட்டமெடுக்க, ஊழிகாலச் சமுத்திர முகரைபோலிரைக்கு ஈசு சேனுவீரர்கள் வீரகர்ஜனைசெய்து கூவுகு தி சைகளையு மூடிக்கொண்டு ரணக்களத்தில் நின்றார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், வட்சுமணப் பெருமாளும், மேருபாவதத்தைத் தோற்கடி ஸ்த்தக்காரனென் ம்மாலையைத்தரித்த ஆஞ்சநேயர் திருத்தோளில்நி ன்று, அங்கதருமாருடைய புஜங்களில்சேதனமாக ஆசீர வாதித்துக் கருடவாயுமுடனான மகாபிரஞ்ஞையும் திருஷ்டபவசனருடைய ருத்திரமூர்த்தியும், கையிலெயி ல்லியுடையவர்களாய் ஊழிக்காலத்திலெரிக்கின்ற தேர் த்தைப்போல அதி உக்கிரகோபமுற்றிருக்காய் நி ன்றார்கள். நீலன்முதலான வானரப் பெருவீரர்கள் ரா கதசர்களை எதிர்த்து விருகூக்களையும், மலைகளையும் கையிற் கொண்டு போர்செய்ய யத்தனித்தோ அதிக ப்பு லோகத்தையும்தேவலோகத்தையுமாக்குவதற்கு சமர்த்த ராகதகாதாஜுஜிதராவணஜிராவணஜிராவணஜிபூர்த்தியான வ ரினிமேல்நடக்கப்போகிறவியல்களையாலோசித்து அ ந்தவீரர்களைத்தடுத்துவங்கிரதேதரம்செய்தான். அ ந்தசுக்ரீவனுடன் தேவேந்திரனேயாகிலும் நிகல் அவன

முதிரத்துக்கொப்பான் ஆயுதக்கூட்டங்களையும் அன தெண்டாகத் தண்டிட்டும், தமதுவேகத்துறையாலே அப்புறம்போன்ற பானங்களினுடைய சத்தியை அச்ச றியப்பட்டுப்பார்ப்பான். அப்படிப்பட்டபானங்களுக்கு இவ்வளவென்னும் கணக்கில்லாத விசாலத்தொனையை ப்பார்ப்பான். அறபதுவெள்ளமான ராகதர வீரர்களு டைய வல்லமைக்கிசைத்தபடி எதிரின்றவைகளும் சய கின்றவைகளும் சொரிகின்றவைகளும் எற்றுகின்றவை களுமான ஆயுதங்களெல்லாம்பெருங்காலெக்கத்தினோ லச் சாம்பலாய்ப்போனதுகளேயல்லாமல், அந்த வீரர் களுக்குச் சமீபத்திலும்போகாத லகுலாகவத்தைத் தன்ம னப்பூர்வமாய் ஆராய்ந்துபார்ப்பான். வயிற்றைப் பிளை ர்க்துகொண்டி ஓடவந்து தங்கள்தங்கள நாயகர்கள் மீது அவரவர்களுடைய மனோவாட்டங்கள் ஆகாசத்தில் செல் லுகின்ற மேகங்கள் பூமியின்மீதுவிழுகிறபோல விழுகுது முது குழறினகூட்டங்களைப் பார்ப்பான். பற்களைக் கடித்து இடையைப்போலச் சப்தத்தையுண்டாக்குகின்ற மின்தவாங்களோகெடிய தலைகளில்லாத முண்டங்க ள்கூத்தாடுகின்றதையும், பருத்துமுதலிய பகிக்கூட்ட ங்கள் பூமியிலிறங்காமல் ஆகாசத்தில் பறந்துகொண்டி ருக்கின்ற விதத்தையும் பார்ப்பான். அங்கத குமார ர்கள் அகேகம்பேரிருக்கின்றார்களோ! என்பான். அந் தசேனைகள் இத்தனைமெலவர் விடமிலாமல் பிறை ர்திருக்கின்றாரோ! என்பான். இந்தவிதர்களையை போர்த்தாலும் அகேகம்பேருக்கின்றாகளே இரண்டுபே ர்தானே! அகேகம்போருண்டோ! என்பான். ஆண்மை கன்னருக்குச்சமமான அந்தஸ்ரீராமலட்சுமணர்களுடை ய வேகமார்க்கத்தை இன்னபடியென்று தெரியாதவரு கி, ஆரவாரிகின்ற தேவர்களைப்பார்ப்பான். அந்தத்தே வர்களுடைய 'புஜபலருக்களைப் பார்ப்பான். அனைக்கு இடந்தருகின்ற தோளைப்பார்ப்பான். பரந்த பாரத்தை நிர்வகிக்கவல்லமை, மனைக்காலுக்பரவி நிற்கின்ற தைப் பார்ப்பான். அந்தத்துக் கொண்டி போகின்ற சக்த ஆற்றலையு மாகாப்பினங்கள் பிரந்துபோகின்ற தைப்பார்ப்பான்.

இப்படி இந்திரஜித்து தனக்குத் துணையாவந்தபுற பதுவெள்ளஞ்சேனையும், ஆழ்ந்துபோனதைக்கண்டி ஆ ச்சரியப்பட்டு நிற்கையும், ஆர்ப்பரிகோஷத்தோடிவீரர்களை ம் மற்றவானரவீரர்கள் மனங்கலங்கி உயிரையும் வர்ஜ ரணக்களத்தைச்சேராமல் அங்கங்கேயிருந்து விடுகிறதி ல்லாதபடிக்கு அங்கதனுடைய ஆயுபமுதலான சேனையும் மற்று ஆயிரகோடிவீரர்கள் பிருக்க வல்லமையோடினி ந்தபோர்ச்சேனைக்கண்டி அமைதலுனைப் தனைவிட முடியாமல் பூரித்த தமதுநிருத்தேனைத்தட்டிக்கொண் டு வீர அர்ட்டகாசஞ்செய்தார். இந்தப்பயங்கர அர் தச்சப்தத்தைக்கேட்டே லவதேவிரர்கள் தேகில் நின் ரும், மூர்ச்சையாய்ப் பூமியில்விழுந்தார்கள். லெராகத சர்கள், கையிலுள்ள ஆயுதங்களைக் கீழே எரிந்துவிட்டு

ப் பரத்வாஜியர்க இட்டம்பிடிக்கி யத்தனித்தார்கள். மதில்களால் சூழப்பட்ட லங்காபட்டணத்திலுள்ள ராக்ஷதர்களும் இக்கல்நிஜனையைக்கேட்டு சத்துருக்கினிகொண்டு உயிர்சோர்ந்தார்கள். இதைக்கண்டு மேகத்திலும் கரியமேனியையுடையவனான இக்ஷ்வாகித்து ஆவர்களைப் பார்த்து ஓகோ! நீங்கள் பயக்குபோனீர்கள். இப்போதே போய்விடுங்கள். இத்தகர்ஷ்ணனேக்கும் பலதினப்பட்டத்தக்கவர்கள் இவ்விடப்படி கொடியயுத்தஞ் செய்யப் போகிறீர்கள். நீங்களும் முன்னிருந்துபோன அந்த வீரவானரருடனே இப்போதே மரண்டுபோனீர்கள்போலானீர்கள் என்று கோபித்துக்கொண்டு தனித்தனியே டையவனாக ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களிடமே லெதிர்த்து வந்தான். அதைக்கண்ட ஆயிரங்கோடித் தேவிரரும் கர்த்ஜித்துக்கொண்டு கெருங்கிப் பூமியுங்கிழித்துபோய்விட டதென்னும்படிபாகவும், திக்கஜங்கள் தலைகுநிங்கி மயங்கிப்போய்விடவும், ஆகாசகட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து விடவும், தேவர்கள் மனந்நினைக்கவும், ரணாங்கத்தில் வந்து கின்றார்கள்.

அப்போது மகாசாதுரியவாசகரான இளையபெருமான் மேகத்திற்குச் சமமான தனுர்த்தாவமுள்ள இருக்கைகளினுடைய விரல்களுமான ஸ்ரீராமச் சந்திரபிரபு னை கரங்களிலிருந்து நின்றுகொண்டு விண்ணப்பம்பண்ணிக்கொள்ளுகின்றார், ஸ்வாமி! உலகந்தான்செல்லாநிவன் வெற்றிபெற்றதாவும், இவனுடைய காகுவாசத்தர்களுடன்னி அடியேன தொற்றப்போனதாகவுஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். யுதார்த்தமாய் அடியேனும் இந்தப் பந்துக்களான இவர்களோடுகூடவில்லை, இந்தச்சண்டானன் கட்டின பொய்க்கட்டை நீக்காமலும் போனேன். இவனை தெயித்து வெற்றிக்கொள்ளாமலும் நின்றுவிட்டேன். இவனுயிரையும் போக்காமலுமிருந்தேன். இது எப்போதும் நீராத வசையாயிருக்கின்றது. ஆதலால் இந்திரஜித்தின் பலகாரமாயான. இவனுடையதலைகள் அடியேனுடைய பாணமால்தி அந்தரத்தில் ஆனந்தத்தளாமற்போமேயானால் அடியேனே யெல்லாத் தர்மஞ்களுக்குஞ்சும் முதல்வைப்பட்டவனும் மனிதலெவாகிலும் கடைப்பட்டவனும் ஆகக்கடவேன், ஸ்வாமி! என்னாணைகண்டாமணியை வணிக்கு திருவடிகளாயும், அழகிய திருத்தோள்களினுடைய கேயிர் சக்கிரமுமாகவே இச்சத்துமார்க்கருடைய தலையை அடியேனுடைய பாணத்தா லேறும்பே னுல், அடியேன் அடிமைத் தொழிலும் இந்தி பெற்ற தாரும், இந்த ஸ்ரீவியலோகத்தாலெல்லாம் பரந்து நிற்கும் அடியேனுடைய பாணமான து இவனுடைய தலையை அறுக்காம்போகுமானால் தேவரீருக்கு அடிமைசெய்கிற நிஷ்காமியகைங்கரிய பரயோகமெல்லாம். லோகத்திற்கு உதவாம்போகக்கடவது என்னபதற்கு யெதாரி.

அப்படி மஹாவீரரான இளையபெருமான் சபதஞ்செய்யவே தேவர்களெல்லாம் எக்கள் மனவருத்தமெல்லாம் நீங்கினதினுமென்று ஆனந்தகோஷ்டமிட்டார்கள். சமஸ்தலோகங்களும் லோகத்திப்பதார்த்தங்களும் ஆரவாரித்தனகள். கல்ல தருமதேவதையும் பல்லாண்டுகூறினாளென்றது. யமதர்மராஜனும் சென்னிக்கொட்டிக்கார்த்திரான் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீராமசந்திரனும் புன்சிரிப்புனை திருமுகத்துடன் தம்பி! இவையனே! நீ நிலவனவுத்தனத்துடனே இந்தச்செய்கையைச் செய்ய ஏற்றம் சென்னாயோனும் சுமந்தாகர்த்தாவாகிய நுதிரமூர்த்தியும், சங்கர்த்தாவாகிய உபேந்திரனாகிறும். தக்கன்கொழுவால் வியர்த்தங்களைப்பட்டுபோய்விட்டார்கள். அவர்களால் இனி யென்னகடக்கப்போகின்றது. என்று துணிர்வதிற்கு ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரனைச் சாத்தபாங்கமாகத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து, ஸ்வாமி! இந்த அகோகோ ரத்தேரிர்களால் குழப்பட்ட இந்த ராட்சசக்கூட்டத்தை இதோகொன்துவிடுகின்றேன். எறே தேவர்களுயிர்த்தருளுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துவிட்டு அதிககோதத்துடனே புறப்பட்டார். அப்போது அந்தகுமாரன் இடையப்போலக்கர்ஜித்தார். அதைக்கேட்டு மேகங்களெல்லாம் சிதறி உதிர்ந்துபோய்விட்டன. திக்கஜத்தினுடைய தேரிற்பூட்டியிருந்த மிகவுறுதியுள்ள சிக்கையைத்தகைத்தனர். ஸ்ரீரப்பபிரானுடைய பாதாரணியத்தொனியைப்போலச் சாறத்திரும் ஓசையாகிறது. இப்படி இளையபெருமான் யுத்தாரம்பத்திலெல்லாத எதிர்த்த கின்றமாத்திரத்தில் வில்லது, ஈரு, சக்கரம், கட்டுவிசயம், அதிக பலமுள்ள கண்டாயுதம், வேலாயுதம், தண்டம், சூலாயுதம், கோலெல, அம்புகள், கள்வாக்கோல், இவைமுதலிய ஆயுதங்களெல்லாம் மேகவருஷத்திலெழுமுடங்காக ராட்சசர்கள் விசியெறிந்தார்கள். அப்போது வசந்தகாலத்திற்குரிய மல்லிகைமலர் கொப்பானகாந்தமுள்ள ஸ்ரீராமர்முதுகிலிருந்த பாணமெகத்தால் ஆகாசமுமந்திரங்களெல்லாம் நிறைந்து உதிர்ந்தனகள். மேலுலகமும் பேழுலகமும், மறைபுற்பு மூலத்த அந்த ஆயுதங்களெல்லாம் தம்மிலனைவரும்மாறிநிவிழ்ந்தனகள். ஒருபாணம்பிரயோகத்திற்கு ஒரோதலைகள் அசைமுறித்து விழுந்தனகள். அறுபட்டபுயங்களெல்லாம் மரண்டனகள். சாரதிகளுந்தேர்களும் பிளவுபட்டார்கள். ரதிகளைத்தலி யறுபட்டார்கள். வேர்களெல்லாம் பிடுங்கியும்படி கொறும்பு, புகையும், மேன்மேலும் பெரும் னெருப்பு. தேர்த்தட்டுகள் அழுமுறிந்துவிழுந்தனகள். தேர்வன்மைகளெல்லாம் அசைமுறித்துபோயினதுகள். அம்புகள்புட்டியிலிருந்து முடிந்தனகள். தேர்களுத்துக்காலகளும், எதிர்களுத்துடைய மார்புகளும் பிளவுண்டனகள். பிருதுக் கொடிகள் அற்றனகள். குடைகள்பிரிந்தனகள். வெற்றிரதகுடைய நூடி நுனிடுத்தனகள். பெரிகைகள் பிடுங்கிட்டனகள். கைக்கலெல்லாங்கிடுத்துவிழ்ந்தனகள். கின்னிவின்னப்பட்டுத் தலைகள் தெரியாமற்போனபடியால், இளைஞர்கள்தகுபடிகள் இதைகள் கேட்குதிலர்கள். இவர்கள் சதிர்கள், இவர்கள் தாலர்கள், இவர்கள் சாரதிகள், என்று வேறுபாடறிந்து எவரும்போய்விட்டது, சுகப்பிரமர் தெலில் மிக்கவருடையதலைகள் கிடந்தனகள். மிக்கவர்கள் தெரி

தெரிந்தவருடைய கரைத்தலைகள் விழுந்தனகள். சில தலைகள் குனியழிந்து அம்புடனே அந்தராகாசத்தில் பறந்துபோனதுகள். சில தலைகள் செவந்த சக்தகுந்தில் அம்புபாய்ந்தபடியே கொம்பன்சுழுசுழுத்திரத்தில் நிற்கவுஞ்சென்று ஓடின. தம்பைமாலையணிந்த பெரியகைகள் அம்பருத்தாணியில் நின்றும்எடுக்கின்ற அம்புகளுடனே அறுந்தனகள். வில்லிப்பிடித்தபடியே இடவலங்கள் அறுந்தனகள். கூர்மையானபாணங்களினால் அறுப்பட்டவைகளும், மடியப்பட்டவைகளுமானகொடிகளும், குடைகளும், மற்றவைகளும், விசாலமான கடலுக்கொப்பான சக்தவெள்ளத்தில் பதிந்துகட்டங்கள் படவதுபோது மிருந்தனகள். யானைகளின்மேற் றனிசகளும், அம்புகளும், தேர்களும், வளைவில்ற பெரியவில் முதலான ஆயுதங்களும், கொடிகளும், விரிருகளாகவும், திறந்த ராக்ஷசர்களுடைய கண்களாகிய அக்கினியிற்பாகமான பிளக்கோப் பேய்க்கூட்டங்கள் சுக்தோஷத்துடன் எதிர்தெதிர்த்து விழுங்கினதுகள். லட்சமணருடைய பாணங்கள்பட்டுச் சில சில தேர்கள்மண்டிலங்கள் நிலஞ்செல்லாய்ப்போர்க்து சிதறிப் போனதுகள், கமிற்றிக்கட்டிய குதிரைகள்மாண்டு பூமியில் தலைகிழாய்ப் புரண்டுவிழுந்தனகள். சில தேர்கள் ரதிகளும், சாரதிபடிய வெறுமையாய் ரணக்களத்தில் ஓடித்திரிந்தனகள். சில ரதங்கள் பிரகாசிக்கின்ற சத்தினைகள் ரத்த வெள்ளத்துடன்சேர்ந்து செவந்த டிணைக்கள் மிகுந்ததால் அளவில்லாத பக்ஷ்களுடனே ராக்ஷத ஆஸ்டர்கள் எல்லாம் துக்கப்பட்டு மயங்கும்படி அதிவிரவிலெக்த வகைகாபட்டணத்தின் மாவிகையைப்போலிருந்தனகள். இப்படி இருக்கின்ற காலத்தில் ஸ்ரீராமச்சந்திரனுந்தியும் ஆஞ்சநேயரைச் சொலுத்திக்கொண்டிவந்து தம்முடையகோதண்டத்தைவளைத்துச்சோதமாகினைப்போல அல்திரப்பிரயோகஞ் செய்தபோது தேவரோக விமானங்கள் பூமியில் விழுந்துமுறிந்தபோபவத் தேவர்களெல்லாம் பின்னின்னப்பட்டுத் தோவிரக்களும் மண்டிபோனபின்பு ராவணகுமாரனை இந்திரஜித்துமாத்திரம் ஒற்றை ரதத்துடனேன்றும். பலபாசங்களும், குதிரைகளும் பூட்டிய தேர்க்கட்டங்களும், பிறைகள்போன்ற ராக்ஷசவீரர்களும், கூட்டமாய்மடிந்துபோவதைநோது, மில்லைவிஞ்சுவனுமாயசுமனசுகுமான இளவலினிரர்களையும்பார்த்து வெகு கோபத்துடனே கொந்தளும் அதிகாமல் ராவண குமாரனை இகழ்ந்தித்து வேறு விரகமே! நீங்க விரல்விட்போக்கதும்ன்னுறை சண்டைசெய்கின்றிகளோ! மூல்லாவிட்டால்ருக்குவில் தருதியான ஒருவனுக்கு உயிரைக்கொடுகின்றிகளோ! உங்கள் சேனைகள் யெல்லாம் சேர்த்துகொன்று போய்செய்ய மனவுபோல்லிரிக்கோ! உங்கள் மனதிலுள்ள அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுங்கள். அந்தப்படியே உங்களுக்கு வரம் ஒரு உத்தரவுகொடுக்கின்றேன் என்று சொல்லைகொடுத்து இளையபெருமான இந்திரஜித்தலைப்புரக்கி ஆட! சாலைகுமாரனே! நீவலையுத்தாலைவ பலம்பொரு

சேனாபதிகளுமாகப் பிரயோகித்து எல்லா விடமும் பூர்ணமயமாகும்படி நிறைத்துவிட்டான். இப்படி ராவணியான இந்திரஜித்து ராமாதிகளை ஸ்ரீராமபிரான் மேலும் மகாசமர்த்தர்களான வானரவீரர்களிடமும் தேகத்தை உபயசேனைகளான கொடிய பாணங்களால் பிரயோகித்தான். அவனுடையவில் ஒரு காழிகையியக்கம் மண்டலாகாரமான மேலையப்போல வளர்ந்துகின்று, முதுகுப்புறத்திலும், முகத்திலும், இரண்டு பாசிசத்திலும், அம்புக்கூடமத்தியானகாலச் சூரியனைப்போல் காதுபக்கங்களிலும் பொழியத் தீரவேண்டி அந்த இந்திரஜித்தினின் கை லல்லமையைக் கண்டு தேவர்கள் எல்லாம்பயந்து கண்ணேறுபடி யொடுங்கிவிட்டார்கள்.

இப்படி ராகுசன்விட்ட பாணங்களில் தேகத்திற் பட்டவைகளையும் படாதவைகளையும் எல்லாம்விலக்கிவிட்டு ஸ்ரீராமசகோதரராகிய ரமாதிபஜ இளஞ் சிங்கமானவர் அவன்விட்டபட்ட தேவாஸ்திரத்திற்கு அக்கத்தக் தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து ஆகாயமெல்லாம் அந்த அறிவினன்செய்த பொய்ச் சபதவார்த்தைகளைப்போல நாசமாகும்படிச்செய்து அதிவேகமாய் அவனை யெதிர்த்துநின்றார். ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இந்திரஜித்தனின்மேல் பாணப்பிரயோகஞ் செய்கிறது தர்மமல்லவென்று வெளுமையாய் இளையபெருமாளைப் பிரியாமல் பின்னுக்கின்றருளினர். இளையபெருமாளும் இந்திரஜித்துவும் ஒருவரையொருவர் வெல்லக் கேடிமையிலே அவர்கள் பாணங்களெல்லாம்கொள்ளிக்கட்டைகளைப்போலெந்து ஆகாசத்திற்போய் சேர்ந்து விட்டதுர்ன். இருவரும் அதிகஉற்சாகத்தோடுபாணப்பிரயோகஞ் செய்கையிலேகாகிவல்லாம் பற்றி யெரிந்ததுண்டு. பெரியமலைகளையாது சொல்தெரிந்ததுகள். பொன் னுல்காரரிய தேவலோகமும் எரிக்கது, சந்த சமுத்திரத்தை கொதித் தெரிந்தது. ஆகாசவி வள்ள மலைகளும் நிருநிகேள்தெரிந்தகுகள். லோகமெல்லாம் ஊழிகாலம்போலச் சம்பவப்பட்டெரிந்தது. அப்போதுஆதிசேஷ சமனத்தைத்துறந்து ஆயோத்தியாபதியை வந்தித்த பரிருஷ்கலனத்து நினைவரசரின் லக்ஷ்மணப் பெருமான் தம்முடைய பாணங்களால் இந்திரஜித்தனிய பாணசமூத்திரங்களை யெல்லாம் விலக்கிவிட்டு அவனுடனேபோர்ந அந்த ராவணபுத்திரனுடையதேரை யிழுத்துக்கொண்டு வருகின்ற ஆயிரத்து நிம்முகங்களையும் யமனுக்குத் தத்தஞ்செய்துவிட்டார். தேரழிக்கமாத்திரத்தில்லாமல் தேரோடுதேரினில்லாமல் பரிவேடம் அழிந்து போகத் தனித்துநின்ற குரியனுக்கொப்பாகின்று, தேவர்களெல்லாம் ஸாசப்படித்திக் துதித்திவிட்டவனை இந்திரஜித்து அதிக இகழ்ச்சியான பாணங்களால் பிரயோகித்து அழித்த அந்தத் தோமி இருந்தபடியே அங்கதராமனுடைய வெற்றித்தோள்களின்மீதும், லட்சுமணருடைய இருதோள்களின்பேரிலும், நாழுமதும், அழுந்தும்படியாக அனலில்லாத பாணங்களைக்கொட்டித் தனது பலம்பொருந்திய தனிச்சக்கரத்தை யெடுத்து வாயில்வைத்து எல்லாலோகங்களும் நிலைகலங்கத் தத்தனிக்கும்படிப் பெரும் பொம்மென் நாதினன். அப்படிச் சங்காரத்தற்செய்த தசமுகனுடைய தனிக்குமாரனை இந்திரஜித்து தரித்திருந்த வந்த சுவசமானது பொருப்பெடியாய் உதிர்ந்து போகும்படி பத்துத் தீய்மிய பாணங்களால் தொளைகளிட்டி அன் சிம்மம்போன்ற லட்சுமணப் பெருமான் தமது வில்லைக் குணத்தொனி செய்தார். இந்தப்பார்த்த நிலமேகஸ்யாமனை மேனிய ராள ஸ்ரீராமர் சேர்தமனா ல்லர்போன்ற தமது திருக்கண்மலரில் ஆசுத்த பாஷ்பமொழுகவும், இளஞ்சந்திரகையைப்போல புன்னிரிப்புச்சிரித்து லோகத்தையெல்லாம் பாரணம் பண்ணின தம்முடைய திருவரையைத் திறந்து நேரு வீரர்களே! கிங்கள் அந்டகாசஞ் செய்யுங்களென்று யமனிக்க எல்லாவீரர்களும்லோகங்களெல்லாம் வெடித்துப்போய்விட்டதுகளென்னும்படி ஒருமிக்க வீரகாதத்து செய்தார்கள்.

இப்படி நிருக்கிற தருணத்தில் கண்ணிமைத்துத் திறப்பதற்கு முன்பாக இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில் போய் மறைந்துவிட்டான். இளையபெருமான் அவனுடைய உருவத்தைக் காணுதவராய், இவன் தேவர்களுக்குத் தீங்கு செய்கிறவ னுயிடியால் கம்முடைய சேனையையும் அழிப்பான். இப்போது ஆசேஷிக்க வேண்டியதில்லை, பிரம்மாஸ்திரப் பிரயோகத்து செய்து விடுவேன் என்றார். அப்படியே இளையபெருமான் சொல்வதைக் கேட்டு ஐயா! தர்மமானே! உனகருக் கோபம் பிறக்கால் லோகமெருந்து. கற்காலான பிரம்மாவி னுடைய ஆஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிடாதே! அது இந்த முழு லோகத்தையுஞ் சுட்டெரித்துவிடும் அதை யொருவருக்கும் முடியாது. என்ன ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர் அருளிசெய்ய கேட்டு, மகாபுத்திமானு ன இளையபெருமான் அதைப் பிரயோகியாமல் கீழ்ப் பிவிட்டார், அப்போது மறைத்துபோய்நின்ற வஞ்சகனை இந்திரஜித்து இவர்களுடைய மந்தையவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தனக்குப் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டவனாகி இப்போது கவி வர்களிடமிருந்து பிரிந்து போவது கல்லதாகும் என்று நிமலனித்துக்கொண்டு பேர்மிட்டான். நினம் பொறைதப் பார்த்துக்கொண்டு முருந்தின்சனான தேவர்கள் எல்லாம் கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்தார்கள். வானர் களெல்லாம் இந்த இந்திரஜித்துவினுடைய தேகத்தில் இனைய பெருமானுடைய நிலைமையை பாணங்கள் பட்டு ஒழிவுருகின்ற ரத்த வெள்ள மாலது மேக வருஷங்களை யெல்லாம் ஒழித்துவிட்ட தென்னும் அவனை எதிர்த்து நிகர் பண்ண ஆகாசத்தில் மூப்போய் விட்டானென்னும் நினைத்தவர்களாய் அதியுற்சாகத்தல் மிகுந்த சத்தோஷத்துடனெழுப்பினர்கள். மூப்போன வானரசேனை யெல்லாம் சுற்றிலும் சமுத்திர மானது நடுவில் வந்து சேர்ந்த தென்று சொல்லுமாபடி வந்து சேர்ந்து கர்ஜித்துக் கொண்டு நிற்கி சனித்துவைப் பல் பெருடைந்த ராக்கிளைகள். தேவ மினடைத்தபோனஇந்திரஜித்தருவருக்குத்தெரியாம

லம்தானிலாண்மர்த்திகைப்பட்டசமுத்திரம்போலக்கல க்கமடைந்திருக்கினர எல்லாப்பட்டணம் வந்து அடைந்தான். இந்திரஜித்து சோகசாகரமான பிரம்மாஸ்திரத்தை இந்தவீரர்களென்மேல் விடவுஞ்சருமம்பாகாதேயென்று முற்றுக்கொண்டிருந்தபோது வெண்டிரையோசித்து, மகிழ்ச்சியுறும்பிரபையானவனுடைய மந்திரிகளுக்குச் சொல்லுகிறான் திண்மனத்தை, யுற்சாகத்தை, தேவர்களையுடையவர்களான ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள் நிச்சயமாகவும், அவன் வஞ்சனைதொழிலையும் மறந்துவிட்டார்கள். சமித்த தெருவிரகனுடையபூர்ப்பரிப்பரனது தேவலோகத்தைப்போய் அலக்கழிஞ்சேயவும், சூரியபகவான் நிலையபெருமான்மீது இந்திரஜித்து பிரமாஸ்திரப்பிரயோகஞ் செய்வதைப் பார்க்கமாட்டேன் முன்னுகாகவே மாண்டுபோகிறேனென்று போவது போலச் சபதமென்னுங் குதிரையாவிறமுடித்திற்ற தனது ரதத்துடனே மேலிக்கடலிற்போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். அப்போது புண்டரிகாகூசரான ஸ்ரீராமர் விரைவாஞ்சனைப்பார்த்து சாத்திரியும் பகதமாகப் பெரும் போர்செய்து வல்லமைபெற்ற தம்முடையசேனைகளிலே பாதியைத்துபோயிட்டதுன். இவர்களுக்கு ஆகாயமார்கமுத்தைத் தாமலையாயிட்டபடியால் நீயே இவர்களுக்குவேண்டிய உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்து கொண்டு வரவேண்டுமென்றுபியிக்க, விபிஷணரும் அப்படியே! அப்படியே இதோ அதிகிரத்தில் கொண்டுவருகிறேனென்று தமக்கரிதுவர் புறப்பட்டுத் தம்முடைய மந்திரிகளோடுக் கூடப்போய் ஒரு கழுதைக்குதிரையை பூட்டிய சமுத்திரத்தைத்தாண்டி முன் அந்தரனத்தில் நினைபெருமானைப்பார்த்து விளாரி! சேலையென்று, தம்பி! வீடணனே! அவன தெருதரம் நிருத்தருக்குப் பிரமாஸ்த்ரபுனைகளைச் செய்து விட்டுப் பிருதான் வந்துபிரபோலிப்பான். முகையால் தாழுப்போய் அன்றிரபுனைகளைச் செய்துவிட்டு வாருங் கள்வருகிறவனாயிலும்கருடபகனைபோலவும் பத்திமாகச் சுத்துமென்றுதுவென்று சமாதானத்தைவிட்டுப் பாடிக்கடாசத்தைப்போய்ச் சேர்ந்தார். இந்திரஜித்து ராவணனைக்கண்டு அவிடத்திலே கடந்தகாரியத்தையும், கல்மேல் அவர்களுக்குப்பிரம்மாஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ண யத்தனித்திருக்கினைத்தையும் அவனெருத்தரமுமுப்படியாகச் சொல்லவே, அதைக்கேட்டு மனம் நிகைத்து, என்னப்பனே! அப்படியா காரியஞ்செய்யலாமென்று கேட்க, இந்திரஜித்து ராவணனிப்பார்த்து ஐயா, ராவணேஸ்வரா! தம்மை லக்கொல்லுதற்கு ஒருவன் அணிகராகவேயாதலால் அப்படியே அவர்களை யுக்திசெல்லுங்படி பத்தனை கலைமேல்ராஜ்யஞ்செய்துகொண்டு சொல்லி விருவிட்டு கள். அப்படிப்பட்டயுத்தகைகளைச்செய்யப்போதே னென்பதை அவர்கள் அறியாதபடிமாயையிருந்து அந்தப்பிரம்மாஸ்திரத்தை விடுவதே கல்லாயாகும். நீ அவர்களிடமாகாரும், கன் பிரபுவான நிரம் பிரபோகிப்போகின்றேனென்பதை யவர்க வரிவராகவேயுங் குரல் அந்தப்பிரம்மாஸ்திரத்தைக்கொண்டே தடித்துவி வோகன். என்னை யெதிரேசாப்பார்ப்பார்களேயாஞல் கொன்றுபோடவும் வல்லவர்களாகும். அந்தத்தபோதவர்களான அனர்களுக்குவருத்தமென்பது கொஞ்சமே வருண்டாகவில்லை. அகையால். அவ்விபரசத்தைச்செய்து அவர்கள் வாழுகின ஒருக்ஷணகேரத்திற்குள்ளே முடித்து விடுவேன். ஐயா, ராவணேஸ்வரா! என்னை யவர்களுக்குப்பிரம்மாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்ததற்கு ஏதாவது முக்கியமான நிமித்தத்தை, யந்தத்தை தெரிவித்தால்,

னி லெல்லாம் முன்னே யூதிய சக்கம் கோப்புனித்துப்பு றப்பட்டு நிறைந்தது. லோகங்களே முடிக்கொண்டு பிர ம்மஹாண்டவரையிலும் துளிசென்று அண்டங்களைச் சி ருஷ்டித்தவனுன பிரம்மம் தேவனுடைய கண்களையும் ம றைத்துவிட்டது. ஆனைகளாகிய பெரிய மலைகளில் கின் று மொழி வருகின்ற மதஜல மென்னும் பெரியநதி கள் குதிரைகளின் வாய் நுரை நீரோடு கலந்து மரங்க ளையும், கல்மலைகளையும் அடித்துக் கொண்டு வேகமாய் ப் போய்பெருஞ் சமுத்திரத்தில் சங்கமமான அனைகள் அ னவில்லாத கஷ்டத்தினால் கூட்டங்கள் ஆகாசமார்க்கத்தில் பிரகாசிக்கிறதைப் பார்க்கும்போது அதிக கோபத்தினுல் வாயைமடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வக்கிர தந்தங்க ளையுடைய ராட்சதர்கள் பலங்கொண்டு கையில்பிடித்தி ருக்கின்ற ஆயுதங்களைச் சுழற்றும்போது அதினிருந்து உண்டான நெருப்புப்பொறிகள் ஆகாசத்தில்தொத்திக் கொண்டிருக்கின்றதுபோலிருந்தன. ராவணனுல் யுத்த த்திற்கு அனுப்புவிக்கப்பட்ட தானவெள்ளஞ் சேனைக ளும், லங்கைக் கோட்டைவாசலி லிருந்து புறப்படுதை தைப் பார்க்கும்போது அகஸ்திய மகாமுனிவர் ஆதியி ல்சமுத்திரமுழுவதையும் பானம்பண்ணி யிருந்ததைப் பின்னம்பண்ணின தோஷப்படியும்படியும்உமிழ்வதை ப்போலிருந்தது. சங்கு - பேரிகை - எக்காளம் - தாளம் - ஆகிய, இவைகளின்தொனியும், வீரர்களுடையகெக்கா தமும், குண்டலங்காரஒசைகளும், யானைகளுடையமுழுக் கமும், குதிரைக்கனைப்பும், பொன்மய மாகிய தேர்களி னுடைய அதிர்ச்சியும், லோகங்களே யெல்லாம் விழ்ந்து வைப்போலவிழுங்கிவிட்டன. இப்படிப்பிரகாசமாக ராட் சசப் பெருஞ்சேனைகள் ரணக்களத்தில் சேர்ந்தனுகள்.

அவர்களை யெதிர்த்து வானரவீரர்கள் அரக்கர்களை லேவப்பட்ட இடக்குச்சமமான ஆயுதங்களையும், பாண வருஷங்களையும், தந்து அவர்களோடு ஒருயிக்க ஆர்ப் பரித்தார்கள். கோபித்தார்கள், அதட்டிமனிசனைக்கொ டியும், கோடிக்குமேல்கோடியுமாக எனிய மலியொன் னுக்கு கால்வரும் ஜவருமாக ராக்ஷசர்கள் மாண்டார்க ள். போர்செய்துகொண்டிருந்த யானைகளும், பாய்கின் றகுதிரைகளுடன் பொன்மயமாகிய தேர்களும், அழிந்து விழ்ந்தனுகள். ராட்சசர்கள்பிரயோகித்த முழு, சூலம், சக்கரம், கலப்பை, வாள், வஜ்ரதடி, கட்டி, அங்குசம், கிண்டகோடரி, தண்டாயுதம், கராசகம், வேல், எறிந தடி, அம்புகள்.இவைமுதலிய ஆயுதங்கள்பட்டு, வானரக் கூட்டங்கள் மடிந்துபோனதுகள். முற்காம், இருப்புலக் கை, முருண்டி, தூப்புகள், பிண்டிபாலம், தடி, இருப்பு முள், சூறுக்கடி, வஜ்ரக்கல் இவைக ளெல்லாம் வானர ங்களோடினை மலைகளோடுமுக்கி அவர்களோடுகொன்று சங்கங்களத்தில்விழ்ந்தனுகள். பிரகாசிக்கின்ற கூர்மை யான ஆயுதங்கள் ராட்சதர்கள் முறை முறையாக ஏவி னதினுல் வினப்பிரமலைகள் அங்கங்கே தூண்டப்பட்டுக் கிடக்கிறபடியாலும், அழிந்த சத்துவெளளங்கள் காலாப் பக்கங்களிலு மோடுகிறபடியாலும்ராட்சசர்களின்மீதுவா னரங்கள் எதிர்த்துப் போகமாட்டமல்லோ ராட்சசர்க ளும் வானரங்களின்பேரில் எதிர்கொண்டுவரக்கூடவில் லை. அங்கு யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்க வானரங்களெ ல்லாம் பூர்வஜென்மம் தேவர்களாலவபடியரல்தேவலோ கமடைந்தபிறகுத் தேவர்களுடனே சேர்ந்து திரிந்தார்க ள். அவர்களை ஆயிங்களுஞ்செய்யவேண்டுமென்று மோ கங்கொண்டு வருந்தமுற்றிருந்த ரம்பாஸ்திரீகளெல்லா ம் அவர்களைக்கண்டு ஆசைகொண்டு தங்களாகியோன் றம்படி அவர்களைத்தழுவி அவர்களைப் பிரிக்கிருந்த து க்கமுங் தீர்ந்துபோனார்கள். ஒளிப்பானமாயமும் வஞ்ச னையும், கலஹமும், தங்களுக்கெப்போதுங் கடமையுள்ள வைகளாகக்கொண்டு அன்புமுதலான தருமமார்க்கத்தி ழிநியாமலிருந்த ராட்சசர்களைப் பெருத் தேவர்களாக ச்செய்த ஜ்ஞர்ன்ஸ்வரூபராகிய லட்சுமணப்பெருமாளு டைய பாணங்களினும், பவித்திரமான வைகள்வேறுஞ் சிலவுண்டென்று சொல்வது தகுதியாகுமோ! யமன்த ன்தூதுவர்களுடனே அந்தமாக்கத்தில்வந்துநின்றும் மூன்றுமிறைபோன்ற வினைந்த பக்கினியுடைய ராட்ச சர்களும், யானைகளும், தேர்களும், ஆகிய இவற்றின்மீ து ஆகாசமுமிடமில்லையென்று சொல்லும்படி லட்சுமு ணர்தம்முடையபாணங்களினுல் பிரியோகித்து, கான்குதி சைகளிலும் அக்கத்தத்திசைகளி லிருக்கிறதுபோலவே திரிந்துகொண்டிருந்தார். இப்படிப்பட்டசமயத்தில்வா யுபுத்திரராகிய ஆஞ்சநேயர் கும்பகர்ணனுலே அவ்விட த்தில்போட்டுவிடப்பட்டதும் ஆகாசத்தை அளாவியவ ர்மலையைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றதும் தேவர்கள் த லையில் அணிந்திருந்த கும்கமமாலையை அறுத்து அவர் கனைத்தோற்கடித்துத் துரத்தினதும், ஜொலிக்கின்ற தத் கமயமரம்ப் பூமியைப் பரத்தால்கெலியச்செய்வதுமான ஒருதண்டாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து - தேவர்களெ ல்லாரும் கார்ற்றே ! அதுவல்ல, நெருப்போ ! அதுவு மல்ல என்றுனைக்கும்படி அதிவேகமாய் மிருந்த கொ லுத்தொழிலைச் செய்யும்படியான லவுபாவத்துடனே, கோபமே யொருஉருவுகொண்டதுபோல் ஒருவரும்அ ளவிட்டறியக்கூடாத பெரிய ஆகாரத்துடன், யமனே இந்தானைக்களத்தில் போர்செய்ய வந்தானென்னும்படி ராட்சசர்களைக்கொன்றார். சகலசாஸ்திரங்களுங்கற்றவி சான அந்த ஆஞ்சநேயர்கொடுங்கண்ணையுடையகளை ன மதயானைகளின்மேலும் வேகமாயோடுகின்றகுதிரை களின்மேலும் செலுத்தும் தேர்களின்மீதும் கூட்டமா யிய ராட்சசவீரர்களுடைய தேகங்களின்மேலும் அவ ர்களுடைய தலைகளின்மேலும் சர்வாந்தியாமி யாகிய, ஸ்ரீகோஷ்ணுவைப்போலவும் கான்முகதேவனாதும் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற செந்தாமரைக்கண்ணை யுகட்டா வனுகிய திருவிக்கிரம விவேஷனென்னு சொல்லும்படி யாகவும் ரணக்களமெல்லாஞ் சுற்றித் திரிந்தார். தம்மே லெதிர்த்துவருக்தவர்களையும் தமதுகையில்மிகைத்தவர் களையும் கண்களில் அகிவிபொறிபறக்கும்படி நிந்தித் தும் அந்தப்போர்க்களமெல்லாஞ் சேறுமுமபடி ராட் சதர்களையெல்லாம்கொன்று அவர்களுடலங்களையுஞ் சிதறிவிட்டார்! இவருடைய விக்கிரமவடிவத்தைக்கண்ட

தேவர்களெல்லாம் திரிலோகங்களையு மூன்முறைபடியா லளந்த அந்தச் சாகஷாத்காரி இவர்தானென்னு சந் தேகித்தார்கள். மதத்த யானைகளினுடைய மஸ்தகங் களைப்பிளந்து, அவைகளி னுண்டாகிய முத்துக்கள் தம துதிருமேனியில் படியவும், மேகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற ஆகாசத்தைப்போய்த் திருமேனி மூட்டவும் விளங்கி, ஆஞ்சநேயர் யுகாந்தகாலஞ் சம்பவித்தபோதுசண்டமா ருதம் அடிக்க, அதனுல் கஷத்திரங்களெல்லாம் உதிர் ந்து தொற்றிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற மேருமலை யா னை நின்யர்களில் சூழப்பட்டிருக்கின்றதை யொத்தி ருந்தார். பூமியையும், ஆகாசத்தையும், திடத்துவிட்ட ரென்னு யாவரும் நினைக்கும்படியாகத் தமது பாதங்க ளால பூமியை ஒருஉதைஉதைத்துக்கினம்பிக்கடல்போ ன்றிருக்கின்ற ராக்ஷசப் பெருஞ்சேனையைத் துகளாய்ப் போகும்படிச்செய்து கும்பகர்ணனுடைய அந்தப் பெ ருந் தண்டாயுதத்தைத் தமது வல்லமையுடன் கையிற் பிடித்து யானைகள், தேர்கள், குதிரைகள், முதலாகிய வைகளையும், சூழம்பிப்போகும்படி படித்து அவற்றிலே நின்றவர்க ளுயிரைப்போக்கி வீரகர்ஜனைசெய்து த மது மனகோபத்தை மாற்றிக்கொண்டார். தாருகிரம் யானைகளை ஒருகாழிகைப் பொழுதுக்குள்ளாக சக்கலை னமாபோடும்படி அளித்து அதிகாரோத் மெஹத கனைப்போல எதிர்த்துவந்த வெற்றிபெற்ற ராக்ஷசவீரர் களையெல்லாம் கால்வினுலெற்றி ஒருவரு மில்லாவ பல ன்னை ரிவொன்று அழியவொட்டாமல் கொல்லுகிற தற்குப் புறப்பட்டு இக்கெஜம்போல அந்த ரணரங்கமெ ங்கும் திரிந்துகொண்டிருந்தார். தேர் வீரர்களையும், கு திரைவீரர்களையும், விருஷபத்தைப்போலவும், சிம்மர் த்தைப்போலவும், வருகின்றவர்களையும், மேகம்போல க் கரியநிறத்தை யுடையவர்களையும், மழையைப்போல க் குமுறுகின்றகர்ஜிதத்தையுடையவர்களையும், அநேக விதமான யுத்த சாஸ்திரசமர்த்தர்களையும், எங்குஞ்செ யம்பெற்றுக் கீர்த்திவந்தர்களை யுத்தஞ் செய்யவந்த த ம்மைச்சூழ வளைத்தவர்களையும், தம்மோடெதிர்த்தாலெ ந்த எல்லா ராக்ஷசவீரர்களையும், வீரகவர்க்கம் அனைய ம்படியாகத் தனையைச்சுழற்றி அடித்து, நசுக்கிவிட்டார். சுக்கிரீவமகாராஜர், நீலன், அங்கதப்பெருமான் சாம பவர், மிருந்த பலவந்தனை பனசன் முதலாகச் சொ ல்லப்பட்ட வானரவீரர்கள் எல்லாம் மிருந்தகோபவெ றி கொண்டவர்களாகி போர்க்களத்தில்புருந்து ஒருவ ரையொருவர் காணுதவர்களாகி ராக்ஷசப் பெருங்கடலி ல் மறைந்துநின்றார்கள். இப்படி பெருந்தொகுப்பாக க்கூடியிருக்கின்றராக்ஷசப்பெருவெள்ளத்தை அப்படியப் படியே வாரிவாரியெறிந்துகொண்டுகாயுதத்தினுலே திரியாசுரனை மாளப்பண்ணினதுபோல மிருந்த ராக்ஷசசேனை க்கடலில நுழைந்து தமது தண்டாயுதத்தினுலே ராக்ஷ சர்களையெல்லாம் கொன்று தினிகின்ற வாயுபுத்திரரான வர் கிரசம்பத்தை யுடையவரான அகம்பனென்னும்ரா க்ஷசவீரனை யெதிர்கண்டார். முன்னுல் சாருகாசனென் னும் பெயரையுடையனுகி வில்வித்தையை குப்பிரமணி யசுவாமியிடத்தில் அவருடைய வெற்றிவேலால் மரண மடைந்து இப்போது அகம்பனென்னும் பெயரையுடை பவனுகப்பிறந்த அந்த ராக்ஷசன் 'இவனைப்பார்த்து மலை யையொத்த ஆயிரங்கழுதைகள் பூண்ட மஹாவேகத்தி னும் மதிவேகமாய்ப்போகத்தக்க பெரியதேரையும் வில்லை யுமுடையவனுய்வந்து தேவேந்திரனும் சத்தியுங்கொ சமஹரிக்கின்ற சக்கராயுத தாரியாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு மூர்த்தியும் மூப்புரங்களை முன் எரித்த ருத்திரமூர்த்தி யும்தவிர மற்றவர்க ளெத்தருணங்களிலுங் யுத்தஞ்செய் யக் கற்றுக்கொண்டவர்களுமான யமதர்மராஜாக்களும், ஆகை யால் இத்தருணங்களை கான் தவிக்காம்போலேனே யா னுல் இக்கச் சப்த சமுத்திரங்களுஞ்சூழ பூலோகத்திலு ளள ராக்ஷசர்களென்னும் பெயரையுடையவர்களே யெ ல்லாம் இத்தருணமே மாய்த்து விடுமென்று மாமிசத்தி ன்பழினுகளான அஸ்திரவருஷங்களைப் பொழிந்து கொண்டு அதிக கோபத்துடனே யெதிர்த்துவந்தான்.

கஷத்திர மண்டலமளவும் உயர்ந்திருக்கின்ற பலம் பொருந்திய தேஜஸையுடையஆஞ்சநேயரும் வேகமா க எதிர்த்துவந்தார். சத கஜ துரகபதாதிகளும், நெருங் கிப் பகைத்துமிற்க, உகாந்தகால மேகமும் கர்ஜித்தும் சண்டமாருதமும் பொங்கிவந்த பிரளயகாலம்போலவு ரிட்டிருக்கிய ஆகாசகழுகையுடைய அகம்பன் நெருங்கிவ ந்தபோனே வஜ்ரமலையைப்போன்ற திருத்தோள்களையு டைய ஆஞ்சநேயர் கினுனென்னு தண்டாயுதத்தைசக ற்றி அவரை எறியப்பட்டவைகளும், வீசப்பட்டவைக ளும், பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும், எய்யப்பட்டவை களும், சொரியப்பட்டவைகளும், ஆகிய எல்லா ஆயுத க்களும் நிமகநிமமாக முறிபட்டுச் சிதறிப்போகும்ப டிச் சுழற்றித் தண்டத்தினுலே தூள்தூளாக்கித் தேவர் கள் சந்தோஷிக்கவும், ராக்ஷசர்கள் வதைபுண்ணவும், த ற்றிருக்கிறதண்டாயுத வித்தையைக்காட்டினர். உகாந்த காலச் சண்டமாருதத்தினுலும், அசையமாட்டாத மே ருவையொத்த ஆஞ்சநேயர் அகம்பன்பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போதே பத்துக்கோடி யானைகளையும் கடிவா ளம்பூட்டிய குதிரைகளையும் மூன்றுமிறையையொத்த வச்சிரதந்தங்களையுடைய ராக்ஷசக்கூட்டங்களையும், ஏர் க்கால்கள் பூட்டிய தேர்க்கூட்டங்களையும் பொடிப்பொ டியாய் தொலைத்திக்கொன்றுவிட்டார். அப்போது அ கம்பன் ராக்ஷசர்கள் மாண்டிடக்கின்ற பிரேதத்தைப் பார்த்து வாயிலும் கண்ணிலும் அக்கினியுடன்புகையை கக்கிக்கொண்டும், விருதுக்கொடி கட்டியிருக்கின்ற தே ரைச் செலுத்திக்கொண்டும் பாணவருஷங்களை மழைபோ லும் மூன்றபங்கதிகமாகப் பிரயோகித்துக் கொண்டும் அக்கிவேகமாய்வந்து மலையைப்போலமோதி மேகத்தை ப்போலக் கர்ஜித்தான். அப்படி அகம்பன் இடையில் போன்றவைகளும் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்குகின்ற வைகளும், இரண்டுபக்கத்திலும் கழுகைப்போலச் சி ருகரே யுடையவைகளும், தேவர்களுடையமார்பைப்பி ளக்தவைகளும், பொன்வடம்புகட்டினவைகளுமான

கலுக்கேயுடையவைகளுமான பாணங்கள் அனுமானுடைய நோள்களிலேயும், மார்பிலேயும், அபரிமிதமாக செரிவப்பட்டுத்தோன்றினவுகன். அவ்விதமாகமாரிலும் நோளிலுக்கைத்த பாணவாய்களின்வழியாகராத்த சுரைகள்வடியத் தேகமெல்லாம் நடுக்கங்கொண்டு நின்றின்ற வாயுபுத்திரனான்வர் அதகவருந்தம் நிற்குவதற்கு முன்பாக அகம்பனுடைய தேரிற்பூட்டி மிழுக்கப்பட்ட கழுதைகளையும், தோற்தட்டையும், பின்னிலனையும்பிடித்திச் சாரதியையும் மாலிலிழும்படித்தமதுகைத்தண்டத்தினுல் மோதியமறத்தார், கல்லினுலே செய்தவனத்தபோலுக் தேகத்தை யுடையவனன அந்த அகம்பன்பார்த்து விலிலுலினை தெரிக்கிறது அருமையென்று மல்லுத்தப் பழங்கம்கொண்ட தோள்வலமையினுலே தெய்வத்தச்சனுடைய நிர்மலேயால் செய்ததான ஒருபுறங்கொடிய தண்டத்தைக் கையிலெத்துக்கொண்டு கடலைப்போலக் கர்ஜித்து நின்றைத்து நிலனே விண்ணுட்டிலேற்றி வரும்வையுடைய லங்காதிபதியான ராவணேன்வரனே வெற்றியானதுக்கு அந்த நிண்டி மனிதர்களையும் வெறியவர்களாக்கித் தேவர்களுக்குப் பெருந்துக்கத்தையுண்டாக்கி மிகிதே னென்று மாருதியைக்கிட்டி நெருங்கினுன் அவரும் கல்லத்தாவென்று சமீபித்துவந்து ஒருவரையொருவர் முட்டித்தாகினர்கள். இடசாரி வலசாரியாகத் திரிந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் வீரகர்ஜனைசெய்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் புஜங்களைத்தட்டினர்கள். ஒருவரையொருவர் கிட்டினர்கள். ஒருவரையொருவர் ஜிழேதாக்கித்தள்ளினர்கள். மேலேதுக்கிக் கிறுகிறென்று சுற்றினர்கள். ஒருவரையொருவர் முட்டிவிலக்கினர்கள்; மடிபடியுங்கிட்டி நெருங்கினர்கள். பின்னும் நீங்கிச் சற்றே யாசமறும்நர்கள். ஒருவரையொருவர் தட்டினர்கள். கட்டித்தழுவினர்கள். ஒருவர்மேல் ஒருவர் பாய்ந்தார்கள். தரையிற்குறித்து ஒருவரையொருவர் கிட்டினர்கள். ஒருவரையொருவர் பற்றினர்கள். ஓங்கி அறைந்தார்கள். அந்த அடியை ஒருவர் ஜிழேமேலுமாகக் கட்டிக்கர்த்தார்கள். ஒருவரையொருவர் கொலைமுடியாமல்ஒருவரையொருவர் ஒட்டிவிர்ந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் தாக்கிவிட்டமர்கச்சண்டிமுட்டினர்கள்.

இப்படி இருவரு மல்லுத்தஞ் செய்து கருதிரத்துடனே பகைகொண்ட நிறத்தையுடையவனன அகம்பனுடைய வஜ்ரத்தையொத்த மார்பில் பொய்யுடன் பகை தொண்டினின்ற கர்மமருனவானன அஞ்சநேயர் பாய்ந்து தண்டத்தினுல் மோதி யடித்தபோது துஷ்டனன அகம்பன் அந்த அடியைத் தன் தண்டத்தினுல்தட்டிவிலகினுன். அப்படி விலக்கினமாத்திரத்தில் அவனுடைய கையுமுறிந்து தண்டாயுதமும் பொடிப்பொடியாய்ப் போய்தரத்தில் விழுந்துவிட்டது. வலது கையுடனே தண்டாயுதமு மிழ்ந்துவிழ்ந்த உடனே சடலிப் போலக் கலங்கி நடுங்கின தேகத்துடனே நின்ற அந்த அகம்பன் நல்லபொருந்திய தன் இடதுகையாலேயங்கி அதமாருதியுடைய கெளுத்திமாலை யணிந்த திருமார்பில் அடித்தான். அந்த அடியானதுவச்சிரமலேமேல்விழுந்ததிபோலைருந்தது. அப்போது ஆஞ்சநேயர் அப்படியடித்த அகம்பனைப்பார்த்துத் தமது மனதில் இரக்கமானதண்டத்தைப் பிடித்திருந்தும், அதனிலே யவனியடித்தால அதர்மமாகும், வெறுக்கையாய் நிற்கின்ற வெல்ல உகட்டை மிந்துத் தரும் அங்கிப் போலவே இடதுகையால் அகம்பனுடைய மார்பிலே குத்தினர். குத்தின மாத்திரமே முன் குடித்திருந்துகருதுபோல ரத்தத்தைக் குபுகுபென்று பெரு வென்னையாய்க் கக்கினன். பின்னு மந்த இடது கையாலேயே தங்கிக் கள்ளைத்தி லொரதை யனைத்து மேறே தள்ளி அவனுடைவீர கவசத்தில் வகிருந்த தேவர்களுடனே சேர்த்து விட்டார். மற்ற ராகதசர்கள் காட்டில் வாழ்கின்ற மிருகங்களும், பூசைகளும், சிம்மநாதங்களைண்டை கண்ணம்பைப்போலக் கூட்டமாய் வந்தவைக் கொல்லாம் இன்னபின்னப்பட்டுத் திக்குகிதிக்குகளாகவோடாம் பிழந்தார்கள். இப்படி பொருபக்கத்தில் அதமன் கையால் அகம்பனும் மடிந்து, மண்மேல் வீழ்ந்து விட்டான். அவனுடன் வந்த ராகதசசேனைகளும் மாண்டி போதுர்கள்ளானவர வீரர்களெல்லாம் திரும்பி விட்டார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் இளையபெருமான் வருகிகின்ற அம்புகளால் யானைகள் கட்டியிழுக்கின்ற கொடிகள் கட்டின தேர்களும், துதிக்கைகளே புடையபானைகளும், குதிரைகளும், மாண்டுபோனதுகள். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் மேருவுக்குச் சமமான திருத் தோள்களே புடைய ஆஞ்சநேயர் வானர வீரர்கள் சப்திக்கின்ற சப்தத்தையும் கேட்டாரில்லை. இடியின் ஓசையையும் அடக்குதற்கு தானலட்சுமனருடையவில்லுநாணையையும்கேட்க வில்லை. வீரர்களி லின்னுருக் இன்னது சம்பவித்த தென்று மறியவில்லை. தமக்கு ஒருவரும் வந்து சொல்லு வாருமில்லை. இதனுல் அதிகியசன முற்றார். விசாலித் திருக்கின்ற ராகதச சேனைகள் தெற்கு மேற்றாகக் ட லிலப்போலிருக்க, ஏழு யோசனைக் கப்பால் அங்கத குமாரன் போனன். அவனுக்கு அப்பால் பதினன்கு யோசனையில் சுக்கிரீவ மகாராஜர் போயிருந்தார். அதற் கப்பால் இருபத்தெட்டு யோசனை தூரத்தில் ஸ்ரீராமராஜன் எழுந்தருளி யிருந்தார். மற்ற வானர வீரர்கள் சுவேலயோசனை தூரமும் ஜந்துயோசனை தூரமுமாக யுத்தஞ் செய்துகொண்டி போயிருந்தார்கள். இப்படி இவர்களைக் காணுமல் வரிபுபுத்திரர் லகுதமனைப் பெருமாருடையவெற்றியைப்போலச்சூழ்ந்தவர்களாகி இரண்டுறுண்டதாகத்திற்புறத்திலிருந்தார்கள்மற்றவானரசேனை எல்லாம்மேற்பாகியைப்போல ராகதசசேனைகளுக்கிடையிடையே போகூடினின்றார்கள். இப்படி இருக்கவும்இளையபெருமானுக்கேயெழுந்தருளியிருக்கின்றசோ அவ்விடத்திற்கு லேகமாய்ப்போகவேண்டுமென்று ஒரு எருத்தமானதுமனதை யெழுப்ப வுடனே காற்றைப் போலும் பொருபோதும் தேகம் எனைத்துவிடவும், அந்தக்கணமை யாற்றிக்கொண்டு, இக்கப்பிரகாரமாகத் தமது தேகத்தின் அதேகமித அகசருனங்கள் கண்டதுகள். அனைத்தை

க்களையும், மயிர்பிர்க்கடைகளையும், பூமரங்களையும், சரக்களையும், முத்துமாலைகளையும், வாலிகேசனுடைய்க்களேபோலவுள்ளதுகளையும், ஆபகைகளிற்கதிக்கப்படியிருக்கடைகளையும் முடிதலைகொண்டு ஓடுகின்ற ராகதசர்களுடைய தேகங்களையும் நிலின்ற ராகதசர்களிற்தீது பிரயோகித்த அம்புகளுடைய தேகங்களையுமதிகு ஆகாசத்தில்லாவிர, அவைகள் அண்டப்பித்திகளில் மூட்டிய பெருங்கோத்தை மிட்டி கதெரண்டு லோகமெலாமிருமடிபடியாகமறிக்கலத்தில்பெருகின்ற வெள்ளதுபோல விழுகின்றவைகளைக் கண்டார். பெரியவேலாயுதத்தைக் கையிலிடித்திருக்கின்ற ராகதசர்கள் ஏனை ராகதகள்மட்டை சுமனர்களிட அம்புகளால், தண்டெலுட்டத்தி, அதினிப்பொரியிடன் கலந்திரங்கள் ஆகாசத்திலிருந்தும், இருசோ பிம்படி விழுவதுபோலவும், காலத்தில்பற்றின தெருப்பைப்போலவும் கல்லாயக்களுகளினுல் சுகின்றதைகண்டார், தயர்துவான வகதசமனைப் பெருமானுடைய பாணங்கள் ஆகாசமுழுவதும் நொளித்துக் கொண்டு, அதினைகளைக்கடித் தேவர்களெல்லாம் பார்க்கும்படியாக இருட்டைத்தரத்தி மகாசன்தலே சித்தனம் பல்லுன்ற எட்டுத்தோள்களையுடைய சம்பவிலதத்தி மிதுனைய கருண்ட சமைக்கதிரையைப்போலப்பிரகாசிக்கின்றதைக்கண்டார். கெய்யிடக் தொடுக்கப்பட்ட தெருப்பைப்போல ராகதசர்களுடைய மலையையொத்த தேகத்தில்லிலும் ரத்தம்வடியக் கலக்தங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக ரத்திரிகாலத்திற்குக்கைவினக்கேற்றிதுபோல ஆடுகின்றதைக் கண்டார். ரதிகர்கள் மாண்டதேர்களும், பிரம்மறுகல்படியிருக்கும் எண்ணிக்தொகை செய்தாலும்முடியாமட்டத இலகமுள்ளவீரர்களில்லாமல் நிலின்ற யானைகளும், குதிரைகளும், ரகுவிகி வம்சராஜனில்லைகாட்டினுள்ள குடிகளைப்போலத் தினில்லைகளைக் கண்டார். இதஞ்சிரிக்த பூமலையைத் தரித்த திருமார்பையுடையினுலேபெருமான்பலம்பொருந்தியஅதிதீரவருதங்களை மேகத்தைக்காட்டிலும் மேன்மைபகு அதிகமாகப்பிரயோகித்து யுத்தஞ்செய்ய அழிந்துமாண்ட ராகதசர்களுடைய தேகமிலைகளையும் சக்ரயுகடல்களையும், ரதிக்துடைகின்ற ஆயுதக் காட்டல்களையும், கண்டார். ஊழிகாலச் சண்டமாருதம்போல அதி வேகமாய் லட்சுமனனைத் தேடிக்கொண்டு போகின்ற, அஞ்சநேயர் தக்கடலில் பெரிதைக் தாண்டினபோதை, திரும்புறண்டத்தையும் பிரித்துவிட்டது, எல்லாத்தி சலில்லிருந்தெழுகையுண்டோ லட்சுமனன் திருக்கின்ற இடத்தைக் கண்டுபிடித்த சதேரைத்திருலே யுகாத்த காலத்துப் பெரும்புறக் கடலின் சோதத்திறு பிரண்டு பங்குகளாகச்சாய்ந்திர்தார். அதனாலுலட்ட அந்தகரத்தைக்கேட்ட இளையபெருமான் ஆஞ்சநேயர்வந்துடினர். மற்றவீரர்களுடைய சமாசாரத்தைவிசாரிக்கவேண்டுமென்று மனமிழ்ந்து திரும்பிப்பாப்பதற்கு முன்பாகச் சமீபமாகவந்து லட்சுமனனாவணன்றிஞர். வனவீர! அதமானே! கம்மூடைய வானரசேனையெல்லாமெங்கே! சூரியகுமாரனன சுக்கிரீவர் கம்மைபிரிந்தனென்ன! அக்கதப்பெருமை னெங்கேரிருக்கிறுடி. மிருந்த இருகாரிருக்கிறபடியால் இந்த ராட்சசசேனைக்கடலில் கடந்தென்றும் 'னைக்குத் தெரியவில்லே. அதனைசொல்லக்கடவையென்ன வினவ, அந்த வேருமாரர் தமது நெஸ்ல்லையைக்கூப்பிக்கொண்டு தின்ன ஸ்வாமி! சமாதானமே! போனவீரர்கள் போய்ச் செய்ததிதானும், போனதுமல்லாமல் யுத்தத்திலே அவர்கள்பெற்றதிதான்னும் அடியேனுக்குத்தெரியாது. நடக்கசரியங்கள் போலவீரர்கள் வந்தால்தான்தெரியும் என்று கலசமுத்திரத்தையும், ஜந்திர வியாகரணத்தையும் ஒருசண்டின ஒருதேவர் விண்ணப்பம்பண்ணினாப் பெம்மான்மட்டமணவாளபாத்திரவாமி! ஒரு உபாயமிருக்கின்றது. இது மனமைக்கத்தற் சதத்தக்க சாத்திரகலமானதால் ஸ்நாதையேசெய்தனைப் பலவாருகப்பிரியுபோகஞ்செய்த, சுக்குரருக்கனை ராட்சசர்களுடைவைத்திருக்கும். இதைத் தேவரீர் திருவுளம் கொண்டி தேவதைகளிர்களாதிய திருட்டைப்பொகிலுல்லாமல், தேவரீருடைய அடியாக்களானவானரர்கள் தேவரிருவடியை அடையமாட்டார்க ளென்று விளமாசசென்னர். அவைக்கேட்டு நினையபெருமான் அப்படியா கலட்டு. இதோ நீர்சொன்னபிரகாரஞ்செய்கின்றேனென்று சவரஞ்சிராதிகளான புரியமூர்த்திகளைங்களிலிருந்து வரோதரிருவுசெய்த தருத்தபாணம் கணப்பொழுக்கிலெடுத்து அலைகளையும் மேருவிலலி மான சாப்பவழுர்த்திகளுடைய பாகபாஸ்திரத்தையும் உபயத்திலிருந்து, வில்லலிபாதும் பிரகாசிக்கின்ற கோரதத்தங்களுடைய சாட்சசர்களிதுரிபோதித்தகர்ணமூன்முகங்களையுடைய சங்கரன் ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்துவிட்டமாத்திரத்தில் அது மூங்கிகாட்டிற்பத்தினவடவாமுகாக்கினியைப்போலராட்சசர்களினைகருவர்களது தவறிப்போகாதபடி ஒருக்ஷணத்துக்குள்ளாக ராகதசர்களைத்தேடித்திக்கி கொண்டுவிட்டது முருத்திரஞ்சுற்ற திக்கிலுள்ள திருட்டையெல்லாம் நாசமாக்கிவிட்டது. தேவாகளும் பிரமனிலிருக்கள் அபோது மகோதரன் இந்தலட்சுமணன் தேவரைத்தாய்ப் பயோகஞ்செய்தபடியிஞ்லே கம்மாலவேயாய்ப்பட்டபெருமானைத்தெழிலெல்லாம் நிகரிவிட்டதென்ற மனதுக்குப்போய்விட்டன். வானரவீரர்களெல்லாம்விபரீதமடைந்துசெய்துகொண்டிலக்கு இளையபெருமானுடையதிருவடியைச்சேர்ந்து கர்த்தவாய்பண்ணினார்கள்வானரவீரர்களில் ஒருவருக்கும் ஒருதுன்பமில்லாமல் வந்து சேர்ந்ததைக்கண்டி சர்தோஷங் கொண்டி, தேவதேவனன ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கும்பியர்மையறிந்து வந்தவர்களிடத்தில் அதிகமாகச்சர்தித்து, மகோதர,

லும் ஒடிவதற்குபோலபடியால், ராக்ஷதஸ்திரீகள் ஓடி, லங்காதிபதியானராவணனிடத்தில், கடந்த காரியங்களைச்சொல்லுகிறார்கள். நீலகண்டத்திற்கு தப்பிவேகிற்க வாக்கும், தாடிவெள்ளத்தினாலையும் அதைச் சேர்த்த ரக்தவஸ்திரத்தாலும், ஒருபிரிவுபடையவனின் வளவுசிக்கிரத்தி லெய்படிகொன்றுவிடுவான்.முடியுமாட்டாதேயென்று ராவணன்சொல்ல கொன்றைப் பூமாலையணிந்த குதிரை முற்கியிருடைய அந்திரத்தினுலுழுந்தென்றார்கள். அப்படியா ! அப்போதுமுடியத்தருமென்றான். ஸ்ரீராமன் யுத்தத்திற்குவரவில்லை ஏறுமலேறப்போயிருக்கிறான். உன் தம்பியாகிய விபீஷணன் அவர்கள்சாபமிட்டக்கழுலபலரதிகள்கொண்டு வந்தேனும். எங்களைவிடவேலை ! கடக்காரியமிதாவாக்குகள் வெறுர்கள். மகோதரன் எவ்விடத்தி விருக்கின்றுசென்றான். அவன் அரசாத்தில் மதைத்துயிற்கின்றானென்றார்கள். அப்படியாறுமுகிறபடி கல்ல அழகாயிருக்கின்றதென்று ராவணன் மிகிக்தான். அப்போதுராவணபுத்திரனுன இந்திரஜித்து இதைதான் தருக்கால மென்று ஒரு ஆலோசத்தினிடத்திற்குப்போனன். முலபாகத்திற்குவேண்டிய கலப்பைகளைக் கொண்டு அந்தரிக்ஷனான ராக்ஷசமாறையவர்கள் வந்தார்கள். பிறகு யாகஞ்செய்ய பத்தனித்து, அம்மினுல சமிதைகள் சேர்த்து அக்கினியிலனுப்பையும், காவென்றஞ் சொரிக்தார்கள். கறுத்த வெள்ளாட்டின்கொம்பும், பல்லும்காக்தமும், மாமிசமும், சுரிசையாகப்பெய்து எண்ணெயால் ஓமம்வளர்த்தார்கள். ஓமாக்கினியானது வலஞ்சுழித்துகொண்டு மேலெழும்பி நல்ல வாசனையை வீசி; அகேகலலருதினேறுகாயுண்டாக்கத் தங்கள் ஜாதியவரவமாய்த்தோன்றுகின்ற கொடுமையுடனே நிறைக்து கைக்கு கன்மைனியாப்போகிறதென்று புத்திமயங்கி மேலெழும்பி மாயையின் வல்லமையால ஆகாசத்திற்போய்சகவர்க்கத்திலுள்ளதேவர்களுடையபாரவையும், அவர்களுடைய மனதும் அறியாதலடிவழுக்குகில மான மேகஜாலத்துக்குள்மறைக்தான். இவர் வந்தது முனிவராகனும் அறியார்கள். பொண்மயமானதிரகங்களும், மகுடாதிரங்களும், அறியாதகள். அந்தர் பிரகாசமாகஞனித்துகின்றன். இந்திரஜித்துவந்ததை மகோதரன்தெரிக்துகொண்டு, தருணுதுசெய்ய கினைத்து இந்திரனைப்போல வேஷங்கொண்டுபோய் மிருத்த பலமுள்ள ஐராவதத்தினமேலேறிக்கொண்டு சிகிகளேயும்தேவசேனையும் சேர்த்துக்கொண்டுலட்சுமணனுடன்சண்டைக்குவந்தான். இவர்களைப் பார்த்தவுடனே வானரர்கள், இவர்கள்சாட்சாத்சுரர்களுமல்லர் ! மனிதருமல்லர் ! குரங்குகளுமல்லவே ! இக்லோகத்தில்வாழ்கின்றஜந்துக்களுள் ஒன்றுமல்லவே ! இவர்கள் எல்லோரிர்யார் ! யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கின்றார்களென்று பயந்து ஓடிவிட்டார்கள். நான்குகந்தங்களையும், பால்போல வெள்ளியதிரு நூள்ளுமாள ஐராவதமென்னும் யானையின்மேலே லேறி வந்தபடியால் அவனிருதோஷவேண்டும்,மற்றவர்களெல்லாம் தேவர்களாரும், யிசமானவர்கள் நிஜிகள் இவர்களெல்லாம் சண்டைசெய்யவேண்டுமென்று கோபித்து ஓடிவருவதற்கு காரணமென்னவென்றால் பயந்தார்கள். அப்போது சக்கரத்தையும் சங்கையும் கைகளில்லிலிருந்தும், அன்னியருங்கொண்டி லலைமையுடையதெய்வமானாலும்போன்ற திருக்கண்ண நுன்னவரான, ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குத் திருத்தம்பியானதி னேயபெருமான் அதிமாதுரையுடையமுகத்தைப்பார்த்து ! வேறு ஆந்தரமேனே ! சிகிலிகளார்களும் தேவர்களும் கம்மிதெதிர்த்துவருமபடிகாரணமென்னவென்றுசென்தோம் சிக்கிரமாகச்சொல்லுங்களவாயென்றுசொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கிறசமயத்தில லட்சுமணருடையதிருமேனியிலே இந்திரஜித்துவான்முதலுடையதுன்றிதைத்தம் பிரயோகம்பண்ணிவிட்டான். அதிலிருந்து அநேககோடிகோடியதகப் பாணங்கள்புறப்பட்டு மேருமலையின்மேல் குருவிக் கூட்டங்கள் மொய்த்துக்கொண்டதுபோல வாலலவனிடத்தெ சென்றதையால் லட்சுமணர்பேரில்வந்துபாய்ந்தனர். இப்படி கோடிகோடி தாருபாணங்களட்டங்கள் லட்சுமணர்மேலில்லையேயெல்லாம் தூளாகற்றிக்கொள்ளவேவே ஒருசெய்கையுஞ்செய்யத்தோற்றமல பொதிலலகிறி அவிடத்த குரைபும், யாணியும், அம்பு தைத்தபோது ஒடுங்குவதுபோல ஒடுங்கிவிட்டார். அத்தருணத்தில் ஆர்ச்சேபரிதென்ன இந்திரன்வந்து இப்படிப்பட்ட செய்கையைச்செய்தான். இனி தாமசமென்ன இவனே நிவந்தயானபடன்னாதிப் பூமியிலறையில்தேனைபோ ழருந்தமாத்திரமே அதமானுடைய தேகத்திலும், ஆயிரங்கோடிகோடி பாணங்கள்பாய்ந்தமாத்திரத்தில் நினைவற்றுசெய்கையுமறந்து பூமியில்விழுந்தார். சுக்ரீவனசராஜரும், ஒருபொன்மலையானது சற்றிலு முருங்கமலை சாய்ப்புத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல ரத்தவடிய வேகத்துடனே பாணங்கள் அங்கங்குவந்துபாய, வருங்கினை செம்பைப்போலச் செவந்தகண்ணையுடையவராகிப்பூமியில்விழுந்தார். அங்கதருமாதரும் பதினுரிரம் பாணங்களைக்க டியபட அன்னியருந்தைபோலப் பூமியில்விழுந்தார். அதிகபுருபெற்றதாரம்பனரும், அகேக பாணங்களவந்து மர்மஸ்தாங்களில் தேனேயுஞ் சல்லடைக்கண்களாய்த்தொளைக்கப் பூமியில்சாய்ந்தார். நீலனும், அதிரங்கரீயபாணங்கள் தேகத்தில்பாய்ந்து வருத்தப்படித்தக் காலனுக்கதிசனஞ்செய்பவனுப்போய்விட்டான். விருதபானுமகவர்க்கமடைந்தான். விஷம்போன்றபாணத்தால் பனசனுமுறந்தான். அம்புவடியாயங்கமுமுல்முருதனுமான்டுபோனன். சரபத்திரனதுஅணியிட்டகளனும் ஆயிரபாணத்தினுல் சோர்ந்துவிழுந்தான். வாலிக்குசமமான பலவந்தர்களான மயிந்தனும் துமிழும் தம்பியுமிறந்துபோனர்கள். யாதனுக்குசமமான்ல் எனியனும் ஆகாசம்போல்சோர்ந்துவிட்டான். கேசரியென்பவனும், வினைவினையாய்த் தைத்தபாணங்களினுல் பூமிமேற்சாய்ந்தான். மற்றவானரரிரர்களெல்லாரும் வழக்கபடியால் அவனிருதோஷவேண்டும்,மற்றவர்களெல்லாம் தேவர்களாரும், யிசமானவர்கள் நிஜிகள் இவர்

பிரயோகம் சமுத்திரத்துடனே பகைத்துக்கொ ...எதிரே தருபாணத்துக்கு ஆயிரம் குரங்காகப் பிரம்மதேவன் இரம் அவரவர்களுடைய தேகத்தில் பாணங்களைக் கொட்டுமாறுக்க, அவைகளை நீக்குவதற்கு ஒரு அவகாசமும்மில்லாமல் இடையறாதத்தத்தப்பாணங்களால் தூணில் வலிய முனிகளை யடித்தபோல வானரங்கள் மடித்து போனதுகள். தேவர்நிதிகளெல்லா மிதைக்கண்டு தங்கள் சேனைப்பலங்போன்ற கண்களாலுருட்டொண்டி தலைவனிலேத்து மியசனப்பட்டு பூமிமிற்கிடக்கின்ற லட்சுமணர் முதலானவர்களை ரக்தங்கள் நாலாபக்கத்திலுஞ் சுற்றிக்கொள்ளப் பலங்காரபெடர்ந்த பற்கடலிப்போலிருந்தது. அந்தச்சேனைக்கடலிலிருந்த திருப்பிப்படியிருக்க இறந்த வானரங்களுடைய உயிர்களெல்லாம் ஆகாசத்திற்போய்ச்சேர்ந்தன. தேவர்கள்புதுங்குத்திவராக்கண்டதுபோலக்கண்டு மிகுந்த களிப்புடனே அவர்களை உபசரித்து நீங்கள் மறுபடியும் பூலோகத்திற்குப்போங்களென்று உத்தரவு கொடுத்து வீனன் லோகசிருஷ்டி கர்த்தாவினுடைய அதிரகத்தினுல் உயிரானது செய்யப்பட்டதேயல்லது ஆதிதேவங்களைக்கொலலத்தக்கதல ல, கோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்திமுடைய அடியவர்களுக்கடியவர்களும், பிரமிகடவிற் சம்பந்தப்பித்தாதசமபதப் பிராப்தியை அடைவார்களாகும், நீங்கள் கம்முடைய காரியத்தைச் செய்கிறதற்காகப் பூலோகத்திற்குப் போனீர்கள், உங்கள் பிராணன்களெல்லாம் எங்களுடைய அதிகர்தான் தேகமாத்திரம் அவதாரது குணமாக வானரரூபரீர்களென்கருமமாக் கண்ணராகன எம்பெருமானுக்காக ரணக்களத்தில் மாண்டீர்கள், நீங்கள் எங்கள் நாயகர்களாக்குமென்று தேவர்களெல்லாரந் சொன்னார்கள்.

இப்படி இருக்கஇந்திரஜித்து வானரர்களுடனேலட்சுமணன் மாண்டுபோனன். ராமன் இப்போதுவரை மற்போனுனென்று சொல்லித் தன்னுடைய வெற்றிச் சங்கத்தை வாயில்வைத் ஊதிவிட்டுச் சீக்கிரமாக ஓடிப்போய் ராவணனிடத்தில் யுத்தகளத்தில்நடந்த சமாச்சாரத்தையெல்லாம் விபரமாகச்சொன்னன். அதைகேட்டவுடனே ராவணன் அப்படியா ! ராமன் இறக்கவில்லையென்றான். அதைக்கேட்ட இந்திரஜித்து ஐயா ! ராவணேஸ்வரா ! அவன் எங்கேயோ போயிருக்கின்ற னில்லாவிட்டால் தம்பியாகிய லட்சுமணனை கான்கொல்லவும் நிறுத்த அவனுடைய கண்பக்களிலதைக் கடும் சேனைகளையெல்லாம் அழிக்கவும்மாறைக்துவிடுவானே ! அவன் மகாவீரனுச்சேயென்றான். அதைக்கேட்ட ராவணன் அப்படா ! அருப்புத்திரனே ! நீசொன்னது யதார்த்தமேயென்று சம்மதித்தான். பிறகு இந்திரஜித்தும் தன் அரண்மனைக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். ராவணனுத்தானும் மகோதரனும் போய்விட்டான். இப்படி இருக்க, சர்வலோகேஸ்வரனை ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியும் மனக்களத்திற்குவந்து ஓரிடத்திலிருந்து இருளாயிருந்தபடியினுலே விண்ணிற் கொள்ளிபோலப் பிரகாசிக்கின்ற அக்கினியம்பினால்மைப் பிரயோகித்து இருட்டிழம்பையெல்லாம் களிகளிக்கும்படி ராசப்பிரதி வெளுவெளியா யிருக்கின்ற ரணக்களை விசாலத்தைத் திடக்கென்று பார்த்துத் தமது திருவடித்தாமரைகள் வருத்தமுறும்படி வேமபோடி கான்குதிக்கிலும் முறைமுறையாகச்சென்று பார்த்துத் தமது திருவடித்தாமரைகளை வருத்தாதும் இருமுகத்திலஸறைந்து ரத்தக்கண்ணீர்பொதிந்து களத்தில் தூறைந்து வானரவீரர்கள் தனித்தனிக் கிடக்கிறதைக் கண்டிரபோது முதலில்கங்கிரீவமகாராஜனைக்கண்டுசென்தாமரைமலர்போன்றகண்களில் தாரைதாரையாகக் கண்ணீரொழுகும்படியாகவெதேசம் மின்று பெருமூச்சுவிட்டு அப்பா ! சுக்கிரீவா ! உனக்கும்பிடினைக்களத்தில்மாண்டுகிடக்கத்துமோளல் தூனைக்களர்த்துப்சத்தில்அதுமானேப்பார்த்துவிட்டார். கடலித்தாண்டிப்போய் அக்கையும் அசோகவனத்தையும் சல்லக்செய்து எனதுக்கதைமாற்றி ராவிருக்க நீ எனக்குபகாரஞ்செய்தது இதற்குத்தானே! பாகுசனையுடைய அற்பமான வில்லினிருந்து புறப்பட்டபாணங்களை உன்னுடைய தேகத்தினபலத்தைக் கடத்து விட்டதா ! எனது துக்கப்பட்டழுதார். அப்பா ! வாயுகுமாரா ! உன்விஷயமாகத் தேவர்கள்கொடுத்த வரங்களும், நீங்கள் கொடுத்த ஆசீர்வாதங்களும் பிறகு ஜானகி கொடுத்த சாபத்தினிபலட்டமும் பொய்த்துப்போய்விட்டதுகளோ ! மகாவீர பிரதாபசாலியே ! உலகத்து இக்ஷ்வாகுவம்சத்தை என்னுடைய பாலவினையால் லலலுவேல்லவரக்கும், இப்படிப்பட்ட கோமபாவிபரவ என்னைப் போல யாருக்கின்றார்கள். "அப்பா நிருக்கிய மான சுவாரஸ்யத்தை அபேக்ஷித்து என்னைசயோசனத்தை படைக்கேன். முதலில் பெற்ற தகப்னைக்கொன்று அழித்தேன், பிறகுதாயையும் கொன்றுவிட்டேன், அம்மட்டிலும்விடாமல் இன்றைக்கு இக்கினேபோ வீரர்களையும் கொன்றுவிட்டேன். கொடுங்கொழிலுக்கு இவ்வளவுதானென்று சொல்லத்தக்க ஒருவரும்பும் உண்டாகுமோ ! ஐயோ ! விஞைத்த தமையனைக்கொன்று தம்பியாகிய குகிவீவனுக்கு வானராதிபத்தியதனத்தைக்கொடுத்தது எல்லாரையும் ஒருமிக்கச் சேர்த்துக் கொலலுவதற்குத்தானே ! பொதுவாக புனுடையுலகில் உன்னை இப்படிப்பட்ட துன்பத்துக்குள்ளாக்கினேன். உடற்சுமையைச் சுமக்கத்தானே பிறக்தேன் விருதபக் கூட்டங்களுக்கு கடிவாக மற்றொரு விருதபதைப் போலக் கணக்க கண்ணில் 'தெருப்பைச் சுமந்திக்கொண்டு இடுகின்ற அந்தகனென்கின்ற யானையைக்கண்டு ஐயோ ! அழுகங்களே விழுந் சுமக்கின்ற பாவியான தான் பழியைப்பார்த்து அடைக்கலம் புருந்தவரை ரகிக்கின்ற அழகு நன்றாயிருக்கின்றதுகண்முரிருகின்றது என்று கண்ணீர் விட்டார். தேகத்தில் பதிந்து கிடக்கின்ற தும்புகளுடையபிரமக் கற்றைகளைப் பரப்பிக்கொண்டிருக்கிற ரக்த வெள்ளத்தில் பாம்பாகச் சுழன்கின்ற பலம்பொருந்திய ஆதிசேஷன் மீது சயனித்திருப்பதுபோல வானரக்கடலின் மத்தியில் தூங்கிக் கின்றவரைப்போற் கிடக்கின்ற தம்பியைக்கண்டு மனசு கொந்தித்து உயிர்சோர்ந்து முழுதும் புகைந்தார். பிலு

சத்திலம்போன்ற திருமேனியும் மன்னைப்போல வரு
த்திச் சம்ம சொருபியான ஸ்ரீராமர் தமது திருக்கண்
களில்லையால் முடிக்கொண்டு மயங்கி பூமியிலிழ்ந்து
திடியுண்டி சாய்ந்த மராமரத்திற்குச் சமமானர். ஒருசா
மிகையாயிலும், மூச்சுவிடாமலும், உணர்வடையாம
லும், தேகத்தில் வியர்வுளுமுதும், கண்ணிரானலும்
தேவாகளுக்கண்டி தெளிவடைத்தாரோ இல்லையோவெ
ன்றஞ்சும்படி. திருக்கைகளும், திருவடிகளும், அசை
யாமலும் கருணையாற்றிருக்கை சாகையால் உயிர்மாத்தி
ரம் பிரியாமலிருந்தார். இப்படி மியசனப்படுகின்ற ஸ்ரீ
ராமமூர்த்தியைத் தாங்குவா ரொருவருமில்லை. இளைய
பெருமானைத் தழுவி மீளாத்துக்கொண்டு நடுங்கின்றகை
களால் மீளிப்பமிழ்ந்து வாங்குவாருமோருவருமில்லை
சொல்லால் தேறுதலே சொல்லுவாருமில்லை, இதேக்க
ளாயுள்ளவர்களெல்லாரும் மாண்டோரும் விட்டார்கள்.
துகையால் தளியான ஸ்ரீராமரை யார் 'லுபத்திக்க வ
லலவர்கள். வலக்கங்களில் சுழற்றில்லாமையால்தங்கள்
ாயகனைக்காணாமல் தேடித்தேடித் திரிகின்ற செவக்த
கண்களையுடைய சாகஷேனரும், மினங்கேக்கண்டி சந்
தோகக்கொண்டி திரிகின்ற பேர்களுட்டங்களையும், ந
கிகளுடையபத்திகளும் அல்லாமல்லேறொருவருமகள
த்திலே மில்லாமல்தாம்மாதிரமே தனியாய கின்றார்.
தேவலோக விந்திரனெல்லாம் தங்கள் வயிற்றைப்பிளை
துகொண்டி அழுகின்றகண்ணிரைச் சோதுமாரியைப்
போலச் சொரிந்தார்கள். தேவாகளெல்லாரு சேர்ந்த
தார்கள். மற்ற அசாசரர்களும், இரக்குமுற்றன. இவை
களெல்லாம் ஞானசாயகரான ஸ்ரீராமருடைய திருமே
னியோடதலா விப்படித் தக்கப்பட்டதுகள். மூல்தாம
ரைப்புஷ்பத்தி லேழுந்தருளியிருக்கிறதே சிருஷ்டி கர்த
தாவாகிய பிரம்மதேவருக்கும், மூன்றுகண்களையுடை
ச சங்கரமூர்த்திக்கும், ஸ்ரீராமரிடத்தின்ன அன்பாலதி
ருமுகங்களுதி ஒளியிழந்துபோகுமேயாலும் மற்றதேவ
தைகளுக்குச் சம்பவித்தகத்தைச் சொல்லவேண்டிய
தேன்ன! லவாமிகளும் பகை யானவர்களும், பாவமும்,
அவரிடத்திலுள்ள பதிவால் அழுது விட்டதுகள். அ
தேது ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், சற்றுளர்வடைத்து சுவாச
மிழிட்டெதிருக்கண்களை விழித்துத் தமது திருக்கும்பி
யாரை புன்பார்த்து கம்முடைய தம்பி பரமபதம் அ
டைந்தான். இவித்திரும்பமாட்டான் என்று மனம் பு
முங்கிபுண்ணிலேகொடம்பைக்கொஞ்சத்தினுப்போலத்து
னைமுற்றப் புலம்பத்தொடங்கினர்.

க வி.

கல்தனிறத்தான்யாலுமிருக்தேலுகெல்லாம்.....*
தத்தனென்னுயிர்கொண்டைதவிர்த்தேற்றமியில்லேன்
உய்த்துமிருந்தாய்நீயெனின்றேனுனைதரனேன்.....
வந்தனையாவரத்தனேனாவதுயிவாழேன்.....(க)
தாயேயேதக்தையுரியேதவரியே.....*
தேயோரியேதம்பியுரியேதிருரியே.....*
பேரியோரின்றுயென்னேயெக்காய்புகழ்பாராய்.....*
நீயோயாருன்னினுஞெஞ்சம்வலியேனே.....(உ)

ஊருமின்றபுன்னுடையாய்பாதுகிரானேன்.....*
துறுயின்நேனுயிகமக்தேனுழிஇன்றேன்.....*
சதேயின்னுறாய்நிலமுய்வேனிருகூறும்.....*
ருருகெஞ்சம்பற்றெனைனன்றேகெடுவேனே.....(க)
பதிலுங்காலம்பத்தெனேலுமுபடாகனத்.....*
தயில்லின்றேனுக்கவனைகல்லையோரதாய.....*
வெயிலென்னுன்னுயின்முதன்ர்த்தேமெலிவெய்த்த...*
நுயில்லின்றுயோயின்றியுறக்கர்துவாயோ.....(ச)
அயிரஞ்சுமாரியுமொன்றேயெதுமசெல்.....*
பயிரவேலேப்பாதகனேற்குப்பரிவுண்டோ.....*
செயிரோனில்லாவுன்னையிறத்துநிலின்றேன்.....*
உயிரோதானுயோநினியன்றேதுணையா.....(ஞ)
வேன்விச்சேலில்லுயிதுத்தேசர்விடம்மர்.....*
வாழ்விக்கும்மென்றெனைவினைன்றுன்னேலுவிதித்த
சூழ்வித்தென்னேசுற்றினரோடுகெடுவித்தேன்.....(ட)
காழுவித்தேனுவித்தினகேடுக்குவித்தேன்.....(ச)
மண்மேலவத்தகாதலினிமாதாழுதலோர்க்கும்.....*
புன்மேல்லவத்தநீசர்துன்பம்புரிந்தேன்.....*
பெண்மேல்லனித்தாலினிப்பேதைகள்பெற்றேன்.....*
எண்மேல்லவத்தேனெடிதுயர்ந்தாள்குரனெனிலேனே(ண)
மாண்டாய்போய்தெனுரபோதருமிர்வாழேன்.....*
ஆண்டானல்லனுனிலமக்கோபரனல்லன்.....(ண)
தூன்டாரெல்லாம்பொன்றுவர் தும்பம் பொறையாற்று.
வேண்டாவோகானல்லமுஞ்சிமெலியற்றல்.....(ஏ)
அறக்காப்பக்கைகற்றமும்தும்மெனேயல்லால்.....*
மறக்தாயொன்றுமெய்மறவாதாய்டவ்வத்து.....*
பிறக்தாயென்னைப்பின்புதொடர்ந்தாயபின்னாத்தும்...*
இறக்தாயுன்னைக்கண்டுமிருந்தேனெனியேறே.....(ஈ)
சான்றோர்மாறைத்தக்கவைக்கன்றைதட்.....*
துன்றோர்சொலுதல்லறமன்றுனைசமாறும்.....*
மூன்றுலகின்றுபேருலகொன்றுமுடியாவேல்.....*
தோன்றுவோவென்னில்லவிபீரத்தொழில்மாச ... (ஐ)
வேலைப்பள்ளக்குண்டகழிக்குமனிராதிரும்.....*
காலிற்செல்லுகாகமனிக்குங்கரணுக்கும்.....*
மூலப்பொத்தலெற்றமரத்தேற்றுதலுக்கும்.....*
வாலிக்கும்மேயகினவோவென்னவியேம்மா.....(கை)
இருக்தேனுனிச்சிரித்தேமுதலாய.....*
பெருக்தேசாவாள்கொன்றுனைக்கப்பெறுவேனே....*
மருக்தேயேகொல்லுதியென்றும்வலிகொண்டேன்..*
பொருக்தேனுனிப்பொய்ப்பிரிவிக்கும்பொலைவஞ்சேலை
மாதாவந்தன்றமுதமேனாரையோரும்.....*
எனதுசோவென்னுதனக்கேதினைனாரைத்..... ....*
தாதாயர்களைச்சாலநினைத்தென்றாகாணப்.....*
போதாலையாபொன்முடிபொலிவோப்பினிக்க....(கூ)
பரதமுமுற்றம்கற்றியபோதுமடங்கினலென்.....*
கரதமுமுற்றம்போதுடன்தேதுடனலென்.....*
நேசமுமற்றுஞ்செய்வனசெய்தேதினின்றேன்.....*
தேசமுமற்றென்சொற்றலத்தைத்தெரியாதோ...(கூ)
கொற்றேனல்நேனிடனுலுக்குருமரனும்.....*
முற்றக்கோசெல்வம்யான்முடியாதேமுடிந்தேன்.....*

பழுதேனன்றேபெரும்மைகுழுக்குப்பழிபெற்றேன்.....*
ஒழுத்தேனல்தேலென்புகழ்காளேபுனர்வற்றேன்.(ஏ)

என்பது.—என்பிதாவைய தசரதமஹாராஜனிடத்தா
ல் அப்போதே இறவாமலிருந்தேன், லோகமெல்லாவற்
றையும் பரதனுக்குக்கொடுத்துவிட்டேன், இவ்விதோ
ன்னவேண்டியதையுந் தவிர்த்துபோனேன், யான் தனி
மையிருக்கமாட்டேன், நீ பிழைத்திருக்கிறுயே வென்றி
ருந்தேன், இப்போ தெனக்குத் தனியாக வார்த்தை
சொல்லாசொருவருமில்லை. அப்பா, லட்சுமண ! வ
துவிட்டேன் வந்துவிட்டேன். இண் காதனுயிருடன் வா
முமாட்டேன், எனக்குத்தாயுமில்லை! தகப்பனுமில்லை!
நன்செய்யும் நலமும் நீயே ! எண்ணினேயும்நீயே ! எ
னகருத்தையும் நீயே ? என்னுள்ளனியுமும் நீயே ! அப்
படியாயிருந்த நீ என்னை நீக்கிவிட்டுப்போய்விட்டாயே
புகழையும் கினைத்தாயில்லையே ! நீமாத்திரமோ எனனை
விட்டுபிரிந்துசென்றவன், உன்னோடிட்டுபிறந்திருக்க, உன்னை
க்காட்டிலும் என் மெஞ்சுவலிமையுள்ளதே ! அப்பா !
தம்பி ! சத்தம் ஊரிலிறபுள்ளுலைய உள்ளத்தில்
உயிரைக்காணேன்றில்லையப்படனேஉனைப்பெ
றுத்துக்கொண்டி அழுகிறேனே ! அப்பா, புருஷனி
றமே ! காவின்னும் பிழைத்தாலும் பிழைத்திருப்பே
ன் அல்லவா ! ஆ! கெடுவேன். இருபதினாய்ப்பினப்பு
முதல் கெற்சையுடனாலனுக இருக்கின்றேனல்லவா ! ஆ
கெடுவேன். இக்தப்பிதனுலருகுமாக விசாரித்திரு
கின்ற காட்டில் எனக்குண்ணத்தக்க கந்தமூலபலாதிக
ளைக்கொண்டுவந்துகொடுத்துவிட்டு என்முன்னும்ல
வாமிகாரியாதலால் விருந்தின்டபாதுகீருப்பவனே !
எப்படிப்பட்டகலத்திலும் வெயிலென்று கரியம்லை
யாமலிருந்த நீ இப்போதுமனக்களர்ந்து, கேறுங்னே
த்து, நிதினைசெய்யின்குவே ? இன்னைவிக்கதினை
யையிட்டெடுத்திருக்கமாட்டாயோ ! வில்லைத்தோமா
மனதனும், உயிரும், ஒன்முமென்றைசான்றிசய்கன்னி
விடத்தில் விருந்தியாதகாலத்தில பாதகனுயிய என்
விடத்திலும் அன்புண்டாகுமோ ! வழுவிலா வடிவம
செய்வேனுவென்ற பாரதந்திர ஜ்ஞானத்தில் கொஞ்ச
மும்பிசகாது உன்னை நிழற்றும் உரிருடனே நிறின்றே
னே ! இப்போதுசான்றசிச்சயமான உயிரோ ! உனக்
கு உறவாயிருக்கின்றது. காலே உனக்குதவியாயிருக்கி
றேன்றன் தம்பி வந்தானுனு ? ஜனகராசாதானின் பாகத்
தில்தும

ந்தவரத்தின்படி முடியாமல் இதோ கான் முடிந்துபோகப் போகின்றேனே! நான் பொய்யை யல்லவோ சொன்னேன்! வாக்குப்பொய்யாத குபேராதிபரும் ஒரு பழியைச்சம்பாதித்துக்கொண்டேனே! உனர்வில்லாத நான் என்புகழை நானேகெடுத்துக்கொண்டேனில்லவா! என்று இவ்விதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஏக்கமுற்று, அழுது பெருமூச்சுவிட்டு மயிர்ப்பொங்கியிட்டானென்ன அறிவுடனே இந்திரியங்களெல்லாவற் றையும்படி இறந்துவிடுவனென்றுசொல்லித் தம்பியை யுடனே கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஒன்றும் ஆலோசியாமல் தன்னைமறந்து மூர்ச்சையாய்விட்டார். இப்படி மானுடிசேஷ்டிதராய்பூரீராமமூர்த்தியானவர்மூர்ச்சையடைந்ததை தேவர்களபார்த்துத் தங்கள் கண்களில் நீரைத்துளிகொண்டு அழுது அதிக துன்பமுற்று இவர்! யெவ்வாறுமுடியப்போகிறதோவென்றுகலேங்கிதழ்ந்து குவராதும்கிச்சயித்தறிகிறதற்கு எட்டாதபெரியவனே! எங்கள்பொருட்டல்லவோ இப்படிவருத்தப்படுகிறீர்.உனக்குத் துணைபுரிமுண்டோ என்று அதிக பரிவுடனே சொலலத் தொடங்கினார்கள்.

கவி.

உன்னேயுன்னபடியறியேமுலகையுன்ன றினறியேம், பின்னேயுறியேமுன்னறியே மிடையுமதியெம்பிறவையால், நின்னேவணங்கிவருத்த நெறியினிற்குமதுவல்லால், என்னேயடியேஞ்செயற்பாலதின்பமில்லோனே(க)

அரசகுலத்தையொழுத்தெமையும படிமையாக்கியருளாயென், நிரக்கவெம்மேற்கருணையினுவிளையாவருவமினையெய்நிப், புரக்குமன்னாகுடிபிறந்துபோற்கா மறத்தைப்புரைதிர்ப்பன், கரக்கன்றேகெமையமைக்குங்காட்டக்கடவாயோ.....(உ)

நன்றெம்மிக்கண்டிடைத்தளிப்பானிச்சையாகரித்தி றந்தாய், மூன்றுமுலகத்துயர்தித்தியென்னுமசையுய்க்கின்றேம், ஏன்றமறந்தோமவனல்லனென் மனிசனென்னே நிமாயம், பொன்றதில்லையாருடையாய்பொய்யும் புகலப்புக்காயோ.....(ங)

அண்டம்பலவுமனைத்துயிருமகத்தம்புற்றுமுளவாக்கி, உண்டுமிழும்முனாந்திடந்து முன்னுய்ந்தமுனேயாகில், கொண்டிலம்பிதன்னாவி னுலகமையக்கடியற்றில், பண்டுநின்றமைமைக்கின்ற படியையொருவாய்பரமேட்டி.....(ச)

அன்பலவினையாட்டதுவேவு முன்னேத்துன்பத்தொடர்வின்மை, இன்புலவியாட்டாமெனினுமையாதேருக்கிடமுற்றில், அன்புதிலையுமருள்வினையும்நிலவினியமலை யெல்லாம், முன்புபின்புறவில்லாய் முடித்தாலன்றிமுடியாவால்.....(ஞ)

வருவாய்போலவராதாய் வந்தாயென்றுமனங்களிப்ப, வெருவாயிருந்தேசீடையேதுஞ்சம்பினேயுமெதிர்வின்றேம், கருவாயதிக்குக்காசுகாண்ணே கியேயிதனிக்காசோபாபோல், திருவாய்மார்பின்மானவையைமாத்தீர்க்கத்தீருமோ.....(ட)

அம்பரீடற்குருளியதுமையர்மகளுக்களித்ததுவும், எமிராவேயெமக்கின்று பயந்தாயென்றேயேழுலவேம், வெம்புதுயரதீயுழக்கலெனிகாணுதுமெவிகின்றேம், தம்பிதனிவாசிதிகனத்தனிச் தெம்முணர்வைத்தாராயோ

என்பன.—இன்பமும் துன்பமுமில்லாத ஸ்வாமி! ஸ்ரீராமபிரானே உம்முடைய யதார்த்த ஸ்வரூபலக்ஷணங்களை காங்களின்னபடியென்றறியமாட்டோம் இக்லோக ஸ்வபாவத்தையும்நின்னவாறுசிருஷ்டிதென்றுஅறியமாட்டோம், உமக்கு அந்தம் திதிவென்றமறியோம்முதல் இது வென்றுமறியோம் கினைவுக்னலிலேகைமயென்றறியோம், இவையாதும்தோன்றுமல் உம்மைனைக்கிர் ரியமித்தவழியில்நிற்பதேயல்லாமல்அழ.பேக்கின்றே வர்விஷயத்திற்செய்யத்தக்கவைகளும் உண்டோ! ராட சசமஸ்தத்தைக்கனையத்து, எங்களேத் தேவாதிதேவருக்கு அதமையாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றுநாங் கள்யாசிக்க, எங்கள்மீதருளேகொண்டு தேவர் பெருமைக்குப்போதாத இந்மனிதத் திருமெனியைத்திருவு எங்கொண்டு லோகரக்ஷணார்த்தஞ்செய்கின்ற சாதுவமி சத்தில்திருவவதரித்தலுக்கு தர்மம்நைக்குற்றமாகு லேயிதுக்க அல்லவோ? அதைஒழித்துவிட்டெம்முடை யதெமையத்தை அடியேங்களுக்குக்காட்டலாகுமோ! எங்களேயெல்லாஞ்சிருஷ்டித்து எங்கள்முன்பாகவெ ல்லாம் கீக்கி ரக்ஷிக்குமபடி இக்கமும்ம ராஜ் நெறு த்தில்வகரித்தபடியால் குலக்கமத்தியபாதனென்றி மூன்றுலோகத்தார்களுடைய தன்பங்களேயும் கீக்குவி சென்னும் ஆசையற்றிருக்கின்றேம், உம்மைத்தக்கித்த ம் பூர்வத்தில் மகமேரு சிகரத்தில் வாசத்தைக்கையசெ ய்த அந்தச் சட்குணிய பரம்பிரமமல்ல இவர் மனித னென்ற மதத்தினேக்குமபடி செய்கின்ற இந்த மாய த்தைப் போன்றது ஒன்றுமில்லை, எங்க வாண்டவனே இப்படிப் பட்டபொய் சொல்லவும்எருக்குமனிதோ! பல்லாயிரகோடிஅண்டங்களேயும் அவைகளுக்குன் வரி கங்கின்ற வல்லாதிலகோடிகளும், உளரும், புறத்தும் உண்டாகி அவைகளேயெல்லாம் உண்டும், உயிர்த்தும், அளும்தும், மொக்கும், அவைகளுக்குள்ளும்புறத்திலும் நிறைந்தவரா யிருக்கொண்டு சிலம்பியானது தன்வா யிலுண்டாகும்நூலிலை ஆரும்படிக் கூடுகட்டிஉற்போ லை முன்னதும், பின்னதும், இருந்முக்கின்ற தொழிலே நிக்கர்த்தபரமாகமூர்த்தியே, தேவரீரே விபரீட்டா த்தன்பத்தை அங்கீகரித்தபோதிலும், தேவரை அந் த்தன்பந்தொடருமோ, தேவரீர் சங்தோஷ விசையாகி டாக அங்கீகரித்தீரே யாயினும், அஜ்ஞர்களாகிய எங கருக்கு அந்தத்தன்பமவரும், அப்பிரகாரம் எங்கள்கள் அடங்கிப் பக்தியுண்டாகும், அன்னியர்களிடத்திற்செ வுண்டாகும், ஞானமுண்டாகும், அவைபெருமை மிகப் பு இருப்பு பற்ற ஆயிரு- துயிலகம் கலங்கிலாதவரே, தேவரீரல் கீங்கிலாத அல்லாமல் தாமே மூடிவைடய மாட்டாதுகள். இதனிலோகத்தில் வர்துவிடுவர் என்ற எங்களே கினேக்குமபடிச்செய்து பரமபதத்தி லெழுந்த குளி யிருக்கின்றவரே! தேவரீர் எங்களுக்கு ரக்ஷகராக வந்திதென்ற மனது சங்தோஷிக்கும்படி நிப்பபரகளா யிருக்தோம், அப்படியிருக்க நிமத்தினில துன்பத்தைக

காட்டி எங்கள்மனது நிலையாமல் வருத்தப்படுகின்றே ம், எங்களரணமாய் ரக்ஷிக்கின்ற ஆதாரமே, தேவரீ சே இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை நீக்காவிட்டால் பெரிய நிராட்டியா செழுந்தருளியிருக்கின்றமார்பையுடைய சக்கரதாண பூரிபபபதியே! தேவரால் பூட்டப்பட்டமரையானது அழபேக்களால் நீக்க நீயக் கூடியதாகுமோ! வேறு சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரே! தருவா கருளினவரல் அம்பரீஷ ராஜரிஷிக்கு கேரிட்டதுன்பத்தைநீக்கி ரட்சித்ததும், பிரம்தேவபுத்திரராகிய பராசரருக்கு அந்தப்பிரமஞல் கேரிட்டசாபத்தைநீக்கி ரட்சித்தருளும்பேல ரட்சகத்தை எங்கள்நிமித்தமாகவே எங்களுக்கின் ன்று அருளிச்செய்திருன்று சங்தோஷித் திருந்தோம், தேவரீர்இல்லாவது கொடுத்துயரத்தில் வருத்துகிறபடியா ல் எங்களுக்குண்டாகிய துன்பம் நிமிஷமல் வருத்தப் படுகிறோம், ராமராதிருக்குத்தெரியாமலெழுந்தருளின ஸ்வாமி! தேவரீர் இந்த மாயத்தைநீக்கி எங்களுக்கு அ நிவைக் கிருபைசெய்யாமலிடாரே! என்று இப்படிப்ப லவாருகச் சொல்லிப் பிரஹ்மை குத்திரேஷ்டிரி இ லையாரட்டமுடைய தேவர்களெல்லாம் துக்கமய டார்கள். தாம் பூர்வநிச்மானத் திருவுள்ளத்தின்படி அ ம்பத்தையடையத்தக்க மனுஷாவதாரத்திற் கிசைவாக ஆன்மபெருக்கத்தின் பொருட்டே ஸ்வாமியும், மரண மூர்ச்சையாய்விட்டார். அற்பர்களான ராக்ஷதர் குலர் கள் ராவணனிடத்திற்கு ஓட்டமாய் ஓடிவின்றார்கள். ரா வண னிவர்களேப்பார்த்து எங்கேவந்திர்கள் ஜாதர்களே யென்றுகேட்க, அப்போது ராக்ஷதஜாதர்கள் ஐயா! பி தாதாபலங்கேள்வரா! பகைத்துச்செய்கின்ற போர்க்களத்தில் உன்னுடையபுருமான் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் ஜனகபு ரும்பாணங்களால் வானரர்களும் வானரவீரர்களும் பூமியில் பிறக்தமடிய ஸ்ரீராமனுக்குத் தம்பியாக வந்த னனுமிறக்க அந்தத்துக்கத்தைக்கண்டு அதிக விபரீத மடைந்து அந்த பரீராமனுமடிக்துபோயவிட்டான். உ ன் பகை இன்றோடு முடிக்துவிட்டதைபா என்று கொ ன்னர்கள்.

பிரகஸ்தன்வதைப்படலம் - முற்றிற்று.

சானகிகளன்காண் படலம்.

தர்மமார்க்க சீலனை ராவணன் இந்த சமாச்சாரத் தைக்கேட்டு தூதர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்க ளென் ற நம்பிக்கையால் பொங்கமாய்மிகோக்த சந்தோஷ நி த்தனுகி, அவர்களுக்கு அதிகமதிகன் ஆசைகிறைவும்படி யாகக்கொடுத்து கமக்கு நெயமுண்டாயிற்றென்று கா ரமுமுனுக்குத் தெரியும்படியாகவும் என்னையிட்டு மு ற்றும்படியாகவும்சொல்லி யானேமேல்முகசையைச் செ ய்யுங்களென்று நியமித்தான். அந்தப்பிரகாரமாகவே அ வர்கள்நடப்பிக்க மறுபடியும் ராவணன் மருத்தனென்கி ன்ற ராக்ஷசனே யழைத்து அடா! மருத்தனே! நீ கெ ம்மாயோடி ரணக்களத்தில் மடிந்துகிடக்கின்ற ராக்ஷ சவீரர்கள் எல்லாரையும்பொறுத்தி எடுத்துக்க டவிலெறிந்துவிடு இந்தக்காரியம் உன்மனதிற்கேய

ல்லாமல் வேறுருவாறிக்தால் உன்தலையை வெட்டிவி டுவேன், முதலிலென்காரியத்தைச் செய்துகடவாயென் று அனுப்ப, அவன்போய் ராக்ஷசர்களுடைய உடல் களேயெல்லாம் எடுத்துக்கடலில் எறிந்துவிட்டான். பி ரு நிராட்டியாரைப் புஷ்பகவிமானத்தி லேற்றிக் கொண்டுபோய் மனிதருக்கும், சா பவித்த செய்கைகளெல்லாம் காட்டுங்கள் அப்படி தன தா கண்களால் பார்த்தாலல்லாமல் கன்மனதிலாக மாட்டாது கொன்றுபோக்களென்று நி யிக்க, ராக்ஷசஸ்திரிகளெல்லாம்கூடாலாரித்துக்கொ ண்டு வரும்படியாகச் நிராட்டியாரைப்பெரும்போ ர்க்களத்திலிகொன்றுபோட்டசெர்த்தார்கள். அப்போது பூரீராமமூர்த்தியின் திருமெனியையேயல்லாமல் வேறு ருவரையும்பாராத நிராட்டியார் தனக்களத்தைத் மது திருக்கண்களால்கண்டார். விதாபம்பண்ணினால் ர்களேப்பேலத் தேகமும், அழிவும், களைமும், சோர் க்கு தாமரைப்புஷ்பமானது அகினியில் விழுந்தபோ து எப்படி போய்விடுமோ! அப்படியே தன்பமை ந்து எரிக்கமட்டாதவராயினிட்டார். நிராட்டியார் அ டைந்த பெருந்தகமானது லோகத்திலெல்லாவற்றை யுங்காட்டிலும் அதிகமாரும் அல்லவோ!

கவி.

மன்கையழுதுமொழைடி மயில்களழுதார்மழலை யோன், பன்னிலுரையுங்குயிலுதான்பதுமத்திருத்தமா தழுதாள், கன்கையழுதாமுமட்டை யழுதாலகமலத்த டங்ணன், தன்கையழுதாளிராங்காதவரக்கிமாருக்கா மழுதார்.....(க)

கினேப்புமுயிப்பும்கித்தனே கிராற்றெனித்துகெடும் பொழுதில், இனத்தினாக்கள்மடவார்க. ளெனித்தாருயி வர்கேதங்கினள், கனத்தினிறத்தான்றனேப்பெயர்த்துங்க ள்டாள்காயகேக்கமலத்தால், தினத்தினேப்பாளெனக்க ள்னேச் சிதைதருக்காயோன்மொழினுள்.....(உ)

அடித்தான்முலேல்லயிலேத்தா னழுதாபெழுத தானலல்விழுக்க, கொடித்தாளென்ன மெய்சருண்டா ன் கொதிக்தான்பதைத்தான்ருலேவற்முள், மடித்தான் மீன்போலுயிர்சுப்பச் சோர்த்தானழன்முன்னிலை குழ்த்தாலெனாயுமீசோதிம் குழைத்தானுழைத்தான்கு பிலன்னன்.....(ங)

விழுந்தான்புரன்டானருட்டமுழுதும் வியத்தானைய த்தான்வெனும்பினன், எழுந்தானிருந்தான்மலர்க்கரத் தை நெரித்தான்றித்தாவேங்கினன். கொழுந்தாவெல் முனேயோத்தியர்கம்கோவேயென்முவெல்வலுகும், கெ ழுந்தானரசேயோவென்முன் சோர்ந்தானரற்முதெரி டங்கினன்.....(ச)

ரவை.

உறமேவுமாகாத லுலக்குடையார்.....
புறமேதுமிலா சொறிபூண்முலேயார்.....
மறமேபுரிவார் வசமாயினரோ.....
அறமேகொடியா மிதுவோவருடான்.....(ஞ)

முதியாருணர்வேத மோதித்தலால்.....*
கதியேபுரியார் குயர்காணுறியே.....*
மதியேன்மதியே னினைவாய்மையிலாய்.....*
விதியேசொடியாய் வினையாரதியோ.....(சு)
கொடியேனிவைதான் மிலனென்னுயிர்கேசன்.....*
முடியாதமனே முறையோமுறையோ.....*
விடியாவிருள்வா யெனேவிதினையோ.....*
அடியேனுயிரே யருணையகனே.....(ரு)
என்னுமையோ டெமிருந்தருளின்.....*
புன்னுகியமேனி பொருந்திடவோ.....*
மன்னேயுமுதே கருணுகரனே.....(அ)
மேவிக்கனன்முன் மிலேத்தலையேன்.....*
பாவிக்கைபிடித் தபண்ணவலின்.....*
ஆவிக்கொருசேசன் வரவோலைவாழ்.....*
தேவிக்கமுதே மறைவின்றெளிவே.....(க)
உய்யாரையரோ சலிதன்னுயரோ.....*
ஐயாவினையோ குயிர்வாழலரால்.....*
மெய்யேயினையென வின்னித்தகொடும்.....*
கையேயிருந்த் திதுவோகனியே.....(ம)
கனையாணகரி தவிர்வாயெனையம.....*
வனையாதுதொடர்ந் தொருமானமுதலப்.....*
புனையாடியகாடி புகுந்துடனே.....*
பனையாடியவர பரிவேதுமிலேன்.....(ங)
இன்றிலையே மிதமில்லைடமான்.....*
அன்றியெனவும் பரிவோடடியேன்.....*
கின்றிவதுகின்னே கெடிந்செருவில்.....*
கொன்றிவதொதிமை குறித்தனினை.....(ஙு)
மேதாவினையேசப் விதியார்வினையால்.....*
பேதாரெறியேம் மொடியோதுதுகள்.....*
மூதாளவன்முன்னர் முடித்திடெனும்.....*
மாதாவுனரின் வழிநின்றனையோ.....(ஙூ)
பூவந்தனிருத் தகைபொந்தினைமேல்.....*
கோவுக்கயிலத் தருவரய்கொடியாய்.....*
எவின்றலைவந் தனிருங்கினைவின்.....*
மேவுங்குளிர்மெல் லணைமெவினையோ.....(ஙசு)
கெய்பசர்பெருவெள்ளி நிரப்பகெடுத் .....*
செய்பசர்புனலுடி திருத்தியரல்.....*
மெய்பாயெவர் சகமும்விதியும்.....*
பொய்பானவெள்ளெனி பொருந்துதலால்.....(ஙஞ)
மருவாள்வரினும் மினவாமனுங்.....*
டமுலேவினிவெள் நிடாரிடகான்.....*
விழுவேனவன்மேனிவின்மீதிலெனை.....*
எழுவானிலைக் கியெம்மினைசல்.....(ஙசு)

எனபன.—இராமபிரானுடைய ரதத்தைப் போது தேவிலோகத்திலுள்ள மயில்கள்போன்ற மின்னிகளெல்லாம் அழுதார்கள். பருவவயதுள்ள விருஷபவாகனருடைய ராணி சாம்பவிஸ்ரீர்த்தினி; இடதுபாகத்தி விருக்கின்ற குயில் மொழியையுடைய பார்வதிதேவியும் அழுதாள். தாமரை புஷ்பவாசினியாகிய லக்ஷ்மிதேவியும் அழுதாள். நீ

னாதேவியும் அழுதாள். சாவித்திதேவியும் அழுதாள். செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையுடைய விந்துமதியின் தங்கையென்னும் சுர்காதேவியும் அழுதாள். கொஞ்சமும் இரக்கமடையாதராக்ஷஸஸ்திரீகளும் அழுதார்கள். அதிவும்உயிரும்நீங்கியிருர்ச்சையுள்ள இராபிரட்டியைக் கட்டமரம்போல காவலாகவுள்ள ராக்ஷஸஸ்திரீகளெல்லாம் கண்ணிரெனித்து வெருகோம்மைகளும் சைத்துயோபசாரஞ்செய்து கலையாத்தி மூர்ச்சைதெளிந்து வாரிவெதெதபேருதேதாபிராட்டியார் மூர்ச்சை நீங்கி மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானை மறுபடியும்பார்த்து சேர்கண்டையைத் தாமரைபால் கோபங்கொண்டு மொதிபுவறறிறதுபோலத் தம திருக்கண்களைத் திருச்சங்களால் அறைந்துகொண்டும், ஸ்தனங்களின்மீது அடித்துக்கொண்டும் வயிற்றை பிளைகளும், அழுதுல்வாயினுத்தொழுது அக்கினியில்விழுந்த பூங்கொடியைப்போல உடல் குழைத்து மனம்புழுங்கிப் பலதத்து, குலைத்து, நடுவெய்தி, மீனைப் போல மயங்கிச்சோர்ந்து வுயுன்று முன்னி அதை வருத்தமுற்று உயிர்வாழ்வதைகளைவே உதைத் தாதலிலர். அந்தப்புஷ்பகவிமானத்தில்மீது நிலவென்று விருந்தார் இவ்விவென்றபுரண்டார். தேனுமெல்லாம் வெயர்த்தார். மெய்மறந்தார். வெதும்பினர், மயபடியு மேழுந்தார், உட்கார்ந்தார். தாமரா மலர்போன்ற கைகளைக் தித்துக்கொண்டார். நிசித்தார். அழுதார் ஓ! கொழுகே யென்றார். ஆயோத்திகரத்துள்ளவர்களுடைய கோமானெயென்றார். சுவர்க்கமத்திய பாதாள வாசிகளெல்லாம் வலங்குந் திருவடித் தாமரைகளையுடைய ஆண்டவனெயென்றார். மூர்ச்சையாஞர்.'ஒப்பணைசொல்லிக்கொண்டி அழத்தொடங்கினர். உன்விடத்திலே வழுவியான காதல்கொண்டிருக்காரே லேழோடத்தில் சயனிக்கமாட்டாரே ஐயோ ? பாவி ! சீதையே ! இப்படி அகம்மாகமாயிருக்க நீ இப்போது பாபிருத்தியதேகங்களுக்கு இயல்பாய் நடத்திக்கொண்டிருக்கின்றவர்களைபோல ராக்ஷஸர்கள் வசத்திலே சேர்த்துவிட்டாய். ஐயோ ! தர்மதேவதையே நீயுன் கொணைசெய்ய எற்பட்டவே இதுதானே உன்னே கான் கம்பிரிருந்த எனக்குச் செய்த கிருபை பெரியோர்களுடைய வரலாற்றையும் வேதகிரமத்தையுமேயல்லாமல் வேதகதியை உடையவர கனல்லாத என்னிலோ தன்பப்பத்தவர்தாய் விதியே சத்தியமா யினி உன்னைகான் கம்பமாட்டேன். கம்பமாட்டேன். நீ கொணைமையைக் கொண்டிருக்கின்றபடி, அப்படிக்கில்லாமல் ஏன்னா மனதைச் சோதிக்க விரையாதிகின்றபோ ! ஐயோ ! யமதர்மராஜனே ! அதிக பாபிஷ்டியான காளிதாஸ் பதங்குறையைப் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டேன்னனுமோக்கொண்டிபோ உனக்கு இது முறையாகுமா ! முறையாகுமா ! ஆடியேனுடைய பிராணதாதமே ! ஓ ! திருபாற்றிபே ! விடியாத திருவில் என்னே ஊட்பறித்திவிட்டீரோ ! அடியேன் மிருந்த ஆசையுடனே இதுவரையிருந்து மென்பிராணனிடியாலை காத்திருந்தது. இப்போது தேவரீர் உடைத்தாயிருந்தி

ன்ற புண்ணனிருமேனியையணக்கத்தில்வந்துசேரு ம்படியாகத்தானே! பூலோகத்தவர்களுடையபிரானல் தானமாயிருக்கின்றவரே! கவர்க்கலோக வாசிகளுக்குச் சக்தியாயிருக்கின்றவரே! அடியேனுடையநேத்திரஸ்தானமானவரே! தேவாமுதமானவரே? கருணுமூர்த்தியே! மிதிலாபுரிய அடைக்கு அக்கினிசாக்ஷியாகப் பாணிபா ரிய அடியேனுடைய கையைத் தேவரீர்பற்றினது தேவரீருடைய பிரானனுக்கிப்படிப்பட்ட பொல்லாங்குவரத்தானே! தாமரசபுஷ்பத்தில்வசிக்கின்ற ஜெயலக்ஷ்மியாகரே! வேதபிரதிபாத்தியவஸ்துவே! தேவரீருடைய்மாதாவாகியகௌசல்லியாதேவியானவர் இனிமெழுக்பாரிற்றில்லை.அதுபோலவேயினியவர்களுமுயிர்வா முமாட்டார்கள்உன்னபடிஇப்படிப்பட்ட செய்கைகளை யுலபிக்கவேண்டுமென்றுகொமையையுடையவனரதி ங்கைகேயிஜுடையஎண்ணமிருந்தோ மதத்தவாகைக் கெரப்பாயில்வர்மீஅந்தக்கைகேயிஉம்மைகராளுகை யைவிட்டிலிடென்றுமாத்திரமேயிதுத்தாதுசொல்லா மல்மன்னன்முதலானமிருக்கவெல்லாம்பற்றியெரியும் படியான காட்டிலேவைத்து உம்மோடு எதிர்த்துவந்த லக்ஷ்மணமுதலானவர்களைக்கொன்று ஜெயம்பெற்றவா மி ! அடியேனுக்கு என்னவும் அன்பில்லாமல்போய் விட்டதே ! காட்டினிடத்திலவர்க் வந்தமுன்ன மானி ப்பார்த்து, என்பிராணபூமான நாயகரே ! இன்றையதினம் இந்தமானேபிடித்து எனக்குத்தாரும், இது மற்ற வர்கள் வளர்கிறமானே ஒத்ததன்று. ஆதலால் அபூர்வ மாயிய இந்தமானே எனக்குக் காருமென்று வருத்தத் தோடு தேவருடைய அடியாளையிலகாண்பிடிவாதஞ்செ ய்துகின்றது இந்த உயுத்தகளத்திலே உம்மைக்கொலை புண்ணச் செய்வதாகிய நிலையைக் குறித்துதானே! ஐயா, அதிதயுத்திமானுன இலையபெருமானே! நீர்ஜந்து வினையாலே, நடக்கிறதற்கு போக்கியமில்லாத காட்டு வாழ்வில் எங்களுடனேவந்த காரணியில் உமதுதாயார் சு மித்திராதேவியார் அப்பாருமாமனே! உன்தமையனுக் கு ஏதேனுமிக்கட்டு கேடுமேயானல், உன் அண்ணனு க்கு மூன்றை உன்பிராணனே விட்டுயிடென்று அந்தரு பித்தாரே ! மாதாருவாக்கியப்படி அந்தக்கிரமத்தில்கின் ற முன்னேமாண்டுபோனீரோ! உம்முடையபிராதாவா ரிய பெருமானுக்கு நித்திராதன்பத்தின பொருட்டுப்பு ஜ்ஜியங்களும், தனிர்களுந்தொண்டிவக்கு கொடுப்பீரோ அப்படிப்பட்ட நீர் சதருருக்களுடைய கர்மையானபர னைக்கவிஞலே உண்டாயிய பயிசையின்மீது சயனித் துக்கொண்டீரோ ? ஓ சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரரே நெய்சொரிந்து வளர்த்தகை யாகங்களே அதிகமாகச் செய்து மீண்ட வயல்களுநிறைந்து நிறைந்திருக்கின்ற அ யோத்தியாகாட்டை ரகதிக்கும்படியான நீர் அடியோ டையபோகிரைக்கொட்ட படியிருலே வேதமார்க்கமு ம் ஜனினிலைமையும் பொய்யாய்விட்டதுகள். என்றன க்கப்பட்டி கர்மையான வாளாயுதத்தினுலும், மினவு ண்மாட்டாத மனதையுடையவனாக அழுகின்றேன் நினி கான் என்னுக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்ளும்படி ஸ்வா

மியின் திருமேனியின்மீது விழப்போகின்றேனென்று றப்பட்ட சீதாபிராட்டியாரைத் திசடையாளன் கடி த்துப் பக்கத்தில் சூழ்ந்துநிற்கின்ற வக்கிரதக்கனே யு டையவர்களான ராக்ஷஸஸ்திரீகள் அயர்ந்திருக்கின்ற சமயம்பார்த்துச் சந்திரப்பிரபிணிமைபோன்ற சீதாபிராட் டியாரை வாரியெடுத்துக் கட்டிச்சேர்த்தும் பிடித்துக் கொண் டிருக்கின்றவளைப்போலப் பிராட்டியாருடைய திருச்செவியைக்கிட்டி ராவணன் முவ்வுலகமாகரமாயாவினை அனுப்பினதிதத்தையும், மாயாஜனகனை புன் டசுவினைகையும் இக்ஷ்வாகுத்தை மறைத்துபோய் காகபா சத்தைவிட்டு கட்டினதையும், கட்டவிழ்த்துபோனதன் மையையும், அம்மாஜானகியிராட்டியே ! நீயலோசனை செய்து கினையாமலும், தூம்மமர்க்கர்களான இந்த ரா க்ஷஸர்கள்செய்து வருகின்ற பெருமாயங்களையெல்லாம் தெரியாமலும் விவேலே பிரானத்தியாகம் பண்ணித் கொள்ளும்படி கினைக்கலாகுமா : அம்மா அடியேன்தே வரீரிடத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்ட கனவுத னையும், தேவரீர்கண்ட சகுனங்களையும், உம்முடைய க ண்பையும், தண்டாயுதங்களும், வரளாயுதங்களும், உ டையவர்களாயிருக்கின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய பாப நிரு த்தியங்களையும், தர்மம்மந்தபரும், தேவதேவோத்தம ருமான ஸ்ரீரருக்தனருடைய. சௌரியபிரதாபத்தையு ம், நீர்மதக்துவிடவாமோ ! அம்மாநம்முடைய ஸ்வாமி க்கு இந்தச்சண்டாளர்கள் ஸ்யாலே மரணமும் உண் டாகுமோ ! அம்மா சக்கரதராள இந்த ஸ்வாமியினு டைய திருமேனியில் ஒருபாணமாவதுபட்டுப் புண்ணு ண்டாகா திருப்பதைத் தேவரீர் கானவில்லையோ ! இ னையபெருமானுடைய திருமுகமண்டலமானது இன்ன மும் பிரளயகாலருரிய மிம்பத்தைப்போலப் பிரகாசி கின்றபடியால் அவருடைய பிரானனுக் கினம்வக்தென் ன திருவுள்ள மயக்கவேண்டாம்மா ! மாகஜநிதை யான தாபிராட்டியாரே ! ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் மர ணமாயிருப்பாரேயானல் இக்கப்பிறவு லோகமுக் தி ய்க்துபோயிருக்கும். அதுமல்லாமல் சூரியனும் தி சைமாறித் தெற்குவடக்காய்கடப்பான். தெய்வம்பெர் ம்துவிடும். பிரம்மாவும் அவன்கிருஷ்டி உயிர்களுமெ ல்லாம் மாண்டுபோய்விடும். அவைகளெல்லா மிருக்கி ன்றபடியால் ஸ்ரீராம லட்சுமணர்களும் ஜீவந்தர்களாக வே யிருக்கின்றர்கள். தர்ம்மதேவதையும் இருக்கின்ற தம்மா, அம்மா தேவரீர் வரமாக அருளிய சிரஞ்சீவிப் பட்டவாயுபுத்திராகிய ஆஞ்சநேயருக்கு மோணமில் லையல்லவா ! அவருடைய பிரானனுக்கேதேனும் சல னமுண்டாலல் தேவரீருடைய கற்புநிலைக்கு மாசுபா ண்டாகும் அல்லவா ! சன்மை சிறப்புருக்கிருக்குமோ அம்மா, இவர்கள் மூர்ச்சையாகி யிருக்கின்றர்கள். அ து பிரம்மாஸ்திரத்தின் செய்கையாகுமம்மா, அது இ தோ நீங்கிவிடப்போகின்றது. தேவர்களுடையனன்னை மூக் நவலிப்போகுமோ ! தேவர்களெல்லாம் தங்கள் சொன்னமயகாமலங்களைச் சிதின்மேற்கூப்பிக்கொண் டி திருமூர்த்திகளைக்கண்டா லெப்படிப்பயபக்தி சித்

தையுடனே நிற்பார்களோ, அப்படியே இனியபெரு மானையும் ஸ்வாமியையும்கண்டு தோத்திரஞ் செய்தார் கள். மறுதினவிடியலிலே அதை படியேல் கண்ணுரக்க ண்டேனம்மா, நீர் பயப்படவேண்டாம். ஒரு தெய்வ நிதியில் கடலரிசெல்லாம் அடங்கியிருமேர், அதுபோலி க்க அற்பர்களிடத்தில் இத்தத்திலியபுருஷர்கள் அடங்கி யிருவர்களோ, அம்மா இன்னுமொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகின்றேன். மஹாலியபிலுவதவர்களையும், உயி ரில்லாதவர்களையும், இந்ததேவஸ்திரனம் பொருக்கமா ட்டாதம்மா, இந்தத் திருஷ்டாந்தத்திலுலே தெளிர்த்து க்கப்படாம விருக்கவேண்டுமம்மா, என்று நிர்சடை சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு முன் சக்தேஷித்தவ ரைப்போல ஆதார யிபஸ்பாயிருந்த சீதாபிராட்டியா ர கொஞ்சநு சோகம்நீங்கி உயிர்கொண்டுநிர்சடை ப்பார்த்து அம்மாவிதேஷணுடையவாறுடைய புத்திரியே ந் இதுவரைரிலுந் சொன்னவைகளெல்லாம் முன்னந்தவ முமல் சித்தித்ததை அனுபவமாயறிந்தபடியினுலே உன் னையேனக்கு ஆதாரகெய்வமாகக்கொண்டு இத்தனைக் காலம்பிழைத்திருந்தேன். அப்படியேயிருந்தும்தை யாத்தியிலாமலே யிருக்கின்றேனம்மாநிர்சடையே, சனைப்போது பெருமாகோப்பிரிதேரை, அன்றைக் கேமானமுள்ளாய்யிட்டது. என்னுடையவெட்கமெல் லாமும் நீங்கியிட்டேன். இல்லாஞுக் குரிய கன்மைகளை யும் ஸ்திரீகளனிர்திருக்கத்தக்க ஆபரணங்களையும், அ ன்றைக்கே கேடியிட்டேன். ஸ்ரீகோதண்டபாணியும் நீல மேகவண்ணருமான, என்னுடைய பிராணகாயகனை ம னுபடியும் பார்க்கலாமென்ற ஆசையானது தடித்தபடி யினுலே என்னுயிரை இத்தனைநாள் வைத்திருந்தேன். தர்ப்பலமான இந்தத்தேஹத்தை நீங்கியிருக்கிறது எனக்கொரு லக்ஷியமா என்று தாமசபுஷ்பத்தை நீக்கியிரி லியில்லாத் தவதரித்த சீதாபிராட்டியார் சொன்னர். அ ப்படி ஸ்ரீராமருடைய திருமேனியை நோக்கிக்கொண்டி ருக்கின்ற திருக்கண்களையுடைய ஜானகிபிராட்டியைரா கூச ஸ்திரீகளெலலா மிரண்டுபக்கத்திலும் கின்று நி ன்னிகைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு புஷ்பக விமானத் தைச்செலுத்தி எதார்த்தமான பிராணனே இந்தலோக த்தில் விட்டுவிட்டுப் பிரஜாக்காமாய் விதியைக்கடந்து போய்யான உடனே ஆகாசமார்க்கமாகக்கொண்டுபோகி ன்ற யமதூதர்களைப்போல ஆகாசவனத்திற்குப் போ னார்கள்.

சானகிமௌன்காண்படலம் முற்றிற்று.

மருத்திப்படலம்.

தோபிராட்டியார் போய்விட்டபிறகு, ஸ்ரீராமமூர்த்தி நியமித்தபடிக் கற்றமுல பலாதிகளைக் கொண்டுவந்தல காகரிபியான விபிஷணுழ்வான் அந்த ஆசார்யரோப் பர்ணசாலையில் வைத்துப்போட்டுத் தாம் ரணக்களத் திலிருந்து சேர்ந்து இந்த லோகங்களையெல்லாஞ் நிரு ஷ்டிக்கும்படியாய்ச செய்த பிரம்மாவினுடைய சாபம் பட்டு மாய்ந்தலர்களைப்போல புத்தஞ்செய்துகொண்டி ருந்த வானரவீரர்களெல்லாம் மாண்டுகிடக்கிறதைக்கண்டி விஷாதப்பட்டுக்கொண்டு சேதுபிலுவலைப்போலப் பித்தங் கொண்டுமயங்கி நடக்கவிதமொன்றும் அறியாமல், க ண்களுன்று மனங்கொதித்து மெய்வேவடித்து பெரு மூச்சுவிட்டு ஆவியுண்டோ இல்லையோ என்னும்படியா க மூர்ச்சையாகிப் குழந்திருக்கின்ற பெய்க்கூட்டங்களு ம், கரடிகளும், நரிகளும், நாசமாய் முடிவிடும்படியாகச் சமீபித்துவந்து தினைபெருமாளைக் கட்டித்தழுவினபி ற பிறகிடக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மத்தியிற் கண்டு திகைத்துச் எனுமபென்பதும், படவென்பதும், உயிரென்பதும், ஆவி இலையுசெச் சினைத்தித் தினை த்தாகச் சொல்லுதெல்லாம் பின்னிட்டதையாகும் அ ப்படிக்கல்லவென்று அதன் நிலைமாற்றி முன்னதை முந்தவைக னென்று சொன்னதும், முழுதுமாராய்ந்து பார்த்தபோது அந்த நட்புக்குக் காரணமான அன்பை ன்னுசொல்லப்பட்ட தத்துவத்தி னியற்கையைத்தவி ர்த்து மற்றவர்க வல்லாதவர்க னானர்கள். எனெல் முல், விபிஷணுழ்வானேப்போலஅத்தத்தேவர்கள் தம்ப மடையில்லை, அவ்வாவு தங்களடைத்தவரா யிருந்தா லும் இந்த ஸ்ரீராமஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷ உண்டா கச்சென்னு யெனிக்க மனுவாவது யிருக்கின்றபடியி லே, தமது பிராணனே விட்டில்லை. புலம்பவு மில்லை. ஆ னுல், பெருமாளுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் வக்குதேயெ ன்று அழுது மிகவு மனங் கொதித்து ஸ்வாமியினுடை ய தேஹத்தில் காயமொன்று மில்லாமையால் மனம் க ரங்காமலும், பயப்படாமலுமிருந்தார். மிருத்த பலாஷ் டிகளுன இந்திரஜித்து பிரஹ்மாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தான். அதனுல், இளையபெருமாளுக்குண்டான மூ ர்ச்சையானது. அந்தத் துன்பத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் பெருமாள மூர்ச்சையானர் என்ற துட்பக்ருத்தைத்தெ ரிந்து கொண்டு இதற்கென்ன உபாயஞ்செய்து இதை நிக்கலாமென்று ஆலோசித்து, ஸ்வாமியினுடைய திரு வுளத்தில் பெருத்துன்ப மூண்டாயிருக்கின்றது, அதனு ல மூர்ச்சையானர் இந்த மூர்ச்சை தெளிந்த பிறகு ஸ் வாமியின்திருவுள்ளத்தை யறிந்தநு கம்மல்முடியுமோ இளைய பெருமாளுருப் பொல்லாங் குண்டாலுல், ஸ் வாமி தம்முடைய பிராணனைவைத்திருக்கமாட்டார்.மா பல வாழ்வையுடைய அந்தத் திருட்டுப்பயலா ஜெயம் பெற்றுப்போயிருக்கினுன். என்று கண்களில் நின்று ம் தாரைதாரையாகக் கண்ணீர்பெருக விட்டுக்கொண்டு அந்த நாகம் போனதை போலவே பிரஹ்மாஸ்திரமும் இன்றைக்கே காசமாகப் போகிறது, இனிய பெருமாரு க்கும் ஒரு துன்பமில்லை. விசால மான இந்த ரணக்கள த்தில் மரண வானரசேனைக ளெலலாம் பிழைத்துக் கொள்ளுவார்கள். அந்தமஹாதிஷ்ட நிச்சராதிகளும் ஜெயம் பெறுவானேனு ! என்று மனந்நிடங்கொண்டு ஸ் வாமி மூர்ச்சைதெளிவதற்கு முன்பாக இப்போதே உ தவிசெய்யத்தக்க துணையாளர்கள் மரணமடையாம நி ருப்பார்களையாஞல், தேடிக்கண்டு பிடித்துக்கொண்டி வருவினனென்று ஒருகொள்ளிக்கட்டையைக் கையி லெடித்துக்கொண்டு சக்கரவர்த்தியின் கோபிலகடத்து சு ற்றிப்போனர், வாயைபாத்து நின்னிலையையும் மீளை கறுகொண்டு தமது செவந்த திருக்கண்களில் அக்கினி ப்பொறிகள் பறக்க மேருமலையைப்போலத் தோள்கள் மேகமண்டலத்தையளாவும்படியாக ஆகாசகோடி யாளே ப்பெரும்பிளை மெற்றையின்மீது மிருத்தகோபமுடைய வராக ஆற்சகேயரென்கின்றபெருங்கடல்கிடக்கிறதை க்கண்டி தமது கண்களில் நீர்சொரியும்படிப்பரர்த்து உ யிரிருக்கின்றதென்பதை ஊகித்தறிந்து தேகத்தில் பதி ருந்கின்ற அம்புகளை ஒவ்வொன்றுக மெல்லமெல்லவ பாயமாய்வாங்கி மேகலுலகில்கொண்டுவைத்து அவருடைய நாக்கை கழுவிக் குளிரச்செய்தபோது முன்னுலேய வரசம்பிறக்கது. பிறகு சோமாகெள் சிலிர்த்து வெ ர்த்தகுகள். கண்களிழித்தார். தேஷ்களைமெல்ல அ சைத்தார். வாயில்நீருனைதுளும்பித்தும்பேலக் கொட்டாவியுண்டானபோது ஸ்ரீராமசரமத்தை மறவா மல் துதித்தார். அதைக்கண்டி தேவர்களெல்லாம் ஆ சரித்தார்கள். அப்போது விபிஷணுழ்வான் ஆகந்தபா ஷ்பம்பொழிந்து மிருந்த அன்புடனே ஆஞ்சநேயரைக் கட்டித்தழுவினர். அந்த விபிஷணனை வாயுபுத்திரரும் அன்புடனேசேர்த்துத்தழுவி ஐயா ! நீசொந்டவானே ! ஸ்வாமி ! பாங்கா பெழுந்தருளி யிருக்கின்றீரோ என் னவினவ ஆ ! மப்படியே நிடசுத்திரா யிருக்கின்றனென் றுவிண்ணப்பஞ்செய்தார். அதைக்கேட்டமாத்திரமே இந்த மூன்றுலோகங்களையும் தாங்கும்படியான தமது திருக்கைகளைக்கூப்பித் தென்டனிட்டு நிற்கின்ற ஆஞ்ச நேயரைப்பார்த்து ஐயா ! ஸ்வாமியானவர் தம் திருந்த ம்பியார்மீதுவைத்த அன்பினுலே மூர்ச்சையாய்க்கிடக் கின்றர். இனிக் தெளிக் தெழுந் திருக்கால் ஸ்வாமி திருவுள்ள மெய்படிமுடியுமோ தெரியாதென்றர். நல் லது சம்பவஞ்செய்கிறதற்குக்கன்னீரோவென்ற தைட, அதுயெனக்கு அவசியக்கே உண்டென்றுக் தெ ரியாது. அவரிருப்போதுரே ! உயிரோ டிருக்கின்று ரோ தெரியாது. காணிப்போது தான் வருகிறேனென் றர். அதைக்கேட்ட வாயுபுத்திரர் அருகுக்கு மரணமில் லை அவரெங்கேயிருக்கிறுசொன்னு பார்க்கலாம்வாரும் அ ந்தச் சம்பவனைக்காண்போமனுல் வெற்றி பெறத்தக் க சாஸ்தரர்களுக்கெல்லாம் சாஸ்திரேஷ்டராயிருக்கின்ற விபிஷணுழ்வானே நம்மை மதுபடிப்பும் வாழச்செய்யத் தக்க யத்தனங்களை நினைவேற்றுவதில் வல்லவராக்கும் என்று சொன்னமாத்திரத்தில் விபிஷணுழ்வான் ஐயா ! அப்படியானுல் நாம் சிக்கிரமாகப் போகலாம் வாருமென் று கொஞ்சதூரம் அந்த திருவிற்போருர்கள். சம் பவனைத் தன்கன் கல்லவிலையத்தால் அவிடத்திற்கண் டார்கள். அதிக வார்த்தைத்திலுலும் பிரஹ்மாஸ்திர ம்பட்ட சோர்விலுலும், தேகத்திலுண்டான காயவருத்த த்திலுலும், மூர்ச்சொடுங்கி ஒன்றுந்தெரியாமல் மயக்கி ன மனுகையுடையவராயிருந்தும் இந்த ஆஞ்சநேயரும் விபிஷணுழ்வானும், வருகின்ற சத்தடியை வச்சிரமுஷ் டியையுடையவரான சம்பவர் தம்முடைய செவிகளா

ல் கேள்விப்பட்டு வருகின்றவர்கள் விபிஷணுழ்வானே எங்கே அருமைகொண்டஸ்ரீராமமூர்த்திபோர ! அணுமா னே ! ஐயோவென்று இரக்கமுற்றுக் கருணை செய்யும் படியாகவருகின்ற தேவர்களோ ! மகரிஷிகளோ ! ப கைவர்கள் நம்மைக்கொன்றுவிட்டுப்போனபடியால் அ ப்பகைவர்கள் வசமாட்டார்கள். கம்மை ரகூஷிக்கத் தக்க வர்களே வருவர்களென்று இனைத்துத் தம்முடைய ஆ யாசத்தீர்த்து தமருகிவ்வர்கு நின்று மலையிலிரும்பு குவிபோலக் தன்னிரசோரும்படி அழுதுகொண்டிருக் கின்றவர்களை உணர்ந்து கண்ணைமூடினபடியே ! ஐயா ! குணதீர்வாகளாய்வந்த என்னருகில்கின்றவர்களே ! நீ ங்கள் மரெவ்வரிடத்தட சரம்பவருடையவரத்தியத்தை கேட்டுப் பிழைத்தோம் பிழைத்தோமென்று சந்தோ ஷித்த விபிஷணுழ்வருடைய வார்த்தையைக்கேட்டி ஐ யா ! விபிஷணுழ்வரினே உம்மோடுகூடயிருக்கின்றவர்யா வரென்றுகேட்டபோது ஆஞ்சநேயர் ஐயா ! வெற்றியா வரே ! உமக்கு மங்கலமுண்டாகக்கடவது அருளேன் அணுமான் இதோ கண்டனிட்டேனென்று சொல்லக் கேட்டி ஐயா ! மகாதபோவா மாருதியே நினி யெல்லா ரும் பிழைத்தோம் என்று மிகுந்த களிப்புடனே ஓங்கி உச்சரகங்கொண்டெங்கின்ற ஐயா ! இந்திரஜித்து எனினு ம் பிரஹ்மாஸ்திரமே யானபோதிலும், வேதத்திற்கு ம் வேதம்போலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தி யை ஒன்றுசெய்யமாட்டாதென்னும்படியான அவரு டைய வல்லமையை அறிகிலேயே தெரிந்திருக்கின்றே ன் திப்போது அருகச்சர்யலோகாதிகாரிகளான ஸ்ரீராமமூ ர்த்தி எனசெய்கின்றர். ஆயுதத்தெனிவுமயமான என் றதைக்கேட்டி அஞ்சநேதேவிபுத்திரர் எம்பெருமானே! சரம்பவரே ! ஸ்வாமியானவர் இனிய பெருமானுக்குத் தன்பமுண்டானதென்று மிகுந்த அகத்துடன் மூர்ச் சையாயிருக்கின்றரென்றர். அதைக்கேட்ட சாம்பவர் உள்ளதுதான் இனியபெருமானுக்கு ஏதேனும் வருத்த முண்டாகக் கண்டாரானுல் ந்தம் சகிப்பாரோ! இரண ருடனுமொன்று! இருவருமருமொன்று! மூலவஸ்துக் களான சேஷி சேஷர்களென்ற இரண்டிலேறும் காரா ண காரனென்ற ஒருவர்தானே ! அந்தவினைமிருக்கட் டும், மேருமலையைபொத்ததோள்களையுடைய வாயுபுத் திரரே! கூணப்பொழுதுக் குள்ளாகவேபோய்சஞ்ஜீவி யைக்கொண்டிவரவேண்டும், கம்முடைய எழுப்பு வெ ள்ள வானரசேனையும், ஸ்ரீராமருதர்சனமும், இனிய பெ ருமானும், இந்த ஆன்மலோகத்தினுலும், தர்மதே வதையும், ஸ்வதப்பிரமாணமான வேதமும், உம்மால் வாழவேண்டுகதனால். ஐயா! அதிக புலாஷ்டிகரான அ ஞ்சநேயரே ! நாமெயாமல் ஸ்ரீசொன்னபடியேசெய்து வியைக்கொண்டுவரப்போகவேண்டும் ஐயா ! மாருதியே! அக்கச்சஞ்ஜீவியானது எங்கேயிருக்கின்றதென்றுல் இந் தச் சமுத்திரத்தைத்தாண்டி வடதேசமாய் ஒன்பதினா ரம்யோசனைதூரம் போனியேயாலுல் திடீரென்றுபர்வத் தைச்சோலிச் சூழ்ந்தலியிலுடைய விளாசாம். இரண் டாரிரம்யோசனையுள்ளது, அதைக்கடந்து துன்பநிறை

சம்போசனனூரம் போனிரோனுல் ஏமகூட பருவத்து
தையனடிர், ஹே பிசேஷடரே! அத்தமிக்கு அப்பு
றம் வடக்கே ஒன்பதினுயிரம் யோசனை தூரம்போனுல்
திததினிருக்கின்றது. அதைத்தாண்டி ஒன்பதினுயிர
ம்போசனைதூரம்போனுல் சகலபர்வதங்களுக்கும் பெ
ரியதான மேருகுலாசலமாயிவடனிருக்கின்றது. அ
ந்தமலையின் விசாலத்தைத் தான்டிப்போகவேண்மென
னுல் பலமென்பதைத்தோற்கடித்ததிண்டபுஜங்களை
டைய ஆஞ்சநேயரே முப்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை
தூரம் போகவேண்மென்றுசொன்னதாண்டி அப்புறம் ஒ
ன்பதினுயிரம் யோசனைதூரந்தான்டி தெற்குதிக்கு தி
லவினியைக்காண்பிச் அந்த நீலகிரிபருவதம் இரண்டாயி
ரம்போசனை உயரமுள்ளதாகஇருக்கின்றது. ஐயா! வ
புருமசரே! அதற்கு காலம்பிபோசனைதூரத்தில சஞ்
ஜீவினி தங்கியிருக்கின்ற கருமலையைக்காண்பிர். அதைக்க
ண்டமாத்திரத்தே எங்களுடைய இந்தத்துன்பத்தைமுடி
த்தனிரே, எப்படியென்றும் அந்தமலையின்மீது இற
ங்கினால் பிழைப்பிக்கின்ற அவிந்த சஞ்ஜீவியென்ற
ஒரு மருந்திருக்கின்றது. தேகம் தண்டெண்டாய்ப் பி
ளக்காதும் பொருந்தச்செய்யும்படியான மருந்தோன்
றிருக்கின்றது. ஏழுகுகைகள் பதிந்திருக்கால் அதைவில
க்கும் மருந்தினன்றிருக்கின்றது. உருவழிந்து போனால்
மறுபடியும் அந்த உருவத்தையே கொடுப்பதான ஒரு
கல்லமருந்திருக்கின்றது. ஐயையால் ஐயா! நீர் அவ்வி
டத்திற்குப்போயும் கொண்டுவரவேண்மென்று அதி
லில அதிகிரேஷ்டரான சாம்பவராஜனர் வேண்டிய
அடையாளங்களச்சொல்லி ஐயா! இக்கச் சஞ்ஜீவருமு
ந்தை அகேதேவர்கள் காத்துக்கொண டிருக்கின்றார்க
ள். அதுமல்லாமல் ஒருவர்க்கும் அடங்காததாய் தெ
ய்வுலே வதிகேயுடையதான ஒருகுகாரஞ் சுமன்முகொ
ண்டிருக்கின்றது. பொய்க்குச் சமபத்துஞ்செல்லாத அ
னுமானே! நீ செய்ய வேண்டிய அதுஷ்டானங்களின்
பொருத்தன்மையச்செய்து உன்னச் சூஷ்மசரீரியா
கசெய்துபோகவிட்டால் உன்கண்ணுக்கு அகப்படா
மல் அந்த மருந்துகள் மறைத்துவிடும், ஜாக்கிரதையா
யிருக்கவேண்மென்றுவேண்டியதற்கிரக்கமேயில்லா
ஞ்சொன்னர். அதைக்கேட்டு ஆஞ்சநேயர் ஐயா! அடி
யேனுக்கு உபதேசஞ்செய்தருளுகிறதற்கு முடிவுபட்ட
இவரார்த்தை, இதக்கவர்களுக்கு இதமாயிருக்கா
து, இவர்களுக்கு மிதக்கவர்களைஞர்ச்சி
ம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக்காண்பிர், அதைக்க
ண்டமாத்திரத்தே எங்களுடைய இந்தத்துன்பத்தைமுடி
த்தனிரே, எப்படியென்றும் அந்தமலையின்மீது இற
ங்கினால் பிழைப்பிக்கின்ற அவிந்த சஞ்ஜீவியென்ற
ஒரு மருந்திருக்கின்றது. தேகம் தண்டெண்டாய்ப் பி
ளக்காதும் பொருந்தச்செய்யும்படியான மருந்தோன்
றிருக்கின்றது. ஏழுகுகைகள் பதிந்திருக்கால் அதைவில
க்கும் மருந்தினன்றிருக்கின்றது. உருவழிந்து போனால்
மறுபடியும் அந்த உருவத்தையே கொடுப்பதான ஒரு
கல்லமருந்திருக்கின்றது. ஐயையால் ஐயா! நீர் அவ்வி
டத்திற்குப்போயும் கொண்டுவரவேண்மென்று அதி
லில அதிகிரேஷ்டரான சாம்பவராஜனர் வேண்டிய
அடையாளங்களச்சொல்லி ஐயா! இக்கச் சஞ்ஜீவருமு
ந்தை அகேதேவர்கள் காத்துக்கொண டிருக்கின்றார்க
ள். அதுமல்லாமல் ஒருவர்க்கும் அடங்காததாய் தெ
ய்வுலே வதிகேயுடையதான ஒருகுகாரஞ் சுமன்முகொ
ண்டிருக்கின்றது. பொய்க்குச் சமபத்துஞ்செல்லாத அ
னுமானே! நீ செய்ய வேண்டிய அதுஷ்டானங்களின்
பொருத்தன்மையச்செய்து உன்னச் சூஷ்மசரீரியா
கசெய்துபோகவிட்டால் உன்கண்ணுக்கு அகப்படா
மல் அந்த மருந்துகள் மறைத்துவிடும், ஜாக்கிரதையா
யிருக்கவேண்மென்றுவேண்டியதற்கிரக்கமேயில்லா
ஞ்சொன்னர். அதைக்கேட்டு ஆஞ்சநேயர் ஐயா! அடி
யேனுக்கு உபதேசஞ்செய்தருளுகிறதற்கு முடிவுபட்ட
இவரார்த்தை, இதக்கவர்களுக்கு இதமாயிருக்கா
து, இவர்களுக்கு மிதக்கவர்களைஞர்ச்சி
ம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக்காண்பிர், அதைக்க

குபாதத்துடன் மற்றொருபாதத்தைப் பெயர்த்துவைக்
கிறதற்கு லக்ஷப்பட்டணமும் பேதசமும் போய்விட்டது
ம் பெரியகைகள் வீசுகிறதற்கு கிண்டியிருக்கும் பற்
றுமும் போகவும்வசமற்றார். அதிகவிசைகொண்டு புறப்
பட்ட ஆனுமானுடைய விம்மிருபத்தின் பெருமை இ
வ்வளவாகும், வரலெழிக் கையை ஒங்கி வரையபுஜ நி
திது. அகலத்திறகுகொண்டு பெரியகாலி நிலத்தில் ப
தியும்படியிதிதுமார்பவிசாலித்துயிர்த்துக்கொண்
டு திருக்கழுத்தைக் கொஞ்சமுன்காருக்கித் திருமேனியி
லுள்ளரோமகூபங்களும் குமியும் தெரித்துநிற்க விசை
கொண்டு எழும்பினபோது அந்த லங்காபட்டணமான
து சுழற்சிகாத்தில் முழுகிப்போகின்ற கப்பலி
ப்போல கிழுமிதென்ன சுழன்றது. இயருடைய வேகத்
தால் குலாசலங்களெல்லாம் பாணம்பாளமாய்ப் பிளக்
ஏலிபோலிருந்தனல். சுழற்சிரம் ஈரறுபன்கண்ணி
ளும் கலங்கித்து பாய்ந்தது. கிருகியும், மேற்கிலும்,
மின்னல மின்னினது. மலைகளும், மரங்களும், மற்றவை
களும், எழும்பி விழுந்தனல். தேவமோனங்கள் ஆகா
சத்திலேபோய் இடையம்போல மோதலடி விழுந்த
கள். சுழற்சிக்குறிந்து மேலேழித்திருவளிர் நிருபி
னதுகள். இந்தப் பிரகாரமாக ஆனுமான் பாய்ந்தார் அ
ப்பொழுது பெரிய மலைகளெல்லாம் அவருடைய வேக
த்தாற் பெயர்த்து பின்னேடக்கு வடமுகமாய்ச் சாய்
ந்துவிழுந்தனல். அவர் தேகத்திற்சேர்த்த சண்டமரு
தக்காற்றினல் அவருடைய தோவாயிய வாயுதேவரும்
மனக்களர்த்து ஓய்ந்துபோலென்று தேவாகளெல்லா
ம் பேசிக்கொள்ளும்படியாக ஆகாசமார்த்தமாய்ப் போ
கின்றவேகத்தினுல் கடல்நீர் வற்றிப்போயினது. மேக்
க்கள் நீயந்து போனதுகள். பெருங்காடுகளெல்லாம்
வெந்து கரியாய்ப் போயவிட்டதுகள். முன்னே காற்
றோடும், அதன் பின்னே கடல்களோடும், காற்றை
ப்போற் செலின்ற ஆஞ்சநேயருடைய திருமேனி யா
னது பின்னே போகவும், உள்ளம் நுழைந்து போகும்
படி நேகின்ற ஆஞ்சநேயருடைய உருவத்தைப் பார்த்
து எல்லாத் தேவர்களும் இவர் தம்முடைய பலத்தை
முன்னே காட்டுகிறபோதே அழுந்த கடலால் சூழப்பட்
டலங்காபட்டணமென்னும் நாகருகளின் வசிக்கின்ற
மேட்டை சமுத்திரத்தில சேர்த்துவிட்டார். இனி நம்
முடைய துக்கமெல்லாம் போய்விட்டதென்று பே
சிக்கொண்டார்கள். இந்தப் பிரகாரமாக ஆஞ்சநேயர்
மேகமண்டலத்தைத் தான்டிச் சூரியர்களும், சந்திரர்க
ளும் வீற்ற மண்டலங்களைக் கடந்து சுழற்சென்னை வா
முதின்ற அந்த பல்லகையைத் தான்டிப்போக, சப்தி
ரர்ஷியுடைய தேவர்களுக்கும் புகழிடமான சு
வர்க்க லோகத்தைத் தான்டிப்போய் முல நாயனைப் பு
கழ்ந்த பிரகாரமாக மினுமினுப்பாக உயர்ந்த விண்
முகத்தை விழுங்கின்ற தென்முகமாய் உயர்ந்த விண்
முகத்துடனே புகழப்பட்டுப்போனர். இவைப் பார்த்
த தவர்க்களாக வாகினனான தேவேன்திரன் தியா வெற்றி
பெற்ற தருடபகவானுக்கும், முகிப்பதி லெக்கிஷ்டர

மபதத்திற்குப் போகின்று சென்றார்கள். சில சில பே
ர்கள் பிரஹ்மாதேவர் தாம் தம்முடைய லோகத்திற்கு
ப் போகின்று சென்றார்கள். சிலர் சிலர் இவர் மூன்று
ண்களையுடைய ருத்திரமூர்த்தி யென்றார்கள். நிச்சலர்
தமக்குத் திருவுளமான திரு உருவத்தைக் கொண்டி
ந்தப் பிரபஞ்சத பூமியில் விளையாடுகின்றவர் விஷ்ணு
பிரமமான தான்குவேதங்களும் எட்டுதிக்கரிய திருவுரு
வமுள்ள ஸ்ரீயப்பதியே என்றார்கள். இவருடைய திரு
மேனியின் அளவைத் தெரியக் காணலாமென்று இமை
யெட்டுமுன்பாக தமது கண்ணிலையைச் செலுத்திதுதா
ம், இன்னுகாலுமிதற்கு முடிவுபட்ட அளவுடையவ
ராக காணப்படவில்லை! இவ்பிரமபதத்திற்குப்போகி
றவராய் காலப்பிரிகிறுமென்று அகேக தேவகணங்கள்
சொல்லிக்கொண்டார்கள். சிலதேவர்கள்இதுஉருவமென
வுர்கள், சிலர் இது உருவமல்ல ஒளியென்றார்கள். சில
ர் இப்பிரகாரமுள்ளமேனி அருவென்றார்கள். சிலதி
லபேர்கள் இது எல்லா அண்டகளுக்குமேலாகிறு
க்குகொண்டி இந்த அண்டங்களெல்லாம் உண்டாகிறத
ற்குக்காரணமாயிருக்கின்றவஸ்துவென்றார்கள். சிலதில
பேர்கள் இதகாற்றுக்கத்திதேவதையென்றார்கள்இப்பி
ரகாரமாக எல்லாக் காரியங்களையும் விசாரித்தறிய வ
ல்ல புத்திமான்கள் இந்த ஆஞ்சநேய ருடைய வீரவி
ருப் பிரகாரத்தை இன்னபடி யென்று தெரிந்துகொ
ள்ளச் சக்தி யற்றவர்களாய் விட்டார்கள். தாமரை ம
லர்மேல் வாசமா யிருக்கின்ற பிரமாம்மாவி ஜடை
ய அண்டம் வரை உயர்ந்து மத்திய ஆகாச மெல்லாம்
தம்முடைய உருவத்தைக் குள்ளடங்கி மறைத்து போ
கும்படி யாகவும், மேருமலை போன்ற தோள்களின்வி
சிதல் அண்ட பித்திகளெயும் படியாகவும், விசை
கொண்டெழும்பின அந்த வாயுகுமாருடைய திருமே
னியிற் மிதந்த சோஷ்தைக்கேட்டுத் திக்குப்பாலர்க்க
ருடைய தலைகளெல்லாம் கி நிலிகளாகள். அண்ட
சோள மெல்லாம் பிரிந்துபோமபோலிருந்தது மதா
பலிச் சக்கிரவர்த்தியானவர் வாமனமூர்த்திக்கு மூன்ற
டி மண்கொடுத்தபோது அவர் தமதுகிரிய பாதத்தால்
லோகங்களை அளக்கும்படி நீட்டினகாளில் கற்பகப் பூ
மரலேயை அவிர்த்தேவர்களும் மஹாரிஷிகளுமுதலான
பெரியோர்கள் யாவரும்தங்களுக்குரிய வேதங்களைப்பா
ராயணம் பண்ணிக்கோவித்தபோல ஆஞ்சநேயர் வி
ஸ்வரூபத்தைக்கொண்ட அந்த காலிலும், லோகமெல்லாம்
வேதகோஷமாக இருந்தது. தேவர்களும், முனிவர்களு
ம், சித்தர்களும் அரவர்களுடைய தேவிமார்களும், சு
வர்க்கத்திய பாகாளத்திலுள்ளவர்களானமற்றவர்களு
ம், ஆகாத்த துடனே ஒரு மிக்கச்சேர்ந்து மொய்த்துக்
கொண்டு ஆஞ்சநேயர்மீது ஜனனத்தினல்களும், சு
கனங்களும், சுகந்தபபொடிகளும், பலவிதப் புஷ்பங்க
ளும், மேலேபடித்திருகப் புஷ்பங்களால் நிறைத்த தே
வர்பக விருக்ஷத்தைப்போல அஞ்சனை திருக்குமாரர்
ஆகாசமார்க்கமாய்த்தாவிப்போகுச் இந்தப் பிரகாரமா
கசென்று வாயுகுமாரர் இமலப்பருவதத்தைச் சேர்த்
தார் அங்கிருகின்ற இமையாசாட்ட முடையவர்களா
னதேவர்களும், பரகதினியுடைய முனிவர்களும், இ
ன்னுக் தர்ம்மமார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் ஐ
யா! ஸ்ரீராமதூதரே! உம்முடையகாரியம் அனுகூலமா
கக்கடவதென்று வாழ்த்தினர்கள். அதைத்தாண்டி அப்
புறம் உமாகாயகர் வசிக்கின்ற கயிலாசகிரியைக்கண்டி
சக்தேஷமுற்று சுகானதிக்கில தோன்றுகின்ற அந்த
முகாளி நிறைந்து வலிக்கின்ற அந்த மலையைக்கண்டி
தாமரைமலர்போன்ற தமது திருக்கரங்களைக்கூப்பித் த
ண்டனிட்டுப்போகின்ற சமயத்தைக் கயிலாச பர்வ
தம் சிவனுனவர் மிருந்த அன்புடனே கடாக்ஷித்து
ப்பார்வதிதேவிக்குக்கட்டி இவர்தான் எனது அபிரு
தாரனமாருதி என்றும் காமதேயர் என்றும் அதைக்கே
ட்டுப்பார்வதி அப்படியா இவரென்ன காரணமாயிங்கு
வந்தாரென்று உமையவள் கேட்க மஹாதேவராஜரி
ய ஸ்ரீராம மூர்த்தியின் தூதரிவர் இப்போது சஞ்ஜீவி ப
ருந்தின் பொருட்டு வந்தார் வஞ்சகர்களான லங்கா ரா
கிகள் செய்யும் பொல்லாங்கை நிக்கப்போகிறது சக்தி
யம் ஜகையால், பெண்ணே நாம் காளைக்குமகாயுத்த
கடக்கிபோகிறது பார்க்கலா மென்றார். பிறகு அதி
யோசனை தூரம் கடந்துபோய் ஹேம கூடத்தைச்சே
ர்ந்து அவ்விடத்தில்முழுவில்லாசசுத்தோஷங்களையு
பவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தேவசமூஹங்களைக்கண்டி
அப்புறம் அங்கிருந்து சக்கரத்தைப்போல்ப்பாய்ந்து வி
ந்த பருவதத்திலுச்சியில் குதித்தார். அவ்விலாதசா
ல்திரங்களைப்பயின்ற அறிவானர்களுடையபர்வைக்கு
ம் கிருபாவான்களான தேவர்களுடைய மனதிற்கும் எ
ட்டப்படாத வேகமுடையவராய் ஆஞ்சநேயர் அந்த நிலை
தபர்வதத்தைக்கடந்து. இத்தப்பூலோகத்திற்கும் அந்த
திக்குகளின் நிலைமைக்கும், விர்ஹ்மலோகத்திற்கும் அ
ளவைக்கருவியாக இருக்கின்றமேருகிரியின்மீது பாய்ந்
தார். நிமைகொட்டாத கண்களையுடையவர்களானதே
வர்களாலும் இதவிலைமை இப்படிப்பட்ட தென்றுஅறி
யக்கூடாத அந்த வடமலைக்குமேலேபோன வாயுகுமா
ரர் காவலந்தீவென்று சமுத்திரத்தால் சூழ்ந்த பூவுலக
த்தில் மூன்று லோகத்துவர்களும் கொண்டாடுகிறத
ற்குகாரணமான தெய்வத்தன்மையுள்ள சம்பூதாவல் வி
ருத்தைதும் தமது திருக்கண்களாற்கண்டி அத்தமயியி
னுக்கிழில் லோகங்களையெல்லாம் படைத்த சிருஷ்டி க
ர்த்தாவினுடைய இவ்விய நகரத்தைக்கண்டி அந்த நக
ரத்தின்மத்தியில் சமஸ்திராதிதழுகளோடுகூடியமூலசொ
ர்ணசாமரைப்புஷ்பத்தின்மீது னனது திருமுகக்களுட
னே கூடிய சிர்ஹ்மமதேவர் எழுந்தருளி யிருப்பதைக்
கண்டி இரண்டி கையுங்கூப்பித்தண்டனிட்டி அத்தச
மனாப்புஷ்பத்திற்கு நசான்பதிசையில் ஆயிரத்துரியர்
கள் வீசுகின்ற இரணங்களைப்பரப்பினதுபோலச்சடை
சோப்பரப்பிக்கொண்டி ஏழு சூரியர்கள்போல ஜ்தஜி
நுமுகங்களைக் காட்டி மூன்றுலோகத்தவர்களும் இறை
ந்தபுஷ்பங்களுடனே அர்த்தசரியாகளும் எடுத்த திரு
த்தோள்களுட னேழுத்துருளியிருக்கின்ற ருத்திர மூர்த்

தியைக்கண்டு வணங்கிப்பிறகு நில்லேல் காந்தாரவிருகூத்
தின் அடியில் அத்தந்த இடங்களில் தேவர்க ளெல்லாம்
வணங்கும்படியாகவும், மஹாரிஷிகளெல்லாம் பெரு
ங்கோஷம் கிறையும்படி பிரஹ்மம் குத்திரன்களால் பல்
லாண்டுகூறவும் பூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியா
ரோடும், திருத்துழாய்மலர்க்க நிடதாரியாயபெருத்த
ருளியிருக்கின்ற சகல காரண மூலவஸ்துவரர்ச் சர்வ
லோக பாலகரால் விற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீயப்பதியைக்கண்
டுசேவித்து அப்புறம் சந்திரனுக் கேப்பாகிய வெ
ற்றிக்குடையான ஐந்முமிப்படியாகவும்பாம்பைமுதலிய
கந்தரவதிகள் ஆழியைகளிற்கொண்டசாமரைகளால்தெ
ன்றலகாற்றைவீசிக்கொண்டிருக்கவும் கவர்க்கலோகவா
சிகளான தேவர்களெல்லாம்வந்துவணங்கிற்கவும்தே
வதுந்துமிமுழங்கவும்விவ்வளவுவைபவத்துடனேதேவே
ந்திர னெழுந்தருளியிருக்கிற நிலைமையைக்கண்டு அ
லை யுங்கைகூப்பிச்கும்பிட்டுவிட்டு அப்புறம்புகழ்க்கத்
கொண்டிருக்கின்றசமயத்தில்விருசஷத்துக்கொப்பாகச் சொ
ன்னபிடங்களிற்காரர்க்கும் படியாகத்தேவர்களுக்கிருப்பி
டமானமேருவின்சிகரபிரதேசத்திலுள்ளலோகத்தர
ருந்தூரும்படியாக அஷ்டதிக்கு கஜையும் ரகித்தகொ
ண்டிருக்கின்றதிக்குப்பாலகர் அத்தத்தநிலையில் நிற்கி
ன்றநிலைமையைக்கண்டு வணங்கி அத்தமலையைவிட்டு
அப்புறம்போன அணுமன்உத்தரகுருதேசத்திற்றத்தைய
டைத்தஅவிபிடத்தில்குரியன்திசைவணங்கைப்பற்றிக்கொ
ண்டு இருனேத்துரத்திஉதயமானசெய்கையைப்பார்த்து
ப் பொழுது விடிந்துவிட்டது. இவ்வளவுதாலே என்
வேகம் பெருமான் மூர்ச்சை தெளிவதற்கு முன்பாகப்
பாதிராத்திரிக்குள்ளாகச் சஞ்ஜீவிமருந்தைக்கொண்டுவ
ந்து மனுமைடைந்தவர்கள் துன்பத்தையெல்லாம்நீக்கு
ஜேமென்று சபதம்பண்ணிவந்தேனே! இப்போதுரு
பி உதயமாய்விட்டதே! கான்றிசயித்தபடிசெய்யமாட்
டாமற்போனேனே இனிரான் செய்யப்போகிறதென்ன
திருக்கின்றது என்று சமாதானஞ்சிதான ஸ்ரீசமதூதர்
அதிகதூக்கமுற்று ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது சூரி
யன் தமக்குஇடப்பாகத்தில் உதயமானதைக்கண்டு சூரி
யோதயம் மேற்குத்திக்கிலுண்டாவது சம்பவிக்க மாட்
டாதேயென்றுதிசானித்து, இப்போது விடிய வில்லை,
மேருபர்வதத்திற்குவடபால்சூரியன்பிரவேசித்தால் மே
ற் பாரிசத்தில் உதயமாகுமென்றுசாஸ்திரர்க்கள்சொ
லுவார்கள் அல்லவோ, அப்படியே இக்கடபாரிசத்
தில் சூரியனுதயமாதனன். தென்பாரிசத்தில், இப்போது
அர்த்தஜாமசார்த்திரியென்று தமது அகம் ஆதி - ஆண்
பெண்ணிருவராய்த்தோன்றி அழியாத ஆயுளைப் பெற்
ற ஒருவருக்கொருவர் உள்ளாரும், உயிருமபோல ஒன்
றிஅனவில்லாத இன்பங்களானுபவித்துக்கொண்டு
புண்ணியதம்பதிகளாய் வாழ்ந்திருப் பவர்களுடைய ச
றவ்திரபாத்திரசமம்ம் பேரற்ற காலம் கட்டையுக்கள்
ளுஞ் கண்டார். அதினிச்சுவாலைபோற்பிரகாசிக்கின்ற
ச சமயபார்த்தையுடைய குதிரைமுகத்தையும்ம
தேவரும், பதினாலுலகுப்பெண்ணுரிய

ஆதித்தமனைகளைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது
அவ்வண்டினிகளுடைய மனைவி வேருடனேக்கி ஒரு
காலுக்காலுதவைகளும், எல்லா ஜீவகோடிகளும் பெற
த்தக்கோளுட்படியான கருணையெல்லாத்தகொண்
டவைகளும், சமஸ்தஜனங்களையும் கொடுக்கின்றவை
களுமான கொடுமையென்பது சலலோகமுமில்லாத இ
ண்டு தாமரைப்புஷ்பங்களேயொத்த சர்மமயமாயிய தி
ருக்கண்களோடுத்தி ரஷ்டிருத்தினைகளான சாம்பலருபு
ம், மிருக்க புகழையுடையவரான விசேஷருஷ்வாளும்,
அழகுகண்ணாக்களாயுஞ் சம்பூரணமாய திருமுடியைக்கான்
கிக்கொண்டும், கப்பினைகளோடு யுடையவர்களாகியும்,
ஸ்கலரும்தத் தமக்குப் பக்கத்தில் விருக்கின்றவர்களைக் க
ண்டனித்து, அப்பா! விசித்ரமு! உன்னையறுவினைகளி
யற்ற நிலைமையிற்கொண்டு வருத்தமில்லாமல் வ
ரையோனென்று சிருவிப் பின்பு அதிகரித்தினோனைச
ம்பவனைப்பார்த்து நூர்! சாம்பவா! பிழைத்தவர்த்த
யே என்று கேட்டருளி ஐயா! பொய்யில்லாதவர்களு
ம்; அறிவுத்திரான்களுமான விசேஷனசாம்பவர்களே!
கடைக்கு இப்பழப்பட்ட அழிவுகளிட்டதே செய்கையற்
ற உயிர்களுக்க நம்முடைய இனாவன் முதலானவர்
களும் பிழைக்கவில்லையே! இவர்கள் பிழைதருப்பழய
நடசெய்யும் உபாயமுண்டாயிருந்தால் சொல்லுங்களே
ன். சிதையென்கின்ற ஒருபெண்ணுல் மனைவுக்கமடை
ந்து அறிவிழந்த என்னுடைய தப்பித்தல்லவோபிட்ட க
ளத்தையை ரவனென்னென்றுசொல்லப்போகின்றே
ன். இந்தலோகமுள்ளபரியந்தம் பெரும்பழியான ஒரு
தையை நிலைநிறுத்திவைத்துவிட்டேன். என்தம்பி! ச
வ்ரு! மாயமாவியுவென்று சத்தியமான கலைஞரதி
கனான வார்த்தைகளைச்சொல்லிக்கேளாமல் ஒருபெ
ண்வார்த்தையைத் தகைகளாடாமல் போனபடியால் வி
ளைந்தபழி ஆனியாக நின்றுவிட்டதையா அன்பர்களே!
அழிருக்கட்டும், ராவணனைக்கண்டலைவண்டி அவரை
டுத்துத்தருவது எல்லல்லாமையைக்குறி அவனும்
னைக்காமல் வி விட்டு ராண்டுர்வத்தில்செய்தபா
வினையால்
பாசாரனன்கோடி மிருக்கும்
ரு இந்திரனிருவருக்குயுத்தரு
பொது வடை ன் தேவதானபிரபுவோகம்
அவனைக்கொன்று விடுவேனென்று
க காரியத்திற்கும் இசையாமல் எனக்கு இவ்வள
அறிவுசொல்லுவதற்கிருக்கிற வயிற்றுக்குத்துக்கிவிட்டேன
மேலும், என்னுடையபாவம் என்னைச்சேயன்கொண்ட
படியால் காலிக்க ரணக்களத்தில் லட்சமணரோடி நீ
காமல் ஆயுதங்களுக்குப் பழைசெய்ய வேண்டுமென்ற
தினைத்துப்போய்விட்டேன். அதனால் நம்முடையசேனை
களெல்லாம் அழிந்துபோய்விட்டன. லட்சுமணனுமிற
ந்துபோனான். காலும் ராகுசசகோதரியிக்காமற்போ
ய்விட்டேன். இனி இவ்விடத்திலிருந்து இப்படிப் பல
னிதந்தன்னையைச்சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியதில்லை
இந்தரணக்களத்தி லிறந்துபோன அந்தரவாள்களான
என்னியனைச்சேயல்லாம் காணும்படி தேவரோ

த்திற்குப்போய்ப் பிறக்கிறதேல்லது இல்லாவிட்டால்
காணமாட்டேன். என்தம்பியையும், என் இஷ்டபந்து
க்களையும், பிறந்தபிறகு தம்பட்சகளான ராகுசர்களே
யெல்லாங்கொன்று அல்பிரப்பிரயோகஞ்செய்து ராவ
ணனுடைய உயிரைவாங்கித் தேவர்களுக்குதவிசெய்து
கான் அடையப்போகின்றவராமென்ன! என்தம்பி இற
ந்தபிறகு மற்றவர்களை லெனக்காகவேண்டியதென்ன இ
ருக்கின்றது. எனக்குப் பெருமிதத்தி யென்னத்துக்கு,
சாதனிகமென்னத்துக்கு! வீர மென்னத்துக்கு! கியாய
வர்களான பந்துக்களென்னத்துக்கு! தர்மமென்னத்
துக்கு! சான்றிதர்களென்னத்துக்கு! உண்டாகிற
வரமென்னத்துக்கு! வேதவிதிப்படி நடக்கிறதென்ன
த்துக்கு! எனக்குப்பிரயுத்தனமென்னத்துக்கு! என்னு
டைய இரக்கத்தையும்பாதாரத்தை, லட்சுமணனையும் இ
ந்தராதிகளுக்கெல்லாம்கொன்று, லட்சுமணனுடைய
க் காட்டிலேனையாகுல் பெருமிதமும், வஞ்சகனு
மரிவிலேஷ்ட. இனி மான்பிபோலவுமெல்லாமல் வே
றே செய்யத்தக்கதாய மேதினியிருக்கின்றதோ! மு
ன்னேதைப்பினைந்தின், பிறகு உடையவெண்டாவரும்
மாட்டார். எனக்கு மிருந்த அன்புள்ள இஷ்டர்களும்
மடிந்தார்கள், தன்னே யெல்லாவித்திலும் காத்துக்கொ
ண்டிருந்த தம்பியும் இறந்தான். சிதையை பிறந்துபோ
னான். இப்படியிருந்தும் சன்தேகத்துடன் இருக்கின்றே
னென்னுமல்லையையுள்ளவர்களெல்லாஞ்சொல்லிக்கொ
ள்ளுவார்களே! தான் ராகுசர்களையெல்லாம் வென்று
மூலோகத்தையும் அயோத்தினையாட்சிசெய்து சந்து
வையாகும் குலைவுமுமான தம்பியை திரும்ப வரவ
ழைத்தும் உயிருடனே வந்துவிட்டானென்று சந்தோஷ
முஞ்செய்யாது மிகவும்வ்ருத்தியுற்றிருக்குமல்லவா! இவ்வள
வுவியரமும், இந்த லோகத்தி னைவாகவே கின்று வி
டும் துன்பமுயல் இலைனைனைக்கொன்றும் வேண்டா
ம் இப்போதே யென்னைனா வன்தம்பியுடனே முடி
த்துவிடுவதென்னுமுறுபோய்வாயிசொன்னதை
க்கேட்டு ஜாம்பவன் ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளில்விழுந்
து கண்ணீர்விட்டு ஸ்வாமி! அடியேனுக்கொரு விண்ணப்
பமிருக்கின்றது. தேவரீர் உடனே பிரபாவத்தையுடைய
ரணக்களமெறைத்துஅதியாலமிருக்கின்றீர். அடியே
ன் முன்னமே தேவரீருடைய வல்லமையைக் கிழிதுஅ
க்கிருக்கின்றேன். அதை நிபோது அடியேன் சொ
ல்லுவதுபுத்தினமாகும், ஏனெனில் தேவர் பெருமை
வர் பிரதாபம்மாகுதிரோத்தி தேவர்களும் சொல்
லத் தலமிலியினார்கள். தேவரீர் பிறகு உம்முடைய
த்தகல்யாண குணங்களையெல்லாஞ் சேர்த்தருளப்
ன்றீர். ஸ்வாமி இப்போது இத்தினித்துவிட்ட
பிரதாபமாஸ்திரமென்று தெரித்துகொண்டி
டியென்றும் இனியெருமுகம்பீரமும் அழ
னரீரக்கண்டீரும் பாய்ந்து யாவரை
லே சனக்களத்தில் பிறக்கேடு வெ
கின்றது, எங்களாண்டவரே! நி
காகும், அந்தப் பிரதாபமாஸ்தி

தேவர்களும், தானவர்களும், பிட்டபோதி
லும், அவர்கள் பிராணனுள்ளவரையும் உண்டியிலும்,
தேவதொருவனாலுத்திரம் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது
ஆதலால் தேவரிடத்திற்குவராமல் மறைத்து விட்டான்.
இது பிரமனும்மர்ன்றிரமென்பதற்கு வேதசாத்திரமுமே
ன்மோ! இப்படியானபடியால் அதிக பலவந்தரான
அஞ்சனைகுமாரர் மூர்ச்சைதெளிந்தார். அவர் எல்லாரு
டைய துன்பங்களையும் நீக்கும்படியானவல்லமையுள்ள
வர். எல்லாரையும் பிழைப்பிக்கும்படியான சஞ்சீவிமரு
ந்தைக்கொண்டு ஒருகூணப்பொழுதுக்குள்ளாக வரு
கிறேனென்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணிவிட்டு வடக்கே
போயிருக்கின்றார். அவர்போது இமவத்பர்வதத்தைக்
கடந்து மேருமலையைத்தாண்டிச் சஞ்சீவிமலையைக்கண்
டார். இவர் ஒருகூணப்பொழுதுக்குள்ளாக வந்துசேர்
வார். ஆதிமூலவல்லிவே! தேவர்கொண்டதுன்பத்தை
நீக்கியருளவேண்டும், மன்மதகாரசானவல்லபா! அர்
தமருந்தை அடியேனும் என்பிதாவான லோகநிருந்தி
கரதரான பிரமனும்மாவும், சிவனும், சக்கராயுத பாணி
யாகிய உபேந்திரனும், அல்லாமல் மற்ற தேவதானவம
னிதர்களில் ஒருவரும் அறியும்வல்லமையுடையவர்களி
லே! அந்தச் சஞ்சீவிமருந்துகள் கரீரசாகரங்களைத்து
அமிர்தமுண்டசுரினகாலத்தில் அதலுடன்கூட உம்ப
த்தியானதுகள். சிலமேகவியாமனருபான் ஸ்ரீவிஷ்ணு
மூர்த்தியினுடைய சக்கராயுதமானது அவற்றையொரு
வரும் அபகரித்துக்கொள்ளவொட்டாமல்காத்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றது. அதுகள் உத்தரகருங்கேஷத்திரத்திற்
பாவிருக்கின்றதுகள். சுவர்க்கலோகத்தி திருப்பவர்க
ளும், அதைப்போய்ப் பார்த்துவந்தவர்கள் அல்லர். சர்
வலோகசரண்யரான எம்பெருமானே! அந்தச் சஞ்
ஜிவிமருந்து உன்பிள்ளைகளையும் அதனையாரும் கை
யால் தொடமுடியாதே அமிர்தத்தோடுகூட உண்டானவல்
லமையால் கவர்க்கு, அந்தர, மத்திய, பாதாளம் என்று
சொல்லப்பட்ட லோகங்களே ஆளிலில் திருஷ்டித்த பிர
மும்மதேவ திரத்தினாலும், அனுடைய பிராணனே
யும், மதயபடியும் உண்டாக்கினதில், அதுகளில் சஞ்சீவ
கரணியென்னும் ஒன்று தேகத்தில் பதித்திருக்கின்றது. அ
யுத முனைப்புண்ணை நீக்கியிடில், முறிந்த அவயவங்களின்
ச் சேர்ந்படிச்செய்யும் சக்தானுபவனியொன்றுபோன
உயிரை மறயபடியும் திருப்பும் விருதசஞ்சீவனியொன்று
வேனியழித்தவர்களுக்கு மறபடியும் அந்தமேனியை
க்கும் சாமர்த்தியமொன்று நிபபடி கண்டு
தின்றதுகள். மஸ்மீகமுக்காரணவல்லுனா
தமருந்துகளின்றி நமாக்கவப்போதின்றது
நமாரா தர்மமே தகைக்கு அதுவேக்காட்ட
சாண்வைப்போன்றார், கரிமரட்டார்
பட்டவேட்டாம், அவருக்கு அதுஅரு
வணத்தச் சாம்பவர்சொல்லவே! அ
ருக்கும்க்கி சதிக்கின்றவ
தியமசத்தோவித்தவரைப்போ
ச! அனுமான் மேருமலையி

வப்புமரகப்போய்ப்பேச பூமியிலுள்ள கல்லைருதி
மருந்தைக்கொண்டு வருவானென்றுசொன்ன இந்த க
ல்லவார்த்தைக்குச் சந்தேகமுண்டாகமாட்டாது என்
ன நினைத்தேனென்றருளிச்செய்துகொண்டிருக்கை
யில் வடதிசையில் ஒரு பெருங்கோஷ்டம் உண்டாவதைக்
கேள்விப்பட்டார்கள். சமுத்திரமெலாம் மேலெழுந்
து அலைவீச மலைகளெல்லாம்அங்கங்கேபறியுண்டு ஆகா
சத்திலெழும்பி இறையுண்ணும்படியாகவருகிற சண்ட
மாருதம் வடதிசையிலிருந்து புறப்பட்டதாக ஒருபெரு
மயக்கந் தோன்றினது கருதத்திர்க்கூட்டங்களெல்லாம்
மேலோரி உதிர்ந்துவிழவும், குரியமண்டலமானது சக்
திரமண்டலத்தைப்போலக்குளிர்ந்து மேகங்களுடன்கூ
டிக்கொள்ளவும், தன்னிடத்துள்ள மான் பாமடையவு
ம், அழுதழுமையும்கலங்கின சன்னம்போல் சங்கு
ம் வினதுகள். மலைகளும், மாங்களும், வேரோடி பறி
புண்டு ஆகாசமட்டுமெழும்பி மறைத்து மூடிக்கொண்டி
சமுத்திரத்தையெல்லாம் தூர்த்துவிட்டதுகள். ஸ்ரீராம
பிரானை சாம்பவர்தருவதை அதிசீக்கிரத்தாக அ
னுமான் அந்தஉதாசத்தைச்செய்து சப்திக்கார். அன் கிம்
றத்துக்குச் சமமான வாயுபதத்தைச் சப்திக்க பெருங்
கோஷமானது மேகங்கள், கந்தருவர்கள், முதலான
ஆகாசத்தி லுள்ளவைகளும், கடல் மற்ற மர முதலான
பூமியி லுள்ளவைகளும், பிரபிக்கோபிதொன்றும்படி
யாகச் செய்துவிட்டது. திருப்பாற்கடலில் கடையுற்ப
டி யத்தனித்தபோது அதிலெழுந்தகாரம் பொருத்தியமா
காதிர்னையைக்கொண்டுவரவேண்டும் என்பதி பிரயத்தமா
க்கிரமே அதை எதிர்த்தவருடைய கம்பகிர்து அம்மே
ன்பதுபோல எதிர்க்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாய் வந்த
சமானமில்லாத வல்லமையுடைய சாரியை கருடபகவா
னைப்போலக் காணப்பட்டார். லோகத்தைத் தாக்கிக்
கொண்டிருக்கின்ற ஆதிசேஷனுடன் சமத நிட்டிக்கொ
ண்டி பேராடி மேருவின்சிகரமாகிய வச்சரபர்வதத்தின்
வல்லமையால் பிரித்துக்கொண்டுவந்த மற்றுமுடைய பி
காரவரியவர்த்தனத்துச் சமமாகவுக் கொண்டுவந்
திதைக்கேட்ட சாம்பவர் இதோ ச் வந்துவிட்
டார் என்றுசொல்லி க்ருணை
பயங்களுடன் கூடமுடையபாதத்தைப்பதியவை
ன்றிலி அந்தக் தெய்வத்தன்மையுள்ள சஞ்சி
கமருந்திரம் இந்தச்சன்டாள ராகூசருடில் வருவதற்கு
க்காமல் ஆகாசத்திலேயே அந்தரமாகவின்றுவிட்டது
ஆஞ்சநேயர்மாத்திரமே ரணக்களத்திற்கு வந்துசேர்
தார். அந்தச்சஞ்சீவிபருந்தினுடையகாற்றுவாக்கு விரி
னவுடனே தேவர்களெல்லாம் ஆசீர்வதிக்க, இலக்ஷ்ம
புதிதாகவந்திருந்த சேஷிருத்தியாலே புண்ணியம்
சேர்ச்செய்த மகாத்துமாக்களான வீரர்களெல்லாம் அதி
க தேகசுகம் மிருத்தவல்லமையும் பேரழகும் அடைந்த
வர்களாகி யமனிஜெயித்து ரணக்களத்திலிடைத்த தங
கள் தங்கள் பூர்வதேகத்தைவத்து சேர்த்துகொண்டார்க
ள். ராகூசர்களுடையதேகமெல்லாவற்றையும் மருத்த
ன்முதலான ராகூசர்களே கொண்டுபோய்க் கடலில்

போட்டுவிட்டபடியினாலே அனைகளெல்லாம் கடலில்
மறைந்து ஒளிந்துபோயவிட்டன. மற்றவைகளில் யுத்த
த்தாலமாண்டும் பட்டுபோன மரங்களெல்லாமுள் உயி
ர்பெற்று வாழ்வடையுமேயானுல குசம்முகூட்டங்கள்,
ஜீவன்பெற்றதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ! இவ்வி
யபெருமான் திருமேனியில் பதித்திருந்த பிரம்மாஸ்தி
ரமபுகள் எல்லாம் கழன்று விழுந்துவிட்டதுகள். கடி
த்துக் கொதித்துக்கொண்டிருந்த அங்கமெல்லாம் குளி
ர்ப்படைந்தது. மூடியிருந்த கண்கள் கமலமிட்டதுகள்,
மூர்ச்சைதெளிந்து அறிவுண்டது, இப்படியாவரும் எழு
ந்தமாத்திரமே சப்தசமுத்திரங்களும் கோஷித்ததுகள்.
இந்தப்பேரோசை லகூமணப் பெருமானுடைய திரு
செவியில்விழுந்ததுண்டாயம், தேவர்கள் பல்லாண்டிசை
ய்ய ஆயுவாரத்தைக்கேட்டு வருந்தம் நீங்கி எழுந்திரு
தார். அப்படியாயிபெற்று எழுந்த திருத்தம்பியைகண்
டமாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பூரித்த தம
துதிருக்கோள்களால் தழுவிக்கொண்டு தக்கம் நிறைந்து
ர். லோகத்தில் யாவருக்கும் உண்டாயிருந்தவருத்தமெ
ல்லாம்போய் மயக்கமொழிந்தார்கள். சம்பை, வாலகி,
திலோத்தமையுதலானபேர்கள் நாத்தனம் பண்ணினார்
கள். இன்னசர்கள் சப்தசாகரம்புகளுள்ள இன்னசாக
ரமிட்டித் தேவாமிர்தமுந் தோற்றுப் போகும்படி பா
டினுர்கள். லோகத்தவர்களெல்லாம் சந்தோஷல்களை
ம்பண்ணினுர்கள். மகரிஷிகளெல்லாம் வேதபாராய
ணம்பண்ணினுர்கள். வேதபுருஷர்கோவித்தார். வேதிவி
ர்களுடைய த்தோனம் விருத்தியானதுகள். தர்மமம் ஓங்
கிவளர்ந்தது. தேவர்களுடைய மன்துருவிர்கது. பிரம்
தானதிரமானது ல்வாமியைச்சூழ்ந்துவந்து வணங்கி,
ல்வாமி! தேவரிருடையிருந்தமயோர் பிழைத்துவிட்
டாரினி என்னல அவருக்கு ஒருதிக்கட்டும் உண்டாக
மாட்டாதென்றில்லை, அதற்குத் தேவரிடத்தில் அடியேன்
விரணமயேசாதியாரும் என்று சொல்லிவிட்டுப்போ
யிவிட்டது. அப்போது தேவர்கள் ஆகத்தகோஷ மிடும்
படியாகத் தாயிலுமிருந்த அன்பை யுடையவராயிய ஆ
ஞ்சநேயனைச் சுழலைகளாராயகரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானை
வா அதிசந்தோஷத்துடனே திருக் கண்களில் ஆனந்த
பாஷபமபொழியத்தக்கதாக மலைமுருகித் தமது திருமா
ர்பு இதைத் தழுவினதோது அஞ்சநேயர் ல்வாமியினு
டையதிருவடிகளில் வீழ்ந்தார். அப்படியனன்னவா
யுமார்பைப்பார்த்து அப்பன்கல்ல பிறப்பால் பிறந்த
அனுமானே! நமக்கெல்லாம் முன்துலே தகாதமகா
ராஜருக்குப்பின்பு அதிதுக்கத்தால் இந்த சரீரத்தை
நிலமான்றுபோகவிட்டோம். இப்போது மதபடியும்,
உன்னுடையவரிதில் காணும் தினபெருமாளும் சுக்
ரீவன் முதலான யாவரும் பிறந்தோம். ஐயா! வேத
ரிவன் முதலான ராகூசபாசாயோடிய அந்தரபுரத்தி
ருனேனில்லிருந்தினை பிரதாபசாலியோடிய அந்தரபுரத்தி
ரனே! நாங்கள்லாம் அழிந்துபோக எங்கள்பிராண
ன்களையெல்லாம் உபகரித்த உன்னுடையஉபகாரத்துக்
கு எங்களுடனிரைத்தான் உனக்குப் பிரதிபலனுகக் கொடு
த்தபோதிலும், அந்த உபகாரத்துக்கிடாருமா! என்னவே

ப்பழிக்குள்ளாகாமற் காப்பாற்றி என்கள் பழுதையெல்லா
ம்நீக்கி, எங்கள்வமிசத்தினையெல்லாம் பிழைத்தருளித்தாய்,
உன்தம்பிமேற்பட்ட அம்புகளாலே அன்மாண்டதால
இந்த எழுலோகமும் மாண்டதுபோல் காணப்பட்டது,
காலுன்னுபகாரத்துக்குப் பிரதியென்னசொல்லப்போ
கிறேன். ஒருகூணப்பொழுதுக்குள்ளாக நீ உதவிசெய்
தாயே எங்கள் எல்லாரையும் இன்றைக்கு மாண்டுபோ
கவொட்டாமல் எங்களுயிர்காத்தாய் எங்களுக்குதவிசெ
ய்தாயானதால் நீ யொருக்காலும் வருத்தமும் கோபமி
லாமல் சிரஞ்சீவியாக என்றுசீர்வாதத்தால் சுகோதா
ஷமாக வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமாயப்பா என்று ஆசீர்வதித்
தார். மற்றபோதகும், அனுமானுடையஉதவியால் தங்க
ள்தங்களுயிர்களைப்பெற்று முகந்த அன்புடையவர்க
ளாய் அனைவரும்கூடின்று வணங்கிவாழ்த்தினுர்கள். அ
ப்போது சுக்கிரீவமகாராஜர் அங்கதர் முதலானவர்களை
ப்பார்த்துக் தாம் அந்தச்சஞ்சீவிமலையை மலியுடனே கொ
ண்டுவரவேண்டியதற்கு கோட்டமுகாதகாரணமெல்
லாஞ்சொன்னர். அதைக்கேட்டசாம்பவர் வாயுகுமார
ரைப்பார்த்து ஐயா! அதிபலவந்தரான ஆஞ்சநேயரே
ர் கொண்டுவந்துதவின சஞ்சீவிபருவதமின்மேலேறி
ருக்குமாலுல் பொய்யானர்களான ராகூசர்களில் மர
ண்டவர்கள்மைத்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். ஆகை
யாலந்த மலையைக்கொண்டுபோய் மதபடியும் அவ்விட
த்தில் வைத்துவிட்டுவரவேண்டும் என்று கியமித்தவட
னே அனுமான்வேட்டி, ஆம் திமமிகவும் கலைபுத்திரா
னென்று அங்கீகரித்துக்கொண்டு நிநோ ஒருகூழைக்
குள்ளராகக் கொண்டுபோய்வைத்துவிட்டு வருகிறேனெ
ன்று அந்தத்தெய்வீகமலையை மதபடியுத் தூக்கிக்கொ
ண்டு ஆஞ்சநேயர் வடதிசையைநோக்கிச் சென்றார்.

மருத்துப்படலம் முற்றிற்று.

கபியாட்டப்படலம்.

ஸ்ரீராமர் சன்னிதியில்விப்படிகடக்க, லங்கையில் ராவ
ணன் பிரம்மாஸ்திரத்தால் எல்லாரு மிறந்துபோனதாக
என்று தன்னை யறியாத சர்தோஷத்தால் சொல்லி மிள்
ளர கந்தருவர்கள் தேவகாரணமின்றிப் பாட, கன்னிகை
களின்ற தென்மடமச்சியங்களை முகத்தி துவடவர்க
ளாகவ் ஸ்திரீகள் கன்னுல்லி மயங்கியாடுதெனப்பார்த்
துக்கொண்டிருந்தார். ரம்பையன் மித்தியாதரஸ்திரீகள்
ராகூசஸ்திரீகள், தானவஸ்திரீகள், நாகலோகஸ்திரீ
கள், யகூஸ்திரீகள், தெய்வஸ்திரீகள், இவர்களெல்லாங்கூ
ட்டங்கூட்டமாகவந்தார்கள். மேனகை, திலோத்தமை,
ரம்பை, ஊர்வசி முதலானியதேவஸ்திரீகளுடைய பாத
ச்சிலம்புகள் கலீர் கலீரென்று சப்திக்கும்படியாகவும்,
தேவதுந்துபியும், சங்குகளும், முருடவாத்தியங்களும்
முழக்கும்படியாகவும், கற்பகமம்பளைவிர்கள் புட்ப
மாலைகளைத்தரித்திருக்கின்ற குண்டலங்களும், குருண்ட
தி தழ்களோடுகூடிய சொர்ணபுஷ்பங்களும், தெரிந்தி
லகளும், பிரகாசிக்கச் செவ்வந்த இரத்னவிஞல் மறைந்தி

முகின்ற முத்தையொத்த தந்தபங்திகளும், தாமரைம லர்போன்ற செவ்வகண்களும், காகேளிஞலேமூடப்பட்ட சந்திரனேப்போல அலைபாயாம்சோர்த்துவீழ, முகங்களும் வினங்கிகொண்டிருந்ததனன. இளம்பிராணங்க ளோடினேற்ற தந்தபங்திகளுடைய இளஞ் சந்திரனேயும், மிருந்த ஒளியுடினேற்ற சந்தபாணங்களுடைய இளவெயிலும், சொன்னம்போலப்பிரகாசிக்கின்ற திவங்களேயுங்தோற்கடிக்கும்படியான தேக காந்திகளும், பிரகாசிக்கின்றபடியினுலே, அக்கப்பிரகாசங் கண்டு அவர்களிடத்தில் மேக்கங்கொண்டு மயங்கித் திரிகின்றவர்களேப்போலவே, சாந்திரிகாலமும் மயக்கங்கொண்டு அங்கங் தேதத்தனித்து மற்றுமும்படியாய்விட்டது. பெருங்கல் விசேஷவ் வினேர்ந்த குற்றமற்றவழியிலே நடந்துமுற்றி னபயருடிய அதனர்த்தத்தை அனுபவித்துப் பெரியோர்களுடைய சான்னிதானத்தில் பழகிக்தேர்ந்தும், பின் பிரயோசன மோசகஞேதினேயுடனேர்ந்தும் அதில் விசுவாசங்கொள்ளாத அறிவினேப்போலவும், வஞ்சகமுடிரு க்குமொருவன் சம்பனேசெய்த மாயபாண்டைப் போலவும், குடித்தகள்ளினுடைய வேகமானதுவுள்களுடை யதேறமுடியுமுன் நிறைந்துவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் அடிக்கடி சிரித்தார்கள். தேகத்தில் வெயர்வையுண் டாயினது. இதழ்துடித்தது. முல்லேயரும்பையொத்தப ற்கள் வெளியேதோன்றின வேல்போன்றகண்களுடை செவந்தன. புருவங்கள் வளேக்தன. வாய் வெருத்துப் போனது. அனகபாரம் அவிழ்ந்து அவர்களுடையஅ பவங்கள் மறைத்துக்கொள்ளவும், கரித்துக்கொண்டிரு ந்த சேலேயும், மேகலாபரணமும், விலம்புகள்வரிக்கிரு கின்ற மார்புகளின்மேன்ற பாதங்களின்மேல் நழுவிவீழ்ந் துவிடவும், விபீஷணேல்லாம்மயங்கிச்சோர்ந்துவிட்டா ர்கள். கோத்தமணிகளாலாபெ மேகலாபரணங்களும், வஸ்திரங்களும், அவிழ்ந்து உதவாமல்கிரமங்கெப்போல அவர்களே அவமானப்படுத்த யத்தனித்தன. அவர்க ருடைய அனகபாரமானதுதம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு என்னித இங்கட்டினேத்தபோதிலுங் தாங்கள் செய்யத்த கபெரிய உபகாரமே செய்வதுபோல அவர்களுடைய மானத்திற்குப் பங்கம் எவரொட்டாமல் காப்பாற்றினே ன. மன்மதன் தூணியிற்போட்டுவிட்ட அம்பைப்போ லத் தங்கள் காமசேஷ்டையைச்செய்து மாந்தர்களே ம யங்கச்செய்து கொல்லுந்தொழிலேவிட்டுச் சொருபினை ன்களேயுடைய விபீஷண் பாடும் பாவனேப்பித் தாளமர த்தினேயுங்கடந்து தன்னிலழியே குரலேச்சோர்காமல்க தியுயிர்களுக்கமர்ச்சுகமுண்டாக்கிய பாடலேப்பாடினர்கள். புலஸ்தருழினேயில் பாடும்பாட்டிற்கு நியமாய்ப்பாடாமல் ஆதன் சுதிக்கு விரோதமாகக் கனகதினேயைக்கொண்டு அந்தச் சுதினேயாற்றிக் குறைவில்லாதருதினேயுடைய பாவினே புனிதை தேவர்களுக்காற்போலக் கன்னுண்ட மயக்கத்தால் வெடித்தருளால் எச்சக் சுதியிற்பாடி ரு ள்கள். ஆயிலக்கத்தில் எல்லாவேடக்கைகளேயும் கண்ட பேர்களுக்கு இந்திரஜாலுகினேனேயைக் காட்டினதுபோ லப் பாடும்பாட்டின் பாவனேக்கேற்ப தங்கள் அவயவங்க ளாற்காட்டுந் சமர்த்தர்களான விபீஷண் தங்கள் கண்க ளால பதாரிவிரர்களேக்காட்டி, வாயால் பாடினேயை வெ ளியிட்டு, கைகளின் அபிவயத்தால் தேகின் வடிவத்தைக் காட்டிப் பின் நடக்கப்போகிற கெடுதிக்குஉற்பாதமாக விருந்தார்கள். மூன் ஆழுன்னதப்போலக் காட்டிப் பின் கிடப்பார்கள். பாடி ஆடுகின்றவர்களே எண்ணுவார்கள் தாம் பாவனேயும் ஆவனேயுமிட்டுத் தூங்குவார்க ள். பலரும்போன்ற வயில் சொன்னு வழியாகிவரக்க ள். மயக்கத்தால்கொர்த்து ஒருவர்மேல் ஒருவர்விழுவா ர்கள். கண்களே உலக்கத் திரிவிட்டுக்கொண்டி பேர்ச் சென்ற உருவத்தின்மாதிரியாய்க்கள்ளுண்டமயக்கத்தை ல் விழுவதுபோலத் தங்களுள்ளத்திலுள்ள. மிகப்பைத் தங்களே செய்கையால் உணர்த்திஞர்கள். கல்லாதனேக ளேயும் சிறி அகன்ற ஈனகாரங்களேக் கொடுத்த குற்ற மாரமனதையுடையவர்களான விகிதருக்கெல்லாம்மனி ர்ச்சலகள்சேதம், காமச் சுகந்து வண்டினேப் போ லாயிறமுற்ற கோத்தையுடைய விபீஷணின் குணத் தின்வேறுபடத்தையொத்த கண்கள் செந்தாமரை மல ரும், செவந்த இதழ்கள் வெள்ளையாயிடும், கண்க ளுக்கள்பூண்ட கைகள் திரட்டோளுக்கருகுமுழு வ்டன்றென்று தெரிவிக்கவும், செண்பகமலர்போன் றமேனியெல்லாம் ஒளிமாண்டு செந்தகேசத்தைப்போ லப் போய்விட்டதுவேற்கேண்டை, யமன், வேல், ம ன்மதபாணம், என்று இவைகளேயொத்ததாயிருந்தபோ தினும், அவைகளுடைய லகூணங்களேயெல்லாமிறந்து விட்ட பெரியதன்மையுடையவர்களான விபீஷண் தங் கள் ஸ்தனங்களின்மீது அசைத்துகொண்டிருக்கின்ற, செவ்வைசமிக்கயிற்றையும், காஞ்சியென்னும் மேகலா பரணத்தையும், வஸ்திரத்தையும், சலேந்துமேகத்திரு ச்சமமாயிய அகபாரத்தைச் சேர்த்துக் கட்டினர்கள். முத்தொன்றைத்தவிர வேறென்றையுந் தமானதுவென் ல்லப்பேராசாத தந்தபங்தியையுடைய விபீஷ விபுஷ ணசுமாரை அன்கோலப்பட்டிருக்கிறதனேக் கன்ணுனி ரப் பார்த்துக்கொண்டி ராதிருக்கபோது, வானரவிர் கள் ஆரவாரித்துபோசகையானது யுகாந்தகாலத்தனை அந்தாவணேயுடையதிருபதுசெவிகளிலும்வந்துமுழ ந்தது. அப்படி அந்தவானரவிர்கள் அப்பயிர்ய ஒசை யானதுவந்து தழைத்தபட்சோ காட்டிலுக்கரும், கள் ருண்டமயக்கரும், தாழுவாரும்பாதியின்றபாட்டினரு ம் மத்தளத்தின் கதியும், பனவம்பிரீன்ற வாயையுடை யவர்கள் பினங்கும்பினக்கும், அவர்களுடைய கொஞ்ச மொழியும் எல்லா ம் ராவணனுக்கு வாடின புஷ்பத்தைப்போல வெளுப் பாய்விட்டன. யாணேகளுடைய மதங்கிர்க்கவும். குதி ரைகள்உறங்கிவிடவும், ராகதர்கள் பயங்கொள்ளவும். வீரகண்டாமணியைத் தரித்த ஸ்ரீராம லட்சுமணர்களு டைய கெய்வத்தன்மையொருங்கியவில்லுகுணத்தை னியானது பார்த்தபோது பிறந்தபோதானதை வைப்போலத் திடுதிடென்று ஒலித்தது. பிரதாபத்தை தோற்கடிக்கும்படியான தந்தபங்கினேயைக் வாயை

டைய முகம்களுள்ளவர்களும், தங்கள் கண்களெண்ணி ன்ற வேலையுதத்தால் துண்டிக்கின்றவர்களுமான விபீ கணின் கட்டங்கள் சரவணனுடைய கண்களுக்கு வான ரவீரர்களுடைய 'கட்டங்களேப்போலத் தோற்றினத்த கள். மத்தாகினியால் மதுக்கமடைந்த கடலேப்போலத் தி ன்மனதுகலங்கி தன்முகங்களேயிய பத்துச்சந்திரர்களு க்கும், அன்றையராத்திரியானது பகலேப்போலிருந்தது னதுபோய் வண்டின் ரூபமாய்வந்த ராகதர்கள் சரவ ணனுடைய மாலேயின்மீதுபோயேறிப் பகையாளிகளுக் குதுன்பமுமில்லாமல் பிழைத்தார்களென்றும் இன்னு ம் அங்கேகடந்தவேலுக்காரியங்களேயெல்லாம் விவரமா கச்சொன்னுர்கள். இதையுங்கேட்டுக்கொதிகொதிக்கின் ற மனதுடனே கற்பகப்பூப்பந்தலிட்டு மந்திராலோ சனே மண்டபத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான்.

களியாட்டப்படலம் – முற்றிற்று.

மாயாசிதைப் படலம்.

இப்படி சரவணன்ஆலோசனேச்சபைக்குவந்தபடனே இந்திரஜித்து மகோதரன்முதலான மற்றிகள் விருத்த சுகளேயென்னும் மந்திராலோசனேக்கு வந்தக்கவர்கள் எ ல்லாம்வந்து சரவணனேச்சூழ விருந்தார்கள். கடந்த காரியங்களேயெல்லாம் சரவணனுவர்களுக்கு விவர மாகத் தெரிவித்தான். அப்போது மாலியவான் இந்த ங்கையிலிருந்து ஒரு கூணுகோதத்திற்குள்ளாக மேருப ர்வதமும் பின்னிடும்படிப்பாய்ந்து லங்காபுரியை ச ருழிமருத்துள்ள பர்வதத்தைக் கொண்டுவருகிறதற் கு வல்லவர்களெற்றிமாலேயைத்தரித்தோள்களேயுடை ய அதுமானேயாகவேண்டும், எனென்றால் சமன்தரா ன லோகங்களுக்குங் காரணனஸ்துவானஸ்ரீராமமூர்த்தி யையும், புருஷகார பூதையான பிராட்டியையும், உன் பெபடி கண்டிருக்கிற மகானுபாவ னுகையிலே நம்மு டைய சேனேகளில் மாண்டுபோனவைகளேயெல்லாம் உ டனில்கொண்டுபோய்ப்போடாமல்வனக்களத்திலேயே விருக்கச்செய்திருப்போமோவுலே அவர்களெல்லாம் பி ந்தச் சஞ்சீவிக் கரம்புப்பெய் பிழைத்துவிடுவார்க ளல்லவா! எப்போது பிரமாம்மாஸ்திரம் பழுதுபட்டுப் போய்விட்டதோ! இனி அவர்களுக்கு ஒரு இடையூ று முண்டாகமாட்டாது. இக்கலங்கையென்ற மலேயை இந்தச் சமுத்திரமத்திலிருந்து பெயர்த்துப் பூமியிற் யமபடி யெறிந்தால் அதைத்தடுக்கிறதற்கு நம்மிலாரிரு க்கின்றுர்கள். காமவர்களுடனே சண்டைசெய்ய முடிய மோ! அந்த அனுமான் மேருமலேயைப்பிடுங்கிக்கொண் டுவந்து இந்த ஊர்மேலேயெறிவானுனுல் அதை விலக் குகிறதற்கு ஒருவராலாகாதோ! இந்த அனுமான் சொ கதிருஞ்சுயின் முறையைக்கெடுத்து மாற்றவேண்டு மா னுல மாற்றிவிடுவான். ஆதியும், அந்தமும், அபூர்த்தியு ம், இல்லாத ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கலியாணகுணங் களேச்சொல்லுதிற் குற்றமற்ற வேதங்களால் உபதேசிக்க மூர்த்திகள் முன்னுபோகனென்பது ஆலோசியாமல்தா ன்சொல்லினேத்தோ! அனுமானேயுசேர்த்து மான்கு

மூர்த்திகளென்றே காமெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் இறந்துபோனவர்களெல்லாம் இறந்துபோனவர்களாக வே போக வேறேபிறவி பிறந்தவர்களேப்போவிருக்கிற நாம் பிழைக்கவேண்டிய மார்க்கத்தை மறந்து போனே மே! ஆனபோதிலும் இனியாவது ஜலகினேய மதியா தையுடனே கொண்டுபோய்விட்டுத்தர்மம்மிகுந்தவனான ஸ்ரீராம லட்சுமணர்களே அடைக்கலமடையலாம் ஐயா ராவணேஸ்வரா! என்று சொல்லிப் பின்னும் மேல் மி னேயும் காரியங்களேயெல்லாம் கன்முயுரைத்தவுடனே மா லியவான் ராவணனேப்பார்த்து ஐயா! ராவண! இந்தச் சமுத்திரத்தைப் பாணம் பண்ணவல்லவர்களாய் ஆகாச த்தையும் பூமியையும் ஒன்முய் மறைக்கும்படியான ஆ யுதவல்லமையுள்ள பெரிய ராகதசவீரர்களெல்லாமிற ந்துபோனர்கள். இன்னம் இந்தலங்கையும் நீயும் உன் பிள்ளே இந்திரஜித்து ஒருவனுமேதான் இருக்கின்றீர்க ள். வேறே வீரர்களென்று சொல்லும்படியானவர்கள் யாரிருக்கின்றர்கள். ஒருவரைக்கட்டி பார்ப்போம், இ னிநாம் வெற்றியடனேமென்பது கனவிலும் நினைக் கப்போகாது. ருலாயுதத்தைக் கையிலுடைய உமாபதி யாகிய ருத்திரமூர்த்தியைக் கயிலாச பர்வதத்துடனே பேர்த்தெடுத்த வெற்றித்தோள்களேயுடைய ராவணே னவரா! ஒரு பாணத்தால் வாலியைக் கவர்க்கத்திலேற் றிச் சமுத்திரராஜனே ஜெயித்துக் கும்பகர்ணனே மாளு ம்படிச்செய்த அந்த ஸ்ரீராமனே மனுஷியுண்டாகும்மு ழுதுக்குச் சமமான இந்த ராகதசர்களோடு போர்க்களத் தில்வெல்லச் சமர்த்தர்களன்று சொன்ன மாலியவா னுடைய யுகர்த்தனர்த்தனையராவணன்கேட்டுக்கண் களில் அக்கினிப்பொறி பறக்கப்பார்த்து ராகதசர்களெ ல்லாம் மாண்டாலுஞ்சரிமம்மிடத்திலுன்ன ஆனவில்லா த ஆயுதங்களெல்லாம் அறிந்தாலுஞ்சரி மிருந்த அழ குடையவனான அந்தச் இதையை என் ஞாபகமற்கெ ந்து மறுபடியும் விட்டு விடுததற்காகவா! நான் ஒ றையிடித்துக் கொண்டுவந்தேன். என்பின்னேதா னென னத்திற்கு, மற்ற பத்துக்கள்தானென்னத்திற்கு பயந்து உயிர்வாழ வேண்டுமென்று எண்ணி மிருக்கின்ற கோ ழைகளெல்லாரும் முழுத்துப்போய்விடுங்கள் காலுக்கு கா ண் வழித்தெய்பட்டாலப் புறப்பட்டு மனிதர்களேயுங்கு ரங்குகளேயும் கிக்கிதாடித்துப்போடுகிறேன் என்று ள். அப்போது இந்திரஜித்துக் கப்பங்கப்பார்த்து ஐ யா! உமக்கு அங்கேகிக்க கூடுமானுல் எனக்குத் தெரி க்க காரியமொன்றிருக்கின்றது. கான் பிரமாஸ்திரத் தை அக்கினி முன்னிலேயிற் பூசைசெய்து அந்த ஸ்ரீ ராமலட்சுமணரோடுகின்றேன். அது அவனுடையமேனி யைக் கோடாமலே வாங்கிட்டது. ஆகையால் அவ ன் மனிதனல்லன், தேவனுமல்லன் கிஷியுமல்லன், விபீ ஷணன் சத்தியமாகச் சொன்னபடனென்றும்சொ ன்னதைவர்களால் நியாயிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீலப்பதிதே ப்படி யவதரித்தனென்று சக்தேகமில்லாமல் தெரித் துகொண்டேன். அதற்கப்பாலே சொல்லுகின்ற கா ரியகருமத்துக்குப்பொருத்தாது. வருகிறவரைட

கும் ஐயா! வீரவானே! இன்னெரு சுக்கிரமிருக்கின்றது. நான் நிகும்பலைக்குப்போய் அந்த யாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் செய்துமுடித்தால் நம்முடைய சேனைகளெல்லாம்பிழைத்து நமக்கு உண்டாயிருக்கின்ற துன்பமெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்றான். இதைக்கேட்ட ராவணன் அம்மை கல்ல காரியத்தானம்பர! அப்படியே பினாயம் நிகும்பலையாகத்து செய்யக்கடவாய் என்றான். இந்திரஜித்து அத்தையம் நான் செய்கிறதை உன்தம்பி விபீஷணன் அவர்களுக்குச்சொன்னால் அத்தப்பிலையாளிகள் வந்து கான்செய்கிற யாகத்தை முடியாதபடி அழித்து விடுவார்களே யென்றான். அதற்கு ராவணன் அவர்கள் வாதபடிச் செய்கிறதற்கென்ன உபாயம் பண்ணலாம் என்றான். இந்திரஜித்து ஐயா! ராவணேஸ்வரா! ஜானகியைப்போல ஒரு ராக்ஷஸியை வற்படுத்திக்கொண்டு போய் அனுமான் கண்முன்னிலுத்தி என்கையவானால் அந்த மாயாதேனையைக் கொன்றுவிட்டு என்சேனையோ டிக்கட்ட அயோத்திக்கும் போகிறேனென்று வழிகாட்டிப்போய்விட்டால் அவர்களெல்லாம் அத்தந்த க்கத்திலேமுழுகி இக்கேதை இறந்துபோய்விட்டான் இனி இவ்விடத்தில் இருப்பதினும் பிரயோசனமில்லை அவ்விடத்தில் நம்முடைய தம்பிமாரும், தாய்மார்களும், மற்ற பந்துக்களும், நம்முடைய பட்டணமும் அழிந்து போய்விடுமே என்கிற வருத்தத்தினுல்மொறுகுண்டி சேனையும், தாங்களுமாய்ப் போய்விடுவார்கள் அப்படியவர்கள் போகாவிட்டாலும் அனுமானையானது அவ்விடத்திற்கனுப்பி நடந்த காரியத்தைத் தெரிந்து கொண்டாலே யல்லாமல் தங்கள் வியசனத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். அதற்குள்ளாக நான் நிகும்பலைக்குப்போய் யாகத்தைமுடித்துக்கொண்டு அதினுன்டாகின்றாயுதங்களினுல்அவர்களையெல்லாங்கொன்று உனக்கு வெற்றியை உண்டாக்குகின்றேன். என்று சொல்லக்கேட்டு ராவணன் அப்படிச்செய்கிறதுநல்லதென்றுசமாதானப்பட்டான். பிதாபிரோட்டியைப்போல மாயஞ்செய்து கொண்டிவருகிறதற்கு இந்திரஜித்துப்போனன். இவ்விடத்தில் இப்படியிருக்கச் சுக்கிரீவ மகாராஜர் ஸ்ரீராம மூர்த்தியைத் தண்டஞ்சமர்ப்பித்து ல்வாமி! இந்த லங்கைக்கோட்டையைச் சீக்கிரமாகச் சட்டுவிடுகிறேமென்றார்கள். ஸ்ரீராமரும் அதற்கிசைந்து அப்படியேசெய்யுங்களென்றார். பதினேழுவெள்ள வானரசேனைகளும், ஆருக்கொரு கொள்ளிக்கட்டையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு சுக்கிரீவமகாராஜருடனே புறப்பட்டுப்பாய்ந்து லங்காபட்டணக் கோட்டையைப் போய்ச்சேர்ந்து கோட்டைவாயிலில் வெள்ளை கிறத்து மேகங்கள் மின்னல்களை வரிசைவரிசையாக மின்னிக்கொண்டு துழைகிறதுபோல அங்குள்ளவர்களெல்லாம் பிரியடையும்படியாகவும் காதுபக்கங்களிலும் இருகண்களுக்கு ரசகாலம்வக்துவிட்டதென்று சொல்லத்தக்கதாகவும் வானரசேனைகள் ராத்திரியில் கதந்திரக்கன் பூமியில் விழுகிறதுபோல அனாயில்லாத கொள்ளிக்கட்டைகளை வீசியெறிக்தார்கள். மானகளையொத்த வானரங்கள் வீசியெறிந்த அந்தகொள்ளிக் கட்டைகள் ஸ்ரீராமமூர்த்தி சமூத்திரத்தின்மீது எரிந்த அக்கினி மாலைபோல வஞ்சகனான ராவணனுடைய லங்கை மின்மீது மேலும்மேலும்போய் விழுந்தன. இப்படி நெருப்புக்கொள்ளிகளலங்கைக்கோட்டைமீதுநெருங்கின உடனே லங்காபட்டணமானது ஸ்வாமிதீபோலித்து அம்புதன் பட்டிச் சமுத்திரம் வேறுதுபோலவெக்தது. பெருங்காட்டில் நெருப்புப்பற்றியெரிகிறபோது அதில் வாசஞ்செய்திருந்த பகிசாதிகள் சப்தித்துக் கொண்டு ஆகாசத்திலெழும்பிவருதுபோல லங்கையி லுள்ள வர்களெல்லாம் பெருங்கூச்சலிட்டுக்கொண்டு அந்தத் தி லெழும்பிப்போனார்கள். மூன்றுலோகத்தவர்களானாலும் தீத்திய சூரியர்களாலும் வணங்கும்படியான வில்லிரு கோமணியாகிய நினையபெருமானும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியும் நீபத்துக்குச்சமமான வெபாணங்களைப் பிரயோகிக்க லங்கையிலுள்ளமாடகூட கோபுரங்களெல்லாம்மலை களைப்போல இருந்துவிழுந்தன. இங்கேயிப்படி கடந்துகொண்டிருக்கும்போது தம்முடைய நிருக்கைகளைச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டுபோய் மருத்து மலையைப் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டுவந்து மதுபடியும் அதை மேருமலைக்குமுற்பில் வைத்துவிட்டுவாயுபுத்திரனாகிய அஞ்சனேயர் வந்துசேர்ந்த வீரர்களுக்குசெய்தார். அந்த ஓசையைக்கேட்ட அந்தலங்கைப்பட்டணத்தி லுள்ளவர்கள், நெருநேயுடைய கருடனுவான் சீறுவதைக்கேட்ட பாம்புகுலங்களைபோலொத்துப்பயந்தார்கள். இப்படி மேற்குவாசலில் வந்துசேர்ந்த வாயுபுத்திரருக்கு முன்பாக எல்லாத்தந்திரங்களிலுஞ்சமர்த்தனுமானவனுமாகிய செயம்பெற்றுச் சொட்டுப் போட்டவனுமான இந்திரஜித்துவந்து சானலைப்போல ஒருமாயப்பெண்ணை உண்டாக்கி அவளுடைய தலைமயிரை இடதுகையி லப்பற்றி வலதுகையிலொருவாளை யுருவிக்கொண்டு அதிககோபத்துடனே நிலசொற்களைச் சொல்லத்தொடங்கினன். நீங்கள் இவன் நிமித்தமாகவந்து இவ்வளவுசண்டைசெய்திர்கள் அல்லவா? இப்போது என் பிதாவாகிய ராவணேஸ்வரன் இவனெவெனுத்துத்தள்ளிவிட்டான். சானிவளுடைய ஆவியை இதோ உண்டு விடப்போகிறேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட அஞ்சனேயர் புத்திமயங்கிபாவசப்பட்டு அந்தமாயாதேனையைப்பார்த்து இவள்தானே காம்கண்ட சீதாபிராட்டியார் ஐயோ! நம்முடைய வாழ்வுபோய்விட்டதேயென்றமனம்வெர்த்து அனைத்தயிக்கிறதற்குவேண்டிய ஒரு உபாயமுக் தோற்முதவராகி உயிருண்டோ இல்லையோ வென்னும்படி வாயுலர்ந்து மூர்ச்சையடைந்து சிதைந்து இனிச்செய்கிறதற்கு வேதேசெயலில்லை கிநிவார்த்தையைச் சொல்லலா மென்று கினைத்து ஐயா! உயர்ந்த யக்ஞகுலத்தில் பிறந்து கல்ல குணமுடையவளு யிருக்கின்றாயே! ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொல்லுகிறது, நிஷ்காத பழியான தல்லவா! பிரமஹம்ம வதிசத்தில் காலந்தலை முறையா யிருக்கின்றாய். மேலும், சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் நீரக் கற்று யிருக்கின்றாய், ஒ

ருபெண்பிள்ளையை வதைசெய்தது பெண்பழியென்ன நியமமில்லையா? பூலோகத்தாரெல்லாம் வருத்தப்படுகின்றார்கள். தேவர்களெல்லாம் கலங்கிக் கண்கூச்சம் அடைகின்றார்கள். அதுகளை நீ கண்ணுலேயாவதுபார், உனக்குச் கொஞ்சமாவதுதிரக்கமென்பதில்லையேயென்கொலைசெய்கிறது பெரும்பழியல்லவா! உன் பிதாவாகிய ராவணேஸ்வரன் இவளெவெனுத்துத்தள்ளிவிட்டுப்போயிடி, அப்படிச செல்வாயேயாகில் இந்த மூன்றுலோகமும் உனக்கு வசமாய்விடும். கல்லவெற்றியை நியமில்லையோ! அற்பக்காரியத்தைச் செய்கிறதில் புகழுக்கு அழிவுண்டாகும் என்று சொல்லக்கேட்ட இந்திரஜித்து என்தகப்பனுக்கு வேண்டாத இவளை உன்கையில் கொடுப்பேனேயானுல் எனக்குப் புகழுண்டாகுமா! இவளை என்வசமால் வெட்டியெறிந்துவிடுகேனே யென்னுமு கோபித்துப் பின்னும் அடாகுரல்கே! இவன்போய்விட்டால் உன்கருக்கெவனிடத்திலாகைவேண்டும், உன்களுக்கு அயோத்திவேண்டுமோனு லதைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள் போங்கள். அதை நிதானமாகச் சுட்டுவிட்டு வரப்போகிறேன். அங்கேயிருக்கின்ற தம்பிமார்களும், தாய்மார்களும், தேவர்களிலுள்ளபோதும் நிமுக்களிடமாட்டேன். அக்கினியாய்ப்பொழிகின்ற என்னுடைய பாணங்களிலுல் அவர்களெல்லாம் மாண்டுபோய்விட்டார்களென்னுமப்பும். இப்போதேபோகின்றேன் வேகமாய்ப்போகிறதற்குப் புஷ்பக விமானத்தில் போகப்போகிறேன் அவர்கள் தப்பிவிலர்களென்றதினுக்குமுன் என்னுடைய பாணங்கள் லகுவானவைகளல்லவாக்கும் என்று வேகப்பட்டான். அப்பொது அக்கமாயாதேனையானவள் ஐயா, என்னாண்டவரே! என்னைக்கொலலாமல் திருமைசெய்துவிட்டுவிட்டும் என்று அகேகவிதமாகக் கெஞ்சிக் கேட்கவும், கொஞ்சமும் இரக்கமில் தன்கைவாளினுல் அவளை ஒரேவீசாகவிகிவிட்டுக் கடலிற்போலுருந்துவருகின்றசேனையுடனே புறப்பட்டுத் தெற்கேபிருக்கு வடக்குமுகமாய்ப் பொன்மயமான புஷ்பகவிமானத்திலேறிக்கொண்டு இந்திரஜித்துப்போய்விட்டான். இதைக்கண்ட வாயுகுமார் உன்னுக்தோற்முமல் பிரமித்து மனஞ்சோர்ந்து மேருமலைசாய்வதுபோல மூர்ச்சித்துத்தரைவிழுந்துவிட்டார். அப்படிப்போன இந்திரஜித்துத் திருமப் இருபக்கச்சாலைகளுப்போய்விட்டான். அஞ்சனேயர் உயிர்வந்து, உடலசைந்து, மனங்கலங்கித் தளர்ந்து, அன்னைத்துக்குச்சமமான சீதாபிராட்டியாரே யென்பார். பெண்களுக்கு அருங்கலசமாயகமேயென்பார். என்தாயே யென்பார். கொஞ்சமானதை தெய்வஅருளில்லையோ என்பார். ஐயோ! இந்த அற்பகாரியத்தைச் செய்யக்கண்டும், பாவியாகிய என்னுடையமனது பின்னப்பட்டுப் போகவில்லையே என்பார். இப்படியாக அஞ்சனேயர் தல் பல மெல்லாம் ஒடுங்கி எழுந்திருந்து இந்திரஜித்துவின்மேல் பாயகினைப்பார். மிருத்துக்கத்திலுல் தன்னாடிச் சில பாயகினைப்பார். மிருத்துக்கத்திலுல் தன்னாடிச் சில பாயகினைப்பார். மிருத்துக்கவிட்டு அழுதுபுலம்புவார். ஒரு தேவிபுத்து பெருமுச்சுவிட்டு அழுதுபுலம்புவார். ஒரு பகுமாயப்போயலருத்தப்படுவார். நெருப்புப் பறக்கும் படி மூச்சுவிடுவார். உடல்கடுங்குவார். தலைமேற்கையை வைத்துக்கொண்டு பூமியில்மோதிவிழுவார். இப்படியாகப் புலம்பத்தொடங்கினார்.

கவி.

முடிந்ததுகந்தமென்ன மூவுலகிற்குங்கங்குல்.....*
விடிந்ததென்றிருந்தேன்மின வெந்துயிருளின்வெள்ள
படிந்ததுவினையின்செய்கை பரந்ததுபாவிவாவால்..மிக
கடிந்தனன்றிருவையன்றே தனிர்த்ததுகருமமம்மா.(க)

பெருஞ்சினைக்கபினுனைப் பெண்ணினைக் கன்னிற் கொல்ல, இருஞ்சிகைப்புட்போல் யாதுமொன்றியற்ற லாற்றேன், இருஞ்சிகையழுதுவிவ்றேனெம்பிரான்றே விபட்ட, அருஞ்சிகைபிட்டவன்ன மழிதுபெறிதும்மா.....(உ)

பாதவரைக்கன்றெய்வப் பத்தினிதவத்துளாளோப், பே தைபைக்குலத்தின்வக்த பிழைப்பிலாதாளேப்பெண்ணே ச்,சிதையைக்கிருவைத்தீண்டிச்சிறையைத்தவரக்கன்று னே, காதலுக்கனகின்ற தருமமேகருனைத்தம்மா.(ஈ)

கல்விக்குகின்றந்தித்துக் காருத்தன்றாதலுக்கொசொல்விக்கவந்தபோனே தெளிவித்துயர்செய்தானை, வெல்விக்கவல்லதுன்னை மீட்பிக்கவன்றுவெல்லில், கொல்விக்கவந்தேனென்றே கொடும்பழிகட்டிக்கொன்டேன்.....(ச)

வஞ்சையெய்குங்காலு துயிர்கடைமாந்தரேனுன்ன ச், செஞ்சிலையுரனேன்றெடுத்திறின்றமுலன்கதே, அஞ்சொலாளிருந்தாள்கண்டேனென்றபாவச்சுட்டுசொ லலத், தஞ்சிறுவென்றுசொல்லத் தோன்றினனேற்ற மிலாதான்.....(ஞ)

அருங்கடல்கடந்திலுனை யம்வெளிமைத்துவென்ற ச், சுருங்கடல்கட்டமேருக் கடந்தோருமருந்துசாட்டிக், கருங்கடலிவுள்ளேதெடுப்ப வில்லெனக்கனிப்புக்கொன் டேன், பெருங்கடற்கோட்டங்தேய்த்தகொற்றவனன்ன மூலைபெற்றி.....(ட)

வில்லிறின்முக்கைகித்திப் புல்லுயிரிட்டலாதேன், கொல்லிறின்முனைக்கொல்லக்கூசினெனிறிகொல்ல ச், கண்ணிலிதேனேயென்றன் கைகளாற்கலத்தின்வெ ண்சோ, றுண்ணின்றுய்வல்லேனெனிபதேனுமொருவ னுள்னேன்.....(எ)

என்பன.—நம்முடைய எண்ணமானது இனி முடிந்துவிட்டது, நினலோகத்தையும்முடிக்கொண்டிருந்தபாவிருளும் விடிந்துவிட்டதென்றுனைத்திருந்தேனேமுடிவும் அக்கிரநாட்டி நம்மைமுடிக்கொண்டதே! பாவியேமேலிட்டுப்பரவிவிட்டதே! பாவியேயிறந்திரஜித்துச் சீதாபிராட்டியாயெ லக்ஷ்மியை வானால் வெட்டிவிட்டானே! தர்மம்மகைத்தைவிட்குழிபோய்விட்டதுபோலிருக்கின்றது. இத்தினகாளைப் பெருஞ்சினையாகிருந்த மகாபதிவிரதையான ஒருபெண் கொக்கண்ணுகெதிரே கொல்லுகிறதைபாராதும் அக்கடவுளாயபகவான் நிகளுக்குபட்டதுபோல காள்ருகாரியமுஞ் செய்யாமலிருந்து இப்போது நிதை வருத்தப்படுகிறேனே! என் ஐயனாயை ஸ்ரீராம பிரான

டைய தேவியைச் சுரன்னிறைமீட்கும்படியாகச்செய்தகாரி
யம் வெகுஅழகாயிருக்கின்றது. இந்த மஹாபாதகனு
ய ராக்ஷசன் தெய்வப்பத்தினியும் தனக்கு விருந்தளரும்
பரதக்நிரல்வருஷியும், உயர்ந்தகுலத்தில்பிறந்து யாதொ
ருகுற்றமுஞ்செய்யாத மஹா உத்தமியும், பெண்ணென்
பவளும், சீதையும், லட்சுமியும்ஆகியதேவியாரைத்தொ
ட்டுச் சிறையிலவைத்தராட்சசன் ஒருதப்பிதமுமில்லா
மலே கொல்லுவித்ததைப்பார்த்திருந்த தர்மம்தின் ம்
வபாவம்வெகுகருணையுடையதாயிருக்கின்றது. நான்எல்
லாசாசரல்திசக்களுக்கும் எட்டப்படாதிருக்கின்ற சீத்
தியானை ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய தூதுவனாகி அவர்
சொன்னசொல்லைத் தெரிவிக்கவந்து மறுபடியும்போய்
அவரில்லாத இந்தத்துன்பத்தைச்செய்த சண்டாளரா
க்ஷர்களை, இடங்காட்டிவெல்லும்படிசெய்யவந்தேன்
அம்மா ! தேவரீரை மிட்பிக்கவரவில்லை. கொடுமையா
ய் உம்மைக்கொல்லச்செய்யவந்தேனென்று ஒருகொடு
மபழியைக்கட்டிக்கொண்டேன். ஸ்வாமியானவர் தேவ
ரீரை எங்குங்காணுமல் துயரால் ஒருமரம்போலச்சோ
ர்ந்து மிகவீரரான என்னுடைவர் தேடிக்கொண்டுவந்
தபோது அவர் இருவரும்தேறும்படி அடியேன்சீதா
பிராட்டியாரைக்கண்டேன் என்று சொன்னகரன் இப்
போது ராட்சசன்கொல்ல, ஸ்வாமி தேவரீர்பத்தினியா
னவர் மரணமாய்விட்டாரென்று சொல்லும்படி கேரிட்
டதே இதுதானே கரன்பிறந்ததின்பலன், அம்மா! பெ
ரியசமுத்திரத்தைத் தாண்டி, இந்தலங்கை நிர்மபெரு
மபிடியிக் கொளுத்திய பிறகு கடலே அணைகட்டி மேரு
வைத் தாண்டி ஒருவருக்குந் கிடைக்க அருமையான ச
ஞ்சீவிமருந்தைக் கொண்டுவந்து ராக்ஷசருக்குள்ளே
உனக்குச் சமமான கைங்கரியசாகேனில்லையென்றுபே
ஸ்வாமிச் சந்தோஷித்தேன். இப்பெருங்கடலில் கோ
ஷ்பம் உளாத்தபோல ஓய்விட்டது. உன்னுடைய
கைங்கரிய நிலைமை அம்மா ! உம்மைவிட்டு நீங்கி அ
நுமேனுடைய உடல்நினைத்த அப்பி உயிர் கழியாமற்
போனேன். உம்மைப்பிரிந்துக்கொண்டுவந்து நின்ற அ
ந்தரிருட்டிப்பயங்கொல்லுகிறதற்குப் பின்னிட்டுப்
போனேன். நம்மை வென்றதிசேகொல்லும்படிப் ப
ரந்துகொண்டிருந்தேன். இப்படிப்பட்ட நான் வைத்தி
ற்போட்டவெண்சோற்றையுண்டுகொண்டிருப்பிழை
க்குமபடியாக இருந்திலேன். நான்சமானியமானவரிலே
நுழைந்துவிடவேனே ! என்று கின்று அழுது அந்த
க்கிருட்டியம் ஆகாதிக்குப் போதே சென்று,
சொன்னன். அப்படியே போயிருக்கின்றன். காமவசீ
கரிதாட்சத்தாலும் கர்முடைய ஆண்டவனுக்கிங்கே
டக்காகாகிவந்தேயாது. காமவசீகரம் அதியமாட்டா
து இனி ஸமென்னசெய்வார் என்று இக்கழற்றுத
தெரிந்தகல்லு கடல்காகாரிபங்கள் லோகாயகரான
சமயத்தில் திருமகளருகில் இல்லாப்பம்பண்ணி
விடி மாஸ்பொறிவிட்டேன். இல்லாவிட்டால் அவரா
லேசனபண்ணி யெதித்தபடிச் செய்திருப்பேன். வேறெதி
மாசம் நல்லதில்லை என்று அழுது பருந்த திருத்

கோன்கனியுடைய வீரகோமணியாகிய தசரதகுமாரரு
டைய திருவடிப்பக்கல்சேர்ந்து, ஆண் பிம்மநந்துக்கே
ப்பான ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரசுண்டாமணியை யணி
ந்ததிருவடிகளிலே, தேஹமும், மனதும், கண்களும் உ
ரிரும்வாடி, பெருக்குரல்கொண்டழுது பெருமூச்சு வி
டடுக்கொண்டு, தேஹமெல்லாங் கண்ணீராருகியாருக,
தடும்படிபெருமலைபோலவிழுந்தார். விழுந்த ஆஞ்சநே
யரைப் பெரியபெருமான் கடாகத்தித்து கடந்தென்ன !
சொல்லென்று கையைப்பற்றித் தூக்கினபோ தஞ்சஞ்சிக்
கமாட்டாமல் மிருந்த துப்பக்கொண்டு ஸ்வாமீ ? வரு
த்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சீதாபிராட்டியாரை அக்கா
கூசன் கூறியவரளாயுதத்தால் வெட்டி வெற்றவிட்
டானென்று சொல்லிப்போட்டுப் பூமியில் விழுந்து பூ
ண்டு புரண்டு அழுது மூர்ச்சித்துத் தேஹமும் அசையாமி
ல்லை, மூச்சுவிடவுமில்லை, கண்ணுரற்றுமிட்டவில்லை, கண்
களில் நீரும்சொரியவில்லை, ஒன்றும் பேசவுமில்லை. அ
ழுது தேம்பவுமில்லை, அழுதபூமியில்விரவுமில்லை, சா
கவுமில்லை. இப்படி ஆஞ்சநேயருக்குண்டான துன்பமெ
ன்னத்தினாலென்று தேவர்களுக்குந் தோற்றவில்லை. அ
ஞ்சநேயர் சொன்னசார்த்தையைக்கேட்ட மாத்திரத்தி
ல வானரசேனைகளெல்லாம் அடித்து அறிவு சோர்ந்து
பெரியவாடைக்காற்றில் அகப்பட்டவிருகங்கள்போல்
வ மிங்கிக் கற்பகவிருக்ஷம்போலெழுக்கருளிருந்தின்
ற ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் திருவடித் தாமரைகளின்
மீது மலைகள்விழுந்ததுபோல வீழ்ந்தழுதார்கள். மஹா
வீரரான ஸ்ரீராமர் சித்திரப்பிரதிமைபோல் அறிவு சோ
ர்ந்து தமது கண்பார்கள்முகத்தையும்பாராமல்நியபெ
ருமான்கேள்விக்கும் பிரதியுத்தரங்கருமல் பிரக்ஞை
ஞ்சிக்கமுடியாத அபிமானமென்கிற வேலாயுதம் மார்
பில்தைக்க, உயிரிழந்தவர்போலப் பூமியில் சாய்ந்த
விழிந்தார். இப்படிவிழிந்தஸ்ரீராகவனுடையதன்மை
யைப்பார்த்தும், தங்களுருகுகிறிட்ட வெட்கத்தினி
த்தும், தலைவெடித்தேஇன்ன தருமம் மறுபடியும் அழி
கதுவிட்டதேயென்று ஊஹித்தும், வாய்சொல்லு
ம், மனமும், கண்களும், திருமேனியும், சோர்ந்து வ
ருத்தாயைபிழந்த கன்றுக்குட்டியைப்போல் இளையபெ
ருமானும் பூமியில்விழுந்துவிட்டார். பிறகு எல்லாம் அ
றிவத்தக்க ஒருவனாருளனாகாத விபிஷணாழ்வானும்வி
ந்தி சம்பவித்தவருத்தத்தினுண்மையைத்தெரிந்துகொ
ள்ளாமல் அத்தகிபாயல் இவர்களே கம்மால் தெரிக்க
முடியாது. நமக்கு இவ்வளவாகசாமு மிவனால்சுண் சம்
பவித்தது என்றுகொன்றாலுக் கொல்லுவால் என்பதா
க மனதில் சந்தேகங்கொண்டு குளிர்ந்தவார்த்தைகளால்தி
ஸ்வாமியின் திருமுகத்திலெளிக்குத் திருமேனியைத்
தொட்டு உணர்வண்டாகும்படியான எல்லா உபாயங்க
ளையுஞ்செய்து திருவடித்தாமரைகளையும், திருக்கரங்க
ளையும், திருமேனியையும்பற்றி வருடினதைத்தவிர,
வேறெதுவுங்கண்ணால அறியவராத பரமஸ்வரூபனை
ர் திருக்கண்களாலிழித்து, சலசலவிட்டார். அப்போ
து இளையபெருமான் வந்தெதிர்த்துக் கண்ணீரொருகை

ளமுழித்து நக்கதைனினைத்து தும்றமாட்டாமல் வருந்த
ப்பட்டுக்கொண்டிருக்காயென்றி அந்தப்பிரமையைமா
த்தவில்லை, தம்முடைய ரமனத்துக்கு உயிரோமுடிவாக
ன்னம்வர்திருக்கும் தமையனைக் தேற்றம்படியினைத்து
க் தமக்கு சில அறிப்பிராயங்களைச் சொல்லத்தொடங்கி
னார். தனக்கு அழிவுகாலம் வாழ்வினிப்படி வந்து சம்பவி
த்தால் அவரைவிருக்கின்றவன் துக்கசாகத்தில் மூழ்
குவது ஸ்வபாவம் தேவரீருக்கு இது பதிப்பாரு மல்ல
வா ! கம்முடைய குடிக்கே ஒருகுறைவு வந்தாலுமென்
ன ! தர்மத்தடனேகூட இத்தனுன்லோகங்களையும்
காசப்படுத்திப் போடாமல் அறிவிலவரதவர்களைப்போ
ல காமனின்போய்விடலாமோ! ஸ்வாமி! பிராட்டியா
ரே பெண்ணினே மேலும் ஒருதையும் இல்லாதவர், த
ர்ப்பெண், தர்ம்மபதிவிரதாதெய்வம், அல்லாமலுக்தே
வரிருடைவதெவி ! சாதாரதமகாஸ்லகூமி ! இப்படிப்ப
ட்ட தாபோரட்டியாரை மகாசண்டாளனுன ராகஷப்
பயல் கையால் தொட்டுக்கொன்றுவினையாஸ்ல் இதைக்
கேட்டுமெலுத்தப்படவேண்டிய தென்னதற்று இன்ன
மும் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாம் ! அல்லது தே
வரிருடைய திருபையிலோ ! இனிமகாருத்தர்மத்து
டனே நிகேரும் உண்டாகுமோ ! இனிமகாரு ராகஷ
சர்களென்ன ! தேவர்களென்ன ! பிரமரும்மணர்களென்
ன ! குருக்கள்மாரென்ன ! மகரிஷிகள்தானென்ன ! இ
னிலோகத்தில்படியான ஆசாரமென்ன ! தஷ்டர்கள் வ
ல்லமையுடையவர்களாகி, போக்கிலர்கள் அழிக்குபோ
வரர்களையோனும் இந்த மூன்றுலோகத்தையும் அக்கினி
யால் சுட்டெரிக்காமல் கம்மா இருப்பதென்னசாயனம்
இந்த வழலோகங்களும் ஒருங்காகத் தர்ம்மங்களைச்செ
ய்துகொண்டுவிரித்தியாகும்படி இருக்கின்றனவா ! தெ
வர்களின்னமும் பிரானுடனே இருக்கவோ ! தர்ம்ம
மு மின்னமிருக்கின்றதாகக்கம்வனக்கொண்டிருக்கி
ன்றதோ ! இன்னமும் மழையும் பெய்யவேண்டுமோ !
நாம் சோர்க்குவிழ்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றதே!
கம்முடைய வில்லல்லமை வெகு அழகா இருக்கின்றது
ஸ்வாமி ! இந்த லங்கையில் தனைத்து ஒரு கூனைத்தும்
குள்ளாக அதைச் சம்பலக்கிவிட்டி அந்த ராகஷப்ப
யல் போனதிசைகளெல்லாம் கட்டெரித்துத் தேவ
லோகங்களெல்லாம் கொளுத்தி முடித்துவிட்டகூடிய
கம் வெறுங்கையைத் தலைக்குமேல் வைத்துக்கொண்
டு எனியர்கள்போலத் தக்கமும் தனைப்போமாலும்
லோகத்திற்குத் இதமையாய்முடித்துபோகலாமோ ! தெ
வரீர் ஆலோசித்தியே இப்படியே தர்ம்மத்தையே பார்த்
து ராகஷரடையைத் தாக்குவிட்டிக்காட்டிருவுக்கு
நிராட்டியாரை அந்த வழுக்கன் பிடித்துக்கொண்டுபோ
கயாமைக் கெடுக்காமலிருந்து உபாயத்தைத்தேடிக்
டிருக்கோம், இப்போது இங்கிட்டதென்ன பிரயோஜனம்
இன்பத்தையடைந்து கம்மா இருப்பதைவிடவும் ராக
சர்கள் தம்முடைய எவியதன்மையைப்பார்த்து கம்மை
ச் சிறையில் விலக்கிவிடுவார்கள் அழகை செய்யும்படி
யாகவது சொல்லமாட்டார்களா ! காலிப்போன கம்மு

தம்மிமார்களும் பிழைப்பார்களோ! நினைக்கிறதற்கு மு
ன்னுகப் போகும்படியான புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிப்
போகுமே தன்னுடைய கொடுஞ்செய்கையை ஒரு கூ
னத்துக்குள்ளாக முடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவானே
ஐயோ! நான்பிறக்க விடும் அங்கே சாம்பலாய்ப்போய்
விட்டது. இங்கே பெண்சாதியும் மாண்டுபோனுள் இன்
னம் எனக்கு என்ன சம்பவிக்கப் போகிறதோ தெரிய
வில்லே! நான் மாண்டிபோகாம விருக்கின்றேன். என் தி
மையானது தகப்பனுருக்கும், சடாயுவென்ற பிதாவுக்
கும், தலிமையாயிருக்க சீதைக்கும், யமனேர் காட்டிவி
ட்டும், அவ்வளவோடி முடியாமல் அக்கயமனுக்கு, பே
தைப்பெண்களாய்ப்பிறக்து எங்களேப்பெற்ற தாய்மார்க
ளையும் யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாத அருணமத் தம்பி
மார்களையும், ஊராரையும், காட்டானையும், காட்டிவிட்
டதே ஐயோ! அந்தப்பாத சத்துருக்கள்தங்களுக்கு
இப்படி வருமென்று முன்னறிக்தவர்களில்லவே! அப்ப
டி ஒருவேளை இந்தச்சண்டாளனேடு எதிர்ப்பார்க்கே
யாஸ்ல் இவன் காகபாசத்தைவிட்டியும் பிரதாம்மான்
திரத்தினுல் எவியும் கொன்றுவிடுவானேயாஸ்ல் அந்த
ப் பகிராஜனை கருடன்வரமாட்டானே! சஞ்சீவிமரு
ந்தைக்கொண்டி வருகிறதற்கு இந்த வாய்வுகுமாரனும்,
அங்கில்லையே! வேறையார் அவர்களுக்குயார் சஞ்சீவி
யைக்கொடுக்கப்போகின்றார்கள். அப்பா! ஆஞ்சநேயா!
ஆகாசமார்க்கமாக அயோத்திக்குச்சிக்கிரமாகப்போய்ச்
சேரும்படியான உபாயமுண்டானுல் சொல்லு, இங்கிரு
க்கிறதெல்லாஞ் செத்தாறுந்சாகட்டும் லங்கையில்சன்
டையும் கிற்கட்டும், அந்த இக்கிரஜித்து என்கிறதுஷ்ட
னுடைய கண்களேக் காகங்கள் இன்னும்படியாகச்செய்த
பின்பு மறுபடியும் வந்து என் எண்ணத்தை முடித்துக்
கொள்ளுகிறேன். என்று சொன்னதைக்கேட்ட இளைய
பெருமாள் சுவாமியை நமஸ்கரித்து சுவாமி பரதாம்வா
ளைவிடத்தில் கட்டும்படியாக நாகபாசத்தை விடுதிற
தம்முக்குக்கவன். இந்தநிரஜித்தவோ! அந்தப்பாதா
ம்வான் இந்தச்சத்துருக்களுக்கு முன்பாக வருவாளாஸ
ல் இக்க மூன்றுலோகமும் நிய்ந்துபோகுமாட்டாதோ!
தேவரீர் துக்கசாகரத்தில் ழுழ்காதேயும், அடியேன் வி
ண்ணப்பத்தைக்கேட்டருளும் இந்தத் தம்பிவஞ்சகன்
பிரஹும்மாஸ்திரத்தைக்கொண்டிகட்டித்தள்ளுதிறதற்கு
அடியேனென்று கினைத்தருளினீரோ! பரதாழ்வானை அ
ப்படி எண்ணவேண்டாம், அந்த இக்கிரஜித்து ஆவர்தை
ப்பாணத்தால் அவனுடைய சேனைகளுடன் மடிந்து பூ
மியில் தலேகீழாய்க் குத்திண்டி விழப்போகிறதைத் தே
வரீர் கடாக்கித்தருளப்போகிறீர். என்று வெகுகோப
த்துடன்சொன்னர். அப்போது அனுமான் கைகுப்பிக்
கொண்டி சுவாமி அடியேன் சிறுதொளிவின்மீது தேவரீ
ருடைய திருக்கைக்குத் தனேயாக இருக்கின்ற தோத
ண்டத்துடனே எதிருருவும் வாயுதேவனும் பின்னிடும்
படி இக்கணத்திலேகாலே அயோத்தியா புரியைச்
சேருகிறேன். இன்று பிடறுண்டாயிருக்குமானுல் அ
ந்தக்ஷணத்திலே எல்லாத்திக்குகளேயுஞ்சுற்றிவருகிறேன்
அதுவுமல்லாமல் அடியேன்மாத்திரமேபோய் அந்தப்ப
கையாளியைக்கொன்று என்பகையையுக் தீர்த்துக்கொ
ள்ளுகிறேன். அடியேன் அப்போதே அவனியேன்கொ
ல்லமாட்டாமற்போனேனேயானுல் தசரதாட்டியாரை
க் கொல்லுகிறேனென்று பிடித்துக்கொண்டிவக்தான்அ
வனுக்கு நீதிவார்த்தையைச்சொல்லி விலக்கிக்கொள்ள
லாமென்று கினைக்தேன். அவன் அக்கிரமமாய்ப்பேசிக்
கொண்டிருந்தான், அப்பமும் வானால் விசிவிட்டான்,
அதைப்பார்த்துச் சகிக்காமல் மூர்ச்சையாய்ப் பூமியில்
விழுந்து உணர்வற்றுப்போனேன். அப்போது அவன்
வேகமாய்ப்போய்விட்டான். அப்படிக்கில்லாமல்சற்றே
கிற்பானுஸ் அந்தத் துஷ்டனுடைய ரணம் உரிப்பப்பி
போவதுகே! ஸ்வாமி தாமதிக்க வேண்டியதென்ன! து
ராய்மாலேதரித்த திருத்தோளே யுடையவர்களே! நீங்க
ளிரண்டுபேரும் அடியேன்பேரிதுவரைபருளுங்கள். அவனு
டைய புஷ்பகவிமானம் அயோத்திக்குப்போய்ச் சேரு
வதற்குமுன்பாக அடியேன்போய்ச்சொக்கு அவன்வர
வுகெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றேன்என்றார் கல்
லது அப்படியே ஏறுகிறேறுமென்று ஸ்ரீராம லட்சுமண
ர்கள் புறப்பட்டவுடனே விபிஷணுழவான் தன்டன்சம
ர்ப்பித்து ஸ்வாமி அடியேனுக்கொரு விண்ணப்பமிருக
கின்றது. அடியேன் அதிக துக்கத்தால்கடுகியி மனக்தே
மமாட்டாத செய்கையால் மயங்கித் திகைத்துப்போய்
விட்டேன். இப்போது அடியேனுக்குக்கொஞ்சம் கினை
வுதோன்றினது. அவன்செய்தது மாயமென்று சக்தேகி
க்கின்றேன். மகாபத்தினியாகிய லோகமாதாவை அந்த
ப் பாவிகையால் தொட்டுக்கொல்லுவானுஸ் இந்த மு
ன்னுலோகமும்வெக்து சாம்பலாய்ப்போகமாட்டாவர்!
அது அப்படியிருக்க அவன் அயோத்தியைகோக்கிப்போ
னது தந்திரமாயிருக்கின்றது. அதைச் சற்றுநேரத்துக்
குன்னே தெரிந்துகொள்ளலாம்அடியேன் இளைப்பொ
முதுக்குன்னராகப்போய மிராட்டியா கிருக்குமிடம்போ
ய் ஆராய்ந்து கேழ்ப்பார்த்து உள்ளதை அறிந்துவந்து
சொன்னபிறகு ஆகவேண்டியதைச் செய்யலா மென்று
விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார். பெரியபெருமாரு
ம் ஆம் இது தருமியனதகான் என்று சொன்னுர் பின்
பு விபிஷணுழவான் அந்தரமார்க்கமாய்ப்போய் லண்டி
ணுசுவத்தருக்கொண்டி ஸ்ரீராமபிரானுடைய இரணுள
வேகத்தைப்போலப்போய் அசோகவனத்தைச்சேர்ந்தசு
ர். ஆயிபுன்டோ இல்லேயா என்னுமப்படியான துயரத்
துடனெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சீக்கிரப் பிரதிமையை
யொத்த பிராட்டியாரும், என்னுடைய துக்கத்தை என்
னுயிருடனே தீர்த்துவிடுகின்றேன் என்று சிக்தை செ
ன்டிருக்கதைச் திர்சடைசமாதானஞ்சொல்ல மதுபடி
யும் தெரிவித்தபோது, சப்தமேகங்களும் உகாத்தகால
த்தில் குமுலவதுபோலவானரவீரர்கள்சப்திக்த ஓசை
யைத் தேவாமிர்தம்போலக்கேட்டபெரித்திருந்தவரு
மாகிய சீதாபிராட்டியாரைக் கண்களாரக் கண்டி திரி
ஜடித்து வந்தனை செய்து விட்டுப் போகுவென்று நி
னைத்து, அவ்விலாத சந்தோஷத்தையுடைய மனத்த

ராகித் அக்கமற்ற கின்று இந்திரஜித்துகிகும்பலேக்குப்
போய்பாகுசெய்யத்தனித்தானென்றாரவணுடைய
சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் யாகசுலப்பையும், வி
றகுகளும், கெய்யும், கொண்டிபோகிறதைப்பார்த்தபா
கத்தை முடிப்பானேயானுல் ரகஸ்யசாகுருருருருறை
மில்லாமல் செத்தவர்களே யெல்லாம் பிழைப்பிப்பா
னென்று ஆலோசித்துத் தேவர்களேயெல்லாம் இமிசை
பண்ணின இந்த இக்கிரஜித்துக் தன்கிஞ்செய்த என்
ணமிப்படியாகவாயிருக்கது. நன்முயிருக்கின்ற தென்று
கீர்மானித்துக்கொண்டி ஸ்ரீராமருடைய கிருவடித்தாம
ரைகளில் தமதுமுடியைத் தாழ்த்திவணங்கி ஸ்வாமி! ச
க்கிரவர்த்திக்கிருக்குமாரரே! லோகமாதாவாயிபெரா
ட்டியார் கேஷமமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அடியே
ன் கண்ணுரக்கண்டேன். அருக்தகிக்குசமமான மஹார
பதிவிரதையாகிய அந்த அம்மாளுக்கும் அழிவுண்டாகு
மோ! அக்காகாசுசன் கம்மைவருத்தப்படும்படியாகமா
யஞ்செய்துவிட்டி கிரும்பிலேக்குப்போய் யாகத்தை முடி
த்துக்கொண்டு நம்மை கருவறுக்க யத்தனப்பட்டானென்
று விபிஷணுழ்வானசொன்னவுடனே எழு லோகங்க
ளும் சேர்ந்துவாழ்த்தினுற்போலச் சப்தமுத்திரிக்கவு
ம் ஒருமிக்கப்புறப்பட்டி சப்திக்கின்ற சப்தமோ, அல்ல
வேவென்னு தேவர்களுருந சக்தேஹிக்கத்தக்கதாகவான
ரக்கூட்டங்களெல்லாம் கர்ஜித்துமலேகளெல்லாம்பொ
டிப்பொடியாரும்படியு முழங்குகாதினுகள். வீரஹா
மணியாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் சீதாபிராட்டியார் இறந்து
போகிலேயென்று சக்தேகம் கீக்கி விபிஷணுழ்வானை
த்தேகமும் ஆசையும் உம்முசேரத்தமுவி ஐயா! விபி
ஷணு! இக்கதுன்பம்போகிறது ஒரு அருகமையோ, எ
ன்பங்கில் கிருக்கிறும், கெய்வாதிருக்கின்றது, வாயு பு
த்திரனிருக்கின்றன். காம்செய்த தவழுமிருக்கின்றது,
வேதமும் பொய்த்துப்போகவிலேலே என்றுசொல்லக்கே
ட்டவிபிஷணுழ்வான் ஸ்வாமியை வணங்கி இந்திரஜித்
து அந்த கிருப்பேயாகத்தை முடிப்பானே யானுல் அ
வனே யாரும் வெல்லமாட்டார்கள், ராகஷசர்களுக்கே
ஜெயமுண்டாகிறபடி, ஆகையால் தேவரீர்கியமனுஷ்ய
ரித்தால் இளையபெருமாருடனேபோய் அவனுடையை
யும் வாகிய யாகத்தையும் கிறைத்துவிடுகோ வென்றார்.
அதைத் திருச்செவிசாத்தினை சக்கரவர்த்தித் திருக்கு
மாரர் கல்லது அப்படியேசெய்யுங்களென்றுசொல்லிப்
பின்னுஞ்சொன்னுனார்.

மாயாசீதைப்படலமுற்றிற்று.

நிகும்பலையாகப்படலம்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி இளையபெருமானே அவிக்கனஞ் செய்
து, தம்பி லட்சுமணு! அந்த இந்திரஜித்து உன்மேல் பி
ரமும்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பானேயானுல் அப்
போது கீயந்த பிரதம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து
அதைக்கண்டித்துவிடு, அப்படிக்கில்லாமல் கீ அந்த அ
ஸ்திரத்தைத்தொடித்துவிடாதே அப்படிக் தொடித்து
விட்டாயேயானுல் தேவலோகம், பிரதம்மலோகம், பூ
லோகம், எல்லாம் ரசமாய்விடும் ஆனதால் முந்தி
தொடித்துவிடாதே மேலும் பாசுபதாஸ்திரம், ரௌர
வாஸ்திரம், இவைகளே அவன் உன்மேற் பிரயோகிப்ப
னேயானுல் அவைகளேயும், அந்தந்த அஸ்திரங்களாலே
கீக்கும்படியானவிதத்தைச்செய்து கீக்கிப் பிறகு உன்வி
ல்லித்தையின்வல்லமையினுலே அந்தஇந்திரஜித்துவின்
முயிரை உண்டிவிட்டு வாக்கடவாய் அப்பா! பிரதாப
சாலியே! அவனென்னென்ன மாயங்களேச் செய்கிறு
னே அதுகளேயெல்லாம் குறிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்
டிருந்து அவனேயெல்லாம் வேரறக்கொய்துவிடு. வி
சாலமான தர்மஸ்திதலையைக் கொண்டி பலவகையான
பெரும்போர்களேயுஞ்செய்து வருத்தப்படாமல் சமயம்
பார்த்துத்தேவர்களுக்குக் கூற்றுவனும்பிறக்திருக்கி
ன்ற அந்தஇராவணனேயைக்கொன்றுவிடு ஐயா! யமனுக்
கேப்பாயிருக்கின்ற லட்சுமணு! அவன் பூமிக்கோப
ங்கொண்டி அநேககோடி பாணவருஷங்களேப் பெய்து
வேகத்துடனே உன்பாணங்களேவிலக்கினபோதும், மெ
ய்த்தபோதும், தனுர்வேதத்தேர்ச்சியையுடைய லட்ச
மணு! முன்னுல் அவன்அம்புபுட்டியெய்கின்றவில்லேமு
தலானது வெட்டியெதிர்த்துவிட்டுப் பிறகு அவனேக்கொ
ன்றுவிடு, அவன் அம்புதொடுக்கிறதற்குமுன்பாக உன்
வில்லேயம்பைப்புட்டிக்கொண்டி அவனேக்தாறைக
ளில்பாணங்களேப்போடுகின்றுனேஅந்தத்தாறை
யிலேயே அவைகளே கிகிவிடு. அவன வேகமாய்ப் பி
யோகித்தாலும், தாமசமாய்ப்பிரயோகித்தாலும், பார
காபிரமம் அவைகளேக் குறிபாகப்பார்த்து அந்தந்த
வேகத்துக்குத்தக்கபடி கீயும் அஸ்திரப்பிரயோகம்பண்
ணு, பகைஞ ஜில்லிரனே! என்று அவருக்குவேண்டிய
எல்லா உபாயங்களும், அந்த உபாயங்களுக்குவேண்டிய
மந்திரங்களும் உபதேசித்து அவைகளே விளையத்தட
னேத்துக்கொண்ட விசேஷடாரியே இளையபெருமானேக்
கடாக்ஷித்து, தம்பி லட்சுமணு! இந்தச் சமஸ்தஅஸ்
ங்களும் தாமாயிருக்கும், தம்முடைய அளவிலைக்கு
ணபரிபாலனுனேத் தாமே அறியமாட்டாத சகலகரு
ணுநதரான ஸ்ரீபரிபூரணர், பிடித்துக்கொண்டி மூரு
ன்ற வில்லேக்காட்டி, இது மிருத்தபலமுள்ளவில்லைக்
கும் இதை நிமிர்த்தைரியத்தினே பிடித்துக்கொள
இந்தவில்லினுடையவரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன் கே
ள். இதைப்பற்றிக் தமிழ்ப்பாஷையை வெளியிட்டதனு
ல் தமிழ்முனியென்றுபெயர்பெற்ற அகஸ்தியமகாமுனி
வர்சொன்னதுஎனவெல்லாம் கீ சித்திரப் பாவைபோலி
ருந்து விவரமாய்க்கேட்டிருக்கின்ற யல்லவா! ஆயிரம்
திருத்தோள் ஆயிரந்திருமுடியையுடைய விராட்டாரிய
மஹாவிஷ்ணுவினுடைய திருமேனியிற்பிறந்த பிரமும்
மாமுட்டிய யாகத்தினுலே யுதித்துப்பெற்ற வில்லாக்கு
ம் இது என்றுசொல்லித் தம்முடையகலசத்துடனேகை
டங்கொடித்துத் தம்முடைய அம்பறாத்தூணியும்கொடு
த்து, இன்னும்வேண்டிய பல உபதேசங்களேயுபதேசித்து,
மேருமலேயைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற இளையபெருமா
ளேக்கட்டித்தழுவினர். அப்படித்தழுவின உடனே கவர்

க்கலோகத்தில் வசிக்கின்றவர்களான தேவர்க ளெல்லாம் இனி யெங்களுடையதுக்கமெல்லாம் நீங்கிப்போய்விட்டதென் றுனங்கித்தார்கள்.— தேவர்கள் பல்லாண்டு கூற, தேவஸ்திரீகள்வாழ்த்தி ஆசீர்வதிக்கப் பரவதியை யிடதுபாகத்திலுடைய சந்திர சடாமகுடதாரியாகிய சங்கரமூர்த்தி திரிபுரமெரிக்க கோபித்துப்புறப்பட்டது போல இந்திரஜித்தாகிய பகைவன்மேல் யுத்தத்திற்குப் போகிறதற்காகத்தோன்றினார். அப்போது ஸ்ரீராமர் அப்பா, தம்பி ! வீரசிகாமணியே ! மாருதிமுதலான வானரவீரர்களே உனக்குத்துணைவர்களாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் வருவாயாகவென்று விடைகொடுத்த்ருளினபோது தர்மமிலராகிய இனியபெருமாள் தமது ஆசாரியர்களாகிய பெரியபெருமாளுடையதிருவடித்தாமரைகளைத் தமக்குள்ளும் புறத்தாமாகத் திருமுடியில் சூடிக்கொண்டு அழகியமேகம்போலத் திருமேனியையுடையவராய்ப் பிரிவை எண்ணி அழுது கண்ணீர் பூமியில் புரண்டோடும்படி நெஞ்சழிந்துநின்கின்ற பெரிய பெருமாளே இனியபெருமாள் சூற்றிவைத்துதெண்டனிட்டு வந்தமாலைபோலிருக்கின்றமில்லே இடதுகையிற் பற்றிக்கொண்டு இந்திரஜித்துவின்மேல் அதிகோபங்கொண்டு அவனுடையதலையைக் கொண்டிவருகிறேனென்று ஸ்வாமியினிடத்தில் விண்ணப்பம்பண்ணிப் புறப்பட்டுப்போனார். காட்டிலும் தம்மைப்பிரியாமல் எல்லாக்காரியங்களேயுஞ்செய்த திருத்தம்பியார் மிருந்த வேகத்துடன்சென்றபோது, வேகத்தைவிட்டுப்பிரியாத உயிரைப்போல்அவர் தம்முடனிருக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமி நினைத்தபோது தாம் வில்லாயிருக்கிறபோது தாம் வில்லாயிருக்கிறதற்காகப்போன அன்றைய தினம்முதலாகிய சுசரதமகாராஜர் எடுத்தபிறவி யிருந்தாரோ, அந்தநிலையைத் தாமுமடைந்திருந்தார். வானர சேனாபதியான சுக்கிரீவமகாராஜர் முதலான வானரவீரர்களெல்லாம் கொண்டுவந்த கொண்டைகளைக் கையிலடையவைக்கனைக் காட்டிவழிகளும் மலைகளும் தெரியும்படியாக அதிவேகத்துடனே போய் திரும்பலையைச் சேர்ந்தார்கள்.

ஒரு ஆலிலையின்மீது லோகங்களை யமக்குள்ளேயொடுக்கின ஒருகாரணவஸ்துவானவர் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோல் இந்திரஜித் திருக்கின்றதையும், அந்தலஸ்துவின் திருமேனி சுற்றிலு மிருந்து ஆலிலையைப்போல ராக்ஷசக்கருங்கடல் சூழ்ந்திருக்கின்றதையும் இப்படி ராக்ஷசச்சேனைகள்சக்ரவ்யூகமம்பம்காட்டிக்கொண்டி காவலாயிருந்ததையும், அந்தத்தொடல் மத்தியில் ஒமாக்கினியுடனே கூடியிருந்து வடவராமுகாக்கினியுடனே கருங்கடலானது நின்றாற்போலிருந்ததையும், நீர்க்கடலுடனே மற்றகடல்க ளெல்லாஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றதுபோல, மேகங்களே யெல்லாம் தரத்தி வந்திருக்கின்றதோகளும், குதிரைகளும், கொடிப்படைகளும், ஆயிரகோடி ஆனியணிபாய் ஆயிரயோசனை விஸ்தாரமாக விரிந்திருக்கின்றதையும், பொற்றேர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும், காலாள்களும், ஆளில்லாத மல் இந்திரஜித்துவின் ஆஜ்ஞையின்படி யுகம் வலிக்கிறது, லோகத்தைவலிக்கிறது, பூமிரதம்கடல்சூழ்ந் திருக்கின்றதுபோலிருக்கின்றதையும், கண்டார்கள். ராக்ஷசர்களுடையமேனியின்மீது ஆகாசத்தை யெட்டக்குத்தும்படியாகெடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற செம்மரிக்காடானது சீலமேகத்துக்கொப்பாகவும் திருமேனியைப் புடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சமுத்திரத்தின்மீது ஆகாயவியாபித்திருங்களைப் பிரயோகித்ததுபோலக் காணப்பட்டது. அந்தராக்ஷசர்கள் இனியபெருமாளையும், வானரவீரர்களையும்பார்த்து அவர்களெலலாம் துஞ்சதெளிவில்லாமல் மேகத்தில்தோன்றிய இந்திரதனுசைப்போல் விரிந்தது. சங்கங்கள் சமுத்திரத்தில் வைகுமுயிர்களைப் போல, நிச்சப்தமாயிருந்தார்கள். பேரிகைகள் கர்ஜித்தாற்போலே ஓலியாமலிருந்தார்கள். மிருந்த பலம் பொருந்திய ஸ்ரீராமருடையபாணத்தால் ஒலி யடங்கிப்போன பெருங்கடல்போலிருந்த ராக்ஷசசேனையை நெருங்கி மெல்லவடையாக வானரவீரர்கள் ஆசாரமுறைபட்டுப்போகும்படி ஆரவாரித்தார்கள். அப்படிசப்தித்த வானரசேனைகளுக்கு எதிராக ராக்ஷசர்களுஞ்சார்த்து வானரவீரர்களை வந்துசூழ்ந்து கொண்டார்கள். பேரிகைகள் முழங்கினதுகள். வானரவீரர்கள்மலைகளைக்கொண்டி ராக்ஷசக்கடலை தூர்த்துவிட்டார்கள். ராக்ஷசர்கள் சூல்கொண்டமேக்ம்வருகின்ற தீர்த்தாரைகளைப்போல அம்புகளைப் பிரயோகித்தார்கள். ராக்ஷசர்கள் ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்தபடியால் வானரசேனைகளின்மீது ஆகாசத்தில்அவ்வம்புகள்படுத்த துபோலவந்து படிந்ததுகள். ராக்ஷசர்களைவிட்ட அம்புகளும், மழுவும், வஜ்ராயுதமுதலானவைகளும்.வானரர்களுடையபற்களும், நகங்களும், உடல்களும், பூமியில் விழும்படியாகச்சென்று அவர்களிடமானவைகளையும், மார்பையும், கின்னபின்னக்காளாய்ச்செய்தார்கள். மேலுமெலும் ராக்ஷசர்கள் அம்புகளையும், மழுக்களையும், இருப்புலக்கைகளையும், தொழுக்களையும், வேல்களையும், வஜ்ராயுதங்களையும், வினதிநூல் வானரர்களுடைய வால்களும் தலைகளும், உடல்களும், வயிறும், கால்களும், கைகளும், கின்னபின்னப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தார்கள். இப்படி ராக்ஷசர்களுக்கும், வானரர்களுக்கும், கைகலத்தயுத்தம் நடக்கும்போது விபீஷணாழ்வான் வெற்றிவீரரான, இனியபெருமாளைப்பார்த்து விஜயீ ! தேவரீர்ப்படைத்த மந்திரத்துக்கொண்டிருப்பது நீதியோ ! சிக்கிரமாயெழுந்திருப்பது நீதியோ ! சிக்கிரமாயெழுந்து இந்தருணி இக்தயாகத்தைச் சிதையாமற்போவிரானால் இந்த ராக்ஷசக்கடலை நாம் ஜெயிக்கமாட்டோம் என்றவின்னப்பம் பண்ணிக்கொண்டபோது அந்தமாசுகத்தில் தேவர்களும், அசுரர்களும், பிரம்மாவும், அரியாகவனன அச்சுதனும், சிவனும், முன்னுலோகத்துக்கும் காயகனுயெ தேவேந்திரனும் மற்றமுள்ள யகூகின்னரகந்தருவாதிகளும், ஆகாயத்தில்கின்றித்துவேடிக்கைபைச் செல்வையாகப் பார்த்தவர்கள் ஒருவரு மில்லை. இருவகையாருடைய சேனைகளுங்கிழித்து நின்றதுகள். அணியணியாகவெதிர்த்துநின்றவானரப்படைகளின்மீது

ராக்ஷசசேனைகளைப் பானவருஷங்களினாலே தம்முடைய பிதாவானவர் ஒரே தேரைச்செலுத்திக்கொண்டி அகேகத்தேரை நடத்திக்கொண்டி எதிர்த்துவந்த அசுரர்களுடைய பேரனியைக்கொன்றழித்தபோல அங்கி ரப்பிரயோகஞ்செய்து கொன்றழித்தார். மலயமாருக்கும் அடித்திறுல் மலைகளும், மேகங்களும், வானகஜத்திரங்களும், அழித்துபோனதுபோல ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளும், தேகங்களும், அவிர்ங்களும், ஒமருண்ட அக்கினியில் பல்பலவென்றழித்தது கள். மையாளைக்குச் சமமாயிய இனியபெருமாள் சம்ஹரிக்கிற படியினாலே ஆகாசத்தைமுட்டி உயர்ந்திருக்கின்ற ராக்ஷசர்களுடைய பெருத்தலைகள் ஒன்றேடொன்று தாக்குண்டி வேகமந்திரங்களே பிறைய உருச்செபித்து ஸ்தாபனம்பண்ணின பூரணகும்பத்தை உடைத்துப் போட்டதுகள். யானைகளை வாரிக்கொண்டு தாமரைக்குளப்பாகதமுகச் சோடிக்கூடியராக்ஷசர்களுடைய தலையைகூருட்டிக்கொண்டு ஓடின்ற ரக்தப்பெருவெள்ளமானது இந்திரஜித்து வளர்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஓமாக்கினியை அவித்துவிட்டுப்போனது லட்சுமணர்பிரயோகித்த பாணங்கள் செம்பட்டமயிரையும், விசக்கழலியுமுடைய ராக்ஷசர்களுடைய வாள்பிடித்தகைகளை ஆகாசத்தில் நின்றும் துணித்துமுடியைப்போல விழத்தினபோது அதுகளுடம்பாகத்துக்காக நின்றிருந்த எருமைக்கடாக்கள் மாண்டு அரிச்சுனனுக்காகக் காட்டினதுகள். மதுரல் மொழுகுகின்ற பெரியமலைபோன்ற யானைகளின்மீதிருந்துபலதரப்பட்ட ராக்ஷசர்கள் லட்சுமணனுடைய பாணங்களுக்குப்பயந்து அத்தியாகசாலை முழுவதும் முடியிருக்கின்ற ரக்தவெள்ளத்தில் முழுகிப் பதுங்கிக்கொண்டார்கள். அதி உஷ்ணமாய்ச் சொல்கின்ற அக்னிமுகாஸ்திரங்கள் கால்களையறுத்துத் தணித்ததாலே கையில் பரய்த்து செல்லுவதினுல் எல்லா ராக்ஷசர்களும்புறங்கையில் பிடித்திருக்கின்றவேலினாலே ஊன்றிக்கொண்டி நெய் கடுங்கிக் குடல்சரிக்துதொங்கி அலையும்படியாகச் சின்னபின்னப்பட்டார்கள். சில ராக்ஷசர்கள் பாணங்களால் உடல்பினைக்த தங்கள் பின்னைகைக் கைசேரச்சிடாமல் தோள்களின்மேல் சுமக்து ஓடுவர்கள் தொங்கிக்கொண்டிவரவும் தங்களுடைய குடல்கள் முதுகுப்பக்கமாய் சரிந்துதழிவும், இக்குமுக்காடி, அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணுகிற லட்சுமணரை நெருங்கினதித்துவந்தார்கள். நெய்யும், கன்னும், கிறைந்திருக்கின்ற சாடிகள் பொங்கிருடங்களுடனே உடைந்துபொகும்படியாகக் கோடிகோடியானகூட்டமாய்ராக்ஷசர்கள் வந்தகள் கத்தரிபடினதுகள். சில உடலகள்மயங்கிவீழ்ந்ததுகள். இந்தப்பிரகாரமாக இனியபெருமாள் சுற்றவும் போலவும், விஷ்ணுவைப்போலவும், செவ்வேள்முடைய தலைப்போலவும், நேத்திரத்தைத்தொடர்ந்த கோளைப் போலவும், பரிவேஷத்த கிரணைப்போலவும், ராக்ஷசச் சேனைகளிருக்கும் திக்கள்தோறும், பிரவேசித்துவல லாயுதங்கொண்டு சஞ்சரிக்கினர். இப்படி விசாலமாகிய பெருங்கடலே பொத்திருந்தராக்ஷசப்பெருஞ்சேனை

கள் சண்டமாருதக் காற்றடிக்க வேர்பறித்து சாய்ந்துவீ
ழ்ந்த தேர்ப்பைபோல நான்குபக்கத்திலும் விழ்ந்துகி
டக்கின்றதை இந்திரஜித்துப்பார்த்தான். அவன் பலம்
பொருந்திய யானைப்பிணக்களின் மலைகளையும், குதிரை
களும், தேர்களும், சின்னபின்னப்பட்டு உடலும் கலைக
ளுமாகிய புழுக்கங்களையும், சக்தக்கடலையுமல்லாமல் அ
வ்விடத்தில் வேறொன்று மிருக்கப்பார்க்கவில்லை. தன்
னோடு கூடவந்த தூசனூராயிரகோடி ராக்ஷசமகாவீரர்
களின் இனியபெருமை னொருவருடைய பானங்கள் கூ
றுகூறுக்குவித்த குப்பலகளையும், ரக்த ஆறுகளுமே
யல்லாமல் ராவணகுமாரன் வேறொன்றுங்காணவில்லை.
விந்தத்தைக்காட்டிலும் அதிக கொடியவர்களான நிலரா
க்ஷசர்கள் நடுங்கி கலவறண்டு பயந்து தன்னெண்டையோ
டு வருகிறார்கள். சில மிருந்த கோபத்தையுடைய ராக்ஷ
சவீரர்கள் திரும்பிவரமாட்டாமல் ஐயோ! கமக்குஉதவி
யாக ஒருவருமில்லையே! என்றுவிழுந்துமாண்டார்கள்.
இந்தப்படி ஓமாகினி அவிந்து அண்டத்திலிருந்தகவ
தாளியக் கலப்புகளும், தர்ப்பைப்புல்லும் கட்டினகட்ட
ங்கு சின்னபின்னப் பட்டுப்போகவும் தான் உருப்
போட்டுச் செய்த்துக்கொண்டிருந்த மந்திரவேதமும்
விட்ட இடக்கெட்ட இடந்தெரியாமல் மறந்துவிட்டு
அந்த ஓமாக்கினிபொங்கினதுபோல அதிககோபங்கொ
ண்டிருந்தான். அப்போது அந்தப்போர்க்களத்திலேபா
ணவருஷத்தால் மாண்டுபோனவர்கள் தவிர உயிருள்ள
வர்களாயிருந்த ராக்ஷசர்களெல்லாம் ஒருமிக்கச் சேர்ந்
தார்கள் வானரசேனை முழுத்திரமானதுஇந்திரஜித்துவை
சூழ்ந்துவளைத்துக்கொண்டது. அரிரகோடியாகிய ரா
க்ஷசசேனை ஏயென்ற மாத்திரத்திற்குள்ளாக அழிந்து
போனதையும், சத்தியசந்தனான லட்சுமணப்பெரு
மானுடைய வில்வல்லமையையும்பார்த்து இந்திரஜித்து
வுக்கு அதிகதுகமும், மிருந்த கோபமும் வளர்ந்தன.
பூமிதேவியானவர் திருமேனி வேறுபட்டுத் துக்கிக்கத்
தக்கதாகக் கொலைசெய்து திரிந்துகொண்டிருந்த ராக்ஷ
சர்கள் வதைத்துடன் கருவறுந்துபோவதையும் அதை
க்கண்டு மகாரிஷிகள் கையை அசைக்கின்றதையும் கண்
டினுலேபார்த்தான். மானங்கெட்டுப்போகவும் இந்திர
ஜித்து தான்செய்துகொண்டிருந்தயாகத்தில்ஒருவருட
னும் பேசாமலிருக்கவும், விக்கினப்பட்டுப்போகவும் அ
னைவிலாக மிருந்த பலமுள்ளவர்களான ராக்ஷசசேனை
களும் காசமாகித் தன்மனதில் நினைத்திருந்த எல்லா எ
ண்ணங்களும், அழிந்துசொலவைத்தொடங்கினான். இருப
த்தைந்துவெள்ளஞ் சேனையில் இருக்கின்றது பத்தக்கு
ரோணி சேனையாகும் இவ்வளவு மிங்கிருக்கு யாகஞ்செய்
யலாமென்பது நிறுபிக்கத்தன்மையாகும், அந்த யாக
முஞ் சிதைத்துப்போய்விட்டது. நாம் யுத்தஞ்செய்யாதகா
லினி ஆடங்கி அமிக்தமே! இதுவரையிலும் யுத்தகளத்
தில் நம்மோடுண்டாகிய வெற்றி யடங்கியிட்ட தென்பதற்
குஅடையாளமும்அதிருக்கட்டும், இந்திரஜித்தாமவிதருக்கு
த் கோற்றுப்போனென்ற நிதிவானவார்த்தையை எ
ன்னெதிரே இன்று யாவருஞ் சொல்லுவதினுலே நம்மு
டைய குலத்திலுடைய பெருவல்லமையும் ஒழிந்துஅழிந்
துபோய் விடுமல்லவா! தேவலோகத்திலேயிருக்கின்ற
தேவர்கள் இந்திரஜித்துக்கு மனிதர்களிடத்தில் எண்
டைசெய்யமுடியாது. இவன் வல்லமை தேவேந்திரனி
டத்தில் மாத்திரத்தான் செல்லுமென்று பரிகாசம் பண்
ணுவிடிக்காகவோ! மந்திரவிதிப்படியானயாகம் அழிந்
துபோய் விட்டதேயென்று மனம்நொந்து கரம் வருந்
தப்படுகிறது. இந்தப்பிரகாரமாக இருசெனிக்கையிலுள்ள
க்கொண்டிருக்கும்போது வானரவீரர்கள் பெரியமதிள
கோபுரம், மரங்களாலும், ராக்ஷசப்பிணங்களாலும், இற்ற
யானைகளாலும், வீடுபெயர்த்து அவனைச் சுழ்ந்திருந்தசே
னைகளைச் சின்னபின்னப்படச் சிதறடித்தார்கள். ராக்ஷச
ர்கள் அந்த அடியைச்சகிக்கமாட்டாமல் ஒருவர்பிறகு
ருவர் தழைத்து பறங்கினார்கள். லட்சுமணருடைய பா
ணங்கள்வந்து பாய்தற படியிலுமே அரசவங்கள் அங்
கங்கே பதுங்கிக் குடலறுந்து, உடல்சிலைந்து, மதமோ
கினை யானைபோலக்கோபமாதினார்கள். லட்சுமணரு
டைய பாணங்களும், வானரவீரர்கள் வீசிய மலைகளும்,
மரங்களும், உகாக்காலசண்டமாருதம் அழித்தபோது
மழைத்தாரைகளுடனே மேகங்கள் பிழுவதுபோல ரா
க்ஷசசேனைகளின்மீது படிந்தனன். அப்போது அந்த
நேயர் ஒரு மாமரத்தைப்பிடுங்கிக் கடலுக்குச்சமமான
ராக்ஷசப் பெருஞ்சேனைகள் சின்னபின்னப்பட்டுச் சித
றிப்போகும்படி மோதி அடித்துத் துரத்திவிட்டு இந்தி
ரஜித்துக்குச் சமிபமாகப்போய் அவனுக்கு மிருக்கதோ
புமுண்டாக்கத்தக்க நிலவார்த்தைகளைச் சொன்னர். அ
டா! இந்திரஜித்தவே! ராவணனைக் கெஞ்சிச் சொன்
னவார்த்தை யொன்றையுங் கேட்டாயில்லையே! அப்ப
டியே ஜானகியை வாளினுலே வெட்டிவிட்டாயோ! கு
பேரனிடத்தில் பறித்துக்கொண்டபுத்பகவிமானத்தின்
மேலேறிக்கொண்டு ராக்ஷசசேனைகள் சூழும்படியாகவ
டக்குமுகமாய் அயோத்தியா புரிக்குப்போனயோ! தே
வன்று இரண்டல்லவே கோடிகோடியான வஞ்சனைத்தன்
மையும் பொய்யுங் கற்றிருக்கின்றவே! அடா! ராவண
க்குட்டியே! கடலிற்போல ராக்ஷசசேனைகளைச் சுக்கர
ுகங்காட்டி நீ கடலே எங்களுக்குத் தெரியாமல் விருத்து
விட்டாயலலவா! எங்களிலையபெருமானுடையவில்லிலை
ணைசையை நீ கேட்கவில்லையோ! நீ அயோத்திற்குப்
போய் அங்கிருக்கின்றவர்களைப் பத்துக்கழுதனே கொ
ன்றுவிட்டு எப்போது இவ்விடம்வக்தாய்! உன்னுடை
ய யாகமுடிந்துவிடுத்தல்லவோ! உன்காரியமெல்லாம்,
அணுகூலப்பட்டுப் போனதல்லவா! விசாலமாயெ இந்
தப் பூலோகமெல்லாம் பாதுகாத்துவந்தரசுசெய்கொ
ண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமசந்திரனுக்காட்டிலும் நீண்ட திருத
தோள்களையுடைய எங்கள் பரமகாராஜரும் யாதொரு
குற்றமுமில்லாத மகாதேஜசுசந்தனருமாவாவர் பிறர்
த்து உன்மில்வல்லமையை அவரிடத்திற்காட்டி மதுப
டியும் உன் உயிர் தப்பிப்பிழைத்துவந்தாயோ! இதுவே
சூழ்ச்சியமா யிருக்கின்றது. சுவர்க்க லோகத்தி
லிருந்த சம்பரா சரனைச் சம்ஹரித்தருக் தேவர்களுக்

கு உபகாரஞ் செய்தவராள, சகர மஹாராஜாவுக்
குத் திருக் குமாரராய் அவதரித்த குண பூர்ணரும்,
தங்களுடைய தந்தை மூன்றுதிருத் தமையன்மார்களுக்
கும், நன்காமலவென்னும் திருத்தம்பியுமாய்ச சத்து
ருக்னை அழிக்கின்றகாலைத்தால் ஸ்ரீசத்துருக்ன மஹா
ராஜனென்ற திருநாமம்பெற்றவரை நீ பாசத்து உன்னில்
வீரத்தைக்காட்டினயோ! அடா! ராவணியே? எங்க
ளிலையபெருமான் பிரயோகித்த அக்கினி ஸமானமான பா
ணங்கள் உன்னுடைய உடலில் ரக்தம்வடியச்செய்த கா
யத்திலும், செவிகளிலும், வாயிலும், கண்களிலிடத்தி
லும் பாய்ந்து சல்லடைக்கண்களாய்த்தோன்றுத அந்த
அடியிட்டி ஓடிப்போய் லங்கையில் தழைத்து இப்படிப்
பட்ட வஞ்சனைகளை அபரிமிதமாய்ச் செய்துகொண்டி
ருகின்ற உன்வல்லமையெலலாம் இன்றேபோசசாம்பர்
விடப்போகின்றது. ரகபாசமும், பிரமாஸ்திரமும்
பாசுபதாஸ்திரமும், விஷ்ணுசக்கரமும், இன்னும் மற்று
முள்ள தேவாஸ்திரங்களும், எதற்கு மீயும் உய்கப்ப
னும், உன்னைச்சேர்க்தவர்களும், எங்கள்மேல்பிரயோகி
க்க இச்சிக்கின்றீர்களோ! அவைகளுக்கு காங்கள் பயந்
துபோய்க் கூசிக்கிடக்கின்றோமா! உங்களைக்குலத்திற
குக் இழிவுபெருமளாகிய யம வீதோ வந்திருக்கின்
றார். அடா! இந்திரஜித்தே! நீங்கள் தேவர்களிடத்தில்
பெற்றிருக்கின்ற வரங்களும், நீங்கள்தற்றிருக்கின்ற மா
யவஞ்சனைகளும், உயர்ந்ததேவர்களிடத்தில் நீங்கள்வர
ங்கியிருக்கின்ற தேவதாஸ்திரங்களும், உங்கள் தேஜஸ
ல்லமையும், நீலேற்றிருக்கின்றதை நீங்களே பார்த்திருக்
கின்றீர்களல்லவா! உங்களை காங்கள் உயிருடனேதுகை
யும் துண்டிட்டேபிடுவோமென்று சொன்னதில், நா
ங்களேதானது மானபட்டுப்போவோமோ! கண்டத்தி
லிலிஷ்டமுள்ளவரானருத்திரமூர்த்தியும், பிரதமமாவும்,
பரதகடலிலே அறிதுயிலாயனமுள்ளவரான விஷ்ணுமூ
ர்த்தியும், தங்களுடல் கிலிக்காமல்வந்து உங்களுக்கு உத
விசெய்தபோதிலும், நீங்கள் மரணமடையப்போகின்ற
தருணத்தியமாகும். உங்களுக் கிடக்துமடிகின்றதல்லவா!
நீங்களினி உயிர்பிழைத்திருப்பீர்களோ! நீயேசொல்ல
க்கடவாய்! உன்னை இன்னைக்குக்கொல்வேனென்று ச
பதம்பண்ணிக்கொண்ட மில்லிசரிகாமணியாகிய இளை
யபெருமான் இதோ சமீபமாகவக்து உன்சேனையை மு
ழுவதும்கொன்று உன்னையுஞ் சேகரமாய்ச்சண்டைக்கு
வாவென்று அழைக்கின்றார். அவர்மில்லினுலேயான
தது நீசெய்கின்ற ஓமத்துக்கு மந்திரமாகிய நிலையெ
ன்னுனினைத்திருக்கின்றதோ! இந்த மூன்றுலோகங்களை
யும் சங்கிகின்ற ஸ்ரீராமசிரோமணிக்கும் திருத்தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணருடைய சண்டையின் பெருமையைப் பார்க்
கிறதற்குத் தேவர்கள், முனிவர்கள், மற்றலலலாலோக
வாசிகளுமான சகலர்களும்வந்து நிற்கின்றார்கள். இனி
சதனப்போழுதுக் தாமதிக்கப்படாது. நீங்கள் மாண்டு
போவது சத்தியக்காலலலோ! என்றுசொன்னர். அ
க்கவார்த்தைகளை இந்திரஜித்துகேட்டு அதிகோபமாக
சவாதித்து வெற்றிமாலையை அணிந்துசொன்னதில் மி
ன்னல்புறக்கப் பினவாகிய வாயில் கோபுரப்புறக்கதிரி
க்கு, என்னெதிரேவக்து இக்கவார்த்தைகளித்துச்சொ
ன்னது என்னத்தினுலே, என்னை நீங்களென் இகழ்ந்
தனென்று பின்னுஞ்சொல்லுகின்றான். என்றே செல்
க எல்லாச்சண்டையிலும்பட்டமாண்டுபோனீங்கள்சு
க்ரனுடைய திருநாமம்பெற்றவனை நீ பாசத்து உன்னில்
வீரத்தைக்காட்டினயோ! அடா! ராவணியே? எங்க
ளிலையபெருமான் பிரயோகித்த அக்கினி ஸமானமான பா
ணங்கள் உன்னுடைய உடலில் ரக்தம்வடியச்செய்த கா
யத்திலும், செவிகளிலும், வாயிலும், கண்களிலிடத்தி
லும் பாய்ந்து சல்லடைக்கண்களாய்த்தோன்றுத அந்த
அடியிட்டி ஓடிப்போய் லங்கையில் தழைத்து இப்படிப்
பட்ட வஞ்சனைகளை அபரிமிதமாய்ச் செய்துகொண்டி
ருகின்ற உன்வல்லமையெலலாம் இன்றேபோசசாம்பர்
விடப்போகின்றது. ரகபாசமும், பிரமாஸ்திரமும்
பாசுபதாஸ்திரமும், விஷ்ணுசக்கரமும், இன்னும் மற்று
முள்ள தேவாஸ்திரங்களும், எதற்கு மீயும் உய்கப்ப
னும், உன்னைச்சேர்க்தவர்களும், எங்கள்மேல்பிரயோகி
க்க இச்சிக்கின்றீர்களோ! அவைகளுக்கு காங்கள் பயந்
துபோய்க் கூசிக்கிடக்கின்றோமா! உங்களைக்குலத்திற
குக் இழிவுபெருமளாகிய யம வீதோ வந்திருக்கின்
றார். அடா! இந்திரஜித்தே! நீங்கள் தேவர்களிடத்தில்
பெற்றிருக்கின்ற வரங்களும், நீங்கள்தற்றிருக்கின்ற மா
யவஞ்சனைகளும், உயர்ந்ததேவர்களிடத்தில் நீங்கள்வர
ங்கியிருக்கின்ற தேவதாஸ்திரங்களும், உங்கள் தேஜஸ
ல்லமையும், நீலேற்றிருக்கின்றதை நீங்களே பார்த்திருக்
கின்றீர்களல்லவா! உங்களை காங்கள் உயிருடனேதுகை
யும் துண்டிட்டேபிடுவோமென்று சொன்னதில், நா
ங்களேதானது மானபட்டுப்போவோமோ! கண்டத்தி
லிலிஷ்டமுள்ளவரானருத்திரமூர்த்தியும், பிரதமமாவும்,
பரதகடலிலே அறிதுயிலாயனமுள்ளவரான விஷ்ணுமூ
ர்த்தியும், தங்களுடல் கிலிக்காமல்வந்து உங்களுக்கு உத
விசெய்தபோதிலும், நீங்கள் மரணமடையப்போகின்ற
தருணத்தியமாகும். உங்களுக் கிடக்துமடிகின்றதல்லவா!
நீங்களினி உயிர்பிழைத்திருப்பீர்களோ! நீயேசொல்ல
க்கடவாய்! உன்னை இன்னைக்குக்கொல்வேனென்று ச
பதம்பண்ணிக்கொண்ட மில்லிசரிகாமணியாகிய இளை
யபெருமான் இதோ சமீபமாகவக்து உன்சேனையை மு
ழுவதும்கொன்று உன்னையுஞ் சேகரமாய்ச்சண்டைக்கு
வாவென்று அழைக்கின்றார். அவர்மில்லினுலேயான
தது நீசெய்கின்ற ஓமத்துக்கு மந்திரமாகிய நிலையெ
ன்னுனினைத்திருக்கின்றதோ! இந்த மூன்றுலோகங்களை
யும் சங்கிகின்ற ஸ்ரீராமசிரோமணிக்கும் திருத்தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணருடைய சண்டையின் பெருமையைப் பார்க்
கிறதற்குத் தேவர்கள், முனிவர்கள், மற்றலலலாலோக
வாசிகளுமான சகலர்களும்வந்து நிற்கின்றார்கள். இனி
சதனப்போழுதுக் தாமதிக்கப்படாது. நீங்கள் மாண்டு
போவது சத்தியக்காலலலோ! என்றுசொன்னர். அ
க்கவார்த்தைகளை இந்திரஜித்துகேட்டு அதிகோபமாக
சவாதித்து வெற்றிமாலையை அணிந்துசொன்னதில் மி

பலி யாகம் தவறிப்போய் விட்டது. அப்படி தவறிப் போனபடியினாலே இந்த சண்டாளப்பயல் இவிப் பிழைக்கமாட்டான், இப்போது இவனை அழித்துவிடுவதே யுயலாகும் வேறல்ல. லட்சுமணப் பெருமானு டையஅம்பினாலே இவன்மான்சமைக்களத்திலுலைக்க படிபோகிறதை காண்னைப்போலிருந்து மென்று சக்களித் தார்கள். இந்திரஜித்தாலிலையின்குனத்தோனி செயிகளி லவர்துயரழுந்துவுடனே வானரர்கள் தங்களாண்மையு மகையிலெடுத்துகின்றமரங்களும் மலைகளும், மதுபடியு மிந்துயிலிலேசோர்ந்துவிழுவிட்டார்கள். காமுமிதத்துபோ நெனெண்ணயம்தமுடைய்பிழந்தார்கள், வானரசேனை பிறிகின்மாத்திரம் எதிரியற்கொண்டிலென்றுசொன்னார்கள். மற்ற வர்களெல்லாம் உசாத்தாலை சண்டையாரூகதாலுகாலு பக்கங்களிலும் போய்விழுந்தேதழிகின்ற சமுத்திரநலை தனைப்போல ஓட்டம்பிடித்தலைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர், அம்பிட்டிலிருந்த ஒருபெரியமலையைப் பேர்த்து எடுத் தார். அப்போது யமதண்டம்மாதனை இந்திரஜித்தை நோ டா! நுரக்கே! கிட்டுகில்லு வாய்மதம்பேசி மலையைப் போர்தெறித்தது செவ்வகை பார்க்கும்படி. எங்கே இந் தாளைக்களத்தில் கொன்றுவிடலாமென்று ! கல்லை கரி யருசெய்தார். உடனேகுரங்கென்றுசொல்லுதிறதை குரங்கு கல்லவன்தான் வாளை யென்றுகூப்பிட்டான். இப் படி வில்லிரக்களுக்குள்ளே அதிவீரனை இந்திரஜித்து வந்துமுப்பாக மலையைப்போர்த்து எடிய எதிர்த்து கீழே அழுமாறுப்பார்த்துக் கோவிகள் இந்த மலைத் தலிரருக்கு வன்னைகளியும் அப்பாலென்று ஆச்சரியப் பட்டார்கள். வாயுதேவன்பார்த்துத் தன்னினைவில்பல தைக்குறித்து நின்றார். ஆஞ்சநேயர் அந்த மலையை ஆசாசத்திலும், அஷ்டதிக்குகளிலும், தெருப்புப்பொறி கள்திதும்படியாக இந்திரஜித்துமீது வீசியெறிந்தார். அதிகளடிகள் தன்னுப்சேர்த்துகொன்டி வருகின்ற ஒ ருபேரிய இமயமலையைப்போலவருகிற அவ்சேஷ்டை சதோக்கண்டி லோகத்தவர்க லெலாம் மனதடுங்கினார்க ள். சாகஷகட்டங்கள் அதைப்பார்த்துச் சின்னபின்ன ப்பட்டுபோனதுகள். அப்போது மேருவைப்போலப் பருத்தேதான்களிலுடைய இந்திரஜித்துத் தன்குண்டல ங்களமிருந்த சாஜோல்யாமாய்ப் பிரகாசிக்கும்படியாக் வீரஷஷ்டகரசத்செய்து அன்திரப்பிரயோகம் பண்ணி, வாயுபுத்திரர் ஆகாசமார்க்கமாக எதிர்த்த அந்தமலையைத் நூளாக்கி உதிரும்படிப்பண்ணிவிட்டான். தேவர்கள் அ தைக்கண்டார்களேயல்லாமல் அவன் அஸ்திரப்பிரயோ கம்பண்ணினதை யொருவரும் பார்க்கவில்லே. மறுபடி யும் வேறெபெரியமலைப்பேர்த்து விசம்படி யுத்தனி த்த அநுசனேயருடைய வஷ்மஸ்ஷுச் சமமானமார்பி லும், அதிவேகமாய்ப்போகின்ற காலிலும், கைகளிலும் வீழ்த்தினும், கன்னத்திலும் இந்திரஜித்துப்பிரயோகிக்கப் பட்ட விஷத்திலெதாய்ச்சலுட்டின அத்தினிமுசபாண வருதங்கள்வக்துபாய்த்தனுகள். அப்போது அனுமான் முகில் சுரகென்னலாத்திருக்கின்ற மலையப்போலப் ப கைக்கள் தொம்மிற்றபடியினும், எதிரிலுள்ள சாகத சதிருட்டைப் பகைத்துப்பாய்கின்ற தன்மையிலுமிரண் டுகைகளாப்போல இந்திரஜித்துவிட்ட பாணங்கள் பிர காசிக்கின்றபடியினும், உதயகிரியிற்கோன்முன்றாது நியதத்துச் சமானமாகதிருந்தார். இந்தப்பிரகாரம் வா யுபுத்திரர சோகமானவுடனே அங்குருமாசர முதலா னவானரவீரர்கள் அதிகோபத்துடனே வக்ஷஸ்தித் நிற்துமுள்வக்ஷசேர்த்தார்கள். கக்கிளமாசராஜனும்ம கதை எதிர்த்தார். இந்திரஜித்து அவரைப்பார்த்து மிகுந்த கோபத்துடனே சொல்லுகினார். மிம்மதத்துணை யபோருக்குறுன்பாகவந்தபோது இது யாதனையை எதி ர்க்குமேயல்லாமல் ஒரு அல்பக்குரங்கைத் தொடர்ந்து வருகிறதுருண்டோ ! லேசான உன்னைக் கொன்றதனு லெனக்கென்னலாபம். சத்துசேனை எதிர்த்து சண்டை செய்யாலல்லதனை அந்தாமனுடைய தம்பி யைக்காட்டிலுமெதிரியிர்கள் மிள்ளிட்டுப்போகாமல் என்னோபத்துக்கு ஈடுபட்டு விளுவேன் தெரிந்துப்போதி ரிகள், சேசர்த்துவிழுந்துபோனதுமானதில்கள்பார் க்கிலேயோ ? அனுமாப்பார்க்கிறாம் நிகள்பலவருள்ள வர்களோ ! என்னையில் வில்லிருக்க அந்தவிருக்கில் நிப் போது பலங்குறைத்துபோய்விட்டதா ! இந்தவில்லால் குண்டாபட்டவர்களல்லவோ ! நிங்கள்துப்போதிலை நும் நிப்போது என்னபலத்தைப்பெற்றவர்கள். அ ந்தமரிதரைக்காட்டிக்கொடுத்துப்போட்டு நீகள் வா சம்பன்னுகின்றமாகேளுக்கும் தெரிப்பிழைத்தோறப்போ ங்கள் என்னசொல்லி நியமபெருமானே சொல்லி வருகி ன்றதைப்பார்த்து மேலேயும், மரங்களையும், எதிர்த்து கொண்டுவந்தார்கள். வந்த அந்த வானரவீரர்களுடைய கூட்டங்களின்மீது மேருமலையும் உருவிப் போகத் தக்க பாணங்கள் ஒன்றல்லாமல் கோடிகோடியாகப்பாய் த்தனகள். எல்லாரும்வருந்தமுற்றுச் சக்தியற்றபொ ய்விட்டார்கள். அப்போது விபீஷணுழ்வான் இலையே நுமாகப்பார்த்து ஸ்வாமி ! தேவரீருடைய கைபமெ ல்லாமான்பிபோகின்றதே இப்போது பாண வருதங்க ளேப்பிரயோகிக்கின்றதல்லவா வெற்றி, அந்த இந்திரஜி த்து என்னுங்கானமேம்செய்த யாகம் அழிந்துபோய் விட்டது. இனி அவனேப்பிழைக்கவிடாதபடி வந்து த்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொ ண்டார். இலையபெருமானும் போர்க்களத்துக்கு வந்த இந்திரஜித்துவைச் சந்தித்தார். அப்போது சர்வஜ்ஞ னெனபராதுடைய அதிசயம்மிய அநுமான் சோல்லினதி முகமலர்ச்சியுடனே ஓடிவந்து லட்சுமணர் சந்நிலிலி ன்று என் ஆண்டவனே ! அடியேனுடைய நிரம்பிதோ ள்களினிதும் எதிருதுசக்கடலீர் என்னவிண்ணப்பஞ செய்ய இலையபெருமான் கல்லதென்று இருவருமப்படியே ஆஞ்சநேயர் நிருத்தகோலின்மீது எதியருளினார். வா யுபுமாரரும் தேவகுருடையதுதங்களைக்கின்னபோல ச சந்தோஷத்தோற்றச் சாரிகைசெய்தார். ஆயிரமேகம் கலொன்முகுகுனதுபோலச் கறுத்த மூன்னலுடைய இந்திரஜித்து தூரிலிருந்தானுடைய உயர்ந்த தேரி ன்மீது எதிருன். இருவரும் ஒருவரோடொருவர் எதிர் த்தார்கள். ஆஞ்சநேயரும், சதுரங்கிதசாமாங்கிதசாலதி ருவிக்கிரமசாம்பமல அந்தடிக்குருவினும் கற்பித்தி நிதார். அப்போது பதினேன்குவகுமாக நித்தினாகிகி ப் பேருமான்கைக்கியமே தமக்குத் தாரமாக எழுத் தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீராமாதூதர் அஞ்சினிக்கொப்பான வலகளும், சத்துருக்களுடைய பிராணமே தமக்கு ஆ காரமா யிருக்கின்றவலகளும் என்குற்றினின்ற பேரை ப்போலத் திகிகின்றவலகளும் பதசலைப்போல வருந் தப்பிததுகின்றவலகளும், சோலைப்போலத் தன்பப் படுத்துகின்றவலகளும், தலைதடிபிரிந்துமியான வ ருவியைக் கொப்பாலவலைகளும், மருவலையெத்தவல களும், பேய்க்குத்தாய்போலிருக்கின்றவலகளுமாயிய கி ல பாணங்களோ பிரயோகம்பண்ணினார். இந்திரஜித்து ம் அந்தத் அம்புனே அந்தத் அம்புகளாலேயே மு லைக்கிடி துகாசமுமுவ்வையும் அழிட்டிக்குகளே யும், சுபசமுத்திரங்களையும், மூடிக்கொல்லுமடியா உடலத்தகாலத்திலிபெய்கின்றமேகலருகும்போலேரா த்திரி இலைகளல்லாத வேறெனன் பாணங்களிருக்கி ன்றதுகள் என்றும்படியாக எல்லாவித அம்புகளையும்பு சுகாளுபுங்கமாகப் பிரயோகித்தான். அலைகளோ வெல் லா தினாயபெருமான் பொறிகளேப்போல் பறந்தோட அந்தத்தப் பாணங்களாலேயே தடுத்து விட்டார் அப் போது இந்திரஜித்துத் தனதுதேசை சூரசிகை சாரிக சோலெய்படிச்செய்தான். அப்போது அனுமானும் பல சாரிகைகளிந்தார். இப்படி இந்திரஜித்துவின் சக்கரம்பு ண்டை சேரினும் வெற்றிபெற்ற ஆஞ்சநேயருடைய தி ருவடிகளினும், தோளுகளும், மேருமலைகளும் ம சக்களும், தேயுஷ்டமும், எல்லாம்சாம்பலாய் அந்தச்ச மயமும் தோற்றாத விதமாகத் தேர்போனவழி வாயுபுத் திரரும் அனுமான்போனவழி இந்திரஜித்துவின் தேரும் திரிந்தனுள்.

இவ்விதமாய் இரண்டுவீரர்களும் இன்னும் இவ்வுலெ ல்லாம் அல்லடித்திலுனை ரந்தவீரர்களுக்கெதிந்துகொ ள்ளாமல் சரிவைகளுன்று பாணங்களேப் பொழிந்தார்க ள். இவர்களேப்பார்த்துத் தேவர்களுமுனிவோகத்திலும் ஒருவிரரும் இவர்களுக்குச் சமமாகமாகட்டார்களென்று சுக்தோஷித்தார்கள். லட்சுமணப் பெருமானும் இந்தி ரஜித்தும் மோதுகின்ற ஒருகடலுடனே மற்றொரு கடல வந்து எதிர்த்தாற்போலச் சண்டைசெய்தார்கள். ஆகா சத்துக்கு வருவதாகப் பாணங்கள் வருகின்றன என்று தேவர்களும் தங்கள்கண்களாலும், மனத்தாலும் அவை களே வேறுபிரித்தறியக்கூடவில்லே! அவைகளுக்கு ஒருக ணக்கிடலாமென்று நினைத்தும் நிவ்வளவென்று தொ கைபுரிசெய்யமுடியவில்லே! அவைகளுக்கு நடுவேசாற் றும் துவரயக்கூடவில்லே! அத்தப்பாணங்கள் அவரவர் குருடையது தேகங்களிற் புன்செய்கின்றதுகளேயல்லாம ல வேறெண்ணுருசெய்யவில்லே! அத்தடிக்குகளும், அ ந்திலையமாரபெரிக்குகுகள், அவரவர்களுடைய வில்லு ளுந்தொனியானது இடிபோப்போல எங்கும் கலிகச் செய்துவிட்டது. மேகங்களில் மிறைந்திருக்கின்ற இடி

யையும்திருவருடையபாணக்களும்உருவிப்போய்விட்ட தாகள்களுத்தரிசங்களெல்லாம்கர்த்துபோனதுகள்வேக மெல்லாம்புகைமண்டிப்போனதுதிக்குகளெல்லாம்வெடி த்துப்போனதுகள். பல்வேபார்த்தாலும்திடிகள்விழுகின் றதுபோலலில்லின்னதுனத்தொனி பெருங்கோதமாக ஒ லித்தகுகள்திரண்டுவீரர்களும்பல்லேதுகறனென்னதடிதி காகள் அவர்களுடைபாணங்கள் ஆகாசத்தையடுருவி க்கொண்டுபோய்துக்கினிப்பொதிகளேக்கின்னதுன்தே வர்கள்வெல்லரும் இதுகளேப்பார்த்தார்கள். கடல்களெல் லாம்வற்றிப்பேரய்விட்டதுகளாமலைகளெல்லாம்பிளந்து போய்விட்டதுகள். சூரியனுடனிருந்தெருப்புப்பறினை துமரக்களெல்லாம்வெந்ததுகள்சக்கடலெல்லாம் வ ற்றினது. எங்கும் எரிபற்றினது. பாணாக்களுன்பட் டுக் கடலேத் திடர்படித்திவிட்டது. லோகமுமுவதும் தீ முகிறலென்று கூறுன்றது. அக்கினிகளே விகதின்ற கூர் மையாகிய பாணங்கள் இருவருகைச் சேனைகளும் ஒட்ட மெடுக்கும்படியாக எங்குஞ்சுற்றினதுகள். லோகத்திலு ன்ன ஜீவசோடிகளெல்லாம் தத்தம் இடங்களிலிடுக்கி தறித் திருவி நிருகளாகப்போனதுகள். யாசேகரும், குதிரைகளும், குரங்குகளும், அழிந்து கடலேப்போல, ரத்தவெள்ளம் ஓடத்தலேப்பட்டது. அதேகர் கேளே யுண்டு மரணமடைந்தார்கள். சக்கரவர்த்தித் திருத்தம்பி யாகிய இலையபெருமான் பிரயோகிக்கின்ற பாணங்களி ல் சிலபுங்கையும் பரம்பிக்கொண்டு பறந்துகள். செ தெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டுபோனதுகள். சிலசே சமெல்லாம் புகையாய் எரிந்தோடினதுகள். சில ஒன்று மாருய் விரிந்தோடினதுகள். சில் இடசாகியாயோடின தாகள். சில லலசாகியாயோடினதுகள். சில தெருங்கி யோடினதுகள். சில விரிந்தோடினதுகள். சிலஅந்தடி க்குகளிலும்பாய்ந்தோடினதுகள். மூலமுகாஸ்திரங்களே யும், அக்கினிமுகாஸ்திரங்களையும், பர்வதாஸ்திரத்தி யும், மேகாஸ்திரங்களையும், நிடியாஸ்திரங்களையும், சு முத்திராஸ்திரங்களையும், சூரியாஸ்திரங்களையும், கைமி லாசபரியாயிய குத்திரஸ்திரத்தியினுடையபிரங்களேயொ த்தபஞ்சமுகாஸ்திரங்களையும், மேருமுகாஸ்திரங்களேயு ம், இந்திரஜித்துப் பிரயோகித்தான். இப்படிவட்சுமண ர் இந்திரஜித்து இருவர்களுடையதேகாவலனகவசங் களிலும், பலம்பொருந்திய தோள்களிலும், முகங்களி லும், வச்ர சமானமாயிய மார்புகளிலும், கால்களிலும் காமினியாயிய்திரீகளுடைய கடைக்கண்களேப்போல க் கூர்மையாயிய பூணங்கள் பதித்து பாய்ந்திருந்ததுகள். எந்தகாலேயிலாவது தேவர்களாலுஞ்சரி ! தா னவர்களாலுஞ்சரி! இவர்களேப்போல யுத்தஞ்செய்தவி ர்கள். யாருண்டாயிருந்தார்களென்று தேவர்க தொல் லாம் இந்த இரண்டுவீரர்களேயும் புகழ்ந்து ல்தோத்தி ம்பண்ணி ஆசாவாசித்தார்கள். இந்தஇந்திரஜித்தும் இல வபெருமானும், ஒருவருக்கொருவர் எதிராக நிருத்ண பதஞ் தினபோதகின்றினும், பூர்வபகை, திரிலையினும், தோன்றின. மூன்றும் மிறைச் சந்திரக்களேப் போலவ் பொன்மய மான தங்கள் வில்லுகளே வளைத்தார்கள்.

இந்த இரண்டேரிர்களுடையபாணங்களும்பாய்ந்ததிலே கமெல்லாம் வெந்தழுகின. கடல்களெல்லாம் வேக்தது கள். தேவர்களெல்லாம் சாவுலம்பிஅழுகாலமின்று வந்துவிட்டதோவென்றுகத்தேதித்தார்கள். நுணைத்தோனி யைக்கேட்டுத் திக்குகளெல்லாம்வெந்துகொந்துபோ னதுகள். ஆகாசமெல்லாம் கதத்திரங்களே புதிர்த்துவி ட்டது. சூரியன்கிரணங்களே உதிர்த்தான். பூசணச்சுற்றி ன் தன்னிடத்திலுள்ளமரீசி திருந்துபோனன், மேக ங்களெல்லாம் மழுத்தையச்சொரிந்தது. அந்டகுலாசல ங்களும் முடிகுலைந்துபோனது. லோகத்திலுள்ள ஜீவ கோடிகளுகெல்லாம்பிரகத்தைவிட்டுயிர்குடித்துபோ கும்பேரலாய்விட்டதுஅப்போது அந்டத்திருக்கிறசேச பம்பெற்ற ராவணனுடைய குமாரனுன இந்திரஜித்து கர்மம்மான பத்துப்பாலம்களே இளையபெருமானுடை ய திருமேனியில் எய்தான். இளையபெருமான்நம்முடை யகல்லிவனேதது இந்திரஜித்துவின் கவசமுக் தேகமும் வகிருவிடாபோலும்படி சில அக்கினிமுகாஸ்திரத்தைப் பொழித்தார். இந்திரஜித்து தேவர்களை முன்னக்தொட ர்ந்து துரத்திக்கொண்டி அழத்தையைகளான சில சாஸ் தொலையாய்ப் பிகாகிகின்ற பாணங்களைப்பொழுக்கி எடுத்து வேகமாய்ச் செலுத்தி ஆஞ்சநேயருடைய திரு ந்தோள்களின்மீது பிரயோகித்தான். அவைகள்படாதி ரத்தவெள்ளஞ்சொரிகின்ற மலையையொத்த ஆஞ்மாரு டைய திருமேனி சூரியனப்போலச் சென்றிருக்கின்ற தை இளையபெருமான்பார்த்து மிருந்த கோபத்துடனே இந்திரஜித்து எறிகிருந்த தேரை வேறொருபக்கத்திற்று ம் போகவொட்டாதபடிக் குறினாகளையும் வணடிகளை யும் சிதைத்துவிடும் இருக்கெகிகின்ற சூரியகிரண ங்களைப்போலச் சரவருஷங்களைப்பொழிந்தார். இந்தி ரஜித்துவின் தேர் அழிந்தமாத்திரத்திலஆதைக்கண்டதே வர்கள் மிருந்த சந்தோஷங்கொண்டி கோவென்று ஆ ர்ப்பரித்தார்கள். பிரமனும்முருத்திரனிருவரும்முகிலு கனும் சந்தோஷித்தார்கள். அதைக்கண்டஇந்திரஜித்து மிருந்த கோபமுற்றுக் குமிகோன்முபாம்பு வேறொரு தேரின்மேலேறிப்பத்துப்பாணங்களை இளையபெருமான் திருக்கலையில் பிரயோகித்தான். அதுகண்டபட்ட உடனே லட்சுமனர் அருத்துச்சோர்ந்து சோகமழப் பிறைமு காண்திரனைப்போல் பிரயோகித்தார். அதுகளே அவன் மில க்குவிதற்கு முன்பாக வீருஷபவானருடைய குத்திர மூர்த்தியானவர் கர்வங்கொண்டி எதிர்த்துவந்த யமனே வுபோதத்தாலே மார்பிலெட்டியுதத்தபோல இந்தி ரஜித்துவின் மார்பில் ஒருபாணத்தை எவினர். அந்தப் பாணம் ரசஸுடையகவசத்தையும் அவன் மார்பை யும் தடாரித்துக்கொண்டி போனவுடன் அவன்பரவசப் பட்டுச் சோகமடைந்தான். அதைக்கண்டி தேவர்கள்து ளாரித்தார்கள். மதுபடியும் இளையபெருமான் மத்தியா னகாலத்துக் சூரியனுக்கெர்ப்பான ஒரு பாணத்தைப்பி ரயோகஞ்செய்து அவனுடைய விருதத்தெழுமையு ந்துத்தள்ளி இன்னுஞ் சில பாணங்களைக்கொண்டி அவ னுடைய வச்சிரமயமான தோள்களையுஞ் சின்னபின்னம் படத்தொளைத்துவிட்டார். அதுபட்டி இந்திரஜித்து ன் கைகளிலிருந்து சக்கிவெண்ணமானது அக்கினிமய மாய்ச் சூடிகொண்டி ஏழுகிலசச் சலசமுற்ற வடமேரு பர்வதம்போலக் கீழ்துச்சரப்பட்டு மடிபடியுற் சோக த்தெனிக்கு பகுகன்மாமிசத்துக்காக்கழுகளிட்டுக்கொ ண்டிருக்கின்ற கிலபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அ வைகள்போய்இளையபெருமானுடையகவசத்தில்துளை யாமல் கிழேபலபலவென்று உதிர்ந்து போனதைக்கண் டி ஆசரியருடைகள்பூட்டிய தேரையுடைய இந்திரஜித் து அதிசயகோபங்கொண்டி மதபடியும் ஆரேம்பாணங் ஓ இளையபெருமானுடைய திருமார்புக்குருதிவெளத்து ஏவினன். அதுகளே சாமானுஜர் குபிபாத்துச்சிலவில் யபாணங்களால் முறிக்தெறிந்து சில பாணங்களே அவ னுடைய மேருத்தில் ஊன்றச்செய்து சில பாணங்களே அவன விலயின் காணும்படிப் பிரயோகித்தார். அப் பேர்து இந்திரஜித்துத்திகைத்து இளையபெருமானுடை ய வில்லேப்பார்த்து இந்த வில்லென்ன விருதவிஜடை யதோ! வெறுடையதோ! அல்லது பிரமபமானி டையதோ! என்றுசக்தேதித்து அவருடையகவசத்தை யும் பேதிக்கமாட்டாமல் தன்னிடத்திலிருந்த பாண ங்களெல்லாம் அவரை நேர்கேமாட்டாமையைக்கண்டி மனமயங்கிப்போனன்.

அத்தருணமையை அவன் சிறிய பிதாவான விபீஷ ணர்கண்டி இளையபெருமானுக்கிட்டிவர்த்து அவர்திருமு கத்தை உற்றுப்பார்த்து ஸ்வாமி! அடியேனுடைய ஒரு சிறு விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும் இவன் எ ப்படிப்பட்ட தேவர்களையும், போரில் வெற்றி பெற்றவ ருக்கும் இப்படிப்பட்டன விப்போது மனகதளர்ந்து தி க்குக்கொண்டபோனன். இவி இவன் பிறைக்கப்போகி ன்றதில்லை, ஸ்வாமி! என்றார். அப்போதுஇந்திரஜித்து ம்மனம்போலக் கோபித்து மிலில் வேலாணனிருட்டு காரணமிட்டி குகைத்தொனி எழுலோகத்தையும்போ ய் முட்ட ஆகாயங்கொண்டி இதைத்தித்துவிபோ ன்போதென்ன வாயுவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். இளையபெருமானும் அதற்கு வாயுவாஸ்திரத்தைக்கொ ண்டே நிருத்துவிட்டார். ஆனபடியும் அக்கினியா ஸ்திரத்தைத்தொடுத்தான். இவி அந்த அக்கினியாஸ் திரத்தைக்கொண்டே நிருத்துவிட்டார். சாகுதான் மரு ஞன்திரத்தைத்தொடுத்தான். இளையபெருமானும் அந் த அஸ்திரத்தைக்கொண்டே நிருத்துவிட்டார். அந்தத் தருவுடன் சூரியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். தர்மமி ஸ்டரான சமாமானுஜரும் சூரியாஸ்திரத்தைக்கொண்டே கடுத்துவிட்டார். கல்லது லகூமனு! இத்தனே அஸ்தி ரங்களையும் தடுத்தாயே! இந்த ஆஸ்திரத்தைத் தடுத்து விவாயோவென்று சமுத்திராஸ்திரத்தைச் செலுத்தி னன். ஆடா! இந்திரஜித்தே! கான் வேறொன்றும் எ வலில்லை, அந்த அஸ்திரத்தைக் கொண்டே தடுத்தி ன்றே னென்றும், தொடுத்த கிக்கிலர். இனிக் கொல் லத்தக்க அஸ்திரத்தைத் தொடுக்க வேண்டி மென்று நினைத்தும் பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து தே

லட்சுமனு! இனி மாண்டி போனு வென்று சொன் னுன். அந்தர மார்க்கத்தில் நின்றவர்களான மழுவராயத ரானனு முத்திரமூர்த்தியும், பிரமாமாவும், தேவரிஷிக ளும், பிரமாமரிஷிகளும், தேவேந்திரனும், மற்றமற்ற தேவகணங்களும், மனம்மகிழ்ந்தி இனிமேலும் இளையபெ ருமானுக்கு இந்த அஸ்திரத்தினுல மரணமுண்டாகாம லபோகக்கடவதுகு என்று ஆசிர்வதித்தார்கள். உகாந்த காலத்தில் லோகங்களேயெலாம் அழிக்கும்படியானவ டவாமுகாக்கினியேபோலுவாகசாகித்தியர்களுடையபிர தாபத்தைக்காட்டியும்மிருந்தகிரணங்களேவீசிக்கொண் டி சமாளமில்லாமல் வருகின்றதை இளைய பெருமாள் பார்த்து இவன் இந்தப்பிரமாமாஸ்திரத்தைத் தன்னல் னமையால மீட்டிக்கொள்ளவுமாட்டான். தடுக்கவுமாட் டான். நாம் மாண்டுபோவோமென்று விட்டான். இனி நாம் கம்முடையகிலைமையைக் காட்டாமற் போதோமா னுல் தருமியல்லவென்று சனுஸ்நிர கமலவாசனிய பிர மாமாஸ்திரமுடைய அஸ்திரத்தைத்தொடுப்பதாகத் திரு வுளங்கொண்டி பிரயோகித்தார். நாம்விட்ட பிரமா மாஸ்திரமே குத்த அஸ்திரமாகும் வலென்றுல் தேவ கோகத்தைமன்னித்து, பூலோகத்தை மன்னித்து, இச் சசத்துருவினுடன் மாத்திரம் நீ போர்டடக்கடவாயெ ன்றும், அவன்விட்ட பிரமாஸ்திரத்தைமாத்திரம் மா ற்றிவிடக்கடவாயென்றும், ஆகியாபித்து விட்டாரேய லாமல் தம்முடையதேஜஸ்தை அழிக்கவந்தபோதும் நாம்மத்தை எழியாம லிருக்கின்றுரே! என்று தேவர்க ளெல்லாம் ஆகந்தித்தார்கள். நிடியேறுவந்து எதிர்த்த காலத்தில் அதற்கு எதிர்ப்பாக வேறுகெருப்பைப் பிர யோகித்தால் முன்வந்தநிடி மாய்க்துவிட்டதுபோலாக கஷசன்விட்ட அஸ்திரத்தை மாய்த்துவிட்டி ஸ்ரீ ராமபி ரானுடையதிருத்தம்பியாய்விட்ட அஸ்திரமானதுசப் த லோசன்கோயுந் கட்டெறிக்கும் படியான பெருக் தீ யைப்போல் ஆகாசத்தை எல்லாமூடிக்கொண்டிருவரைக் தின்றது. ஆந்த அஸ்திரமான து எங்கும் படராதபடி சூரியருலகெல்லாம் இளையபெருமாள் வேறொருஅஸ் திரத்தைத்தொடுத்து அதன்மீதுவிட்டார். அது முன்பி ரும் மறறொருவிதத்தை மாய்த்துவிட்டதுபோல அந்த அஸ்திரவேகத்தை மாய்த்துவிட்டது. தேவர்களையுக்க ண்டி வெற்றிபெற்ற. இந்த இளைய பெருமாருக்கு இனி மேலுமேலுமாகக் கைகூடாதனமைகளும் நிருக்கின்ற னகளோ! என்று மனத்தையையுகொண்டி சுக்கோஷப் பட்டார்கள்.

அப்போது முன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானு வரர் தேவகணப் பார்த்து, ஓ! தேவசமூகங்களே! நீ ங்களிவருக்கு இதிமுடியாதகாரியமல்லவென்று நிச்சய ங்தெரியாமல்சொன்னீர்கள். யதார்த்தப்பொருளைச்சொ ல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்று சொலலத்தொடங்னு ர். காசர்யண சகிசன்ற திருகாயங்களே புடையவர்களா ய் சுமக்கெல்லாம் மூலமும் முதற்காரணனுமாயுமாய்ப் பூவனிகளையெல்லாம் சுழித்த ஜ்ஞானிகளும், தம்மை யுரய்ந்து அறியவிடாத ஒரு மஹாமாயையிலுலே தம் மைமறைத்துக்கொண்டி சுகம் பராயணம்பண்ணுகின்ற ரான்ருவேதங்களிலும் கடந்த புராணபுருஷர்களாக்கும் இவர்கள் அறிவுக்கு பெட்டப் படாமல் அப்பிரமேயமாக வர் யிருக்கவர்கள் தம்மமார்க்கம் கெட்டுப் போகப் போகிற தென்று இதத் லோகத்து மனுவியர்களைப் போலவக்கு ஆதரித்து அந்தத்தர்மத்தைநிலைநிற்க வார்கள். ஆகையால் அதர்மம்பிகளான இந்த ராக்ஷசர்க ளேவேரறகளையும்படித் திருவயோத்தியில் தசரதமகா ராஜாவின் தபோமகிமையால அவருக்குப்புத்திரர்களை க் அவதரித்து அந்த அவதார சஹஸ்யங்களை ஒருவருக் கெரிந்துகொள்ளக் கூடாதவிதமாய்மறைத்துக்கொண்டி ருக்கின்றுர்கள். ஜீவகோடிகளிலெல்லாம் நிறைந்து யா வரும்ஸ்தோத்திரத்தக்க ஒருவனென்ற கல்வரனேயா வருக்கும்வெளிபிடுகின்ற, சகதேஜிக்கவேண்டாத கீச யகிலையையுடையவரான ரானுரும் இவர். அந்த ஸ்ரீராம னேவென்றும், இந்த லோகமெல்லாவற்றிலும் தனிசி கேர்க்க பிரைபோலக்கலத்து அவைகளுக்கு உதவுத ற்ட ஆதாரஸ்தானமாயிருக்கின்ற தசாயணனும்,வேத புருஷனனும் புகழ்ந்து சொல்லுதற்கு முடியாத சல காரணகுணமாரும், இது மூலமஹாமந்ரம் என்று அரி யுங்கள். பெரியபாற்கடலிலே சயனித்துக்கொண்டிருக் சவரும், இவர்கள், முன்னுல் நாம் கம்முடைய ஸ்லை களைச் சொல்லிக்கொண்டபோது தர்ப்பாக்கியர்களான ராக்ஷசர்களைக் குலத்துடனே களைந்தெடுத்துக் கொல் லு சுபாக்கியதர்மத்தை ஸ்தாபனம்பண்ணுகிறதற்குத் திருவுளங்கொண்டவரு மிவர்கள்தாம். என்று பரமரு குருருக்களான மாயாசம்பந்திகளைச் சம்மரிக்கின்றமை ரான கொள்ளைமாலிகாந்த சடாமகுடரான குத்திரரு ர்த்திவெளியிட்டுச்சொல்லியருளினர். அப்போது தே வர்கள் நாங்களிக்த சஹஸ்யங்களெல்லாவற்றையும் அ நுபவத்தமாய் அறிந்திருந்தும், அவருடைய மஹா மாயாப்பிரயோகத்தாலே எங்களுக்கு அவையெல்லாம் தெரியாமல் மறந்துபோகேம், இப்போது, ஐயோ! பெ பெருமானே! உம்முடைய அநுக்கிரகத்தால உபதேசி க்க வார்த்தைப் பற்றினதினுலே எங்களுக்குள்ளகக் கேசமுழுவதும் நீக்கினேம். இனி எங்களுடைய சத்து ருக்களையெல்லாம் நெருக்துவிட்டுச் சுகிதாமாய்வா ழ்ந்தேசம். எங்கள் வருத்தங்களைக்கடந்தோம். ஐயா! ப க்தபாபவிமோசனு! எல்லாவனத்தித் தெண்டனிட்டா ர்கள். இப்படியிருக்க, நீங்கிதைதங்களையுடைய இந்தி ரஜித்து காரியமுடிந்திரத்தை யெடுத்து இளைய பெருமா ளைப்பார்த்துக் இந்த அஸ்திரத்தைத்தடுத்தாயினாயே யானுல் உன்னை யெதிர்த்து யார்நிற்கவல்லவர்கள் யாரி ருக்கின்றுர்கள். நீ இதைத் தப்பித்துக்கொள்ளமாட்டா ய் மாண்டி சுவர்க்கம் அடைந்துபோவாய் இதற்பாபம் ம்கொல்லும். என்றுசொல்லி லோகங்களெல்லாம் நீரே கலங்கித் தடுமாறும்படியாய் பிரயோகித்துவிட்டான். அதைக்கண்டி தேவர்களெல்லாம் தங்களின்னைசேதி யும் சிரசின்மேற்கூப்பிக்கொண்டி தங்களைக்காத்தருளே ண்டினார்கள். அப்படியே வாசர்கள்முதலாகியமற்றவர்

களும், அப்படியே திரத்திற்காரத்தைக்குரித்து வாய்திற வாமல்கடுங்கிமின்முர்கள். பழுதுமுமல்போவதும் யாவ ரினையும் சம்ஹரிப்பதுமான அத்த காரியஞ்ஞ்சிரம்ப ருகின்றதை இனையபெருமான்பார்த்து சாகாஸ்த சக்கர தாஸனை ஸ்ரீயப்படியே என்று இயாவித்து எதிரே கடத் துபோனர். எந்தலோகவகனையும் சுட்டேரிக்கும் படிச் செல்லுகின்ற தெஞ்சத்தைத் தெரிக்கவரும், ஒருவராது மலிலக்க அரிதாகிய ருழுமுதற்காரணவஸ்துவின் அம் திரமென்று தியாவிக்கின்றவருமான ஸ்ரீராமபிரானுர்க்கு போகமல விலகி வலம்கொண்டு கற்றி அத்தமார்க்க மாய்ப்போய்விட்டது. லோகமெலலாம் நிறைந்துக் தெருப்பும் அவித்தபோனது. புகைமுற்றிலும்போய்வி ட்டது. அப்படிப்பொதுவாய் காரியஞ்ஞ்சிரம் போய் விட்டதைக்கண்டதேவர்களெல்லாம் இனையபெருமானை ஸ்தோத்திரம்பண்ணினார்கள், வானரவீரர்களெலலாம், ஜயக்கூத்தாடினர்கள். தேவந்திரீக செல்லாம் நாட் டியமாடினர்கள். மஹரிஷிகள் செல்லாம் ஜய, இனைய பெருமானே! லோகங்களெலலாம் சுகித்திருக்கென்று வெண்டாடினர்கள். தாமசோற்பவனை யிம்மிகேலை யும், மதுவாயுதபாணியும், வர்மிறையப் புரந்தரனை ள். இதை இந்திரஜித்துப்பார்த்து இனஞ்சோலென்ன ம்தேஹித்து இவன் அத்த அஸ்திரத்தின் முதன்மையா னடையவனென்று நினைத்து, ஆராயிருந்தபோதிலு ம் இருக்கட்டும். இனிகான் ஆலேர்க்கமாட்டேனென் று நினைத்துப் பிலாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணி அ வனைக் கொன்றுவிடுவேனென்று புத்தி பண்ணி, பார் ப்பதுபிய பிரமதேவன்சிருஷ்டித்த லோகங்களே பெல லாம் ஓரோசனில் ஒருமுத்தியானத்திலே சம்மரிக்கின்ற ருத்திரமூர்த்தியினுடைய பாசபதாஸ்திரத்தை நோட் க்கிறதாக, இந்திரஜித்து எண்ணியிருப்பதை அத்து, மேலே வாசமாயிருந்த கண்களெல்லாம் பாய்க்குவிட் டது. லோகமெல்லாம் இனி நமமை கூணைகொத்தருவ ள்ளாக்கிறத்துவிடுவனே! இந்தச் சண்டாளனைவ யு மயவகிவிட்டதுக்கள். இந்த ஆஸ்திரத்தைச் வெரோ துடையதாமே, கம்மிறு கருதேகொண்டு கொடுத்தல் லவா! இதற்காக அதிகம்பேர்கள் பலகாலமுக் தவஞ் செய்தும் அவர்களுக்குக்கொடாமல் உனக்குக் கொடுத் தேனென்று அந்த ருத்திரமூர்த்தியே சொலலி யிருக்கி ன்றனே! ஆன்கூட்டினது இந்திலட்சுமணனுடையவதிரா வாகருமோ என்ற சங்தேகிக்கவேண்டிய தில்லை. அல் லாமலும் காமே இதைதாமுன்னுல் ஆராருக்களின்மீதுவி ட்டபோதும் இதற்கெதிராக கின்றவிர்கள் ஒருவருமில் லைலவர! என்ற தையியங்கொண்டி ராவணியாவை ன் அந்த ஆஸ்திரத்தை மாவலிகமாகப் புஜ்பம், தி க்தம், சக்தனம், கைவெளியம், தூபம், இவைகளைக் கொடுத்து இந்தலட்சுமனனுடைய உயிரைக் கொண்டு போக்கடவாயென்று அனுப்பிக்து. அதிக கோபத்துட னே பெரியவில்லைக்கூட்டிய காணியைத்தொன்புரளவா ன்றி ஒருவிதத்தாலும் தடைபடாத வல்லமை யுள்ளதா ன பாசபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துவிட்டான்.

அப்போது அந்தப்பாசபதாஸ்திரமானது, குலாயுதங்க ளையும், மழுக்களையும், சுட்டெரிக்கும்படியான பாணங் களையும், அக்கினியையும், விஷத்தையும், சர்ப்பங்களை யும், நீட்டெருப்பிடிகளையும், அசைபலவஸ்துக்களை யும், கரும்புதங்களையும், பெரும்பேய்க்கூட்டங்களையும் லோகமெலலாம் சிரப்பிக்கொண்டு குருபக்தியிலேயட வாழுகாகியினையும், மற்றொரு பக்தியிலே லோகங் களையெல்லாம் நின்தொடர்ந்துக்கும்படியான குறை ப்பெருகாற்றையும் உடையதாய்ச் சர்வ சாதாரிக்க ருக்கும் அப்புதாஸ்திரத்தின்ற பெரும்புகழ் கட்டுக்கு தபோலவும், அந்தச் சதுர்திரதியிலையாயிருந்தே திருன் முடிவந்தபோலவும் வந்தது. அதைக்கண்டு இ ந்த ஆஸ்திரம் பழுதாகமாட்டாதுவட்டமனவர்களுபோ னென்ற பயந்து தேவர்களெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்தா ர்கள். நிலிகளெல்லாம் பறந்தார்கள். வானரகளபட்ட பாட்டைச் குறித்துச்சொல்லுகிறதெயமோ! சூரியன் ந்திரர்கள் கமிமாதினர்கள். இந்தத் திரிலோகமுழுவது மழுந்தினர்கள். அதைப்பார்த்து விபீஷணாழ்வான்மி ர்க்கும் அவ்வளவுபயத்துடனே மனத்திலிருந்து இந் தஆஸ்திரத்தை நீக்கும்படியான உபாயத்தைத்தேடி னகுமோ! ஓ! ஸ்வாமி! வீரர்க்குள்ளே முதன்மையான இனையபெருமானே, ஸ்வாமி! சங்கவர்த்திருக்குமா ரமே! என்று கூப்பிட்டார். அதற்கு இனையபெருமான் சிரித்தார். வெற்றிமாலையிந்திரித்த பலவான்களானவை வரவிரர்களெல்லாம் இனைய பெருமானுடைய திருவடி நிழலிலொதுங்கி ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு அபயம் அபய ம் என்று கூவினர்கள். கண்ணுக்கெல்லாரையும் பயப்படா தேயுங்கள் உங்களெல்லாருக்கும் அபயம் கொடுத்தோ மென்று தமதுதிருக்கரத்தால் ஆதரித்து இந்தப்புலோ கவர்க்கலோகத்தார் பயிலேற பயங்களே தமறிக்தோ ம், இனிகாம் இதைக்கம்மாவிடப்போகிறதில்லை, வெபி ராவுடைய பதார்முகதுடைய அஸ்திரத்தையேதொடுத்தி ன்றோனென்று நிச்சயித்து, அந்தப்பாசபதாஸ்திரத்தை எடுத்து இந்திரனிட்டவிட்ட அஸ்திரத்தைத்தடு த்துவிடக்கடவாய் லோகத்துக்கு வேறே ஒரு உபத்தி ரவமும்செய்யவேண்டாமென்று உபசம்திரித்து அதுவு ன்வேறொரு அக்கினிமுகாஸ்திரத்தைச் சேர்த்துச் செ லுத்தினர். அதுபோய் அந்த அஸ்திரத்திறுஅண்டாகிய எல்லாவிபரீதங்களையும் ஒருகணப்பொழுதும் ருள்ளாத கவிழ்ந்திவிட்டது.

அப்போது தேவலோக வாகிகளெல்லாம் ஆரவாரித் தார்கள். பூலோகவாகிகளும், அப்படித்தானாம். தேவ துந்துமி முழங்கினது. சப்தகருர்திரங்களும் கொஞ்சித் தனர். சப்தமேகங்களும் முழங்கினதுகள். சகல திசைக ளுடனே கலிதாதிதேவதைகளும் சப்தமிட்டது. வானர ர்களெல்லாம் கர்ஜித்தார்கள். ஜெயஜெயவென்று எல்ல சுதா பல்லாண்டு கூறிக்கொண்டு முருகியிற ஆகாச வா னியும், தர்மதேவதையும், ஒலித்தன. மற்றவர்களெ ல்லாரும் ஆரிகோஷ்டமாகச் சப்தித்தார்கள். உகரத்த லோகத்தில் லோகங்களெ யெல்லாம் சம்ஹரிக்கின்றவரு டைய பாச பதாஸ்திரத்தை மயக்கறபடி தெரிக்து அ தை மாய்த்துவிடவும் வல்லவனுனேனென்றெண்ணிக் கொல்லும் யமனிலுங்கொடியவனுன இந்திரஜித்துமனு ந்திகைத்துப்போனன். குறையாதவெற்றியாளர்களான வானரவீரர்களெலலாம் இவர் சாகாதது விந்துவாயி ரம் என்பதைத் தெரிக்துகொண்டார்கள். தேவதாஸ்திர ங்கள் வியர்த்தமாய்ப் போய்விட்டதுகளென்றுவெட்கப் படாமல் கமக்குப் புனப்பிரயோகம் பண்ணுகிற சாம ர்த்தியம் இருக்கின்றதல்லவா? என்று வினைகொண்டி கைச்சமர்த்தால் சிலபாணங்களோவாரி விதைத்துவிட்டா ன். அவைகளெல்லாம் மிகுந்தஞானவலுபரான இ னையபெருமானுடைய பருத்ததோள்களின்மீதும், முதற் சட்டியின்மீதும், பாய்ந்தனகள். சுக்கிரீவமகாராஜர் மு தலான மகாபலபராக்கிரமரான வெற்றிவீரகன்கையோயா மல மலைகளை வருமுமாறப்பெய்து ராகுகேசினைகளைத் தும்சம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இனையபெருமா ன் சகதோடிபாணவருஷங்களாகஅசுரர்களின்மெய்பிழை க்கமாட்டார்களென்று சொல்லும்படி பிரயோகித்தார் அப்போது இந்திரஜித்துத் தன் சிறியதிராவாகிய விபி ஷணுழ்வானைப்பார்த்துகிற்கத்தலைப்பட்டான். ஓய்! நித்தியா! உன்கையிலைபலம்பொருந்திய முதன்மை த்தை வைத்துக்கொண்டி மனிதர்களுக்குத்தூதாகி ரா கதகமுறைமையைப் புரட்டிக்காரனம்பேசுவதும் புகழ் ந்து புந்தியில்லாத அடிமைகளைப்போலத்தொழுது அ வர்களுக்குப் பிரியமின்னதென்று கல்லடைவைப் போலை கம்மாச சொலலிக்கொண்டிருந்தகதையே சொ ல்லிக்கொண் டிருக்கின்றயே! உன்தகிலையை அறுத்தெ றிந்துபோடுவேன், பதியாகுமேயென்று விட்டுவிட்டே ன். எல்லார்க்கண்ணுக்கும் தெரிதும்படியான உயர்த்த தூணத்தின்மீது விற்றிருந்து முன்முர்த்திகளும் பயந்து ஓடுங்கித் தெண்டனிட்டுச் சென்னபடிக்கேட்கவும், நி லிலோகத்தாருமவர்கு காலில்லணங்கவும், மகாதவலவி யம் சம்பரித்தாரும் எல்லாரையும் அழிக்கும்படியான ஆயுதத்தைக் கையில்வைத்திருகின்ற புருஷர்களெல் லாம் வெட்டிப்புழிக்குக்கவனுனை இந்த வாழலை யா சாவது கயத்தவர்களாக நீ கண்டாலது கையிற்கேட் டாவை திருக்குண்டா? நீ நித்தியா! நீ நிருத்தமட் டும் மீளாவிருக்கும் நிபோதல் நின்கலெல்லாம் ஒரு மிக்க மாண்டுபோதும் அறுபிபால சாவனனுடனே ர சுதசக்கருவெல்லாம் மாண்டுபோய்பின்றார்கள். த வறமாட்டார்கள். லங்காபட்டணம் பிருக்கின்றதுகி னை ருவலிருக்கின்றும் நி சாஜகிகஞ்செய்றிதற்குமுன்தெரி கூட யாரிருக்கின்றார்கள். மூன்றும் உலகரனதையெல்லா ம் பெற்ற தேவதிகாவலிய பிரமனும்மாவின்தகப்பனை விஷ்ணுவை யுத்தத்தில் தோற்கடித்து கப்பிரமனியரு டைய பிதாவாகிய சங்கரமூர்த்தியைக்கையிலாசமலை டன்பேர்த்து ருலையில் தூக்கின னென்றிநா! சாஜரீக ஸ்செயகுத உனக்கப்பாலமனுஷிசவுராயுக்தைக்கொ ன்கோனு! அர்தப்பிரதாமம வலிசமான பிராதாமம்மண குலத்துக்கெல்லாம் தவிர்தலேலறு பிருக்கின்ற உன்னை

த் தேவர்களெல்லாம் வணங்குவார்கள். நீ மனிதர்களுக் கு அடிமையாகி ராவணனுடைய செல்வ மெல்லாம் ஆளப்போகிறாய்! உனக்கென்ன மானமிருக்கின்றது. எ ங்களுடனேகூடபெருமையெல்லாம் அடங்கிவிடப்போ கிறது. உங்கள்தங்கையை மூக்கறுத்தவர்களுக்கு நீ வே ண்டிய உளவுகளையெல்லாஞ் சொல்லிக்கொடுத்தும், இ கழ்ச்சியையுண்டுபண்ணியும் பிரகாசத்தைவீசுகின்ற ஆ யுதங்களோடுகூடிய உங்கள் தமையனை எங்களோ டுகூடஎதிர்க்கையிலுடைய உங்கள் தமையனை எங்களோ டுகூடஎதிர்கொள்ளும்படிப் பண்ணி எங்களுக்கு இஷ்டனா யிருக்கிற தோற்றத்தைக்கிடந்தபடியிலே எங்கள்குலத்தையெ லலாம் நாசஞ்செய்தும் நீயடையப்போகிறவர்முதலை க்கூட்டியும் கரித்திரமுற்றிருப்பதே மேலாகும் அல்ல வா! சித்திரமெழுதி அழகுபெற்றிருக்கின்ற பல்லாண்டு தேசங்களையுடைய ராவணன் ஸ்ரீராமனுடையபாணத்து னுலேயிலப்புழுவியேதனக்குப்பாயாகப்புசண்டகாலத்தி ல் நீயும்புரண்டி அவன்மேலேவிழுந்து அழப்போகின்ற யோ! நீயுங்கூட அவனுடனே கண்டைசெய்யப் போகி ன்றயோ! அல்லது அவனோடாந்தித்தொழப்போகி ன்றயோ! வெற்றிபெற்ற தோள்களையுடைய சித்தப்பா! என்னசெய்ய நிச்சயித்திருக்கின்றும் மாமிசத்துடனே கூடின தேகத்திலிருந்து நின்பிபோன உயிர் மறுபடியு ம் சதுர்வியல்பெறுமு மனிதர்களுக்குள் லங்காபதி யான ராவணனல்லாமல் செய்யவல்லவர்களுமுண்டா! நீ யும் அவனுடைய செல்வத்தையெல்லாம் அனுபவிப்பா கத் தகுந்தவனுயிரோ! அந்த ராவணன்நிகிகின்ற பா னத்துடனே கவர்க்கம்போ யடையப்போகின்றுய்அ லவா! நான்பழிக்காக முன்பின்பார்க்கிறே னென்றன். அந்தவார்த்தைகளையெல்லாஞ் செவிகொடுத்தும் கேட் டவிசேஷஞ்ஞானம்மாலையணிந்த முடியை அசைத்து க் நிரித்து அப்பா! இந்திரஜித்தே? பாவம் எப்போதும் கேட்டது, தர்மமே உயர்ந்ததாரும், நான்கர்மத்தைத்து ணையாகப் பற்றுவேனையல்லாமல் பாவத்தை தனியாக கொண்டி மரபாப்பழியுடனேயுயிரைவைத்திருப்பவனல் டேன். பொய்யைப்பறைந்து விட்டிலிவேனே யலலா மல் மெய்யில்கொஞ்சமேனும் தவறமாட்டேன். எங்கள திபதியாகிய ராவண னெழுபோது தலமீருடன்தானே? அப்போதேயவனுக்குத்தம்பியாக நான்பிறக்கலே மெ லே! நானிலுவையாயிலுப்பட்டன்றுத்தவனல்ல! பொய் சொன்னவரும் அல்ல நிலவினிதமாக ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றும் அபகரித்துக்கொள்ளவில்லே? மாயமானவதை னையை நான் கொலைசெய்யவில்லே! இவ்வளவையிலும் என் மேல் குற்றஞ்சொல்லுவதற்கு வேறுவருமில்லே! நீ முத னைபேற்றையெல்லாம் பார்த்திருக்கின்றீர்கள் அலலவா பெண்ணின்நாயின்மொழுக்கித் தவறிடக்தவர்களைத் தா ராக்ஷஸிட்டதினுலே என்றிது மறைபென்று சொலலத் தகுமோ! அப்பா! நிதிசோகத்தாரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தக்க முதற்காரணவஸ்துவும், எல்லார்க்கு முத் தேவதேவனுனை ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய தேவியும் க ம்பிற்றேர்தவருமான சீதாபிராட்டியாரை மீளவதற்குப் படுத்துவது தகாதென்று மந்திரிதான் சொன்னன்.

அதற்கு உன்தகப்பன் என்னைக்கோபித்து அப்புறம்போ யிவிடு என்று கட்டளைவிட்டிறைதான்வந்தேன் அப்ப டியிருக்க நான் ரகசியத்தையடைவேனு ! கல்லது அதிகள் குருநீகள் ஆயுத சர்மத்தைப்பரசாமலவிருப்பத்தைவி டும்மி மானுவின்ற உங்களுக்கே சித்தி யுண்டாகட்டும், மோகமும் உங்களுக்கேயிடைக்கும், ஒழுக்கமாய் கடக் னு பெரியோர்கள் நியமித்த அனுஷ்டானப்படித் தர்மம நலைப் பின்பற்றுகின்ற என்போன்றவர்களுக்கேநிற்கை முண்டாகட்டும், நரகமும் எங்களுக்கேயிடைக்கட்டும் அ ப்பா ! இந்திரஜித்தே ! தர்மத்தைப் பாலம்வெல்லமாட் டாதென்பிறகை அறிந்திருக்கபடியினாலே ஞானமார்க்க த்திற்கும் இவனே தருநியென்று மினைத்துத் தேவதேவ ரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியை அடைக்கலம்புகுந்தேன் இதை ககண்டு என்னைபெல்லாரும் புகழ்ந்தாலும் சரி, இகழ்ந் தாலுஞ்சரி, நான் அஞ்ச அமிஸ்வரிய போகங்களையனு பவித்தாலுஞ்சரி, அவைகளை யிழந்தாலுஞ்சரி, எனக்கு அவைகளிலே என்னமில்லை என்று சாந்த மெரால மி பிதற்றுமுன்வான்சொன்னர். ஓ ! சிற்றப்பா ! நீ அடையப் போற நிறப்புகளெல்லாம் என்கையிலிருக்கின்ற அர் த்தசந்திர பாணத்தாலழிந்தபோகின்ற நிடப்போல்லா மல வேறல்ல, நீ எவ்வேளிட்டு எங்கே தப்பிப்போகப் போகுமென்ன இடியினும்கொடியனை 'இந்திரஜித்து எல்லாவற்றையுமுணர்ந்த தெரியத்தக்க வேகமுள்ள நிறகு கனொருகெடிய ஸ்ரீகருடாழ்வாருக்கு ஒப்பான ஒருஅர்த் தசந்திரபாணத்தை வில்லிலேதொடுத்துனிமிஷமுள்ளை யுடைய ரதினுபரணங்களனித்தகழுத்துக்குக் குறிவை த்து எய்துவிட்டான். அத்தப்பாணமானது இடையப் போலவும் அல்லது விஷபாவம் பண்ணவான நிசகே த்திரசக்கரமுர்த்தியினுடைய சூலாயுதம்போலவும் வே கங்கொண்டுவருகின்ற தன்மையைப்பார்த்து மிலேனு முவான் இதோ முடிந்துபோனர் முடிந்துபோது என்ன நு சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவர்கள் பார்க்கும்ப டியாக நிசாசரபெருமான் தும்முடையதிருக்கைகளிலுள்ள ஒருபாணத்தால் அந்தப்பாணத்தைத்துண்டாக்கிவிட்டே தன்விஞர். அந்தப்பாணங்களும்பட்டே போனமாத்தி ரம்மாதமருயமனை இந்திரஜித்து ஒருவேளையுகந்தை போத்தப் பிரயோகித்துவிட்டான். அது ஒரு ரூபியன் வதையைபோல வருகின்றதைக்கண்டு நாதமுன்துட்ட முகியே லோகத்தரெல்லாம் கதிகலங்கற்றனர். உடனே வரிந்திரபா சமாத்தினமான ஸ்ரீகமணப்பெருமான் அகைபுருண்டாய் விரும்படி வெரிகுத்துள்ளனர். அ ப்போது விபீஷணர்வான் தம்பிதா இந்திரஜித்து வே வையுதத்தைப் பிரயோகித்தானேயென்று அதிகோபம் கொண்டி பாதசாரியாகத்தானே வாயுவேகமாய்ப்போய் ந கும்பலடைய தண்டாயுதத்தினுலே இந்திரஜித்துவின தேரைச செதத்திகொண்டிருந்த சாரதியையும் தேரி நிருந்த குதிரைகளையெல்லாம்கொன்று அவனுடைய அரும்பையும் மாரிவிட்டார். அப்படி அழித்தபின்பு சென்றிருந்துகொண்டு இந்திரஜித்து கோடி அம்புகளைப் பிரயோகித்து விபீஷணுவான் தோள்களின்மேலும்வ ட்சுமனப்பெருமான் இருந்தோள்களின்மீதும் மற்றவா னர வீரர்களுடையமார்பின்மீதும், சக்குவெள்ளம் பெ ருக்கெடுக்கத்தக்கதாகசெய்து ஆண்டிகளெல்லாம்பி நிடென்று நினைக்கும்படி வீர அங்டகாசம்பண்ணினவே ரோ தெரிவ்மீதேறியல்லாமல யுத்தஞ்செய்வது தகா தென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு பார்த்தகண்ணிமைப்பத ற்குமுன்னம் ஆகாசத்தில்மறைந்துவிட்டான் என்றும், ஒரு காமர்த்தியவார்த்தையை யாவரும் சொல்லத்தக் தாக மேகத்தில் மறைத்துபோய் ராவணனிடம் போய் ச் சேர்ந்தான்.

நிரும்பலியாகப்படலம் - முற்றிற்று.

இந்திரஜித்துவதைப் படலம்.

இங்கே வானரவீரர்கள் இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில்ம றைந்துவிட்டானே ! முன்போல ஏதேனும்மோசஞ்செ ய்வானென்று கண்கலங்கிச் சுற்றேறித்துக்கொண் டிருந் தார்கள். அத்தருணத்தில் தேறுமெல்லாம் சல்லடைக் கண்ணைப்போலத் தோன்கப்பட்ட புண்களிலே சக்த மொழுகத்தக்கதாகப்போய் எதிரேயிருந்த மகாரூரனென னு யாவருங்கொண்டாடுமபடியிருந்த இந்திரஜித்துவை ராவணன்பார்த்து அப்பர் ! உன்னுடைய கம்முடிவுபெரும்வரையறித்துபோனதென்பதை உன்தோ ள்களிலே அபரிமிதமாய்ப் பதிந்திருக்கின்ற அம்புகளே யெனக்குத்தெரிவித்தது. கருடனைக்கண்டுப்பட்டதையொ ரினை பாம்பைப்போல ஒருசரணும் மின்னிடையாதவ ல்லமையுள்ள தேகம்நடுங்கி அதிவருத்த முற்றிருகி ன்றும். மகனே ! மகனே ! நீ கடந்தகாரியத்தைச்சொல வேண்டுகேட்ட தகப்பனை ராவணனே இந்திரஜித்துப் பார்த்து ஐயா ! பிதாப்பலக்கேள்வா ! நான்செய்த மா யவஞ்சனைகளே யெல்லாம் உன்தம்பியாகிய விபீஷணன் சூரியனைக்கண்ட இருளைப்போலடிச்சொற்றான். அந்த உதவியினுலே லட்சுமனன் தன்னுடைய தேகத்தருட னேகூடவந்து சூழ்ந்துகொண்டிருகின்றசெய்யாசத்தை ச் சிறைத்தலிட்டி மிருந்த கோபங்கொண்டி வெருமை த்துடனேயுற்றத்துக்குளாகிர்துகின்றன். காலப்போ ல பிறும்மா விஷ்ணு முத்திரனென்று சொல்லுகின்ற மூன்று தேவர்களுடைய அஸ்திரங்களையும் பிரயோகித் தேன். அவைகளேயெல்லாம் அந்தபாணன் தின்று தடு த்துவிட்டான். சமஸ்தலோகங்களையும், சகலதெவர்க ளையும், சிருஷ்டித்த தேவதேவர்களானால சாதாது சராசரனமூர்த்தியினுடைய ஆஸ்திரமானது மிரபுருது ர் அஞ்சவித்துக்கொண்டிருன்ற அந்த லட்சுமனனேயல ஞகற்றிவைத்து போய்விட்டதேயானுல அதைக்காட்டிலும் வல்லமைபெற்றது லோகத்திலே வேறே அஸ்திரமு ம் இருக்கின்றதோ ! ஐயா ! கம்முடைய குலத்தில் மு ந்தி தொடுத்து செய்து வந்த பாவத்தினுலேயே இந்த மாகாதபெரும்பழியைச்சம்பாதித்துக்கொண்டாய்.சொ ல்பவனேயானுல் இந்த மூன்று லோகங்களையும் அந்த லகதகனன் ஒருவனே முடித்துப்போவென்ற சொல்லு தேவதூதர்கள்கடந்தபோது முதலில் வானமெல்லாமது

ழிந்துபோகும் என்றதூதரபத்தினுலே அவன்எல்லோ ல்லாசஞ்சமான்திரத்தைவிடவில்லை. ஆகையால் நான்இ ஆவையிலும் ஜெயமடைந்துவந்தேன். நானே அந்தஅ ஸ்திரத்தை மதுபடியும் பிரயோகித்தேன். அப்போதும் அந்த அஸ்திரத்தைமாத்திரம் கடித்து விட்டான். இன் னமும் பகைவர்களுக்குப்பலம் விர்த்தியாகின்றது. அவ ர்கள் தங்கள்சொந்தபலத்தாலே நம்மைக்கொல்லுகிறத ற்கு நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள். அதற்காக நான் பயந்து வந்தேனென்று திருவுளப்பாடாதேயும். நீ அந்தச்சினை யினடத்தில்வைத்த ஆசையை விட்டுவிடையோனுல் அந்தராமலட்சுமணர்கள் கோபமாறிப் போய்விடுவார்க ள். நீ அவர்கள் விஷயத்தில் செய்த அபசாரத்தையும், பொறுத்துக்கொள்ளுவார்கள். நான் உன்னிடத்திலுள் ளபக்தியினுலே சொல்லுகின்றேனே யல்லாமல் வே றெருகாரணத்தினுலும் அல்லவென்றுலோகங்களெ லாம் கலங்கச்செய்த மகாவீரனும் இந்திரஜித்துர் சொன்னன். இப்படி அவன்சொன்னவுடனே லங்காதி பதியான ராவணன் தன் பத்துமுகங்களிலும் வகிதத் தங்கள்பிரகாசிக்க, இருபதுதோள்களும் குலுங்கசிரி த்து அப்படி இந்திரஜித்தே ! நீ இனிமேல் இத்தச்சண் டைக்குப் போகமாட்டாய்போலே யிருக்கின்றது. மய ங்காதே ! நீ மனிதர்களுக்காகப் பயப்படவேண்டாம்.எ ருத்தப்படவும்வேண்டாம். நான்போய் என்ஒருவில்லா லே அந்த மனிதர்களைச்செயித்து உனக்கு வெற்றியுண் டாக்கினையின்றேன். மூன்றே இறந்தவர்களெல்லாம் பின்னுமிருக்கின்றவர்கள். இந்தப் பகைவை முடித்துவி டுவார்களென்று நினைத்திருக்கார்கள். பின்புள்ளாரெல் லாரும் போனவர்கள் ஜெயம்பெற்றுக்கொண்டுவருவா ர்களென்று நினைத்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் நீபோய் அந்தமனிதர்களை ஜெயம்பெற்றுக் கொடுப்பதென்று காவினைக்கவில்லை. நானேஇந்தப்பகையைத்தேடிக்கொ ண்டது, நானேதுவர்களை ஜெயம் பெறுவேன். அல்ல து வேறெருவனையும் அனுப்ப ராவினைக்கவேயில்லை. அடா இந்திரஜித்தே ! நீ புத்தியில்லாத வார்த்தைசொ ன்னாய். இந்த லோகங்களெல்லாம் அழிந்தாலும் அழி யாத பெருஞ்சரித்திரமான தனிபுகழுடனே நிலைநிற் கும்படியாகத் தேவர்கள் கண்முன்பாகஜயபத்தம்போ ன்ற இந்தகேதத்தையிட்டாலும் விடினனே யல்லாமல் எனக்கிருபதுதோள்களிருக்கவும், என்சோணதேடே சிதையை விட்டிலிடுவேனு ! நான் ஒருவனே தோல் வியடைந்தபோதிலும் வேதமுள்ளபரியந்தம் அந்த சா மன்போல்பதுபோல என்பேரும் நிலைநிற்குமல்லவா! வீரம் எப்போதாவது சுவிர்ந்துபோகப்போகிறதா!! இ வ்வுலகத்தவர்கள்நானொருவனென்பதுபோலவர்களும்பொ ல்லாவா ! முதலொன்றுமாத்திரந்தான் நிலையாய்நிற் கும். நான் சேனையை விட்டுவிட்ட போதிலும் தேவர்க ளெல்லாம் லேசாய்நினைத்துவந்து என்னைக்கட்டுவார்க ளென்பதுமாத்திரமல்ல நிசிலோகபயங்கரனான ராவணனென்ற வுள்ளவளவும் உள்ளம்நடுங்கிப் பயப்படப்போகின்ற தல்லவா ! அல்லவென்று நானிறந்தாலும் அப்படித்தினந்

சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, 'ஆயிரஞ் குதிரைகள் பூட்டிய தேரினுடைய இரைச்சலேகேள்விப்பட்டார். அந்தத்தேராளனது, வழியிலேகப்பட்டமலேகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் கெரியும்படியாகவும், உச்சியில் பொன் மயமாகக்கட்டப்பட்ட கொடிகள் மேருமலேயின் சிகரங்கள் உருளும் ஓசைபோலவும், இடியைப்போலவும் சப்திக்கவும், அலங்கரிக்கப் பட்ட ரத்தினங்கள் மின்னலேப்போலப்பிரகாசிக்கவும், கடலேப் பானம்பண்ணுகின்ற வடவாமுகாக்கினியானது வெளிப்பட்டுவருகிறதுபோல லோகங்களெல்லாம் திக்குகிக்குகளாகப் பறந்தோடுமபடியாகவும், சமுத்திரமெல்லாஞ் சமுன்றிடத் தக்கதாகவும், லோகங்கள் அடிக்கழியவும், சூரியசந்திரர்கள் கதிமாறவும், வானரசேனைகள் குடல் கரியவும், அந்தகுலாசலங்கள் நிலேதடுமாறிப்போகவும், பூமிபிளந்துபானம் பாளமாய்க் சிறிப்பட்டுப்போகவும், அந்தவெடிப்பிலிவழியாகச் சர்ப்பராஜனிடத்திருந்து புறப்பட்ட விஷத்தைப்போல இருள்பரவிற்கவும், ஆதிசேஷனுடையபடம் நகங்குண்ணவும், எதிருள்ள அந்தகாருளானதுபட்டம்பகலேப்போல வெளிச்சமாகவும் வந்துசேர்ந்தது. ராகூடசர்களெல்லாம் ஒருமிக்கச்சேர்ந்து ஆரவாரித்தார்கள். இதைக்கேட்டுத் தேவர்கள் பயப்பிராந்தர்களாஞர்கள். வானர்களெல்லாம் வெயர்த்து மனமயங்கிப் போனர்கள். அந்தசமயத்தில் யுத்தவீரனுன் இந்திரஜித்து பாணவருஷத்தளாய்ப்பொழிந்தான். அதைக் கண்டிதிசேஷ்டராகிய இளேயபெருமாள் அந்த ராகூடசனுக்கு கோரகவேகங்கொண்டு கடந்து அந்தட்டுக்குகளுஞ் செவிடுபடும்படித் தக்கதாக வில்லிலக் குணத்தொனிசெய்து பாணப்பிரயோகம்பண்ணினர். அப்போது லோகமெல்லாம் புகைமண்டி அக்கினிபற்றி யெரித்தது, விபிஷணுழ்வான் இளேயபெருமாளேப்பார்த்து ஸ்வாமிஇவர் தேவரீர் இவனிடம்விட்டுவிட்டால் வெற்றிமாலேயை அணியமாட்டீரென்று வணக்கஞசொன்னர். அதைக் கேட்டஆகாசபுருஷரான ஸ்ரீராமபிரானுஞர் வில்லிலக் குணடங்காரம்பண்ணி லோகமெல்லாம் தத்தளிக்கவும், அந்தடகுலாசலங்களும் மணலாகவும், பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கினற ஆதிசேஷனும் நிலேகெடவும் இடிக்குசமமான பாணங்களே ஆகாயமார்க்கமாய்ப்பிரயோகித்தார். இப்படி இருக்கும்போது இந்திரஜித்து விட்ட அக்கினிமுகாஸ்திரங்களாலே வானரர்கள் கண்டகண்டஇடங்களில் சிதறி யோட்டம்பிடித்தார்கள். இளேய பெருமாள்பிரயோகித்த அஸ்திரமும் பாணங்களும் அக்கினியைப் பார்க்கிலும் எரிந்துகொண்டு சமமாகிக்கு தலேப்பட்டபடியினுலே ராகூடசர்க லெல்லாம் திக்குதிக்காகச் சின்னபின்னப்பட்டு ஓட்டம்பிடித்தார்கள். லோகமுழுவதும் அக்கினிமயமாய் நிறைக்கபடியினுலே இருதிறத்தார்சேனைகளும் எண்ணக்கிறலேயாதபடி மாண்டார்கள். இளேயபெருமாளும் இந்திரஜித்தும் ஒருவரை யொருவர் குறிப்பிட்டுப்பிரயோகிக்கின்ற அஸ்திர வருஷங்கள் அக்கினிமழைபோலவும், இடிமழைபோலவும் பாய்ந்தன. இப்படி இந்திரஜித்துவிடப்பட்ட பாணங்களே இளேயபெருமாள் விபிஷணுழ்வான் அங்கங்கே துண்டுதுண்டாக்கிக்கொண்டுபோய் அவனுடையஉடலிலுள்ள ரத்தங்களேப் பானம்பண்ணினதுகள். இந்திரஜித்துவின்பாணங்கள் இளேயபெருமானுடையசரீரத்தைப் பேதிக்கமாட்டாவுமில்லே. அதைக் கிழிக்கவும் கூடாமற் போனதுகள், ஆஞ்சநேயருடைய திருமேனியில்மரத்தினும் புற்றில்தூழினற பாம்புகப்போலதுளேத்ததுகள் அப்போது இளேயபெருமாள், விசித்துருக்கொப்பானதினித்திரஜித்து அளிக்துகொண்டிருக்கின்ற கலசமானது, சின்னபின்னப்பட்டுப் போகும்படி அதேகசர்ஸமயான பாணங்களேப்பிரயோகித்தார். அதைக்கண்டு இந்திரஜித்து தேகமெல்லாம் சல்லடைக் கண்கள்போலத் தொளேக்கப்பட்டதனுல் கண்களில் அக்கினிபொறிபறக்கத்தக்க சரகக் கோபித்துவவினபாணங்கள் இளேயபெருமான்மேற படாமல் ஆகாசமார்க்கத்திலேயே ஓர்ந்துபோகிறதைக்கண்டு தேவர்கள் சக்தோஷத்தினுலே ஒருகோள்ஆரிரக்தோளாகப் பூரித்தார்கள். அதைப்பார்த்து இந்திரஜித்து இனிகரம் வில்லாலிவினேஜெயிக்கிறதற்குமுடியாது என்பதையறிந்து, பிரம்மாவின்புத்திரரும், தனபுபாட்டனுமாகிய புலஸ்தியபிரம்மாவினிடத்தில் வாங்கினதும் சூரியனுக்குச்சமமான பிரகாசமுள்ளதுமான ஒரு வேலாயுதத்தை அதிகவேகத்துடனே வல்லமைகொண்டு மேகத்துக்கொப்பாகவிளியெழுந்தான். அத்தவேலாயுதமானது அதிகசாந்தொல்யமாய் வெளிப்பட்டது அதை இளேயபெருமாள் கடாருத்து, சப்தசிகருடையசொல்லேப் பார்க்கிலும் வல்லமையுள்ளதான ஒரு அக்கினிமுக பாணத்தினுலே இரண்டு துண்டாக முறிப்பட்டு விழும்படிச்செய்து மின்னும் அனேக பாணங்களேப் பிரயோகித்தார். அவைகள் ஆணியறைக்குபோலதிக்திரஜித்துவின் தேஹமெல்லாம் ஆயிர மாயிரமாய் துளைத்து புண்படுத்தி ரக்த வெள்ளம பூமியிலவழிந்தோடச் செய்ததுகள். இந்திரஜித்துவின் கைகள் பாணங்களே யெடுக்கிறதற்குப் போகிறதைக் கண்டு சூரிய வமிசோத்பவரான இளேயபெருமாள் நிலபாணங்களேப் பிரயோகித்து அவன்முதுகிற்கட்டியிருந்தஅம்புராத்துணியையும், அதிலுள்ள அம்புகளேயும், தண்டு துண்டாகும்படி அறுத்தெறிந்து இவனுக்குத் தேரிருக்கு மாறல, இவன்பலன் குறையாது பாணங்களால்குதினாகளும் இறக்க மாட்டாதுகள். தலேக்கரித் திருக்கின்ற மணிவடங்களும் துணிபடமாட்டாதுகள். இத்தக்கோபிகவஞ்சிறப்பான நிலேமையுடையதென்று தெரிக்து ஒரு பாணத்தைப் பிரயோகஞ் செய்து சாரதியினுடையமலேபோன்ற தலேயை யதுத்துப் பூமியி லுருட்டி விட்டார். அப்போது இந்திரஜித்துவினுடைய தேராளனு ஒருவருந்தெலுத்துதற் கில்லாமல், தவஞ்செய்து பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களினிழுப்புண்டு வருத்தப்படுகிறவனுடைய மனதைப்போலவும், மேளிமை மிதுக்கிக்காமத்தைவிலேப்படுத்தித் தக்கிரத்தால் பொய்ப்போகங் காட்டுகின்ற வேசைகளினுடைய சற்பப்போலவும்பலவழிப்பட்டுஓடத் தொடங்கினது. அதைக்கண்டு இந்திரஜித்துஅக்

தக்குதினாகளே இளேவின்படித்தானே செலுத்திக்கொண்டு தன்தேகத்தையே அம்புறத்தூணியாக வைத்துப் பதித்திருக்கின்ற அம்புகளேப்பறித்தே இளேயபெருமான் மீதும், அனுமான்மீதும், மற்ற வானரர்கள் மீதும், அநேகமாகப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து தேவர்களும் கடுங்கத்தக்கதாக அட்டகாசஞ்செய்தான். அப்போது தேவர்கள் வீரனென்று சொலலப்பட்டவர்களுக்கெலாம் முதல்வனுயாக நிற்கிற வீரனுக்கு மிவன். வீரர்களுடைய தன்மை இவனேருவனிடத்திலேதான் விருக்கின்றது. சூரனென்று கொலலப்பட்டவர்கள் மரணமாகிற காலத்திலும் தங்கள் அபிமானம் மாட்டார்கள். இந்த இரண்டு போதான் வில்வீரனென்னத்தக்கவர்களென்று நெய்வீகர்பரப்புள்ளவனே வருவித்தார்கள். இளேயபெருமான் இவனேருவனும்பராய்நிருக்கின்றவம்புகளேயேபறித்து கம்மிறு எய்கின்றனன். அப்படியெய்தவில் கையுந்தெரியாமலில்லே! மனமும் உயிரைப்போலக் கலங்கவில்லே! தேகத்தில் கோடிகோடியாக அம்புகளேப் பிரயோகிக்கவும், கொஞ்சமேனுங் கண் மிமிட்டவுமில்லே! இவன்மாண்டுபோ வதிவனேடே ஆண்டின்றைக்குனரும் போய்விடுமென்று அவன் சாமர்த்தியத்திற்கு மெச்சினர். அப்போது விபிஷணுழ்வான் இளேயபெருமானே வணங்கி ஸ்வாமி! இவன்மேனைச் செலுத்திக்கொண்டு ஆகாசத்தில் மறைந்துபோகலும் போவான். செய்துகொண்டிருக்கின்ற யுத்தத்தினிவிட்டு ஏதாவது மாயஞ செய்தாலும்செய்வான். மேகத்தினிறைத்துவருஷஞசெய்தாலுஞ் செய்வான். இவன் பகற்காலத்திலலாமல் ராத்திரியிலே வன் மாயமாட்டான் என்று விண்ணப்பம்பண்ணிக்கொண்டார். லங்காதிபதியான ராவணசோதர ரிப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ராமாநுஜர் அவன் இதோசாகப் போகிறனேயல்லாமல் தனியேக்கே தப்பிப்போவான் அவனெங்கேபோதலும் என்பாணமும் அங்கேபோகு மல்லவர் இவன்பலமெல்லாமொடுக்கிப்போதனின்னித்தாமசமில்லே இப்போதே ராமினை வெற்றிகொள்ளலாம் என்றுசொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்திரஜித்தின் சத்தத்தைப்போலச் செக்கிறிமானது திசையெலாம் படரும்படியாய் அவன் தேகத்தில் பதிந்திருக்கின்ற அம்பைப்போல நெருப்பிலி ஆரிக்கிணைக்கனி விப் பிரகாசிக்கின்ற நேரில்தோன்றுகின்ற நிறப்புடனே இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில் மறைந்து தூரவின்றுற்போலச் சூரியன் உதயமானன். இனிப் பொழுதுவிடிந்தாலுரியனும் விளக்கைப்போலே மேலேவரைத்தான். ராகூடசர்களாகிய இருட்டும் மாண்டுபோய்விடும் மாயமெலாஞ்சுறைந்து வலியுங்கெட்டு இந்திரஜித்தமினி மரணமடைந்து விடுவானென்று தேவர்கள் சுவர்க்கமெல்லாம் நிறையும்படி கலகென்று ஆரவாரித்தார்கள். அப்போது பின் விளேவையறிந்த விபிஷணுழ்வான் லட்சுமணசுவாமி! சுமித்திரையுங்காத குலாயுதத்தையுடையசங்காரஞ்சித்தியானவர்கிருபைசெய்தகொத்த இந்தத்தே ரதியாதனையிலும் இவன் தேஜத்தினுன்ற வில்முதியாதலையிலும் இவன் மரணமாக மாட்டான். இது சத்தியம்காருமென்றுசொன்னர். அதைக்கேட்ட இளேயபெருமான் இக்கப்பக்சைக்குநிகாகளும் சாகமாட்டார்களா. கொடிகுடை மொட்டுக்கொடிகளை கட்டுச்சக்கரம் அச்சுமுதலாகிய பல்லுறுப்புகளுடன்கூடியதேரும் ஒழியமாட்டாதென்பதைத் திருவுளத்திலெனிக்து வில்லிக்கையின் ஆசாரியரான ஸ்ரீராமானுஜர் கமலுல்லமையினுல் அந்தத்தேரின் ஆணிகளே வேறுபடுத்தி அச்சுவேறு சக்கரம்வேறுக கழலும்படிச் செய்து விட்டார். அப்படித் தேர்த்தட்டு விலுக்கிழேவீழ்ந்தகூடனே அதில் கட்டியிருந்த குதிரைகளெல்லாம் ஒருமகானது கோடரியால் வெட்டுண்டு நிலேவேறுமுதலேருதி வீழ்ந்தபோது அதில் வாழ்ந்திருந்த பகுதிகளெலாம் பலாயனப்பட்டுப் பறந்துபோவதுபோலப் பலவாருக ஓட்டம்பிடித்தனுகள். அப்படி அழிந்த தேர்த்தட்டிலிருந்த இந்திரஜித்து அங்கிருந்த ஆயுதங்களேயெல்லாம் வாரிவாரி இளேயபெருமானமீது வீசியெறிந்தான். அதைஎல்லாம் ஸ்ரீராமானுஜர் தம்முடைய திவ்விய பாணங்களால் துண்டுதுண்டாக்கிவிட்டார். உடனே அவன் ஆகாசத்திலேபோய்த் மூன்றுலோகங்களும் கிடுகிடுப்போருபோகச் சார்ஜித்தான். அப்போதுஅவனேயொருவரும்பார்க்கவில்லே! அவன்சார்ஜனேயைமாத்திரமேகேட்டார்கள். அப்படிக்கர்ஜித்தமலையுத்தத்திலே தோன்ற தோன்சனியுடைய இந்திரஜித்துத் தான்பெற்றவரத்தின் வல்லமையினுலே ஆகாசத்திலிருந்துமேலே வருவதிக்கும்போது வானரர்கள் ஒடிப்போவதற்குத் திருஷ்டிக்கைதெரியாதபடியினுல் தலேகளும், உடல்களும், கையிப் முமியிலிவிழுந்தார்கள். எங்கேபார்த்தாலும் நிலவருஷமேயல்லாமல் இந்திரஜித்து ஆகாசத்திலிருந்தகாணப்படாதிருந்தபடியினுலே இளேயபெருமான் சமஸ்தருக்குகளிலும் நிறைந்து நின்ற ஆசரியசேஷ்டகரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்வடிவத்துக்கொப்பாகத் திவ்வியபாணக்களேவிலேயோகத்தினுலே பிரயோகித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப்பாணங்களேயெல்லாம் வீரத்துக்கு கலிலுமிறையவே யுத்தத்தைச்செய்யும் வல்லமையிழந்துக அந்தமேகங்களின் கூட்டத்திற்கு மத்தியில் ரக்தமேகமானது நிறுப்புபோல்நிற்ற இந்திரஜித்துவின் தனுவக்கை லோகமெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்ற சர்வவியாபகமூர்த்தியான இளேயபெருமான்பரீர்த்து இவனையெல்லாம் நிர்மூலமாக்கிவிடுவானென்று முடிவுசெய்து இவனுடைய கையை அறுத்துத்தன்னாவிட்டால இந்தச் சண்டை முடியாதென்று திருவுளக்கொண்டு தம்முடைய வில்லிலவனேத்து அதில் சகல லோகமோடுகூடிய சக்ரனுக்கொப்பாகிய ஒளிபுள்ள அர்த்தசந்திர பாணத்தைப்பூட்டி விலேயுயர்த்த ரக்தபானங்களேத்தனித்த அவனுடைய கையானது பூமியிலவிழும்படி அறுத்தார். அந்த அர்த்தசந்திரபாணம்பட்ட மாத்திரத்தில் வில் மிடுக்கிருந்தகையானது அமோகமானபெருங்காற்றடித்த போது பிரளயகாலமேகமானது ஆகாசத்தில் போட்ட பச்சைவில்லுபோலே இழுகிழுத்தபோலவிழுக்தது. மிடையச் சமஸ்துகொண்டிருந்தன்ற கார்க்கோடக சர்ப்ப

மானது தன்வாயிலால் சந்திரனைக் கடித்துக்கொண்டிரு
க்கின்றதுபோல விரல்களழுந்தப் பிடித்திருக்கின்றவி
லுடனேகூட வீரபுருஷனிய இந்திரஜித்துவின் இட
துகையானது கீழ்முழுக்துமசங்களும்,மலைகளும்,பொ
டியாகவும், குதங்குள நசுங்கிப்போகவுக்துடித்தது. அ
ப்போது அந்தமார்க்கத்தில் நின்றுபார்த்துக்கொண்டி
ருந்த தேவர்களெல்லாம் இந்திரஜித்துவின் கையானது
சூரியன்மறும்படியாகவும்சந்திரன்பயப்படும்படியாக
வும் மேருமலை கதறிவிழும்படியாகவும் அதுக்து விழுந்
துவிட்டதே வாழ்காளிப்படியிருக்க இந்தச்சருத்திரத்துக்
கொப்பான ஜீவவாழ்க்கையைச் சிலபேர் இசைகின்ற
தென்ன காரணமென்ன ஆச்சரியப்பட்டார்கள். தர்ம
தேவதைக்கொப்பான பலத்தையுடைய லட்சுமணப்பெ
ருமாருடைய அம்பினாலே ராவண குமாரனுடைய வஜ்
ரிதத்தையொத்த கையானது அறுத்தைப்பார்த்த ரா
க்ஷசர்களெல்லாம் தங்கள் தலைகள் அறுத்தாற்போலப்
பயக்தார்கள். அப்படி இந்திரஜித்துவின் கையற்ற உட
லே வானரக்கூட்டங்கள்ஆரவாரித்துவின்னலைப்போன்
ற வக்கிரதந்தங்களையுடைய ராக்ஷசசேனைகளெல்லா
ம் திரும்பிவராதபடி கைகளினாலும், பற்களினாலும், வி
ருக்ஷங்களினாலும், பெரிய மலைகளினாலும், விரகவர்க்க
லோகத்திற்குப் புனர்ஜந்மமெடுத்துவிட்டார்கள். அப்படி
யிருக்கக் கர்காலமேகத்தைப்போலக்கறுத்திறத்தைய
டையவனும் இந்திரஜித்து செவ்வந்திருமேனியும் கால
க்கண்டனுமான ருத்திரமூர்த்தி மிருக்த திருமையுட்டுவே
கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்ட சூலாயுதத்தை யெடுத்து
எறியும்படியாக் எண்ணக்கொண்டு இனியபெருமானுக்
கு முன்னேவந்துகின்று இந்தச்சூலாயுதத்தினாலே உன்
னைக்கொன்றுவிட்டல்லாமல் காளிறைக்கப்போறதில்லை
யென்றுசொன்னான். சண்டமாருதக் காற்றைப்போலவும்,
இடியைப்போலவும் வடவாமுகாக்கினியைப் போல
வும், ஊழிகாலத்தில்வக்கயமனுடையகருவத்தைப்போ
லவும், கொல்லுவிதியினுடைவாயாற்சொல்லிக்கொண்
டெதிர்சென்ற இந்திரஜித்துவைப்பார்த்து இவி இவ
னைத் தலையறுக்கவேண்டியகாலத்தில் சமித்துவிட்டது எ
ன்று அயோத்தியாபுரியின்காராகூரான ஸ்ரீராமச்சந்தி
ரருக்குத் திருத்தம்பியாராகிய தர்மஸ்வரூபரான இளை
யபெருமான் வேதங்களையெல்லாங் கரைகண்டமகரிஷி
களாலே வணங்கும்படியான ஸ்ரீயப்பதியே இந்த ஸ்ரீரா
மனென்று சொல்லத்தக்க தர்மம்ஸ்வரூபியோ யிருப்பாரா
னால் இது வக்கிரதந்தங்களையுடைய இந்த ராக்ஷசனைக்
கொல்லக்கடவதென்ன ஒரு அர்த்தசந்திரபாணத்தைவி
ல்லிற்பூட்டி ஆகர்ணபரியந்தமாகஇழுத்துவிட்டுவிட்டா
ன். அந்த அர்த்தசந்திரபாணமானது இந்திரஜித்துவின்சக்கரா
யுதமும்இந்திரனுடையவஜ்ராயுதமும்கெற்றியிலெருப்
புக்கண்ணை யுடையவருடைய பாசுபதாஸ்திரமும் பிர
ம்மாஸ்திரமும்தோற்றுப்போகத்தக்கதாகஅங்கினையைக்
கக்கிக்கொண்டுபோய் இந்திரஜித்துவினுடையதலையை
அறுத்தெறிந்தபுயலிலிருந்துவிழுந்தகேவர்கன்தம்பகுமாரி
யெய்யத்தக்கதாகப் பிரகாசித்தது அதுக்த அர்த்தத்திலே

யானது உயர எழும்பி ஆகாசத்தைப்பேய் மூடிகிறத
தருமுல்பாக இந்திரஜித்துவினுடைய முண்டமானது
பிறத்த சூலத்துடனும் உடலிலதைத்திருக்கின்ற பாண
ங்களுடனும் சண்டமாருதத்தால் அடியுண்ட மேகமானது
போல்னலுடனும் இடியுடனும்நிலத்திலிழுந்தபோ
ல விழுக்தது. ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கின்ற இரண்டு சந்
திரர்களைப்போல மின்னுகின்ற இரண்டு குண்டலங்களு
டனேயும் கருண்ட தலைமயிருடனேயும் சூரியனுக்கொ
ப்பான செவ்வகண்களுடனேயும் சூரிய மண்டலமான
து பூமியிலவிழுந்ததுபோல இந்திரஜித்துவினுடைய க
ஸ்வரூபமானது நிலத்திலவந்து விழுந்தது. உயிர்போன கால
த்தில் உள்ளேயிருந்த வுணர்வும் இந்திரியங்களும் அந்த
க்கரணங்களுஞ் சிதறுண்டி போய்துபோலக் கூர்மையா
ன பற்களையுடைய ராக்ஷசர்கள் தங்கள்வலிவளிறுக்த உ
டனே போர்க்களத்திலிருக்கச் சக்தியற்றவர்களாய்த் த
ங்களாயுதங்களை விட்டெறிந்து மிருந்த பிராணரக்கையு
டைய லங்காபட்டணத்தைநோக்கி லட்டம் பிடித்தார்க
ள். வில்லிராக்ஷசர்களுள்ளே அதிகபிரேஷ்டனான இந்திர
ஜித்து இறக்தமாத்திரத்தில் தனி ராவணனுக்கு லங்கா
திபத்தியஞ் செல்லமட்டாதென்ற சக்தோஷத்தினாலே
தேவர்களெல்லாம் உயிர்பிழைத்திருக்க வண்டிரத்தைக்கவித்து
மேலேயெறிக்து ஆரவாரித்தபோது அந்தத்தேவர்களெ
ல்லாம் கொல்லாவிரதிகளான சனகாதிகளுடைய திருவா
ண தேவகூட்டங்களோ யொத்திருந்தார்கள். வாங்கசக்
தெரிகின்ற தேவர்களும், மான்மழுபாருக சூலத்தா
ங்கிய சதுர்ப்புஜராகிய சங்கரமூர்த்தியும் தேவேந்திரன்
முதலான மற்றதேவர்களும் தங்களேமறையாமல் பிரத்
த திருமையுடையவர்களாய் பூலோகத்தருக் கெல்லாம்
தெரியும்படியாகத் தரிசனைபண்ணக்கள். அவர்களுடைய
திவ்விய தேகங்களை வானரர்களெல்லாம் தங்கள் கண்க
ளாரக் கண்டார்கள். தம்மத்தில் நினைத்து நினைந்தவர்க
ளுக்கு அழிவென்ப தொருகாலு மில்லையென்ற பெரி
யோர் வார்த்தை நிறம்பவடைந்தது. ராக்ஷதர்களுடைய
பாணங்கள் பாய்ந்ததினாலே மாண்டு கடலிற்பாரல் வி
ட்டுக வானரப்பிரதேசங்களெல்லாம் தேவர்களுடைய தி
வ்வியதேகத்தால் உயிர்பெற்றெழுந்தார்கள். தேகத்தைவி
ட்டு மாண்ட இந்திரஜித்துவினுடைய தலையைமிருக்கச்சேர்
த்துடனே வணிகுமாரனை அங்கதகுமாரன் வாயில்
தூக்கிக்கொண்டு முன்னேபோனான். தேவர்கள் வாரி
வாரி இறைக்கின்ற புஷ்பப் பக்களுக் குள்ளாக ஆஞ்ச
நேயர்மிது இனியபெருமான் எழுக்தருளினார். அப்போ
து ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பூரித்த தோள்களோ டியைய
வரும், எங்கும் நிறைக்த புகழையுடையவரும், அதிகச
க்தோஷமுட்கொண்ட திருவுளத்தை யுடையவருமா
ய் தேவர்களுமித்தமாகப் பாற்கடலிக்கடைக்த வாசிர
த்தினுலியலுகதன்தனதுகையில்துக்கிக்கொண்டுவரு
கின்ற இந்திரஜித்துவின் தலையைக்கண்டு ராத்திரிகால
சந்திரனிடத்தி லுண்டான களங்கத்தைப் போல எனக்
குண்டானபழியானது போகமாட்டாதென்று புலம்பிக்
கொண்டிருக்தேன். இப்படிப்பட்ட எனக்குத் தம்மேதை

வதை திருவுளச்சய்தபடியினாலே இப்போது அங்கத்து
ன்பம் நீங்கிவிட்டேன். இதைக்காட்டிலும் செலவுண்டே
றெபெறப்போகிறேனென்! இனி எனக்கென்ன குறை!
தெற்றில கடல்சூழும்படி லங்காபுரிக் காத்துக்கொண்
டிருக்கின்ற அறபத்திருட்டுப்பயலான ராவணன்பெற்ற
பிளேயென்னும் இந்திரஜித்துவை லட்சுமணன்கொல்
ல, அவனுடைய தலையை யெடுத்துக் கொண்டு நீ முன்
னேவக்தபடியினாலே ஹே வானர புவராஜ்யாதிபதியே
இனி கான்சீதையெடுத்துப்போனேன். சத்தியபதியு மா
யிவிட்டேன். தேவர்களெல்லாம் தலையெடுக்கும்படி யா
கவும், சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூலோகத்தரசெல்லாம் பிழை
க்கும்படியாகவும், தேவேந்திரன் பெருமையடையும்ப
டியாகவும், வேதபுருஷன் விருத்தியடையும்படி யாகவு
ம், ஆச்சு. எப்போதுக் தேனுவினுக்குக்கொண்டிவாடா
மனுக்கின்ற வெற்றிமாலையையணிக்த ஹே அங்கதகு
மாரா! தேவர்களியேலலாரு ஜெயித்த இந்திரஜித்
துவின் மாயிசமுள்ளதலையை நீகையிலேதூக்கினுயே
அப்பா என்னுசந்தோஷந் கொண்டாடினார். முன்னே
இனியபெருமான்போனதுமுதற்கொண்டு புத்திமயங்கி
ழுக்தருளிருக்கின்றவரும், ஆகமாயமே தன் ஸ்வ
ரூபமாகக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தராக்ஷசனேகத்தியமே
றெனுஞ்செய்து தர்மமே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விரத
க்கொண்டிருக்கின்றவருமாகிய ஸ்ரீராகுகத்தனர், தம்மு
டையவரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரதா
ழ்வானைப்போலப் பக்தியுடையவரான இனியபெருமா
னருகின்ற திசத்தைக்கடாகித்தார். திருமிவி எழுக்த
ருளுகின்ற துஷ்டனிந்திரியங்களைத் நியதித்தவராகிய த
ம்மு திருத்தம்பியார் மேலவைத்த திருக்கண்களாகிய,
தாமரைமலர்களில் கண்ணீரானது தாரைதாரைபாக
வழுக்தது. அந்தக்கண்ணீர் அன்பின் கண்ணீரோ! அ
முகண்ணீரோ! ஆகுபாஷ்பமோ! எதும்புக னெல்
லாம் உருகி வெளிப்பட்டவருகிற கிருபாவாரியோ! அ
தை இன்னதென்று நிச்சயித்துச்சொல்லுகிறதற்கு யா
ரசக்தராகும். அப்படியெழுக்தருளி, நிஷ்சக்காவர்த்திரு
க்குமாரர் திருவடித்தாமரைகளில் இனியபெருமான்தம்
முடைய திருக்கண்களில்வடிகிறதிரும்சக்தோஷமும் எ
களிப்பும், அதிகரிக்கும்படியாகத் தெண்டனிட்டுச்செ
ம்பட்டமரிக் சுற்றமானோ யுடையதும், பிராகரிக்கின்ற
வக்கிரதந்தங்களையுந்தும்படியாக உருட்டைமடித்துப்பி
ளந்தவாலையையுடையதுமான இந்திரஜித்துவினுடைய த
லையைநீட்டிதாகானிக்கையாகச்சமர்ப்பித்தார். அப்போ
துவிஸ்வரூபியானவர் இனியபெருமான் தமது திருவடியி
லவைத்த அத்தலையைப்பார்ப்பார். தமது திருத்தம்
பியாருடைய வீரலட்சுமி எழுந்தருளியிருக்கின்றதைத்
தொள்களைக் கடாகிப்பார். எதிரே சேவித்துக்கொண்
டிருக்கின்ற வாயுபுத்திரனைக் கடாகிப்பார். இனிய பெ
ருமானுடைய திருக்கரத்திலிருக்கின்ற விலலைக் கடாகி
ப்பார். தேவர்களானக்கின்றனைக் கடாகிப்பார். இ
னியபெருமான் இந்திரஜித்துவைச் சம்ஹரித்த சொலை
யைத் திருவுளத்தில் நினைப்பார். பிறகு மிருக்த ஆகர்

தத்தால் ஒன்றும்பேசாமலெழுக்தருளித் தமது திருவ
டித்தாமரைகளில் தெண்டன்சமர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்
கின்ற இனியபெருமானுடைய திருமேனியில் கைத்த
அம்புகளினாலுண்டாயொழுகுகின்ற குருதிகள் கானலை
கத்தில்செல்வானறிகலுழுதுபோலவும், கருடாணிக்
கமலையின்மீது சூரியோதயமானதுபோலவும், தமது தி
ருமேனியில் தோயும்படியாக வாரித்தழுவித் திருநம்
பியாரைக் கட்டாகித்து, அப்பர்தம்பீ! கொட்டாரத்திற்
கட்டியிருக்கின்ற மதக்களங்களே நிக்குவன்தேரழும கா
வல்காக்கத்தக்கதாக ராஜ்யாதிகாரஞ்செலுத்தும் ஜன
கமஹாராஜர் தபோபலத்தாற் பெற்றெடுத்த சீதையும்,
இனி என்னிடம்வந்து சேர்ந்ததுபோலச் சக்தோஷ ம
டைக்தேன். வாசனையோடுங்கூடிய சுலதைமாலைப் புஷ்
பத்திலெழுக்தருளியிருக்கின்ற பிரஹ்மாவினுலே சிரு
ஷ்டிக்கப்பட்ட இக்தப்பூலோகத்திலே தம்மியையுடை
யவர்கள் படைக்கஞ்சமாட்டார்க ளென்ற ஆப்தவாக்கி
யத்தை மீயேநிருஷ்டாக்தப்படித்திறுப் எனது திருவா
ய்மலர்க்தருளி இனியபெருமான் திருத்தோளில்கட்டித்
தழுவியிருந்த அம்பறாத்தூணியை அவிழ்த்து நிறகிக் தி
ருக்தோளையும் திருமார்பையு மறைத்து அணிந்திருந்த
ரவசத்தைத் தான்பிணிப்பைவிடுவித்துக் கழற்றி யுக்த
த்தில் அம்புகள் தைத்ததனுலுண்டாயிருந்த புண்களைத்
தமதுதிருக்கைகளால் புலதரம் ஒற்றி ஆறும்படி
செய்து தமது திருத்தம்பியாருடைய திருமுகத்தைக்க
ாகித்து அப்பா! புருஷசிலகமே! இப்போது நீ அ
டைக்த இந்தவெற்றி உன்னுடையதல்ல! மிகுந்தபலமுள்
ள அனுமானென்னும் நாமதேயமுள்ள நம்முடையதே
கனுமல்ல. வேறேயெக்தத்தேவரப்பிரசாதத்தினுலு
மல்ல! இந்தவிபத்தைநீ வான்சம்பாதித்ததாக்கும்,என
றுபசரித்து சொல்லிவிட்டுச் சக்தோஷமாக ஸ்ரீசக்க
ரவர்த்தித்திருக்குமார சொழுக்தருளியிருக்தார்.

இந்திரஜித்துவதைப்படலம்-முற்றிற்று.

இராவணன் சோகப்படலம்

இப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் ராக்ஷசத்தூதர்கள் ரண
க்களத்திலுள்ள சக்தக்கடலே லருத்தமுற்றதாக் கண்டி
யோடிக் களுத்து அல்கிம் பெட்டைகளைப்போல ராக்ஷ
சஸ்திரீகள் அவரவர்கள்வீட்டுத் தெருமுற்றங்களில் கூ
ட்டங்கூட்டங்களாய் கின்று இன்றையோடு லங்கை அ
ழிந்துபோய்விட்டதென்று அழுதுகொண்டிருக்க ரா
ணனுடைய கொதிண்டப்பத்திற்குப் போய்த் தங்கள்
வாயும்பல்லுகளும், மனதும், கடந்துவந்த பாதைகளும்
உதிரம் நிறைந்தபடி கின்று ஐயா! ராவணேஸ்வரா!
உன்னுடைய குமாரன் இன்றைக்கு இக்தப் பூமியைவிட்
டுக் கவர்க்கப்பிராப்தியாய்விட்டான். என்று மிருத்தப
த்துடனே சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டுப் பக்கத்தில
கின்றிருக்கதேவர்களும், மஹாரிஷிகளும், கர்க்கதனும் ப
ண்ணிக்கொண்டிருக்க தம்பை பூர்வஜென்மாந்தரத்
தும், இன்றைக்கு லோகம்அழிக்துவிடுமென்று தன்கத்

டனே நாலாபக்கங்களிலுமோடி யொளித்துக் கொ
ண்டார்கள். ராவணன் கண்களில் தின்றும் அக்கினி பற்
றியெரியும்படிக் கோபங்கொண்டு தன்கையில் வாளை எ
ருவிக்கேகஞ்சொன்ன தூதுவர்களோ ஒரே விச்சாக விரி
யெறிக்துவிட்டு இருபதுகைகளும் அசைவினைப் போலச்
சோர்க்துவிழும்படியாக ஒரு பெருஞ்சமுத்திரம்போல
இழைவிழுக்தான். அவ்வாரவிடத்திலிருந்து பெருமு
ச்சுப்புறப்பட்டது. கண்களில் அக்கினிப்பொறிகள் இ
க்க உலகத்தைக்கட்டெரிக்கத்தக்க வாழித்தியானதுபோ
கமெல்லாம் பரவும்படிப் புறப்பட்டதுபோலப் புறப்ப
ட்டன, படங்களையுடைய பூதிசேஷனும் அந்த பூதிசே
ஷனில் சுமக்கப்பட்ட பூமியும் நிலைபெயர்ந்து இது இது
வென்று சுழலும்படியாகத் தேஷத்தைப்புரட்டிப்புரட்
டி விஷக்கடலைப்போலக் கோபித்து இந்திரனுடனைக்
கொன்றுவிட்டார்களே என்று அக்கினிக்கொப்பாக அ
திகிஷ்ணமானகோபமும், பின்னையினிட்டில் வைத்
திருந்த அன்பும், தோன்றும்படியாக இருபதுகண்களி
லும் உருவினசெம்பைப்போல சக்தக்கண்ணி ருத்தெ
றிக்தோடப் பற்களை மிகைகளும்படிபொடிபொடியாகும்ப
டி கெற கெற வென்று கடித்து இடி இரத்தபோலச்
சினை மோதிப் பெரியமலையிலிருந்து கடல்நீர்புறப்ப
ட்டதுபோலப் பத்துவாயிலுமிருந்து சொள்ளுநீர்வடிய
த்தக்கதாகப் புலம்பத்தொடங்கினன்.

கவி.

மைக்கலோவெனும் மாமகனேயெனும்.....*
எக்கையோவெனு மென்னுயிரோவெனும்.....*
முற்பினனுனே னானுன்னெனுவெனும்.....*
வெற்புண்ணிடை வேல்பட்டவெய்மையான்.....(க)
பிரக்கான்பகை போயிற்றன்றேவெனும்.....*
அர்தைவானவ ரார்த்தனரோவெனும்.....*
கங்கைகுடியும் பாற்கடற்கள்வனும்.....*
நிர்தம்பகை நீங்கினரோவெனும்.....(உ)
நீதபூரிவு கேயிபதிங்கினர்.....*
மாதவர்க்கெல்லாம் வேலையறைந்தனர்.....*
வயறின்னை சாயுனைத்தீனே.....*
டேறுமேறி யுலாவுவரென்னுமால்.....(ங)
வானமானவும் வானவரீட்டமும்.....*
போனபோன திசையிடம்புக்கனர்.....*
சனமர்வை சரிவிலர்சாய்குவ.....*
நானமாறுடர் வென்றிகொண்டோவெனும்.....(ச)
நெட்டநாகர் கினத்தினவாறெரு.....*
கட்டமாறுடன் கொல்லவென்காறினர்.....*
பட்டொழிந்தன னேயெனும்பரமுறை.....*
விட்டனைக்கு முழைக்குமவெனும்பமால்.....(ஞ)
எழுமிருக்கு மினைக்குமிக்கழற்.....*
றழுமாற்ற மயர்க்கும்வியர்க்கும்போய்.....*
விழுமிநிகருங் கிடக்குக்கன்மேனியால்.....*
உழுந்நாற்றை யுருளும்பரமுமால்.....(கூ)
நுயினிடையு மோரகலையானினும்.....*
செயலெதீனைய சென்னுமங்கோர்கிம்.....*

கைகையனேனுக்கே காட்டிக்கொடுத்தானன்.....*
உய்வெனேயென் றுரைக்குமுக்கோசிரம்.....(எ)
எழுவிற்கோல மெழுதியகைகளால்.....*
சூழுவிக்கொள்கலி யென்னுமங்கோர்தலை.....*
உழுவைப்பேர்தை யுனதுயிருண்பதே.....*
செழுவிற்சேவை னெயெனுமோதரம்.....(அ)
நீலங்காட்டிய கண்டனுகேயியும்.....*
மேலுங்காட்டி லெறிக்கபடையெலாம்.....*
தோலுங்காட்டத் தரக்கனிண்டனின்.....*
ஓலங்காட்டியே போவெனுமோரிரம்.....(கூ)
காகமாதி களத்திடைக்காண்பெனே.....*
பாசசாதனன் மௌலியொடும்பறித்.....*
தோகைமாதவ ருச்சியில்லைத்தின்.....*
வாகைசான்மல சென்னுமற்றோர்தலை.....(கூ)
சேலியற்கணியங்கர்தந்தேவிமார்.....*
மேலினித்தவிர் திற்பர்கொல்லிரின்.....*
கோலனிற்குரல் கேட்டிக்குலுங்கிற்கம்.....*
காலியைத்தொட லென்னுமற்றோர்தலை.....(கஅ)
கூற்றமுன்னெதிர் வக்குயிர்கொள்வதோர்.....*
வன்றக்காலுடைத் தன்றெனேயும்மொளிர்.....*
தேற்றவெல்வலை சுற்றனேயெல்லையில்.....*
ஆற்றலையென் றழைக்குமக்கோர்தலை.....(கஉ)
இன்னவாதலைத் தோளுமின்றனெழும்.....*
றன்னுமாத்திரத் தோடினனுதிரான்.....*
பொன்னின்வானன்ன போக்கனம்புக்கனன்.....*
கன்மகன்றன காக்கையரதிவான்.....(கங)
தேவசேனுத வாயிசேவகர்.....*
எவரும்முடி னேதொடர்க்தேகினர்.....*
மூவகைப்பெ ருலகும்முறைமையும்.....*
பாவகாருமென் றெண்ணிரிக்குவார்.....(கச)
அழுதவாற்றில வன்பினர்போன்றது.....*
தொழுதவாற்றில துன்னினவாற்றில.....*
உழுவலாளைப் பிணம்புக்கெரவித்தவர்.....*
கழுதுபுன்னரு மாக்கனைக்காண்டலும்.....(கஎ)
கோடிதேரடி குதிரையின்கூட்டமும்.....*
ஆடலென்றி யரக்கர்தமாக்கையும்.....*
நடையாளியைப் போருமுருட்டினுன்.....*
காடுனன்றன் மகனுடனுலைலாம்.....(கஏ)
மெய்கடந்த விழிவழிசிருக.....*
கெய்கடந்த கனல்புரைசெஞ்சிரன்.....*
மோய்கடந்த சினையோடெழுமிகர்.....*
கைகிடக்கது கண்டனள்கலைகளால்.....(கஐ)
பொங்குதோள்வலி யம்பொழிபுட்டியோ.....*
டங்குதங்கரு மம்புமலிங்கிட.....*
வெங்கணாக மெனப்பொலிவின்றதைச்.....*
செங்கையாலெடுத் தான்சிரஞ்சேர்த்திலன்.....(கக)
சுற்றிணமார்பிற் றழுவுங்கழுத்தினில.....*
சுற்றுஞ்சென்னியிற் சூட்டுநுசுழ்கணை.....*
டொற்றுமோக்கு முருருமுனக்குமால.....*
முற்றுசானில் விடுகென்றெழச்சினன்.....(கஉ)

கைகண்டான்கின்கருங்கடல்கண்டன்ன.....*
மெய்கண்டானதவமேல்விழுத்தானரோ.....*
பெய்கண்டானை யருளிப்பெருத்தினர.....*
மொய்கொண்டார்திசை வேலைவைமூடவே.....(உ)
அப்புமாரி யழுத்தியமார்பைத்தன்.....*
அப்புமாரி யழுத்தியவாக்கையில்.....*
அப்புமாரி யனைக்குமாற்றுமால.....*
அப்புமாறற்ற தியாவருக்குரரோ.....(உ)
பலிக்குமாய்ச் சுழியைப்பன்றுறை.....*
முரிக்குமுரப்சிக்கு மோக்குமுயங்குமால.....*
எரிக்கும்வையிலிட் டென்றெனக்காக்குவான்.....(உ)
தெவரோடி முவிவருஞ்சிரியோர்.....*
ஏவரோடு மிடங்கிரினவர்.....*
மூவரோடி முலகோருமுன்னுடன்.....*
போவதேகொல் முனிவெனுமபொம்மலான்.....(உ)
கன்முலன்றலை சுக்கியமாணுடர்.....*
கொன்றழந்தன சென்பதுக்கொண்டவன்.....*
புன்றலைக்கன வெனுசன்பொருமலன்.....*
வின்றிறற்திட விமியரன்றியுன்.....(உ)

வே று.

கினையுமாதிரத்துனின்ற யானையுகேற்விக்கல்லானன், ம
லையுமேயெனியனென்னுன மறிச்சுமலிக்தமைக்தன், த
லையுமாருருக்குகொண்டா ரவருடலோடிக்தாக்கப்-புலி
யனேனின்றுமாவி சுமக்கின்றேன்போலும்போலாம்.()

சுற்புனவனைமுதுகிக்கினருக்கையெல்லாம்,பொ
றியுனலுகளுன்றும் பொறுவப்புரக்தேன்போலாம்,
அறியுறுமலஞ்சன்மொளி யிருக்குவென்மகவேயாக்கை,
நரியுணக்கன்டேனுனி னுயுறுநீனைதன்முல்.(உ)

பூன்டொருபகைமேற்புக்கென்புத்திரனேம்போனு
ர், மின்டிலாவிழித்துவீழ்க்தார் விதியிருவரோடும்,
ஆன்டினருக்குமொன்று மடிச்சனத்தாரு மின்னம்,
மான்டிலரிவைமற்றுன்டோ யிராவணன்வீரவாழ்க்கை.

கக்கப்பியாகவிரித்த ரதக்கர்தக்கன்னிடார்கள், செ
க்தொருஞ்சொல்லினருன் றேவியர்திருனில்லார், வ
ர்த்தற்றென்னைவன்றன்னைச் சாட்டென்றுமதருகுவித்
தால், அர்தொக்கவரற்றலோகான்கற்றையுமடல்கொ
ன்டேன்.....(உஅ)

னைத்தொலைந்தொற்றாழ்ந்த விக்கிரன்செல்வமெல,
கினைத்தறமுடித்துமின்றே "னேரிலைபோருத்திரால,
னைக்குரிசெய்பத்தக்க டலோலாமென்றிலேற்றி, உனச்
நரன்செய்தாரேனென்னின்னாருலகத்துன்னார்.()

என்பன.—வெற்புன்னிலவெல்றாழ்ந்துபோன
ஆ னுன்மையையுடையவரும், அப்பா! நின்னையே! எ
ன்னருந்தாயானே! என்னப்பனே! என்னுயிரே! எ
ன்று கூவி உனக்குருனே நிதானக்தேன்! நான் இக்
கியிருப்பேனே யென்பான். தேவேந்திரனுக்குப் பகை
யாயிருக்தாயே! அந்தப்பகை நீங்கியிட்டதா! அன்பர்
பட்சென்றாருக்க தேவர்கள் இப்போது ஆர்ப்பரித்
தார்களோ! சுற்றும் பூவைத்தரித்த கிவழுர்த்தியும் பா

க்கடலிற் பள்ளிகொண்டி ருருவருக்கும் அகப்படாம
லொளித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி
யும் எப்போதுக் தங்களுக்குப் பகையாளிகளில்லாமல்
இனிச் சுகப்பட்டார்களோ என்பான். விழுங்கியப்பூதிக்
கொண்டிருக்கின்றவனுன சங்காரனும், கையில்சக்காயு
தத்தை வைத்துகொண்டிருக்கின்றவனுன விஷ்ணுவ
ும் உனக்குப்பயக்து ஒடிப்போய் மலையிலும், கடலிலு
மொளித்துக்கொண் டிருந்தவர்கள் தங்களுக்கு உன்னு
டனிருந்த இக்கட்டு நினைவுகளாலோ மிகவிருந்த
பத்தினிமேலும், கருடன்மிது மேறிக்கொண்டு உல்லா
சமாக உலாவுவார்களல்லவா என்பான். தேவேந்திரனை
மேறிக் தேவலோகங்களெல்லாம் உனக்குப்பயக்து காவ
லிசெலேவிடி யொளித்துத் தங்களிருப்பிடத்தில் வந்து
சேராமலிருக்தார்களே அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த அ
ல்பமான மனிதர்களுடைய வெற்றியிலுலேயா மமபடி
யும் தங்கள் யதார்த்தானம்வந்துசேரும்படியாக நேரிட்
டதென்பான். இக்கப் பதிலிலாதாக அற்பதூதர்கள்
சொன்னபடியே தூக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்த ஒருமனி
தன் கொல்றதினு லென் ஆசைக்குமாரன் மாண்டதிற்
தானே என்று பலதரமும் ஏ? இக்திரஜித்தே என்று
கூப்பிட்டுக் கையுங்காலு முதறிக்கொண்டு சோர்ந்து
விடப்பான். மறுபடி எழுந்திருப்பான். உட்காருவான்,
ஓவென்றிரைவான். இரக்கங்கொண்டழுதுபுலம்புவான்
மூர்ச்சைபோவான். உடம்பெலாம் வெயர்வையுடை
வான். தூப்போய்ப் பூமியில்விழுவான். கண்ணைமிப்பி
பான். அசையாமல்கிடப்பான். தன் தோத்தாலே பூ
மியை இளையவன், கடகடவென்று உருளுவான். மல
காக்து குப்புறுவான். ஒருவரையால் என்னையே யென்
பான். வேஷ்முருவாரா வினி நான் ராஜாங்கமும் செய்
வேனேயென்பான். இன்னிருவரையால் அப்பா! வந்
சகுபெரகான் உன்னைப் பகையாளிக்குக் காட்டிக்கொ
தித்துவிட்டு நான்மாத்திரம் பிழைத்திருப்பேனே யெ
ன்பான். ஒருவரையால் சுக்கனகல்லுரரிகளுஞ்சிதியமே
றுதி உருக்குஞ்சம்பத்தைப்போ லிருந்த உன்னுயிரு
லே என்னைக்கடைத் தழுவாமற்போவா விட்டாயே யெ
ன்பான். மற்றொரு வரையால் ஆன்புலி போன்ற உன
துயிரை நான் குடிக்கச் சொல்லின அந்த மனிதனும்
வாழ்வதிதா! அப்பா! தோற்ற வில் வீரனே வெ
ன்பான். ஒருவரையால் நில கிறத்தைக் காட்டிச்சொல்
ஞஞ்சின்ற கிஷ்டத்தை புடையவனை கயிஸ்டபதி
யும், சுக்காரனுஞ் விஞ்ஞரும், அயர்மிதமாக எறி
ந்த ஆறுசக்கரத்தாலே தோற்றழித்துத் தரத்தி விட்
டாயே! அப்படி தரத்திற்றும்பிய நீ அவர்களுக்கு உ
ன்புடைய வீரசரித்திரனை இனிக்காட்டமாட்டாயோ
என்பான். ஒருவரையால் இக்திரனுடைய கிரீடத்தைப்ப
றித்த உன்வீரயத்தைக்கண்டு சுக்தோஷங்கொண்ட தா
னிசேஷ்டர்கள் உன் தலையின்மேல்வைத்த வெற்றிமா
லையை இப்போது காகங்கள் அலைக்த யுத்தகளத்திலே கா
ன்பேனே என்பான். ஒருவரையால் அப்பா! வீரசிகா
மணியே! உன்னுடைய வில்லின் நுனைத்தொனியைக்கே

ட்டி கடிய்யே யகூர்கள் நங்கள் பெண்சாதிமார்கள் த
கைள் தனியைக்கையில் பிடித்துக்கொள்ளுவதை மிளி
கிய்விடுவார்களோ என்பான் ஒருவாயால் அப்பா ! இ
ந்திரஜித்தே ! யமனும் உன்னெதிரேவந்து உன்யுயிரை
க கைப்பற்றும்படியான வல்லமை யுடையவனல்லவே
ன்னை யெனக்கு ஒளிப்புக்காட்டிக்கொண்டி உனக்குவி
ருப்பமான எந்தலோகத்தில்போய் மறைந்திருந்தின்மு
ய அளவிலாத பலமுடையவனுன, இந்திரஜித்தே !
வா! வா! என்றழைப்பான். இந்தப்பிரகாரமாக ராவண
ன் தன்புத்திரனைக் கூவிக்கொண்டி அழுது எழுந்திருந்
து னினைக்கிறதற்குள்ளாக ஓடி, தன் னரும்புத்திரனுடைய
இந்திரஜித்துவின் தேகத்தைத்தேடும்படியாக ஊழிக்கர
லத்தில் பொள்ளிமமா யிருக்கின்ற ஆகாசத்துக் கொப்
பான ரணக்களத்தை வந்துசேர்ந்தான். தேவர்கள்முத
லாயிய தன்னுடைய பிரகாரக்காரும், மற்றெல்லோரும் ஐ
யோ ! இந்த மூன்றுலோகங்களும், அவைகளின் முன்ற
மைகளும் எவ்விதமாய்ப் போகுமோ என்று மினைத்துப்
பதைபதைத்தவர்களாய்க் கூடத் தொடர்ந்துவந்தார்கள். இ
ப்படி ராவணன் ரணக்களத்திறகு வந்ததைக்கண்ட மா
தரிரத்தில் அங்குப் பினங்களைத் தின்றிறதற்கு வந்திரு
ந்த பேய்களும், பதிகளும், அன்புடைய வினைகள்வே
ப்போலச் சில அழுதனுகள். சில ராவணன் பாதத்தில்
வீழ்ந்துவெகுபரிதாபங்கொண்டவைகளைப்போலத்தொ
ழுதனுகள். சிலபேய்கள் துன்பத்தால் சோம்பினதுகள்.
சிலபேய்கள் பயத்தால் 'யாசோப்பிணங்களுக்குள்ளே பு
குந்து ஒளித்துக்கொண்டனுகள். வந்த ராவணன் கோ
டிகோடி குதிரைப்பினைக் கூட்டங்களையும், யுத்த வெற்
றியானர்களாயிய ராகுசர்களுடைய பிணங்களையும், மு
கடாமனிக்க யாகைகளையும் முறித்து வீழ்த்திருக்கின்
ற தேர்களையும் புரட்டிப்புரட்டி கள்முழுவதும் தன்கு
மாரனுடைய தேகத்தைத்தேடிப்பார்த்து அசத்தியமோ
க்குருள்ள கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட மெ
ய்சிட்டெனின்ற அதினியைப்போலக் கொதிக்கின்ற
மன்குடனே அதிகபலமுள்ள வெற்றிவில்லைப்பிடித்தப
டியே இந்திரஜித்துவின் வல்லமையுள்ள கை அறுத்து
கிடக்கின்றதைத் தன்கண்ணுரக்கண்டி பெரிபபாருவலய
மும், அம்புகளைப்பொழிகின்ற விரற்பட்டிதும் தோள்
அலங்காரத்துடனே கைத்த அம்புகள் பிரகாசிக்க அ
தினியமான கண்களையுடைய கார்க்கோட்க சர்ப்பம்
போலக் கிடக்கின்ற அந்தக்கையைத் தன் செவ்வந்தை
யால்தூக்கித் தன்தலையின்மேல்வைத்துக்கொண்டி ஊழி
காலச் சண்டமாருதத்தைப்போலப் பெருமுச்சு விட்டி
க்கொண்டி அந்தக்கையை மலையையொத்த தன்மார்பி
ல்சேர்த்து அணைப்பான். கழுத்தில்வைத்துச் சுற்றி
கொள்ளுவான். மறுபடியும் தன்தலையில் அணித்துகொ
ள்ளுவான். கழுதினின்றகண்ணிலொற்றிக் கொள்ளுவா
ன். முகர்ந்து முனமுருகுவான். பிறகுதுக்கிப்பான். கை
யிற்பார்த்தபிறகு கழுத்தைக்கடலிப்பார்த்தபோல இ
ந்திரஜித்துவின் தேகத்தைக்கண்டி கண்வரருவித்தினைக
ள் சுழற்றிப்பார்க்கத் கலிக்முடும்படியாக அந்தப்பினை
க்கின்மேல் விழுந்து லட்சுமணருடைய பாணவருஷங்
களால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற இந்திரஜித்துவின்மார்பை
ராவணன் கண்ணீரால் நிறைந்திருக்கின்ற தன்னுடைய
உடம்பில் ஒற்றிக்கொள்ளுவான். வாரி அணைத்துக்கொ
ள்ளுவான். ஓவென்று அலறுவான். விரிசேஷ்டருரிய
அந்த லங்காபிபதி யுற்ற புத்திரசோகத்தை இந்தலோ
கத்தில் வேறெருவரும் அடையவிலலே ! இந்திரஜித்து
வின்மார்பில் தைத்திருக்கின்ற பாணக்கோப் பலதரமா
கப் பறித்து அவைகளைத் தூண்டுதுண்டாக முறித்தெறி
வான். மூர்ச்சையாய்ப்போவான். மோக்ஷபரர்ப்பான்.
தேகத்தைத்தழுசேர்த்து அணைப்பான். ஜ்வாலிக்கின்ற ரூ
பியுடனே சப்தலோகங்களையும் வாயில்போட்டிமெ
ன்துழிகினறேனென்று சொல்லிச்சொல்லிக்கோபிப்பா
ன். இடமில்லாமல் ஆகாசமெல்லாம் நிறைந்து நிற்கின்
ற தேவர்களுடனேயும், ரிஷிகளுடனேயும், உயர்ந்த
னான மற்றபாவர்களுடனேயும், மூம்மூர்த்திகளுட
னேயும், இந்தமூன்றுலோகங்களுடனேயும், கோபம்அ
துவாகனே என்றுசொல்லும் கோபமூன்னவனுடி நிந்தி
ரஜித்துவின் தலையைக்காணுமல் மிருந்தகோபத்தொண்
டி அம்மனிதர்கள் தலையைக்கொண்டிபோம் விட்டார்க
ள். என்று நிர்மானித்துக்கொண்டி மனதுபுண்பட்டவி
பசனமுடையவனுடி துகாசமும் வெடிபடும்படியாக ஒ
வென்று அலறியழுது அந்தப்பினத்தினுள்ளும், நிலத்தின்
ற திக்கெனுங்களும், தெற்றிக்கன்னதுடைய கடலாச
மலையும், என்னுல் தோற்றப்போவதற்கு அலகறியமா
யிருந்தவனே என்ன ! காண் இரப்பதற்குமுன் இறந்த
என்னிளையதுடையதலையையும், அறுமையானதினை
யும், கொண்டிபோன அந்தமனிதர்கள் தேகத்தூடனே
யையும் உயிருடையவர்களாயிருக்கவும், புலையுடைய
தான் இன்னையவனாயிரும் ஆயினைப் பொய்யாயச்சம
த்துகொண்டிருக்கின்றேன் போலிருக்கின்றது. அனகபு
தினை நெருப்புனைத்தெரித்து இந்திரபட்டனத்தைப்
பொருக்கெழுத்துபோகும்படி தரத்தியத்து முன்ன
லோகங்களையும் என் ஒருகுடைநிழற்கீழ் ஆண்டுகொண்
டிவந்த நான் வண்டுகள் தேனுண்ணுமபடியானவெற்றி
மாலையையணிந்த முடியினையுடைய தலையிழுத்த எ
ன்பின்னாலினுடையதேகத்தை எங்கள்இன்னும்படிக்கண்
டேன். காலுன்னு முணைவைக்காட்டிலும் பிற செச்சித்
தலையைத்தேடிக்கொண்டுபோய்த் தின்னுகின்ற காயிலு
னவல்லதாயிருந்து மல்லவா! ஒருபகையாளியின்மேல்
பெருங்கூட்டங் கூடிக்கொண்டி என்பின்னேயுடனே
கூடப்போனவிரர்கள ஒருவராவதுமினாமல் எல்லாரும்
மாண்டுபோஞர்கள். பகைவர்களாபகுதில் சாமலட்ச
மனர்களென்கின்ற நான்கிவரிகளும், அவர்களுக்கு
ப்படையாகவந்த குரங்குகளும், அனவர்களுக்குன்னே
யொருவராவது ரணக்களத்தில்மானமாக வில்லையே !
இனி ராவணனுடைய வெற்றிப்பிரதாபவாழ்வுமுண்டா
யிருக்கின்றதாய் நினைக்கலாமோ அப்பா ! இந்திரஜி
தே ! கந்தர்ப்ப னிரிகளென்னல் யமதண்டிரிகளென்ன !
சித்தஞ்சிரிகளென்ன! ராகுசஸ்திரிகளென்ன! இனிகன்

காகணவாய்ப் புட்களோ யொத்த சொற்கோ புடையே மி
குந்த அழகுள்ளவர்களான உன் சொந்த தேவி மார்க
ளென்ன ! இவர்களெல்லாம் வந்து, எங்கள் பிரான
காயகனைக்காண்பிக்க வேண்டுமென்று வெண்ணெய்டை
ந்து வீழ்ந்தபோது யமனையும், வெற்றிகொண் டிருக்
கிற கரன் உங்கள்புருஷனையமன்கொண்டுபோய்விட்டா
னென்று அவர்களோடுகூடஅலறியழுவேனே ! மறுதா
வெற்றிப் பிரதாபசாலியான இந்திரனுடைய செல்வத்
தை நானுடையவேண்டி மென்று கோபங் கொண்டபடி
யே எள்ளினளவை யிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்த காள்தி
தையென்கின்றவொருபெண்ணின்துகையால்வலக்குகீ
செய்யவேண்டியதர்யிருந்த கடமைகளை நிறுவினிறந்த
படியால் உன்க்குநானே அழுதுசெய்யும்படியானேனே
என்னைப்பார்க்கிலும் ஹீனர்களாக இந்தலோகத்தில்வே
றே யொருவருமிருக்கின்முர்களா என்றுமிலையுமுதல
யி பலதுக்கவார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டி அப்
பா ! இந்திரஜித்தே ! என்று கூவி இரைந்து அழுது
மிருந்த துசையுடனே இந்திரஜித்துவின் தேகத்தைத்
தூக்கிக்கொண்டி ராகுசஸ்திரிகளெல்லாரும் புலம்பிப்
பூண்டழுதுகொண்டிவரத் தன்னுடைய சொன்னுலங்
காபுரகத்தைச் சேர்ந்தான்.

அப்படி ராவணன்போனதைக் கண்டவர்கள் புலம்பி
அலறுகிற ஓசையானது தசதிசைகளிலும்போய்முட்டி
னது. இந்திரஜித்துவின் தேகத்தைக்கண்ட சாகுசஸ்தி
ரிகளில் துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல குருர மிரு
த்தியத்தையுடையராகுசருடைய்னியற்கைபோலவே
சிலர் தங்கண்களைப்பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் தன்
கள்முலத்தினே அறுத்துக்கொண்டார்கள். சிலர் தங்கள்
மார்பைப்பிளந்து கூப்பிடுகின்ற பெரிக்தார்கள். சிலர்
தங்கள் காலை உயிருடனே பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.
அந்தரிக்குகளையும், வெற்றிகொண்ட புத்திரனுடைய
பிரிவுத்துடனே அலைக்கின்றமுயற்சத்தை ராவணன்வதி
த்துக்கொண்டுபோகக்கண்ட ராகுசர்களெல்லாம்முழு
த்திரஜித்துவுடையதாகுசருடைய்னியற்கைபோலவே
நிலர் தங்கண்களைப்பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் தன்
கள்முலத்தினே அறுத்துக்கொண்டார்கள். சிலர் தங்கள்
மார்பைப்பிளந்து கூப்பிடுகின்ற பெரிக்தார்கள். சிலர்
தங்கள் காலை உயிருடனே பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.
அந்தரிக்குகளையும், வெற்றிகொண்ட புத்திரனுடைய
பிரிவுத்துடனே அலைக்கின்றமுயற்சத்தை ராவணன்வதி
த்துக்கொண்டுபோகக்கண்ட ராகுசர்களெல்லாம்முழு
த்திரஜித்துவுடையதாகுசருடைய செல்வத்
தை நானுடையவேண்டி மென்று கோபங் கொண்டபடி
யே எள்ளினளவை யிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்த காள்தி
தையென்கின்றவொருபெண்ணின்துகையால்வலக்குகீ
செய்யவேண்டியதர்யிருந்த கடமைகளை நிறுவினிறந்த
படியால் உன்க்குநானே அழுதுசெய்யும்படியானேனே
என்னைப்பார்க்கிலும் ஹீனர்களாக இந்தலோகத்தில்வே
றே யொருவருமிருக்கின்முர்களா என்றுமிலையுமுதல
யி பலதுக்கவார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டி அப்
பா ! இந்திரஜித்தே ! என்று கூவி இரைந்து அழுது
மிருந்த துசையுடனே இந்திரஜித்துவின் தேகத்தைத்
தூக்கிக்கொண்டி ராகுசஸ்திரிகளெல்லாரும் புலம்பிப்
பூண்டழுதுகொண்டிவரத் தன்னுடைய சொன்னுலங்
காபுரகத்தைச் சேர்ந்தான்.

அப்படி ராவணன்போனதைக் கண்டவர்கள் புலம்பி
அலறுகிற ஓசையானது தசதிசைகளிலும்போய்முட்டி
னது. இந்திரஜித்துவின் தேகத்தைக்கண்ட ராகுசஸ்தி
ரிகளில் துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல குருர மிரு
த்தியத்தையுடையராகுசருடைய்னியற்கைபோலவே
நிலர் தங்கண்களைப்பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் தன்
கள்முலத்தினே அறுத்துக்கொண்டார்கள். சிலர் தங்கள்
மார்பைப்பிளந்து கூப்பிடுகின்ற பெரிக்தார்கள். சிலர்
தங்கள் காலை உயிருடனே பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.
அந்தரிக்குகளையும், வெற்றிகொண்ட புத்திரனுடைய
பிரிவுத்துடனே அலைக்கின்றமுயற்சத்தை ராவணன்வதி
த்துக்கொண்டுபோகக்கண்ட ராகுசர்களெல்லாம்முழு

யிர்த்துலைத்துப் பின்னேமேலுண்டாயிய ஆசையினுலே
வேடன் அம்புபட்டு உயிர்சோர்ந்து மலியின் மீது மயி
லானதுவிழ்ந்ததுபோல இந்திரஜித்துவின்மேல் சோர்
ந்துவிழ்ந்து சுவாசம்விடாமல் அறிவுங் குலைந்து உயிரி
ழந்துபோனுனோ என்றுசொல்லும்படியாகத் தேவரும்
அசையாமலும் ஒன்றும் பேசாமலும், துக்கியாமலும்,
வெருகோபபியங்கம் அழாமலு மிருந்து பிறகு மெல்ல
மெல்லச் சோர்வுங்கி அறிவடைந்து வாயைத்திறந்து
அலறிப் புலம்பத்தொடங்கினுன்.

கவி.

கலிவினுற்றிங்கள்போலவளர்ந்தகாலத்தேயுன், சி
லேரிலுரினைவெல்லக் காள்பதேர்த்தவழுந்செய்தே
ன், தினிலைவரக்கைகாணவெத்தவஞ்செய்தேனந்தோ,
நிலேயிலாவாழ்வையின்ன நினைவெனுநினைவிலாதேன்.

நுபனேயழகனேயென் னரும்பெலழுதே யாழிக்,
னைவனேமுவனேயென் றவர்வலிகெடத்தாலை மெய்
யனேமுலரியன்னின்முகங்கண்டிலாதேன்.உய்வெனு
வுலகமுண்டக் கொருவனேசெருவலோனே.....(உ).

தானிச்சதன்கையார்ப்பத் தவழ்கின்ற பருவத்தேயு
ம், நானியணிக்துமேவ நடக்கின்றபருவத்தேயும்,வா
னிக்கல்லனுர்கள் வாழ்த்திடமுதிலேனு, மினரும்
வினேயாட்டின்னங் காண்பெனுவிதியிலாதேன்.....(க)

அம்புலியம்மவென்ன தனழுத்தமனிர்வெண்டிங்க
ள், இம்பர்வக்தானையனுச லெனவிருசாத்திலேக்கி,வம்
புமழுனைப்பற்றி முயலெனவாங்கும்வண்ணம், எம்
பெருங்கதிறேகாண வேசற்றேனெழுந்தாயே....(ச)

இபக்கியசாக்கிமார்கள் விஞ்சையரேமுமதர், முய
க்கையிலாத்திபண் முதற்றியர்முருகின்னே, மயன்
இயறைக்கன்னுன் மலரனையமனிதே, அயர்த்தனே
யுமதுவாயே யமர்பொருதலங்குமோ.....(டு)

முக்கணுன்முதலினுனை யுலகொரு மூன்றினுலும்,
புக்கபோரில்லையென்று நின்றவென் புதலவன்போ
லாம், மக்கலினுனெருவன்கொலை மாண்டனன்வாலமெ
ரு, உக்கடனறுவென்றேழுயுகத்தும்போதுமம்மா.

பங்குசெயிற்றவென்ன வாக்கம்பரவையில்லாம்,
னெஞ்சினமனிசன்கொல்லி விலிக்கதோல்டையில்லை,அ
ந்தரினைஞ்னெனச் சிறையென்றமுதாரம்செய்ரு, கந்
நிஞலில்லைவேற்ற குலியித்தனையன்றே.....(எ)

என்பான்.—தன்றிரங்களில் சக்திகளும்கொப்பாக க்
வளர்கின்றவுட்டுலே அப்பா மகனே ! உன்வில்லிலு
லே இந்திலைதேற்கப் பார்க்கும்படிக்குவெற்றி
க்கான், உன்னுக்குவில்லாத முண்டமாகப் பார்க்கு
ம்படி என்னவெட்டினவருவெற்றே ! தூயோ ! இவ
ருவெட்ட கால் நிலையில்லாத இந்த உயிரைமாற்றவை
நின்னமும் ஆசைப்படுவேனே ! அப்பா என்னையா !
அதிக வக்தவரானே ! பெருதுகிய தேவாரிக்கும்போ
ல்லனே ! கையின் சக்கரத்தைத்தரிக்க விருதுவையு
ம், மழுவாயுதத்தையுடைய கினையும், தோற்படைத
யம்முருக்குமான வல்லவனே ! இந்த மூன்றுலோக
த்திற்கும் ஒரு வீரனெமனியே ! மருகரியினே ! உன்

னுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருமுகத்தைக்காணுத காற்றும் மிழற்பேனே ! கால்தண்டை சப்திக்கும்படி யாக நீ தவழ்ந்துவினையாடின குழந்தைப்பருவத்திலும் காருக்கொருமேனியாய் அலங்கரித்துக்கொண்டி கடல் துனியையாடினப்பருவத்திலும், வாலிப்போ லநிபடர்ந்த கண்களினுடைய தாதிமார்கள் வாழ்த்தும்படியாகத்தெருவேபோய் ஒருவரும் வினையாடாத வினையாட்டாடின ஸ்ன் வினையாட்டை விடுகெட்டபாவியான நான் மறுப முயும்பார்க்கப்போகிறேனே ! கிருஷ்ணகையில் அம்புலியே இங்கேவாவென்று அழைத்தமாத்திரத்தில் உன்னி டத்தில்குப்பயந்துகொண்டிலக்க சந்திரனைப் பயப்படாதே பயப்படாதே வென்று இரண்டு கையினாலும் அவ னைபபற்றிப்பிடித்து ஆவனக்குத்தோஷம்யிருந்த மது வைமுலென்று பற்றிப்பிடுங்கின அக்கலலல்மையு யுடைய என் பெரியமாமியே ! உன்னோகான்வையில் லேயப்பா ! வழுத்திருந்து வரக்கடவாய். யவஸ்திரீகள் ர்சுதசுஸ்திரீகள், வித்வியாதசஸ்திரீகளாகியமுயற்கறை யில்லாத சந்திரனுக்கொப்பான முகத்தையுடையவர்க ள், புனலுடுத்தின்ற உன்னைமோசப்படுத்திச்சையோ கஞ்செய்ததினுலே புஷ்பசயனத்தின்மீது அயர்ந்துறித் தினைசெய்கிற நீயுத்தஞ்செய்து அலுத்துப்போதுமோ அப்பா ! மூன்றுகண்களையுடைய சிவன்முதலானவேர் களையும், மூன்றுலோகத்தாரையும், எந்தபுறத்திலுஞ் செயித்து வெற்றிபெற்றிருக்க என்புதல்வரு ! ஒருதிரு மனிதனுலே கொலலப்பட்டுப் போனுன். இது, ஆகாச த்தை அளாவிய மேருமலையை கொறுக்கிப்போடும்படி ஒரு அணுவானதுவிறுத்து மோதினதுபோலிருக்கிறதே ! பஞ்சுக்கூட்டத்தில் அனற்பொரிவிழுந்ததுபோல ராக்ஷசக்கடலேயெல்லாம் ஒருமனிதன் கோபித்துக்கொ ல்ல ஒருவரானது கட்டாமல் மாண்டுபோனர்களே ! எ வர்க்குப் பயமாயிருக்கின்றது, பயமாயிருக்கின்றது, சி தையென்ற பேரைவைத்து அழுகினுல் திருஷ்டித்திரு க்கின்றவித்தினுலே லக்கேஸ்வரனுனவன் காலக்குஉ ன்னைப் போலவே மானப்போன்னுன் அல்லவா ? மக வே இதினிமித்தே என்னுகவி அழுதுகொண் டிருக்கு ம்பொதுசர்வஜன் வெறுகோபங்கொண்டு என்பக்கல் கனுக்கு மரணத்தைத்தேடி வாவழைத்தவள் அக்கச்சி கை அல்லவா ! அக்கப் பெரும்பாலையையொத்த மன தையுடைய வஞ்சனை என் கையிலுள்ள வானாயுதத் தினுலே கொலலுகாசமாக்கியிருந்தேனென்று ஓடினு ன். அப்படியோடின்ற ராவணனை முன்காதன்பார்த்து ஓகோ பெரியபழியைத் தலைமேல் சுமக்குகொண்ணுகின் ருனென்று என்னித் தன்மனதைத் தைரியப்படுத் த்கொண்டி அவன்கிட்டப்போய் அவன் காலில்விழ்ந் தவணக்கி ஐயா ! பிரதாப லங்கேஸ்வரா ! வெகுகால மாயச்சம்பாதித்த உன்னுடைய பெருமைக்கு இப்போ துகெடுதிகேரும்படிசெய்ய யதனித்தாய் இதேனன காரியம்என்னுலிலுபுத்திகேசசெல்லத்தொடங்கினன். ஐயா ! எல்லாயுத்தத்திலும், ஜெயம்பெற்றுக் கீர்த்தி னை அடைந்த நீ பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆ காசமென்கிற பஞ்சபூதங்கள் உன்னவையிலும் ஒழி யாத பெரியபழியைக் கைக்கொள்ளவாபுறப்பட்டாய் காலகேயர்களுடைய தலைகளையும், திகெஜங்களையுமக ிலோசமலையையும், சின்னின்னப்படவினவெற்றிவா னாயுதத்தை, கொடியையொத்தஇடையையும் செவக்க வாலையுடைய இளமையழகுமாமுக ஸ்திரீயின் மேல் பிரயோகித்தால், அந்தத் தெய்வத்தன்மையுள்ளவானா யுமானது வெட்கத்தால முகமடிந்துபோகுமே யல் லாமல் அவருடைய ஆயிரையுள்ளதுமா ? ஸ்திரீஜாதி யாகியும் தவப்பெண்ணுகிய மிருகுஸ்திரனவிகை கோபித் துக்கொஞ்சமுங் கடாக்ஷமில்லாமல்வானாயுதத்தால்கொ ன்முன், இப்போது பலவினனுனுன். மேலும் ஆகா ராதசகுலத்தில்பிறந்தவனுனபடியினுலே அதற்குத்த குந்தபடி புத்தியிலலாமற் செய்தானென்று கங்கையெ வன்ற பெண்ணைத் தலையில் வைத்திருக்கின்ற சிவனும், விஷ்ணுவும், காமனை புஷ்பத்தை ஆயுதமாகவுடைய பிரம்மதேவனும், கைகொட்டிக்கொண்டி சிரிப்பார்களோ ஸ்திரீகளோக் கொல்வது பூலோகத்தி லுள்ளவர்களுடை யதியற்கையுமல்ல தேவலோகத்திலுள்ளவர்களுடைய ல்லபாவமுமல்ல ! மற்ற எந்தலோகத்தாருக்கும் ஒத்த காரியமல்ல ? பெரியோர்களுடைய தருமமென்னலா மோவென்முல் அப்படிக்குமல்ல ! புலன்களிப்பிரம்மை மிகத்திபிறந்த ஹே புண்ணியசீலனுன ராவணேஸ்வ ரா ! வீரவான்களுக்கும் இது தகுதியல்லாதகாரியமா க்சே ! இப்படிக் பிருக்க எக்காரணம் நீங்காதிருக்கின்ற பழியைத் தேடிக்கொள்ள உன் புத்தி மயங்கிப்போது வே ? இன்றைக்கு நீ இந்தச் சீதையை வாவினுலேவெ டிப்போட்டு ராமனைச் செயித்துவிட்டு மதயபடியும்ம கைக்குவந்து தக்கபட்டங்கொண்டிருப்பாயோ ! அ தவுமல்லாமல் அந்த ராமலட்சுமணர்கள் சீதைமான் பிபோதனி இவி சாம்சண்டைசெய்கிலுல் காரியமே ன்னவென்றுபோய்யிடுவார்கள். அப்போது உன்னுல் அவர்களே ஜெயிக்கமுடியவிலலையென்னு சொல்லுவார் களோ அது வீரவாக்கியமாகுமோ ! என்றுசொன்முன். இப்படி மகோதரன் சொன்னவுடக்கேட்டு ராவணன் ஒ ந்தினவாரிப் பூமியி லெறிந்துவிட்டுத் திரும்பித் தன் பின்னேயப் பலகையர்கள் கொன்ற பறிக்காக தங்கப்ப கைவர்களுடைய தலைகளைக் கொண்டல்லாமல் திரும்பி வராமட்டேன், இந்தமுண்டமான தேஹத்தைத் தனை தோளினில்போட்டுவையுக்கவென்னு கியபித்தான். அ தகப்பிரகாரமாகவே அவர்கள் இந்திரஜித்துவின்தேஹ த்தை வாகனத்தலேதோளினிலை வளர்த்திவைத்தார்க ள். அப்போது ராவணன் சேனைகளையழைத்துக்கொண் வெறும்படி நியமித்தபிரகாரம் போனதூதர்கள் காதுநி கயிறும்போய் அங்குள்ளராக்ஷசர்களேயெல்லாம் அழை த்துக்கொண்டுவந்து ராவணன் பாதத்தில் விழ்ந்து வ ணரம் வாங்கள்அழைத்துக்கொண்டுவந்த சேனைகளுக்கு இந்தவர்காப்பட்டவைத்திலிடமிலலையே ! இவியுதராவ ப்படி கடந்துசொன்னுனென்று சொன்முர்கள்.

இராவணன் சோகப்படலம்-முற்றிற்று.

ப்ளைகாட்டிப்படலம்.

அப்படித் தூதர்சொன்னதைக்கேட்டராவணன் மிகு ந்த சந்தோஷங்கொண்டு எழுந்திருந்து வந்த சேனைகள எல்லோருக்கின்றதென்றுகேட்டான். அப்போது அந்த த் தூதர்கள் இரண்டகைகளையுங் கூப்பிக்கொண்டி ஐயா னுன்ன இடத்திலிருக்கின்றதென்று ஒரு இடத்தைக் கு றிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடுமோ ! சப்தசாகரகனும் ம முகிலலத்தில் லோகங்களேயெல்லாம்வக்குவந்துகொ ண்டதுபோல வந்திருக்கின்றசேனைக்கு இந்தலோகமே போதாதென்முர்கள். பூமியில் நிறைந்து கடக்கின்ற சே னையினுல் எழும்பிய பெருந்தூளி நெருக்கின படியினு லே ஆகாசமார்க்கமாய் ஏறி மேலும்மேலுமாகக் கற்ப முடிவின் காளமேகத்தைப்போலக் கண்ணுல் பார்க்கவு மடியாமல் லங்காபட்டணத்தை கோக்கி வெகுசேனை யன் வந்தது. வருகின்றவாள் சனி விரிக்கின்றதினு லே மேகத்திரளெல்லாம் ஓடிவிட்டன. அவ்வளவுபட யப்பிரகை முழக்கத்தைக்கேட்டு இடியும் ஆகாயத்தே கே ரொத்துச் சப்திக்கமாட்டாது. நீடின ஆயுதங்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் தேர்களும் போரும்போது கடலகலெல்லாங்கொந்தித்து மேலெழும்பிவிடுமோயா னுல்அதற்குச்சமானம்வேறெதைச்சொல்லலாம்இந்த மு லபலச்சேனைகள் கடந்துபோகின்ற பாரத்தைப்பொறு க்கமாட்டாமல்லோகங்களெல்லாம்ஒன்றுடலொன்றுமு ட்டிஒருங்கிவிட்டதுகள். மேலுலகத்தில்சந்திரனும்சூ ரியனும் தானுமுன்னம்போகின்ற பழையவழியைவிட்டுப் பயந்து விலகிப்போய்விட்டான். ஆகாசத்தையளாவின மேருமலையைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கோபுரங்களைய டைய லங்கையின் காவலாசனுக்குள் தூழைவதற்காக இந்தப் பூலோகமும் பொறுக்கமாட்டாதென்று சொல் தும்படியாக கடக்கின்ற சேனையானது யமனுடைய க ருஷ்கடலே வேறோரிடத்தில் சேர்த்துவைப்பதற்குச் ச மானமாக இருந்தது. இந்தச்சேனை கெருக்கமாயிருக்கி ன்ற லங்கைக்கோட்டை வாசலின்வழியாக நுழையவே ன்றமாதலில் ஆகாசமான் செல்லவேண்டிவரும் என்று அந்த லங்கையின் மதிலின்மீதேறி எல்லாஅண்டங்களி லு மிருக்கின்ற மேகங்களெல்லாம் ஒருமிக்கக்கலக்கது போல லங்காபட்டணத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்க யத்த னித்தது. அப்படி சேனைகள் லங்கையைநோக்கி வரும் போது ராவணேஸ்வரன் அந்தச் சப்தசாகரங்களோடும், ஓகோகாலத்திலே பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுற்ற அ நிலினைப்போலச் சேனையை ஓரிடவையிலே இவ்வ வலவென்று பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையினுலே அலை ங்காரமான ஒரு பெரிய கோபுரத்தின்மேலேறி நின்று ன். அப்போது ஒருதிக்கிலிருந்து மற்றொரு திசையை நோக்கிச் சமுத்திரஜலம் பொலபொலவொத்த சேனையை வேதனேதாக்காத்தத்தை ஒருமிக்க விரித்துப்போகிற இன்றவர்களைப்போலத் தூதுவர்கள் ராவணனுக்கு அ னியமையாகப் பலதரமாய்க்காட்டி இன்னின்னசென்

னு செல்லத்தொடங்கினர்கள். ஐயா ! ராவணேஸ்வ ரா ! இதோவருகின்றர்களே இவர்கள் சாகத்வீபத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் தானவர்கள்செய்தயாகத்தில் பிறந்த வர்கள் தேவர்களேயெல்லாம்ஒருமிக்கத்தோற்றோடும்ப டி அடித்தவர்கள் மாயைக்கு முதன்மை யானவர்கள். மேகமண்டலத்தை அளாவிய தேகத்தையுடையவர்கள் ஐயா ! அதிவீரவாளே ! இவர்கள்குரசத்வீபத்தில் வசி கின்றவர்கள். கொலையைவிலக்கி யமனுக்குப்பழிப்பை யும், சிருஷ்டியை விருத்திபண்ணிப் பிரம்மாவுக்குப்பல த்தையும், உண்டாக்கினவர்கள் எப்போதுக் தேவலோ சவாசிகளான தேவர்கள் தங்கள் கீர்த்தியையும் ஜஸ்வரி யத்தையும், திருப்பிடத்தையும், இழக்துபோனது இவ ர்களாலேதான் வெற்றியே இவர்களுக் கியற்கையான தொழிலாயிருக்கின்றது. வேற ராவணேஸ்வரா ! இவ ர்கள் சான்மலித்வீபத்தில் வசிக்கின்றவர்கள் நிமையர் கேத்திரத்தையுடைய தேவர்களுக்குத்தலைவனை இந்தி ரனுடைய பொன்னுலகத்தை அழியும்படியடித்தவர்கள் சந்திரனே நடமகுடத்தில் தரித்த கலிலாசபதியாகியரு த்திரமூர்த்தி யிருஷிசெய்த வரத்தினுலே சிரேஷ்டப்ப ட்டவர்கள். காட்டுத்தீப்போன்ற கோபத்தையுடையவ ர்கள். ஐயா ! திக்விஜயபிரதாபசிலனே ! இவர்கள் தி சொனருத்வீபத்தில் வாசம்பண்ணுகின்றவர்கள்பனைய காலத்தில் மேருமலையை இது தேவாகளுக் கிருப்பிட மாயிருகின்றதென்று பேர்த்துக்கொண்டுபோய்ச்சமு த்திரத்தில் போட்டிடுகிறதற்குயத்தனித்தபோது தே வர்களெல்லாம் ஆலிகுலைய தலிகுலைய ஓடிவந்து அ படிச்செய்யவேண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டதினு லே கம்மாலிட்டுவிட்டார்கள். கயிலாசகிரியைப் பேர்தி க புதபலவீரனே ! இவர்கள் பிரவாளத்வீபத்தில் வாழ் கின்றவர்கள். சக்கரன் தன்னியல்பழித்து ஒருராக்ஷ சக்கன்னிகையைச்சேர்த்துஅவள்வயிற்றிற்பிறக்கபத்துக் கோடிபேர்கள் வினையாட்டைப்போலப் பாற்கடலை வற் றும்படி கொந்தராஞ்குள் குடித்துவிட்டபலவுக்கர்க ள் எங்களாண்டவனே! இந்த வக்கிரதக்கனை யுடைய ஆளில்லாகனர்கள்காருங்கடலுக்கப்பால் மந்தரமாருதக் காற்றுலாவும்படியான கக்தமாதனமென்ற பருவதத்தி லே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றவர்கள் முன்னே ஆலகா லவிஷம் பிறக்கும்போது அதனுடன் கூடப்பிறந்தவர்க ள். ஐயா ! தாரகண்டேயரனே ! இவர்கள் சாகத்வீப த்தில் மலையென்னப்பட்ட பொதியமலையொன்றுண்டே யமாயிருக்கின்றது. அங்கே வசிக்கின்றவர்கள் பிரதா மர இவர்களுக்கே லோகத்துகு இரக்கங்கொடாது மே ன்று எண்ணி ஜயன்மாரே! நீங்கள்தயைசெய்துஇந்த லையிலிருக்கவென்று ஆசீர்வதித்தபடியினுலே அதிலே திரு க்கின்றார்கள். ஐயா ! பெருங்கீர்த்திமானே ! இந்த மூன் காயுதத்தையும், குலாயுதத்தையும், முசண்டியாயுதத் தையும், சக்காயுதத்தையும், வில்லையும், உடை உவ்க ளாயிரின்றவீரர்கள் புஷ்கரத்வீபத்தில் வசிக்கின்றவ ர்கள். விஷத்துக்கொப்பானவர்கள் சப்தசாகரத்திற்கும் தலைவர்கள். எங்கள் தலைவனே ! பிரசண்டபோன்ற கை

கனியுடைய இவர்களே முன்னாலே பிரஹஸ்தனென்பவர்கள் இவர்களுக்கு இந்த லோகமபோதாதென்றுநினைத்து சப்தலோகங்களிலும், பாதாளலோகத்திலும், போயிருகைளென்றுசொல்ல அங்கேபோயிருந்தார்கள். இப்போது உம்மிடத்தில் அன்புடையவர்களாய் அந்தப்பிரஹஸ்தமாயின் ஆகிருதியையுங்கடந்து வருகின்றார்கள். ஐயா ராவணு! இவர்கள் இறவித்திலில் விருத்தியடைந்திருந்தவர்கள். யமனேமுன்னாலே தங்கள் தாயார் சொல்லைக் கேட்டுத் தங்களவலலமையால் சக்கரவாளகிரியின்மீது விலங்கிட்டுப் பலமொழிகும்படி வைத்திருந்தார்கள். பிறகு பிரஹ்மதேவன் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டதினாலே விட்டார்கள். ஐயர்! இவர்கள் திருதிமின்வலிசப்பினாலேகள் சூரியனுக்கும், தேவர்களுக்கும், எவ்வித பயத்தையும் உண்டாயிருந்தாதே! அவ்வளவு உன்மதிசத்தார்களுடனே பாசத்தையுடையவர்களை சக்தபானந்தடையாளிட்டால், இந்தச்சப்தசாகரங்களையும், தாசத்தாலுஞ் சாப்பிடத்தக்கவர்கள் கறுத்தமேனியர்கள் ஒன்வொருத்தர் சப்தகுலாசலங்களையும், போர்த்தெடுக்கும் வல்லமையுடையவர்கள். ஐயா? லங்காதிபதியே! இவர்கள் ஆதிபுருஷவராகமூர்த்தியை மோகங்கொண்டு பாராத்தகாரணத்தினாலே அந்த ஸ்திரீகள் வயிற்றில்பிறந்தவர்கள். இந்திரனே ஜராவதமென்கின்றயானையின்மேலேறவொட்டாமலடித்து அவனைஜெயித்து வெற்றிமாலைகளிதரித்தார்கள். இதோ பெரியமலைகளைப்போல நிற்கின்ற கொடுங்கண்களை யுடையவர்களான வெற்றியாளர்கள். ஒருவருக்கும் பின்னிடையமாட்டார்கள். தராதலத்தில் லேவாசம்பன்னனுகின்றவர்கள் அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு எக்கோரமும் அஞ்சிநடுங்கியங்களைச்செய்துகொண்டிருக்கின்றபடியினாலே, ஆயிரத்தலைகளையுடையஆதிசேஷனும், இத்திசையிலலாமல் விழித்தகண்விழித்தபடியே எங்கேயிவர்கள் கப்பலை இங்கிக வருகிறார்களோவென்று பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பான். இதோகைகளிலிருக்கின்ற வாள்களிலிகாசிக்கவும், வக்கிரதந்தங்கள் ஒளிவீசவும், வருகின்றவர்கள் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவமூர்த்தி காளியை மோகித்தபோது பெருங்கூட்டமாகப் பேய்க்கூட்டத்துடனே பிறந்துடனே பிறந்தார்கள். இதோ வில்லைக் கையிற்பிடித்துங்கொண்டு வடதிசையிலிருந்து வருகின்றவர்கள்பாபம்பிறந்தபோது அத்துடன்கூடப்பிறந்தபழையவர்கள். விளக்கைப்போன்ற கண்ணையுடையவர்கள் கோபம்பிறந்தால் தாயையும் கொன்று உயிரோவாங்கும்படியான சண்டாளர்கள். இவர்கள் பஞ்சமுகனுடைய குத்திரமூர்த்தியைமோகங்கொண்டு லோகத்தையெல்லாம் சுட்டெரிக்கும்படியாக விழிக்கின்ற நெற்றிக்கண்ணில் பிறந்தவர்கள். சூலமேந்திக்கொண்டு நிற்கின்ற இவர்கள் குத்திரமூர்த்தியமனுடையமாராயிலுதரத்தபோது அவன்சுக்கின வழு சுழற்குத்திரத்தையொத்த சத்தத்தில் நின்றும் பிறந்த வீரவான்கள். இதோ பெருங்கூட்டமாய் விருகின்றவர்கள், ஆலகாலவிஷத்திலும், அழுகுத்திலும், பிறந்த சக்கரதபுத்தவீரர்கள். இவர்கள் வடவாமுகாக்கினியில் வாசமு விஷத்தைத் தக்கினபோது, அந்த அக்கினியிலிருந்து பிறந்தவர்கள் மேகத்தில் பற்றியெரிகின்ற அக்கினியைப்போன்றிருக்கின்ற செம்பட்டமயிரையுடைய இவர்களுக்கிரன் தேரைசெலுத்திக்கொண்டுபோய்த் திரிபுரத்தைபோது அந்தத்திபில் பிறந்தவர்கள். ஐயர்! இவர்களெல்லாம் கனித்தனியே சொல்லப்புகுந்தால் நினைக்கவும் குறிப்பிட்டு அறியவும் அளவுபடாமாட்டார்கள். இவர்கள் செய்யும்படியான மாயைகளையும், இவர்களுபெற்றிருக்கின்றவரங்களையும், தவங்களையும் ஒன்வொன்றுப்பேசிட்டுச்சொல்ல வேண்டுமாலை ஆயிரம் யுகமாளும் முடியாது. ஐயர! மகாதண்வரியவராவனா லங்காராயகனே! இவர்களில் ஒருவனேபோய் அங்கிருக்கின்ற பலவந்தர்களாலதாங்குகளையெல்லாமகெட்டிடக்கர்களான அந்திரண்மெனித்களையும்ஒருகையினுலே வாரியடித்துவிட்டு வருவார்கள். வேறென்ன சொலவு வேண்டும் என்று தூதுவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கு ராவணன் அந்தத்தூதுவர்களைப்பார்த்து இந்தச் சேனைகளுக்குத்தொகை எதுதக்கணக்காக வருத்திருக்கின்றது. அதைச்சொல்லுக்கென்றுகேட்க அதற்கவர்கள் ஐயா இவர்களுடைய தொகையை ஆசேம வென்னமென்று சொல்லுவார்கள். பைத்தியக்காரர்கள் இவர்களுடைய தொகையைச்சொல்லுகிறதற்குக் கணக்கில்லை வன்றார்கள். அதைக்கேட்டு நல்லது நீங்கள்போய் இந்தச்சேனைகளுக்கு நாயகர்களை என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் அவர்கள் வந்தபிற்கு, நான் அவர்களுக்குச்சொல்லவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம்மியாதை வார்த்தைகளையும்பேசி உபசாரத்துடனே தருக்கவெகுமானங்களையுஞ் செய்யவேண்டுமென்றான். அப்படியேதூதுவர்கள் அந்தந்தத்திக்குகளுக்குப்போய்சமுத்திரத்தையொத்த அந்தச்சேனாநாயகர்களைக்கண்டு உங்களிராவணன்வார் அழைத்துக்கொண்டுவரச்சொன்னுனென்றுசொல்ல, அந்தச்சேனாதிபதிகளெல்லாரும் வந்து ராவணன் பாதங்களில் புஷ்பங்களைத்தூவி ஒருவருடைய இடம் ஒருவர் பிடாதில் மோதுண்ணும் ஒசை ஆகாசத்தை மூட்டும்படியாக வணங்கினார்கள். அப்படியவர்களெல்லாரும் வினைச வினையாக வந்தவர்பாடுகளைச்செய்து சக்தோஷத்துடன் ஒருபக்கமாயிருந்தபோது அதிவீரனுன ராவணன் அவர்களைப்பார்த்து உங்கள்வசவு கலைகளாய் முடியக்கடவதென்று அவர்கள் மனதைத் திருப்திசெய்யும்பொருட்டு உங்கள் பெண்டு பின்னைகளெலலாம் சுகமமாயிருக்கின்றார்களோவென்று உபசார வார்த்தைகளைச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட அந்தச் சேனுவிரர்கள் ராவணனே வணங்கி ஐயா! திரிலோகாதி பதியாயுள்ள பிரதாபவல்லவேசுவரா! பருந்த தோள்களையுடைய நீ பிருந்த தபோபலலைமைகளையுடைத்தாயிருக்கின்றாய். உனதுதாயுனக்குவேண்டியவைகளைச்சொல்லவறைமுழுத்தங்கொள்ளுகிறதற்குருதைன்னதேவர்களேயெல்லாம் ஓடவிட்டதுத்தலைப்பார்த்திருக்கின்றோம்நினைவெங்களுக்குள்ளதுறைதிருக்கட்டும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றதிரிசன்பிரகலைலாரு

ம்துக்கப்பட்டதாலதொருவருமில்லை. நீயும்அப்படியேஅடுத்துக்கறுத்திருக்கின்றாய். இப்படி கோடுகிறதற்குக்காரணமென்ன என்று அவர்களைக்கேட்க, ராவணன்அவர்களைப்பார்த்துத் தனக்குச் சீதையின்மேலிருக்கு மோகத்தினுலே சம்பவித்த காரியங்களையெல்லாம் விவரித்துச்சொன்னுன். இதைக்கேட்ட மூலப்பலசேனுதிபதிகள் ஐயா! ராவணேஸ்வரா! கும்பகர்ணனையும், இந்திரஜித்தையும், நம்முடைய குலத்தவர்களாகமஹாவீரர் மூதலியராக்ஷசர்களுடைய பெருங்கூட்டங்களே யெல்லாரும் வென்றவர்கள். இரண்டு அம்பினுல் மனிதர்களும், அவர்களுக்குச் சேனைகளாகிய வானர சேனைகளுமா! இதென்ன ஆச்சரியம்! நீ யெங்களை வரவழைத்தது இந்த லோகத்தைச் சேதனுடைய உச்சியிலிருந்துகொண்டிருக்கிறதற்கில்லாமலும், சப்தகுலாசலங்களையும் வேரோடு பறிப்பதற்கில்லாமலும், சமுத்திரத்தைக் கையாலள்ளிக்குடிப்பதற்கில்லாமலும் பூவையும், இலைகளையுந்தின்னுகாமல் மேலே மொத்துக்கொண்டிருக்கின்ற குரங்குகளின்மேலேவுகிறதற்கா! என்று சுவையுடனே கையை அறைந்துடியடித்தும்போலச் சிரித்துவிட்டார்கள். அக்கக்கோதங்களையுடைய ராக்ஷசர்களைச் சமாதானப்படுத்தி, புஷ்கரத்வீபத்துக்குத் தலவருகின்ற வள்ளி யென்பவன் அந்தமனிதர்களுடைய வல்லமையெல்லாம் விவரித்துக் கேட்டான். அவன் அப்படிக்கேட்டவுடனே மாலியவான் என்றபேருள்ளவன் வந்து இந்தப்பகை கோரிட்டகாரணமும் ராம லட்சுமணர்களுடைய சௌரியமும், அவர்களுக்குத் துணையாக வந்திருக்கின்ற வானரவீரர்களுடைய சக்தியும் சொல்லுவிதமேன் கேளுங்களென்றுசொலலத்தொடங்கினுன். சப்த சாகரங்களையும், சண்டமாருதம்போலுந் தாண்டிப்போகின்றவனும், சப்தகுலாசலங்களைப் பேர்க்கும்படியான வல்லவனுமான வாலியினுடையமாரைப் ஸ்ரீராமனென்பவனுடைய ஒரு அம்பு பிளந்தெறிந்துவிட்டது. மேலும் இந்த ஸ்ரீராமன் கதறுதற்பெருமலையைப்போன்ற கான், தாதனன், பிரகாசிக்கின்றதிதிரை என்பவர்களையும், அவர்களுடையகடலோயொத்தசேனையையும், ஒருவில்லால் ஒரு கரழிலைக்குள்ளாகக்கொன்றுவிட்டான். பருத்த தோள்களையுடையவிராதனும், மாரீசனும், அவனுல்தான் மான்போலாருகள். அந்தமனிதர்களுடைய வல்லமையை நீங்கள் வந்துகேட்கிறதென்ன! இந்தப்பெருங்கடல்வெற்றபோது நீங்களங்கே கொஞ்சமாவதுபார்க்கவில்லையோ! அதுவல்லாமலும் சங்காசடதரனென்றுஸ்ரீராமூர்த்தியினுடையபெரியவில்லை அவன்முறித்தெறிந்தபோது அந்த ஓசை உங்கள்செவியில்வந்து கேட்கவில்லையோ! இதுவுமலலாமல் இந்தவள்கையில் நியூஞ்கொடியவர்களான ராக்ஷசசேனைகளை ஆயிரம்வெள்ளமாவழுங்கி, அந்தச்சேனைகளெல்லாம் இந்த ராமலட்சுமணர்களுடைய இரண்டுவிலைகளிலே யமபுரம்பேய் அங்குயிடமில்லாமலிலைகிருக்கின்றபோலிருக்கின்றது. மறுநாளெற்றியிலையுடையவரான கும்பகர்ணனென்கிறதைங்களை நமனாலும், அவன்பெற்றபிள்ளைகளும், பிரகஸ்தன் மு

தலானமற்றவீரர்களும், இந்திரஜித்தவுடனேகூடமடிந்துபோனர்கள். இன்னுமையிலும் காலும் இதோ இருக்கின்ற சிலபேர்களு மாத்திரந்தான் பிழைத்திருக்கின்றோம். எங்களுக்கு மூலச்சேனைபாக முன்நாளு வெள்ளஞ்சேனையிருந்தது நீங்கள்வராமிட்டால அதைஇன்றைக்கு யுத்தத்திற்கு அனுப்பும்படி நிச்சயித்திருந்தோம். வீரகண்டாமணியைத்தரித்த அந்த ராம லட்சுமணர்களுடையவல்லமையையும், வானரப்பெருஞ்சேனைகளுடையவல்லமையையும் தெரிவிக்கவேண்டுமாதலால் ஒரோருருசாகுவத்து இந்தலங்காபட்டணத்தைகெருப்புமூட்டிமிருந்த கோபிஷ்டனுன அகூய குமாரனையும் பூமியில்போட்டுத்தேய்த்துப்பெருஞ்சண்டைசெய்துதுரே கிலிடு ராட்சசஸ்திரீகளெல்லாம் அலறும்படி ராவணசேனை சமுத்திரத்தையும். இந்த ஜல சமுத்திரத்தையும், தாண்டிக்கொண்டுபோய்விட்டது. சமுத்திரத்தை மலைகளாக்கொண்டு அணைகட்டி லங்கைக்கு வந்து சண்டைசெய்கிறதற்காக வானரர்கள் மார்க்கம் உண்டுபண்ணினதை நீங்கள்பார்க்கவில்லையா! சஞ்சீவிமருந்தை ஒரு கோடிக்குள்ளாக மேருவைக் கப்புரை தூண்டிப்போட்டுக்கொண்டுவரும்படியான எழுபதுவெள்ளம் வானரர்களிருக்கின்றன. இது இருக்கிறகாரியம். சமாளிப்பு ஸ்திரீகளைப்போல லலலாமல பதியே தெய்வமென்று விரதம் பூண்டிருக்கின்ற. சீதையென்னுங் கற்புடைய பத்தினியின் பிறை நிமித்தத்தாலேவேண்டியமுமற்சினைச் செய்துகொண்டு வந்திருக்கின்ற அந்த வில்வீரர்களே ஜெயம்பெறட்டும். அல்லது நீங்களேவெற்றிபெற்றுமும்பெரியன். இதுநிச்சயமான காரியமென்பதை உங்களுக்குத்தெரிவித்தேனென்று தான் சொல்லவேண்டியவர்த்தைகளையெல்லாஞ்சொல்லிமுடித்தான். அப்போது வன்னியென்னும் சேனுதிபன் ராவணனைப்பார்த்து ஐயர்! நீ இத்தனைராக்ஷசவீரர்களெல்லாம் மடிந்துபோனதைக்கண்டும் என்னகாரணத்தினுல் அந்தமனிதர்கள் மேல்யுத்தத்திற்குப் போகாமலிருந்தாயென்றுகேட்டதற்குராவணன் மனிதர்களுமுரங்குகளுமென்ற அற்பத்தினிணத்து அவர்கள்மீது யுத்தத்திற்குப்போவதற்கு வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு நின்றுவிட்டேனென்றான். அதுமெய்தான். நீ அவர்கள்மேல் சண்டைக்குப்போகிறதற்குயல்ல. அந்தக்காரியமன்னர்களுடைமையென்று சொல்லிப்பின்னும் வன்னிசொல்லுகின்றான். ஐயாவனேல்லாம்! எல்லாற்றினுக்க உன்னுடைய பாட்டன் மாலியவானுடைய ஆலோசனையும், நீதைகளைக் கொண்டுபோய்விட்டுவிட்டு அந்தமனிதர்களைச் சமாதானம்பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது. அதுதானிலலையே செய்யவேண்டும் நினைச்செய்கிறது தெற்றி. இப்போது இறந்தபோன இந்திரஜித்தலல காமினி யென்கே கணப்போகிறோம். அந்தச்சீதைய

ருவனுப்பதே தருந்த காரியமென்று சொல்லிவிட்டு வன்னிமுதலாயிய மூலபலசேனைகளுந்திபதிகளெல்லாம் ஒருபா, பிரதாபலங்கேல்வசா ! நீ சிக்கேயே இரும். நாங்கள் போய் அத்தமவிதர் குரங்குகளினுடைய நிலைடலின் க்கங்களைக்குடித்துவிட்டு வருகிறோம். அவர்கள்பலமி ல்லாத அற்பஜாதிகளானவர்கள்காணை என்று சொல் ப்போனார்கள்.

படைகாட்டுப்படலம் – முற்றிற்று.

மூலபலவதைப்படலம்.

அதைக்கேட்டுத் தானவர்களென்கிற மகேசுவரியெல் லாம் தன்கைவாளாயுதத்தினாலே வெட்டி ஜெயம்பெற் றவீரனான ராவணன் மிகுந்த சந்தோஷித்தானு, ந தொருபக்கத்தில்போய் வானரசேனைகளெல்லாம் மா கிசங்களைச்சிதைத்து அவர்களுமிங்களைப் பகைத்துவிடி கிறேன் நீங்கள்போய் ஒருமிக்க அந்தரண்டமனிதர்க ளைமாத்திரங் கொன்றுவிடுங்க வென்று ஆஜ்ஞாபித்தா ன். இப்படி திட்டம்பண்ணின உடனே அந்தச்சேனாதி பதிகள் தன்தன்கள் வாகனங்களின்மேலேறிக்கொ ண்டு பெருங்கடலைப்போலிருக்கின்ற தங்கள்சேனையிற் போய்சேர்ந்ததை ராவணன்பார்த்து இக்கச சேனைக ளுக்கு முன்னதாக நம்முடைய மூலச்சேனையை அவர் களுடையுதத்திற்கு அனுப்புங்களென்று கட்டளை யி ட்டு, அந்தச்சேனைகள் சென்றபின்பு. தேவர்களுடைய புகழையெல்லா நாசப்படுத்தினவனுள ராவணனும்தே ர்மேலேறிக்கொண்டு திரிலோகத் தவர்களும், மகரிஷி களும் கடிஞ்சிப் பிரியடையும்படியாகப் புறப்பட்டு, கா யாம்புப்போலத் திருமேனியை யுடையவரான ஸ்ரீராம மூர்த்தியினுடையசேனைகளின்மீது ஒருபக்கத்தில் பி வேகித்தான். அப்போது வங்ஞுலர்கள் யானைத்துபோரி கையைக்கொட்டி சேனைகளெல்லாருஞ் சண்டைக்குப் பு றப்படுங்களென்று பலபலவிசைகளிலும் அறைக்போ து மூலபலசேனைகள் பூமியையும், ஆகாசத்தையும் அ ஷ்டதிக்குகளையும், மோர்த்துதிறைந்து கூட்டங் கூடு னதுகள். அந்தமூலபலப்பெருஞ்சேனையினுடைய துய தந்தித்த தேகத்தைநெருங்கிச் சருக்கிக்கொண்டு மிஞ் ஞினுடைய வாமன வுருவத்தைப்போல வருகிறபடி யினுலே சரஞ்திரமெல்லாம் மறைந்தது. ஆகாசமெல் லாம்மறைந்தது. லோகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளெல் லாமமறைந்தது. அந்தமூலபலசேனைகள் தருமத்தை வேரோடுமிழுங்கிக் பிழுபையைப்பரசாம்பண்ணி வெற் றிபெற்றவீரத்தையே அபரணமாகப்பூண்டிபோபத்தை யே தங்களுக்குமனேயாகக் கையாண்டு செய்திருந்தி ன்றவர்களும், மோகத்தைப்போலக்கறுத்தவர்களும், அ காலவிஷத்தைப்போன்ற மனதை யுடையவர்களும், நெருப்புப்பற்றினதுபோலத் தீமையினையுடைய வர்களும், யமனும் புகழும்படியானவர்களும், தீமைான கைகளிலுலே சரஞ்திரஜலத்தை வாரியெறிந்துபிடி அதிரிருக்கின்ற மீன்களுடனே மகர மச்சியக்களையும், வாயில்போட்டுமென்று விழுங்கிவிட்டு இருகளாய்பிடி துக் கர்ணகளுக்குக் குண்டலம்போலத் தொங்கவிட்டிக கொண்டு மேகங்களையுரித்து வஸ்திரமாகப் போர்த்துக் கொண்டு உலாவி கர்ஜித்தின்றவர்களும், குலசலத்த னைப்போத்துப் பல்லாக மேகத்தினிசைத்து மலைப்பாம் புகளால் கட்டிப்பினித்திருக்கின்றவீரகண்டாமணியை த்தரித்தவர்களும், ஆகாசத்தில் பறந்துபோகின்றகுட னும், கர்ஜனுக்கு நாலத்தனைவேகமுள்ளகடையையுடை யவர்களும், உண்ணும்போது பங்கமுமாமிசங்களிடையா மற்போகுமாறுல் திக்கஜங்களையும்பிடித்து வாயில்போ ட்டுக்கொள்ளுகின்றவர்களும், குடிப்பதற்குத் தாகத்தி டையாயிட்டால் ஆகாசத்தில் படர்ந்திருக்கின்ற மேகக் கூட்டையெல்லாம் பிடித்து வாயில் பிழிந்துகொள்ளத்தக்க விடாயை யுடையவர்களும், பலிகளுறைந்த மந்தரமே முதலானவைகளைக் கைகளிலுலே யோங்கி அறைத்து குளிராகிய ஜலத்தைத் தன்டாக்கும்படியானவர்க ளும், சத்திரனைப்பிடித்து உடம்பைச் சொரிந்து இன வை கேளிக்கைசெய்கிறவர்களும், மலைகளைக் கையாடு பிடித்திருக்கிற தன்டாயுதத்தை யுடையவர்களும் இ யைப்போலக்கர்ஜித்தின்றவர்களும், சூலத்தையாவது மழுவாயுதத்தையாவது வாளாயுதத்தையாவது அம்பு மவில்லையுமாவது வேலாயுதத்தையாவது தன்டாயுத த்தையாவது சக்காயுதத்தையாவது கையில்கொள்ளு வார்களேயாகுல் யமனையும், விஷ்ணுவையும், சிவனை யும், சுப்பிரமணியரையும், நெருக்கும்படி யானவர்களு மாயிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரே இந்த லோகமு முலதையும்வெற்றிசெய்ஞவார்கள். இரண்டுபேர் சே. ர்ந்தார்களேயாகுல் இந்தப் பதினுலுலோகங்களையும் ம டக்கஞ்துவிடுவார்கள். சற்றித்திரிவரக்கியையாகுல் பூ மியும் அவர்களுடனே சுழலும். ஏழுவர்களே யாகுல் சப்தசமுத்திரங்களும் பின்தொடர்ந்து வரும். மேகத்த னைத்தானேயோ அத்தனே அத்தனை பதார்த்தமாயிருந்த ர்கள். பிரம்மாண்டத்துக்குள் விசாலித்திருக்கின்ற மலை களைத்தானேயோ அத்தனை நேர்களுண்டாயிருந்தார்கள் அனலில்லாதிருநிசைகளிருந்தார்கள். குதிரைகளைத்த னேயோ அத்தனை யானைகளிருந்தார்கள். இப்படிப்பட் ட யானை, தேர், குதிரை, ஆகிய இவைகளேப்பார்க்கும் போது அவைகளுடைய பேனைகளும், மேற்கவிகை ளும், கொடி, குடை, சிகரம், ரதகலிய உபாயனங்களும், பொன்னும், ரத்தினங்களும், அல்லாமல வேறெல்லா னல அலங்காரிக்கப்பட்டவைகள் துல்லியமாயிடையாது இக்கப்பிரகாரமாக இந்தமூலபலமானது ஆரவாரித்துக் கொண்டி போகும்போது, மேலேதும்பினபொடிபடி டிபோன்ற குளிகள் நிறைந்து தூர்ந்து விட்டபடியினு லே சமுத்திரமானது நிலைவரம்பிக் கெட்டி மலைக்கு யாமைபதரிவென்னக் கலங்கியதினுலே தனகுருட்பா வமாயிருந்த உப்பும் நீங்கிப்போய் விட்டது. எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியிருப்பதான அந்தச்சேனை மலை களையும், சமுத்திரங்களையும், மற்றபொருள்களையும், பி ரவலம்ம குத்திகேந்தாதி தேவ லியர்களையும் மற்ற லோகங்கள் எல்லாவற்றையும், அழித்து போகாநாடி

ட்டுகொண்டி மதுபடியும் கம்பிக்க தனிப்பொருளாகி யா ஸ்ரீபம்பதியினுடைய திருவாய்மலருக்கு ஒப்பாயிருக் தது. அந்தச்சேனைபுறப்பட்டவலங்காபட்டணத்தின்கோ டைவாசலின் வழியாக வருகின்ற மதஜலம் கபோலநி றையும்படியாகப் பாய்கின்ற யானைகள் – தேர்கள் – கு திரைகள் – நிறைந்திருகின்ற சேனைசமுத்திரத்தைக் க மக்கக் கூடாமையால ஆகாசத்திலகளையுடைய குதிசே ஷணும் குழந்துப்போனன். திருப்பாற்கடலித் பிரக்த தலகாலவிஷத்தைக்கண்டு சதுக்கமாட்டாமல் ஓட்டம் பிடித்த தேவர்களைப்போலவானரக்கூட்டங்கள்தின்றெத் ந்து மிடங்கிடைக்க மாட்டாதபடியினுலே ஓடிப்போய் ட டிசையைச்சேர்ந்து நின்றுவிட்டன. சக்கரவாளகிரி ரஞ்சுழம்பிட்டிருந்தின்ற சப்தசமுத்திரங்களும் வலி கருங்கொண்டாகவும் மூலபலராகூசர்களெல்லாம் மர ங்கட்டங்களாகவும், யமனும், விதியும், அவர்களுடை ய பாபங்களும், அவர்களைப்பிடிக்கும் வேட்டைகாரராகவ் காபட்டணத்திலிருந்து கொடர்ந்துவர, சனங்களுவர் ஆசேர்ந்தார்கள். வீரர்கள் சர்ப்பிக்க தூசையும், தேவ ன்டிகளினுடைய ஜதிர்ச்சியும், மேகத்தையொத்தய னைகளின் முழக்கமும், குதிரைகளினுடைய கனப்பும், அந்டகசுவரத்தியங்களினுடைய சப்தமும் ஒன்றாச் கோந்து அண்டமுழுதினுமிபட ஒலித்தன. அத்தமூலபல சேனாசமுத்திரத்துக்கு ஆபத்துகளெல்லாம் மின்களும், யானைகள்முதலானவைகளாய் மினல்கின. குதிரைகள் ஆகாசத்திற் சென்றபடியினுலே கொத் கனகளும், பெரிகைபோசைமுழக்கமாகவும், கோபக் ண்களையுடைய ராகூசசேனைகள் அதிகோரமான கூ மாகியமாகவும், இருந்தகுரல், கறுத்தமுடங்களைப்போ லடனுண்டின்ன தோன்களையுடைய ராகூசசேனை ள் பொற்றலமாகிய சுவர்க்கலோகத்தில் நிறைந்து நி ன்ற படியினுலேயும், அந்தத்தகாயானதுயாணைகளும் பாய்ந்த ஓடிறபடியினுலேயும் சேறுகியும் குழைசே ருவியும், கெட்டுப்போய்விட்டது. அப்படி ராகூசசே னைகளெல்லாம் ஆகாசத்திற் சென்றபடியினுலே கொத் தின்றேர்ப்படியிருக்கின்ற அந்தலங்காபட்டணமானது அதிக்ய பேகமாயிருந்தது. அப்போது தேவர்கள் பூ யிலைப் பார்த்தார்கள். சமுத்திரத்தைப் பார்த்தார்கள். விசாலமாயிருக்கின்ற ஆகாசமுகட்டைப்பார்த்தார்கள். வட்டித்திருந்தையும்பார்த்தார்கள். எங்களுவெனினென் பதுகொஞ்சமாவதுநில்லாதிருக்கக்கண்டார்கள். வங்கு ம்மிகைத்திருகின்ற வெற்றிக்கொடிகளையும்பார்த்தார்க ள். எல்லாருடைய மனசும்பொய்த்தாகம்கிளர்ச்சியாகத்தினே கத்தினிருந்தின்ற சாசனப்பொருள்களெல்லாம் ஸ்ரீரா சூர்ந்தைப் பெற்ற அனலிலுள்ளதி ஆயுதங்களே வெ க்குமெகண்டி வந்தகுகனேசர் அப்படிக் கில்லாமலிட டான அரிகளேறென்கிறது சப்தசமுத்திரங்களும் பா பத்திலுலே இருக்கப் தக்கட சாகூசருபெய்கொண்டதை னேர ! என்னுசொல்லி, காலங்களுடைய சங்காரமா நினைப்போய்ச்சொல்ல நினைவி கமுமசாகாதனே ! சுக்கிரனைத்தூப விழுங்கும்பிரமன இடம் அப்ப டியினையே ! எங்களை யெல்லா பிந்த ராகூசர்களெதி

ன்று நின்றுவிடுவார்களே ! இவர்களுடைய பெருமை யை யாரனபிட்டுக் சொல்லப்போகிறார்கள். எங்கள் ப லமெல்லாம் இன்றையுடனே முடிந்துபோய் விட்டதெ ன்று துடிப்போகிறதற்கு எத்தனைப்பட்டி ஸ்வர ! நிலர்க வி லொல்லொருவனைக் கொல்லுகிறதற்கு ஆயிரம் ஸ்ரீ ராமர்கள்வக்து கம்பதுவருஷம் யுத்தஞ்செய்தாலும்மு டியாது. அப்படியாவது கொல்லலாமென்றால் நின்று யு த்தஞ்செய்கிறதற்காவது ஒரு வெளியிடம்வேண்டாமா ஆகையல்லாமல் முகலாவது கம்முடைய உயிரிருக்க லலவா ! சண்டைசெய்யலாம் எல்லாரையும் கொன்று விடுவார்களே ! அப்படியும் யகிவர்களோடு எதிர்த்து யு த்தஞ்செய்யப்போகிறார்களென்று வணக்கினர்கள். அ ப்போது விருதண்டாயிய ருத்திரமூர்த்தியானவர் அ வர்களைப்பார்த்து நீங்களொன்றுகூறும் பயப்படவேண் டாம் இக்கலஞ்சலர்களாகிய ராகூசர்களெல்லாம் ஒரு டிக்கச சல்பசமுறாசமூர்த்தியாயிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரான் சம் ஹரித்துவிடுவார். இவர்களெல்லாம் நாசம்பண்ணுவி ன விதியே கொண்டுவந்துவிட்டதென் நாருளிச்செய்தா ர். இப்படியுத்தஞ்சொல்லும்போது புதியிருந்து பெரும்பாம புகள் புறப்பட்டபோதுலங்கள்வலி அழிந்தோமென்று லேவைகொண்டி ஓட்டம்பிடிக்கிறமாதிரிபோலவும் சமுத்திரமானது ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களுடை ய விரப்பிரதாபத்தைவும் அனோகித்துப்பாராமல் கதிர டுக்கிப்பாய்ந்து ஓட்டம்பிடித்தனகள். அப்படி ஒடுபோ து சேதுவழியாகச் சிலவானரங்கள் ஓட்டம்பிடித்தன கள். சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போகிறதற்குப் புலிகை மேல் ஏறத்திரிந்தனகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரக் கில் இக்கிப்போனதுகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரத் ரண்டாக இக்கிக்கொண்டுபோய் கடல்சமுத்திரத்தில் மு ழுகிப்போய்விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் எட்டாமைக் கினைகளில்போ யேறிக்கொண்டதுகள். அநேக வானர ங்களமேல்குலைகளில் புகுந்துகொண்டதுகள். இந்தச் சேதுக்கட்டத்தைக் கடக்கு உபாயத்தைக்கொடுத்தது. அ ந்த ராகூசர்கள் இந்த அனர்த்தவழியாகவும்மதத்தை டுக்துயர்மல் நிலை உடைத்துவிட்டுப் போய்விட வும், காலமெல்லாபோதலும் அங்கே யுதசத்தினவர் க்கமாய் வந்துநிலைக்கச்சேயெல்லாயுபாயத்தினுலே பிறை மை திருஷ்டிக்கு அப்படிக்குவிலுந்திரி யோட்ட மிருத்தார்கள். சுக்கிரிவனவரரும், அங்கதனும், அ ங்கதனுடனரரும், ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களிடம்போய் நி யமட்டாதவர்களைவதின்பொருட்டுமலைகளைப்பி டித் கடலுக்கைக்குப்போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீராமபிரா ன் முலபலத்தைக் கடாதகிறது வேறு யிரிவது ! இந்த ப்பாட்டை இத்தனைகால் எனகேயிருந்தும்நான்கேட்டி ஹேவுத்தான் ஸ்ரீராமபிரானுடையதிருவடாகளைக ளில் வணக்கி விடாயி ! எல்லாரத்திருவிளையும் சுக்கி வகுளனும் திருத்தவர்களைக் கடை சலனாதனர்களைப் பிலப்பிரதாபத்தையும் அனோகித்துப்பாராமல் கதிர டுக்கிப்போய்விட்டதனகள். அப்படி ஒடுபோ து சேதுவழியாகச் சிலவானரங்கள் ஓட்டம்பிடித்தனக ள். சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போகிறதற்குப் புலிகை மேல் ஏறத்திரிந்தனகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரக் கில் இக்கிப்போனதுகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரத் ரண்டாக இக்கிக்கொண்டுபோய் கடல்சமுத்திரத்தில் மு ழுகிப்போய்விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் எட்டாமைக் கினைகளில்போ யேறிக்கொண்டதுகள். அநேக வானர ங்களமேல்குலைகளில் புகுந்துகொண்டதுகள். இந்தச் சேதுக்கட்டத்தைக் கடக்கு உபாயத்தைக்கொடுத்தது. அ ந்த ராகூசர்கள் இந்த அனர்த்தவழியாகவும்மதத்தை டுக்துயர்மல் நிலை உடைத்துவிட்டுப் போய்விட வும், காலமெல்லாபோதலும் அங்கே யுதசத்தினவர் க்கமாய் வந்துநிலைக்கச்சேயெல்லாயுபாயத்தினுலே பிறை மை திருஷ்டிக்கு அப்படிக்குவிலுந்திரி யோட்ட மிருத்தார்கள். சுக்கிரிவனவரரும், அங்கதனும், அ ங்கதனுடனரரும், ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களிடம்போய் நி யமட்டாதவர்களைவதின்பொருட்டுமலைகளைப்பி டித் கடலுக்கைக்குப்போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீராமபிரா ன் முலபலத்தைக் கடாதகிறது வேறு யிரிவது ! இந்த ப்பாட்டை இத்தனைகால் எனகேயிருந்தும்நான்கேட்டி ஹேவுத்தான் ஸ்ரீராமபிரானுடையதிருவடாகளைக ளில் வணக்கி விடாயி ! எல்லாரத்திருவிளையும் சுக்கி வகுளனும் திருத்தவர்களைக் கடை சலனாதனர்களைப்பி பிலப்பிரதாபத்தையும் அனோகித்துப்பாராமல் கதிர டுக்கிப்போய்விட்டதனகள். அப்படி ஒடுபோ து சேதுவழியாகச் சிலவானரங்கள் ஓட்டம்பிடித்தன கள். சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போகிறதற்குப் புலிகை மேல் ஏறத்திரிந்தனகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரக் கில் இக்கிப்போனதுகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரத் ரண்டாக இக்கிக்கொண்டுபோய் கடல்சமுத்திரத்தில் மு ழுகிப்போய்விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் எட்டாமைக் கினைகளில்போ யேறிக்கொண்டதுகள். அநேக வானர ங்களமேல்குலைகளில் புகுந்துகொண்டதுகள். இந்தச் சேதுக்கட்டத்தைக் கடக்கு உபாயத்தைக்கொடுத்தது. அ ந்த ராகூசர்கள் இந்த அனர்த்தவழியாகவும்மதத்தை டுக்துயர்மல் நிலை உடைத்துவிட்டுப் போய்விட வும், காலமெல்லாபோதலும் அங்கே யுதசத்தினவர் க்கமாய் வந்துநிலைக்கச்சேயெல்லாயுபாயத்தினுலே பிறை மை திருஷ்டிக்கு அப்படிக்குவிலுந்திரி யோட்ட மிருத்தார்கள். சுக்கிரிவனவரரும், அங்கதனும், அ ங்கதனுடனரரும், ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களிடம்போய் நி யமட்டாதவர்களைவதின்பொருட்டுமலைகளைப்பி டித் கடலுக்கைக்குப்போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீராமபிரா ன் முலபலத்தைக் கடாதகிறது வேறு யிரிவது ! இந்த ப்பாட்டை இத்தனைகால் எனகேயிருந்தும்நான்கேட்டி ஹேவுத்தான் ஸ்ரீராமபிரானுடையதிருவடாகளைக ளில் வணக்கி விடாயி ! எல்லாரத்திருவிளையும் சுக்கி வகுளனும் திருத்தவர்களைக் கடை சலனாதனர்களைப்பி

ராவணனுக்கு மூலமாக இருந்த சேனைகளாகும், இதி
கவிர இனி ராகூடசர்களென்கின்ற பெருவாரன ஒரு பூ
ண்டுங்கிடையாது இப்போது இந்த அண்டத்திலுள்ள
ராகூடசர்களெல்லாம் ஒருகாலொழியாமல் தங்கள்பாவங்
கள் பிடரியைப்பிடித்துத்தள்ள மாண்டுபோகும்படியா
னவிதியைப் பின்பற்றினை புதியிலுலே தூண்டப்பட்டி
வருகின்றார்கள் என்றுவிண்ணப்பம்பண்ணினார். அதை
க்கேட்ட பெரியபெருமான் சிரித்துக் கோபங்கொண்டி
இவர்கள படுங்பாட்டை நான்காட்டுகின்றேன் சற்றே
பார் ஓடிப்போன நம்முடைய வானரசேனைகளைப் பயந்
நிற்துவிட்டி அழைத்துக்கொண்டி வாக்கடவாய் என்
று கியங்க அந்ததருணத்தான் வானரங்களை அழைத்துக்
கொண்டி வருகிறதற்கு வேகமாய் ஓடி. வானரச் சேனை
யைக்கிட்டி ஓ! வானரர்களே! நான்சொல்லுகின்றவர
ர்த்தைகளைச் சற்றேனுங்காதுகொடுத்திவிட்டுப் போங்களென
ன்று நலவார்த்தை சொல்லியும் செவிகொடாமல் கு
ங்கொளல்துங்கேட்கமாட்டோம்என்றுசொல்லிக்கொ
ன்டே ஓடினார்கள். படைத்தலைவர்கள் மறித்தும்நின்று மு
ர்கள். அப்படித்திரும்பிச் சமுத்திரத்தின் வடகரையி
லுள்ள ஒருமலையின்மீது கின்றவர்களைப்பார்த்து நீங்க
ளெல்லாத்துக்கு முன்னே விட்டிர்கள் எல்லுகேட்கவே
ண்டாம் ஐயா! உபாத்யாயரிடமே! நீ அந்த ராகூடசப்
பெருஞ்சேனைகள் கூட்டங்கூடிக்கொண்டி வருகிறதைத்
தானறியவில்லையா! நாமெல்லாரும் இறந்துபோனபிறகுள
ன்னகாரியஞ்செய்யப்போகிறோம் உயிருக்காரணும் ஓப்
புமாதிரியிழைக்கலாம் இந்திரஜித்து என்னும் ஒருவன்
செய்த யுத்தத்தில் நாம்பட்டபாட்டை நீ மறந்துபோய்
விட்டாயோ! அந்த இந்திரஜித்துங்கூட இவர்களிலொ
ருவனுக்குச் சமமல்லானே! இவர்களொருவராலுஞ்சா
கமாட்டார்கள். இவர்களித்தனிபேர்களே இன்றிலை
விலிலேயிழித்துக்கொண்டி எப்படித்தடுத்து யுத்தஞ்செ
ய்வார்கள். திரிபுர சம்ஹாரரியான ருத்திரமூர்த்தி முத
லான தேவர்கள் வாங்கினகொடுத்த எல்லாவரையும் ச
கிக்கிறவர்களாயிருந்தாலும் இவர்களோடி எதிர்த்தால்
நாமாட்டாதவர்களாய் ஒளித்துங்கொண்டிருக்கின்றார்க
ளிப்படியிருந்த, இந்த ராமலட்சுமணர்களாலியு மவிதி
களை! ருசம்குலங்கொண்டி இந்த ராகூடசர்களை ஜெயி
க்கப்போகிறார்கள். குத்திகுதர்த்தியும், சக்கரதாரணிய
ஷ்ணுவும், பிரஹஸ்பதியும், இந்திரனும், ஒன்றுசேர்ந்
துகொண்டி ஆயிரகோடி ரூபிபாய்க்கய இவர்களுடன்
ண்டைசெய்து இவர்களி லொருவரையாவது கொல்
வர்களையாதனும், வெற்றியாகும், அப்பா! இந்த எ
ழுபதுவெள்ள வானரச்சேனைகளும், ஒரு ராகூடசன். இ
ன்று எதிர்வதற்குத்தான் போதுமோ! நாங்களென்ன
தேவர்களைக்காட்டிலும் வல்லவர்களோ! அற்பநெஞ்சு
க்னதானே! நீ சென்றுயாலோசித்துப்பார். இந்த லோ
கங்களெல்லாவற்றிலுமிருந்துத்த பிரம்மாவின் ஆயுசுபரி
நாம் நிரமசாகின்றஇவர்களுக்குத்தானே அவர்களுக்குமரை
ந்து போகத்துவெறுகைகளினே அவர்களுக்குமரை
ந்து போகும், அதற்குத்தான் இந்த வானரங்களா போது
மா! இவர்களுக்குத்தலைவனுக இருக்கின்ற ராவணனுக்
குப் பத்துத்தலையும், இருபதுகைகளுமுண்டி அவனெ
நுவனே ஜெயிக்காமலிருக்கின்றோம். அப்படிக்கிருக்க இ
ப்போது வந்தவர்களுக்கு ஆயிரக்கலேகளும், இரண்டா
யிரங்கைகளுமிருக்கின்றன. ஐயா! சமுத்திரமணலே எ
ண்ணிஞ்சுமெண்ணலாம், இவர்களை எண்ணத்தெரிவி
யாதே! கும்பகர்ணனென்கின்றதருணுடைய அம்மை
சமுத்திரமும் சக்கிரலோகமுமளிக்க ஆவன்செய்தகொடு
மைகாரன் நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோமே தேவர்கள்கூ மல
லாமல் அவிவைடையவர்களும் உண்டோ! அவர்களோ ப
யப்படுகிறார்களே! தம்பி! நீ நிழுவிசேஷமாகையாலினி
ங்களும் பயமுமியமென்பதுபோல ஒன்றியாய் எங்களை
க்தேடிக்கொண்டிவந்தாய். ஆஞ்சநேயருடைய வல்ல
மையும், சுக்கிரவருடையபலமும், சாமலக்ஷுமணர்களு
டைய வில்வீரத்தன்மையும், நங்களுரையைக் காண்கி
கொண்டவுடனே அழிவதற்கு முடியாமற்போது. எங்களுக்கென்ன உண்மி
நதற்குக் காட்டில் கவிகளும் கரடிகளுமிருக்கின்றதுகள்
இருக்கின்றதற்கு மலைக்குகைகளிருக்கின்றதுகள். இக்
தலோகத்தை மனிதகளாண்டாலென்ன! ராகூடசர்க
ளாண்டாலென்ன! ஒருவருக்கொருவனிருக்கல்லாலே
புகழையும், ஐஸ்வரியத்தையும், அடையப்போகிறார்கள்
அதுபோல எங்களாண்டவனே! கங்குளிருந்தாலல்ல
வா! எங்கள் பின்னைகளும், பெண்களும், மழைப்பார
கள். நீ எங்களை எக்கேயாவதுபோய்ப் பிழைத்துப்போ
கவென்று சொல்லுவேண்டிய நீ எங்களைச்சாகும்படி
யாக அழைக்கிறாயே! அது தர்மமாவென்று கெஞ்சிகு
ர்கள். அப்புறம் சம்புவக்காரப்பார்த்து ஐயா! பெரி
யோனே! சேதுகாரியான ஸ்ரீயப்பதியே! இந்த ஸ்ரீரா
மரோனென்று முன்னுலெங்களுக்குச் சகிதானமுண்
டாகச் சொல்லவில்லையா! ஆம்பற்புஷ்பத்துக்குப்பகை
வதுன சூரியனிடத்திலு ஒந்தரியாகாணக்கற்ற ஆந்த
யேருக் கொப்பான புத்திமானை நீதானே என்னோ
பேரொருத்தனிகள் தப்பிதஞ்செய்தல் அவர்களுக்குத்
தகுந்த புத்திசொலலித் தேற்றுவிக்கின்றன நல்லவா
அப்படிப்பட்ட நீயே பயந்தவர்களைப்போல வரிவைக்க
பயந்திக்கொண்டாயே! இனி என்னகிர்த்தி! உம்முடை
ய விவேகத்திலுலே பிரயோசனமென்ன! வீரவாங்க
ளாயிருக்கின்றபோக்கள் மரணமடைந்தாலும் நங்கள் வி
ரங்குறைவாக்களோ! காம்பயந்தபோதே பழியையும்
பூன்பிக்கொண்டோம், இனி அம்பினுலே. மணக்கத்தி
லே பிரானனேவிடுவதேயல்லாமல் பிரானனுடனேய
ம் இருகலாகுமா! மிருத்த பயமடைந்து விதித்துக்கு
ச்சமமான கம்மைஅழுதத்திற்கொப்பானவர்களென்ற
திருவளக்கொண்ட ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர்களைக் தனிமை
யாக விடுகிறதைவிடச் சாகிறதேகல்லவா! ஐயா.
சாய்பவரே! தானவர்கள் வானவர்கள் முதலானவ
ாலேகடையமாட்டாதபர்கடலைக்கடந்து அறுதல்
கொத்தவரியானவன் ஸ்ரீராமபாணமொன்றலே மா
ண்டுபோவதை மறந்துபோன காரணமென்ன, அவரு
டையபானத்தினுலே சமுத்திரராஜன்பட்டபாட்டை

ர் பார்க்கவில்லையா! இவர்களெத்தனை ராகூடசர்களாயி
ருந்தபோதிலும், அவர்களிடத்தில்தாமதில்லையல்லவா
ஆகையால் தர்மத்தை அத்தனிப்பாவமும் ஜெயம் பெ
றுமென்று நீர் நிச்சயித்திருக்கின்றீரோ, நீரும் பயித்தி
யக்காரனைப்போல இந்த அவிவேகனானவானரக்கு
ட்டத்தை ஓடவர்துவிட்டீர். உம்முடைய விவேகத்தை
ப்பற்றதுயில்லையே! என்று சொல்லக்கேட்ட சாம்பவர்
சுற்றுமோரம் வெட்கப்பட்டி வருத்தமுற்றுலோசித்து அ
ங்கதருமராஜப்பார்த்து ஐயா! எங்கள் புலராஜ்யாதிப
தியே, இந்த ராகூடசர்களுடனபோது இவர்களைப்பார்
க்கிலாவது, இவர்களுக்கெதிரசெற்கிலாவது, அற்பமிரு
கண்டஞ்சுயிருந்தாலுங்கிலுல்லாத ஞாயர், நிஷ்பல்
லே உண்மையறுத்துகொண்டிருக்கின்ற கூற்றத்துக
ளிங்கர்களைக்கண்டே இவர்களுக்கு முன் விற்குமோ, இ
வர்கள்மேலருதலுசொல்லலாகுமா, தேவர்களும், அ
சுரர்களும், ஒருவரோடொருவரெதிர்த்து முன்னுநின்றி
ல சண்டைசெய்தபோதா, அவர்களிலையார் என்கண்ணு
க்கப்படாம விருக்கார்கள். விசர்மூன்ன இந்த மூன்று
லோகத்திலுள்ள மஹா வல்லவர்களுக்குள்ளும், இவர்
களுக்குச் சமானமான கேலிபர்களாக யாரிருக்கின்
றார்கள். இவர்களோடெம்முடைய பலத்தைப்பரீக்ஷை
ஞ! முன்னிருந்தமாதிரியென்பலனையும், மாயாரைனை
ப்பலத்தையும், பார்த்திருக்கின்றேன். காலநேமி யென்ப
வனைப்பார்த்தேன். நிணமுனிப் பார்த்தேன். மதுவை
ன்பவனும், அவன்தம்பி கைடவனும், சமுத்திரத்தைக்
கின்னபின்னப்படக் கலங்கினதையும் பார்த்தேன். அவ
ர்களுக்கெல்லாம் இவர்களுக்கிருக்கின்ற வலலமை மில
லையே; இவர்கள் மிருத்பலத்தர்கள். அதிக வரம்பெ
ற்றவர்கள். மாயத்தில் வல்லமையுள்ளவர்கள். சமுத்தி
ரமணிலு மதிகப்பெருத்தொகையானவர்கள். இவர்க
ளுடையமனமோ பாவத்தினு மிருந்தகொடியது. அது
தப்பிற்கிடையில் கைதேர்ந்தவர்கள். இப்படியிருக்கால்தி
வர்களைக்கண்டால் வச்சுர் யார்தான் தோலவி யடையாதவ
ர்கள். தேவர்களை இவர்களைக்கண்டி ஓட்டம் பிடித்தார்
களே, எப்படி விருத்தியாகிறும், ஐயா! சண்டையில்
பயந்து மூதுருகோட்டி யோடினதல்லாமலில் அகிய
மாய் ரகமடைவார்கள். சுவர்கள் திரும்பி வருகிறோம்,
ஆனலுமேகம்பொறும் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபி
ரான் சக்கிதியில் எப்படி வெட்கமில்லாமல் முகங்காட்
டிநிற்போம், என்று சாம்பவர்சொல்லக்கேட்ட அங்கத
குமாரன் ஐயா! பலவாலுமே லெகிப்போதுகும், அவ
ர்களைக்கண்டி சமயம்வந்தால் ஓடிப்போகிறதும், மறுப
டியும் எதிர்த்துவந்தவர்களே அடித்துக்கொல்லுகிறதும்
வீரவன்களுக்கெப்போதும் ஏற்றகாரியமே, அதுநீக்க
ட்டும். நீர் மிருத்பபுத்திமானதையால், அடியோன் சொ
லலுகிறதை ஆலோசித்துக்கேட்கவேண்டும், நீ சொல்
லுகிறபடி யப்பட்டவேண்டாம். நாமெல்லாம் ஒருமிக்கக்
கூட்டமாய்ப்போய்ன்றலும், கம்மாலொல் ஆகு செய்
யமுடியாத. சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் ! அவர்க
ளோடெதிர்த்து ஜெயம்பெறுவரோயானுல, நாம்பிழை
க்கின்றோம். இல்லாவிட்டால் அலருடனே காரு மிரக்
குபோகிறதே நமக்குகிதந்தி. நம்முடைய கூட்டமான
சேனையெல்லாம் பேர்க்கனத்தையிடி நின்றிருப்பா
னேன். நம்மாலே காமை ஏன்பறியைச் சம்பாதித்துக்
கொள்ளவேண்டும் நாம் போகலாம் வாருங்களென்று,
அங்கதகுமரனும், சாம்புவர்முதலாயிய வானரசேனை
களும், திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அப்போது பெரியபெருமான் மூலபலம் வருகிறவரை
பார்த்து, இளையபெருமானுக்கு கியமிக்கின்றார். தம்பி
லடசுமண! ராகூடசர்களுடனாகட்டும். அகர்களுடனா
கட்டும். எந்தனைபோல்வந்தபோதிலும் நான் விலலெடுத்
தபோது, எரிகிற அக்கினிமலைபிழந்த பஞ்சைப்போல
காமாவர்க்கமெல்லாமும், கழக்கு இக்கடியாமட்ட
டுகென்பதை நீ அறிந்திருக்கின்றாய் அலலவா! நம்
முடைய வானரசேனைகள் தங்களை ரகஷிப்பவர்க ளொ
ருவருமில்லாமையால், பயந்து ஓடிப்போய்த்தங்கள் உ
ற்றவிடம்சேர்ந்துவிட்டதுகள். ஆனதால் நான்இந்தரா
கூடச சேனைகளையெலலாங்கொன்று நிருமிர பரியம்
மும் ராகூடசர்கள் யாரேனுமுலகுவந்து வானரர்களை வருத்
தப்பித்தவோட்டமல் நீ அவர்களைப்பாதுகாத்துக்கொ
ண்டிரு. இக்கப்பக்கத்திலிக்கச்சேனைகளெல்லாவற்றிலு அ
ந்தகேயிருக்கின்ற அந்த ராவணன் வேறேதற்கும்பயன்
னிக்கொன்றே அக்கப்பக்கமாய் வருவாரானுல வானர
களெல்லாம் கொன்று விடுவான். ஆனதால் நீ அவர்களை
மத்தொழிலில் பிரயோகிலலாமல் கடத்தாமலிருப்பாய்
என்றார். அப்போது சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர் அங்க
தனைக் கடாக்ஷித்து ஐயா அறுமையான உபதேசமுமு
டனாகியும் திருவிளையாடுகிறதோ அதற்காக அப்படி
சொன்னதா. ராவணன் அத்தப்பக்கத்திலிருந்து நிகும்
பலையெனு எதிர்ப்பாலையாகும் கன்றுகளில் லலாவிட்

டால் அவன்செய்கிறயுத்தத்தில் வெற்றியுண்டாகுமா ! அதுமல்லாமல் சேனையும் அழிந்துபோய்விடுமல்லவா ! மிகுந்த அழகுள்ள கலியரையுடைய இந்திரஜித்தென்பவனுடைய யுத்தத்தில் லட்சுமணன் எதிர்த்துநின்றபோது வேறே யாரைக்கொண்டு அவனை வெல்லப்பெற்றான். உன்னுலே அல்லவா ! வீரர்களுக்குள்ளே மஹாவீரனே ! உன்னை ஒருக்காலும் கால்பின்னமாட்டேன். நீயேயிவர்களோடி ஜெயம்பெறக்கடவையென்று நியமிப்பேன். ஆனல் நீ இந்த வானரசேனையைக்கூத்தாடவன்றுடனே அயோத்தியின்கடகத்தையெல்லாம் விட்டுவந்த சக்ரவர்த்தியை ஒத்த இளையனைக்காத்து, வானரபிரபுராஜ சுக்ரீவனைக்காத்து, தேவலோகத்தாரையும், பூலோகத்தாரையும், வேதமார்க்கத்தையும் விருத்திசெய்யக்கடவாய் என்றார். பிறகு வாயுபுத்திரர் மற்றொன்றுஞ் சொல்லாமல் இளையபெருமாளோடு கூடப்போனர். அப்பரம் பெருமான் விபீஷணரும்வணங்கப் பார்த்தது அப்பா ! நீயும் என்சம்பிக்குபின்போய் ஜெஷ்டாளையே சார்ந்தசக்தியும் மாயத்தைத் தெரிந்து, அவைகளைக்கெடுத்து நம்முடையவானரசேனைகளைக்காகாம்போ றேயானல், நமக்குவெகுகெடுதியுண்டாகுமென்றார். அவரும் அப்படியே கல்லது என்றபடிப் பட்டார். சுக்ரீவமஹாராஜரும் தேவரிருடைய புத்தினைப்பற்றியே ஆகட்டும் பார்வியமென்று இளையபெருமாளின்னே போனர். மற்ற வானரவீரர்க லெல்லாரும் அதுவே நல்லகாரியமென்று வானரசேனையைக்காத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். எல்லாரும் எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படி. பொனின்ற ஸ்ரீராமபிரான்தியாளவர் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய கோதண்டத்தைவளைத்து க்கையில்பிடித்து நாணேற்றி மேருமலைக்கொப்பான திருமார்பில் கவசந்தரித்து வேதவாக்கியம்போலக் குறைவிலாத அழகியதூணியையும் தோளில்வைத்துக்கட்டினர். நாறுயோசனைவட்டமாக எல்லாவிடமில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்ற மூலபலசேனையின் முன்னவனிலக்கு ஸ்வரூபியைச் சுற்றிக்கொண்டு பிரயோகித்த ஆயுதங்களொன்றொன்று தாக்குண்டு நெருங்குவதைக்கண்டு தேவர்களுடைய தேகமெல்லாம் நடுங்கிப்போய்விட்டது. சேனைபாகம் எழுகூடபர்வதமெல்லாம் முடிவிட்டது. அப்போது தேவர்கள், ஸ்ரீராமரைநோக்கி வேறு ஸ்ரீயப்பதியே ! அடியேங்களுக்கு சஞ்சலமாகவுள்ளதுவிருக்கின்ற கலசமே, சரமுற்றிரத்துக் கோப்பான ஒருவராலும் அளவிடவொண்ணுதவ்வருபனே ? தர்மத்தினபெருக்கே ! வேகபராக்கிரமத்தினுடைய வல்லமையே ! இத்தச்சேனைகளின்மேல் வெற்றிக்கும் போதுதற்கும் தேவரில்லாமல் வேறெருவராலுமுடியுமோ தேவரிருடைய திருவுளப்படியே செய்து முடித்தருளக் கடவரென்று ஸ்தோத்தரம்பண்ணினார்கள். மகாவிகற்முதலான பாமனரைகே தர்மபரர்க்கத்தை நிறைவேற்றுகின்றவரான பெருமானுடைய தனிமையையும்,சத்துருசேனையின்பெருமையையும், பார்த்துச் சகியாதவர்களாய்க் கண்களில் கண்ணிர்பெருகவெடிக்கத்தக்கதாகத் முழுதுமனம்பதைத்துப் பாவிகளாயிவ் வல்லாருமதைத் துப்போகக்கடவர்கள். ஸ்ரீராமபிரானே ஜெயம்பெறுக்க டவரென்று மங்களாசாசனம்பண்ணினார்கள். மூலபல சேனையானது. ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்பார்த்து – ஐயாக ! தனக்கு உதவியாயிருந்தசேனைதொலைந்தும், தம்பிபோய் ஒருவரும் துணையில்லாமல் தனியாய் நின்றும் நம்முடையபெருஞ்சேனையைக்கண்டு கொஞ்சமும்பயப்படாமல் பரணங்களைப் பொருக்கிக்கொண்டு வீரத்தன்மை குறையாமல் பிரயோகித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனுடைய தேஜஸ்ஸை நாம் எப்படி வர்ணிப்போம் ! இவனுடைய வீரத்தன்மையை நினைக்கையில் இவனுடைய சத்துருக்களாகிய நாங்களே இப்படியிருக்குமாறுலை இவனிடத்தின் வெற்றியைப்பற்றிச் சொல்லவுமவேண்டுமோ ! சூரியனைத்தும் இம்மைக்குமுன்பூட்டியிருக்கின்ற சக்கரங்களுடன் கூடியகேசினை முறித்துவிட்டு ஒட்டம்பிடித்தது கள். திக்கையுடைய யானைகள் தம்மிற்றம்மில்போர்செய்து வீறியிழுத்துவிட்டு ஓடம்பிடித்தது. எட்டுமிக்கதும் கோபாவேசத்தினுல் சுழன்றுகொண்டு வந்து பயப்பட்டோடியதால் திக்கினருகே, காம்பு தனது தூரகம் பிறவுக்குப் பாவிற்றுவானனைகளுடனே மேருமலைக்குச்சமமான தேகத்தையுடையவனைச்சப் தரமுத்திரம்போலவாகவும், வாருங்கள் வாருங்கள் என் றமைக்கின்ற இந்தவணிதனுக்கு இச்சேனைத்தில் ஒரு போர்ப்போல்லே மென்கோம்பிடத்தில்லை என்பது. மயிர்தப்பிப்போகப்போறுன் என்றுசொல்லி அர்ப்பரித்து ஒருநிமிஷத்தை அசேயமாகவே போய்வந்தது போலச் சுற்றுகொண்டமரத்திரத்தில் கல்லுகாட்டு மென்னுமிடமுழுவதையும், மலைமுழுவதையும் ஒன்றுகத் திரட்டச்செய்ததை ஒத்த தீவெறி பொருந்தியவில்லே யென்ற காயகராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி யானவர் குணக்கொடிபண்ணினபோது ராகஷசர்களு டையமனதினுள்ள கோபமெலாம் அடங்கிப்போய்வி ட்டது. சுலலாகலத்தாலேகளுக்கு மத முழுகுந்போ யவிட்டது. நின்றவிரர்கள வாயுஷ்டிக்குபோனர்கள். கு திரைகளெல்லாம் காலோய்ந்துவிட்டதுகள். ராகஷசர் களுடையவல்லமைமகளெல்லாம் தளர்ந்துவிட்டன முல பலசேனைகளே இப்படியிருமுமாறுலை வானரிரின் வெற் றியைப்பற்றிச் சொல்லவுமவேண்டுமோ ! சூரியனைதும் இம்மைக்குமுன்பூட்டியிருக்கின்ற சக்கரங்களுடன் கூடி யதேர்களை முறித்துவிட்டு ஒட்டம்பிடித்தது கள். திக் கையையுடைய யானைகள் தம்மிற்றம்மில்போர்செய்து வீறியிழுத்துவிட்டு ஓடம்பிடித்தது. எட்டுமிக்கதும் கோபாவேசத்தினுல் சுழன்றுகொண்டு வந்து பயப்பட்டோடியதால் திக்கினருகே, காம்பு தனது தூரகம் பிறவுக்குப் பாவிற்றுவானனைகளுடனே மேருமலைக்குச்சமமான தேகத்தையுடையவனைச்சப் தரமுத்திரம்போலவாகவும், வாருங்கள் வாருங்கள் என் றமைக்கின்ற இந்தவணிதனுக்கு இச்சேனைத்தில் ஒரு போர்ப்போல்லே மென்கோம்பிடத்தில்லை என்பது. மயிர்தப்பிப்போகப்போறுன் என்றுசொல்லி அர்ப்ப ரித்து ஒருநிமிஷத்தை அசேயமாகவே போய்வந்தது போலச் சுற்றுகொண்டமரத்திரத்தில் கல்லுகாட்டு மென்னுமிடமுழுவதையும், மலைமுழுவதையும் ஒன்றுகத் திரட்டச்செய்ததை ஒத்த தீவெறி பொருந்தியவில்லே யென்ற காயகராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி யானவர் குணக்கொடிபண்ணினபோது ராகஷசர்களு டையமனதினுள்ள கோபமெலாம் அடங்கிப்போய்வி ட்டது. கலலாகலத்தாலேகளுக்கு மத முழுகுந்போ யவிட்டது. வ

பாணத்தால் எரியுண்ட ராக்ஷசர்களுடையகிலைகள் மே லேயெழும்பின இருளே தங்களைக்காயப்படுத்துமென்று தேவர்கள் அகுபயிலுமாக ஓடி ஒளிப்பிப் போனார்கள். சூழ்ந்துவிழுகின்ற ராக்ஷசத்தலைகள் சிலவருகும்போ லே மேலேபமிமென்று பூமியில் சஞ்சரிக்கின்றவர்களெல் லாம் வருத்தப்பட்டார்கள். லோகங்களெயெல்லாம் அ ழித்து விடுகாள யுகாந்தகால வருஷத்துக்கொப்பா னதும், இம்மாத்துக்குச் சமமானதுமான ராகபாணங் கள் கண்களேவிழித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் மெறித் துக்கொண்டிருந்த பாவிகளாகிய ராக்ஷசர்களுடையதே கமெல்லாம் கருக்கொண்ட மேகங்கள் விழுகிறதுபோ லவும், ஆகாசத்தில் போகின்ற விமானங்கள் விழுகிறது போலவும், பூமியின்மீது விழுந்தகுகள். இப்படியான போது மூலபல ராக்ஷசர்களில் சிலர் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஆயுதங்களோடிட்டார்கள். சிலர் எரிக்கும்ப டியான பாணங்களே வில்லிற்பூட்டி எய்தார்கள். சிலர் ஆயுதங்களைச்சுழற்றி எறிந்தார்கள். சிலர் சூலுதங்களை லேங்கிக் குத்தினார்கள். சிலர் மலைகளைக்கைகளில்பேர் த்தெடுத்துச்கொண்டு சூழ்ந்துகின்ற வீரி யெறிந்தார்க ள். சிலர் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளுடியே மெ ன்று கோபித்துக்கொண்டு தெருவிலெவந்தார்கள். சிலர் ஆயுதங்களொன்றுமில்லாமல் கம்மா வரையினல்மரத்தி ம்மலைதார்கள். சிலர் அட்டாரங்கள். சிலர் கெருங்கிவ ந்தார்கள். சிலர் அங்குமிங்குமாகத்திரிந்தார்கள். அகே கம்பேர் சூர்ப்பரித்தார்கள். அகேகம்பேர் யுத்தஞ் செய் தார்கள். அகேகம்பேர் ஆயுதங்களைப்பிடிப்பிடியாய் வா ரிவாரி எறிந்தார்கள். அகேகம்பேர் சூலாயுதங்களே யெ றிந்தார்கள். அகேகம்பேர் ராமபாணங்களுக்குப்பயந்து ஓலித்துக்கொண்டார்கள். அகேகம்பேர்கண்களில்கெரு ப்புப்பொறி பறக்கப்பார்த்தார்கள். அகேகம்பேர் ஸ்ரீரா மர்மேலேறிறதற்கு ஓடினேப்பேர்த்தார்கள். இப்படி யாகச் சூரியனே மேகங்களுற்றும் மறைந்து கொண்ட தேபோல ஸ்ரீராமனை அகேகராக்ஷசர்கள்சுற்றுத்கொண் டிருக்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பிரயோகம்பண்ணினார் கள். அப்படி அவர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களும், எய்த ஆ யுதங்களும், எரிகிறதற்கும், எய்கிறதற்கும், கையி லெ டுத்த ஆயுதங்களும், பிடித்த ஆயுதங்களும், எல்லாம்ஸ்ரீ ராமபாணம்பட்டு எரிந்து துண்டுதுண்டாய் விழுந்தது கள். ஸ்ரீராமனைவந்து சூழ்ந்துவளைந்த தேரும், குதிரை யும், சில்லுச்சில்லுத் துண்டாய் கெரிந்துபோனதுகள். வளர்ந்தமயிர்களுடனேகூடின ராக்ஷசர்களுடைய தலை கள் பலபலவென்று உருண்டனதுகள். ராத்திரி விடிந்து சூரியனுதயமானதுபோலச் சுழ்ந்திருந்த ராக்ஷசர்களை படியலே பருந்துதிருந்தோர்களேயுடைய ஸ்ரீராம பிரா னும் வேறபக்கத்தில் நிற்பிஞர். இப்படிமழுவிக்தெ ழிலாளர்கள் காமரைப்பழங்களுடனே செல்லசேர்த் து அழக்கும்படியான செழிப்பையுடைய திருவயோ த்திக்குத் தலைவரான ஸ்ரீராமருடையபாணங்கள். பெரி யோர்களுடைய சொல்லுக்கு அடங்காத துஷ்டர்களா ன வலிய ராக்ஷசர்கள் தரித்திருக்கின்ற கவசங்களைத்து

ணுகள. மாண்ட ராக்ஷசர்களுடைய ரத்தமான து குருதியெனப்பெயரிலழுகுகின்ற தமது திருமேனியி லெதெறித்து, வழிகைத்தில் லோகங்களெல்லாம் சு டுகளித்துண்ணும்படியான பிரளயகால சூரியனைப் போலப் பெருமள் பிரகாசித்தார். பின்னும்சத்துருக் ளுடைய தேஹத்திலிருந்து ஒழுகின ரத்தத்தில் குளித் தெழுந்தவரைப்போலவுமிருந்தார். இத்தப் பிரகாரமாக கெருப்புக்குச் சமானமாகவும், இருட்குச் சமானமாகவு ம், இருந்த ராமபாணங்கள் அழுந்தப்படியிலுலோகங் களிலுள்ள வெகுமாயமுள்ளவர்களான ராக்ஷசர்கள் மா ண்டின்றனதைப்பார்த்திருந்தும், மின்னேயிருந்தமற்ற ராக்ஷசர்கள் தங்கள்வலிலமை குறையாதவர்களாய்த் தங்களெதிரத்திலுள்ளே பிருக்கின்ற பிரளயக்கைப் சொ த்தைவிட எத்தனிதருவர்களாய் ஸ்ரீராமருத்திரையை ந் தன்ன மொய்த்துக் கொண்டதுபோல மொய்த்தார்கள். ஸ்ரீராமபிரானும் அந்த ராக்ஷசர்களெல்லாரையும் நிறைந்துவிட்டார். இனி கமையாகுப்பதற்கு அவ கிந்த ராக்ஷச சம்ஹாரத்தைச்செய்கிற செய்கையை விட்டு விட்டார்போலே யிருக்கின்றதென்று சுகதேவிக்தார்கள் அப்போது ஸ்ரீராமருத்திரையானவர் சண்டமாருதாஸ்த் திரத்தை முறித்து அடிபட்டுப் பூமியில் விழுந்த மலைகளை போலவும், மரங்களைப்போலவும், துண்டச்செய்கையை புடைய ராக்ஷசர்கள் துண்டுதுண்டாய் அகந்துவிழும் படி அதிவேகமாய்ச் சரிகருத்திவந்து பாணங்களைப் பிர யோகித்து, ஆகாசத்தை அனந்த திசிசிக்கிரம முர்த்தி னையைபோல மதத்தயானைகளும், பெரியதேர்களும் வே கமுள்ளகுதிரைகளும், யானைகளும், வல்லமை பொருந் கியபிஷங்களும், அதிகோபிஷ்டர்களான ராக்ஷசளி ர்களும், ஆகாசமும் மறைந்துபோகும்படி மடிந்து ம லேயேயாகதுபிக்துவிடச்செய்தார். பின்பு ராக்ஷசசயனியான ஸ்ரீராமருத்திரையானவர் தாவி வடக் கருளினார். ஆகாசத்தை அளாவியகோடிகளையுடையவர் களை ஸ்ரீராமபாணம்பாய்ந்து மாண்டி சத்தப் பிரயாச த்தில் பாய்மரத்தோடுகூடிய கப்பலழுழ்குவதுபோல முழுகினதுகள். ஸ்ரீராமச் சக்கிரருடைய அம்புகளால் அறுபட்டு மேலெழும்பிவிழுகின்ற ராக்ஷசர்களுடைய மலைபோன்றதலைகள், யுத்தப்பெண்ணைவசியலட்சுமித ன்னுடையசெய்கையால் அம்மாலைகளாயாகிறதுபோ லிருந்தனதுகள். வாரிட்டடுத்திய வீரகண்டாமலிகளித்த ராக்ஷசர்களுடைய லக்ஷரதக்கண்டன் ஸ்ரீராம பாணங்க ளால் துணிபட்டு யானையின் வயிறுகளில்லவிழுவது, ஆ காசத்திலுள்ளமேகங்களுக்குள் மூன்றும்மினைத சஞ்சர ர்கள் மறைவதுபோலிருந்தனதுகள். ராக்ஷசர்களுடையவ க்கிரதக்கங்களும், மதயானைகளினுடைய வெண்மையா யிதக்தங்களும், ரண்டகளத்தில் கும்பல் கும்பலாகக்கு ழித்துவிடந்து வெருகாலமாக உயிர்துவந்த மூன்றுபே ரைசசுக்கிரர்கள் பூமியிலுழிந்துவிடுவினைகளைப் போலவும் தென்பினதுகள். அளவில்லாத ராக்ஷசர்க ளிறந்து அவர்களுடைய ரத்தவெள்ளச்சமுத்திரம் பூமி யெல்லாம் நிறைந்து பரிவனபழியிலே சப்த தீவுகளி

திருந்துவந்த ராக்ஷசர்க ளெல்லாம் பூமியில் நிற்கமாட்டாமல் உயர்ந்தமலைகளின்மே லேறிக் கொண்டார்கள். ராக்ஷசர்களுடைய தேகத்திலுள்ள பிராணன்க ளெல்லாம் வீரசுவர்க்கத்தில் நிறைத்து விட்டதுகள். சமுத்திரமெல்லாம் அவர்க ளுடைய ரக்தங்களினாலும் ரணக்கழுமுவதும் அவர்களுடைய ணெய்களினாலும் நிறைக்குதுகள். தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராம மூர்த்தியினுடைய வில்வித்தையைக் கண்ணாரக்கண்டார்கள். யுத்தஞ்செய்த ராக்ஷசவீரர்களுடைய ஆயுதங்கள் சிந்திப் பெரியரக்தப்பிரவாகத்துடனே கலக்துகடலில்போய்ச்சேர்ந்தபடியினாலே அக்கடலிலுள்ள அநேகமீன்கள் அந்த ஆயுதங்களினாலே அறுபட்டதுகள். அப்போது ராவணனுக்கு உதவிசெய்பவனுடைய வன்னியென்கிற மூலபலராக்ஷசசேனாதிபதி மூலபலசேனையைப்பார்த்து ஒருமனிதன் நம்முடையசேனைகளைக் கொன்றுகொண்டிருக்கிறான், மஹாபோல ஆகாரமுள்ள ராமலெல்லாம் அவனை வெற்றிகொள்ளமாட்டாமல் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்கலாமா ! அந்தமனிதனுடைய அம்புகள் நம்மிடமடுகிறதற்கு முன்பாக நாமெல்லாம்கூட்டமாகக்கூடி அவன்மேல் விழுந்தாலும் அவன்மாண்டுபோவான் எல்லாவா ! காலிறங்கிப் பெய்கின்றமேகத்துக்குச்சமானமாகிய ராக்ஷசர்களே நீங்கள் எல்லாம் பிரமமெனிர்ஸ்த்ரமாயுங்களிப்போனீர்களா ! நம்முடைய ஆயிரம் வெள்ளத்து சேனையும், அடிபட்டு மாண்டுபோனபிறகு லக்ஷணம் யாரானதிருக்கின்றது. ஆகையால் நீங்க ளெல்லாம்ஒருபிக்க அந்தமனிதனைப் பாயுங்களென்று சொன்னன். அதைக்கேட்டவுடனே எல்லாம் ராட்சசசேனைகளும், அதிக கோபங்கொண்டெழுந்து ஸ்ரீராமனைச்சுற்றி வளைத்து ஒருமலையின்மீது சப்தமேகங்களும் பெரு வருஷமும்வருஷித்ததுபோல ஆயுதப்பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அப்படி அவர்கள் தம்மீது பிரயோகித்த ஆயுதங்களெல்லாம் ஸ்ரீராமபிரான் தண்டி துண்டாய்த் தறித்து வீட்டுத் தேரும், யானையும், குதிரையுமாண்டு பூமியில்விழும்படிக்கொன்று, அவர்கள் சேனைகளெல்லாம் சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறிப்போகும்படி அம்பிரவருஷங்களைப் பொழிந்தார்.

அப்படி ஸ்ரீராமமூர்த்திபிரயோகித்த சகஸ்ரம முகாஸ்திரங்களினால் எங்கும் ரக்தப்பிரவாகம் நிறைந்துவிட்டபடியினாலே கொளுவிவரப்பிரசாரங்கள் நீபத்தைப்போல அக்னிகிளர்க்கங்கொண்டு கூத்தாடினதுகள். கொழுப்பேறின்மூட்டின ரக்தப்பிரவாகத்திலுள்ளதினைத்தாங்கும் பெருங்கடலாகிய சேஷத்துவஸ்திரத்தை யுடையவளாகும் ரக்தமாகியசந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டவளுமாகிப் பூமிதேவியாகாத்தான் ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், சேனைக்கு நிமாகத் அலங்கரித்தவளாபோலத் தோன்றினார். லவணசமுத்திரம், தேன்சமுத்திரம், மதுரசமுத்திரம், நெய்ச்சமுத்திரம், பாற்சமுத்திரம், கருப்பஞ்சாற்றுச் சமுத்திரம், சுத்தோதகசமுத்திரம், என்னுசொல்லப்பட்டசப்தசமுத்திரங்களும், பலனக்டல்போலசக்தியுள்ளனைத்து ஸ்ரீராமர் திருக்கரத்திலுள்ள ஒருவில்லி லேயே சற்றுநேரத்திற்குள்ளாக முன்கொண்ட பழைய பேர்களறிவிட்டதுகள். ஒருதொடைக்குக் கோடி அம்புகள்பிரயோகித்துக்கொண்டு கோதண்டமானது மூன்று மிலைச்சந்திரனேப்போலவந்தபடியேயிருந்தது. ராட்சசர்கள் என்றைக்கு முடிந்து விடினார்களோ என்னும்படியாக அளவற்றவராகளா யிருந்தார்கள். ராட்சசர்களில் சிலர் ஸ்ரீராமர்மேல் அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார்கள், சிலர் ஆகாயாரித்தார்கள் சிலர் ஆயுதங்களேவினார்கள். சிலர் ஸ்ரீராமர்பிரயோகித்தபாணங்களைக்கண்டு தங்கள் வல்லமையுடனேனதிரே வந்து தடுத்தார்கள். சிலர் தடுக்கமாட்டாமல் கையைத் தூதோனர்கள், சிலர் ஓட்டம்பிடித்தார்கள். சிலர் கூய்ங் துவீழுந்தார்கள். ழுந்திதயானையப்போலக்கோபாவேசொண்டுவந்தார்கள். சிலர் அண்டம்வெடிக்கும்படி கூவினார்கள். சிலர் அதிகமாய்ச்சிரிவந்தார்கள். சிலர் அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணினார்கள்.

இப்படிப் பலபல செய்கைகளோச செய்துகொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராமர்பிரயோகித்த பாணத்தினிலே துண்டிதுண்டாய் ரணக்களத்தில்விழுந்தார்கள். ஸ்ரீராமர் தமதுகோதண்டத்தில் தூபிரம்பாணங்களைத்தொடுத்துப்பிரயோகிப்பாரேயானால் அந்தப்பாணங்கள் பாய்ந்து மாளுகின்ற ராட்சதர்கள் ஆயிரம்பேர்களையல்ல பதினாயிரம்பேர்களா யிருந்தார்கள், அந்தப்பாணமேக தலைக்கண்ணினாலும், மனத்தினாலும், நிச்சயிக்க முடியாது, ராட்சசர்கள் பிரயோகிக்கும்படி எடுக்கின்ற கூர்மையானவேலாயுதம், சூலாயுதம், எல்லாம் துண்டுதுண்டாய்முறிந்தே அல்லாமல் அவர்களுக்கொரு கன்மையுமுண்டாகவில்லை. ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பாணங்களினாலே முன்னமையும், அதற்குக்கீழையும் திருகை பரிசேதங்களும், மகாபோரணிவகுத்து ணியமுமதனை யாதபடிசெய்தார். அந்த ஆணியை ராட்சசர்கள் பேதித்துக்கொண்டுவர யத்தனித்தபோது அவர்கள் உயிரை அந்தப்பாண அணிகளே உண்டு விட்டதுகள். மேலும் அந்தப்பாணங்கள் அப்படியே அந்தந்தத்திசையையடி ருளி அப்புறமும் இராக்கதர்கள் இருப்பார்களாலல் அவர்களையும் உருவிப்போகும். எவ்வாயினாலிந்துவரு கின்ற ராட்சசர்களெல்லாம் மடிந்துபோகிறார்களேயல்லாமல் அவர்களுக்குவெற்றியென்பது எவ்விதத்தா லுண்டாகுமோ தெரியாது. ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடையபாணங்கள் வழித்தெய்க்குச் சமமாகியிருந்தது. மூலபலராட்சசசேனைகளெல்லாவற்றியுலர்ந்தபெருங்காட்டுக்குச் சமமாகவும், யானைகளெல்லாம் கெருப்புப்பட்டதேவின் மலைக்குச்சமமாகவுமிருந்தது. ஸ்ரீராமருடையபாணங்கள் விடியெறிந்த வலைக்குச்சமமாயிருந்தது. ராட்சசசேனைகள் அந்தபாணங்களினாலேமாண்டு சமுத்திரத்திலைவாழ்கின்ற மின்களுக்குச் சமமாக திருந்தனகள். சக்கரவர்த்திதிருமகளார் யுகாந்தகால சண்டமாருத்துக்கொப்பாயிருந்தார். மூலபலராட்சசசேனைகள் அந்தசண்டமாருதத்தால் புழுதியாயுதிர்ந்துபோகின்றமலைகளுக்கொப்பானதுகள். ஸ்ரீராமருடைய சப்தலோக

கத்தையும் அந்தலோகங்களிலிருக்கின்ற ஜீவகோடிகளையும் அழிக்கின்ற பிரளயகால சமுத்திரத்துக்கொப்பாயிருந்தார். மூலபல ராக்ஷசர்கள் அந்தக்கடலில் மூழ்கிப்போகிற ஜீவப்பிராணிகளைப்போலாயினர்கள். ஸ்ரீராமச்சந்திரர் மூலகாரணமாய் கடலாய் அந்தியகாலம் எல்லாப்பொருளையும் சமூலமும் அடங்கிப்போகின்ற யுகாந்தகாலத்திற் கொப்பாயிருந்தார். ராக்ஷசர்கள் அந்தயுகாந்தத்தில் ஆகாசமில்லாமலழிந்துபோகின்ற சராசரங்களுக்குக் கொப்பாயிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமர் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிசம்ஹாரகாலத்திலுண்டாகின்ற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைப்போலவிருந்தார். ராக்ஷசர்களெல்லாம் அந்தயிரக்கடலில் அகப்பட்டு மாண்டுபோன மீன்களுக்குச்சமமாகயிருந்தார்கள். ராக்ஷசர்களின் வஞ்சகச்செய்கையைச் செய்துவிசாலமான பூலோகத்திலுள்ள கன்மைகளெல்லாம் பறித்தண்டி சத்தியங்கெட்டுப் பாவஞ்சித்தலையுடைய துஷ்டசாதியர்களாயிருந்தபடியால் அவர்களை அழிக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர் தம்மம்பாலகோப்பாயிருந்தார். ஸ்ரீராமர் சேதப்பரமான ஸ்ரீராமர் தர்ப்பொய்களைத்தான் சமனமாயிருந்தார். ராக்ஷசர்கள்தன்னரிசில்லாதபழுத காலத்தில்அந்த கந்த மீனாயுண்டு மாண்டுபோன கதிர்களேப்போலாயினர்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாக தாமவென்னும் மூலபல ராக்ஷசசேனாமுகண்டி அவர்களுடைய சக்கப்பிரவாகமானது சமுத்திரத்தையும், ஸ்வர்காவீபத்தையும், பன்னமேடு தெரியாதபடி மூடிக்கொண்டமாதிரத்தில் அந்தலக்கைக்குள்ளிருந்த ராட்சசவஸ்திரிகளெல்லாம் வைகையதிருக்கு வடதிசைமுதலாயும் தென்பாகவர்களாகிக் கலக்கமுற்று காலதனர்க்கு அஞ்சிக்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்தார்கள். இப்படி மூலபலசேனாமுழுவதும் மாண்டுபோனவுடனே நூறுயிரகோடி ராக்ஷசப்படைத்தலைவர்களாலபக்கங்களிலும் பரிவிருந்தவர்க ளெல்லாம் கொருங்கு மாண்டு அதிர்ந்தகுலை பெரியமலைபோல ராக்ஷசப்பிணங்கள் ஆகாசத்தை மூட்டியிருக்கவும், சக்கப்பிரவாகமானது பிராணாவலக்கடலேப்போல எட்டித்திரியும், கிருஷ்ணபக்ஷகங்கண்டு ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத கோபங்கொண்டு தனன் தன்கள் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தேர்களையும் மத்தகயானைகளையும் யானைகளையும், சிற்றாள்களையும், குதிரைகளையும், கூடத்திற்கொண்டு அழிவுசெய்யப்பட்டபோகத்தையும், இழுவைகளும், தும்ப ஆயுதங்களையும், அம்புகளையும், என்கிற வேறுபலபடி ஸ்ரீராமர்மீது பிரயோகித்துக்கொண்டேவந்தார்கள். அப்போது பெரிய பெருமான் வருகின்ற ராக்ஷசர்களேநோக்கி அடா ! ராக்ஷசகுலவேளாருங்கோள் வாருங்கோள் வந்துவங்களுடைய பிராணன்களேயெல்லாரையும் இக்கண் பேற்றிருக்கின்ற வரங்களெல்லாவற்றையும், என்னம்புகளினாலாக்கொடுத்துவிடுங்களென்ன திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே அந்த ராக்ஷச சேனாதிபதிகளெல்லாருக்கிடையுதுக்கடியேயெல்லாக்கதிகளை அவர்களைத் தனித்தனியே தடித்தார்.

அப்போது ராக்ஷசசேனாபதிகள் ஸ்ரீராமர் பிரயோகித்த பாணங்களேயேலாரும் விலக்கி நேருங்கி ஸ்ரீராம மூர்த்தியை மறைத்து மேகத்திலும் அதிகமாக அம்புகளேப்பொழிந்து திக்குகளெலாம் மூடி மிருந்த கருவத்துடனே நெருங்கிவந்தார்கள். அதைக்கண்டு தேவர்கள் இந்திரஜித்ராகிய நிசாசரம்பவமூர்த்தியை வணங்கி ஸ்வாமி ! இந்த ராக்ஷசசேனாபதிகள் ஒவ்வொருவர் ராவணனுக்கு மூன்றத்தனை வல்லமையுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு எவி இவ்வளவென்று ஒருகணக்கில்லை. லோகத்தையெல்லாம் ஒன்முய்கலந்துக்கொண்டு ஆகட்டுகின்றார்கள். ஸ்ரீராமர்ஒன்றியாயிருக்கின்றார் ! ஐயோ ! எங்கள் வெற்றியையெல்லாங் கைகொண்டவர்களாய் வந்தார்களே. இனி எப்படி முடியுமோ ; எங்களுக்குத்தைரியமுண்டாகலவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து ஐயா ! ஸ்ரீராமர் பிரயோகித்த பாணங்களிற்பட்டவருயிரதற்குளாக அனுகனேயெல்லாம் விலக்கி, இக்கப்பரிவ நேருலோகமும் மறைபடும்படி அம்பிரக்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு பெரியமேகங்களேப்போல ஸ்ரீராமனை வளைத்துக்கொண்டார்கள். மேலும் அவரைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறவர்களேப்போல வந்து வளைவதுபிடி அவர்களே விலகிப்போதற்போகலாம் அப்படிக்கில்லாமல அவர்களெதிர்த்து கிப்பார்களாகவும் அவர்களே ஜெயிக்கும்படியான வலலமையை அந்த ஸ்ரீயப்பதியான மகாவிஷ்ணுவுக்காகட்டும், உமக்காகட்டும், தடுக்கமுடியுமா ! முடியாதே யென்று பயந்து விழுந்தார்கள். அப்படி விழுந்த தேவர்களேப்பார்த்து ருத்ரமூர்த்தியானவர் நீங்களினிப் பயப்பட வேண்டாம், அந்த ராக்ஷசர்களெல்லாரினுடையதேகங்களையுமழித்து ருப்பலாக்குவித்துவிட்டார். மகாமகிமைக்கள் பொருந்திய சமுத்திரத்தைப்போல ஸ்ரீராமமூர்த்தியைவிட

க்துகொண்ட ராகூசர்களுடைய மனைகளுக்கெரும்பான தேசமானது நிதரிப் பூமியிலுருள அவர்களுயிர்கள் மீ தகவர்க்கந்தையடைய அதனிலே தேவர்களுடைய புர் தனகரமானது இடங்கருங்கிப் போய்விட்டது. மற்ற ராகூசர்களெல்லாம் வருத்தப்பட்டார்கள். குதிரைக ளெல்லாம் கலியுகத்துவிழுந்தனகள். குதிலைப்பாகர்க ருடைய தலைகள் அறுப்பட்டு ரணக்களப் புழுதியில் உ ருண்டுகிடந்தனகள். அவர்களுயிர்கள் வீர சுவர்க்கத்தி லுள்ள அப்சரசுக்களை ஆலிங்கனம்பண்ணிச் சந்தோஷி ந்தனகள். மலைகளும் அலைமறிந்து விழுகின்ற கடலும், காடுகளும், நிலமும், தேவலோகமும், எல்லாம் ராகூச சர்களுடைய உயிர்களும், அவர்களுடைய தலைகளும், தேகங்களும், அந்தத் தேகத்திலிருந்து ஒழுகிவருகின்ற ரக்தப்பிரவாகமுமாய் நிறைந்துவிட்டபடியினுலே ஒரு இடங்காவது வெறுமையாயிருக்கவில்லே, இப்படி யுத்தம் கடக்கும்போது ஸ்ரீராமனை எதிர்த்துவந்த ராகூச வீர ர்களெல்லாம் மாண்டுபோனவுடனே அவர்களைச் சூழ் ந்துவந்த சேனைகளெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்தனகள். அப் போது தேவர்கள் ஸ்ரீராமபிரான்மீது புஷ்பமாரியைப் பெய்தார்கள். அதனுலே மேகவருஷமானது பெய்வதற் கிடமில்லாமல் அந்தரத்திலேயே நின்றுவிட்டது. ஓ டிப்போகின்ற சேனைகளை அழிவில்லாத ராகூசர்க ளிடையிலே ஓடவொட்டாமல்தடுத்துக் கண்களில் அக்கி னிபொழியும்படியாகப் பார்த்துக் திரும்புங்கள் திரும்பு ங்கள் என்று சொல்லி அதட்டிக்கொண்டு யானைகளையு ம், சிங்கங்களையும், குதிரைகளையும், ஸ்ரீராகவபிரான் மீது செலுத்திக்கொண்டு லோகங்களெல்லாஞ் செலிடு படும்படியாகவும், மேகங்களெல்லாம் கதிக்து உதிர்த்து போகவும், அஷ்டகுலாசலங்களும் அலேகுலேக்துபோக வும் தேவர்களுடைய கலைகள் கடிக்கல்கொள்ளவும், அ வர்கள் பிரயோகிக்கின்ற ஆயுதங்கள் இடிகளேயும், மின் னல்களேயும், கிகர்த்துப்பிரகாசித்து மிருந்த ஒளியைவி னேத்தனகள். அதைக்கண்டு சுக்தரபாகுவான ஸ்ரீராமர் சக்தோஷம் சக்தோஷம் என்று வெகுகாலமாகப்பழகி ன அதிகளை எதிர்கொள்ளுகிற்கைப்போல அவர்களே எதிர்த்துப்போய் அக்கினிமுகாஸ்திரங்களை தேவர்கள் புஷ்பமாரிபொழியும்படி மேகம்பொழிவதுபோலப்பொ ழிந்தார். சூரியனுக்கொப்பாகக்கட்டியகொடிகள் அலை க விடிகளைப்போலப் படபடவென்றசைந்திட, எண்ணி றந்த மேருமலைகள் ஸ்ரீராமரூர்த்தியுட்னே யுத்தத்தக் கு வருவதுபோல ரதங்கள் அதிவேகத்துடன் அதிர்க் து கொண்டுவந்தனகள். அந்த ரதங்கள் ஸ்ரீராமபாணம் பட்டு பருந்துகளும், கழுகுகளும்வக்து படியும்படியாக க்துபட்டுப்போனதனல், கான்முகத்திலுருள்ள கட லைகளெல்லாம் சுழலவும், உயர்ந்த மலைகளெல்லாம் சு ழலவும், சூரியசந்திரர்கள் கதிமாறிவிடவும், குலாலசக்கர ம்போல லோகமெல்லாம் சுழலவும், ஸ்ரீராமர் நூறென் று சரிகைகளத்திவர்தார். பிரஹ்மேருத்திரேந்திராதி களும், தேவர்களும், கோரிஷிகளும், சுற்றிச்சுற்றி கர்த்த னம்பண்ணினர்கள். எழுகூட்டங்களும், சமதமும் ஸ்ரீரா மர் திருக்கை யிலும், தர்மதேவதையும், ஆனந்தக் கூத்தாடினதாகள் ஸ்ரீராமர்செய்கின்ற யுத்தத்தின் வி சேஷத்தைத் தேவர்களாவது திரிலோகத்திலுள்ளவர்க ளாவது யாதொரு முன்னே அறிக்கவர்கள் ஒருவருமில் லே. பிரஹ்மமருத்திரேந்திராதிகளும் நினைத்திருந்தா லே புருஷன் விஷ்ணுவினுடைய அவதாரமென்பதை வேறுபுருஷன் விஷ்ணுவென்பதைத் தர்மஸ்வரூபமே! காயாம்புலவண்ணரே! என்று சகஸ்ரநாமங்களைக்கொ ண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணினர். ஸ்ரீராமர் பிரேயோத்த ருபாணத்துக்கு சப்தசாகரத்துக்குச் சமமான ராகூ சர்களுடையரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாம்மாண்டுபோ னதனல. அந்தப்பாண வேகத்தைக்கண்டு தேவர்களெ ப்படி கைகளைவிதிர்த்து கடுங்கினர்களோ! அப்படியே அசுரர்கள் ஓடமாட்டாமல் கதிமாறிப்போனர்கள். ஸ்ரீ ராகவர் ஏவுகின்ற ஒரு பாணமானது ரத கஜ துரக பதாதிசேனையெல்லாம் ஊடுருவிக்கொண்டுபோகின்றதை ப்பார்த்தால் அந்தச்சேனைகளின்தொகை இத்தனை யென்று கணக்கிடுவதைப்போலிருக்கது. மாண்டுபோன ராகூசர்களெல்லாம்போக மீதியானவர்கள் நினைத் தப் பித்துக்கொண்டுபோய் விடுவார்களென்று அவர்களைப் போகவிடாதபடி ஸ்ரீராமர் பாணங்களைகொண்டு மதி ல்களன்கட்டி வழியையடைத்துவிட்டார். மாலி யெற்பவனையு ம், மாலியவானையும், மலேபோலுயர்ந்த கைகளையும், ம துவையடு மொத்தவர்களான கவசங்களையணிந்த தேகத் தையுடைய ராகூசர்கள் பாணமில்லாக் கடக்க மாட்டா மல் நின்று திகைத்தார்கள். மாண்டுபோனவர்கள் போ க மற்ற ராகூசர்களெல்லாம்சப்தசாகரங்களும், பொங் கியெழுகின்ற ஊழிக்காலத்திலே, வடவாமுகாக்கினி சுட் டுக்கொண்டிடவும், எல்லாமெல்லத்தினும் நிற்கின்ற ச ல ஜீவன்களைப்போல ஒரு மூலையி லொதுங்கி நின்றன. இப்படிராகூசர்களெல்லாரும், அமைசர்களையும், யானைகளையும், யுத்தாயுதங் களும், தம்முடைய பலத்தை அடக்கவாட்டார்கள். இந்த ஒருமனிதனே தம்முடையபராக்கிரமங்களையும் அழித்து விட் வான். தம்முடைய வல்லமைகளையும் அழித்துவிட்டானென் தம்முடைய ஆயுசையும் கர்மமாக்கிவிட்டான். சமுத்திர த்திலே சூழ்ந்திட்ட இந்தப்பூமியைப்புரட்டிப்போட்டாலு விட வல்லவர்களான ஆயிரம்வெள்ளம் ராகூசசேனைக ளையும், ஒரு வில்லினுலே ஒருகூணம் பொழுதுக்குள் எரசை வீழ்ந்து கொன்றுவிட்டானே! இவனைவிடுத்தே வர்களுடைய ஆயுதங்கள் கம்மிருவிட்டால் கடிமேற் ஓய்க்துவிழுந்துவிடும், அப்படி ஓய்க்துபோகாதனைகள் கும்பிடத்திற்கு வந்து யலத்தாற்றி வீலகிப்போய்விடுவே, இந்தமனிதனுடைய ஒருபாணத்தினுல்கும்பகர்ணசேனை டபடைகளும் மாண்டேபோனதுதானே! இந்த ராகூச சப்தசேனைகளைப்பட்ட பிறகியாவர்கப்போய்விட்டது ஸ்ரீ தாமார்க்கத்திலே லோகங்களெல்லாம்விருங்குத்த பி ரஹ்மமதேவன் வந்திருக்கிறவரையில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய துன ருத்திரமூர்த்தி வந்திருக்கின்றபடியாலே முடிவு வந்திருக்கின்றதர். இவனைவ தேவர்களால் முடியாது ஆ ஸ்ரீமந்நாராயணரே மனுஷ்யரூபமாகவந்து அவதரி யால் அந்த மாயக்கள்ளனே! இந்தமனிதனுடனேயும்

யிரம் வெள்ளஞ் சேனையையும் கொன்று விட்டான். இனி கோடிகோடி பேர்களல்ல! ஒரு பதுமசேனை களேபோதும், இவனுக்குமுன் னென்னசெய்ய மாட்டும் ம் போனதுபோக கம் சேனைகளிருந்து துபோசனை னதென்ன! காலேன்துசோலனுகிறேன் கோருங்கள். நினைக்கும்பொழுதே சாவணன்முகத்திலே விழிபோ மோ, காலேன்னவிதிலே மரணம்போகப்பாகது ஒரு படிமைக்கட்டிக்கொள்வேமோ! அதுசரியல்ல! இ ந்தப்பாவிகளிதனுக்கு இவன்கையில் குபுக் கொடுத்து விட்டுப் புழைப்பதை விடுப் பிறகாவதிபைத் தேடு க்கொள்ளலாம். கம்பி ஓடிப்போகலா மென்று கினைத் தோமானுல், இந்தப்பாவமதிலே கிடுப் போகிறதற் கு கம்மாலமுடாது. துணையால் காமெல்லாரும் ஒருமு கமாய்ப்போய் கம்முடைய அத்தனபிருங்களுக்குக் கொடித் துவிடலாமென்று வன்னியென்பவன் சொல்லி எல்லா ரையும் சமாதானம் பண்ணினன். அத்தப்படியே எல் லாருக்குமானம்பட்டுத் தங்களிடி கொண்டு வந்த தூருவதிலே மலேபோல் ஆகாரமுடையராகூசர்க ளெல்லாம் பெரிய மலேகள் ஆகாரமுடைய

ன அவைகளுக்குமுன் எதிர்த்துவந்துநின்ற அத்தானைத் சதிரர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்களெல்லாம்தம்முடை யதம்பிஞுலே அறுத்துபோகும்படிச் செய்து வலிய்க் காலமேகவருவதற்கேற்பேல ஆகேந்தியாஸ்திரங்க ளேப்பிரயோகித்தார். அதிகதேஜோமயமாகப்புறப்பட்ட ஸ்ரீராமபாணங்கள், அவர்கள்தரித்திருந்த கூயசமாலை யுடனே அவர்கள் மார்பைப்பினக்கத்துளே ஓடின. த ம்பரிவேடத்துடனே அழிந்து பூமியில் விழுங்குறோ ல அவர்களேறிவந்த தேகளுடனேகூட மடிந்து விழு ந்தார்கள். ஸ்ரீராமபாணங்கள் யமனேப்போல பாய்ந்த துயினுலே இந்திரனுசொடி மேகமானது பூமியில் வி ழுந்ததுபோல அந்த ராட்சசர்களுடைய கைகள் பிடித் திழுத்துடனே அறுந்து பூமியிலிழுந்ததுகள், சில ரா க்ஷதர்களுடைய பலம்பொருந்தியகைகள் சக்கடவி விடத்தில் கொம்பைக் கவ்விக்கொண்டு மலேப்பாம்புள் ழுந்தாலேபோல அம்புகளேப்பிடித்தபடியேமிழுந்ததுகள். பூமியைத்தூற்றுத்திக்கின்ற கடல்முகபடாத்தைஅவி ந்திருக்கின்றபாலேள் சக்தவெள்ளத்தினு மிழும்புண்டு பொய்யில்லாதுடனேகூட மேகமானதுபோல மிழுவதுபோல விழுந்தகைள் சிரவள்ளள்ள ராக்ஷஸர்களுடையலைது கரங்களேபிடித்த வாளாயுதத்துடனே சக்கடவில்கொ ம்பான் கருமசியத்தைப்போல விழ்ந்தகுள். அக்கரக் கம்பிரமாகத்திலே மூர்த்தனிழ்ந்தருளினாகள் இராமர் கோப்பாக இருந்தகுள். ஸ்ரீராமபாணம்பட்டுரட்சச ர்களுடைய கேடகங்களே பதிபட்டு சக்கடவில் விழ்ந் குகள் அவைகள் கடலாமைக் கோப்பாக இருந்தகுள ள். சம்புகளுடனே கொடிகள் அந்த சக்கடவிலே வி ழுந்தகுள். அவை பெருங்காற்றடித்து சப்பம் கூம்புக ள வட்டின பாய்களுடனே கடலில் மூழ்கினதுபோலிரு ந்தகுகள். தலேயற்றமுண்டமாகத்தண்டாயுதத்துடனே கூட சக்கடவிலாகத்தில் விழ்ந்த ஒரு ராக்ஷதனுடைய வலக்கரம் சோனகரும் துண்டிபட்ட கருமேகம்போல த்தரித்தகுகள். பலிருக்குக் கங்களால் செய்த சக்கரங் ழுண்டதேர்களாலை, கொறுங்குனே, சக்கரம்வே றுபட்டு பக்தம்பிலலிழ்கின்றன. அவைகள் தூணை ழுக்கொண்டெதிர்த்தகுள். சில ராக்ஷஸர்களுடை ம்பலம்பொருந்திய மார்பில் தரித்திருக்கின்ற கவசத்தி ன்மீது கண்களுக்குக்கமான ஸ்ரீராமபாணங்கள் அவ ஸ்திரங்களைகளை மோய்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன கள். அரக்கர் தேனியன்றுகின்ற வண்டுகளுக்கொப் பாக இருந்தனர. ஸ்ரீராமபிரானுவர் பருந்துகள் பற க்கின்ற உணக்களுக்கிலொருவராக ஒரு ஜாமபரியத்தம் தாழுவியோகனே விக்கரராரும் சரிணகரற்றிச்சம்மா ரம்பண்ணிக்கொண்டி வக்தார். ற்றின்னவர்களுக்கு மூ ன்புபோயும், பேரின்றவைகளுக்கு மூன்புபோயும், ஸ்ரீ ராமர் சிரிக்கின்றபதினுலே அவர்களிவரைப்பார்த்து, இவர் ராவணனுடைய இருதினித்திரகன் தம்மா யைகல் வெற்றுண்ட சேனைகளேயெல்லாம் கொன்றவீ ட்டான். இக்காமன்கொன்றுவென்று சொல்லுகிறது தகாதென்றார்கள். ஸ்ரீராமன் வில்லுங்கையுமாக வந்து, இதோ மன்வெற்றே நிற்கின்றன். இதோ எல்லோரு சோதிக்கின்றன். என்று ராக்ஷசர்களேயெதிர்க்கின்றன வத்தில்அவர்களில் ஒன்றை அக்னியாஸ்திரத்தை பக்தோடி குரமாகியபாணங்களேக் குன்டகங்ள இட ங்களில் எய்தார்கள். ஸ்ரீகோதண்டத்திலிருந்தருளு குவன ராவின்று போர்செய்கின்றனென்று உணர்த்தக்கூ ணர்ச்சியில்லாதவர்களாய் ஸ்ரீ ராமபாண பிரதாபத்தி னைகும் பிரகாசமாயிருப்பதால் இது நிசத்திலில்லை தலேனறு சொல்லுவார்கள். சில ராக்ஷசர்களை தம்மை சைப்பார்த்துக்கேடபர்களாய் ! இராமன்தருவனன்றே ன்பது அபத்தம், இராப்கள் பலபேர் உன்னேபோல ப்தார்த்தமென்பார்கள். அந்த ஆர்ப்பரவங்கள் ராக்ஷ சர்களில் மல்லர்களேப்போல தின்றபோர்த்து ஒன்றொ ரும ஸ்ரீராமபிரான்போரைத் தங்களின்வருத்தத்தைப் ன்றிபடியால் ஒருவரை ஒருவர் தம் தம் ஆயுதத்தால தொலேசெய்து உயிர்வாழ்ந்தோனே பல்லாயிரம் எகா யகனுகிய ஸ்ரீராமரொத்தார் அங்கப் பாதேகருஞ்சி னை வாலேனமுடிகள் ! இலேயோ, சதத்தில் மேலும், குனையிலேதும், சென்ற கொடிகளிலே புலவிட் சேகம்போன்ற பாலேயின்மேலும், பூமிழும் கிரகிட ம்பெருஸ்ல சமுத்திரத்திலும் ஆகாயத்திலும், திருந்து பேர்செய்கின்ற ஆகாசகின் அகன்றுதிசைமங்களுகு த்துபோர்செய்வார்கள். என்று சொல்லுப்படியாக சம ஸ்த்தண்டங்களிலும், அண்டகடாகத்துடன் திருந்த தங்களிலும், அப்தகளிலில் உலாவுகின்றசேதிதூர் நிகளிலும், அவர்களுடைய பக்கங்களிலும், உடலகள் ழும் பிரியாமல் அக்கியாயிரக கின்ற நரசாக்கள், பேர் புரிகின்றனவால் ராட்சச வீரர்கள் திப்பிரமை சொலவார்கள். எம் தூரடைய இடதுகாலில் தரம்பி ய பெரியசேதகண்டத்தின் சிரமிக்கட்டியமலேக் கை கணைவெல்ல ஓடிகருகுதோறும், அருக்கின் மறுக் கதக்குகளும், அசுவங்களும், கிலறிலேபெரிதாகவிரி றகுகளும், இடவிரிபோல பயாத்து வருகின்ற நர முகமன் பூட்கெருள்ந்து உதிரந்தகுள். ஆயுதிழுல் ன ராட்சசவீரர்களும், கவிரி மண்டலங்கள், மாடித் திக்குவிலில் உள்ளவர்களும் செவிபெட்டார்கள். முறுத் திய்களும், இரிச்சியை கலங்கி சேதபட்டகுகள். சொல்லுக்கெழிலேயுடைய விபக்கிரகத்துக்குச் சமா னமாயே ராட்சசர்களது மலேயினாதிதுடையகைகளி லின்னும் கணக்கவென்று சி சிந்திப்பிரயோசித்தது. யுத் தத்திலே புருதசிங்கமுத்துகொப்பாயே பரி ராமரோகு னவர் எதிர்ப்பொருடைய உடல்களதின்றுவிடனே த்தங்கிய கைகளேயுடைய ராட்சசவிரகளில் ஒன்பொ ருவருக் வெற்றேயும், வேறுக் வில்லும் காணமாகத் துதினிற்றவேதத்தாலே அங்கத்தைக் கேள்துபோ பால போர்செய்வதற்கில பழந்து வீரகளுக்கடையின் றவர்களுடைய தேகளும், இந்துயினது போர் செய்கி ன்றவர்களேரிவங்க தேகளும், தம் தேகளித்தரு ளியதேசே வன்றுபடச்செய்தார். அரிச் தேகளுஞ் ங்கூடி இரண்டி தேள்களுடையவராம் அவரிக்கவர

கையால் புக்கவைத்தில்லாலேனும் ஒருராட்சசனின் விலேரோடாவது, அம்புருத்துலிபோடாவது, காணப் பலேரகேயாயில் அனுமனெதிரே சமுத்தாநதி மேகங் கள் வருவதின்று தானைகளின் தொகைக் கதிமாக ஆரிரங்களைல்ல தாயும் அமைமாகினம்பெய்வார்கு ரிமலேள்ள ராக்ஷச பெரும்படை செய்யும் போர்த் தொழில்களே ஒருமுகத்தால்கண்டி அறியவுங் கூடாதல்லவா ! ஆதலால் மனிதனும் அமைக்கத் ஸ்ரீ குகுன்னருக்குஒருமுகமென்றுசொல்லுதல்பேயாரு ம ஆகிரமென்போமானுல் சேனை ஆயிரத்துருமேற்ப் ட்டதானையால் அதுவுமல்ல அக்காலுக்க கொள்பதே யுகாத்தமாகக் கண்டறிதோம். நிரேஷ்திரங்களே யு டைய வினதும், சரன்முகக்கடையும்சேர்த்து எம்பெரு மான் கோதண்டத்தைத்தரித்து வயிற்ற அம்புனை இ ன்னனென்று எண்ணுமபடியாகாத்தொடர்ந்து அந்த அ ம்பான் கூட்டங்கூட்டமாகப் புறப்படுகின்றமையால க ணக்கிடமுடியாமல் அவ்விரவரும் தனித்தனியாய் நின் அபார்ப்பிரமென்று பார்த்துக் கணக்கிடமுடியாமல் சாமானத்தைக் கணிக்க நம்மால் ருமோ ! ஆகா தெ ன்று சொலவி ஆச்சரியமடைந்து ஸ்ரீராமபிரானுடைய புஜபலத்தை நினேத்து நினேத்துச் சொன்கள்பூப்பார்க ள. மற்ற இந்திராதிதேவர்கள் பிரமிம்மருத்திரர்களுப் பார்த்து ஓ ! தேவதேவர்களே ! ராக்ஷசசேனுவெ ள்ளம் ருமோ ! கௌசில புத்திரராகிய கம்பெருமா ன்விடினேரு அம்புகளும்அவ்வளவேயென்றுவரம்கண க்கிட்டி உண்மையை அறிவோமானுலும் ஒவ்வொரு அ க்கதுடைய உருவவும், தாமு அம்புகள்போய்த்தை க்கின்றனவே ஆகையால் அம்புகளுக்கோ கணக்கில்லை அதேக ருமாதலால் மென்னவரம்படியிருக்கின்றன. இவ்வ னகு அம்புகளும், ஸ்ரீராமபிரான் தொருவருமே எய்தா ரென்பதுகொல்லி மகாதாசரியப்பட்டார்கள். அப்ப டித் தேவர்கள்பேசிகொள்வதைக்கேட்ட முனிவர்களெ ட்கள் மிகவேத்தாதிதேவர்களே ! இராட்சசனை யித்தில் தோற்றுஇந்த ருடைகளுக்கெல்லாம் கொடிக ளுகெல்லாம் விசக்கள்கைவிற்றுவியெஜயம்பெற்ற அ பாரமாகிய ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் எய்யும் அம்புகளுக் தெல்லாம் ஏதிபக்த பானைகளுக்கெல்லாம்தேர்களுக்கெ ல்லாம், குதிரைகளுக்கெல்லாம், பின்னணிப்படைகளு க்கெல்லாம் ஸ்ரீராமருன்னவிசதிகர் பிரயோகஞ்செய்த அம்புகளுக்கு சக்கியமைகளில் ஏதேனும் ருதலபிகையை பித்துக்காட்டி இவ்வளவென்று நிபாவிக்கலவ்வர் க ம்மில்லாதொருமண்டோ ! இலேயே என்று சொன்ன ர்கள். அதிசௌரியமாகிய யுத்தருசெய்கின்ற ஸ்ரீகக்க ஞ்டைய கண்டத்திலும் கண்டத்துக்குமேல் குமலத்தி ஸ்மாக அவர்களேக் தம்முடைய பாணங்கள் தொட்டக் அபற்றி யருவுகின்ற தன்மையால் ஸ்ரீராமபிரான ருனிர் சமயதகேதை சேதனங்களுக்கும் ஆகாரணமாயின் ன தோற்றுவித்துக் தமகருத் திருமேனியாய் நின்ற அ வருவங்களே அவற்றிற்கு ஸ்தானமாயிய பிரமாண்டத் ற நிரம்ப அம்புகளே எய்து கலக்குகின்று சொன்னம்பி

பிறரிகள் கொடுங்கிப்பறத்தினும்ற செலவுக்க கண்களையு
டைய மூலபலசாட்சசர்கள் யாவரையும் கொலைசெய்து
அந்த சனரங்கத்தில் நின்ற சாகாத ஸ்ரீகோதண்ட தி
காதருவாளர் பேய்கூட்டங்கள் கொருக்கவும், கரி
கள் மொய்த்துக்கொள்ளவும், பாரம்பரிழிதல்கள் வி
ளங்கித் தோன்றுகின்ற மசானத்தில் தாம் ஒன்றியாய்நி
ன்ற கறுத்த கண்டத்தையுடைய சாம்பரின் மூர்த்தி
யைப்போல நின்றார். மேலும் கவர்க்கலோக பரியந்தம்
ஆடர்ந்துவந்த இரசக்தசர்கள் யாவரையும் கொன்று ச
மைத்த திருக்கோலத்தால் மதயடியம் திருட்டி நிகி ச
மஹாரத்தொழில் செய்யும்படி சர்வசம்மதர காலத்தில்
ல் எல்லாயுரிர்களையும் வசரியுண்டருளும் ஊழிமுதல்வ
ரிய மாயப்பிரானென்னும் தனது ஒப்பிலாத மூர்த்
தியையுமொத்திருந்தார், அரசர்துமார்களாகிய அரசர்
கள் சமமலைக்கடியால் தங்கள் மேஞ்சியாகலத்தி
ந்த தேவர்கள் ஆவலி அள்ளிச் கொரித்த சூற்மில்லா
தமலர்களாலும், சக்தனத்தாலும், புத்த துயரசந் தீர்
ந்து மகாகாருண்ணியராகிய ஸ்ரீராமப்பொருமான் யுத்
தகளத்தைவிட்டு இலையபெருமாகோடு இராவணன் செ
ன்ற ரணாங்கத்தகோசிர்சென்றார்: இங்கே கடந்
த யுத்தகளியங்களையெல்லாம் சொன்னோம். இனி மூன்
சேயகத்து நிட்டம்பிடித்த வானரசேனையின் செயலி
யும், லைதோர்க்க வீசோதிபாகிய ராவணன்செய்யும்
யுதகாரியங்களையும், அதேநேடொத்தக் காரித்தினை
த்தியமாயே ராமதூதர்செய்யும் போயுத் தினைவுகளை
யும் சொல்லித்தொடங்குறோம்.

மூலபலவதைப்படல முற்றிற்று.

வேலேற்றுப்படல

முன்னே குடம்போன்ன வானரத்தண்ணிக்க வெல்லாம்
பொனைகளிலும் வத்ரைகளாலும் நம் உடலேரதி கூட
வாதலினாலே விருப்போடும் அதனால்வந்தபழியைகாமே
யலாயல் வேறோர் விலக்கவல்லவர்கள் ஆகையால்
வாலுக்பழியை நாமே தடைத்தும்படி பாயிஷ்டர்க
ளாய் இரக்கதரகோரி எதிர்த்து நிற்கு வீரகவர்
களைத் தடைசெய்யவல்லவர்களாய் ரிமலை
ஞ்செய்துகொண்டு பாரடல் பொருகிவர்த்தபோலவர
நரும்மனுத்திரண்டுவேற் றுகங்கள் தம்சன்சேனைகளோ
கேடலந்து சேர்ந்தார்கள்.

இரிந்து சுக்காரங்களே புகடியாதாய் ஆசிக் குதிரை
யுட்டிச்சுரியமண்டலத்தைத் தனது ஒளியால் பகவ
ரை வினாதுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பீசவர்களோடு சென்றி
ந்தும் முதலில் அம்பறாத்தூணியு முடையவனு
மகாதனுசினியாகிய ஸ்ரீராமப்பொருமான் யுத்
தகளத்தைவிட்டு இலையபெருமாகோடு இராவணன் சென்
ற்ற ரணாங்கத்தகோசிர்சென்றார்: இங்கேகடந்
த யுத்தகாரியங்களையெல்லாம் சொன்னோம். இனி மூன்
சேயகத்து நிட்டம்பிடித்த வானரசேனையின் செயலி
யும், லைதோர்க்க வீசோதிபாகிய ராவணன்செய்யும்
யுதகாரியங்களையும், அதேநேடொத்தக் காரித்தினை
த்தியமாயே ராமதூதர்செய்யும் போயுத் தினைவுகளை
யும் சொல்லித்தொடங்குறோம்.

மூலபலவதைப்படல முற்றிற்று.

வேலேற்றுப்படல

முன்னே குடம்போன்ன வானரத்தண்ணிக்க வெல்லாம்
பொனைகளிலும் வத்ரைகளாலும் நம் உடலேரதி கூட
வாதலினாலே விருப்போடும் அதனால்வந்தபழியைகாமே
யலாயல் வேறோர் விலக்கவல்லவர்கள் ஆகையால்
வாலுக்பழியை நாமே தடைத்தும்படி பாயிஷ்டர்க
ளாய் இரக்கதரகோரி எதிர்த்து நிற்கு வீரகவர்
களைத் தடைசெய்யவல்லவர்களாய் ரிமலை
ஞ்செய்துகொண்டு பாரடல் பொருகிவர்த்தபோலவர
நரும்மனுத்திரண்டுவேற் றுகங்கள் தம்சன்சேனைகளோ
கேடலந்து சேர்ந்தார்கள்.

இரிந்து சுக்காரங்களே புகடியாதாய் ஆசிக் குதிரை
யுட்டிச்சுரியமண்டலத்தைத் தனது ஒளியால் பகவ
ரை வினாதுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பீசவர்களோடு சென்றி
ந்தும் முதலில் அம்பறாத்தூணியு முடையவனு
மகாதனுசினியாகிய ஸ்ரீராமப்பொருமான் யுத்
தகளத்தைவிட்டு இலையபெருமாகோடு இராவணன் சென்
ற்ற ரணாங்கத்தகோசிர்சென்றார்: இங்கேகடந்
த யுத்தகாரியங்களையெல்லாம் சொன்னோம். இனி மூன்
சேயகத்து நிட்டம்பிடித்த வானரசேனையின் செயலி
யும், லைதோர்க்க வீசோதிபாகிய ராவணன்செய்யும்
யுதகாரியங்களையும், அதேநேடொத்தக் காரித்தினை
த்தியமாயே ராமதூதர்செய்யும் போயுத் தினைவுகளை
யும் சொல்லித்தொடங்குறோம்.

மூலபலவதைப்படல முற்றிற்று.

வேலேற்றுப்படல

முன்னே குடம்போன்ன வானரத்தண்ணிக்க வெல்லாம்
பொனைகளிலும் வத்ரைகளாலும் நம் உடலேரதி கூட
வாதலினாலே விருப்போடும் அதனால்வந்தபழியைகாமே
யலாயல் வேறோர் விலக்கவல்லவர்கள் ஆகையால்
வாலுக்பழியை நாமே தடைத்தும்படி பாயிஷ்டர்க
ளாய் இரக்கதரகோரி எதிர்த்து நிற்கு வீரகவர்
களைத் தடைசெய்யவல்லவர்களாய் ரிமலை
ஞ்செய்துகொண்டு பாரடல் பொருகிவர்த்தபோலவர
நரும்மனுத்திரண்டுவேற் றுகங்கள் தம்சன்சேனைகளோ
கேடலந்து சேர்ந்தார்கள்.

இரிந்து சுக்காரங்களே புகடியாதாய் ஆசிக் குதிரை
யுட்டிச்சுரியமண்டலத்தைத் தனது ஒளியால் பகவ
ரை வினாதுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பீசவர்களோடு சென்றி
ந்தும் முதலில் அம்பறாத்தூணியு முடையவனு
மகாதனுசினியாகிய ஸ்ரீராமப்பொருமான் யுத்

ண்டிருந்த விபீஷணழ்வான் லட்சுமணப் பெருமானை நோக்கிச் சுவாமி ! தேவரீர் ஸ்ரீமதாவித்துவ அஸ்திரத்தை எய்து அந்த அஸ்திரத்தை ஆகாசத்தில் நிலைபெறும்படி செய்யவில்லை, தம் என்று ஸ்ரீராகவித்துவ தன்னிரத்தால் விபீஷணனுடைய அழகிய தன்னிலைக்கண்டு கோபங்கொண்டு சபித்திருந்த இந்திரியங்களை "ஒவ்வொன்றும் கொடுக்கப்பட்டது, எனபதுபோல தம் முடைய சத்துருக்களுக்குச் சமயோசிதமாக உபயங்களைச் சேரவிக்கொண்டிருப்பதுதானே ! ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இவ்வளவுதூரமும் சம்பவித்ததென்று தனக்குள்ளே தினைத்துத் தெய்வச்செருவிய மடவேண்டுங்கண்ணன், மகாரதியான மண்டோதரியைத் தழுவிக்கொண்டு பதறிக்கொண்டு கணவுகண்டு விழித்தவன்போல் எழுந்திருந்து, சுக்கிரீவன் முதலான வானரவீரர்களுக்கு முன்னே போய்விட்டார். இந்தப்பிரகாரமாக ஒருவனையொருவர்தேடிக்கொண்டு முன்னே போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது, மிகுதிவலைத்தேடித் தம்மோடு மாறுபட்டு வந்தவர்களை யெல்லாம் கிரிகிரியென்று விலக்கிவிட்டு ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடிகளை அடைந்து, தன்னுடைய இப்போதுதோற்றத்தை எடுத்து, தன்னுடைய இப்போதுதோற்றத்தைத்தம்மிடம் ஸ்ரீராமபிரான் நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்படி அதிவேகமாகச் சென்று எதிர்கொண்டு, எதிர்கொண்டபோது விபீஷணழ்வான் அந்தவேளையுடைய நிலைமையை எல்லாம் அறிந்தவராகையால் ஓ ராமபிரானுடைய ! இந்தவேளை என்னுடைய சபதத்தைச் சொல்லுவதற்கு அதைத் தடுக்கும்படியான உபாயமோ ஒன்றுமில்லை எழுந்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ள, அதுகேட்டு மகாபுருஷரான லட்சுமணப் பெருமான் அவரதுகோரிக்கையினுடைய தொனி எப்படிப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும் அதைப்பற்றி ஒன்றும் எதிர்சொல்லாமல், மந்தஹாஸத்துடனே விபீஷணழ்வானை நோக்கி, "ஐயனே ! நீ சபதஞ்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறாயே ! அதை நான் அறியேன் ; ஆனால் நீ சபதஞ்செய்யாமலிருப்பதே நன்மையாகும்" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு விபீஷணழ்வான் "ஸ்வாமி ! தேவரீர் சொல்லுவது மெய்தான் ; ஆனாலும் அடியேன் சபதஞ்செய்யாமல் இருக்கமாட்டேன் ; சபதஞ்செய்தே தீருவேன்" என்று சொல்லி, "ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடிகளை நிழலாகவுடைய நான் இனிமேல் ஒருபோதும் அதர்மத்தை நினைக்கமாட்டேன்" என்று சபதஞ்செய்தார். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமபிரான் "ஐயனே ! நீ சபதஞ்செய்தது நன்றாயிருக்கிறது ; இனிமேல் நீ சபதஞ்செய்தபடியே நடந்துகொள்ளவேண்டும

கியதசரதசக்கரவர்த்தியைக்கண்டார்போலத் தமது அண்ணனாகிய ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து சமீபத்திலேபோய்நின்றார். அவ்வாறுநின்ற இளைய பெருமானைச் செவ்வையாக உற்றுப்பார்த்து என்னப்பனே! லட்சுமணா! நம்மைச் சரணமடைந்த விபீஷணனுவான்காக உன்னுயிரைக்கொடுத்த தாதுர்த்துவமானது நம்முடைய மரபுக்குத் தகுதியானதே! தனபமலியனிக்க மார்பையுடையானே! லட்சுமணா! அப்படி உயிர்கொடுக்கத் துணிக்தாயல்லவா! அதற்குச்சான்றிதழ் பிரமாணம் வேண்டியதில்லை. செய்வதற்கு அடுத்ததேயாகும், முன்னுலே நம்முடையவயிகத்தில் ஒரு புழுவின் பொருட்டுத் தன்னுடையதேகத்தை அரிந்து கொடுத்த தெய்வத்துக்குச் சமானமாகிய சிபிச் சக்கிரவர்த்தியும் உனக்கு ஒப்பாகமாட்டானென்றால் மற்ற எவர்னே உனக்கு உவமை சொல்லுகிறது. மிருந்த அருளுடையார் சென்பவர்கள் தங்களே அடுத்தவருக்கு ஓராபத்து நேரிடக்கண்டால் தங்களில் ஒன்றுக்குச் சம்பவித்த இடைக்கண்டு சகியாத பகவதுகளும்போல இரக்கமடைவார்களல்லவா! என்று சொல்லி நீலநிறச் குகியனையொத்ததேககாந்தியையுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தமது திருத்தம்பியார் பூண்டிருந்த கவசமுதலிய யுத்தபூஷணங்களெலாம் ஒவ்வொன்றுக்கச் சமமாயக்கைகளாலே வில்லை ஆஞ்சநேயர் கையிற்கொடுத்து விட்டு தலையில் சுருண்டு கீண்டு தொங்குகின்ற கேசத்தால், மேலே மேகத்தவழ்கின்ற மேருமலையைப்போல விளங்கின்ற லட்சுமண ருடைய ஆயாசத்தை ஆறுகிக்கொண்டிருந்தார்.

வேலேற்றப்படலம் - முற்றிற்று.

வானரவீரர்களங்காண்படலம்.

- இதசமயத்தில் அளவில்லாத வானரசேனையோடு கூடிவருமகாராஜாவும், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு முன்னே இன்னுதண்டன் சமர்ப்பித்து ராகூஷ சமூக மிருதியைக் கண்டு வானரசேனவீரர்கள் கீங்கித் திகைத்துத்தைரியமிழந்து இன்னது நாம் செய்யவேண்டுமென்பதையும் மொழியாமல் பயமடையும்படியாயும் திரிலோகங்களுக்கு நாயகனென்றவனானாலும், அதிகக்கட்டமாயும், வடமும் மூலபலமுள்ளதே! அது எவ்வமாய் முடிந்ததென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். அதுகேட்டருளிய ஸ்ரீருகுராயகர் மகாராஜாவே! படைத்தலைவர்களும் நிருமாக விபீஷணுழ்வானேடு யுத்தகளமே போய்பபார்த்து நன்னிச்செய்குவர். உடனே வானரவீரர்க ளெல்லாம் மூலபலம் மடிந்ததைக்காணவேண்டுமென்கிற ஆவலோனது தங்களைத் தூண்டுவதினுலே சடகென எழுந்திருந்து விபீஷணுழ்வானேநோக்கி ஐயா! எழுந்திருந்து வாருமென்று அழைத்துக்கொண்டு அதிதுரைபாய்போய் கழுகுகளும், பருந்துகளும், பேய்களும், பூகங்களும், மற்ற மாமிசபட்சனிகளும், கூட்டங்கொண்டிருக்கின்ற போர்க்களத்தை தங்கள் கண்களால் பார்த்தார்கள். பார்த்தமாத்திரத்தில் திப்பிரமையாய்நின்று ஐயோ! ஐ! இவ்வளவுபேனையும் ஒருவிலையுடனே ஸ்ரீராமபிரான் ஒருவர்சகாயமும் வேண்டாமல் கொன்றுதல்லவோ! அதனுல அவர்திருமேனிக்கு என்ன ஆயர் சந்தோன்றிற்றேவென்று கண்ணீர்விட்டு அழுதார்களன் இத்தனே ராகூஷர்களையும் ஸ்ரீருகுராயர் எப்படி கொலைசெய்தாரோவென்று உடலும் உள்ளமும் கதிகலங்கினர்கள். ஸ்ரீராமசந்திரருடைய தீரத்தினை வாயாரப்பாடி ஆரவாரித்து உற்சாகதேவதி தேகம் பூரித்தார்கள். அவ்விடத்தே ராகூஷர்கள் மூலடைந்திருக்கின்றகோலத்தைக்கண்டு பயந்தார்கள். இத்தத் துர்த்தமார்களை நம்முடைய சுவாமியைவதஞ்செய்ய எதிர்த்தார்களல்லவாவென்று உள்ளத்தில் மிகுந்தகோபங்கொண்டார்கள். கமது ஆண்டவருக்கு இப்போப்பட்ட சிரமமும் கேரிட்டதேரவென்று துக்கத்தால் உயிர் தமிமாறி எப்படிக் கிருக்கபோதிலும் இவர்களையாவையும்கொன்று முடித்தாசலவாவென்னும் சக்துள்ளடியினுல் உயிர்நிலைத்துகின்றார்கள். இத்தப்படி அந்தவானரவீரர்கள் அடைந்த விதங்களே இன்னது இன்னதென்று அறிந்துசொல்ல வல்லவர்களியாருண்டு ஆயிரவருஷமாகப் பார்த்தாலும் கமமால பார்க்கமுடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்தந்த இடங்களில் பார்க்குதோறும் அதிசயித்து கின்றார்களே யல்லாமல் முடியக்காரணுகவர்களாய் எழுசமுத்திரங்களும் இராட்சத வருவங்கொண்டு வந்ததுபோல திருப்பாதகர்கள் தோன்றுகிறார்கள். ஹே விபீஷணுழ்வானே! எங்களால் கண்ணேறக்கூடவில்லே! நீ தெரிந்து கொலலவேண்டுமென்று வானரப்படைத்தலைவர்களும் சுக்கிரீவமகாராஜரும் கேட்டுக்கொள்ள விபீஷணுழ்வான் சொல்லத்தொடங்கினர். நம்மவர்களே! யமலபிரியாமல் வகிக்கின்ற கூர்மையுடைய ஸ்ரீராமபாணத்தால் இறந்துகொய்ய் நிலேவிழுந்துபடிந்திருந்த போதிலும் பக்கலிற்போல மேலே கரகக்கூட்டங்கள் மொய்த்துக் கொத்திக்கொண்டிருக்கின்ற பாசோப்பிரேதங்கள் யுத்தகளத்தில் வெளியிலேயாதபடி ஒன்றின்மேலொன்றுவிழுந்து மேகராசிகள் நிறைந்து கவழ்கின்ற உயர்ந்தமலைபோலத் தோன்றுகின்றதைப்பாருங்கோள். அப்புறத்தே தங்களுடைய செவந்த கண்களாலுருட்டிப் பார்த்தே வெற்றிபெறத்தக்க குரூர ராகூஷர்களுடைய உடல்களில் ஸ்ரீராமபாணங்கள் எவ்வளவு உள்ளதென்று ஒன்றின் மூன்று ஒன்றுசென்று தைத்து உயிரை உண்டுதிரும்பி உடலின்ற அவ்வடல்களிலேபொதிந்திய அந்தப்பாணங்களின் கிங்கங்கள் வலிக்க யோகியமான பெரிய மலைகளில் நழைத்து உறங்குகின்ற சர்ப்பங்களைப்போலத்தோற்றுவதைப்பாருங்கோள். நம்மவர்களே! உதிர்ந்து கிடக்கின்ற கோரதந்தங்களின்நாசிகள்மணம்குன்றுகளைப்போலவும், பரந்துவிழுந்திருக்கின்றகுடித உடல்களின்பரப்புகருங்கடலைப்போலவும், தங்கள்தங்கள்நாயகன்மார்களைத் தழுவிக்களிப்போடுபிராணனேவிட்ட கற்புள்ளராகூஷஸ்திரீகளுடைய ஒளியுள்ள முகங்கள் அக்கடலில் பூத்த தாமரை மலர்க்காட்டைப் போலவும், அம்முகங்களிலே

காவித்தாமி ஆரவாரித்துக் கொத்துகின்றகழுகுகள், பிகங்கோம் பாடிக்கொண்டு மெய்க்கின்ற வண்டுகளைப் போலவும், விளாக்குலைப்பாருங்கோள். கம்மவர்களே கூரியபாணங்களென்னும் இடிவிழுக்தபோது, கட்டிய குடிசைகள் இறந்திருல வெள்ளோக்கொடிகள்பாய்களாகவும், அக்கொடிக்காம்புகள் பாய்மரங்களாகவும், பெரியதேர்கள், ஊடர்ந்து ஓடுகின்ற உதிரமாகியகடலில் மரக்கலங்களைப்போல மிதக்துசெல்வதைப் பாருங்கோள், மும்மதங்களும் பெருகிவழிகின்ற யானைகள், தமது டலில அம்புகள்பாய்ந்து உருவிச்சென்ற காரணத்தால் ழுந்துசெலலமாட்டாமல் தேர்களாகியமரக்கலங்கள் ஓடுகின்ற ரக்தசமுத்திரத்தில், நிமிங்கில இலமென்னும் மீனாசானது கடலின்மேல தலையைத் தூக்கித் தூக்கிப் பார்ப்பதுபோலத், தலைமேலே தேரன்றுகிறதும் மூழ்குறதுமாக இருப்பதைப் பாருங்கோள். கம்மவர்களே! ர்னைகளைப்போலக் குதிக்கின்ற கவந்தங்களோடு கைகளைக்கோத்துக்கொண்டு தாளப்பரிமாணப்படி நடிக்கின்றபேய்கள், அபிகயம்பிடித்தாடுகின்ற நடனத்தைத் தம்முடையமரணக்களுக்குக் கற்பிக்கும்படி தாமும்அவரோடு கூடக் காலடைவுபோட்டும் அபிகயிக்கின்றபரதசாஸ்திரிகளைப்போலத் தோன்றுகிறதைப் பாருங்கோள். நம்மவர்களே! வெற்றி வீரர்களுடைய கவுக்தங்களோடு பொறிகளுடன்பொறிகள் பொருந்தக்கூடிக்கை கலைப் பினைத்துத் தழுவிக்கொண்டு நர்த்தனம் பண்ணுகின்றபேய்கள், கீழேயிடக்கின்றகோடரிபோலக்கூர்மை வாய்ந்த பல்லிடுக்குகளிலே சுக்குள்கால்கள் சிக்கிக்கொண்டு நரம்புகளால் தலைகளைப் பந்தலால், இக்கவந்தங்களோடு நடனஞ்செய்ய கம்மாலாகாதென்று கைகோர்த்துவிட்டு மெள்ளநழுவிச்செல்கின்ற தன்மையைப் பாருங்கோள். பொன்பட்டம் பின்னலிப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற புன்னிறெற்பியுள்ள தலைமாறிப் பின்முன்னுக ஒன்றேடொன்று கால்கள் பினைந்துபிடிக்கின்ற பலயாக்கை, தனக்குச்சமானமில்லாத தமது உடலுக்கு இரண்டு கைகளுளிரும், தங்கை ஞண்டென்றும்படி விசித்திரமாய்க் காணப்படுகிறதைப் பாருங்கோள். கருங்கடலே மோத்த தேகத்தையுடைய கொடியவர்களுடையஅபூபட்டலகளின் நுனியென்று நினைத்த வாய்களிலே. இன்னமும் யுத்தத்தில் கோபக்கோடு சிரித்த சிரிப்பும், புகை யோடுகோபத்தையும், விளக்குகின்றமையால் அந்தவாய்கள், பொறித்திருக்கும புகையும் அகினியும்அமைக்த பலபல்மாதிரிகளைப் போலத் தோன்றுகின்றதைப்பாருங்கோள். மின்னுகின்ற பொன்னுற்செய்த பட்டமணிக்த வெற்றியுத்தஞ்செய்யத் தக்க யானைகளுடைய அழகுதலையின் காதுத்தோலையில் அடிக்கும்புபொத்திக்கொண்டு கண்டுமுறைகிருக்கின்ற ஒளிபொருக்கிய சமனகாகள், தமதுகருணேலேசமாதிருத்தால் அகண்டமுன்னெரிபுகை மண்டலத்தைக் கக்கின்றசூரியர்களும், செலமசெய்குகாலத்தின் அரித்தியங்களைச் செய்யத்தலேப்படமாதிரிதில, பாகியங்களேயெல்லாம் இறந்து அவர்களுடைய மாளுவத்தை ஓரும்பாதமாகச் செய்தமனம் பேரன்ற திருமுகமண்டலத்தையுடைய ஸ்ரீமகாலட்சுமி பொற்றுமனைப்பூவில் தலேவனேத்து உதகருவனைப்போலத் தோன்றுந்தோற்றத்தைப் பாருங்கோள். கம்மவர்களே! கங்களுடைய கூட்டங்களோடு சேர்த்துகின்று யுத்தம்பண்ணவிரும்பாமல் தனித்தனியாக மூன்றேசென்று அதிக கோபங்கொண்டுவந்த யானைகளினது வெள்ளியதந்தங்கள், ராகூஷவீரர்களுடைய உடலிலவந்திருன்ற ரக்தப்பிரவாகத்தில் அங்கங்குதோன்றுகின்றன. அவைனஞ்செல்வரனத்தில் கேசராசியின் மத்தியில் விளங்குகின்ற மூன்றுபிறையைச் சந்திரனைப்போலத் தோன்றுகின்றனபாருங்கோள். இதோயிடக்கின்ற கொடிக்கூட்டங்களின்மேலும், வில்லுக் குப்பைகளின்மேலும், அம்புக்குவியல்களின்மேலும், வேல்ராசிகளின்மேலும் குவிந்தேர்களின்மேலும், யானைகளின்மேலலங்கரித்த அவுதாரிகளின்மேலும், உட்கார்ந்துகொண்டு பூதங்கள் ராகூஷர்களுடைய கண்களில் பிறக்த திப்பொறிகளால் வெந்துபக்குவப்பட்டிருக்கின்ற மாமிசங்களே எடுத்தெடுத்துத் தின்று தேகம் பூரிக்கின்றதைப் பாருங்கோள். மழையாய்ப்பெய்து ஆற்றுமவர்க்கங்களேச் சீருட்டிப்படும், உணவுகளேயுண்டாக்கித் தானும் உண்ணுகீராய்ன்றரட்சிப்பதும், முடிவில் எக்குக்கோத்துக்கொண்டு அழிப்பதுமாகிய காரணத்தால் மூன்றேனவும், சகரர்களால் தோண்டப்பட்ட வதுவால் சாகரமெனவும் பேர் பெற்றசமுத்திரமும், ரகுகுக்கடனும் ஒன்றுடனேனென்னுகலத்துபெருகுவதினுல், உதிரவெள்ளத்தோடுகூடிய ரசோபிரேதத்தன்மை தமது இனமென்று நினைத்துவக்கசுழுமீனகள் சபேதத்திலேவந்து தமதுஇனமல்லாமையை கண்டுபயந்து, இவைமலேனோவென்று சக்தேகித்து தினமென்று முன்னே தாம் நினைத்தகுதிக்காக காணித்த மது இருப்பிடத்துக்குப் போகின்றன பாருங்கோள். கனமார்க்கத்தினின்றுயுத்தஞ்செய்தவர்களே ஸ்ரீராமபாணமானது சென்று துண்டித்ததனுல் அவர்களுடைய பல்வகைராமாயிய தேகங்கள், சர்வலோக சரணியர்மீது, போர்செய்ய வீரவேசத்தோடு வருபவர்களேமேல்விழுந்ததினுல், அந்தப் பிரேதங்களுக்குள்ளே ஆவப்பட்டுக்கொண்டு அவற்றினின்று நீங்கச் சக்தி பற்றவர்களாய் ஆவர்கள, ஸகளால்களே உதறிக்கொண்டு உபதரவப்படுவதைப்பாருங்கோள். மிருதியும் அடர்ந்து மோய்த்துவக்க சத்ரு தரக பதாதியென்னும் சால்வகைப்படைவீரர்களது உடலினின்றுக்தெறித்த ரக்ததாரைகள்தன ஆமேனியில் பட்டதினுல் சூரியன் ஆகாசமத்திரில் வக்தவனுயிருந்தும் உதயகிரியின் சிகரத்தில் உதித்தவனைப் போலக் காணப்படுகிறதைப்பாருங்கோள். சக்களுடைய பராகரசோமமுற்றும் ஓய்ந்த குரூரராகூஷர்கள் துண்டிக்கப்பட்டகாலத்தில் அவர்களுடைய தேகத்திலிருந்து ஓடுகின்ற ரத்தமானது மேலேசென்ற உதிரத்திலே ழுழ்கிச் செலக்கதிமனமற்று வேம்புருவமாய் மின்றகத்தின் வேறே ஒரு சூரியமண்டலத்தைப்போலத் தோன்றுகிறதைப் பாருங்கோள். வானமும் பூமியும் உதிரந்தால் கனைந்துபோகவும், சமுத்திரம் உதிரமயமாகவும்,

ஒங்கியெழுந்த மஹோர் ரக்தப்பிரவாகத்தில், மாமிச பட்
சணிகளாகிய பட்சிகூலங்கள் சூழ்ந்து எழுந்துமிருகுந்
களின்மீது உட்கார்ந்து தமதுசிறகுகளே யுதவுவதினால்,
ரக்தத்துளிகள் நிரம்பப்பட்டு மலர்ந்த பூக்களில் தேனை
ண்ணவக்த கறுத்தவண்டுகளும், செவ்வண்டுகளாய்க்கா
டுகளும், உத்தியானவனங்களும், செந்தளிர்களேத் தளி
ர்த்ததுபோலத் தோன்றும். அதிசயத்தைப் பாருங்கோள்.
மஹாஸைக்கண்டோறும் பேராசையுடத்தக்கமதங்கொண்
டையானைகளினது இரண்டு தந்தங்களிலும், உதிர்ந்த
முத்துகளையும், அரக்கர்களதிரத்வஜத்தண்டுகளி
லுள்ள ரத்நபிரகாசங்களையும், வாரிப்பகங்களிலே
குவியும்படி அலைகளெறிந்து, யானைகளத்தகுமரு
ங்களே உருட்டிக்கொண்டும் கழுகுமுதலியபட்சிகளை ஆ
வாரிக்க வெண்பட்டுக்குடையையும், வெள்ளைக்கொடிக
ளையும், சாமரைகளையும், தூசைகளாகச் சுமந்து கொண
ம்பி, பராசரமய பிசாசங்களைக் களாவிலே ஒதுகவிட்டு
க்கடலோடு சங்கமமாகின்ற பெரியசெக்கீரஹஸ்தனைப்பா
ருங்கோள். பாருங்கோள், வட்டமாக விசாலித்துகிட
க்கின்றயானைப்பினங்களேபெருங்கரையாகவும், ஒன்றி
ன்மேலொன்றாக அடுக்கிவிழ்ந்த புலங்களே கற்களாற்
கட்டியமேடைகளாகவும், உயிர்மாய்ந்து உள்ளேகிட
கிற குதிரைகளே ஆலைகளாகவும், யானைத் துதிக்கைக
ளே தண்டுகளாகவும், ராக்ஷஸஸ்திரீகளுடைய ரக்தம்ப
டிந்த முகங்களே அந்தத்தண்டுகளில் மலர்ந்தசெந்தா
மரைமலர்களாகவும், சுருண்டு சுருண்டு கிடக்கின்ற குட
ல்களே தாமரையிலைகளாகவும், நிணங்களே சேறுகவும்
தேங்கிநிற்கின்ற உதிரமே நிர்த்தமாகவும், அசேகபுஷ்ப
ணங்கள்போல அவைதோன்றுவதைப்பாருங்கோள்.பே
ரியஆயுதங்களாகிய கலப்பைகளாலுழுவதினால் நிணமா
கியசேற்றில் உதிரநீர் நிறையத் தேங்கியிருப்பதினாலும்
அந்நீரிலே உழுத எருமைகளைப்போல யானைபதினைக்க
ள்கிடப்பதினாலும், விசாலமாகிய பரம்பிலே தாமரைமல
ர்களைப்போல உள்ளங்கைகள் விளங்குதலாலும் காற்
றழுதுகளைப்போலக் கைகள்மாறி கட்டிக்கொண்டு வீழ்
ந்திருப்பதினாலும், அந்தந்திடங்கள் காட்டிநின்ற வயல்
களைப்போலக் காணப்படுவதைப் பாருங்கோள். தமது
திருகரத்திலே பிடித்த கோதண்டத்தினின்றும் பலநா
டிபோலக் ருண்டங்காரஞ்சரைபல உண்டாகவும், நி
ர்ணயிப்பர்வதங்களைப்போல அரக்கர்களிமுவும், புறப்
பட்ட ஸ்ரீராகவருடைய பாணங்கள், ராக்ஷஸர்களது
டையஉடலே உருவியதும் போதாமல் பூமியை உருவிக்
கொண்டு காகலோகத்தைச்சேர்ந்த நுவாசத்தின் வழிகா
ன்தோறும் யாண்டும்போதங்களை நிரூத்தச் சுரித்துக்
கொண்டு பூர்வத்திலே ஆதிபுருஷ வராகப் பெருமானு
டையதிருவுருவும்புடைப் பூமி பொத்தலாய் ஆதன்
வழியே பாதாளம்போல ஓடுவதைப்பாருங்
கோள். தாரகமந்திரவாசியனுடைய ஸ்ரீராமபிரானுடை
யபாணங்கள், கஜங்களினுடைய கும்பிகைகளையும் மு
ன்னங்கால்களையும், புரந்தரனுடைய கையையும், அரக்கர்களு
டைய தோட்புயங்களையும், மார்பையும், கண்டத்தை

ல் வேகமடக்காமல் நிலையையும் உருவிச் சென்றனவே
அல்லாமல் அந்தயானை உடல்களினும் ராக்ஷஸர்களேதே
ருகளினும் தைத்துக்கொண்டின்ற ஒருபாணமாவதன்
போ பாருங்கோள். இந்த மூலபலத்தில்வசுக்க குதிரைக
ளும், யானைகளும், அசேகரஸ்கோடி யாயினும் அவற்
றின் விசேஷமானவைகளேச சொல்லுகிறேன். கேளும்
கோள். இதோ பாருங்கோள் இறந்துகிடக்கின்ற பத்து
க்கோடிக்குதிரைகளும், குமுதமலர்போல மணம்வீசும்
வாயையுடையவைகளாயும், சந்தனத்தில் தோய்த்தவை
களையும், யானைபோலக் காணப்படும் பரிய தேக
முடையவைகளாயும், சுழுகுத்தோடுபூண்டிருக்கின்ற
வாகும். இங்கே செந்நதிபோல்கின்ற பன்னிரண்டுகோடி
யானைகளும், தேவேந்திரனுடைய பிரஹ்மாஸ்திரமு
ன்னுஸ்செய்தயாகத்திலே பிறந்தவைகள். மேலும்மலை
மேகமும், சமுத்திரமும், கங்காநதியும் ஒருகாலத்தில்வ
றண்டுபோம். அப்படிஇறைஞ்சாத்தலத்திலும் இவைகளோ
மதமொழியாது பெய்துகொண்டேயிருக்கும். இவ்விடத்தி
லேகோபமெரியாதிருப்பதும், உதிரமெழாதிருப்பதும்,
லாம்வடிந்துபோயும். தூரமல் மருத்தைப் பொறுத்து
கொண்டிருக்கின்ற பதினாலுகோடி யானைகளும், மேக
வாகனனுடைய இந்திரஜாலத்தினுடைய தூரபதத்
தின்பாதாளபரையைச்சார்ந்தவைகளாகும். இந்தப்பக்கத்தே
போனவிடத்தேகின்றபத்ம மென்னும் கணக்குள்ள
யானைகள், தம்முடைய தேகபாரத்தைச் சுமக்கமாட்
டாமல் பூமிசரய்ந்துபோவதா பிருத்தால் அந்தப் பூமி
யை அகழ்வாசமாகத் தவித்தனிச் சுமக்கவல்லதாகள். ம
ற்றயானைகளைப்போல இவைகொட்டமாட்டாதவள் சா
ர்வபௌமமென்னும் யானையின்வமிசத்திற்பிறந்தவை
யாகும். பார்த்தீர்களா ! வேறு வானரசேனைகளே !
பிசாசமாய்க் கிடக்கின்ற இந்த ஆயிரசேடியானைகளும்
முன்னுலே இந்திரன் தேவலைனைக்கு கப்பங் கட்டின
வைகள். கணக்கில்லாமல் இருந்து கிடக்கின்ற இவ்வா
ஹகளெல்லாம் திருதிவெண்பவன் வங்காதிபதிக்குத் தி
ரைகொடுத்தவைகளாகும். இங்கேவந்து பாருங்கோள்.
கொடியுயர்ந்திடக்கின்ற இந்தப் பத்துலகமும் குளிரா
னும் சுரேசாசாத்திலே ஆதிதேவ கலத்தில் அ
தை தேவேந்திரனைச் செயமபெற்றதுபற்றிக்கொண்டவைக
ளாகும். சின்னமின்னப்பட்டுக் கிடக்கின்ற இந்தப் பத்துல
கங்களிலுள்ளோர்கள், பிரதாபலங்கேள்வரனுக்குத் தோற்
ற்றுபோன் ஓடிப்போனபோது விட்டுவிட்டவைகளாகு
ம். பத்துமென்னும் கணக்குள்ளனவாய் மதங்கொடக்கி
ன்ற இந்தக்குஞ்சரங்களோ ! விந்தியாசலாதிகளின் நாசி
ணன்றெயங்கொண்டு பிடித்து வந்தவைகளாகும். என்
றுசொல்லிக்கொண்டிவை, வானரசேனைகள் ஓஹோ ! விரி
நூறுவரனே ! நீர் காட்டிக்கொண்டே வாரும், சகல
ம்பார்த்துக்கொண்டேவாரும், இன்னம்துரம்ஜாதியிலே
நூறும் முடியவில்லையே. சூரனைவால் இவிப் பின்னை
சீர்காட்ட நாங்கள்பார்க்கிறோம். கம்முடைய கலாசிச்
னிடமேபோய்ச்சேருமோமென்று தங்களுக்குள்ளேயெ

கொண்டு சமஸ்தாண்டங்களுக்கும் அவற்றின்வரிக்கி
ன்ற சகலவிதி நியாதிசேதனைகளுக்கும் தானே. நியம
னர்க்கா வென்பதற்குக் குறியாகத் திருக்காத்தில் சுத
சீசனுழ்வான்தத்வாங்கியருளிய ஸ்ரீராமபிரானிடமேபோ
யச்சேர்ந்துவருடையசரணுசவிந்தங்களின்தன்சந
ர்ப்பித்தெழுந்துபக்கத்திலே உட்கார்ந்துகொண்டிரு
ம்பார்த்துவந்த எண்ணத்தெல்லையுமில் மடிந்துகிடந்தி
ரதகுஞ்சரகங்களையும்சாகுசர்களையும் நினைப்பார்கள்.
தன்னளவு சேனைகளையும் இரண்டு தூண்டு காழிகைகு
னைகக் கொலைசெய்த அதிபராக்ரமமுடையவளாய்
நின்று பருத்து உயர்ந்த திருத்தோள்களே உற்றுப்பார்
ப்பார்கள். அப்படிப்பார்த்து மிகுந்த அச்சகரிய மனைக்
து பெருமூச்செறிந்து தூங்கசமுத்திரத்தில் மூழ்குவா
ர்கள். இக்கே இப்படியிருக்க ரவணன் மேலேபார்த்தி
ருக்கதேவகளெல்லாம் கலிவிந்தி தூன்பமடையும்படி
வானரசைனியத்தைச் சிதறடித்து ஆதிசேஷாவதார ரா
ம இனையபெருமானிதே வேலெறிந்து தூண்டப் பதித்
தி கனித்தசெயலிலை இனிச் சொல்லுவாம்.

வானரசேர்களங்காண்படலம் – முற்றிற்று.

இராவணன் களங்காண்படலம்.

பிரதாப லங்கேள்வரன் யுத்தத்தில் அலந்து வந்தவ
ர்களுக்கும், உள்ளேபோதி ன்னே உசாவவந்தவர்களு
க்கும் தன்மாளிகையில் உண்ணத்தகுந்த போசனபதார
த்தங்களே இட்டு விருந்துசெய்ய வேண்டுமென்று விரு
மம்பிச் சுவர்க்கலோகவாசிகள் எங்கடவுள்களென்று ஆக
ளியாயிக்கத் தூதுவர்களேரேடிப்போய்ச் சொல்லக்கேட்
டுத் தேவர்களும், தானவர்களும், தூடிவந்து தன் சமுக
த்திலிருக்க, அவர்களைப்பார்த்து இந்திரஜித்து உங்களை
சீன வெற்றிகொண்ட அந்தகாளில் எப்படியபுத்தோடு
ம், பத்திரோகிட, போகங்களை எங்களுக்கு ' அமைத்து
வைத்திர்களோ ! அப்படியே இன்னும் இங்கே அமைத்
துவேண்டும் எதேனும் குற்றம்பட்டால் உங்கள்தேகத்தி
ல் உயிர் நிலையா தென்பதை அறிவீர்களல்லவாவென்று
வெகு உறுதியாகக் கட்டளையிட்டான். உடனேயாதொ
ரு சூற்றாமில்லாத கல்லமதுவகைகளும், மாதிசவகை
களும், மற்றஅன்னபானாதிகளும், தல்லியுடைகளும், சு
ந்தனங்களும், தாம்பூலத்திற்கு போக்கியமான மலர்வகைக
ளும், வாசனேயூட்டிய ஜலங்களுமாகிய திருதுவாகிய
சயன சாமக்கிரியைகளும், மாளிகைக்கு உள்ளும்புறத்
தும்வந்துநிறைந்தன. தேவலோகஸ்திரீகளாகியரம்பை
மேநகை முதலானவர்கள்வந்து ராக்ஷசராஜர்களுமுதல்
அடிமைத்தொழிலாளிகள்வரையும் வந்துன்ன பாவர்க்
கும் வாசனேத்தைலமிட்டு மணமூன்ன கலவைச்சந்தன
வனைப்புகளால்மெல்லெனத்தேய்த்து வாசனைமூட்டிய
திரசல்லாசனஞ்செய்வித்துமல்லபோசனஞ்சாத்தக்கனை
யூடலெர்கள் மற்ற தேவதாஸ்திரீகளில் இலர் இசைப்
பாட்டுகேட்பதெனெர்கள். நிலர்அப்பாட்டின் பொருளு
த்திசைய அபிநயக்காட்டி கடனுசெய்வார்கள் வேண்
மெனறு விரும்பின அரக்கர்களேச் இலர் அன்புபெரு

கச் சமனஸ்தலங்களில் ஆதிக்கனஞ்செய்வார்கள். முன்
செய்த கல்விநிப்பயனுல சதகிருத்தியவணிகலுக்குமு
ற் பணக்குறையாமல் அதிகலாபமும் வர்தடைவது
போல தான்முன்னேசெய்த தபோபலத்தால் உண்டா
கிய எல்லாச்சுகங்களேயும் எல்லாரும் போதுமென்றம
ட்டி லுபவித்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டி குதூகல
மாயிருக்கின்ற இரவணன்மண்டை ஓடிவந்த தூதர்கள்
கமஸ்காரம்பண்ணி அவன்கரதோடி வாய்வைத்து ஆல
லசைகியம், மடித்த வாலாத்தையெல்லாம் தங்கள் உ
டல்களிலே காவலாக்க சுவரசமொடுக்கி இருதயம்மிலே
குலைத்து கண்களருவி அழுதுகண்போடுநின்றதொ
டனேம் பலத்காரமாக வெளிப்படுத்திச் சொல்லுவார்
கள். ஐயா ! பிரதாபலங்கேள்வரா ! தேவருலத்தைகா
கஞ்செய்த சௌரியவானே ! தற்காலத்திலே விருத்து
ண்ணுகிற ராக்ஷச வீரர்களான உயிர்பிழைத்திருக்கிற
வர்கள். நீர் ஏக்கியாயித்தபடியேபோன ஆரிவெள்ளம்
ராக்ஷசசேனை உயுத்தகளத்துக்குப் புறத்திலேபோ
யின்ற இரண்டு தூண்டு காழிகைக்குள்ளாக ராமனை
ன்பவன் தன் ஒருவிலலாலேயே அவ்வளவு சேனைகளை
யும், தின்னின்னப் பகித்துக்கொன்றான். இப்போதுஉ
ன்னுடைய பாரக்கிரமத்தாலே தேவர்களேச்கொண்டோ
கூசர்களுக்குப் பிரபலித்தியைத்தரத்தக்கிருந்தினே
கான்செய்வேனென்று நினைத்துச்செய்திருப்பாய். இது ச
தேதைக்கொண்டாடத்தக்கதன்று உன்குலத்தார்க்கெல்
லாம் இந்த விருத்தையே உத்தரதினையில் செய்யும்
அன்னபிரியாகப் பாவித்துச்செய்பக்கடவாய். சப்தகிரி
களிலும், காளுவித பர்வதங்களிலும், வனங்களிலும் பூ
தானமுதலிய இடங்களிலும்வசித்துவந்தராக்ஷசர்களெ
ல்லாம், ஸ்ரீராமனுடைய அம்புக்கு இரையாய் மடிந்து
போய்விட்டபடியாலே இத்தலைகையிலிருக்கிற இவ
ராக்ஷசர்கள்தான் உயிரோடிருக்கின்றவர்கள்உலகத்தில்
வேறே ராக்ஷசப்பூண்டென்பதே இடையாதலாலர என
ன்றுசொல் மற்றவர்கள் செய்து பெறக்கடாத விருத்த
செய்து அந்தச் சுற்றோதத்தில் மூழ்கியிருந்த ரவணன்
தூதுவர்கள் சொலலிக்கொண்டுவந்ததெல்லாவினையெ
ல்லாம் கேட்டமாத்திரத்தில் உண்டாகியதடிப்பும்சோ
பரமும், அயர்வாலும், தன்னெஞ்சைப்பிளக்கவும் வே
ண்டுமென்று செவந்தசாயத்தை வாட்டிமுறுக்கிபோலவின
ங்கின்ற செவந்தகண்களில் தீப்பொறி பறக்கவும் பெ
ருமூச்சு அதிகரிக்கவும் சிந்தப்பிரமையடைந்து எழுதி
வைத்த சித்திரத்தைப்போல ஒடுங்கி அசைவற்றிருந்து
விட்டான் அப்படி சற்றேயிருந்து தன்னைத்தானே மிட
ம் பண்ணிக்கொண்டு அடா ! தூதர்களே ! பலபெரி
த்துப்போன ராக்ஷசவீரர்கள் இகிலோகபயங்கரனான
வேஷப்பார்கிலும் பலவந்தர்கள். எப்படிப்பட்ட யுத்த
த்திலும் தோற்றச் சரித்திரப்பட்டதவர்கள் அவர்களே இ
ந்தவேலேன்று புத்தியால் அனுமானித்துக் கனவி
லவும்முடியாது சமுத்திர மண்டலேன்று பெருந்தொ
கையுள்ளவர்கள் இந்தன்மையான ராக்ஷசர்கள் சேயம்
பெற்றார்களென்று சொன்னீர்களிலே செயம்பெற்றார

களென்னுமபோனனும் அபயப்பட்டு ஓடிப்போனார்
களென்றுவது யுத்தத்துக்குப் போகப்பயந்து தங்கள்
ங்களிருப்பிடமே போய்ச்சேர்ந்தார்களென்றுவதுசொ
ல்லாமல் இராமனென்னும் ஏகமனுவியனுல் இறக்தார்க
ளென்றுசொன்ன இக்கச்செய்தி நடந்து உண்மைதா
னே ! பொய்சொன்னீர்கள்போலத் தோன்றுகிறதென்
முள் இவ்வாறு பரபிஷ்டனுடைய ராவணன்சொல்லைதை
ச்சாபீடத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மரவியாவா
ன் என்னப்பனே ! ராவணு ! இந்த மூலபலத்தை அழி
த்தலென்பது ஸ்ரீராமனுக்கு உரியசெய்கையாகுமோ ?
நாம் அனுப்பிய தூதர்கள் நம்பிக்கையிலே பொய்யை
யும், சொல்லுவார்களோ ! அந்த ஸ்ரீராமன் சமய
ங்களையும் அழிக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே
லோகங்களையும்அழிக்கவேண்டினுலை எவ்வளவோகா
லம்வேண்டுமோ ! ஒரிணமப் பொழுதுக்குள்ளே அழித்
துவிடுவானல்லவர ! அவனெருவனுயிருந்து இல்லாவ
ராக்ஷசப்பெருங்கூட்டத்தை எப்படியழிக்கக் கூடுமென்
பாயானுல் விரிந்துகிடக்கிற சராசரங்களையெல்லாம் யு
காந்தகாலத்தில் பார்வதியை ஏகபாகத்திலுள்ள ருத்தி
ரமூர்த்தி ஒருவனேயல்லவர ! தனது சங்கல்பத்தால்ப
ஜூரணபடித்துவான். இதிருக்கட்டும் தன்னேடொத்த
தாரும் தன்னில உயர்ந்தாருமில்லாத ஸ்ரீமந்நாராயண
ன்தனது நிழோது கடாக்ஷத்தால் அனேகட்கோடிக
ல்லாயிரகோடி அண்டங்களையும் பிரமனுக்குள் அந்தரி
யாமியாயிருந்து இருட்டித்தும் உபேந்திரனுர்த்தியா கி
ருந்து பாலனஞ்செய்தும், மகேஸ்வரனுக்குள் அந்தரி
யாமியாயிருந்து அழித்தும் விளையாடலசெய்கின்றனென்
றும் நித்தியமாயும், அபௌருஷேயமாயுமுள்ள வேத
ங்கள் சொல்லுவதை நாம் ஓதி அறிந்திருக்கின்றேமு
லலவர ! அந்த ஸ்ரீ ஹரியே ! சேஷ சயனத்தின்மேல்
திருக்கண்வளர்ந்தவிடமே விதிவேல்திரசிகாரத்தை
யை பிரசாத்தங்களால் இராமனுகஅவதரித்தாரென்ற
சிறினைன் சொன்ன சொல்லென்ன பொய்யோ ! சர
ஹாது சாட்டுண்யாசம்பிரமமாகிய அந்தச் சர்வேசு
டைய திருவருளாலாகிய பஞ்சபூதங்களில் தேயுவான
து பூமியே விழாகக்கொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள ம
ற்ற சராசரங்களேயெல்லாம்நேயாகப்பெய்தால்அவை
யெல்லாவற்றையும் உடனே பஸ்மராணப்படுத்திவிடும்,
இதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம், மற்றொரு பூதமாயிய ம
காவலலையுள்ள வாயுவானது பர்வதங்களையும், வி
ருக்ஷங்களையும், புல்லுகளையும் பல சிலசராசரங்களையும்,
மோதியடித்துப் பசையறச்செய்து கொல்லும் இதி வி
ஷயத்தையும்நாம்அறிந்திருக்கிறோம், இப்படி ஒவ்வொ
ரு பூதமே லோகங்களையும் அழித்திருள்ள சரா சரங்க
ளையும், அழிக்குமேயானுல் அவையே உருவமாகக்கொ
ண்ட ஸ்ரீராமனுடைய பரமக்கிரமத்துக்கு நிப்போதாரா
ம் அனுப்பிய மூலபல சுக்கியத்தைக் கொன்றதை ஒரு
வரம்பென்று சொல்லலாமோ ! அப்பா ! ராவணு ! நா
ன்னேடி தேவர்களோடும் அசுரர்களோடும் அகேக யுத்
தங்கள் செய்திருக்கிறுயல்லவா ? அந்த யுத்தங்களுக்கு
ள் எந்த யுத்தத்திலாவது இன்னேல் ஓரம்பும் கைத்தது
ண்டா ? இல்லையே ! அப்படி நீ செய்த யுத்தத்தில் இ
ந்திரனுவன் தன்னுடைய செல்வங்கள் முழுவதையும்
பறந்த உனக்கே ஒப்புவித்து விட்டதும் யதார்த்தமா
னே இந்தப்பிரகாரம் நீ செய்த யுத்தபிரதாபம் லோகத்
தலெலாம் வியாபித்தபின்பு எங்கேயாவது ஒரு யுத்த
மும் கேரிட்டதுண்டா ? இல்லையே ! இப்போது இ ஸ்ரீரா
மபிரான் பக்கலில் செய்த அபசாரத்தாலே உனதுடை
ய பிரதாபமும் சகோதரபுத்திரர்முதலியபக்ஷ நண்பர்க
ளும், சாதியாரகளும், அழிந்துபோனர்கள். இதென்ன
உனக்குத் தெரியாததோ ! ஆகையால இனியாகிலும் தி
ர்க்கதோசரானசெய்து ஜெகன்மாதாவான சீதாபிராட்
டியைக் கொண்டுபோய்விட்டுவிடுமபடியான புத்தியைக்
கைக்கரியத்தைச்செய்து பிழைத்துக்கும் வழியைப்பா
ர்த்துசென்றகுன். என்றுசொன்ன மாலியவானை அதி
க கோபத்தோடுபார்த்து நான் நிலட்சணன்மேல் சே
யைபிரயோகித்து அவனுடைய உயிரை யமனுக்கு ஒப
புவித்தேன். அவனிறந்தபோன பின்பாக்கால ஆயிரு
க்க வானரப்படைத்தலைவர்களெல்லாம் அழுதுகொண்
டிருக்கின்றர்கள். இது சங்கதியை எப்படியும் அதற்கா
கவே கேள்விப்பட்டபோதிருன் கேள்விப்பட்டபின்பாதே
கவாழ்க்கையை வெண்டாமல்பிரானத்தியாகஞ்செய்து
கொள்ளுவான். இதுபரியந்தம் அவர்களால் எவக்கு அ
கேகனன்பர்கள் கேரிட்டபோதிலும் இப்போது எங்
ஞநிலே அல்லவர செய்ய என்று சொல்லுன் ராவ
ணனேநோக்கி அதிபொளருத்தகோபி ராவணன் சொ
ல்லிக்கொண்டி வந்ததைக கேட்டுச்சொன்முருந்த தூத
கள் எங்களாண்டவனே பிரதாபவல்கேல்வரர ! அதை
ங்கி உமக்குத்தெரியாதோ ! இப்போது நீசொல்லிய
தெல்லாம் யதார்த்தமே அருமாவெனபாயன் கொண்டி
வந்த மருத்தால உம்முடைய வேல்பட்டதற்க இலட்க
மணனுரிபெற்றெழுந்தான். உடனே அதிருகுமாரர
ரும் பிறிதொருமுறும் காமதரிசெய்யாமல் சடக்கென
எழுந்து இலட்சுமணனேசென்று சென்ற காமசாம
ர்போலுங் கண்களையுடைய தசாதசாமனைச் சேரத்து
ருவரையொருவர் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு குதூ
ஹலமாகவேயிருக்கின்றர்கள் எக்குடைய சொல்லில
தேவரீருக்குச் சமுசயமிருந்தால் தமமுடைய கேத்தி
ங்களேலேயே பரீக்ஷித்தியம் என்றுசொன்றர்கள் அ
வர்கள் சொன்னசொலலாலே இலட்சுமணனர்செயம
பெற்றேமென்று ஆகந்தித்துக்கொண்டிருந்த மனம் அ
நிலக்கதாகிதிகிட்டி அக்கத்தூதர்களுடையசொ
ல்லினிடத்தில் நம்பிக்கையையாமல அனுக்கண்டபிறு
ம்படி கவனமயமாவகோபுரத்தின்மேலேறி நிலயாக
ரிருந்து சுரப்பெடுத்தும் பொறிச் சென்றதுபோல
அபிமிதாகசக்கென்ற தலதுசேனைவெள்ளம் அழிக்
துவிடக்கின்ற யதார்த்தத்தை உள்ளம் கோளம்படி க
னது திருபது கண்களாலும் பிரத்தி யக்ஷமாகக் கண்டி
ம், வயலில் அறுப்பட்டு விழுகுவடைய மணிகளைபோ
ல பள்ளப் பெண்கள், மதுவண்டு இரைந்து கண்கள் செவ
ந்து தோன்ற விழித்துப் பார்த்து, சுயகர் அரிகேக

கைகளாலெடுத்து தலேயின்மேல் வைகின்ற அவரைக
தைப்போல, ஸ்ரீராமபாணத்தால் தலே அறுப்புண்டி வி
டக்கிற ராக்ஷசவீரர்களுடைய மணிமகுடர்கள் குதி கு
திரைமலைகளும், கருநெய்தற்புனலும், கருமையால்வெ
ன்றதங்களுடையகண்கள், தாமரைதானையாக நீசோரியு
ம்படி அழலதினுல செங்குமுதமலைப்போலச் செக்
கர்ச்சேவிலைவத்தோன்ற, இனி சமக்கர் ஆகாவெ
ன்று கைகளேத் தலேயின்மேல வைத்துக்கொண்டி தங்க
ளத்தங்கள் புருஷபிரேதங்களாக எண்டையிருந்தி, கடலோ
சையும் அடங்கும்படியாகக் கோவென்று அலறியழுதி
ன்றனகையைத் தனது திருபதசெவியாலுங்கேட்டும்,
அதிகதுக்கார்சரத்தனுய், அந்த யுத்தகளத்துக்கு மற்
றேருபக்கத்திற திரும்பியபோது அலைவக்கடக்த யா
னேப்பெரும்ணைக்கள் எத்திக்கொண்டும், நீராழமட்டு
ம் பூமியை வாடனத்து மலேகளேப்புரட்டி அழித்துக்கொ
ண்டும், வினைக்கு நிகின்ற ரக்தகதிகளில், புதுவெள்ள
மில் விளானஞ்செய்வதுபோலப் பேய்கள் குதிக்குகு
தித்து முழுகுகின்ற மிருதியை, துக்கத்தால்தனதுகண்
களிலைகாண்கின்ற கண்ணிரைத் துடைத்துக்கொண்போ
த்தான். வேறேருபக்கத்தில, அகாயத்தைமூட்டி உயர
ந்த வலிய தோள்களேயுடைய தம்கள் புருஷன்மார்கள்
மேல ஸ்ரீராமபாணம்பட்டுக் கோனேத்துரசிசென்ற புண்
களின்வழியாகப் பெய்கள் ரைகளே தழைத்துக் கொழு
ப்புள்ள புதுனிலைகளேத் தோண்டித் தோண்டி எடுத்
துத் தின்பதைப்பார்த்து, ராக்ஷசகுலஸ்திரீகள் ஐயோ!
கம்முடைய காவல் இறந்துபடச்செய்கன் தாமர
முகத்தினுல் மாயிசங்களேப் புசிக்கின்ற கோரத்தை இ
ந்தக்கண்களிருந்தபடியாலல்லவோ பார்க்கிறோம்இலை
யமக்கு வேண்டாமென்று துணிவுகொண்டி, அவர்கள்
ன்னேர், அங்கே கிடக்கிறவர்களாலும், சிலஅரக்கியர்
கள், வாலெடுக்கும் கோழும்பரியாமல், கடிய நகமுள்
ளவிரல்களினுலும், கண்கள் தங்களுக்குள்ளேபேர்த்தெ
டுக்கிறதைப்பார்த்தாள், நம்முடைய கிழக்கம் இந்தவே
ராக்ஷசரால் வாழ்ந்தார்களேயென்கிற துக்கத்தாலேபெரு
குகின்ற உதிரநீரோடு இவர்களேயெல்லாம் ஒரு மனுஷி
யன்கொன்முலல்லவர வென்கிற கோபதாபத்தோடேக்கும்
கிப்பெரதிகளேக் கொட்டிவின்ற கண்களேயுடையராவண
ன், திருக்குருகாபுரிர் வளர்த்த பராங்குச பரகாலமு
னிவர்களும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ்கள், மூன்றே
கின்னைபோதிலும்மல் பரம வேதார்த்தங்களே அ
நாயாசத்தாலே தனைகுபோல ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிரி
ந்தும் ஸ்ரீராமபாணக்கள் புலப்படுகே சோகச் செய்து
அபரமாக ராக்ஷசகளே உருவிக்கொண்டி போனபி
றகு, அவியலையாக விழுகுகிடக்கிற அந்த ராக்ஷச
ரிசுருடைய உடலிலிருந்தும் பெருகி ஓடுகின்ற ரக்த
வெள்ளப்பாடுகளே, சங்கமத்தானம் நிறைந்துபோய், க
டலானதுதான் உதிரசோகக் கக்குவதுபோல் எந்த அ
லேகளே அதிகவேகமாய் விசிமோதுவதைக்கண்டான். பி
ன்னுலேயும் மெல்ல நிலைகுலைந்து மூலபலத்தை இ
வளாசமுலகத்தையும், அந்தப்போர்க்களமெல்லாம் பி

வைத்தாற்போலிருக்கிற சமயத்தில் அவர்களுடைய
கத்தைக்கூட்டங்களேயும், கண்களும் நீலம் பூத்தாற்போ
டி இமையாகல்பார்க்கின்றதெய்வகன்னைடைய கொண்டா
ட்டத்தையுமகண்டான். இப்படிப் பரக்கப்பார்க்க கி
வம்மேலாத்து நெஞ்சுபுண்ணினவனும்கோபாக்கினி
லும் இரண்டி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய கோதண்டபரா
கிரமத்தையும், அவனை எதிர்த்து மூலபலசேன்கி ரை
ளமானதையும், கிணக்குற்றதாரும், சனகனெனது பி
ரித்துக்கடைவரையிலே காவலனால் கண்டிக்கொண்டும், ப
கைகின்றபெருமூச்சுவிட்டு நிப்பொழுதின் பரகுமபர
கண்களே விழித்துப்பார்த்து, பலபல விதமான நினைப்பு
டையவனுய்க் கோபாக்கினியானது மேன்மேலுமவள
விறுல் குருராமபிரவர்த்தகைகளேப் பேசிக்கொண்டே
வந்து நிம்மாசனத்தின்மேல் உட்கார்ந்தான்.

இராவணன்களங்காண்படலம்-முற்றிற்று.

இராவணன்தேரேறுபடலம்.

அப்போகாரமாகவந்து உட்கார்ந்து சாதுரன் கண்ட
ருளே ராவணன்வல் பிரவீர்காரர்மரியதேவற்கை
யும், மேலெழுகின்ற கரும்புகையை யொத்த புருவங்க
ளேயும், கெருப்புத்திரட்டிபோன்ற செவந்த கண்களேயு
ம், மகேதரனென்னும் பெயரையுமுடைய பரகரும
ங்களேச்செய்வதில் தனக்குச் சமானமில்லாதவனது மு
கத்தைப்பார்த்து, உயுக்கத்துக்குப்போய் மாண்டவர்க
ள்போக, மிதியாய இக்கலுகாதரத்துக்குள்ளிருக்கும்
ராக்ஷசனுவிர்களே யாவரையும் போக்கோலம்பூண்
டெரும்படி பறைசாற்றுவிக்கக் கடவாயென்று சொன்
னன். அவ்வாறே செய்விக்கிறேனென்று சொல்லிவரு
மகோதரனது கட்டளையால் கொட்டிய போர்ப்பறை
யோசையைக் கேட்டமாத்திரத்தில், துயிர்த்தாரையு
மோடி ராக்ஷசவீரர்களாகிய ரதகஜ துரகபதாதிசேனை
ன், சமுத்திரம்சுற்றியதுபோல தள்ளிடதில் நிலி ரு
ருவும் உண்டென்றுசொல்லாதவண்ணம் இலங்கை
நகரம்முழாய்ப்போரும்படிக்கூடியதுகளில்உபோயிர்க
பலபகேல்வானுனவன், தன்குலதெய்வமாயும் லோகே
ல்வராயுமுள்ள பரமசிவனைச சிவாகமத்திற்கூறிய மு
றைமைப்படி பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துத் தன்னுடை
னேயே ஆத்மார்த்தமாகப் பூசித்தும், தன்னகத்தனை
வெலையங்களில் பராத்தமாக அர்ச்சனே இ ரூபாத்தி
னேபோற்றித் துதித்தும், சாதுரித தானங்களிச்செ
தும், பராபர எனை பெனை விரும்பினர்களோ ! என்ன
வர்களுக்கு அதை ரதை வெருதியாகக் கொடுத்தும்,
பின்வாங்காமல் செபித்தின்றபடிக்கு வெளாடியவ
ரகசியக்கச்செய்ருகொண்டதாலும், ஸ்ரீராமசாயு
பாராயணன் அண்டங்களைத் திருட்டுபடிக்குத் தனே
க்காரணமாயிராதேயென், ராகத்திலேயைடத்த ச
ரிகைப்புணர்வேற்று யுத்தஞ் செய்தும், ஒருகாலத்தில
இந்திரன்தேரை தூய்போகவே அவனிடத்திலிருந்து
அபகரித்த அத்தன்மையதான இரண்டுகுக்களிலும் அ
ருபி நிற்றருகின்ற சிலரிலிலிடதில் அரோகரியே

ர்கள் உதயஞ்செய்தாற்போலத் தோன்றும்படி, தனது மார்பிற்பூட்டியும், மத்தாகிரியைச் சூழக்கட்டிய வாசுகி யென்னும் சர்ப்பத்தைப்போல வினங்கும்படி உடைவா ளே, வலதுபக்கத்தில் தொங்கப் பொற்கச்சினுல் அணி யில் இறுகக்கட்டியும் நிரகங்கள் மகமேருவைச் சுற்றி அலக்திபோய் அங்கங்கேகூட்டங்கூட்டமாக கின்றுவி ட்டாப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற இம்புரிப்பூணைமைத்தகடி ருக்திரத்தை அரைப்பட்டிகைகின்மேல் இறுகப் பக்தி த்தும், வேதங்களேயோக்கத்தில்யிரித்துவைத்தாற்போ ல் பிரகாசிக்கிற கருடபகவானுடைய சிறைகளே விரித்த தையொத்த வெண்ணிப்பட்டாடையை உடுத்து, அதன் மேல் இருபக்கத்திலும் கிலாவாணது வழிந்து ஒழுகுவ துபோல, முதன்மை கொய்சகத்தைத் தொங்கச்சாத்தி, அது அசையாமலிருக்கும்படி பொன்னுல் செய்த சர்ப் பாபரணத்தால் சூழ்ந்திறுக்கியும் கருமேகக்கூட்டத்தோ டு அன்னஞ்சிறகும் இடிகளோப் புறப்படுத்தி எடுத்த, ஆபரணமாகச்செய்ததை ஒத்த உடைமணியென்னும்ப னிவடமணிக்தும், பொற்றுமணிமாலைபோன்றவடிவமு ம், குகைக்குளிருந்து சிம்மராஜன் கர்ஜிப்பதுபோன் றமுழக்கமுள்ள சதங்கைமாலையைச் சாத்தியும், இடி யோசையைக்கேட்ட பாம்புகளோப் போலத் திரிலோக வாசிகளும் பயந்தொளிக்கும்படி ஒலிக்கின்ற பொன்னு ற்செய்த வீரகண்டாமணியைத் தரித்தும், சரிந்துதொ ங்குவதுபோல, ஒளியுள்ள செஞ்சாயற் தோய்த்த சீலை யை அந்தவீரகண்டைக்கு வலப்பக்கத்தில் அணிந்தும், இருபதுகைகளுக்கும் நடுவே பல ஆயுதங்களையுடைய ஆதி சேஷனது மிடறுகளில் விஷக்கறை தோன்றுவதுபோ ல் தோன்றும்படி முன்னைத்தோற்கட்டும், விரற்புட்டி ல்களும் தரித்தும், பணமரங்களோப் பொன்னிறமுள்ளநா ங்கள் தனித்தனியே சூழ்ந்துவளைத்தாற்போலக் கைக ளில்தரித்தகங்கணங்களோப்பூண்டும், திருப்பாற்கடலைக் க டைந்த மந்தரகிரியைச் சூழக்கட்டிய சர்ப்ப ராஜனைப் போலவினங்கும்படி தோள்களில் பாகுவலயங்களை அ ணிந்தும், தன்னேடுபோர்செய்து ரக்தமயமாகவுடல்சு ழன்றியோடிச் செய்தாற்போலச் சிவந்தசரணக்கூட்ட ங்களேவீசகின்ற ரக்தகுண்டலங்களோக் காதுகளில்தொங் கவிட்டும் உதயகிரியில் உதித்த சூரியனுடையசிறைசா லக்கள், கிருங்கடலில் தவழ்வதுபோலக் குன்றுமஞ் சத் தனம் அப்பிய எல்லாத்தோள்களினும், குண்டலங்களி னெளி வீசிக்கொண்டிருக்க அவற்றின்பக்கத்தே சந்திர ர்களும் கூடத்திரங்களும், வரிசைவரிசையாகநின்றுபிர காசிப்பதுபோல முன்கைகளின் இரண்டு பாரிசங்களிலும் பெருமுத்துமாலைகளைத் தொங்கவிடித்தும், இவ்வா று சர்வாபரணங்களேயும் பூண்டவனுய உதயகாலத்தில்பன் னிரண்டுசூரியர்களும், திரணாதிகளோவீசுவதுபோலச் சாஞ்ஜொல்யமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றபத்தாழடிகளின்மே லும், தங்களுக்குநடுவே அனேகவிண்மின்கள் கினைந்து கம்படி பல தந்திரர்கள பிரகாசிப்பதுபோல முத்துக்கு டைகள் மேலேகவித்து கிற்கவும், கருக்கொண்டகிலமே கங்கள், தவழ்கின்ற ஆகாயத்தில் பக்கம்பெருங்குடம் களிருந்து, அவற்றின்மேல செவ்வானத்தி னெளிபடர அக்தக்குடக்களுக்கு இருபுறத்திலும்கோன்றச்சந்திரர்கள முளைத்தாற்போல, பத்துமலைக்குகைகளுக்குச் சமான மாகிய பெரியகடைவாய்களேதோறும் வளர்ந்தகோரதங் தங்கள் கிலசிசவும், பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள பத்து யானைகளின்முகங்களிலேயும் கட்டியபட்டங்களோப்போ ல, ஒருசாயிய யுனை பெருமுத்துகளினெளி வீசம்பிய வீரபட்டங்கள் கெற்றிகளின்மேல் வினற்கவும், ஊடறி லே இஷ்டகரயமிரர்களுடைய அழகியவிலம்பு சப்திக் கின்ற பாதங்களோயலலாமல் லோகேஸ்வர்களே யான போதிலும் அவர்களுடைய பாதங்களே எக்காலத்திலும் வணக்கியறியாத தலைகளிலணிந்த பத்துக்கிரீடங்களும் தங்களொளியால் இக்கப்பூலுலகத்திலுள்ள சூரியனே ஒ விமமழுக்செய்து மற்றலோகங்களி லுள்ள அவைவிடப் படாத இருளேயெலலாம் ஓட்டவும், அதியலங்கார விப வத்தோடினனங்கி பரதாளம் பூமி பிரமலோகம் இவை களிலுள்ள வீரர்கள்யாவரையும் வெற்றிகொண்டெடுத்த வாளைமாலேயையும், அதன்பக்கத்தில், மயில்போலு ஞ்சாயலுள்ள வெழுவன ஸ்திரீகளுடைய லஷ்மகரும் வ ண்டுகளும், கலந்து மொய்த்துக்கொள்ளும்படியும்பை மாலேயையும்தரித்து, சுகர்களாலேதோண்டப்பட்டச முத்திரத்தையும், தினங்களேயும், கடல்மணலேயும், இ வைபோன்ற மற்றவற்றையும், வேண்டியதுகளே யெல லாம் குறைவின்றித்தருகின்றமுத்திரங்களேயும், உலமை கொல்லக்கூடாததாகி, ஐம்பெரும் பூதங்களும், அழியு ங்காலத்திலும், அழியாத தனதுகுணம்போல அளவு செய்யமுடியாத அஷ்திரக்களால்நிறைத்த அம்புராத்தூ ணிகளே முதுகில் இறுக்கிக்கட்டியின்றமுன், அப்பாதின் ராவணன் கட்டியக்காரனேப் பார்த்துத் தேர்வரக் கட வதென்று உத்தரவு செய்தான். உத்தரவுசெய்தமாத்தி ரத்தில், சுவர்க்க, மத்திய, பாதாளங்கள், ஒருமிக்கத்த ன்மேல் ஏறினலும் நாம் தலிலில்முடித்துக்கொள்ளும், தூமகேதுவைப்போல அத்தத்தினிலோகங்களேயும் சுமந்து செல்வதும், ராவணன்கினைத்த இடங்களுக்குருதிரை களேப் பூட்டாமற்படிக்கே தூ நிமமப்பொழுதுக்குள்ளே, போகத்தக்கங்கிரன்களமைத்ததும் அருதத்தேரதி இ ருப்பதற்கடலிலிறங்க சூரியருதிரைகளேயும் சூரிய ப கவானுடையதேரிற்கட்டிய பச்சைக்குதிரைகளின் வாசி த்திற்பிறந்குதிரைகளேயும், அதிதேவதைகளாகிய அக் கினிபகவானுக்காகவும், வாயுபகவானுக்காகவும், கடல் யையும் வற்றச்செய்யத்தக்க வடவாமுகாக்கினியினும் பிரசண்டமாருதத்தினும், ஜனித்த குதிரைகளையும் கட் டியநிறப்புடையதும், பூமிமேல் ஓடினுபோலவேஆகா யத்தின்மேலும் சமுத்திரத்தின்மேலும் கெருப்பினமே லும், மகோல்காதமான மேருமலேயின்மேலும், முடக்கி க்கதும் அண்டமுகட்டினகருவுள்ள பிரமனுடைய உலக த்துக்கும் மற்ற எக்தத்தேவர்களுடைய உலகங்களுக்கு ம், நிமிஷகொட்டுங் காலத்துக் குள்ளேபோய்த் திரும் பத்தக்கதும், எட்டுத் திக்குகளுக்களினுடைய மனிக ளேப்போலக கோலிக்கும் ஆயிரகோடிமனிகளையுடைய

தும், அதிகக் குளிர்மண்டலங்களே மேருமலேயின்மேல் சூழ்த்துவைத்தாற்போலப் பிரகாசத்தையும், அண்டக் கலேயே விலேபெறத்தக்க மதிப்பையுமுடைய சக்கர களே முழுமையும் பதித்ததும், பகாரிகின் தேவர்களுமு ளனைவரும், அண்டமதிபதிகளியாவரும்கொடித்தலை களும், ஒருதாலத்தில் மேலே சொல்லியவர்களேயுத்த த்தில் தோற்றுக் கைகழுவிவிட்டவைகளும், உயுத்தத்தி ல் அதிருரமானவைகளும், கடலின் மணலிலும் மிகு ந்த கொகையுள்ளவைகளுமாகிய ஆயுதச் சுமைகளே பு னையதும், ஜெயத்துக்கு வாசஸ்தானமானதும், உபே ந்திராரிய பாலன் கர்த்தாவினுடையசக்கரமும், கெற் றிக்கண்ணேயுடைய கெலுடைய மழுவ்ரத்தமும், பிரம னுடைய கமண்டலமும், அழிக்தாலும் தானுயிராதவலி மையுடையதும், தேவர்களும், முனிவர்களும், சுட்க மாகப்பார்த்தும் அறியக்கூடாத கர்னுவித கித்திரத் தொழில்கள் சக்தியத்தைப்போலவென்றும் அழியாமல் படைசெய்யப்பெற்றதும் ஆகிய ரதம்வக்து சேர்கதது. அ ந்தரதத்துக்குஅருச்சனேபிரமப்படிசெய்து இத்தனேபே ரென்று ஆளுவதுசெல்லக்கூடாத பிரமணனங்களையா வர்க்கும் மனத்துக்கும் எட்டப்படாத தானமாகச் சொ ன்னகனியும் ஆடையணி முதலியதுகளேயும்கொடுத்து ரதத்துக்குமன்காரஞ்செய்து அதன்மேல் ஏறினன் இ ப்படி ராவணன் தேரேறியதைக்கண்ட இந்திரன் முத லாகிய சமஸ்ததேவர்களும், இவன் பூர்வபாபாணத்தால் நாசத்தை யடையப்போகிறுனென்பதை முன்னே யறி தவர்களாகிருக்குமும் இவனுல் பலமுறை தங்கள்ப டைருக்கிற யுத்தபரிபவியால் இனி ஏதாய் முடியுமோ வென்று பயந்து நிதியோடி, புத்தியும் கண்களும், மழு னிப்போய் மனம் நிலைத்துகின்று ஒருவரையொருவர் பார்த்து நாம் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிற தென வது பேசிக்கொண்டார்கள். வும்புல வாசகைகளேயும் பி ரிதத மகாயோகிகளும் பயக்கார்கள் இம்மட்டேதரமே னு ர்வலேகத்திலும். அச்சத்தால் தங்கள் தங்கள் நிலேகல ங்கியதுகள். இப்படி சமஸ்தலோகவாசிகளும், பிராண பிரி யடையும்படி ரதத்தின்மேலேயிய பிரதாப லங்கே வரன் தன்னருகேகின்றசாரதியாகிய தேரோக்கி இன் ஜகான் யுத்தத்தில் பிரவேசிப்பதினுல் எனக்குத் தோ ற்று ஸ்ரீராமன் தேகியோக மாடைந்தானேயாஞல் அ தைக்கேளாப்பட்டு நிமிஷகாலம் அமைந்த அனேக பராக்கையுடைய சாலகியொருவன் தன்னுடைய தாமா சுவர்போன்ற கைகளால் வயிற்றைப்பிசைந்தும் மோ நியும், சகிக்கமுடியாத கோடிய துக்கசாகத்தில் மூழ் குவான், அல்லது கான்தோற்று அந்தத் தசாதபுத்தி ரனே மான்வேனேயானுல் அது சமாசாரத்தைக்கேள்வி ப்பட்டு முயலுடைய, புத்திரியாகிய மண்டோதரியென்ப வன் இரண்டுகைகளேயுங்கொண்டு வயிற்றைப்பிசைந்து மோகிமோகியறைந்து தீராததுயரக்கடலிலே மூழ்கு வாள். இந்த இரண்டுகாரியக்களில் ஒன்றுமுடியாமலிரு ணே கான்றிருப்பதில்லேயென்று சொல்லி, பலமுறைக ளும் பல்லேகளிலும், பிரகாசிக்கின்ற காரணத்தாலும், அனேகவிதமான முடியாத பல ஆயுதங்களும், பல வகைகளி லும் வினங்குகின்ற ஏதுவாலும் சமுத்திரக்கள் பொறு க்கமாட்டாமல் பொங்கி ஆகாயத்தைமூட்ட அலைகளே விரும்படி தம்முடைய திருவடியைப் பூமியில் வைத்து ஆளக்த திரிவிக்ரமமூர்த்தியைப்போலத்தோன்றி உய ர்ந்து கிமிர்ந்து கின்று ஆகாயமானது படமென்று மிளக் து இருவினவாகவும் குலாசலங்கள் வெடிக்கவும் புகுப் புண் வெடித்தாற்போலப் பூமி பாளமாகவும் பகம்பொ ற்றுடமானது ஆகாயத்திலிருக்து சுழலுவதுபோலச்சு ழியன் தன்னதிமாறிச் சுழலமிடவும் சக்திரன் தன்னிலை லக்மி ஆழுகத்துளிகளிகழ்ந்திவருத்தமுழுவதும்தன்னுடை ய தோன்னேக்கொட்டி ஆரவாரித்த குருமபரியுத்த ம் நமக்குச் சமீபித்தகினறும் ஒப்பிலேரக பெருங்க ளிப்பால மேருமலேயும் வெடித்தாற கிக்தும்படி தன்னி லேக் குணத்தோனி செய்தான். அந்தக் குணத்தோனி யைக்கேட்ட தேவதாலஸ்திரீகளும், தானவஸ்திரீகளும், தங்கள் நாயகன்மார்களுக்கு இன்னுயிர்னேம் கரகர வன்டகனிய பாபிஷ்டனுலிராணகாலம்வன்டாமோ என்னமோ என்று இடிக்கிடி ஸ்ரீமகாலடகமியைத் தியா னித்து அத்தச் சர்வலோக நாயகினது இன்னமாயிரத நாமங்களையுக்தைத் தொட்டுப்பயந்தார்கள். இவ்வா று குணத்தோனி பண்ணி தேரோடுகிற அதிசயமால சமுத்திரமானது பலசுழிகள் சுழித்துப் பொங்கவும் ப ல உயிர்வர்க்கங்களும், நடுக்கம் அடைந்து நிதமி ழடவு ம், சிலையமலேயைப் போற்றெடுத்த வலிமையமைத்த தன்னேச் சுமக்கமாட்டாமல் சினவங்களே விசுகின்ற மா னிக்கங்களுள்ள பலதலேகளேயும்பரப்பி ஆதிசேஷன்பு மியைச சுமக்கவும் பாரியதேகபாரத்தையுடையவனும்த் தேலைக் செலுத்திக்கொண்டுவக்கது தெவர்களும், அசு ர்களும், மற்ற நிரிலோகத்திலுள்ள வீரர்கள் யாவரும் இன்றைக்கு இக்கப் பாரிஷ்டன் யுத்தத்தை உத்தேசித் தபடியால் லோகமெல்லாம் காசமாய்விடுமேயென்ற த ங்கள் தங்கள் பிராணன்மேல் ஆசையுடையவர்களைப்ப ரிதியுடையும்படி வடவா முகாக்கினிக்கு இரண்டுக்கு அதிகமாகத் தீப்பொறிகளும் உதிரத்தனிகளும், கங்கு ம்படி யுத்தகளத்தேவக்து சேர்ந்தான். அதுகண்டிலோ கத்தி லுள்ளவர்கள் அடைகின்ற கலக்கத்தையும் ஆகா யமார்க்கத்தில் கிற்கின்ற தேவர்கள் படுகின்ற தவிபாற் நத்தையும், மலேகளும், சுவர்க்கமும், பூலோகமும் கடி ருகுகின்ற நடுக்கத்தையுமடலகன் அலேயேமோதிகொ ர்களிகின்ற கொந்தளிப்பையும் சக்கிரவர்த்தியாகிய முத லாகிய அடிக்கப்படாத பராக்கிரமமுள்ள வீரர்கள் யா வரும் கண்டார்கள். அண்டமே வெடித்தாற்போல சா கூசாவிரர்கள் ஆர்ப்பரித்துவருகின்றஆரவாரத்தைக்கே ட்டு எழுந்த விபீஷணனுடைவானுவர் ஆதிருவுடியில் காருவித பிரணங்கள்கோரிப்பதுபோலக்கோகமுண் டாவதற்குக் காரணமென்னவென்று ஆலோசித்துசமு த்திரங்கள் கரைபுரண்டு பொங்கிவருவதுபோலக்காலை ர்களும் உயர்ந்த பர்வதக்கூட்டங்கள் வீசுச்சு வருவ துபோல சகங்களும் மகாமேருவின்மேல் தவழ்ந்து வ

குநின்ற கருமேகம்போல மகோந்நதமான தேரின்மேல் ராவணனும் சகலபிராணிகளின் னுடைய குடர்களும், குழம்புமபடி ஆகாயமார்க்கத்தில்வருகின்ற ஜுவாரமெ வது நிர்மானித்து ஒடிவந்து லோகேஸ்வரர்களுக்கும் கவுரியாதிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைக னில்தண்டீ தமர்ப்பித்து ராகூஷகுலவல்லியே! அ சக்கர்குலாதிபதியும், அவனுடையசேனைகளும்வந்துசேர் ந்தார்கள். அதுகண்டேதேவருடையசேனைகளாகியவரன ரசமூகங்களிமோதித்திக்குவிஜிக்குகளாகஓடத்தனித்து க்கலங்குகின்றன. ஆகாசத்தில்தேவர்களும் பயந்துநின் றகில்ல இடங்களிலேயே ஓடக்காலெழாமல்விழுந்து க லன்னொகளென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர் அப்போது வானரர்கள்எல்லாம் எகனைச் சிரசின்மேல் தூக்கிகு வித்து சர்வதேவ தேவோத்தமா! ராகூஷ குலகாலா! சாதுரஜ்ஜனேத்தாரா! எங்களைக் காத்தருளா யென்று சொல்லவந்தவர்கள் பயத்தால் நாவெழாமல் ஞழறிக்கு முறிச் சொல்லிக்கொண்டு கடக்கர்காலெழாமல் அங்கங் கே கருணவிழுந்து உனைக்கின்ற கூச்சல் அதிகரிக்க, ஆதிதேவ விதிதேவேந்திராதி சமஸ்த தேவர்களும், மு னிவர்களும், ராகூஷர்களால் துன்பப்பட்டுக்கவாவி மு றையிட்டகூலத்தில்ஸ்ரீசரகரத்தில் திருவுகதாழ்வான் மேலிருந்து பேரகஸித்திரைநீவி எழுந்தாற்போலச்ட க்கலெழுந்து மத்தகஜம்போலக்காண்ப்படுகின்ற ஸ்ரீ ராமபத்திரசாளவர் ஓப்பற்ற யமனுடைய விஷப்பாசக்க ற்றையே கட்டினதுபோலப் பாபனென்று மின்று இ ன்ற வாளாயுதத்தைத் திருவிடைமின் வைப்பாதிரத்தில் கட்டி, பிரேதனுடிவானியும் வானரவீரர்களையும் பார்த் து கற்பிள்பூங்கொடியாகிய சானகியினதுதன்பத்துர்கு ம் கவர்க்கலோகவாசிகள் முதலிய சாதுஜனர்களுடைய அன்பக்கடனுக்கும் இன்முமுடிவு உண்டாகுமென்றுதி ருவாய்மலர்ந்தருளி வேறே ஒருபரப்பிரமம் உண்டாகி ருந்து அதனுடைய வசத்தில் சகல பிரதானும் முத்திசே ந்திராதி சேதனசேதனங்களும் அடங்கியிருப்பது தென்ப தனால் வேதவேதாந்த இதிகாச புராணங்களிலும் இல் லையாதலால் மேலே சொல்லிய சமஸ்த சாசாசங்களு ம் தனது திருவளப்பாங்கின்படி அடங்கி நடப்பதாகிரு க்க, இப்போது தாம்பூடிக்கொண்ட வனசத்துக்குன்த மது திருமேனி அடங்கியிருப்பதால் சாட்சுண்ய பரப் பிரதமமாகிய தம்மினும் அந்தக்கவசம் வேறே ஒரு பரப்பிரமம்மம் உண்டென்னும்படியா யிருந்தது. அப் படிக் கவசத்தைப் பூட்டியபின் அதி கோபிஷ்ட ஞதி ய மனுடைய மடப்பள்ளியைப்போல வினங்குகின்ற அழியஜைகளுக்கு விரற்புட்டிலகளும், முன்வயிறைத் தோலகளும்கட்டி சமஸ்த பொருள்களையும் தன்னிடத் தடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பூமிபோல வினங்கி, அளவுசெய்ய முடியாத நானவித அஸ்திரங்கள் நிறைந் த அம்புராத்துாவியை முதுகில் இறுகக்கட்டி யுத்தசக் த்தராயினர். சவர்மியினுடைய யுத்தத்திறத்தைக் கண் டு சேனைகும்படி வந்திருந்த தேவர்களுக்குள் காளக் ண்ட திரிசேந்திராதிய பரம்பிவனுவர் ராகூஷர்களு டைய சண்டை இன்றோடே நூறுவரின்றதுகம்முடை ய ஆண்டவராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியே வெற்றியடையப் போகுமார். இதற்குச் சந்தேகமில்லை இனி ராகூஷவுபத் திரவ பயமென்பது மேக்குமிடையாது நீங்கள நிர்ப் யர்களாய் மணிகள்கட்டி வெற்றிச்சக்கரத்தன் பூட்டிப் பொன்னுலமைத்த ரதத்தைத்தாகமத்திர வாசியாதி ய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அறுப்புக்கோனென்று சொல்லி யருளினர். ஸ்ரீ உமாகாயகாதிய நுத்திரபகவான்சொல் லியதைக்கேட்டு இது செய்யத்தக்கதே யென்று சொல் லித் தங்கள் அரசனுகிய இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார்க ள். அதுகேட்டு இந்திரன் ஒருக்ஷண காலத்துக்குள்ளே திரிலோகத்தையும் நிமமாகச் சுற்றிக்கொண்டு வரத்த க்க ஒப்பில்லாத தேனைக்கொண்டு வாருங்கோவென்று உத்திரவுசெய்தான். உடனே தேவர்கள் குதூகலமாகச் சென்று ரதசாரியாகிய மாதலியைப் பார்த்து கமத ராஜனுனவர் தேரை ஒட்டிவரச் சொன்னுரென்று தெ ரிவிஞர்கள். தேவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டுமாதலியெ ன்பவன் எழுநூலசுவங்களினுலாவுள்ள பலத்தை யெடுக் குச் செய்த கொடிஞ்சும் நிறுவியிலும் அப்பிராவுள்ள பலத்திலுஞ்செய்த இருசும், அஞ்சுகோடிகளிஞல் செய் த வடக்கயிறும், வருசம், அயனம், இருது, மாதம், ப கலும், வாரம், நாள் என்று இதுவரையிலும் நடக்காலு ங்களிலும், இனிவருங் காலங்களிலும், விசாலித்திருந் கின்ற தட்டும், கலகத்திரகளிஞல் செய்த மணிமாலை களும், திக்குகளிஞலே அமைத்த பக்கத்தவர்களும் பி காரகளால் இயற்றிய துவசமும், அஞ்சுபூதங்களி ன் டையசக்திகளெல்லாம் ஒன்றுய்த்திரண் டமைத்த பல மும், புன்பூண்டுமுதல் விருகூடங்கள்வரையுமுள்ள தாவ ரங்களிலுலமைத்த கொடிகளும், ஸ்ரீசர்வேசுவரனுவர், சன்குதாகிய தமது திருக்கரத்தால் பாற்கடலிற்கடை ந்தகாலத்தில் உண்டாகிய ஆலாகாலமே! தனிடத்தி ண்டாகும், ஆகாரமும், அவருடைய திருவுந்தியிலெ ழு சோத்த மூலகாமரை மலரின் மொட்டே தனக்குமொட் டும், ஓம்பெரும் பூதங்களையும் திருவுதரத்தில் வைத்து மறுபடியும் உயிர்ப்பின்ற அஷ்டருண சம்பன்னனுகிய ஸ்ரீஹரி சயனிக்கின்ற சயனமாகிய ஆதிசேஷனே ஒத்த விசாலமும் உன்ன திருத்தேருக்கு சதுர் வேதங்களு ம் சொல்லப்பட்ட யாகங்களினுலும், எழுசமுத்திரங் களினுலும், ஏழுமலைகளினுலும், ஏழுலகங்களினுலும், ஐம்பூதங்களினுலும், மூன்று தினுலும், பொருந்தவங்க ளினுலும், யாகத்தில் சொரிகின்ற அவிர்ப்பாகத்தினுலு ம், அஞ்சுஞானேந்திரியங்களினுலும், கருமேந்திரியங்க ளினுலும், ஒத்தகடர்களினுலும், காலவேதங்களினுலு ம், மூன்றவஸ்தைகளினுலும், பத்துவாயுக்களினுலும் நி ரப்பகலென்கின்றநிரம்பெரும்பொருளிருந்தும் அவ ற்களினுலுவமாகச்செய்யப்பட்டதுமென்னப்படுகின் ற திருநெடியமண்டலங்கள் அடித்தட்டில்நிற்கும்படி உயர் த்த அந்தத்திருத்தேரைச் சமுத்திரத்துக்குத்தக்க பூலோகத் தைதேர்கி, புகாயமார்க்கமாக ஓட்டிவந்து தேவேந்தி ரனுக்குமுன்பாகஅந்தரத்திலேயேறுவித்தனர். இந்தத்

தேரை இதோ பூமியின்கண் யுத்தகளத்தில்வெழுக்கருவி யிருக்கும் ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் செலுத்தக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டவுடனே, அவ் கிருந்த தேவர்களெல்லாம், அந்தத்தேருக்கு நமஸ்கார ஞ்செய்து, ஓ ரதசிரேஷ்டமே! எங்கள் அரசனுகிய இ ந்திரனுடைய தேரோயால ஸ்ரீராமச் சந்திரனிடத்தில் செல் லுகின்றுயன்றே! நீ எங்களுக்கு உபகாரார்த்தமாகச் செய்தாலே தரக்கடனுயென்று கற்பகமலர்களை வா னிவாரி நிறைக்கா நிற்கையில் மாதலியானவன், இடது கையில் கடிவாளவடத்தைத்பிடித்து, வலதுகையிலமுட் சோல்கொண்டு நடத்த, அந்த ரதமானது மநோவேகத் திலும் அதிவேகமாய், இருவினைகளுக்கும் விரோதியா யின்ற மெய்ஞ்ஞானகோசரத்தின் விசையையடைந்து ஆகாயத்தை உருவி, தான் வருவதைக்கண்டு திரிலோக த்தார்களும், கைகளைக்கபாயித் தண்டனமஸ்கரிக்கும்ப டியாகவந்து, அம்பிரதிஷ்டையுடைய ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியின் பக்கலில்சேர்த்தது. சத்துசுசித்தானந்தத்திருமேனியை மறைத்து மிலாமாதுவிய விசித்திர ஸ்வரூபராய் எழுந் கருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீரகுகுலத்தினர், அந்தத் தேரைக்கடவ கூடித்து, அதிக சோதிர்மயமாயிருப்பதினுல் இது ருடிய னுடைய ரதமென்போமேயானுல், ஒருதைவண்டியில்லை அல்லது யுகமுடிவிலே தோன்துகின்ற ஸ்டைவ முகாக்கி னிச்சடசென்போமேயானுல், வெப்பத்தைக் கரணேம்- மெருமலையென்போமேயானுல் இவ்வளவுபெரியஉருவ முடையதல்ல. ஆகையால் திரிமூர்த்திகளும் எதி யுரை னின்ற தெய்வவிமானத்தானே! யுத்தத்துக்கு ஆயத் தமாயிருக்கிற நம்மிடத்திலே இப்போது இனுவருவதற் கு என்னகாரணமென்னு தமக்குள்ளேஎண்ணி மாதலி யைப்பார்த்து, யாருடைய கட்டளையால் இதைச்செலு த்திக்கொண்டு நீ எம்பக்கலில்வந்தாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அப்படி அரசர்களுக்கரசனுகிய தசர தபுத்திரர்கேட்டதற்கு, அவ்வங்கனி னுள்ளத்தை அறி யவல்ல மாதலியானவன், சுவாமியைப் பார்த்து ஸ்ரீர குலத்தாலுவாகோ! இத்தரம் நிரிபுரசம்ஹாரர்தா வாயி நிவரூர்த்தியும், சதுர்முகப்பிரதமும்மாவும், பூ வைலத்தில் அயிரஞ் சூரியர்களுக்கு உவமையான ஒளி யுள்ளதாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டது. ஊழிகாலத்தில் சம ஸ்தவஸ்துக்களும் அழிந்தாலும் இது அழியாமலிருப்ப து. எங்கள்நாயகனே! இந்திரனுடைய ஏவுதலாலே தே வரீர் ஆரோகணித்தருளுவீரென்று ஓட்டிக்கொண்டுவ ந்தேன். இந்தப்பிரமாண்டம்போன்ற அநேக அண்ட ங்களோ இதன்மேலேற்றி அகெனிவைத்து சுடத்தினுலும் சிறிதும் கலனமில்லாமல் சுமந்துகொண்டு வெண்டிய இடத்துக்குச்செலனும். குதகவேண்டிய இடத்தில் கு ணிற்கும். உயரவேண்டியபோது அதிவேனமாகவு யரும். இக்காரியங்களால் சமஸ்தஅண்டங்களையும் தன க்குள்ளே பொருந்தவைத்துக்கொள்ளுகின்ற ஸ்ரீசர்வே சுரனுடைய திருவயிற்றை ஒப்பாகின்றது. தேவரீர் ஸ்ரீ மறைத்தகாலை மிலோமிக்கப்பட்ட பானத்தைப்போல அதிவேகமாய்ப் போகத்தக்கது. பார்வையின் வேகத்

தையும், மனுவேகத்தையும், சண்டமாருதத்தின்வேக த்தையும், கண்டால அம்முன்னையும் தன்னுடையவே கத்துக்குள்ளே அடக்கிக்கொள்ளும். வேகத்திலே ஞர னமும் பின்னிடும்படி அதற்குமுன்னே செல்லும். பூமி யிலே ஆகாயத்தில் செல்லுமென்பது இதற்கு ஒருவிசே டமல்ல. நிரின்மேலும் நீரின்மேலும் பூமி ஆகாசங்களி ற்செல்வதுபோலச் செலலும். சப்தசமுத்திரங்களையும் பதினுலுலோகங்களையும், ஒரு கணப்பொழுதுக்குள்ளா க இரண்டி முறை சுற்றிவரும். இடையே எக்காலும் நி ற்குமென்றுலோக நிற்பதல்ல. ஸ்ரீகோதண்டத்தைக் கை யிலேந்தி உலகங்களைக்காக்கவல்லத்தம்பெருமானே! நிப் படிப்பட்ட திருமுன்னதேர், இதுவலலாமல் வேதமுனி டோ! தேவர்களும், முனிவர்களும், சிவனும், பிரமனு ம் தம்முடைய கலாமிக்கு விளைவாக அனுப்பென்று இ க்கிலவுக்குச் சொல்ல அந்த இந்திரன் அனுப்பினே ன்று சொன்னுன். நம்முடைய ஐயனிய ஸ்ரீ ராமபிரா னுவர் ராகூஷர்கள் எதாவது மாயையால் சுற்றித்து அனுப்பியதோ! என்று, யதார்த்தமாய்ச் சந்தேகித்த னைப்போலக் காணப்பட்டார். காணப்பட்டமாத்திரத் தில், ரதத்தில் புண்டிளைருதிரைகள், மேதையில் பே பொருந்திய மூல்காரண வஸ்துவே, இந்த மாதலி இப் போது சொல்லியவை யெல்லாம், சத்தியமே ஒன்றும் பொய்யல்லவென்று வேதமொழிகளைக்கொண்டுசொல் னதனால். குதிரைகளினுடைய வேதமொழியால் முனி சத்தேக மிலலியெனத் தேனினவரைப் போலத் தோன ற, மாதலியைப்பார்த்து நீ யார், என்முனிவ, அவ ரைகளைக்குறித்து நின்று, ஸ்ரீசுகிருஷ்ணரூபரே! நமோ நி த்ய மத்தாகிய ரதத்தைச செலுத்துகின்ற சாரதி! என்பேர், மாதலியென்றமைப்பாகள்எண்று உண்மை கூறினன். அப்படி யவன்சொல்லியதன்மேல் சுயபுத் மானுவர் சமீபத்திலிருந்த சுமித்திராதேவி இளஞ்சிய கமாகிய லட்சுமனனையும், திருவடிகளாகிய ஆதமனை யும், கடாக்ஷித்து, நீங்கள் இதைப்பற்றி ஆலோசிப்பதே ன்னவென்று கேட்டருளினர். அவர விரைவதும் தன டன்சமர்ப்பித்து வாயைப் பொத்திக்கொண்டு வணக்கி நின்று என்னவன்டவனே! நிச்சயமாக இந்திரனுடை ய ரதமென்றே தோன்றுகிறது என்று சொன்னுர்கள். தாம் ஸ்ரீகோதண்டத்தைத் திருக்கரத்தில் தாங்கியதும் தல, தனதுவிரற்றி காசமாய்ப் பிரேமிழுப்புறங்க ள் தித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பாபவர்க்கங்களெல்லாம் மன்று மாதருள்தானமாகிய சாவணனும் செனித்தா யர்கள்போல வ்ணமவளர்த்துவந்த ராகூஷப் பெருங்கூ ட்டத்தாரும், பற்றற நின்றேடே ஆறுதின்முக்க வல்ல வாவென்று உள்ளம் நடுங்கியோடவும், பரமனைதிமார் க்கத்தார் யாவரும் நிறப்பாகக்கொள்ளப்பட்ட திருவா ர்க்கங்களெல்லாம், கலிப்போதி சாதஞ்ஞனுவும் அ ர்கள்செய்யும் உபத்திரவத்தால் துன்பித்துக் கொண்டிரு ந்த தேவர்களும், முனிவர்களும், தங்கள் தங்கள் கை சேச் சிரசின்மேல் கும்பி கமஸ்கரிக்கவும், ஸ்ரீகோதல

டதிகூரகுருவானவர், அந்தரத்தின்மேல் ஆரோகணி தருளினார்.

இராவணன்தேரோடுபடலம்-முற்றிற்று.

இராவணன்வதைப்படலம்.

திருத்தேரின்மேல் எம்பிராவுனவர், ஏழ்பருளினமரத்திரத்தில், அத்தத் திருத்தேரினது பரிசுத்தமரியைக் காக்கவும், செல்லும்படி, உருண்ட தன்மையைகோக்கிய அதசங்காரதி சமன்த தேவ சமூகங்களும், முனிவர் கூட்டங்களும், இதற்குமுன்னே தேவகண்டகர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய எழுந்தருளும்போதெல்லாம் எதியருளுகின்ற பெரியதிருவடிகளுடைய திருத்தோள்களைச் சிறிதும் நேத்தத் தறியாதவர்களாய், திருவடிகளாகிய அணமரையுடைய திருத்தோள்களையே இத்தத்திருத்தேருக்குச் சமானமாகச் சொல்லலாமென்று பலவாறுயோசித்து, கற்பகமலர்களைத்தூவி, சுவாமியினிடத்திலுண்டாகிய பிரேமாதிசயத்தால் வாழ்த்துக் கூறத் தலைப்பட்டு, இத்தத் திருத்தேர் யாதோரிடைறுமில்லாமல் செல்லுகடவதென்றும், எல்லாப் பலங்களையும் விளக்கக்கடவதென்றும், சுவாமியை எதிர்த்துவின்ற ராக்ஷசர்களெல்லாம் நாசமாகக்கடவர்களென்றும், லோகேஸ்வரர்களுக்கும், சுல்வானுகிய ஸ்ரீராமபத்திரனுவர், ஜெயம்பெறக்கடவனென்றும், ராக்ஷசஸ்திரீகள் வெல்லாரும், ஸ்ரீராமபாணத்தால் பிரேதணமிகிய தங்கள் தங்கள் நாயகன்மார்மேலும், பந்துஜனங்கள்மேலும், விழுந்து கதறி அழுக்கடவர்களென்றும் வாழ்த்தி ஆசீர்பரித்தார்கள். இப்படி சமஸ்ததேவர்களும் ஆசீர்பரிக்கத் நிற்கையில் அக்கத்திருத்தேரானது, யுத்தகளத்தை நோக்கிச்சென்றது. திருத்தேரானது யுத்தகளத்தை நோக்கி வருவதைப்பார்த்த தசமுகனுகிய ராவணன் தனதுஇருபதுகண்களாலும்பார்த்து, இதுவரையிலும் கமக்கு நடுங்கி ஓடுகின்ற கிடதை தூப்பலர்களாகிய தேவர்கள், இன்றைய யுத்தத்தில், நாம் இந்த அற்பமனுவியைய இராமன் கையம்பால் மாண்டிலிடுவோமென்றுநினைத்துக்கொண்டுதேர அனுப்பினார்கள். இனி எங்கே அவர்கள்தப்பிப்போகுர்கள். இப்போது இந்த ராமனைச் செயம்பெற்று, அவர்களைத்தின்றித் தின்னப்போன். அது பின்னேயாகட்டும் என்று பற்கள்நறநறென்று கடித்து இருபது வாய்களையும் மடித்துக்கதவிக்கொண்டு ஆடாசாதி, ஆதேர சோதண்டத்தைத் திவந்த கையிற்பிடித்துத் தனதருகுலுள்ள வருகின்ற ராமன்மேல் ரதத்தைச் செலுத்தக்கடவாயென்று கட்டளை யிட்டான். முன்னே ராவணன் தேர்வருவதைக்கண்டு பயந் தோட்டம்பிடித்த வர்சாக்ஷ வெல்லாம், ஸ்ரீராமபிரானே! செயமடையா சென்று திர்மாணித்துத் தேவர்கள், ரதத்தை அனுப்பினுர்கள். ஸ்ரீராமச்சுதிர் வெற்றி கொள்வா சென்பதற்கு இவிக சந்தேகமில்லை என்றுயர்ப்படாமல் அதிகைரியமடைந்து, போர்க்களத்தேவந்து மொய்த்து நின்று அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து, மரங்களையும் மலைப் பாறைகளையும், கொண்டு ராக்ஷசர்கள்மேலெறிந்து, திருப் பாலக்காட

நும், ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸ்ரீராமருடைய யுத்தசாதுரியத்தைக்கண்டு சேஷிக்கும்படியாகத்திருக்க தேகக்கூடங்களும் திடுக்கிட்டுச் சிதறும்படியாகக் கல்லெல்லாம்பேரிரைச்சலிட்டதுகள், வாரிறுக்கிக்கடவிய முரச வாத்தியங்களின்ஒலையும், விரர்கள் கர்ஜிக்கும்ஒலையும் போர்க்களத்திலுள்ள சகல தசாதிகளின் வரிசை வரிசையாகவந்து நிறையும் ஒலையும், ஆடர்க்கு ஒருநிர்க்கோழிப்பதாலை, சகிகையாட்டமில்லை உலகிலுள்ள எல்லாரும், பூமியில் வீழ்ந்து பேச்சடங்கிறுர்கள். இவ்வளவிலே நில்லாமல், ஸ்ரீராமருடைய திருத்தேரின்ஆரவாரமும்பிரதாபலங்கேஸ்வரனுடைய ரதத்தின் ஆரவாரமும் பாலருடையகெஞ்சும் செவிடாகும்படி அதிகரித்தன. அப்போது ஸ்ரீரகுநாயகர் மாதலியினுடைய ரதத்தைநோக்கி, என்பால் அன்பின்மிகுந்த சாரதியேன்டனேநான் சொல்லுங்காரிய மொன்றுண்டு கேட்கக்கடவாய். அதாவது இத்தப்பத்துத் தலையுள்ள சத்துருவாவவன், எது எதுசெய்ய கினைகின்றுனே! அவ்வையெல்லாம் அவன்செய்தபின்பு, யான்செய்யும் எத்தனத்தைநோக்கி, அதற்குதக்கபடி நீ சாரதித்துவமியாபாரஞ்செய்யக்கடவாய். முன்னதாக அவசரப்பட்டு நீ ஒன்றுஞ்செய்யவேண்டியதில்லையென்பது, நிதை ஊன்மனதில் பதியவைப்பாயாக என்று சொன்னர். அதுகேட்ட மாதலியானவன், ஸ்ரீராமச்சந்திர கலையிலிருந்துடையவாகாரங்களைத்தப்பார்த்து, சுவாமி! தேவரிருடைய திருவுளக்குறிப்பையும், குதிரைகளினுடைய உள்ளத்தையும், சத்துருக்குடைய எண்ணத்தையும், இருதிறத்தாருடைய சேனையின்பிரதிதியையும், சேனைக எடைத்த முறைமைப்பாட்டையும், சுவாமி அடையும் வெற்றியையும் எக்தே கமறக்கூலத்தையும், நிடதனையும் செய்யப்புருந்துயுத்தத்தின் நிறத்தையும், ஆலோசிக்காதவருக்குப் போலே னேவாருன், அவ்வலகுணசாஸ்திரம் முற்றியறல்களை ஜயமறத்தேர்ந்த என்னுடைய ஞானத்தால் என்ன பிரயோசனமென்றன். அதுகேட்டருளி ஸ்ரீராமபிரானும், கல்லது அப்படியேசெய்யென்றார். இப்படிப்பேசுகை ண்டிருக்கையில் தசமுகனுவன், சுவாயிக்கு எதிரேவரும், மாதலியும் தேரைசெலுத்த ஸ்ரீராமரும்தியும்! ராவணனும்! யுத்தத்துக்குயத்தனிக்கும்போது, மகோதரனுவன், ராவணனைப்பார்த்து பிரதாப சுங்கேஸ்வர! நீங்களிருவரும் போர்செய்ய நானென்னும் செய்யாமல் சாகதிருக்கையிலிருப்பது குற்றமாய் முடியுமல்லவே! என்னைப் போகித்துவந்த மஹாராஜபாவ! எனக்குச்செலவுகொடுத்தால், இந்த ராமனையும், வானரசேனைகளையும், அதம்பண்ணிவிடுவேன் என்று சொல்லவே, ராவணனுவன், ஜெயவீர பிரதாபசாலியே நிஜேஷிற்கென்ற தாமரைமலர்போன்ற விசாலித்துக்குளிர்ந்த கண்களையுடைய சமனை யுத்தத்தில் மடக்கினேன். என்பக்கம் நோக்க வேண்டாமல் அந்த இளங்காளையாகிய லட்சுமணனை, நீ போய்ப் போர்செய்து, தடித்துவைத்திருப்பாயாயால் அதுதான். நீ எனக்குத்தேடிக்கொடுக்கும்வெற்றியென்றன். மகோ

தரன்ஜயா! பிரதாபலங்கேஸ்வரா! இது எனக்கொரு பெரிதான காரியமோ! நிதோபோய் நீர் சொன்னபடி அந்தியே செய்துமுடிக்கின்றேன் என்று சொல்லிவிட்டு ந் திருமகள் ஸ்ரீராமாதரஞ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடத்துக்குப் போகையில் ஸ்ரீபுருஷோத்தமருடைய தெய்வீக சுகமானது கெருங்கி எதிரேவந்தது. அந்த இந்திர சுகமானது தெருங்கினதை மகோதரன்கண்டு அதி சொரிந்த ஞர் ஆடாசாதி! கம்முடைய ரதத்தை சாமன் தேரைமுட்டும்படி ஓட்டென்று உத்திரவு செய்தார். சொன்ன மகோதரனைச் சாரதியானவன் வணங்கி. ஐயா! மகோதரனே! ஸ்ரீராமனுடையவீரவேசத்தை யுமார்த்தால் அளவிடற்கரிதாய பராக்கிரம முள்ள கோடி ராவணர்களானபேரிலும் இன்றையதினம் வந்து ஸ்ரீராமனோடு எதிர்ப்பார்களேயானுல் சாகாமல் பிரானைநோடு திரும்பிப்போவார்களோ! சுமலாகதென்கிய ஸ்ரீராமன்முன்னே செல்லாமல் நீ அப்பும் கழுதிவிடுதே கல்லகாரியமென்றன். இவ்வாறு சாரதிசொல்லுகைகேட்ட மகோதரன் கோபகந்தனையுடையனுமாரிய வாயைமடித்து அடாசாதி! என்னுடைய கௌரியத்தைச் சிறிதும் கவனிக்காமல் அபமரியாதையானவார்த்தைகளைசொன்ன உன்னை இப்போதே மெல்லு தின்றுவிடுவேன் சக்திகையில்லே? கத்தவிரனுடைய மகோதரன் தன்சாரதியையே கின்றுனென்கிறபழிக்கு அஞ்சிச் சும்மாவிட்டேனென்று சோபம் ஆதியின்சாதியானவன் ஆனுடைய கோபத்தைத்தூண்டுப்பயந்து ஸ்ரீராமபிரானுடைய தேருக்கு எதிரே தேரைச்செலுத்தினன். செலுத்தியபோது மகாயுத்தம் நடக்கத ஆத்தத்தில் பொன்மயமாகிய ரதத்தை தாக பதாதியென்கிற பெருங்கடலான ஸ்ரீராகுக்கனுடைய பாணத்தாலே வடவாக்கினியால் வற்றிப்போய் மகோதர னென்னும் மகாபாதக மெருவுபோன்றிருந்து சுவாமி எழுந்தருளிய ரதத்திற்கப்பிய டிகதொடியின்மேலும், தேரின்மேலும், குதிரையின் கடிவாள வடத்தைக் கைக்கொற் பற்றி யிருக்கின்ற சாரதியின் மேலும், ஸ்ரீராமபுரித்தி யிலுடையு குவிந்த தோள்களின்மேலுமாய், அதிவிசையாகப் பாணவருஷத்தைப்பெய்து ஆகாயமும் பூமியும் திடிபடும்படி முழங்கினன். அதைக்கடாகித்துத்தே னதனது வருவின்ற வேகந்தாங்கி உசாத்துதியிலாதபடி யைமுறுக்கியின்ற குரியனுடைய வெய்யகிரணத்தைச் சகிக் கமாட்டாமல் உயிர்வர்க்கங்கள் ஒதுங்கிடுதலைத் தெடுத்த கத்தலிப்பதுபோல இரண்டு பகுதிதாச் சேனைகளும், தங்கள் அணியணியாக கெருங்கியிருந்த கெருக்கங்களைநீங்கி நிதறிப்போயின அருவலக்கரலன் நாடிவரக் சொல்லப்பட்ட பிரபத்தியிலடையோடெடுத்தயக்கியாதிகருமத்தைப்போலவும், மெல்லுரோடுதோடெடுத்த அருளுரனத்தைப்போலவும் சுத்தமதோடெடுத்த ஞானத்தைப்போலவும் பராக்கிரமத்தையும்வெற்றியையுமுடைய பெரிய திருவடிகளோடெடுத்த அநுமசுடைய சுப்பராஜனைப்போலவும், பகல் காலத்தோடெடுத்தநிசாக்காலத்தைப்போலவும் ஸ்ரீரங்கநிசேஷத்தோடெடுத்த நிக்கனத்தைப் போல

க்கலிந்துகொண்ட நிக்கச்சேனைகள் யுவ்வரையும்பிரனைப்பதித்தி நிவ்வண்ணம் கனியருகச்செய்துவிட்டால் பின்பு மனமினருவான். அப்படி மனமினியபின்கம்மை சரணம்டைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போய்த் தான்பெற்றிருக்கிற வரங்களையும், ஆயுளையும், பூரணமாக அனுபவிப்பான். முன்னேதானே இவனெடு போய்செய்வோமானுல் ஐயோ! இவனைக்குபோனனேவென்று திருவுளமிரங்கி இப்படிக் தான்செய்துகொண்ட சங்கற்பம் அவனுக்குத் தோற்றுகபடியாகத் தமது கோகண்டத்தை காணோறிட்டு தேர் யானை குதிரை காலாட்களின்மேல அம்பிரயோகிக்கனர். அந்தக்காலத்தில் மகாபராக்கிரமசாலியாயிய ராவணனுக்கு சமஸ்த அண்டங்களும் முழுக்கடிக்கத்தக்க சமுத்திரக்களும் வற்றிப்போகும்படி வெற்றியுள்ள பிரசண்ட வாயுவானது வருத்துமோதுகின்ற காலத்தில் மேருமுதலாகிய பர்வதங்கள்வரள்ளாடி அசைவதுபோல பாருவலயங்களெல்லாம் நெக்குவிட்டுச் சிக்கும்படி நிடதோதாகள் பத்தும்துடித்தன. ஆகாயத்தில்நின்றும் சத்தமழை நிடைவிடாதுபெய்தன. உலகங்களெல்லாம் கடுங்கும்படி மேகமில்லாமலே குமுறின. பெருமலைகளெல்லாம்பொடிப்பொடியாய் புகிரும்படி மின்னல் நிடதன்விழுந்தன. குரியனே ஒளிமழுங்கும்படி பரிவேடம்களிந்துகொண்டது. தேர்ந் பூட்டிய குதிரைகள் கடுங்கின. கைகளிற்பிடித்திருந்த பத்துவில்லுகளும், காமே காரிகளன்ன. பத்துவாய்களும் நாவுகளும் சமமில்லாமல் உலர்ந்தன. மார்பிலணிந்த கல்லுமணிமுன்ன மலர்மாலைகள் புலால் காற்றும் வீசினனை நெரிந்துசட்டிய வீரைக்கொடியேல் சிழுகுகளும், நாகங்களும், வஸ்துமொய்த்துக்கொள்ளன. தன்னைச்சூழ்ந்திருந்த குதிரைகள் கண்களில் நீரைத் தாரைதாரையாகச்சொரிந்து அழுதன. பட்டமணிந்து அலங்கரித்திருக்க போர்க்குரிய யானைகள் தங்களில் கட்டிவைத்தாற்போலச் சோம்பினன. இப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்கு கல்லமனங்கொடுத்தக்க அர்ச்சுனன்கள், உன்டாயினவற்றைப்பார்த்தும் மனம் பிரிதும் தளராமலும் ஏமதூதியனுக்கு எண்ணெயெல்லையும் முடியுமோ வென்றறிந்தான். அல்லாது நினைத்த ராவணனுடையதேரானது வருவின்ற வேகந்தாங்கி உசாத்துதியில்லாதபடி யைமுறுக்கியின்ற குரியனுடைய வெய்யகிரணத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் உயிர்வர்க்கங்கள் ஒதுங்கிடுதலைத் தெடுத்த கத்தலிப்பதுபோல இரண்டு பகுதிதாச் சேனைகளும், தங்கள் அணியணியாக கெருங்கியிருந்த கெருக்கங்களைநீங்கி நிதறிப்போயின அருவலக்கரலன் நாடிவரக் சொல்லப்பட்ட பிரபத்தியிலடையோடெடுத்தயக்கியாதிகருமத்தைப்போலவும், மெல்லுரோடுதோடெடுத்த அருளுரனத்தைப்போலவும் சுத்தமதோடெடுத்த ஞானத்தைப்போலவும் பராக்கிரமத்தையும்வெற்றியையுமுடைய பெரிய திருவடிகளோடெடுத்த அநுமசுடைய சுப்பராஜனைப்போலவும், பகல் காலத்தோடெடுத்தநிசாக்காலத்தைப்போலவும் ஸ்ரீரங்கநிசேஷத்தோடெடுத்த நிக்கனத்தைப் போல

வம் தரரிங்கப்பெருமானேடெதிர்த்த மேருமலை போ
லை இரணியனப்போலவும் வில்லுகளின் வலிமை அ
றிந்த கிமித்தம் தேவர்கள் மூட்டுவித்த யுத்தத்தில் ஸ்ரீ
விஷ்ணு மூர்த்தியை எதிர்த்து நின்ற வைரோசனி
போலவும் ஸ்ரீகோதண்ட இராமரையும் எதிர்த்தனின்
று முன்னெருகாலத்தில் கடுக்க யுத்தத்தில் எதிர்த்துநி
ன்ற தேவர்களுடைய ஜர்ப்பாடத்தையெல்லாம் தன்னு
டைய தொனியால் அடக்கிய சங்கத்தை எடுத்து யுத்த
த்தைப் பார்க்கும்படி ஆகாயத்தில் வந்து கூடியிருந்த ரி
ஷிகளும், பிரமனும், மற்றத்தேவர்களும், தங்கள்கை
தலங்கள் சோர்ந்து உடலெடுக்கம் கோள்ளவும் அண்
டமுகடு வெடிபடவும், வாயில்வைத்துஜனன் ஆவல்
வைய சங்கத்தொனியைக்கேட்டித் திருவுளக் கலங்கி
ஸ்ரீபஞ்சசன்யவரம்வரன் வினாத்தெருந்தருளி ராவண
சங்கத்தொனியும்மிக்கறுறவும் அஜசக்தராதி தேவர்க
ளும் இது எத்தச்சங்கத்தினது தொனியென்று ஏக்கம்
கொள்ளவும் தாமெனின்று தெரவித்தருளினர். உடனே
சதாதினனுர்த்தியும், கட்கமூர்த்தியும், சார்ங்கமூர்த்தியு
ம், கதாமூர்த்தியும், தவாமிக்கும் பரமகைங்கரியத்தை
ச் செய்யும்படி எழுந்தருளி சமீபத்தில்நின்றார்கள். தே
வதேவோத்தமனியஸ்ரீராமபிரானனவர்தம்முடையஅ
ஸ்திகலியான திவ்வியருணங்களோச் சதுர்வேதங்களும்,
அரியாத தன்மையைப்போல அம்மூர்த்தியச்சேனை
யும்காணுதவராயினர். ஆகாசம், திருகளும், சுவர்க்
லோகமும், கடலும், பூலோகமும், பர்வதங்களும்பெ
ருந்தேவர்களும், நடுங்கவும், இலைகள்எல்லாம் அடங்
கிய பிரமாண்டமும் குலுங்கவும், இந்திரனுடைய
சங்கை எதிர்த்த மாதலியானவன் தன்வாயில்வைத்துஊ
தின், சாவணேஸ்வரனுடைய அம்புகள்ஒக்மோகரு
கர லவணமனிய சிவ்யமருணங்களோச் சதுர்வேதங்களும்,
அழுந்தருவ அம்பிரிருதனிய ஸ்ரீராமச்சந்திரருடை
ய அழகிய திருமேனியின்மேல்வந்து படுகைக்கு முன்
பாக தேவதாஸ்திரிகளுடைய தாமரை மலர்மேல்மே கண்
களாகிய அம்புகள் அகந்தம்வந்து தைத்தன. இரண
ருடைய தோகளிலும் கட்டியருள்நிமலிபோன்ற கவ
சங்களிலுடைய ஒளிகள் ஒன்றின்மேலொன்றுதள்ளிப்
பரவும் வருத்தடையனவாய் கண்களில் இப்பொழிபறக்
கப்பார்த்து ஒன்றையொன்று மென்றுதின்று மின்பத
லினி மென்னலம்படியான கொகோபத்தைக் காட்டி
நின்றன. பூமியும், சுவர்க்கமும், கடல்களும், இவ்தே
ழுந்தவிம்மென்று கொலலும்படியான பேரொலி உ
ண்டாம்படி ராவணனுடைய தேரிலுள்ள வினைக் கொ
டியும் ஸ்ரீராமச்சக்கிர சொழுத்தருளிய சக்கிரகட்டியதி
ல்கொடியும், முறைமுறையாக ஒன்றையொன்றுசேர
தில இராவணேஸ்வரன் வில்லுகளினேந்தும் பண்ணி
னருணக்தொனிகள் எழு சமுத்திரங்களும் ஒன்றுகள்
சேர்ந்து கொவித்தாற்போல ஒலித்தன. ஸ்ரீரங்கநாதரு
டைய எம்பெருமான் ஸ்ரீகோதண்டத்தை வளைத்துச்செய்
த நாணதொனியானது பிரமாண்டமேநிலைகுலைக்கத
க்கதாயுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் எழுந்தமேருமுகமபோ
லத் தோன்றித்தது. இப்படி யுத்தப்பிரயத்தங்களெல்
லாம் கடந்துகொண்டிருக்கையில் அந்தமொழ்து அ
தி கோபிஷ்டர்களாய்நின்ற திருவடிகள் முதலாகிய வி
ரர்கள் பிரளயகால இமயமொட்டாமல் கணகள் விழித்
தபடியேயின்று எங்கிலுர்யலையல்லாமல் யுத்தப்பிரயத்
தனமொன்றுஞ் செய்தவர்களல்லர். உள்ளம் நிதிபோ
யோத்தங்களுக்குக் காரணமாகிய செய்கையற்றும
ந்துபோனார்கள். தேவர்கள் யாவரும் இன்னிருவரில்
யார் வெல்வார்களோ ! யாது முடியுமோ ! என்று தி
ரசழிக்கக் கூடாதவர்களாய் அழுவார்கள். சுவாமியினி
டத்துள்ள பிரேமையால் நாம் இந்த யுத்தத்தைப் பார்
க்கமாட்டோமென்று போவார்கள். எல்லாம் வல்லே
ராகிய ஸ்ரீராமபிரான் செயிகளாமற்போவாரோ! என்ற
டிக்கொண்டு திருப்பிவந்துகூடி நிற்பார்கள். உடனே
அதை மறக்குபோய் இந்தக் குரலைல் சுவாமிக்கு
ளதுன்பம் கோற்றோவென்று பிறை பறைப்பார்கள்.
இப்படி பற்பலவாறு டுதின்ற துக்கத்தால் தங்கள் தங்
கள் செய்கையறியாதவர்கள். ஒருவரை ஒருவர் தெருட்டி யடைக்
து அழுகுடக்கும் போர் முயற்சியைப் பார்த்தவர்களே
கள்ளரின்மேல் இறைகலமென்று பறித்துவந்த கற்
பகமலர்கள் சமுசிரசித்திபோகக் கைகளைச் நெரின்
மேல் வழிகொண்டு மாதலி கொடித்த வாளை சே
ல என்ற எம்பெருமானுடைய சுகந்திரமாகவைத்து
தித்துக்கொண்டு நிற்பார்கள். பார்க்கவர்க்க தேவர்களே
பலபலவிதமாக எடுத்து மதேவியாருலமாடைவர்களென்
ருல் இராவணனைப்போன்ற புருஷசிரேஷ்டனும் இ
னி ஒருவன் உண்டோ ! தனுர்வேதத்தில் கைவந்த பரி
சு காயருடையவிலும், தேவாசுரமண்டலத்திலும் இ
ராவணனுடையவிலும் மேகத்தினிடத்தே தோன்று
கின்ற இந்திரதனுக்கள் இரண்டு உண்டாயிருந்து அ
ந்த இருவில்லுகளும் மின்னலேனே காணாகப் பூட்டப்
பட்டு ஒன்றேடொன்று எதிர்த்து நின்றதை ஒத்தன.
அரக்கருலபதிபன் பெரியவாய்கள் பத்தையும் நிரத்தி
ஆரவாரிக்கின்ற அந்தகாசத்தினியும் சாகாசசெறு
சீரான முறையே நிற்கும்படி. அதட்டுகின்ற ஆரவார
மும் வில்லுகளிரண்டாயின்ற ஞாணத்தொனியும் அண்
டையுள்ளம் இன்ன இன்ன தொனியென்று அறியமய
டியாயும் இருந்தவரே ! சப்தஜபுத்திரிகளும், மேக
ங்களும் ஆகாயத்தின்ற முகில்களைத் பெரினாச்சென
ல்பேரன்னதுவுகளாயிருந்தன. அலைகொளிக்காது
சரதியாயிய இராவணனுடைய கண்களில் பிறக்கின்ற நி
ப்பொறிகளிற் சில பூமியில் வியாத்தபோதிலும், அவ
ற்றை மேகதாரைகளுற்று வலைய சென்னவரையே !
மேல் கோக்கிப் பறக்த சில தெறுபபுபொறிகள் ஆகா
யத்தில்சென்று திரிந்தி விண்மீன்களாய்மினுப்போல
உதிர்வன. செல்வனைத்து மேகங்களில்கும்பிறக்கின்
ற மின்னல்களைப் போலவும் நிறைகுப்புகளை பெரல்
லும், வெந்த நிருபத கண்களி விண்ணும் எழுந்த பல
ஆகினிப் பொறிகள், பகாகளிற் பாலி எடுத்த நி
குகளிலும்போய் எரிப்பட்ட பொருள்களைச் சாம்ப
லாகச் செய்வனவல்லதி கம்மைப்போலவை அல்லாதச

சமனவிரிந்டதுபோலாவணன், வாய்களேத்திறந்து வி
ரரவேசச்சிரிப்புசிரிக்குந்தோறும்,ஸ்ரீராமமூர்த்திருவு
வருமே கலங்காத வுக்கமுடையவராயிருந்தனர். மற்ற
சதுர்த்திசைகளிலுமுள்ள யாவற்குமலிகுவர்கள். சம
ஸ்தசேனசமூகங்களோ சொற்கள் குறுகிக் கல்கள்ச
ரவர்கள். மேகங்கள் தங்கள்கொண்ட கருப்பங்கல
ளுவன. இலங்கா நகரத்துள்ள அரக்கர்களி கூட்டங்க
ளும்திகைத்தன. இப்படிக் கிரித்துச் சதுர்த்தச புவனங்
களையும் வெற்றிகொண்டகரன், இந்தச் சிறிய வில்லான
தால ராமனே, வருகியம்பன்னி வில்லைப்பிடித்துப்போ
ச்செய்துகொல்லுதல் என்னுடைய பிரதாபத்துக்குத்த
லைகுனிவல்லவோ ! தூலையால தேவர்கள் உயிர்த்த
இந்தத்தேரோடி நூக்கி ஆகாயத்திலசுழற்றிப் பூமியின்
மேல் மோதியறைந்து கொல்லுவேனென்று ஆரப்பரி
பான். உடனே மனமிரங்கிச் சுத்தவீரம் இவ்வேவில்
யுத்தம் பண்ணிக்கொல்வே னென்பான். பின்னல்களைக்
கொண்டு செல்லுவதாலோத்த அம்புகளாலேயுத்த
ம் இன்றேமுடிய வுக்கம்பண்ணி இந்தராமனைச்சிறை
பிடித்துவைப்பேனென்பான். அதுவும் இம்மனிதனுக்கு
வெற்றியேயாகும். சத்தத்தைக்கைகளாலொழித்துப்போ
ரசெய்துவிட்டுப் பிடித்திருக்கின்ற ருவில்லேகொடு
த்,சிறைபிடிப்பேனென்று எழுந்திருப்பான். இந்தப்பிர
காரம் எண்ணிப்பதறின்றமனத்தையும், இடைவிடா
மே தோன்றுகின்றகோபத்தையும், அள்ளி விசைப்பது
போலத் நிப்பொறிகள்பறக்கின்ற கண்களையும் உடைய,
கோடியோன், உயர்க்கில்லுகள் வளையும்படி தொடித்
து இறகினையும், அக்கினியையும் ஒத்தலைகளும், எம
னுடையமார்பினும்துளையுதத்தகலைகளும், மழையை
ஒத்தலைகளும், ருவ்வெருகாலத்தில் தேவர்கள் பிர
மோத்த அஸ்திரச்சினைகளாலும் பற்றமற்படைச்செய்த
வலியுடையனவுமான, பாற்கடல்கடைந்த மத்தாலிய ம
ந்தரகிரியைக்கரத்திய வாகுவிலள்ளும் பாம்பினும்பெ
ரியவைகளும், ஆகிய கொடியநிஷதவியமான அம்புகளை
நிடியோசை பிரக்கும்படி எய்தான். மேருமலையையும்
தூண்டப்பிரித்து அப்பட்டிலே தன்காமல் பிரதாபமான்
ப்புகளையும் தொகுத்துகொண்டி அப்புறத்தும்போரு
வென்று தேவர்களும் சுத்தேகங்கொள்ளும்படி இருபாச
முத்திரமாயிஸ்ரீராமபிரானுவன், ஸ்ரீகோதண்டத்தில்
அம்புகளைத்தெடுத்து, வாயுவேகமாக வருகின்ற ராவ
ணர்பாணங்களே அந்தரத்திலேயே துண்டதுண்டங்களா
யிரும்படித் துண்டித்துவிட்டார். செய்து கிறைவேற்
றும்லிலையையுடைய ருவன், முன்றகாரியமாவது,
அவன்முன்செய்த தீவினை நமிவேவக்கு இடையூறுபடு
த்த அழித்தற்போல, ஸ்ரீ சாபபாணத்தால தன்னுடை
யபாணங்கள் வலியிழந்து அழிந்ததைக் கண்டு, அரவி
ல்லாத அஸ்திரங்களை, யகழுடியில் மேகங்கள் மழைக்
காலத்தில் பெய்தாற்போலப் பிரயோகித்தான். அந்த
அஸ்திரங்கள், ஆகாயம், திக்கு, மலைகள், சமுத்திரம் பூ
மி இன்னிடங்களினெல்லாம் நிறைந்து, ஒரு பொருளையு
ம்பார்க்கவொட்டாமல், எல்லாத்தேவர்களுடைய கண்
களுக்குக் குடையாய்நின்று, மனிதசரஸ்திரிகளால் ஏற்
படுத்தப்பட்ட களிதங்களையும் கடந்து, வெளியுயிரி
ல் காயவொட்டாமல் பரவி இருளைஉண்டாக்கி, தீவைக
க்கினதுகள். யானைத் தேர்மேற் போர்த்த மறையுத்த
த்தொழில வல்ல ருத்திரபகவானும் இப்படிப்பட்ட
டதம்புகளைக்கண்டி திகைத்துப்போனுன்னெல்லாம்,அ
க்கம்புகளின் பெருமையைஎன்னசொல்வது. மற்
றசேமன்முதலாகிய பெருந்தேவர்களும், முனிவர்களு
ம், பயங்கொண்டி எல்லாரும், இத்தகருணாத்தைக்கண்
களால்பார்க்கமாட்டாமென்று தங்கள கைகளால்கண்
களைமூடிக்கொண்டி சும்மா இருந்துவிட்டனர்கள்.அதே
ச இறகள, விழும்போது மனைன் பொடிப் பொடியாப்
சக்கிவருவதுபோல, வானர சேனைகளெலாம் திகைப்
போயின, எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வராகிய ஸ்ரீ கோத
ண்ட இராகுருவரவைவர், அச்செய்கையைக்கண்டி. அ
தைவிலக்கவேண்டுமென்திருவுளங்கொண்டிலவில்
தொடுத்து ஒரு அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனர். பிர
யோகித்த ஞான்பானது, கருணாகினியும், ஞானவிபம்,
காருபத்தியம் என்னும் நாத்தியங்கள யாகங்கள்செய்து,
வேத ஒழுக்கத்தில் ஒழுகுகின்ற பிராமணனுக்கு, பஞ்ச
காலத்தில் ஒருவன்செய்த தானத்தினிபிரயோசனத்தை
ப்போல விர்த்தியானது. தானஞ்செய்தவனுடையபூர்வ
கர்மங்களெல்லாம், உடனே கரித்துவிடுவதுபோல ச
கரஸ்திரமாயன். பிரயோகித்த அம்புகளெல்லாம் அ
த்தரம்பினும் காசமாயின. ஒரு கூண்டுபோழுதுக்குள்
ளாகவுமபாணங்களைத் தேவருல காவலனவன் எய
னான். அந்தசதுரத்துக்குள்ளேதானே சாகாத ருலகா
லகவரியானவர், அவனவனு அம்புகளையும் பிரதி அம்பு
கள்தொடுத்து அழித்தள்ளுவார். இப்படி அவன் எ
யின்ற அம்புகளையெல்லாம் ஸ்ரீராமபாணங்களால் அண்டி
னவனாய்க் கடலிலேபோயினுழுந்து கிடைக்குமிறை
ல அக்கடலும் சேருகிச் சதுரகோத்தருன்சேர்ப்ப
சையாற்று, அவருள்ள பொருள்களெல்லாம் சாம்பலாகி
ப்போய்விடுகின்றமேதோய்விளைக்கும். தான் எய்தி
ன்ற அம்புகளெல்லாம், சாருஸ்த குலதிலகர், வில்லி
ல் அம்புதொடுத்து எய்து தண்டிக்கின்றமையால் மிகு
தியும் கோபங்கொண்டி யுக்கத்தில் வல்லவனுகிய ராவ
ணேஸ்வரன், மறுத்துப்தையும், கோடாகோடியும், தே
மசங்களையும், கண்டசபுங்களையும், திருப்புலக்கை
களையும், சக்கரபுங்களையும், சூலாயுதங்களையும் மிகவ
பேன்ற மற்றயுதங்களையும், எனனு திருபதுகைகளா
லும்தெடுத்தெறிந்தான். உடனே சூலகொண்ட காலமே
கம்போன்ற திருமேனியை யுடைய ஸ்ரீகோதண்ட பா
ணவர், கோத்தல் காறைத்தும், நிப்பொழிகோன்கி
லவிற்றல அக்கினியையும், ஒகையல் இறைவபாஸ்தி
த அம்புராகினைத் தொடுத்தெய்ய, அந்த அம்புகளுள்
ஒன்பானது ராவணன அபரிமிதமாகவுள்ள அழகுகளை
ன் ஆரிசேலகளைத்துண்டித்தன. ஒன்பானது குதிரை
களைத்தழ்ப்பிக்கண்டித்தன. ஒன்பானது குதிரை தேரை
நிலைகுலைத்தன. ஒன்பானது குதிரை தேரோட்டியைப்பே

ப்பொடிசெய்தனன். ஒவ்வொரம்பானது ஆயிரசக்கரஞ் சுழல்வதுங்களைச் சின்னபின்னப்படுத்தின. இந்தப் பிரகாரம் சமயுத்தம்மடக்கிறசமயத்தில் ஸ்ரீராமபாணங்கள், தன்னுடலில்வந்து தைப்பதினால, அம்புகள்பட்ட மதமானையப்போல உள்ளங்கொந்தித்து, ஏழுமேகங்களும் ஒன்றுக்கூடிப் பெருத்தஇடிமுழையைப் பெய்வதுபோலப்பத்துவிலில்லிருந்துவினைத்து அதிகக அம்புகளைத்தொடுத்துப்பிரயோகித்தான். இந்தயுத்தத்தைக் கண்டு சித்திரவுருவுகொண்டிருந்த முகிய பஞ்சபூதங்களும், பரமேஷ்டியுமிய சாவணன் இன்று முடிவானென்று சந்தோஷித்தன. ஆயினும் ஸ்ரீசாவேசுரரறிய ஸ்ரீராமபிரான், எவ்வித தும்புமழைகள் என்றும் வியாபித்தபோதிலும் கருணையால் தமக்குக் குளிர்ந்திருப்பதிறுதல், தம்முடைய உருவங்கள் குளிரச்சி அடைவன. ஆதி நிசமுமிய சாவணன் எய்கிற அம்புமழைகளின், எவ்விடங்களிலுஞ்சென்று உஷ்ணமா யிருப்பதினும் அப்பூதங்களுக்கும், தமதுஉருவம் வேற்படுங்கொண்டோம் அக்கினிமயமாயின. இவ்வாறு இங்கே யுத்தகளத்தெங்கும்போரேருக்கு, ஸ்ரீகருடபகவான்ஓதின யமார்க்கமாகக்கொண்டுவந்த மந்தரமலை ஸ்ரீஆஞ்சநேயர்கொண்டுவந்த சஞ்சீவிபருவதம் நின்றதறிடங்களுக்குச்செல்லுகின்ற திறுபரம் கந்தர்ப்பலோகம் இவற்றுள் ஒன்றை, ஆச்சரியத்தில் கண்டாற்போலுத் தோன்றும்படி சாவணனுடையதேரானது, அத்தரத்திலேறுத்துசென்றது, அங்குநின்றபடி இராவணனுவலன், எய்தபாணங்கள் ஸ்ரீராமசுவாமியி னுடைய திருக்கண்களுக்கு, முன்பாகவே வானரர்களுடைய உடல்களிலைதத்துகுவிப்போவதினல், இன்றோடி வானரர்கள் ஒழிந்தார்கள் என்று சொல்லும்படி. அநேகவானரவீரர்கள் பிராணனிங்கினர்கள். அதைக்கண்டடங்கிய ஸ்ரீராமச்சந்திரர், இளையபெருமாளேநோக்கத்தை ஒக்கமாதலி! கம்முடைய வானரசேனைவீரர்களி லதே கதிந்தனர்கள். நீவர்களிறக்கும்படி அம்பகளைப் பிரயோகித்த சாவணனுடைய திருட்டதுகோள்களோடுபத்தையும் இதோ அழுத்தத்தன்னுறினேன். நீபர்த்தத்தை ஆகாயமார்க்கத்தில் சேதுத்தகடவாயென்று கட்டளையிட்டனர். அதுசெய்திறனேனென்று புத்திமானுமியமாதலியென்பவன், தேனென்றுபெயர்வைத்துச்சென்ற ண்டிருக்கும் வழிக்காற்றைசெலுத்திய சக்தி மண்டலத்தின்மேல ஆகியமண்டலத்திற்குப்போன பொல, சாவணனுடைய தேருக்குமுன்னேவந்துசேர்ந்தது. செல்கமாத்தில், மேகங்கூட்டங்கள் நிறையும் நிகுதெல்லாம் தளர்ந்து நிலைகெட்டவும், விண்மீன்திரள்கள் உதிரவும், பெரியமலைச்சிகரங்கள் கெளிந்து பொடியாகிச்சிதறவும், செல்லுகிற வேகத்தாலுண்டாகிறகாற்று, சமுத்திரதீர்த்தமுழவும், குலசலங்கள்யாவும் அவ்விடமுமங்கிடங்கவும், குயவனுடையசக்கரம் சுழலுவதைபோல இரண்டுதேர்களும், ஆகாயத்தில் வல மிட மாகவும், திறம்பிப் பூமியில இடம்வலமாகவும் சாவினைநிகர்தன. இப்படி உழந்து உருளுகிறகாலத்துக்குள்ளே எல்லவங்களிலும் சென்று ஒன்முகநெருங்கியும் உடனேபிரிந்தும் செல்லுவதினுல் இதுவல்லதின்ற சேத்திரையுடைய இளையபெரிய ஸ்ரீகுசாதாமன் தேரென்னும் இது இராவணன்தேரென்னும் தேவர்களாலும் அறிக்கூடாமற்போச்சு. இத்தேர்களின் நிகரற்ற பலவிதநல் உதிசாதனிண்மின்களும் சக்கரங்கள் தாக்குவதினல செக்குவிடாகமலிகளும் அதி துண்டாரும் திப்பொர்கள் பிதுவதினுல் வதிருலியாத திருகனும். அதிச்சிறுவல் வாயல் சக்தம்கக்காத உயிசகரும் சாணபபடலில்லை அங்குகூடியிருந்த தேவர்களில் சிலர், தேர்களின்மேம் இப்போது இந்திரலோகத்திற் சென்றனன் என்பார்கள். அப்படிச்சொன்னவர்களை இல்லை இல்லை சுந்திரலோகத்தில்சென்றதுகுவென்பார்கள். சிலர், பிரம்லோகத்தை யடைந்தனன் என்பார்கள். இதோ மகாமேலின்மேல் இறங்கினனென்பார்கள். இத்தினம் உலகங்கள் அழிந்துவிடுமென்று எங்கே காவலர்க்குபோலவர்களாய்ச் சிலர், போனதேர்கள திரும்பியதுகோ என்பார்கள். சிலர், மேகங்கள்தவழ்கின்ற ஆகாயத்தினுல்லகலைக்கலோகம் மேல்குபோச்சோ வென்பார்கள். சிலர், பூமியில இறங்கினவோ என்பார்கள். சிலர், இத்தேர்களில் பூட்டியகுதிரைகளோ! அல்லதுகினைகளைகளுல் இவ்வளவுவேகமனது, ஆச்சரியகாமானகாற்றனன் என்பார்கள். சிலர், தேவிரர்கள் பாற்படையுத்தியில் கின்று யுத்தஞசெய்திருக்கினென்பார்கள். சிலர், எமதரமுத்திரத்துக்கும் அப்புறத்துச் சென்றார்களென்பார்கள். சிலர் மேற்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், கிழக்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், இங்கே வந்தன செல்பார்கள். தேவர்கள் தங்களுக்குள் இப்படிப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீசமர் எழுந்தருளியதறும், சாவணனேரியதேறும், சத்த சமுத்திரங்களிலும், சப்தத்வீபகளிலும், சப்தலோகங்களிலும், சப்தலோகங்களிலும், அண்டப் பித்திகைகளிலும், ஜந்திகாற்றைப்போல ஓயாமல் திரிக்கன. அதிச்சிறுவல் வாயல் சக்தம்கக்காத உயிசகரும் சாணபபடலில்லை அங்குகூடியிருந்த தேவர்களில் சிலர், தேர்களின்மேம் இப்போது இந்திரலோகத்திற் சென்றனன் என்பார்கள். அப்படிச்சொன்னவர்களை இல்லை இல்லை சுந்திரலோகத்தில்சென்றதுகுவென்பார்கள். சிலர், பிரம்லோகத்தை யடைந்தனன் என்பார்கள். இதோ மகாமேலின்மேல் இறங்கினனென்பார்கள். இத்தினம் உலகங்கள் அழிந்துவிடுமென்று எங்கே காவலர்க்குபோலவர்களாய்ச் சிலர், போனதேர்கள திரும்பியதுகோ என்பார்கள். சிலர், மேகங்கள்தவழ்கின்ற ஆகாயத்தினுல்லகலைக்கலோகம் மேல்குபோச்சோ வென்பார்கள். சிலர், பூமியில இறங்கினவோ என்பார்கள். சிலர், இத்தேர்களில் பூட்டியகுதிரைகளோ! அல்லதுகினைகளைகளுல் இவ்வளவுவேகமனது, ஆச்சரியகாமானகாற்றனன் என்பார்கள். சிலர், தேவிரர்கள் பாற்படையுத்தியில் கின்று யுத்தஞசெய்திருக்கினென்பார்கள். சிலர், எமதரமுத்திரத்துக்கும் அப்புறத்துச் சென்றார்களென்பார்கள். சிலர் மேற்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், கிழக்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், இங்கே வந்தன செல்பார்கள். தேவர்கள் தங்களுக்குள் இப்படிப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீசமர் எழுந்தருளியதறும், சாவணனேரியதேறும், சத்த சமுத்திரங்களிலும், சப்தத்வீபகளிலும், சப்தலோகங்களிலும், சப்தலோகங்களிலும், அண்டப் பித்திகைகளிலும், ஜந்திகாற்றைப்போல ஓயாமல் திரிக்கன. அப்படிச் சிலர், தேர்களின்மேம் இப்போது இந்திரலோகத்திற் சென்றனன் என்பார்கள். அப்படிச்சொன்னவர்களை இல்லை இல்லை சுந்திரலோகத்தில்சென்றதுகுவென்பார்கள். சிலர், பிரம்லோகத்தை யடைந்தனன் என்பார்கள். இதோ மகாமேலின்மேல் இறங்கினனென்பார்கள். இத்தினம் உலகங்கள் அழிந்துவிடுமென்று எங்கே காவலர்க்குபோலவர்களாய்ச் சிலர், போனதேர்கள திரும்பியதுகோ என்பார்கள். சிலர், மேகங்கள்தவழ்கின்ற ஆகாயத்தினுல்லகலைக்கலோகம் மேல்குபோச்சோ வென்பார்கள். சிலர், பூமியில இறங்கினவோ என்பார்கள். சிலர், இத்தேர்களில் பூட்டியகுதிரைகளோ! அல்லதுகினைகளைகளுல் இவ்வளவுவேகமனது, ஆச்சரியகாமானகாற்றனன் என்பார்கள். சிலர், தேவிரர்கள் பாற்படையுத்தியில் கின்று யுத்தஞசெய்திருக்கினென்பார்கள். சிலர், எமதரமுத்திரத்துக்கும் அப்புறத்துச் சென்றார்களென்பார்கள். சிலர் மேற்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், கிழக்குக்கடலின்க வீருக்கிறார்க வென்பார்கள். சிலர், இங்கே வந்தன செல்பார்கள். தேவர்கள் தங்களுக்குள் இப்படிப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீசமர் எழுந்தருளியதறும், சாவணனேரியதேறும், சத்த சமுத்திரங்களிலும், சப்தத்வீபகளிலும், சப்தலோகங்களிலும், சப்தலோகங்களிலும், அண்டப் பித்திகைகளிலும், ஜந்திகாற்றைப்போல ஓயாமல் திரிக்கன. அப்படிச்

வாடையங்களிலும், சாரிகைகளிலிருக்கிறதுகளாகிலும் சற்றேனும் இளைக்கவும் இல்லை, நினைப்பளவுக்கு வெருவுச்சிவிடவும் இல்லை, ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுதருளிய இந்திரனுடையதேரிற்கடையதும், இதற்குமுன்னேகடந்தகொடிய சண்டைகளிலெல்லாம் ஒருவராலும் அழுக்கப்படாததாயிய ஆனிடிக் கொடியின்மேல் அதி பிரதாபசாலியாயிய சாவணன் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணத்தைப் பிரயோகித்து அதை அறுத்துக்கள்ளினுன். உலகங்களைத்தில் காய்ச்சின பெரிய இருப்புலக்கையின் முனைக் குடைந்தினிசில் தோய்த்தமரத்திரத்தில் அந்தி சுவலிப்போவதுபோல இராவணனுல் அழுபட்ட இடக்கொடியானது சுழுற்றித்தில்லிழுக்கமாத்திரத்தில் அக்கடல் நீர்முறைந்து போனது ஸ்ரீகசாதபுத்திர் ஏரோனமித்தருளிய தெரிக்கட்டிய சப்தப்பிரமத்திரப்போல அபிரத குதிரைகளின்மேல் சாரிராபிரதச் சாரத்தின் ப்பிரயோகித்து சாரதித் தொழிலில் தீர்த்திபெற்றமாதலிதினுடைய வரிமாரில் பன்னிரண்டு அம்புகளை எய்தான். உடனே கடகௌமைமத்தயித்தலித்துகரும் வித்தாகாரமாக வானவிலிலைப்போலவும் பிறைச் சந்திரனைப்போலவும் தோன்றும்படி வளைத்தருளிய அம்புகள் ஸ்ரீசாவணனிபிரட்டி மணவாளருடைய திருமேனியைக்கித்தகொண்டமையால் தேவாகனும், சுவாமியினுடைய திருவருவத்தைக் கண்டு செய்திக்க கூடாமற்போச்சு, செலிக்கக்கூடாமற்போலவே அதி பராக்கிரமசாலிகளாகிய தேவாகனும், தெய்வசுவாபாவியஸ்ரீராமசுவாமி இனித் தோற்றுவிவாரென்று தங்களுக்குள் ஒருவருத்தோன்றிப் பயந்துவிட்டார்கள். சாதுசங்கல்லாரும் கோதென்று ஆர்ப்பரித்தார்கள. உலகமேதிருவுருவமாகின ஸ்ரீராமசுவாமிடத்துத் தமக்குண்டாயின அன்பினல் பயந்தனித்து மேலேயும் நிறையும் கரந்துகொண்டிருந்தில்லை. அண்டமுங்களையது. அதிவியமான அனாவும்படி பெரிசாமல தமக்குள்ளே அலைவுற்று அடங்கின. சுந்திரனுரியர்கள் ஆகாயமார்க்கத்தில் போகாமலே திரும்பிவிட்டன. மேகங்களும் தம்விடத்துள்ள நீர் வற்றிப்போனதுகள். திருவாகாசங்கள் விப்பு நின்ன. கடலிகைகள் ஒலிக்க அதுகின, அங்கசாகன் விசாகத்தைத்தித்தை எனினகாலத்தில் உண்டாகும் நிகம்போன்ற நிறத்தைக்கொண்டிமேகமும்குழுவியது. வானசஞ்சரும், வானரப்படைத்தலைவர்களும், சுக்கிரிவமகாராஜரும், ஸ்ரீராமாநுஜரும்,சுக்ரனுக்குப்பிரளயாபாகமாயிய ஸ்ரீருத்திரனைக் காணுதவர்களாய் பூதகாலருடைய கருநிறத்தைக் காணுமல் காட்டி யிரனை கூடியிருந்தன கலங்குவதுபோலவும், திருவுளை செய்த லத்தில் கடல்பினக்கே கலங்கியதுபோலவும், கலங்கி ஒர்கள். ஸ்ரீராமபத்திரசாவன் தருமதிரிவிபடி. சத்தி தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த மாதலியினுடைய மார்பில் தைக்கும்படி இராவணன் எய்த அம்புகளைக்கண்டி முன்னே இவ்வாபோதுமுன்னுடைய திருவாய்பில் வேலை தைத்தது என்று கேள்விப்பட்டகாலத்தில்கலங்கியதை

ப்பார்த்திலும், அதிகமாகத்திருவுளம்கலக்கிகீலவிதமுள்ள ராகஷசருவேலேந்திரன்எய்த சாங்களெல்லாம் இமை கொட்டேறு முன்பாகத் துண்டுதுண்டுகளாக அறுத்துத்தள்ளி அனியணியாக அம்புகளைத்தொடுத்துவாகாயமெல்லாம் பாணவருஷமாக்கிவிட்டார். தேவர்கள் முதலாயிய ஐவரும் மனக்தேறினர்கள். மேலும் எல்லாவுயிர்களினும் பிரியமல் வசிக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானவர், தூண்களை வரிசையாகவைத்தாற்போல விளங்குகின்ற ராவணனுடைய தோள்களதோறும் வலிந்த பல்வதாகாரமாயிய வில்லுகளைவலிதுறையும்படி பாணங்களை எய்தனர். அவ்வளவிலே நில்லாமல் திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரையிலிருந்துகொண்டே எல்லாமறியவல்ல பாஞ்சசந்நியமாயிய ஸ்ரீசாரதாபுத்திரர் ராவணனுடையமார்பில் பூட்டிய கவசத்தை உருவிக்கொண்டு சக்தரவர்த்தி பண்ணும்படி. சினங்கொண்டு கூரிய அம்புகளைப்பிரயோகித்து உடனேதுண்டுதுண்டாயும்சென்று அடைந்த மேகாதிதன் தனதுமுன்னபடுதல் நினைந்தோடும்படி மோதுகின்ற பரந்த வடிவினாகியமாட்டினைகளினை எழுதியகொடியையும் தூருசாரதியையும் அறுத்துத்தள்ளினர். ஸ்ரீராமபிரானுடைய சாத்தில் கோடியில்லாமையைக்கண்டி மதுவேதல்லாயிய ஸ்ரீகருடபகவான் அந்தேகியே நிகரத்திலேழுந்தருளினர். அதுகண்டி தேவர்கள் ஸ்ரீவைதபுருஷனுடைய வைதேஷல் அதிகோபிஷ்டராய் எழுந்தருளினர். காம இவி இந்தயுத்தத்தைப்பற்றி ஒன்றும் பேசிக்க வேண்டியதில்லையென்று ஸ்ரீபதியினுடைய காருண்மைகத்தினர்கள். இத்தக்காலத்தில் தேவர்கண்டகருடாவாவனன் போலே ஒப்பில்லாதவராய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீவீருவராகவர இனித் தான் விடப்போகிற பாண மானதை ஒன்றும் செய்யமாட்டாதென்பதை அறிந்தவனுக இருதாகும் தாமசபாவனையிய கிவாஸ்திரத்தை எடுத்தபிரயோகித்தான். அஸ்திரியமாயிய முகத்தையும், சத்தமயமாயிய முகத்தையும், தேவமுகத்தையும், பேய்முகத்தையும், சர்ப்பமுகத்தையும் உடைய அந்தப்பஞ்சமுகாஸ்திரமானது ஒரு திசையிலிருந்து ஒருதிசையையும், வினைந்து காணப்படுகின்ற வச்சிரகத்தினை யுடையபுரயும் தன்னேப்பிரயோகித்த சமமானன் எதை எதைச் செய்யவேண்டுமென்று கினைக்கிறதோ அவற்றை யெல்லாம் செய்வதாயும் சூரியசந்திரசிவிழக்குக்களாயும், ஒருதிக்கில் திருவோடும், ஒருதிக்கில் வெண்ணெயும், ஒருதிக்கில் அக்கினிசுவாலையாயும், ஒருதிக்கில்மழையும், ஒருதிக்கில் மின்னலையும், ஒருதிக்கில் இடியையும், ஒருதிக்கில் இரவென்றும், பகலென்றும், சொல்லப்படாத மயக்கத்தையும், ஒருதிக்கில் கல்மழையையும், உண்டாக்கிக்கொண்டுவருவோகங்களிலும்படியும், அந்தகாசமே கவிந்துகொள்ளவும், ஒருகுன்ன வெரசிய செல்லாம் கதறவும், வருகின்றதை ஸ்ரீராமசாதனுலவர் கடகெரித்தருளி அதற்குத்தக்கபடி ஏலோசித்து வெறுத்திலிலுடைய பாசுபதாஸ்திரத்தையெடுத்து எய்தனர். அந்தச் சிவாஸ்திரமானது ஒருவர் கனவில் கண்ட

பொருள் விரித்தமாத்திரத்தில் மனங்கரப்போல அர்த்தமாயைகளெல்லாம் பேரய்விடும்படி சாவணன்விட்ட பாணத்தவிழுங்கிவிட்டது. ஒருவனுக்கு ஸ்ரீமந் பரமவேத மார்க்கமாயனம் ஜனித்தமாத்திரத்தில் அசுமோ னனுர்த்தமாகக்கண்டாலை அவனிகமார்க்கத்தில் பற்று விட்டாற்போலத் தன்பாணம் அழிந்துபோனதைக்கண் டு இருபதுகண்களிலும் பிற்பொறிகள் பறக்கப் பற்களை ம் வாயையும்பத்துக்கடித்து கழுகிலிறகுகளே யமைத்த நூருபதுபங்களினாலெதித்தழிரைருந்தனருடைய திருமே னியி லேதுக்கும்படி வய்தான். அதைச்சகுனடைய படைக் கலாயும், தேவர்களுடைய சித்தினையும் ரசப்படுத்திய தும், சாவணனேடெதிர்த்த வீரர்களுடைய உயிர்களை க்கொண்டுபோய் யமனுடைய வயிற்றினிட்டி நிரப்பி தும், இந்திரனுடைய செயத்தை நாழுமையுக் தோற்ற த்தலும், ஒருகாலத்தில் எதிர்த்தபோது தேவர்கள் தங் கள் கையிற்பற்றியிருந்த ஆயுதங்களேப்பார்த்து அவமதி உதிர பித்தலும், எத்தலோக்கவி லுள்ளவர்களையும் வெற்றிகொண்டிப்பிரனங்களேப் பெறித்துச்சென்றதும் ஆகிய அற்புதபாணமானது பிரமன்வயிருநெய்வமாகி ய பிரமாஸ்திரனேநோக்கி மருவனற்பார்த்து அங்கங் கேயிருந்து தேவர்கள் யாவரும் இது லோகங்களே வெல் லாம்க்வரிகிரும்போதிருந்திருதென்று கடுகியகதிக் கம் முறிந்து கல்லென்று ஆர்வாரிக்கும்படி பிரமாஸ்தர் திர் இடியின்மேல் தடவாருகாக்கினியைப்பிரயோகித் தற்போல அக்கினியாஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்து அது க்குத்தன்னிலும், அந்தத்தன்னிலைதொடர்ப்புரதற் குன்னே இராவணனன்னன் உயிர்களே அபகரிக்கிறவிரு பத்தியமற்ற பிள்ளாக்கினபோதிலும் தாம்பின்வாங் காதவனாகையும், கடலினிலையெல்லாமுமற்றச்செய்யுமை யும்மேருமலையையும் புழுதியாக்கத்தக்கவைகளாகுங்கா ற்றுமுள்ளசென்றும்படி முன்னே செல்லுத்தக்கவைக ளும் உலகங்களெல்லாம் உருவிப்போகத் தக்கவைக ளும் ஆகிய ஆயுதங்களேயும் பிரயோகித்தருளினான். அவ்விதமாயுதங்களுக்கண்ட முனிவர்களுக் கி லேயி இந்த ராவணனுக்கு என்ன கதியேனவெண்பார் கள். சிலர் இவனபாணங்களில்ல மாயமோ வென்பார்க ள். சிலர் இந்த அம்புகள்பாய்வதற்கு ஆகாயத்தில் இன் னாரும் இடமுண்டோ என்பார்கள். சிலர் முன்னேயெ வ்வாரும் இவ்வளவுதூரமான யுத்தத்தை ராவணன் செ யதிலேயே வென்பார்கள். இப்படிச்சொல்லிக்கொண் டு முக்கண்கள் சதுர்வேதங்களும் மூலகாரணபாவுண்டு எ ன்று கணித்துச்சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமகாதருவனர் வர் தாயாயனுலுலப்பட்ட பாணங்கள் யாவும் கூரிருந்த தை அவர்களுவரையும் இருவினைகளும்பற அர்த்தசக் தி பாணங்களேச்சொலுத்திப் பினக்துன்னிலுர் பிரவு மாண்டத்துக்குன்னே முகாபகசுகோச்செய்து வரங்க ளேப் பெற்றவர்களுக்குன்பெல்லாம் திருக்கலுபெற சகலிலேன் பல்பேர்களினும் வெற்றி ஒன்றுமேபெற்ற மயனல தரப்பட்ட பாணத்தை ஸ்ரீகரத திருக்குமார னலே நில்லில் தொடுத்துவிட்டான். பார்த்திருந்தே வர்களெல்லாரும் இல்லசக்கர்குலேந்தின் மகாஸ்திர த்தைப் பிரயோகித்தும் முடியவச்சடி. நிர்மூலப்படுத் துவினருனேயென்று நடுக்கமுகொண்டி கருங்கி கருங் டி விழுந்தார்கள். வானரங்களும் வானரபடைத்தலை ர்களும், இக்குவி இக்குலங்களுட்டம்பிறந்தார்கள் வே தவேதியர்கள் வாய்குழறினர். தெய்வமாயை ஸ்ரீராகு த்தனர் இனிப்புலோகத்தில்லமனுஷபயன்டிலலைமல்லெ ய்து விடுவேனென்றுவருகின்ற அந்தப்பாணத்தி னு டைய வெளியுத்தை அறிந்து சுக்கர்வாலிஇந்திரகு கொன்றி துண்டங்கள் செய்துயிட்டார். பூவுலகில்பி ருவு படைக்கப்பட்டதும், இணியகபிய குலவன் த ன்னைக்கொண்டி இந்தப் பிரமாண்டத்தைத் தன்னைப் பே த்தினதும், மதவெள்ளும் அசுரன் தவ்வகிற் கொ ன்றி யுத்தஞ்செய்ததும், சூரபத்மனென்னும் அசுரன் ற்கரத்தில்லே தேவர்களே மறவுசெய்ததும், கோறை கூக்குச் சமானமானதும், சூரியன்போன்ற ஒளியெ வரும்பிலோகத்திலுள்ள தேவன்முதலிய திக்கு ஆபி சமஸ்தபிராணிகளும் ஒருயுகாலலையாயும்னறு உரு ட்டியும், ஒருதிக்கும் உருவரத கனமுள்ளதும் அதே தேவர்களுடைய திவ்கனே உருட்டியதும், சமுத்திரதை த்தைப் பானம்பண்ணின அகஸ்தியரால் கொடுக்கப் ப ட்டதும், ஆகிய தேவாயுதமானதை கம்பிடித்து உண்டல வலர! அதையொத்திருந்த சமனுடைய உயிர்வரம் ருவோமென்று உத்தேசித்து எதிர்த்து பத்துத் தலைகளே யுடைய பிரகஸ்தனவன் கும்பிதித்தான். அந்தத்தன் டனை ஆகாயத்தில் ஒளித்தனேபோல ஒளிவிக்கொ ண்டி இடி பட்டுக் குடம்போல அண்டமானது உடை த்து விழுமேசெனன்று கலக்கமாகின்ற யாவரும் நிலை டையும், ஸ்ரீராமருடையும் யுத்தத்தைக்கண்டி சேறி க்கும்படியாகிருந்த சகலதேவர்களும் இருந்த இடம்தெ ரியாம லொதுங்கிப்போகவும், வந்தரமியானது அதை டைய வேகத்தை உணர்ந்துதன்னே யெதிர்த்துப்போக் கூடாதவன் மறுபடியும் வருகின்றசோவின்னை பய ப்படும், வருகின்றதை ஸ்ரீராமச்சந்திர கவனியாம னர் கூர்ந்திருந்துத் தேவருக்குக் காரன்தன்னுதிர்க்கல் கவாலும்பார்த்து அனலுசெய்யப்படாதகணைகளெட்ட டனைச்செலுத்தினதனுல்னைகளாகத்தன்றுத்து உதி க்கவிட்டார். அதுபார்த்து சுக்கிரனுடைய குருவேதவி த்தியாசாஸ்திரத்துக்கு முன்னே இந்தரசமனுடைய தி த்தியாயினாத்தைப்பார்த்தால் இவன் ஒரு சிறுதந்த தையென்றே எண்ணவேண்டும் பேரய்பிரளயதோ ரு பயனும்படாத அற்ப ஆயுதங்களால் எய்வதெல் இந்தரசமனும் சிலைகளேத்தன்றுத்தூத தான் தெரிக் தகொண்ட சில்யுத்தத் திறமையைக்காட்டிநின்றமுன்று சலால் அப்படிப்பட்ட ஆயுதங்களே எய்துதெல்லாவிதெ ன்று மில்லையென்ன தனக்குன்னே யோசித்துக் கொ ன்டி, இந்த மஹாவியதும், இலுஷ்ருந் தினை யாவி பெருந் சேனைகளும், திருவுத்தன் மடிவர்க்கொள் ற மாயையின் அவ்திரத்தை எதிர்த்து, அதற்குச் செ ப்ய வென்ற பே - தூப - நைவேத்ய சொது,

ன் வம்ச தெய்வ மாகிய சர்வாதாது பரமசிவனைத் தா ன் அதி விய பய பக்தியோடி சிவரகஸ்யத்திற் கூறும் விதமாடி நியாணித்துக்கொடுத்த, அதிதீவ்ரசையாயெ ர்வியையும், மந்திரத்தையும் எண்ணி, பத்தாத்திலிரு ம் ஆகாயப்பரப்பிலும் அடங்காத வண்ணமாக விலவி தொடித்து, அப்பிரதிருதசாகிய ஸ்ரீராமன்மேல்பிரயோ கித்தான். ராவணன் மாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செ ய்தமாத்திரத்தில் அந்த அஸ்திரத்தினதுமாயாசக்தியா ல், முன்னே முடக்குபோல ராகுசு ரீர்க்கலெல்லாம், அசுயத்தை யுளவும் படியான உடலோடி ஆணைப் பெற்று உயிர்த்தெழுந்தார்களென்னும்படி எங்கும் அச க்கள்களாயின்று ஆரவாரித்தார்கள். இந்திரஜித்துவும், அனைக் கிலேயோடனாகிய அதிசயமும், கும்பமும், நிகும்பனும், பஞ்சசேனாபதிகளாகிய மகாசுகளும் பிர கம்பனும், குருதிகண்ணனும், புலகன் கண்ணனும், வ ஜ்ரதந்தனும், மற்றவர்களும் மகோதரனும், மற்ற மந்திரி களும், மூலபலாசுகர்களும், ரதகஜ துரக பதாதிகளு ம், அவிடத்தில்லங்குகின்று, மேகங்கள் சிக்கும்படி கோவென்று பேரிரைச்சலிட்டார்கள். ஸ்ரீ ராமபாணத் தால் உயிர்மாய்க்குபோனவை, ஆயி வெள்ளமென்று அத்தனையோடாகவே சொல்லப்பட்டவ்வளவிலே சுகளும், சாவணன் சாகாதது ஸ்ரீராஜ்ய பரவாஸிடத்தி ல் பெற்ற வரத்தால் உயிர்பிழைத்தெழுந்தவரோ வெ ன்ற கண்டோர்சொல்லும்படி யுத்தகளமுமையும் தி ரைத்துவிட்டு ன்று, தேவர்களும், முனிவர்களும் பய ந்திரபிரயோகமாக முன்னே நிறுத்து எங்களேத்தா னே! காய்கவிறத்துபோவதுமுண்டோ! அப்படியிரு த்தியோவதை இன்றைக்குக் காட்டுகிறேரும். ஸ்ரீராமா! ட்டாமரு! கவிரீவா! சாம்பவா! அனுமனே! யு த்தத்துக்கு வாருங்கோள், வாருங்கோளென்று, தம்ம ளேக்கிதமெனெக்கு வீரர்களுடைய வெளிரேர்ப்பட்டி அ மைத்தன, நூலிலை வேரோடு பேர்த்தெடுத்தகொண் டேறுதல்வென்னும்படியான கோற்றத்தையுடையுத் தனங்கள்பர்வதாகாரங்களேப்போல ஒருபக்கத்தில் தா னைப்பட்டன. முகிலின் உருவம்போல விளங்குகின்ற லங்கை குண்டலங்கள், காதுகளிலே பிரகாசிக்கும்படி பேய்க்கூட்டங்கள், குலைத்தினின்றிறிடமுமில்லையெ ன்று சொல்லும்படியாக காணப்பட்டன. அசுத்தமிய தெரிவில்லாத சதுர்முகப் பிரமாம்மனைப் பார்த் கிலும் கல்லை சுக்கியுள்ளவர்களைப்போல் தாமசகுணத்தோடி ப்புந்து குருவங்களே அழிக்கின்ற ராகுசர்கள் போர்க்க ளமெங்கும் கியாத்துச் திரிந்ததற்கு முழு ஆதாரஞ்செய்தவர்களாய் நின்றார்கள். முன்னே இ ராஜரீபான ராகுசர்களேப்பார்க்கிலும் இவர்கி பல்கு அதிகமான பெரும் கூட்டத்தக்காய், சுத்தரப் பினரு போலப் பிரகாசிக்கும் கூரிய தந்தங்களேயும், அதிதூர னத்தோழிலையும், ஒருவராலுமவெல்லக்கூடாததே கலிலையும் உடையராய் முற்றுமாயையினித்தியா ர்கள், எல்லாத்திக்குகளிலும் ஆகிகாஷ்டைக் கோத் நின்றார்கள். தாஷதிஸ்தனிகளும், பாகியும், ஒரே ன்று சொல்லத்தக்கவர்களாகிய ராகுசர்களியாவரும்ள ட்டுத்திக்குகளிலுள்ளவர்களேயும் உலகத்தி லுள்ளவர்க ளோயும், போரில் வெல்லும் வலியுடையவர்களையும் வ டவாமுகாக்கினியானது கருங்கடலில் மூண்டதார்போல வினன்குன்ற செம்பட்டமயிரும் கறுத்த உடலுமாகத் தோன்றி, ஒளியும்வெப்பமுமாகிய அழகமைத்த திக ளோயும், கடலுள்ள சொடியபடைகளேயும், வகைவி லு டையவர்களால் வக்துகொருப்பினர்கள். இக்கச் சமுகம் தோயும், அலைகளே செய்யும் பயங்கரனுருதியங்களேயு ம் கண்ட ஸ்ரீமுகாலட்சுமிநாயகராகிய ஸ்ரீராமபிரானை வர், மாதலேயைப் பார்த்து இங்கே தோன்றுகின்ற இ வைகளெல்லாம், மாயத்தினுலுண்டானவோ! இரா சாகாதசர்களும், அவர்களசேனைகளும், விதியினுடைய புலத்தால் உயிர்பிழைத்தெழுந்தார்களோ! பிரதமம ருந்திசேந்திராதிகளிடத்தில் தங்கள் பெற்றிருந்த வர ங்களிலுல் உயிர்பெற்றுர்களோ! அல்லது பிழைத்தெ ழுந்ததற்கு வேறே ஏதுவுமுண்டோ! எனக்குஒன்றுந் தோன்றவில்லே. உனக்குள் ஆலோசித்துச் சொல்லக்கூ டுமானுல், சொல்லக்கடவாயென்று சொல்லினர் அது கேட்டு மாதலியானவன், ஞல்கொண்டானமேகப்போ லத் திருமேனியையுடைய மாயப்பிரானே! திருப்புர் தொழில்செய்வதில் தேர்ச்சியுள்ள கருமானிடத்தில்த ருவல் தல்தோத்துக்கைக்கும் கிர்வாகி, ஒருபொன்னு க்குக் கோடியென்று விலைகூறியிற்பதுபோல, சாவண னுலுண்டான்றுமெவராலும் நிக்குதல்கூடாத மாயன்றி தத்தைப் பிரயோகித்தான். சம்ஹார கர்த்தரான சிவ மூர்த்திபானவர், கர்மையுள்ள வென்பற்றை யுடைய வாகவி கக்கியதித்தை உனது காமத்தினையாகிய அ ர்த்த அக்க கோபித்த என்னும் திருமந்திரங்களேப்பி ணைகளேதமாக உச்சரித்து அடக்கியதுபோலவும் தன் சர்வசியாதிகளேயும், அந்தகோக்குக் காரணமாகிய வி ஸ்வரூபத்தையும், கின்னரியார்கள், உனதுதிருநாமத்தை ஓதி ஒழிப்பதுபோலவும், தேவதாக்தரங்களே பற்ற விடு ன்னையே பாவஸ்துவென உண்மை ஞானம் பிறந்து தினேக்கும் பரமவைதிகனுடைய பிறப்பு ஒழிவதுபோ லவும், இதோ உம்முடையபாணப்பிரயோகத்தால் ஒழி க்கப்பிடப்போகிறது. இங்கே சொன்னதின்ற எல்லாரும், சகதீசன், அஜசுகாதிகளிடத்திலிருந்து பெற்ற வரத் தினுலேயாவது, மாயையினுலேயாவது, தனது தவபல த்தினுலேயாவது, அல்லது யாதாந்தருத்தினுலேயாவது, உண்டானவைகளாயிருக்கபோதிலும் இருக்கட்டும். நீ ஜோதருஷ்டிரகனப் பிரயோகஞ் செய்கியென்று சொ ன்னன். சொன்னமாத்திரத்தில் சகலலோகங்களும் பி ரிவுண்ணுகவும் கேடவும் எட்டப்படாதபடி பரம்பொ ருளாயிய தாசரதியானவர், யான் எனது என்னும் அ ப்பிமானமும், புறப்பற்றையும், ஒழிப்பதற் கேதுவான தியானமா அஸ்திரத்தைவிட்டார். அத்தியாயனஸ்தி ரமானது, புறப்படவும், ராவணனுல்விடப்பட்ட மாயா ஸ்திரமானது, ஜனத்துக்கேதுவாகிய அந்தராத்தர லகியப்பட்டி ல்லாமுபியாவையில்லாமல் செய்ததென

ண்டிருக்கும் வியாபாரக்கலெல்லாம் ஸ்வரூபவியானம் மிறந்தமாதிரத்தில் ஒழிந்து விடுவதுபோல ஒழிந்து போய்விட்டது. அந்தமாய்க்கத்தில் காலகண்டராதிய சுக்கரமூர்த்தியும், சுக்கரதராகிய உபேந்திரவிஷ்ணுமூர்த்தியும், சதுர்முகப் பிரமமூர்த்தியும், ராவணன் முகலில்பிறந்த பிரமுகலானதுகளை யெல்லாம் மூலோகித்து, இன்றேடே தேவ கண்டகர்களாகிய ராக்ஷசர்களுடைய உயிர்கள் முடிகின்ற காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் திரிமூர்த்திகளுடைய கண்களுக்கு முன்னேதானே சமஸ்ததேவர்களையும் வலியடங்கசெய்யும் பிரதாப லங்கேசுரனுவன், தானெய்தமாயான்திரனானது ஏறுதமாய்ப் போனதைக் கண்டி ஆயிரமணிகள் கட்டிக் கோபிப்பதும், தேவர்கள் கண்டால் வியாகுலமடைந்து கடுங்குவதும், ஆகிய குலத்தை எடுத்து, திருட்டிக்கப்பட்ட எல்லாவுயிர்களையும் ட்டெடிக்கும் வலியுடையகென்னு எண்ணி இல்லையோ டுமுன்னே எய்தான். அந்தக்குலாயுதமானவுடனே முகரக்கினியும் வெப்பங்குலையவும், தேவர்களுமான் சங்களும் பயந்தோடவும், உலகமெங்கும் தன் அனலே விரியும்படி. மூன்றுதலைகளிலும் சுவாலைகளே விரிக்கொண்டு தவ்டைபட்டு நிலைமாறல் நயனகோசரத்துக்குள்ட்டப்படாத வேகமுடையதாய் வருவதைக்கண்டு பிரதமும்மருத்திரேந்திராதிகள், இன்சுவருக்கு அபயம்பிரதானங்கொடுகின்ற சானகிபமணு ! செல்லக்கடவா யென்று உபமகந்திரத்துவிட்டான். இந்த ஆயுதத்தைகாசப்படுத்த உமக்கே சக்தியுண்டி எங்களி லொருவருக்கும், அடங்கமாட்டாதது மிதவுங் கூர்மையாகிய குரூர சூலமென்னுங் கூற்றவண்ணச் சிக்கொந்தில் துண்டித்துவிடும் துண்டித்துவிடுமேன்று வெகு துக்கத்தோடு பிரார்த்தித்தார்கள். தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையைக்கேட்டருளிய ஸ்ரீராமகவாமியானவர் சிறந்த இடியும் மிடுக்கிடும் படியாயும், பிரசண்ட மாருதம்போல் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்படியாயும், சொனியமான சிலஅம்புகளைப்பிரயோகித்தனர். அந்தஅம்புகளெலாம்இராவணனுடைய சூலத்தை ஒன்றும்செய்யமாட்டாமல், பரமபாகவதர்களைகேகுறித்து, ஆலோசியாமல் சிலர் செய்யும் கிருத்தியங்கள்பயன்படாமற் போவதுபோல, நிஷ்பிரயோசனப்பட்டன. அதுகண்டு சுவாமியானவர், தேவதாஸ்திரங்களை ஓயமல் ஏவ்தும், ஆவற்றை யெல்லாம் லதிய மன்னுமல், பிரணமசாப்தத்தைப்போலவருகின்றசூலத்தினது வலியைக்கண்டி அதைத்தடுக்கவேண்டியசெய்கை இன்னதென்று அறியாதவர்போலத்தோன்றிச் சும்மாநின்றார். சமஸ்தநிதியுடையவருளும், ஸ்ரீராமச்சந்திரராவவர், சூலத்தைத் தடுக்கவேண்டியதைப்பற்றி ஒன்றும் நிணியாதவராய் ஒன்றும்செய்யாமல்இருக்கின்றாரேயென்று பயந்தனர்கள். தருமதேவதையும், அஞ்சிக் காலகுலைந்தது. மற்ற எல்லோரும் அச்சமுற்றார்கள். தாவரும் தன்னுடைய யதார்த்தநிலையை அறியாதபடி. மறுதியனுகப்பிரத்த ஸ்ரீராமபிரானுனவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், கூட்டமாகிய மஹாயாரத்தால் ஒலியுடைதிரித்துக்கொண்டு, அக்கினிப்பொறி பறக்க, சுவாலிதுடைய சக்தனமணிக்த திருமார்புக்கெதிரோடிச் சூலமானது உருவிச்செல்வதாய்வந்தபோது, அதிகோபங்கொண்டு உக்காரஞ் செய்தனர். அந்த உங்காரத் தொனியாகி, பலபலபொடிகளாக நொறுங்கிவிட்டது. சூலமானது பொடிப்பொடியாக நொறுங்கிவிட்டதைக்கண்ட தேவராகலெல்லாம், போனவுயிர் வந்தவர்களாய், சிறிதும் அச்சமில்லாமல் ஆநந்தபாரவசங்கொண்டிதுவரித்தார்கள். ஆரவாரித்துக்கொண்டே சுற்பகமலர்களைவாரிவரிச்சவாமியின்மேலே இறைத்தார்கள். ஜயஜெயத்வனி விட்டுத் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தார்கள். அங்குநிருந்தபடியே தெண்டனை சமர்ப்பித்து, இந்தமஹாரூபத்தினது பலத்தைத் ருந்தச்செய்ய வல்லவர் நீரே அல்லாமலேவேறுருவருமுண்டோ ! சாதாரணர்களாகிய எங்களுக்குத் துஷ்டர்களால் கேடுநேர்ந்தகாலங்களெல்லாம் நீங்களன்றோ எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டியவர்கள். ஆதலால் நீங்களே எங்களுக்கு ஜயமுண்டாகுமாறு செய்தருளவேண்டும். அதைத்தவிர வேறுவிதமாக நாங்களறியோம் என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார்கள். தேவர்களின் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டருளிய ஸ்ரீராமபிரான் எல்லாருக்கும் அபயமளித்து, ராவணனுடைய சூலத்தை ஒன்றும்செய்யமாட்டாமல் போனதைக்கண்டு, அவனுடைய பலத்தைப்பற்றி ஒன்றும் நினையாதவராய் ஒன்றும்செய்யாமல்

ய கைகளிலொன்றைப் பிறைமுக அம்பினால் அறுத்து
விழச்செய்தார். சுவர்மிமிலுடைய அர்த்தசந்திரபாண
ம்பட்டி அறுந்துவிழுந்த கை, வில்லேப்பற்றியபடியே நி
ட்டதது, அக்கையானது அறுந்த இடத்தில் மற்றொரு
கை முன்னேதானே விருத்தபோல ஒருகை உடனே
முளைத்தெழுந்ததைஅறிக்தவர்களும்உண்டோ! ஒருவ
ருயில்லே அவ்வளவு விரைவிலேயிறக்தது. மூன்பாகிச
த்தில் முன்னுகளேப்போல மயிர்கள் அடர்ந்து முளைத்
திருப்பதும், பின்னம்கொடியைப் பிடித்திருப்பதுபோ
லவில்லேப்பிடித்திருப்பதும்அவை அறுந்தகையை மகா
பாயிஷ்டனுடைய ராவணன் எடுத்து பொன்னுச்செய்த
டிவனத்தைப் பிடித்துத் தேரைச் செலுத்திக்கொண்டி
ருக்கும் மாதலியினுடைய உயிரை மாய்க்கவேண்டு மெ
ன்ற எண்ணங்கொண்டு எறிந்தான். எறிந்தஅந்தக்கை
யானது வேகமாய் வந்து மார்பில்பட்ட மரத்திரத்தில்
ஒருகாலத்திலும் சலியாத மாதலியானவன் மனதிடம்
குலேகுலேந்து வாயால் குபுகுபென்று உதிரத்தைக்கக்கி
னன். தன்னுடைய பந்துக்களாகிய அசுரர்களேப்போல
வே பெற்றுக்கொண்ட தவத்தையுடையவனு மிருந்த
போதிலும் அவ்வசுரர்களிலும் விசேஷத்திய னென்று
சொல்லும்படிகாமசமென்னும்நிசையைப்பாடி ஸ்ரீராம
ராசதியாகிய ருத்திரபகவானிடத்தில் அவர்கையிற்பி
டித்திருந்த வாளேப்பெற்றுக்கொண்ட ராவணனுவனின்
தானெறிந்த கையானது மார்பிற்பட்டு உதிரத்தைக்கக்கி
ன ஸ்ரீராமபாணங்கள் பாய்வதிலும் ச
ஞ்சரிக்கிலும், சமுத்திர அலேகளிலும், பூமியிலும் ம
லேகளிலும், ஆனேகளுக்குளிலும்மற்றும் வண்டகண்ட நி
டங்களிலும், ராவணனுடைய பலபல தலேகள் இடுக
ளுதுபோலவிழுந்தபெய்யப்பட்டனுகள். பர்வதங்களில்
பெரும்போய் விழுகின்றதலேகள் அந்தப்பர்வதங்கள் மே
லுடனே சர்வமும்படிவிழும், அவைபட்டு ஆகாயத்தின்மே
ல் செல்கின்றதலேகள் அங்குநின்ற தேவர்களேக் கலேக்
கொண்டுபடி பாயும், கடலிலேபோய்க் நிதமுறின்ற தலே
கள் கடலேயெல்லாம் கலக்கி மகாசர்ப்பங்களும் மீன்
களும் ஒருவன் தெய்வாதீனத்தேயாய்ந்தவர்களேயெல்லா
ம் பரமவைதிக வழக்கத்தவிகாகளிடத்தில் அபசாரப்
பட்ட காரணத்தால் கட்டமனுதிரபோனதில் வெவ்வே
யிரோதாபங்களெல்லாம் நீங்கிப்போய் அபயத்திருந்தவி
யதுகளெல்லாம் வெளிசே சுழ்ந்துகொள்ளுமல்லவா!
அதுபோலவே இக்க ராவணன் பிரசண்டனுடைய
தாசபுதர்களாகிய தேவர்கள் பக்கலிலும் பரமபுருஷனி
ன் பக்கலிலும் சர்வலோக சரணியாகிய பிராட்டியார்
பக்கலிலும் அபசாரப்பட்டகாரணத்தால் ஸ்ரீராமபாண
மானது தனது தலேகளேத் துண்டித்துத்தள்ளிவே முன்
னே இக்தப் பாதிக்கட்டளுக்குப் பயந்து ஒதுங்கி
க்கொண்டிருந்த தோசங்களெல்லாம் உதிர்ந்து விடுகி
ன்ற தலேகளேப்பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு அக்கத
லேகளிலுள்ள கண்களேத் தோண்டித்தோண்டித் தின்ன
த் தலேப்பட்டனுகள்.

இப்படிக் கலே தேறஞ்சேதன சுவரூபியானவர் தலே
களே யுதத்தத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே
தானே முனேத்துக்கொண்டே யிருக்கின்ற தலேகளே யு
டைய ராவணன் தனது இருபது தோள்களாலும் வா
ள் – வேல் – உலக்கை – வச்சிரம் – தண்டம் – கோடரி
முதலிய ஆயுதங்களே எடுத்து ஸ்ரீராகவபிராதாவுடைய
மார்பின்மேல் விட்டெறிந்தான். அப்படி ஆயுதங்களே
ராவணன் விட்டெறியும்போது சர்வஜியமாகவுமிய எங்
களு ஜயனுவர் இதற்கொடியோனே எப்படி வெல்ல
லாம் அதற்கு நாம செய்யவேண்டியது என்னவென்று
ஆலோசித்து அந்த ராகுசதாடைய உடலேப் பாணங்க
ளால் சல்லடைக்கண்களாகத் தொளேத்து விடுவோமென
ன்று மிருந்தகோபங்கொண்டு மேகத்தைப் பார்த்தும்
அதிக கருமையாய்த்த ராவணனுடையமார்பிலும் தோ
ள்களிலும் விதைத்தைக்காட்டிலும் கொடியகணைகளினால
ராவுகளிலும் மற்ற அவயவங்களிலும் பாணங்கள் தை
க்கும்படி எய்து தம்முடைய பாணங்களாகிய பறவைக
ள் விரும்புதற்கு ராவணனுடைய தேகமே பந்தரமென்
று சொல்லும்படி பொத்திவிட்டார். ஸ்ரீபரசுராம சாகி
ய கார்முகர் எய்த அம்புகள் பத்துளாய்கள் கிரப்பவர்
தைத்த இருபது கண்களும் மனிதரும்படி உருவி மற்ற
அவயவங்களிலெலாம்பொத்தி லதிரம் குமிழ்ப்பாக்க
படி விரைவாக அப்புறத்தருன்று அண்டத்துக்கப்பாலு
ம்சென்று நிறைத்தார்கள். தேவர்களுடைய லோகங்க
ளிலும், தென தேவர்களாகிய திரிபுரத்தில் வாடைய
லோகங்களிலும் தன்னே எதிர்ப்பார்ப்பில்லாமையால் நிரி
தும் அநுசாமல் பெருங்களிப்போடு பலவி வருவோரு
கிய ராவணன் தன்னுடைய தேகத்தில் மயிர்க்கால் மயி
ர்க்கால்தோறும் ஸ்ரீராமபாணவருஷங்கள் உயிரும் முடி
படி வணிருந்த சென்றதலே எடுத்து வந்த சமய
ச்சங்களும் இசைந்தபடியாக இழுத்துச் சென்று கட
ல்லில் சல்லடைத் தன்கதைத் தேவறுத்தில் உதிரப்
பிரவாகம் ஓடுவதும், சோபம் பிறக்கவும், தன்னுள் ஒ
ன்றுந் செய்ய முடியாமல் நடுங்கி, அதிவ் கலக்கிப் பர
வசமாய்த் தேரிலேயே தானே முடிசாய்ந்து படுத்தான்.

ப்பார்த்த ஆஜசக்கரேந்திரரி தேவர்கள் பாவரு
ம், தருமதேவதையும், சக்கரேஷ ஆசவாஸ் செய்து
கொண்டு கடனுஞ்செய்தார்கள். பாபகர்த்தியங்க னெல்
லாம் இனிக்கமை ஆகர்ப்பாகிலேயே யென்று அதிக
க்கமடைந்து சோர்ந்துவிழுந்தனர். சாகுசசாரதியா
னவன், கம்முடைய தலேவன் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிறது
தலேல் இனி ரதத்தைநிறுத்துவது தகுதியில்லலென்று
நினேத்து ரதத்தை மெல்லனேத்திருப்பி நடத்திச்சென்
றான். தேவாகள்முதலிய சாதுக்களுடைய உத்தரவா
ற்கமாகத் திருவுளந்தித்த ஸ்ரீராமசுவாமியானவர், கம்மு
டையசத்துருவாகியிக்தப்பாபிஷ்டனுடைகையில்ஆயுத
ங்களொன்றுமில்லாமலிருப்பது மன்றி மெய்ம் மறந்து
சோர்ந்துகிடக்கிறான். ஆதலால் இவன்மேல் ஒருபாண
த்தையும் எய்யலாகாதென்று தருமத்தைச் சிந்தித்துக்
கம்மவிருந்தனர். இந்திரசாரதியாகிய மாதலியானவ
ன் சுவாரினயதோக்கி, எங்கள் ஆண்டவனே! இந்தக்
குடன் மூர்ச்சைதெளிவானேயானுல் பின்னேனுமு
ருசெய்யமுடியாது. மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கிற இதுதக்க
மயத்திலேயே இவனுடைய பிராணனே வாங்கவேண்டு
மென்று ஸ்ரீராமபிரானே உச்சாகமாகத்துண்டினன். அ
தகேட்டருளிய தருமல்வருபியாகிய ஸ்ரீராமசாதான
வர், இவன் எலலாதாயுதங்களேயும் கைசோரவிட்டு,அறி
வுமயங்கிக் கிடக்கின்றான். இப்போது நாம் ஆயுதங்களே
எறிந்தாலும் அதிற்துகொளாமாட்டான். அப்படி நாம்
பாணப் பிரயோகம் பண்ணி, தாரதேவதைப் பிரகும்பற்
பிராணனே வாங்குவதும், என்னபோ! இலலுடையாய
த்தமோ முடிவாகபோகிறது, நீண்டிருக்கும்அந்தவே
ண்டாம். அவன்மூர்ச்சைதெளிக்து எழுந்தபின்னேதான்
ன எறிப்போன், இதுவே என்னுடைய்கருத்தென்றுஅ
ருளிசெய்தார். கவர்மியும், மாதலியும், வார்த்தையாடி
ச்கொண்டிருக்கையில், மற்றாகஷகர்கள் ஆறுபினலர்க்
ளாகி இராவணனுடைய தேரைத் தொடர்ந்து சென்று
னர்கள். அக்காலத்தில் ஸ்ரீராகுகர்களைக் கைகளேக் கூ
ப்பித் தன்டன் சமர்ப்பிக்கராத தேவர்களு முண்டோ!
யாவரும் தண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள். தண்டனைசமர்ப்பி
த்துக்கொண்டிருக்க தேவர்கள் யாவரும், திடுக்கிடும்ப
டியாகப் பிரதாப லங்கேசன், மித்திரகெலித்து ஏழு
ந்தவீரப்போல, மூர்ச்சைதெளிக்தெழுந்து மிக்தசுக்
லியமும் வந்தகமுமுடன் தனக்கு எதிர்முகத்திலே ச
ரதாடராய் ஸ்ரீராமபிரானேக் காணுமல, அதிக கோபத்
தோடி மற்ற முன்னும்பக்கமும் திரும்பிப்பார்க்கையில்பி
ன்பக்கத்திலே கண்டி அபர சாரதி! சொல்பர்களாகிய
தெவர்கள்தானேயும், கோகண்டத்தைக் கையில் தாங்கி
யபடியிருக்கின்ற இராமனுக்குச் சிரப்புண்டாகவும்,
தேரைத்திருபி ஓட்டிவந்து புரப்பசெய்தாயே! என்ன
நினேத்துக்கொண்டு இப்படிச் செய்துவிட்டாய. அடா!
வஞ்சகா! நான் உனகதுசகாயனுயின்று சாரதித்தொ
ழிலேநடையவற்றைக் கற்பித்து, யாவரும் பெரிக்கடா
த அங்கள்டன்னையிந்தில் நினேந்துதினேன், அதற்கு
ப்பிரதியுபகாரமாக, இப்போது ராவணன் ஸ்ரீராமனே
ப்போர்செய்ய அஞ்சினுனென்று சொல்லும்படி பழிச
சொல்லினக்குத் தேடிவைத்தாயல்லவா! நீயும் உ
ரோடு பிழைத்தப்போக இருக்கின்றுயோ! என்று உ
ரித்துக்கோபித்துத் தன்கையில் ஒரு வாளேப்பற்றிக்க
டைக்கண்ணுற்பார்த்துச் சாரதிமேல்விசைக் கையை உய
ர்த்தலும், சாரதியானவன் பொருக்கனவருந்து ராவ
ணனுடையபாரங்களே முடிமேல் தரித்துக்கொண்டி, வ
டவாமுகாக்கினியைப் போன்ற கோபத்தை மூக்கட
வாய், தேனருகண்டகா! அடியேன் சொல்லத் கொ
ளாம்விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு. கேட்டருளவேண
மென்று கெஞ்சிக்கெஞ்சிச்சொல்லுகிறன். ராகுசகு
லமித்திரா! நீ யுத்தத்தொழில்மறந்து சோர்ந்துபோய்
விட்டாய. இன்னும் கிறிதுகோரம் அங்கேயேயிருந்து நி
ரும்பாயோனுல் உன்னுடையஉயிர் இந்தகணமேதேடி
கிடுமென்று ஒருவுள்பம் என்னுடைய திருகயத்தினி
னித்து, அந்தவுள்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும்ப
டி சதத்தைத்திருப்பி நடத்திவந்தேனேயல்லாமல் வே
றல்ல. இதுசத்தியமாரும், இஷ்டிக்க, பொதுவாகப் பா
ர்க்குமிடத்தில் தன்னுலட்புதலேவனுக்குச் சோர்வுஅல
லது பிராணபயமும், சத்துருவுக்குப் பிடிர்த்தியுங்
கண்டால், உடனே சாரதியானவன், தனது தலேவனு
டைய உடலின் சோர்வைநீக்கும்உபாயத்தை ஆலோசி
த்துச் செய்யக்கடவனன்றே! ஆகையால் இப்படிச்செ
ய்தேன். நீயே நிர்க்காலோசனை செய்யக் கடவாய். சார
தியாகிய என்னே வாளால்கொல்லுதல்தகுதியல்ல என்
று வேண்டிக்கொள்ளுதலும், சரிதானென்று தானும்
ஆலோசித்துச் சாரதிமேல் இரங்கி, அடா சாரதி! இ
திருக்கட்டும். தேரை இராமன்மேல் தான்றடத்தென்
ய உத்தரவுசெய்தான். அப்படியே சாரதியும் தானத்
திருப்பிக்கொண்டுவக்து தாரகமந்திர வாசியைவிடு
சாமகச்சக்கர சுவாமிக்கெதிரே நிறுத்தினன்.

அதினிர பிரதாப லங்கேசர னுவன், அதில் கம்ப
ராக்கசாபயங்கரா வெழுக்குவி பிராண்ற ஸ்ரீர
வரோனே எதிர்த்தருளின்று, யமலுக்குச் சமான மூகிய,
கோடாகோடி அம்புகளே எய்து, இவ்விதமுயாவனை
யல்லன். புருசாலனைன் என்ற கண்டவரை வெல்லாம்
சொல்லி அஞ்சும்படி முன்செய்த உபத்தரவத்தைப்பார்க்
கிலும் மூன்றுபங்குதிகமான உபத்தரவத்தைச் செய்தான்.
அதுபசரத்தருவி ஸ்ரீகோதண்ட தெய்வருவானவர், ஒ
வியங்டாயிருக்கால் வெருப்புண் டென்பதுபோல இ
ந்தகொடியோனேகளில் வில்லுண்டா பிரத்தியனையு
ம, இவன் உபத்திரவத்தைஒழியான். இவன்மூர்ப்பமலபொ
ர்செய்துகொண்டிருப்பானேயாகில் வெல்லுதலும் அரி
தாகும். என்று திருவுளத்திலெழுந்தி ஸ்ரீராகவராயனுன
திரக்தைகிருமியி லெடுத்துத் தொத்தும்பிரயோகித்து;
முலேபசுகமகின்ற எட்டி யானேகளேயும் நிலத்தில் ச
யனம்பிழத்திருந்த, யாவருக்கும் அனர்த்தத்தைத் தரு
தாகிய வில்லே இரண்டுதுண்டுகளாகச் செய்துவிட்டார்.
முன்னே யெல்லாம்மும்மதேலாசனவன் துண்டுசெய்
திருந்த அந்த வில்லானது, கண்டிர திருமகனேயு

டைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அஸ்திரத்தால் துண்டி பட்டெழுந்தனும், தேவர்களியாவரும் நாம்செய்தபலவர தியதவத்தால் பயனேப்பெற்றேமென்று சொல்லிக்கொ ண்டு உயர்ந்து உயர்ந்துகுதித்தாடினர்கள். உடனேவே நேருகுவில்லி ராவணன்பிடித்தான் உடனே எம்மைய னும் அதைத்துண்டித்துவிட்டான் இத்தப்பிரகாரம் அந் தக்கொடியோன், எடுத்தெடுத்துப்பிடித்த பதினேராயி ரம் வில்லுகளையும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இடைவிடா மல் துண்டித்துக்கொண்டேவந்தார். இவ்விலெடுப்ப திலபாணில்லையென்று ராவணனுவன், ஸ்ரீ சருகாதது டைய திருமார்பில் வரசஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீவத்ஸாலட்சுமி யும் இடம்விட்டுப்பெயரும்படி இருப்புலக்கைகளையும், தண்டாயுதங்களையும், வேல்களையும், சுட்டிகளையும், வா ள்களையும், கெருப்பிலும் அதிதிகூனியமாகிய தோமர ங்களையும், எடுத்தெடுத்து ஸ்ரீராமகளாமிமினுடைய மா ரதில் தாக்கும்படியிட்டேவந்தான். அந்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் அம்புகளை யெந்த அறுத்தகுத்து, கடலிலே அங்கங்கேதோன்றுகின்ற நிடர்களைப்போல, ஓடுகின்ற ரக்கப்பிரவாகத்திலே துண்டுபட்ட ஆயுதக்குவியல்கள் தோன்றும்படி குவித்தார். நமது திருவடிகளைச் சரண டினவர்களுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்குகின் ற நிர்த்தோஷரான ஸ்ரீகாகுத்தருவ நிலகாரனவர், நா ம் இப்போது எய்கின்றபாணங்களைப்போன்ற பாணங்க ள், இவன்பிராணனே ஹரங்கமாட்டாதுகள். கடல் மண லினும் அபரிமிதமாகிய குரூரபாணங்கள் இக்கொடி யோனுடைய கண்மணிகளிலும் தழைத்து ஓடியதுகள் முன்பட்ட காயப்புண்களில் வழியே தத்துவ தனிகளு டையபானத்தைப்பார்க்கிலும் அதிக கூர்மையுள்ள ப லஅம்புகள் உருவிச்சென்றன. இப்படிப்பாணங்கள் பட் டுத்தொளைத்தும், இவனுடையகைகளியபலவீரியங்களை ம் ஏதேனும் ஒன்றுகழித்ததுண்டோ! இந்தமஹாரா பிஷ்டனை உயிரோடு வைத்துக்கொண்டு போர் செய்வ தினால் என்னபயன்! நாம் இனித் தர்மசஞ்செய்யாமல், ஸ்ரீசர்வேசுவரனுடைய திருக்குமாரராகிய பிரம்மாவினு டைய அஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்துப் பிராணனை வாங் குவோமென்று தமக்குள்ளே நிர்மானித்து, ஆகியிலே மூவுதரிமாலையில் தனித்துச் சகல அண்டங்களையும், பி ருஷ்டித்த தேவதிலேஷ்டாகிய பிரஹ்மாஸ்திரனதுவல் நிரத்தை எடுத்தார். அஜசங்கரேந்திராதிதேவர்களுக்கு க் காமதையைசெய்த வாக்கைப் பரலஞ்செய்யும்படி அவதரித்த ஸ்ரீராமசந்திரனாயினவர், எடுத்தஅந்த ப்பிரஹ்மாஸ்திரத்துக்கு, அர்ச்சனே முதலிய பூசைக ளைச்செய்து, ஸ்ரீகோதண்டத்தின் நாணில்தொடுத்து, ம ந்தரமலைக்குச் சமானமாகிய வலதுதோளால் வாங்கித் திபுரதகளைஞ்செய்யும்படி பூர்வத்திலே திருஷ்டித்தது ம், ஆகாயத்தை ஊடுருவிவளர்ந்திருக்கையுடையமரா மரங்களைத் தொளைத்தும், ஆகமத்திற்சொல்லியபடி வியூசாதாரத்தை லெனுகிய வாணியினுடையமார்பை உரு விச்சென்றதும், ஆகிய அந்தப்பிரம்மாஸ்திரத்தை ராட் சசகுலராயகனுகிய ராவணனுடைய மார்பை இலக்குக் குறித்துப் பிரயோகித்தருளினர். பிரமதேவருடைய மு ந்திரத்தைநெஞ்சத்துப் பிரியோகித்த அஸ்திரமானதுவர் புவால அறியப்படாத வேகத்தையும், அக்கினியால் அ பியப்படாததிகூனியத்தையுங் கொண்கொண்டுமுகங்க ளையுடையதாகி,தன்னிடத்துண்டாகின்றகலாலேயால் ச க்கரவாளகிரிக்கு அப்புறத்திலுள்ளபெரும்புறக்கடலும் கிழக்கும் சுவறிப்போய் வெற்ற வெளிபாகவும், யுக ந்தக்காலத்தசருரியனும், மின்னினியென்று சொல்லும் படியாகத் தன்னிடத்தெழுகின்ற கீட்சுவால் உலகத்தி லுள்ள அந்தகாரமுற்றுமையும் கிலே பெயர்க் தோடவும் சென்று சுதசீசனுவரனுடைய பூர்வபுண்ணியத்தையும் பெ ற்று, சுவர்க்கமத்திய பாதாளத்துலும், அந்தகிக்குரஞ ம்தமோற, மகாவீரப்பிரதாபங்கொண்டவரலுவியதுஷ் டாத்துமாவினுடைய மார்பில்கின்றது, தான் இந்திய ஆசைகளேயோழித்து மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திப்பெ ரும்பிரயாசப்பட்டுச்செய்த பெருந்தவத்தையும்சராசர தாதிரிமதேவதும் சாம்பலாவதற்கும், மனப்பூர்வ மாய்க் கருணைசுரந்து ஆதிகாலில் அருளிச்செய்தமுன் னகோடி ஆயுள்களையும், தேவதானவமனுஷர் முதலி யோரால் ஜெயிக்கப்படமாட்டாரென்று கொடுத்தவர த்தையும், அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும், லோகேஸ்வ ரர்களையும், யுத்தத்தில் ஜெயம்பெற்றவரத் பாரக்கிரம த்தையும், கலஸ்தானத்து உண்டுவிட்டு மார்பைஉருவி உ யிரையும் உண்டு புறத்தேபோய்விட்டது. அப்போது மஸ்தேவர்களும், வேதியர்களும், முனிவர்களும், கு ருலைத்தோடு ஆசிர்வாதஞ்செல்லி வாழி வாழி இதைக் ன்றமுப்பலருகும், தன்மேற்படும்படியாக அத்தப் பிர ஹ்மாஸ்திரமானது, திருப்பர்க்கடலிற்சென்று பரிக தரரோட்டஞ்செய்து திரும்பி, இராவணனுடைய மார் பில் நின்றும் ஒழுகாதிருக்கையதிரக்கடலில் அலைகளின்மே ற்சென்று, லேடுதினபர்வகாலம்போல விளங்குகின்றச ரகாத்மஹருடைய அம்புருத்துணியில்லைக்குசேர்த்தா கறத்த பெருமையேபோன்ற தோற்றமுள்ளதாகவேண்டின ன் பிராணனிருக்குசமயத்தில் மாகிகாலத்துச் சூலதொ ண்டமேகம் குமுவதுபோல இருபது தோள்களையும் கோட்டம் பத்துவாய்களாலும் வீசுகர்ஜனைசெய்து, தி ம்பைமாதேகரித்த பருதைகாசமாயிய மார்பில்நின்றும் ஆபரணக்கூட்டங்களும், அவற்றிலழுத்தியரத்தினராசி க்களும் நிதைத்துவிட்டதும், இருபது நேத்திரங்களிலிருந் தும் புகையும், ரத்தமும், பெருகவும், மகோன்னதமா னரதத்திலிருந்து பத்துத்தலைகளும் நிலாகப் புபம்பு வீழ்ந்தான். அகமோதனுஷ்டாதமாகக் கல்பித்த சாஸ் திரத்தினவிதிபோலேசென்று, பரமனைத்தெரிவையுத்தவன் கடத்தாவணுகாருவனால், ஸ்ரீராம பாணத்தால் குரூர சுபாவமுள்ள மிகுத்தினது கோபம் போன்ற சோகம் அடங்கவும், மநோதாபமும் ஒடுங்கவும், மாயா தந்திர ங்கள் அழியவும் தேவதாசார்களாகிய சத்துருக்களுடைய விகெடும்படிபோர்செய்த இருபது தோள்களினுடைய தொழில்களேங்கவும், பரதாரங்களிடத்துவைத்தமோக ம்கெடவும், பரத்ரமம்தேய்ந்துபோகவும், உயிர்கிலி

னுயிரும், அந்தச் சுத்தவீரனுடைய பத்து முகங்களு ம், மௌன சீலர்களாகிய நிஷிக்கூட்டங்களையும், தேவ ர்களையும், மற்றவர்களையும், தங்கள் நிலைகெட்டுத் தலை குனிக்தோட முயற்சித்தகாலங்களில் விளங்கியதைப் பார்க்கிலும், மூன்முபங்கு அதிகமாகக் களிப்பும், வீர மும், நிரம்பி விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. பின்பு சுவாமி யானவர் அப்பா! மாதலி! ஆகாயமார்க்கத்தில் செலு த்துகின்ற ரதத்தைப் பூமியில் இக்குவாயாக என்ன கட்டளேயிட்டமாத்திரத்தில் மாதலியும், ஸ்ரீராம சுவாமி யினுடைய உத்தரவின்படி பூமிமேல்ரதத்தைவக்தான். உ டனே எவர்களாலதுகண்டால் விரும்பத்தக்க சர்வலட் சணங்களும் அமைந்து அறங்கரின்வளர்க்கின்ற தாமரச ல்போன்ற விசால நேத்திரங்களையுடைய ஸ்ரீராகு கு ல நீரானவர் திருத்தேரைவிட்டு இறங்கியருளி மாத மினைக்கடகத்தில் நீரத்தைச் சுவர்க்கலோகத்துக்கு இனி ஓட்டிக்கொண்டு போகக்கடவாயென்று உத்தரவு செய்துவிட்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மணனுடன்பெருமானும், சுக்கிரீவம காராஜனும்மற்றவானரசிரேஷ்டர்களும், விபீஷணுழ்வா னும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரச்சென்று ஆகாயத்தை முட் டவீழ்ந்து கிடக்கின்ற தசமுகனுடைய உருவத்தை உ ற்றுப்பார்த்தருளினர். மகாதபங்களைச்செய்து ஒருவன் இறந்து செல்லுமானது தன்னைப்பெற்றுக் கொண்டவன் மேலும் சத்தருமன்களுக்குத் தனேயா விருப்பமுமன்றி அவன்செய்யும் துஷ்கருமங்களுக்கும் துணேயாயிருந்து ,அவனுடைய பூர்வசுதகருமம் அற்றமாத்திரத்தில் உட னே அவனேவிட்டு நீங்கிவிடுகின்ற நிலேயில்லாதனமையைப் பார்க்கிலும் வேறொரு நிலேயில்லாமையும் உண்டோ! மேலும் அத்தச்செல்வமானது நீர்மேல் வீழ்த்த பித்திர தனைப்போலும் நிலேமையுடையதல்லவா! பெருத்தவ ங்களைச்செய்து ஆகண்டலனுலியத்தை அடைந்து ஒரு வனாயும் வணங்குகிறபாத ராவணனுடைய உத்தமத் தலி களின்மேலும் சகலதேவ பரமசிவனுவர் பிரமதகளைக் களோடு எழுந்தருளிய கைலாசத்தை ஒருபக்குபோ லப் பேர்த்தெடுத்த இருபதுதோள்களின்மேலும் தோ ள்களின் மேற்புறத்திலும் சகலாயுதங்களாகிய அதேக வானரங்களை தாவித்தாவி ஏறி மலேகளின்மேல் ஏறினன் று ஆடுவதுபோலத் குதித்துக்குதித்து ஆடினதுகளச் சப்தங்கள் நாலுதிக்குகளிலும் சென்றதுபோலவும் மேகாந்தியில் பிறைச்சந்திரன்கள் நாலுதிக்கும் சென்றதுபோலவும், ரா வணனுடைய முதுகில் திக்குயானேகளினுடைய தந்தங் கள் மார்பிலைத்தி உருவிய தழும்புகளைக்கண்டு இந்த கொடியவன் பிராட்டியார்பகைகளில் அபசாரப் பட்டத னல் தமக்குண்டாகிய கோபமாறிப்போய் தாமரைக் க ணைஞ்சிய ஸ்ரீராகுநந்தனர் புன்னகைகொண்டு விபீஷ ணுழ்வான் முதலானவர்களேப்பார்த்து பார்த்திக்கனர்! தன்னுடைய பராக்கிரமத்தால் திரிலோகங்களேயும்தரா த்தமாகவே இந்தத் தசக்கிரீவன் அடைந்தவனுனும் இன்று என்னுடைய பாணத்தால் இறந்தானென்று நா ன் என்தோள்களே கோக்கிக் களிக்கின்ற களிப்பானது, இவன்முன்னே என்த யுத்தத்திலேயோ எதிர்த்துப்பின் வாங்கி முதுகில்லைத்த சில அம்புகளின் வடுக்கள் கா ணப்படுதலால் அழிந்துபோனதுமல்லாமல் முன்னெ ரு சுத்தவீரனுக்குத் தோற்றுப்போன ஒருவனே இந்த ஸ்ரீராமன் கொலேசெய்தானென் லுலகத்தார் நிந்திக்கும் படியான அபகியாதியையும் தேடிக்கொண்டேன் இந் தராவணன் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுல் மூன்னெருகால த்தில் கட்டுப்பட்டானென்று உலகத்தார். சொல்லிக் கொள்ளும் பிரபலமான ஒருவார்த்தையும் உண்டி அ க்வார்த்தையை நினைத்துநினைத்து என்மனமோ மிகவும் நாணுகின்றது. இதிருக்கட்டும் யுத்தத்தில் இவன் மு துகுகாட்டி ஓடும்படிசெய்த சுத்தவீரனுடைய இரண்டி னைகளும் இருக்கச்செய்தே நான் வில்லேப்பிடித்து அம் பை எய்து இவனேக்கொன்றேனென்பதும் ஒருவீரமோ முன்சொன்னபடி காணுகின்ற எனக்கு இது முதலில்ப ட புண்ணல்லவோ! இறந்துபோனும் உலகத்தில் நிலேத்திருக்கும்படியான பெருஞ்சரித்தியோ! இனி என் னச்சோமாட்டாது. போரில் எதிர்த்துநின்று சிறந்தபு ம்படச் சண்டைசெய்யத்தக்கசுத்தவீரனுவன் சத்து ருக்களெல்லாம் மெச்சொட்டி நகைசெய்யும்படியாகப் பி ராணன்மேல் அன்பைவைத்துப்பிறகிட்டோடினுனென் பதுபோன்ற அபகீர்த்தியைத் தேடிக்கொண்டேன். மு ன்னே கிலவீரர்களிடத்தில் நான்பெற்ற ஜெயமும் வீய ர்த்தமாய்ப்போயிற்றே என்று வீரரசம் தோன்றும்படி சொல்லினர். எல்லாம் வல்லோராகியஸ்ரீகாகுஸ்தர்வீர ர்களுக்கு அதிதவிரரசவார்த்தைகளே அருளிச்செய்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீவிபிஷணுழ்வானவர் சுவாமிக்குத் த ன்டன் சமாப்பித்தெழுதுகின்ற நிலேயில்லாமையைப் நீர்பொருரும்படி பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டுமனம்பொ ருமல் சுத்தவீரர்களுக்குள் சுத்தவீர சிகாமணியே! நி ர்நீதியாகப் பேசலில்லையே! தைத்திய ராகுலகுலவை நியே! பூர்வதிலே ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய கார்த்த ரியமும், வாலியும், இக்கசருகளே வெரு அருமை யாகவென்றுகளென்பது தேவர்களுடைய சாபதினு லல்லாமல் வேறல்ல, இத்தத்துராத்துமாவாகவன் அரு ன்கோத்திராதி சமஸ்தசிவர்களும் காலவனங்குவதி னும் அந்தமாக வணங்குத்தக்க சர்வலோக நாயகியாகிய பிராட்டியார் பக்கலில்பட்ட அபசாரமும் உம்முடைய தாசபூதர்கள் பக்கலில் செய்த அபசாரம் காரணமாகத் தேவர்களுண்டாகிய சிற்றமும், இத்தசுகசிரிவ்வ வெ ன்றதுகள் அல்லாமல் மற்ற எத்தேவர்களாலும் வெல் லவும் முடியுமோ! முன்னே அவைதிகமார்க்காநுசாரி யாகி இவன்பூமி விஸ்தரணம் எத்தமட்டும் உண்டோ அ ந்தமட்டும் தனதுதேரைச் செலுத்திச்சென்று தன்னை எதிர்க்கத்தக்க சத்துருக்களேயாயும் காணுதவனு ய் திக்கின்முடிவில் மகம்மேருப்போல கின்ற யானேக ளோடு முட்டினுன். அந்தத் திக்குயானைகளினுடைய தந்த ங்கள் இவனுடைய வச்சிரமயமேபோன்ற மார்பில் மோதி நிருங்கும்படி நிபிரமுறித்துக்கோண்டு வந்துவிட்டன. அந்தத் தந்தங்கள் தன்மார்புக்கு அலங்காரமாகவும் வீரபிரதாபத்துக் குறியாகவும்கொள்ள அப்படியலை

வதற்குச்சொன்முருக்தான். ஒருகாலத்தில் யமதர்மராஜ னோடு எதிர்த்தபோது அவனெய்தவச்சிரபாணங்கள் இந்தத் தக்கன்களின்மேல் பட்டதினாலும் திதோ நிற்கின் ற தேவரிருடைய தாசாதியானதுசமயோபயுத்தகலை யில் குத்தியதுத்தினாலும் இங்கு பகிரகளினுடைய த க்கன்கள் முந்துபரியக்கம் பரய்ந்ததுகள்.

உடனேபரய்ந்த தக்கன்கள் இரண்டின் அ திர்ச்சியினால் பலபல வென்று உதிர்ந்துவிட்டதுகள் முதலிலே நோன்றும்போ வடிக்கள் அதனையே மன்றி வேறே ஒருபாணம்பட்ட வடிக்களல்ல. இருப்பாக் க டலில் பிறந்த ஆலகால விஷமானதும் ஸ்ரீருத்திரபகவா னே சாப்பிடுத்தினபோதிலும் வாகிமுழுகிய குருசர் ப்பங்கள் ஸ்ரீகருடபகவானே தெருங்கினபோதிலும் இக் தப் பிரமாண்டத்திலேயே அல்ல மற்ற எந்த அண்டங் களிலாவது இவனுக்குச் சத்துருக்களுண்டாயிருந்தாலு ஊர்களுடைய பாணங்கள் அஞ்சாமலவந்து இவனை என் னசெய்யமாட்டும் சர்வ சம்ஹாரமூர்த்தியே! இந்த மு னுக்காயகனுக்கு வேறு காணமும் உண்டோ! தி னமே! இது இருக்கட்டும், சமுத்திரத்தால் குழப்பட்ட பூகோள முழுமையும் தன்னுடைய சோரப்பலில் அ டங்கும்படி ஆதிபுருஷ னாகமாயே பாரபரண்டு மு தலிட்ட தேவதேவர்களியவரும் இந்த ராவணனுடன் டாரும் இடிக்கள்தை என்றைக்குகாம் நிங்கப்போதி நெறுவென்று தன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இப் போது தேவரிருடைய பாணப்பிரயோகத்தால் இந்தச் சதுரபிரஜனகண்டகம் இரத்தனென்பதைத் தக்கன்க ள்களாகாகனும்படி. இதோ ஆகாயமார்க்கத்திலவந்து மெய்த்து நிற்கின்றார்கள் என்னுசொல்ஞர். விபிஷ ணர்ள சொல்லியதைப்பல்லாம் திருச்செவி சார்த்திகே ட்டருளிய ஸ்ரீராகவபிரான் இந்த வடிக்கள் பாணத் தக்கன்களின் வடிக்களைவென்று தான்கொண்ட அதை தரிப்பதற்க முன் அவைகளிருந்த சுக்கோகமும் காண முடன் கின்னவராய் தம்முடைய திருக்கோள்களை கோ க்கியவிந்து ஸ்ரீவிபிஷணனே! உயிர்மருந்தன்கள்மே ல அவர்கள் முன்செய்த குற்றத்தைப்பாராட்டிச் சலஞ் சரிப்பதுதருமமல்ல, அது புத்திமான்களுடைய செ ய்கையுமல்ல கொன்றும்போன்ற குற்றஞ்செய்தவரேரி ரும்பினும் உயிர்மாண்டவனுகலை இவன்செய்தனை ன்ன மன்னித்தலுஞ்சி உங்களுடைய சுசைசாரத்தை குத்தகையுகாமுகாண்டத்திற்சென்றிய விதிகளை அ சரித்தும் பிறதபுசை உத்திரனியை முதலியதுகளை ச் செய்கட்டவரென்ற திருவுளம் பிரகித் தமது க ருணையால சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அது சமயத்தி ல தம்மைத்தினிந்து வணங்கும்படியாக எத்தலைக்க விஞ்ருரின சமஸ்த சாது சஜனங்களும், பிரமனும், இயனும், இந்திரனும், மறற தேவர்களும், வேதங்களா லு தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு வந்து நிறைந்து முறை முறையாக விற்று சேவித்துக்கொண் டிருந்தனர்கள். அப்போதே வார்த்தையாடும்படியாகச் சுவாமி யான தம் அப்புறத்தே எழுந்தருளினர். அப்போம் ஸ்ரீல லோக சரணியரான ஸ்ரீராமசந்திரனவர் அருளிச் செய்த அருளப்பாட்டின்படி. ஸ்ரீவிஷ்ணுவரனை ச் சம்முடைய யோனியாதலால் தத்தமுலைத திருந்த அன்பும், அன்பதும், நிஸ்முபடியாகமு வான சரைபுமுழுமையும், உலகத்திலுள்ள மநுஷ்யப்படி ராகயே எல்லாவிர்வர்க்கங்களும், அங்குலத்திருந்த எ ல்லாத்தேவர்களும். ரிஷிவர்களும், தங்கள்தங்களாருது கேட்ட அனம்போலத் தம்மைக்கண்டி மனிர்ந்து ம்படியாகவும், தம்முடைய பெருவாயைத்திருந்து கதி அழகுவிரிந்துவிடுகிற ஒருவகாபத்தின்மேல் ஒ ருமுகசாய்த்து விருந்தாப்போனப் பிரதாபங்களைகள் யேல் விரித்து புலம்பத் தொடங்கினர்.

விபீஷணஸ்துதி.

உ வி.

ஆன்னுநோயுருண்முதொருகுந்சனவெலும்பெ ருகுத்தனிகள், கன்றுலேகொக்கே போல்பேதுறி ந்தும் கரப்பட்டனவே, எண்ணுதேனென்னிடமோ வி ன்விலித்தானென்னுதியோ வெண்ணவேற்றை, அன் னுவோவண்ணுவோ எனாடம்பிரானவே யமராக ற்றே.....(க)

ஓரானையொருவன்மேறுபோசைக்குலம்மே ஆ னையாகால், சோசைபழியென்றே வெல்லுமிவரிற்றி னிவரைத் தெரிவுரோ, பொரானைப்பட் டொருத்தரும் மூற்றும்போக்கவுங்கண் பொறியின்ற, பேரன்பே ந்தோ பேர்த்தனைக்கிரியப் புருவம்பேர்த்தோன்.

ஆன்றெரிதென்னிறுவெந்த வரிவளாறுவனருக்கோ ன்னேயென்று, குலைகோபதெய்தோனாய் கூறினை நுமைத்துட்கொன்னாதேயே, உன்தனதுருவமடங்கலு ருத்தமர்ப்படக்கண்டு-முறலாகாதே, பொன்றினேயே ரிராகவன்றன் புயவரியின் றறிந்ததுதான் பிறன்று யோ.....(கூ)

மன்மையமலராணும் வடிவுபுரட்டபடையாலும் ம ரக்கரிந்த, ஒன்றலதனவுடைய முடிபோய்வேபோலும் பி ரிந்துபோன, அன்றரணங்கிலேயே யாருமு மைஞ்டைய யனுகிலாத, இன்றரவுவந்த்தினோ ரிராமபாய்வர்க்கு மிறைவரதல.....(ங)

சிரதிந்தபோ சிந்தரஞ்சாயம்க்கு மேலாருமற்ற ன், போதரிற்றபோ மிறைபடிப்புலகங்கள் பரம்பி நிறபோ, ஆறுவுள்ளாரினை யருசாதேகெண்டகுச் ச ரிலைனிற்க, மாதருள்ளாயிடம் தவிர்ந்தபோதே விர்தலே மதியெனைபால்.....(ச)

கொல்லைமுறைகளினைக் கொண்டுலெண்ணுதருவித் துக்கொடிமையுருத்து, எல்லாவெல்லுமுறைகருவெ ம்பாவிகெம்பரப் பலைந்தாரோ, எல்லருந்தி யாரு காகத்தாதிக்கதைச் சும்மிலோ. டெல்லைரு ம்பகைஞசோராமுகதேபிறிவினிருவிலையாயுரு.

பொன்மகோக்கலிமன்னர் புகழ்மகிதக் கழுவியவர் பொருமைகாத், சிமகோத்திருமகோத் தெவ்வருந்த ம்மேயைத் தெவ்வர்மற்றின், சேமகோத்திறமுளா யி யிமொழித்தும்பழிகொண்ட சித்தரென்னெய், பொன்ம

கோத்தழியினோ திசையாளிப்பினாலிறுத்த பிறைமர ங்கள்.....(ஞ)

என்பன.—ஆசோசனையில் பிருத்த அண்ணுவே! அ ன்னுவே! அகோரமுத்துக்குப் பிரயத்தை ஒத்தவ ன! தேவர்கள் குலத்துக்கு யமனை ஒத்தவனே! விடு மென்பது, தன்னை உன்னதமும் பொருல் உயிரை உண் ணாமாட்டாதன்றே! சானகிபிராட்டியென்னும் பெரிய யிராசனது, தன்னைக்கண்ணுலே பார்ப்பதிலுமேலேஉ ன்னுடைய உயிரைப்போக்கிவிட்டதே, மதுரபாஷ்பி ஸரியையே யும் உயுத்தசனத்தில்வீற்கரவே, பொ சனையில் பிறக்கவனென்ற என்னை ரான்சொல்லிக்கொ ள்ளலில். முன்னே பான் போரித்துச்சொன்ன பிர பூத்திகள் நினைவுள்ளதோ! ஸ்ரீபரமபுருஷரான ஸ்ரீராகவபிரான் நேரில், பிதாவனே அவனைவு ஸ்ரீகளைவுத்துள்ள கற் புண்டம்மகையர்க் கரபிரயே மைதுனியின்மேல், நீதா ரத்திருகரமைவத்த ஆகையிலிவினி இலைவிட்டா ல மஸ்கரப்பதிவத்து கேரில் என்றசொன்ன என்னை கொரித்துக்கொண்டாயே அத்தகோப்பம் இப்போது ஸ்ரீ ரான்சொன்னவெல்லாம் உண்மைதானென்று தே ஸ்வயோ! பருவக்கின தெரித்தப்பார்த்தும் நிக்கருக்க ஸ்ரீனையைத்தொடச்செய்த சகலலோக பயங்கர வீர ஸ்ரீஜாதக்கியைக்கேட்டைகொண்டி எழுந்த கம்ப வெப்பத்தைமுழுமையும் சகமாதெயின்னேதேஜை உன் நுடையதேசைசிலியது. ஐயோ! திருபதுலசா க்கின தத்தேசன்சிரஞ்டையானே! அக்காலத்தில் ஆகினியில் பிறந்து கெவியோக மடைந்த வேதவதி யென்னும் பதிவிதாசுத்தினமானவள், இப்போது இந்த ச் சானகிபிராட்டிரூபமாக அவதரித்திருக்கின்றுள் இவரே சமஸ்தசாசுகாயும் பெற்றெடுத்த சர்வ ஜ னமாதாவான உலகுக்குச்சொன்னேன். ஆதல் உன்ம னதிற்கொள்ளவேண்டியதுயே! அதுகாரணத்தால் உன் குலமுழுமையும் ஸ்ரீராமபாணங்களின் எரிதத்தினி ல சாரமடைந்தது. இன்னையவளது சொல்சொல்லில் நி ஜமுணர்ந்தில் சாதாரண செய்யாமலே வீரர்கத்தில் ஸ்ராணனேவிட்டாயே, இன்னைத்தினமாவது ஸ்ரீராமபா ணமுடைய பூலபராக்கிரமத்தை அறிந்து சேல்லில் முயோ! முன்கையையில் வந்தகுரோதம், கடி மைமுள்ளாதுகத்தை கைவிடாதாயினுமுன்கை ந்தகுரல் வரங்களில ஒன்முகவிராமல் எல்லாரும், ஸ்ரீராமபாணத்துக்குமுன்னே உன் பத்துமுடனோடும் பொருளாய் பயன்படாமல் போனதுமல்லை! அ காலத்திலே உன்னிடத்தில் பயங்கொண்ட அல்லின் மி தியால் ஸ்ரீராமரின்ன பாரிய கொள்ளாமற் பொருபே, ஸ்ரீ ராமபத்தினரானவர் லோகோபகாரத்துக்கும் கன்னா ன்பதை, அந்த அவர்தாமத்தைமாதையச் சகலசாத் சாரணத்தாலு எழுந்தருளிய ஸ்ரீசீதைபிராட்டியா டைய பாதாரவிந்தங்களைத்தை கிழ்ந்த இன்னுமாருந்தால் ஒரவி ந்தாயே! நீ இருந்துவைத்தும், சகல பிரமாதிலைக்க ளுடைய பதவிகளுக்கும் மேலாயிருக்கும், இந்த அண்ட க்கள்யாவற்றினும் மூன்றுபங்கு அதிகப் பெரிதுமாகிய பரமபதத்தையடைந்தாயேர்! நன்முலகெல்லாமாக ஆ கமவிதிப்படி ஸ்ரீதித்துவந்த சக்திரசேகரதர்ம்ய பரம வெளுடைய உலகத்தையடைந்தாயோ! என் அண்ணு வே! நிதிதும் பயப்படாமல் உனக்குச் சமீபத்தில்வந் து உன்னுயிரைக் கொண்டு போனவர் யாரேர்! நிசே ல்லாம்நிற்கட்டும், சர்வ லோகவேண்மையாகிய சதாசார டிபாரம் பக்கலில் தண்முதியால் நீ விரக்கம்கொண்டதை யறிந்து உன்றேஜோபராபடக்கொண்டிருந்த மன்மதரு வனவ், தம்செய்துகொண்டிருந்த போசாட்டத்தை நி னியாளுவிட்டாரோ! அக்கினிக் கவசையைப்போல சிரனங்களே வீசிக்கொண்டிருந்த பூன சுக்கிரனுங்கூ ன், இப்போது குளிர்கிலாலெதிக்கின்றதே? போலவர் தும் சொல்லப்படாத பரசக்கிரசாளியாகிய மைத்துன ரே ஸ்ரீராமசந்திரனவர் கொலைசெய்தசென்றபி ன்பாதிலில் எரிக்கொண்டி அகோதிபலுருசேர்க்கா ன் றோதிற்று, உடனடை மறைக்கும்படியாக முன்னே ஸ் ன்றேதென்றவின்ற பற்களையுடைய சூர்ப்பநகை யான வள் இப்போதாவது தான்கொண்டவபித்தை வேறு னோ! ஸ்ரீ ஜனஸ்தானாட்டியார் பக்கலில் அபசாரப்பட்ட காரணத்தால் சுவர்க்கவாசினாகிய கல்லவர்களும், ச வரானியேயிலவர்களும், நம்மோடுபகைகொண்டு நின்றார்களே! புறவு நிசேடனே! நீ சுவர்க்கத் தையாவது நரகத்தையாவது அடைக்கையால் அந்தே ர்யோடி உலாவியிருந்து பாரமுகத்தே விழிக்கப் பேறி முய், முயோ! தன்க்கவறுவிட்டாயே! விசயலட்ச மியும், சகலஸ்ரீகளுக் கதிதேவதையாய் விசாசமு மியையும், சர்த்திரிகளுக் பிதேவதையாய் விசாசமு ஆந்த முனைவுஸ்ரீகளும் பொருமையாலவுடங்கொண் டு உன்னைவிட்டு நிக்கும்படியாக எல்லாவையவங்களுக் குன்றைவிட்டு நிக்கும்படியாக எல்லாவையவங்களுக் ன

யானவள், தன்பர்த்தாவினுடைய மரணச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, அகத்திலுஞ்சம் ராக்ஷஸஸ்திரீகள் தங்கள் தங்கள் கூந்தலையெவிழித்துக் கோவென்று கதறிக்கொண்டு தன்னினேவர, நினைப்பென்பதுமற்றென்பது மில்லாதவனாய், இறக்துகிடக்கின்ற ராவணனுக்குச் சமீபத்தில்வந்து அவன்மேல் விழுந்தாள். எல்லா உயிர்களிடத்தும்வைத்தகருணையையும், தருமத்தையும் நினையாகக்கொண்டு எல்லா வுயிர்களையும்காக்கின்ற நல்லவமிசத்திலே பிறந்த சற்புருஷனெருவன், பூர்வகர்மத்தால் கேரிட்ட அபக்கியாதி எல்லும்வியாபிப்பதுபோலராக்ஷஸஸ்திரீகள் வாயைத்திறந்து அழுத கூக்குரலானது அண்டமுழுமையும் வியாபித்தது. இலங்காநகரத்திலுள்ள யக்ஷஸ்திரீகளித்த தானவஸ்திரியாதர நாகஸ்திரீகளிலும் ராக்ஷஸஸ்திரீகளிலும், சிலர் காலில் அணிக்கிலம்புகளும், நூபுரங்களும், அழகுபோலச் சப்திக்கும்படி கோபுரங்களின்மேலேறி நின்று பார்த்து அழுதார்கள். சிலர், இந்திரனுடையபகை இன்றோடேஒழிந்துபோய்விட்ட தல்லவா ! என்று சொல்லிக் கொண்டு, போக இடம்பெறுமல் ஆகாயத்தின் மார்க்கமாய்ச்சென்றார்கள். சிலர், குண்டலமுதலிய ஆபரணங்களும், இடையும், மின்னலைப்போலவினங்கவும், மான்போன்றகண்களில்நின்றும் மழைபோல நீர்சிந்தவும், அழுகுரலானது இடியோசைபோல தொனிக்கவும், மேகசாரிகளைப்போலவந்து விழுந்து அழுதார்கள். சிலர், தலையின்மேல்கூப்பிய கைகளையும், முலைகளின்மேல்ஒழுகிநடுங்கின்ற நிரைசொரிகின்ற கண்களையும், உடையவர்களாய் அடர்ந்துவந்து, சமுத்திர அலைகளின்மேல் தரவி வீழ்கின்ற அன்னப் பறவைகள்போல ராவணனுடைய தீண்டதோள்களின்மேல் விழுந்து அழுதார்கள். சிலர், தசமுகனுடைய தலைகளையும், சிலர், கால்களையும், சிலர், எழுத் தூண்களை ஒத்த தோள்களையும், சிலர், பர்வதம்போன்ற மார்பையும், சிலர், சிலர், மற்ற அவயவங்களையும் தழுவிக் கூட்டங்கூட்டமாய் உச்சரர்ந்துகொண்டு வீழ்ந்து அழுதார்கள். அவனெடு ஊடிக்கொண்டு இறப்பது தங்களுக்கு வருத்தமென்னும் அவனெடு கூடி வாழ்தலே தங்கள் உயிர்வாழ்க்கைக் காமென்னும் நினைத்து இதுவரையும் காலங் கழித்துவந்த சிலஸ்திரீகள், இராவணன்மேல் விழுந்தது இடம்பெறுமல ஒருவர்மேல் ஒருவர்விழுந்து அவன்தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டழுதார்கள். சிலசிலஸ்திரீகள் முறைப்பழு மொய்த்துத் தழுவிக்கொண்டு, கண்டோர் யாவருக்கும் உள்ளம் கெழும்படியாக அழுதழுது கிரிலோகபயங்கரனே ! புருஷசிமஹமே ! அதர்மமாக உன்மனத்திலே வைத்திருந்த நினைவை இன்னும் மறந்திலையோ ! நீமறந்துவிட்டது யதார்த்தமாயிருந்தால், பூர்வத்திலே எங்கள்மேலாசையாயிருந்து பேசியதுபோல உன்வாய்களாதியமலர் கொத்திறந்து ஏன் பேசவில்லே ! பேசாமற் போனபோதிலும் கண்களைத்திறந்து எங்களை ஏன் பார்க்கவில்லை ! மற்றொரு நிருபையும் ஏன் செய்யவில்லே ! இவற்றுள் ஒன்றுஞ் செய்யாமலிருப்பதால் நீயும் இறந்து விட்டாயோ ! என்றுசொல்லி அழுதார்கள். ரூபியணேப் போல உலகுக்கெல்லாம் தானெருவனே சமர்த்தனென்னும்படிபுகழ்பெற்ற மயனுடைய புத்திரியாகிய மண்டோதரியானவள், திருபுறமும் அலைகளே விகசின்ற கருங்கடலில் மின்னல்விழுந்தாப்போலப்பிரகாசங்கேசரனுடையஉடலின்மேல்விழுந்து, அங்கு சுற்றும் பக்கங்களிலுள்ளமரங்களும், மலைகளும், தன்னுடைய புலம்பலைக் கேட்டி உருகும்படி வாயைத்திறந்து புலம்பத் தொடங்கினள்.

மண்டோதரிபுலம்பல்.

கவி.

அன்னேயோ வன்னேவோ வாகொடியேற் கதித்தது வு மாக்கர்வேக்கன், பின்னேயோ விறப்பதுமுன் பிடித்திருக்க கருத்திலுவும் பெற்றிலேனே, முன்னேயோ வி முந்தவுடன் முடித்தலியோ படித்தலையு முகங்காட்டாயோ, என்னேயோ என்னேயோ விராவணனுர் முடித்த பரி திதுவோபாவம்.....(க)

வெள்ளெருக்குமலர்முடியான்வெற்பெடுத்தநிரடோளின் மேலுங்கிழும், எள்ளிருக்குமிடனின்றி யயிரிருக்குமிடமுடி மிழைத்தவாறே, கள்ளிருக்கு மலர்க்கூக்தாளினையைக் கடிந்திறையில்லைவத்தகாதல், உள்ளிருக்குமெனக்கருதி யுடலினின்று நடவியதோ வொருவாளி..... .....(உ)

ஆரம்போர்பொருமார்பை யகல்முழைகளென்னத்தின் வுலகிக்கப்பால், தூரம்போயினவொருவன் நிலை தூரத்தசாங்களே போறிற்றேற்றும், வீரம்போயுரங் குறைத்தவாங்குறைத்துவீழ்த்தானேனேதேகெட்டேன், ஓரம்போவுயிர்பருகிற் றிராவணனேமாண்டனு வுத்தமே சோ .....(ங)

கார்த்தையருக்கணியானசுவனியர்பேரழகு மவர்தம் கற்பும், ஏர்த்துயுத்திராவணனுர் காதலுகந்தருப்பதனை யிழந்தமுக்கும், லேர்த்திரான்மயாதனுர் பணியாலே வெங்கானமடிரதம்புண்டு, போர்த்தவுங்கையுமுறையி ம் புரத்தாளுர்பெருந்தவமாய்ப்பேரிழந்தம்மா .....(ச)

தேவர்க்குந்தினைக்கரிக்குஞ் சிலீரர்க்குமையனுர்க்குஞ் செங்கண்மாற்கும், ஏவர்க்குமவ்வியாளுக்கென்னுயிரை யிழந்தினேனேமாப்புற்றேன், யாவர்க்குயுழக்க வருந்தவத்தின்பெருங்கடற்கும் வரமென்றேதும், காவற்குஞ் வலியாரோர் மானுடனருளென்னக்கருதினேனே.(ஞ)

அரைகடையிட்டமைவற்ற கோடிதூண்முழுவும்பேரழி ஞாறும், உரைகடையிட்டனப்பரியபோர்தான்றேரா ற்றற் குலப்போவில்லேதி, னிரைகளையிட்டமுப்பரிய வா மென்னும்பாற்கடலைச் சிதைவேன்னும், பிரைகடையி ட்டழிப்பதனையறிக்தேனே தவப்பயனின் பெருமைபா ர்ப்பேன்.....(ட)

ஆரனருலகியற்கையறிதகாருலகேழுமேழுமஞ்சும், வீரனருடதுறந்துவிண்புக்கார்கண்புக்கவேழமில்லான், நாரசாண்மலர்க்கினையா னுலேலாந்தாலைகை கையா வெய்யும், மாரனர்தனியிலக்கை மனிசனுரழித்தாரோ வலத்தினுலே .....(எ)

வே ஐ.

ஆரவமுதா யலைகடலிற் கண்வளரும்.....
காரானனனென் றிருப்பே னினாமனேன்.....
ஓராதேகொண்டகன்று யுக்கமதுர் தேவிகளேப்.....
பாராண்டின்றுடையமார்பகலம் பட்டபெல்லாம்.(அ)

என்பன. — என்காயே ! காயே ! மகாபராக்கிரமசாலியனக்கு, ராக்ஷஸகுல ராயகனுர்க்குப்பின்னே இறக்கும்படி கேரிட்டது. இதெனன ஆச்சரியம் ! தான் வேறெருவரை அடையாமற்போலுனி என்குலகாயகனுக்குமுன்னே இறக்கினன்றென்று எண்ணியிருக்குமென்னத்தையானது பெறுகின்றபாக்கியம் எனக்கு இல்லாமற் போகசே ! இத்த வீரசிரேஷ்டருடைய உயல் முன்னே விழுந்திருக்கிறது. சொன்னயமானமுடிகளணிக்த தலை கனோ புழுதியில் உருண்டு டெக்கிறதுகள். ஓகோ ! சந்தே முகத்தைக்காட்டாரோ ! கம்முடையபெண்களைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சகலதேவதைகளையும் அழச்செய்வனென்னும் எண்ணம் இராவணனென்னும் பெருமைப்பேரைப்பெற்ற பராக்கிரமசாலியானவர் இறக்துபோனதென்பது என்ன ஆச்சரியம் !! என்ன ஆச்சரியம் !! இதனை எண்ணவு மரிதாபமான காரியமாகின்றது. ஆ ! ஆ ! தனக்குச் சமானமில்லாத ஸ்ரீராமனுடைய பாணத்தினுலே, மார்பொன்றையே பிளந்து செலலாமல வெகுநாளுக்கு மல்லாயுத்திற்கு சாகாதாது குத்திரப் கையுண்டாகவிலையை அகாயசமாகப்பெற்றதோள னருக்கு மேலுங்கிழுமாக என் தங்குதற்கு இடமில்லாமல னென்பினைமாகத் தெனிக்திருப்பதை யோசித் னுர் பார்த்தால் பிராணநாதத்தைத் தேடிதேடித்தான் இப்படிச்செய்த தீதமோ ! தெவ்வாகிய சானகிபிராட்டியை அசோகவனத்தில் சிறைவைத்த ஆசையானதத் தியிருக்கும்படித்தைத்தடவிப்பார்த்ததினமோ ! இதென்ன விபரீதமாய்க் காயம்பட்டிருக்கிறதே ! ஒப்பற்ற ஸ்ரீராமனுடைய பாணங்கள் மேலில் குகைகள் காணப்படுவதுபோல மார்பைப் பலதோணிகள்செய்து இவ்வுலகையுங்கடந்து அப்புறத்திலும் சென்றதுகள். சகல வீரராஜனக்களையும் செயம்பெற்ற பிரதாபவங்கேசர் போரிலே தோல்வியடைந்த தம்முடைய வீரக்கையிற்கு வலிகெட்டுப் பெற்ற வாங்களெல்லாம் தொங்கு விழுந்தாரல்லவா ! இதென்ன ஆச்சரியத்திலே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஒருபாணத்தினு ! என்புருஷருடைய உயிரைவாங்கியது, எனமனவியினுக்கு இப்படிப்பட்டவலியும் உண்டோ ! இதென்ன அற்புதம், பர்வதமுதலிய ஸ்திரீஜனங்களுக்கெல்லாம் சிரசிலே அணிந்துகொள்ளத்தக்க ஆபரணம்போல விளங்குகின்ற சானகிபிராட்டியாருடையகட்டழகும், அவருடைய கற்பும், உயர்ந்த தோள்களையுடைய இராவணனர் அந்தப் பிராட்டியார் பக்கலில் வைத்த ஆசையும், இத்தன்பங்களுக் கெல்லாம் சானமாயெ சூர்ப்பகணகையானவள் முக்தையிழுத்தலும், ஸ்ரீராமசிரான் தசரதகுமாரர்த்தினுடைய அதிசயவில் தவலைப்புண்டு காட்டில்பிரவேசித்ததும் இவையெல்லாவற்றையும் கடைசியாக ஆலோசித்துப்

ஈஈக.

பார்த்தால் இத்திரன்செய்த மகாபாக்கியமாய் முடிந்திருக்கிறதுகள், எல்லாத்தேவர்களும், திக்குயானைகளும் சிவனும், பிரமனும், ஸ்பேக்திரனுடைய விஷ்ணுவும், மற்ற எவர்களும் ஆகிய இவர்களைப்பார்க்கிலும் பராக்கிரம சதுரியாகியராவணனுர்க்கும்மரணமுமுண்டாகுமோ இல்லையென்றே கர்வங்கொண்டிருந்தேன். எல்லாரைப்பார்க்கிலும் கீர் அதிகப்பிரயாசைப்பட்டுச்செய்த அரிய தபசுமுடைய சமுத்திரத்தைக்காட்டிலும் அத்தகவங்களால் பெற்ற வரமென்னும் அரணைக் காட்டிலும் வலிமை புடைய மனுவிய னெருவன் உண்டென்றுகான் நினைத்தது முண்டோ ! இல்லையே ! ராக்ஷஸகுல ராஜசிங்கமே ! உம்முடைய ஆயுள் நாளோ ! மூன்றுமுகோடியாகும், பத்திமான்களாலும் அனுபவித்தற்கொண்ணுதவமது பராக்கிரமத்துக்கும் போர்ச்சாதுரியத்துக்கும் இவ்வுலகென்று முடிவில்லே ! எல்லையில்லாமல் நீர் பெற்றிருக்கவரங்களென்னும்பாற்சமுத்திரத்தை நம்முடைய விதியானது சிதாபிராட்டியாகிய மினையைக்குத்தி அழிப்பதனே நான் இதற்குமுன்னே அறிந்திருக்தேனே ! இலையே ! அறிந்திருப்பேனேயாகுல் எவ்விதத்திலும் சானகிபிராட்டியை நீர் விட்டுவிடும்படிசெய்யாமற்போனேனே ! செய்தேயிருப்பேன். நீர் பெற்றிருந்த வரங்களின் பிரகாரமையெங்கண்டு எக்களிப்புக்கொண்டிருந்தேன். லோகாபவத்தையார் அறிவல்லவர்கள். சதுர்த்தசபுவனங்களும் அஞ்சத்தக்க மகாகத்த வீராகிய ராவணனுர் தேகத்தைத்துறக்து வீரசுவர்க்கமடைந்தார். கணுக்களடர்ந்த கருப்புவில்லேவுக்தி மலர்க்ணைகளால் எக்கோடிமும்பிருபதுதோள்களின்மேலும் எய்துகொண்டுலகத்த மன்மதராஜனுடைய லக்ஷியமென்னும் ராவணனே ஸ்ரீராமனென்னும் மற்றவானவர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தால் அழித்துவிட்டாரோ ! என் பிராணபதி மான நாயகமே ! எல்லா இறைவர்களும்கும் திருப்பியுண்டாக்காத அழகுமாகித் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்கின்ற ஸ்ரீசர்வேசுரனென்றே ஸ்ரீராமபிரானே நினைத்திருப்பேன். நீர்தாம் எவ்வளவும் ஆலோசியாமல் அத்த அம்பிராஜருதராகிய ஸ்ரீராவணபிராணுடைய தேவியாரை வந்தசமயம் எடுத்துக்கொண்டுவந்து சிறைவைத்தனிட்டீர். இப்போது உம்முடைய விசாலமாகிய மார்புமுழுதும் பட்டிருக்கிற புண்களின் துவாரங்களைப்பாரும் என்று கூக்குரலிட்டு அழுதனள்.

இப்படி புலம்பி அழுத பதிவிரதை சிரோமணியாகிய மண்டோதரியானவள் எழுந்து அந்த ராவணனுடைய மார்பைத் தழுவிப் பெருமூச்செறிந்து பிரியாமை அர்த்தாலே உயிரைவிட்டனள். அப்படி பிராணனைவிட்டத்தாலே உயிரைவிட்டனள். அப்படி பிராணனைவிட்டமண்டோதரியினுடைய கற்பினிலுமையவ்வகணியே தெவரான்றினைகளும், மற்ற பூலோக லோகலோகபதிவிரதாதினிமார்களும், அதிய எல்லா பதிவிரதா மற்றும் நிபிபத்தினிமார்களும், அதிய எல்லா பதிவிரதா மற்றும் கொண்டாடினர்கள். மண்டோதரியும் இறந்தகாலமும் போனபின் விதிஷ்டாஸ்னவர் வேதவிதிப்படி செய்தசடங்குகளைச்செய்து சத்ரு அதிகட்டை [illegible] அதன்மேல் தன் அன்னையை வுயிர் மற்றவடங்களை

வும் செய்துமுடித்து மயனுடைய புத்திரிகர் ரத்னமா
லிய மண்டோதரியையும் தன்தமையனேயு கட்டைக்கி
ன்மேலேற்றித் தீயால் தகனமாக்கிக் குடங்களிலிருந்து
நீரால்கொட்டுவித்தும் அதிகமாய் இரண்டு கண்களினி
ன்று நீர் சொரிந்து அழுது கும்பகருணன், இந்திரஜித்
து, குமபன், நிகும்பன், முதலாலவாகளுக்குமா நீர்க்கட
னை முதலியதுசெய்து எல்லோர்க்கும் இவனே ம
ல்லாமல் வேறே சரணுகதி யிலலையென்றுணர்ந்து ஸ்ரீ
ராமசண்ட தேஷ்ர் குருவினுடைய பிர பாதங்களைவணக்த
வணங்கினார். தம்முடைய சாமுராவிக்தங்களே வந்து வ
ணங்கிய ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானே ஸ்ரீராகவேந்திரர்கருணை
மாரர் கடாகஷித்து 'நீன் முகநிலிருய. மரண மெல்ல
ய யாவருக்கும் இயறகையாய் அமைந்திருப்பதுதானே
இது என்ன நீ அறியாதவோ என்று பல பல தேறுதல்
சொல்லி அவருடைய துன்பப்பாசத்தை நீக்கிவிட்டார்.

இராவணன்வதைப்படலம் — முற்றிற்று.

மீட்சிப்படலம்.

தான் முன்னைசெய்த 'அருந்தவத்தின் பயனால் தம்
மைச் சரணமடைந்து உஜ்ஜீவித்த விபீஷணுழ்வானோ
பார்த்து மதங்கிமுகியே தருமசாஸ்திரவிதிகளை யுரைத்து
நுக்கிற புத்திமானே! நீ வருந்தப்படாதே! என்று தி
ருவாய் மலர்ந்தருளி ஸ்ரீலட்சுமணப்பெருமாளோடும்
அங்கதீபமகாராஜர், அநுமான், மற்றவானரவீரர்கள்
இவர்களேடு நீ சென்று வேதத்திலசொல்லியபடி நீ
மாருகிய விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டக் கடவாயென்று
ஆக்ஞாபித்து மற்றவர்களுக்கும் வினைகொடுத்தருளி
னர், அப்போது அங்குகின்ற சமஸ்த தேவர்களும், மற்
ற இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரும், தங்கள் குடிக்கதைக்கேற்ற செய்
கைகளைச் செய்யும் உட்கவிப்போதுசென்று எழுந்தரு
ளி ஸ்ரீராமபிரானுடைய பாதேதகமாகிய கல்லை முதலிய
தீர்த்தங்களையும், திவ்விய ஜலங்களையும் செணர்ணகு
டங்களையும், பெருமையாகியவஸ்திரமணிகளிலிழுந்தி
ங்களையும் மற்றுமவேண்டியவைகளையும், விரை
வாகக்கொண்டுவந்தார்கள். அலைகாமகையிற்பிறந்தீ ஜ
மன் கட்டவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச்சொல்ல அதொ
லிவழியே தென்வந்தக்கனுவன் அங்குவந்துள்ள
பிரைச்சந்தானேயும், சிங்கையையும், சடாபாரத்தில் தரி
த்த திவ்வுறகலாகிய தேவர்கள் யாவரும், அதிசயித்து
ப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப்பரு ஏறு ஒவ்வொன்ன விதவிதம
மணிமயமாகிய மண்டபமொன்று சிருட்டித்தனன். உ
டனே விதிவிலாறி சமஸ்ததேவர்களும், ஸ்ரீவிஜைஞ்
வானுக்கு வேதவிதிப்படி மங்களாபிஷேகஞ்செய்து சர்
வாபரணங்களாலும் அலங்கரித்து அழைத்துவந்து சிங்
காசனத்தின்மேலு வீற்றிருக்கச்செய்தபோது சுமித்தி
ராதேவி பெற்றருளின்மையாகியஸ்ரீராமாநுஜர் ஸ்ரீராகவபெரு
மானுடைய ஆக்ஞையின்படி தமது திருக்கரங்களால் தி
வ்யமணிமகுடமொன்றெடுத்து ஸ்ரீராமபத்திரருடைய
திருவடித்தாமரைகளைத்தியானித்துவேதமந்திரங்களைச்
சொல்லி ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்குச் சூட்டினார். ஒரு கீல
மலேயானது நூறியோனைத் தொகுதியைச் சேரத்தில் சூ
டி வெற்ற ரத்னசிங்காசனத்தின்மேல் இருக்காப்பேல தம்
முடைய தலையில் மணிமுடிவிளங்க வீற்றிருமாள்கி
ங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்து விளங்கினார். இலங்கா
நகரத்துக்காசனாக ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் இராவணேசுவரு
னால் முடிசூட்டப்பட்ட வுடனே தம்மதேவதை கடன
ஞ்செய்தது. முப்பத்துமூன்கோடி தேவர்களும் சுற்றமு
ம்சூழ்ந்துகொ

ஞ்செய்து உடலேமுழுகுதற்கித் தின்றுவிடுகிறேன் என்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும் இதைக்கேட்ட தேவவிமானையுடைய ராக்ஷதஸ்திரீகளெல்லாம் எங்களுடையதாயே உமதுடைய பாதாரவிந்தமே எங்களுக்கு அடைக்கலமென்று பிராட்டியாருடைய திருவடித் தாமரைகளிலே விழுந்தார்கள், தாயாரானவர் அசுகமாதர்களே கோரத்தி அஞ்சாதேயுங்கள் அஞ்சாதேயுங்களென்று அபயப்பிரதானத்து அஞ்சலேபெருடைய முகத்தைப்பார்த்துத் திரிகாணத்தாலும் பரிசுத்தனானே ? அந்தப்பாபிஷ்டன் கட்டளையின்படி இவர்கள் செய்தார்களே அல்லாமல் இவர்களுடைய சுயபுத்தியால் என்னதிமைசெய்தார்கள் பெற்றதாயைக்காட்டிலும் என்னிடத்தில் அன்பின் மிகுத்த அஞ்சலேயா ! காஞ்செய்த இவையால் இந்தத் துன்பங்கள் கேட்டதுகளே அல்லாமல் வேறன்று. ஆயினும், ஸ்ரீராகவத்ன குலதிலகருக்குச் சுவதித்தமாயிருந்த பட்டமஹிஷித்தை நிவர்த்திக்க கூடியானவன் இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும் காரணமாயிருந்தான் அந்தக்கூவியைப்பார்க்கிலும் இவர்கள் கெட்டவர்களல்லவே அன்றியும் கழிந்தது போனதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டுவதில்லை. நலியாகரண பண்டிதனே ! எல்லாத்தியினைகளும் வல்பதற்கு திருப்பிடமாயிய தஞ்சல்திரிகளாயிருந்தபோதிலும் இவர்களை மனக்கலங்கும்படி செய்யாதே இவ்விரதத்தை எனக்கு நீ கொடுக்கவேண்டுமென்று பிராட்டியார் சொல்லியருளினர். என்றுசொன்னபோது திருவடிகளானவர், தேவிபிராட்டியாருக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து எம்பெருமானுடைய தேவியாரது திருவுளப்பான்மைப்படியே நடத்துகொள்ளக் கடவேம் என்று நின்றுகொண்டிருந்தனர். இங்கே இப்படியிருக்கையாவரிலும் பெரியோராயிய ஸ்ரீராமபத்திரர் ஸ்ரீவிபீஷணர்வரை நோக்கி, இலங்காகராஜனே எமதுதேவியைவைபவத்தோடு அபிஷேகித்தில் ஆழைத்துவாவென்று அருளிச்செய்தனர். அருளிச்செய்தமாத்திரத்தில் திருமேப்போல மேகமும், சுருதியைப்போல முடியும், மேகத்தில் தோன்றுகிற மின்னலைப்போலப் பீதாம்பரமும் ஆபரணங்களும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானவர் விசுவாசஞ்சென்று, ஸ்ரீசானகிபிராட்டியாருடைய திருவடித்தாமரைகளுக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து, எலலோர்க்குந்தாமே ? அந்தணர்கள் அருந்தெய்வமாயிய ஸ்ரீராகவபிரானுளவர், தம்முடைய திருவுளத்தில் உத்தேசங்கொண்ட காரியமெல்லாம் முடிந்துவிட்டதுகள் இனி உம்மைசாலும்படி விரும்புகின்றார். நீங்கள் இருவரும் வழுக்குளியிருக்கும் திருக்கோலத்தைக்கண்டு சேவிக்கும்படி. பிரமன்முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் தேவரீருக்குச் சித்திரத்தில் அலங்காரஞ்செய்வித்து உம்முடையாவருந்தக்கை ஏற்றவிதது என்னிடத்தில் அழைத்துவாவென்றார். சம்முடைய இறையிலே எழுந்தருளினீராக என்றார். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்சென்ன சொற்கேட்டபிராட்டியாரானவர், ராகூசருலவிதனே ! யான் இந்த லங்காகரத்துக்குள் இருக்கும் தன்மை இப்படியிட்டதன்று, அங்குவந்திருக்கும் தேவர்களும், முனிவர்களும், கற்புடைய மங்கையர்களும், கண்ணெதும்படி இதுவேரிகாரம் யானலருவேனையாலல் அது எனக்குப் பெருமையுடையதாயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் யான் ஆலங்காரஞ்செய்துகொண்டு வருவேனே ஆகில் பெருமையல்ல என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்ட ராகூசருலராஜனே, பிராட்டியாரைநோக்கி எம்முடையதாயே ! தேவரீர் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தது யாரேசொல்லியதல்ல நிலாத்தினைமேலேபோன்ற திருத்தேரின்னையுடைய ஸ்ரீராகவோத்தமருடைய ஆருயிர்ப்பாடாகும் என்றுசொன்னது. ஆதலால் அப்படியே அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளக்கடவேனென்று சம்மதித்தார். உடனே தேவர்களுடைய உத்தரவினுல சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து திவ்விராத்தமை முதலிய திவ்வதாள்ளிகள் தாயாரை அலங்காரஞ்செய்யும்படி வந்துசேர்ந்தார்கள். அத்தஸ்திலோத்தமையும், மேனகையும், ரம்பையும், உருவசியும்மற்றுமுள்ள அப்ஸரஸ்திரீகளும், வாசனைபூட்டிய வஸ்திரத்தினை திருமஞ்சனதிரவியங்களோச சுமந்துகொண்டுவந்து, நெருங்கி நின்று, பெண்ணிலக்கணம்தினையும் காணியும், கற்புடைய மங்கையர்க்கு அபரணமும், அழகென்னும் பொன்னின்மதிப்பையுமுடைய உரையாணியும், திருப்பாற்கடலில் அமுதத்தோடு அவதரித்த அன்னமும், அலங்கலை வளர்க்கும்தாயும், உயர்ந்தவேதமார்க்கத்தைத் திருத்தும்படி அவதரஞ்செய்த செல்வியும் ஆயிய ஸ்ரீதேவி ராட்டியாருடைய சடையாய்த் திரண்டின்ன கூந்தலைத் திருத்தினார், சர்க்கரைப்பாகைவென்ற அழுதத்தை பபோலப்பெருகுகின்ற சொற்களையுடைய பவளம்போன்றவாயில் முத்துகளின்வரிசையை ஒத்த தந்தவரிசையினைக்கி, வாசனைதைலத்தைச் சிரசிலிட்டுத்தேய்த்து, மலினமாயுள்ள திவ்வியாபரணங்களைச் சாலைபிடிப்பவர்போல, வேதநிதங்களை யெடுத்துப்பாடி வேதமுறைமையின்படித் திருமஞ்சனஞ்செய்து, திருமேனியை மெல்லியபீலியால் சாமரைலாமல் துலைத்துக் குளிர்மை லளர்ப்போல சித்திரத்திரழிலைமைந்தபடவேண்டித்தை உத்து, ஆதன்மேல் மேகலாபரணத்தைப்பூட்டி, அழகிய பவளக்கொடிக்குப் பாலிகையை அப்பினதுபோலே திருவுருவமுழுமையும் லைவஸ்சுத்தனம்தூசி, குங்குமச்சந்தனத்தைத்தனபாரங்களின்மேல்பூப்பி, சுத்திரனுடைபதேவி மார்பில் தரித்துக்கொள்ளும் முத்தவடத்தையும், இந்திரனி அலங்கரித்துக்கொள்ளும் சத்திஸ்ரங்களையும், மற்ற ஆபரணங்களையும் தக்கபடி அணிந்து இயற்கையழகுள்ள அதரத்துக்குச்சென்தாயத்தினி, பிராட்டியாருடைய திருவழுகைக்கண்டி நெருடைய கண்ணெச்சில் கழியும்படி வேதமுத்திரைகளோச்சொல்லி ஆசீர்திரிகரித்து மண்பொட்டிட்டு நின்றார்கள். இலோத்தமை முதலிய ஸ்திரிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானவர் சக்திமண்டலத்தின் மத்தியில் பவனிருந்தப்போலச் சாலவிபீராட்டியாரானவிமானத்தின்மேல் எழுந்தருளச்செய்துகொ

ண்டி, சமஸ்ததேவதாஸ்திரீகளும், நிவிபத்தினிமார்களும், வேதவசனங்களால தோத்திரஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். சகன்மாதாவினுடைய திவ்வியசேவலையைக்கண்டு சேவிக்கும்படி வந்துகெருங்குகின்ற தேவர்கள் முதலானவர்களை வழிவிட்டு விலகும்படி, ராகூசவிரர்கள் பொற்பேம்புகளை ஏந்தி, அதட்டிக்கொண்டு முன்னே செல்லவும், தேவதேவர்களுக்கு நாயகனுடைய பரிவாரவரிசை பக்கங்களில்போய்ச் சேர்ந்தார். தேவர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதரர்களும், காகர்களும், கின்னரப்பெண்களும், அந்தவப்பெண்களும், வித்தியாதரஸ்திரீகளும், நாகஸ்திரீகளும், முதலிய திரிபுவனத்திலுள்ள மற்ற உத்தம புருஷர்களும், கற்புடையஸ்திரீகளும், பொருந்தினப்புடையவர்களாய்க் கூட்டங் கூட்டமாய்வந்து சிறைந்து பெயர்ந்துகொண்டு தேவன்தேவிகளுடைய வடிவழகைச் சேவித்துப் பல்லாண்டுகூறினர்கள். இலங்கை அசோகவனத்திலிருந்த தாயார் எழுந்தருளியகாலத்தில் சமஸ்ததேவ சமூகங்களும், மற்றவர்களும், முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் நிறைந்து செலலுதற்கு வழியில்லாமற்போகவே ராகூசஸ்திரீகள் தட்டித் தரத்துகளிலுள அஞ்சிக் கலங்கிதோடிஎதிலுல கருங்கடலின் முழக்கம்போல் ஒருமகாகோஷம் பிறந்தது. ஆர்த்த கோஷத்தைக்கேட்டமுனிய அதக்கடியரையிய ஸ்ரீராமதாதாவனவர் முன்னே வழிவி தாண்டாதே பேரோசையாலது யாதென்று அன்றலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற திருமுகமண்டலத்தில் கோபம் தோன்றும்படியாகப்பார்த்துக்கேட்டருளினர். உடனே சந்தித்தில் இருந்த முனிவர்கள் சர்வலோகசரணியா ! ஸ்ரீராமபத்திரா ! ஸ்ரீகரபதி ! அந்தக் கோஷமானது வேறொருவருமல்ல பிராட்டியார் எழுந்தருளுவதற்கென நியிலையாலுலதேவர்கள் முதலானவர்கள் அடர்த்துமெய்த்தவர்ந்த காரணத்தினுல ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வரை துடையஆக்ஞையால் ராகூசகுலஸ்திரீகள் அவர்களை அதட்டி, வழிவிலகும்படிச் செய்கையால் அவர்கள் கலங்கோடி ஸ்ரீராமபிரான் பக்கங்களில்போய்ச் சேர்ந்தார். தேவர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதரர்களும், காகர்களும், தெய்வப்பெண்களும், அந்தவப்பெண்களும், வித்தியாதரஸ்திரீகளும், நாகஸ்திரீகளும், முதலிய திரிபுவனத்திலுள்ள மற்ற உத்தம புருஷர்களும், கற்புடையஸ்திரீகளும், பொருந்தினப்புடையவர்களாய்க் கூட்டங் கூட்டமாய்வந்து சிறைந்து பெயர்ந்துகொண்டு தேவன்தேவிகளுடைய வடிவழகைச் சேவித்துப் பல்லாண்டுகூறினர்கள். இலங்கை அசோகவனத்திலிருந்த தாயார் எழுந்தருளியகாலத்தில் சமஸ்ததேவ சமூகங்களும், மற்றவர்களும், முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் நிறைந்து செலலுதற்கு வழியில்லாமற்போகவே ராகூசஸ்திரீகள் தட்டித் தரத்துகளிலுள அஞ்சிக் கலங்கிதோடிஎதிலுல கருங்கடலின் முழக்கம்போல் ஒருமகாகோஷம் பிறந்தது. ஆர்த்த கோஷத்தைக்கேட்டமுனிய அதக்கடியரையிய

மருத்திரேந்திராதிகளுடைய தேவிமார்களது கழுத்தில் திருவென்னும் ஆபரணமாயெழுந்தருளியிருந்து ரட்சிப்பவரும் எல்லா அழகுகளுக்கும் அழகு கொடுப்பவரும் மகாசீர்த்திவாழ்தற்கு இருப்பிடமானவரும் தம்மிடத்திலேயே அன்புவைத்த எல்லாவுயிர்களையும் ஒரட்சித்தருளுகின்ற தர்மஸ்வரூபியும் ஆகிய ஸ்ரீசனகமகாராஜனுடைய அருந்தவப்புத்திரிகரத்தினத்தை ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராகவபிரானுவன்றிருக்கண்களால் கடாக்ஷித்தருளினர். அப்படிக்கடாக்ஷிக்கப்பெற்ற ஜானகி தம்மைக்காணப்பெற்றபராக்கியத்தாலுண்டாகிய ஆனந்தத்தால் இரண்டு கேத்திரங்களிலிருந்தும் தாரைதாரையாய் ஸ்நேனபரசங்களின்மேல் நீர்சொரியும்படி வணக்கஞ்செய்த கற்பின் வாழ்வாகிய சகம்மாதாவை சற்பத்தைப்போலச் சிறப்பார்த்து ஓ! சனகராஜ புத்திரியே! அவதிசமார்க்காநுசாரியாகியராகஷனுடைய நகரத்தில் இதுபரியந்தம் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தாய் அங்கிருந்துகொண்டி அழகுகளை யுண்டிகளையும் சிறிதும் கலசலென்பதே இல்லாமல் உண்டுகொண்டிருந்தாய். இப்படியெல்லாம் நடத்தபடியால் உன்னுடைய கற்பின் மகிமைகெட்டுப்போனதன்றோ? அப்படிக்கெட்டுப்போயும் இன்னம் உயிரோடி பிழைத்திருக்கின்றாய். இத்தப்பிரகாரம் பலகுற்றங்களையும்செய்திருந்தும் சிறிதும் அச்சமில்லாமல் திரும்பிவந்தது என்ன காரணம்! உன்னைநான் இச்சிப்பேனென்று நினைத்தோ! கடலைத்தூர்த்து அணைகட்டி அதன்வழியாக இலங்கா நகரத்துக்குள்ளே பிரவேசித்து ராகஷரைப் பூண்டோடும்படி என்பசைவலுவிய ராவணனைக்கொலைசெய்தது, ஓ! மைதிலியே! உன்னைச் சிறையிலிருந்து மீட்பிக்கும்படியென்று நினைத்துக்கொண்டாயோ! அந்த நினைப்புக்கொள்ளாதே! உன்னுலே எனக்குநேரிட்ட அவமானத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுசெய்தேன். என்னிடத்தில் லேசரமும் அன்பில்லாத சனகராஜன்பெண்ணே ராகஷர்களுக்கு அமிர்தத்தைப்பார்க்கிலும் ருசிகின்ற மாமிசத்தையும், மதுவையும், போதுமான மட்டும் இதுபரியந்தம் உண்டாயே! லேசாலாவது உன்நெஞ்சு உதவடிக்கொண்டிருந்த எங்களுக்கு அந்தமதுமாமிசவிருந்து செய்விக்கலாமென்று விரும்பி வந்தாயோ! அப்படி விருந்துசெய்ய அழைத்துக்கொண்டுபோவதாயிருந்தால் என் நாணத்தோடு கலிருவினிருதுகொண்டு கண்ணீர்சொரிகிறாய். உயர்ந்த ஆபரணங்களில்பதித்த ரத்தினத்தினது ஒளியைப்போல உத்தமப்பெண்களுக்கு சிய நற்குணநற்செய்கைகள் நீ கல்லதிராஜவமிசத்திலே பிறந்தவளல்ல ஆகையால் உன்னிடத்தில் கிடைக்கமாட்டாதுகள். ஒரு புழுவைப்போலப் பூமியில் உற்பத்தியானுய் அதற்குத்தகபடி தூற்குண தூர்ச்செய்கைகளைக் காட்டினுய். ஆ! சிதா! சூரியகுலமானது அச்சம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்ணுக்குரிய குணங்களும், இழிகுணமில்லாமையும் குற்றமில்லாத குடிப்பிறப்பும், கற்பென்கின்ற திடமும், நல்லொழுக்கமும், புருஷனே தெய்வமெனக்கொள்ளும் நிச்சய ஞானமும், பீத்தியும், பொய்சொல்லாமையும், ஆகிய குணங்கள் குறைவின்றி நிறைந்த ஸ்திரீகளையுடைத்தாயிருந்திறதென்னும் மகாகீர்த்தியை அடைந்திருந்தது, ஒரு பெண்ணிய நீ அந்தச் சூரியவமிசத்தோடி சம்பந்தப்பட்டபடியால் சுகையென்பதில்லாத அரசனுடைய கீர்த்தியைப்போல அந்த வமிசத்தின் கீர்த்தி முழுமையும், நாசமாய்விட்டதன்றே! ஆ! சானகி! குலஸ்திரீகளாயுள்ளவர்கள் காயகனே நீங்கியிருக்கிறகாலத்தில் பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி நல்லொழுக்கத்தையே உறுதிபாகக்கொண்டி தலைமயிரைச் சிகதை வாரிமுடியாமல் சடையாகச்செய்வித்து, கற்பென்னும் ஒருபெருங் கவசத்தைச்செய்துகொண்டிருப்பர்கள். அந்தப் பெருங்கவசத்துக்கு ஒருபழிநேரிடுவதாயிருந்தால் தங்கள் பிராணனை விட்டொழித்து அப்பழியைவாராமல் தடுத்துவிடுவர்கள், இந்த கற்குணங்களில் ஒன்றையாவது நான் உன்னிடத்தில் காணவில்லையே! நான் இனி உனக்கென்ன சொல்வது. உன்னுடைய நடக்கையானது என்னுடைய வெஞ்சுபாவிகத்தினதே! நீ நடந்தநடக்கை குலத்துக்குத்தக்கது அல்லவென்று உனக்குத்தெரிந்திருப்பதினுல் உனக்கு இஷ்டமானமார்க்கமே நீ செல்லக் கடவாய் என்று சொன்னர். மெய்ஞ்ஞானமுடைய யோகிகளுடைய இருதயத்தில் வசிப்பவராகிய ஸ்ரீரகுராமராஜனவர் ஸ்ரீசிதாபிராட்டியாருடையகற்பினிலைமையை யாவருங் கண்டுணரும்படிச் செய்யவேண்டுமென்னும் கருத்தால் இப்படி நிர்த்தாக்ஷிணியமாகச் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிரமன்முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் அவர்களுடைய மனைவிமார்களும் ராகஷர்களெல்லோரும் வானரர்களும் மற்றயாவர்களும் வாயைத்திறந்து கதறி அழுதார்கள். இவ்விருவர்களுக்கும் ஒரு வாயாலும் இச்சையாலும் கொண்ட மானுஷாவதாரத்துக்கேற்கச் சகலவிதிகளிலும் ஒழுக்கங்களோடுகூட்டி காட்டுகின்றவர்களாகையால் சர்வசுவரூபமியானவனாக்காணுமல் நெஞ்சம் புண்பட்டிருந்தவானரிசோட்டியாருக்கு அவர்சொன்னசொல் புண்ணில்கோலிட்டாற்போல அதிதுக்கத்தை உண்டாக்கினபடியால் தம்முடைய இரண்டு விசாலநேத்திரங்களிலிருந்தும் ரக்தக்கண்ணீரொழுகும்படியாய்ப் பூமியை நோக்கிக்கொண்டு தம்மைமறுகும் மறந்துபோய் பெருமூச்சு விடுகின்றவராயும்பாலைவனத்திலிருந்து சூரியகிரண வெப்பத்தால் தபிக்கப்பட்டு நீருண்ணும் ஆசையால்வருந்தி மரணவண்ணதையடைந்த மானனது நல்லநீர்நிறைந்த தடாகத்தைக்கண்டு அதன்சமிபத்தில்போயுண்ணக்கூடாத நிலதடையை அடைந்தாப்போலச் தாம்குருசர்கள் வசிக்கின்ற இலங்காநகரத்துக்குள் அதி கஷ்டத்தோடி வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்து ஸ்ரீவாயுபிரையைக் காணவேண்டுமென்கிற போராசையோடி வந்த இடத்தில் அவருடைய நிர்த்தாக்ஷிணியமாகிபசொற்களைக்கேட்டி அதி துக்கத்தையுடையவராய் தம்முடைய நேத்திரங்களிலிருந்து பெருகா நின்ற நீரானது உலகத்தில் பெருகி முழுப்படி புளம்பி இதுபரியந்தம் யாருஞ்சிறிதொழுக்கமு மில்லாமல் இருக்

கிய அடைக்கலமேயென இந்த மகாபுவிலருடைய திருமேனியைக்கருணுகரமும், இவருடைய திருவடிகளுக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்தலுமாம். இந்த அரியபேறும் பெற்றேன். நான் செய்து வந்த கற்பின் தவமும் கல்ல பயனையே தந்தது என்று, தமக்குள்ளே நிர்மானித்துக்கொண்டி, ஸ்ரீசர்வ கவபியைப் பார்த்து, எல்லோரிலும் உயர்ந்த பரம் பரனே! இந்த, அதமானும், பூமியிலுண்டாகவும் என்னிடத்திலுண்டாகவும் ஸ்ரீராகுராகவரானவர் உம்மையறும்படி ஞத்தியாபித்தாரென்றுசொலவி அழைத்துவந்தார்கள். யான் இவரையும் அதபவஞ்செய்து கொண்டிருந்த என்னுடையதுக்க நிலையை தேவரீர்கள்ளில் ஸ்ரீஆஞ்சநேயர்சொன்னதுமில்லையோ அவர்சொல்லாமற்போவாரேயாகில் அவரைத் தூதுவரென்று சொல்லவுங்கூடுமோ! இத்தனைகாலமாக நான் பிரயாசத்தோடுசெய்துவந்த எப்படிப்பட்ட தவறும்-கன்மையும்-கற்பும்-ஆகிய அவற்றையெல்லாம், நீர் அறிபாமையால் அவலவியர்த்தமாய்ப்போனதுகளன்றே! எல்லோருக்கும் கண்போலவினங்குகின்ற ஸ்ரீபுருஷோத்தமரானவர், என்னை நீதகாதவளென்றுசொன்னபோதே உலகத்திலுள்ளவர்கள் என்னைக்புடைய வென்று சொல்லுவார்களோ! சொல்லப்போகிறதில்லை தாமரையிலெழுந்தருளிய பிரமதேவராலும் பேதிக்கப்படாதமனிச்சயத்தை புடையவருமல்லாதவளானே வென்று சொல்லி இனி இந்த உத்தமருடைய திருவுளத்தில்கொண்ட சமுசயத்தைக்கய்யாரால்முடியும் பொதுவாய்நின்ற தருமதேவதையும் இவளைப்போலவே அறியாமற் போகுமோ! யாதோ தெரிந்திலேன் பிரமனும்சிவனும் உபேந்திரனுமெழுந்தருளியிருக்கும்தருமமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும் உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல எல்லாவற்றையும் அறிந்துக்கொள்பவர்களாயிருப்பினும்மங்கையுடைய மனத்தினிலைமையின்னதென்று அறிந்துகொள்ளமுடியுமோ! முடியாது. ஆகையால் இனிஅன்னியர்களும்படியோ என்னுடையதூற்றமற்ற கற்பினைச்சொல்லிக்காட்டவேண் என்று தமக்குள்ளே போதித்துக்கொண்டு. வேதகாயகனே! நீ திரும்பாத இந்தத்தேகத்தை விடுவதைப்பார்க்கினும் தெக்காரியமொன்றுமிலையே! தாயே உம்முடையபட்டனையும், என்கடமையுமாகுமென்றுசொல்லிவிட்டு நிலைபெருமானேக்கடலிற்குகனிதிராதேவியாருடைய புத்திரபிமே! ரிக்கிரத்தில் நியமூட்டக்கடலிலென்று ஆக்ஞையாபித்தனர். உடனே ஸ்ரீராமபானஜானவர், எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஆதாரனாய் எழுந்தருளினிராகின்ற ஸ்ரீராமகவாமியைத் தண்டன் சமர்ப்பித்து நின்றனர் அவரும், அப்படியே செய்யக்கடவாயென்று கண்காட்டினர். சுவாமியினுடையஆணைதைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீலக்ஷ்மணானவர், தமது நிர்ச்சயித்தண்டனைபடி பிருந்த துன்பமுடையவராய்க் கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய யொழுக்கென்று சரம்பிரவாகிப்பதி. நியமூட்டினர். சேக்காமனமலரில் வசிப்பவராகிய தெய்வங்களுக்குத் தாயானவர், அந்தத் தீக்குச்சமிபத்திற்போய் சேருகினமாத்திரத்தில், அ

இய தேவீர் என்மேல் என்னகோபத்தினால் இப்படி என்னைக் கட்டெடித்தென்று பலபலவிதமாய் முறையிட்டனர். அப்படி முறையிட்டுக்கொண்டிருக்கு அக்கினி பகவானேரானகி ஸ்ரீராமசந்திரனவர், நீயார்! அக்கினியிலிருக்கும் தேவதிவக்து என்னிடத்தில் நீபேசுவதென்ன! இந்தத் தியோழுக்கமுடைய ஒருத்தியைக் கட்டிவிக்காமல் சும்மாவிட்டீர். யார்சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டு இப்படிச்செய்தீர். இவற்றையெல்லாம் சொலலக்கடவென்று கேட்டருளிச்செய்ய ஸ்ரீராமச்சந்திரே! காரணு அக்கினிதேவன். இந்த உலகமாதாவினுடைய கற்பென்கிற அதிதேவதையினமாகிய தியானது, என்னைச்சுட அதைப்பொறுக்க மாட்டாமையால் உம்மைச் சரணம்டியே னென்னும் என்னுடைய முறைப்பாட்டைக் கேட்டருளியும், யாவருக்கும் சாகாதிருக்கும் நிர்மலரே! நீர், என் சமுசயப்படுகிறீர். வானரமுயுத்தத்தில் நிகரும்நிர்த்திபெற்ற பெருமை யாகிய தேரன்களையுடைய ஸ்ரீகோதண்டதிகரா குருவை குலதிரினே யியதகம்செய்யும், அவர்கள் இலவதத்தினின்றும் விலகுவார்களென்றாலுச்சத்தியபூர்வகமாய்க் கேட்பதும், மற்ற பலபொருள்களிடத்தில் சக்தேகக் தோன்றுவும் அந்தச் சக்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்து கொள்வதும், தூய இவையெல்லாம் என்னிடத்திலே தான செய்துகொள்ளவேண்டும். இது தான சொல்வதன்று. நித்தியமாயும், அபௌருஷேயமாயு மிருக்கின்ற வேதங்களே சொல்லுகின்றன. பலர்களாவது முயற்படட பொருள்களை என்னிடத்தி விவேர்களேயாகில் அதிசிக்கிரமாக அந்த முயற்பாட்டை நீக்கி உள்ளதை கெடிச்சுனிபோல அப்பொருள்களினது உண்மையிலை யைக் காட்டுகின்ற என்னுடைய சத்திய வசனத்தைக் கேட்டருளியும் சக்தேகிக்கின்றீரோ ஒருகாலத்திலும் அச்சியம பேசியறியாத அந்தரகேயருடைய சொற்ச னையும் உண்மையென்று கொளளிர். இதென்ன ஆச்சரியம். சர்வலோக மாதாவாகிய நித்தசாவகி பிரபஞ்சமாதீனிருந்தபோது சமஸ்த தேவர்களும், நினலோகரிகளும், மஹரிசாசரும்களும் அதிதுக்கத்தோடு கண்கள் கண்கலே மோரியன்றதுகொண்டு ஆ! ஆ! என்று அலறி முறையிட்டதையும் கேட்டிலிலே. தாமரைபோனற்றமுகத் திருவளரிக்க மஹராசிபுவே! நீ குமுதகைகளிக் தருமத்துக்கு அதியாயமாகிய இந்த அதர்மத்தை எண்ணிருந்து கொண்டாரோ! பதினி தாண்டிரனுடைய நிர்மாபுஷனமாயுள்ள நித்தசித்தாசாட்டியால், நிறை நிருவனத்தில் பிறவாரேயானும், இனி மேக்கால வருஷம் வாருகிறமோ வருவிக்கமாட்டாது. பூமினேத்தபோருமையலலாமல் சராசரப்பொருள்களைத்தானேகொண்டு நிருக்குமோ! தருமமும் தன்வழியில் செல்லுமோ? உலகவாசிகளாகிய தேவர்கள் முதலானவர்கள் உயிரோடுவினைத்திருப்பார்களோ இவர் நிருவுளத்தில் சிந்தற்கொண்டு சபிப்பாரேயாதலால் முறைமாலாவி வேழற்தருளிய பிரஜாபதியாகிய நீரும் நிறங்குபோலல்லாமல் உயிர்பிழைத் நிருப்பாரோ? என்று இவ்வளம் பலபலவிதமாக எடுத்துசொல்லித் துதித்தனர். அசதியமாகிய பொருள்களேயெல்லாம் கட்டெடித்துச் சாம்பலாய்செய்யத்தக்க அக்கினிபகவானுவர், தேவரழுதாருகளும் மற்ற நிலிலை கத்தவர்களும், குதித்துக்குதித்துயின்ன கடளுச்செய்யத்தாம், மன்னையர்க்கரசியாகிய சிரட்டியோனை ஸ்ரீராமன் பக்கலில் கொண்டுபோய் விடுத்தனர். இப்படி அக்கினிபகவானுவர், சொல்லியதைக்கேட்டருளிய கருணாலயராகிய ஸ்ரீராகவரோ ஞானர், அக்கினிபகவானே சர்வலோகங்களுக்கும் அழிவில்லாத சாகஷியாயிருக்கின்ற நீர், இந்தச் சானகியினிடத்தில் இழிக்கூறு வக்கலில்லே. யிந்து நிங்தையுமிடையாது. என்று சொல்லுவதிலும் இனிப்பழிப்பிலைதானே. பரணும் அங்கீகரிப்பவளும் ஆவான் என்ற அருளிசெய்தனர். அதுசமயத்திலநிவேந்திரரதிதேவர்கள் கதுமுகராகிய பிரமதேவரைப்பார்த்து, தேவீர் மூலப்பிரகருதியின் சரியமாய் எல்லாச் சீவர்களுக்கும்பொதுவாய் நின்று அவர்களுடைய நற்கருமங்களையானது நீதிதவறாமல் உண்மை அதிவி ஸ்ரீராமபத்தினருக்கு. அவருடையகரத்தை விடியில் நீர் ஆசீர்வதிப்பவரென்றே நிலைகளத்துச்சொல்லும். அவரே தம்முடையகரத்தினிதி அதியாதவரபோல் சுகமாப் பதிநிருகென்றுசொல்லப் பிரமதேவராவரும் ஸ்ரீராமகுவாதிதி கதியேன்று அதிகமாக உண்மையை வெளிப்படுத்தத்தலைப்பட்டார்.

பிரமதேவஸ்துதி.

கவி.

மன்னரதோல் நுலத்தவ நினத்தனே யொருமனிசன் சன்னலவுன்னலி யுன்னோ பிராமுகே வந்தனச.....*
சென்னகாலமதைதுணியினிவிர்துணிந்துமெய்த்துனிவு
பின்னலாதிலலேயின்னின்வேறுள்ளமேயெடுபோம்...(க)
பருதியுன்குல நிராதிலும் பிழையதுபுபத்த.....*
விருதியாலுத்த வினமேமற் றதற்குமேனின்ற.....*
புருதியாலர்க்கு மரியவப் புருடனு மிம்.....*
மிருதியுன்பெரு மாயையி னுல்வர்தவிக்கம்.....(உ)
முன்புபின்றெரு புடையெனங் குணிப்பரு முறைமைத*
தன்பெருந்தன்மைதானதெரி மறைகளின்றலகி.....*
மன்பெருமும்பரமாற்பமென் றுரைக்கின்ற மற்றம்.....*
அன்பினின்னையல்லானன்மற்றில் லியாரையு மறையா.(உ)
எனக்குமேன்வகை யருவற்குமிலையவர்க் இறைவன்*
மனக்குமப்பலபெரு முனிவர்க்குரைகருடன் றழிய...*
அனைத்திலுக்குரியே பரமென்பதையதிர்தார்... ... ...*
வினைத்துவக்குடைவிட்டருந்தனினுள்வர் ...(ச)
என்னைத்தான்முதலாகிய வருவகைகளையும் ..... *
றன்னைத்தாய்க்கதை யெனும்பெருமாயையின் முழுகிக்
தன்னைத்தாமறியாவகையிற் சபிப்பவச்சலக்கீர்க் ..... *
தன்னைத்தானதையேர் துணர்வதுமுத்திவித்தொழிக்க
றுயற்சாயியதத்துவக் கெதிர்தத்தவத்தின்.....*
மெய்யெந்தாயனை மேனின்றனக்குமேல்யாரே.....*

பொய்பெருசாலில தென்னுமீ தருமத்தைபுகலும்.....*
வையருநரன்றினிச் சான்முக்குருசான்றிலேழுக்கால்.*
ஆனையாலனைத்தாமன்றெனும் றறிவுமைமதி ... ...*
உனையையாலவுமுனக்கில்லே யுபதேத்துனது.....*
கனையாய்த்தூறத் தெரிந்திலதாயினுங்கண்ணுல ... *
ஞனையாய்முடி யரயனேபெனத்துணியும்.....(ன)
கனமென்றுனவுன்னேன் தறிவுகாணுமே .....*
அனமல்லவர்க் இலவகடக்தறிவரிதாக .....*
மனக்தோற்றமென் நிவற்றிடையம்குபவத்துன்*
சரணமல்லதோர்சரனிலலே யன்னைவதனிப்பான். அ
தோற்றமென்பதொன் நுணக்கிலலேயிங்கனேதோற்றும்
றழல்சான்முகற்பருமற் றதனுளரம்பன்பால ... *
வாற்முழுன்னுடைப்புதப்க னவைசென்றுகடைக்கால்*
விற்றனிற்றற்று விவுதரரியென்றும்வினியாப்.....(கூ)
மின்னேகாட்டுதல்போல்வக்து விளியுமெயலகக் ...*
தன்னேக்காட்டவுக் தருமக்கைகாட்டவுந்தளியே.....*
என்னேக்காட்டுதி பீசனேக்காட்டுதியெமக்கு.....*
முன்னேக்காட்டிலே யொளிக்கினுமிலைமறையாயால். நி
என்னருக்கொடிவ் வுலகினேயி றுதியிடையே... ... ...*
உன்னருக்கொடி புகுத்துகின்றேம்புரியுமையோன் ...*
றன்னருக்கொடி தடைத்நிம்றிதுகளியருக்கள்.....*
முன்னருக்கொடுபசல்செயுக் தரத்தறுமுகிலோய்.(ஙச)
நிருக்குவான்மலி செல்வத்துச் சொருக்குவேற்நிறத்துச்
தருக்குமாய்விறக் தானவராகக் வெஞ்சமரில.....*
நிக்கஞாவிதேரக் துனேப்புகல் புகலயா பியையாக் ...*
கருக்குவாய்வக்துதோற் றுநியிவிறுகடனே.....(ஙஉ)
ஓகாரப்பொருடேருவோர் தாமுன்னேயுளாவீரோர்...*
ஸ்ங்காரப்பொரு ளென்றுணர்ந்திருவினேபுருப்போர்...*
லகாரப்பொரு ளாமன்றென் றுழிசென்றுறும் .....*
ஙகாரப்பொருளேபொருளெனக்கலாவுரவோர்...(ஙக)

என்பன.எங்களுடையதுக்கவிவரதராஜர்த்தமாகத் திருவவதாரஞ்செய்தருளாலணர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமப்பிரபுவே! அடியேன்சொல்வதைக்கேட்டருள்வீராக. பழைமையாகிய ரூபிலவதிசயர்களில்பிறந்த ஒருமனிதனுக்கு உம்மைநினைத்துகொள்ளாதேயும், சமஸ்த அண்டங்களும்,அவற்றுள்ளுள்ளவர்களினைவுள்ளிட்டசராசரப்பொருள்களெல்லாமும், உம்முடைய சங்கல்பவேசமாத்திரத்தால் தோன்றி உம்முடையகருணையில் ஒடுங்கி நிருகின்றன. ஆகையால இத்தச்சமஸ்த பொருள்களும் உம்மையல்லாமல் இல்லே. நீரோ அக்கியமாய நிணைத்தருள வேண்டும். மூலப்பிரகிருதியென்று அகாதியாக தேவரீருடைய சங்கினைத்தியென்று உள்ளது. அதிலே நின்றும் சப்தஸ்பரிசரூப ரசகந்தங்களுக்கும் அவற்றிலே தோன்றிய நிருவிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பூதகளுக்கும், அவற்றின் கூறுகளாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, என்னும் ஞானேந்திரியங்களும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம், என்னும் கன்மேந்திரியங்களுக்கும், அதிய வேறுபாடாகவுக்தரிதியும், இவற்றிற்கு மேலேநின்ற புருஷனும், அவன் தெரிந்துகொள்ளுதற்குக் காரணமாகிய, மான், அகங்காரம், மனம், என்னும் இவையும், தேவரீருடையசிரயத்தில் நிற்பவைக எல்லவோர! இக்கரிரிவெல்லாம உம்முடைய மாயாசக்தியால் நிர்க்கவேயாம். தோற்றமும், ஒடுக்கமும், அனவுயில்லாமலிருக்கிற தம்முடையபெருமை பிறரால் அறியப்படாமல தமே அறியத்தக்க வேதரிசுக்கன், காரியவஸ்துக்களாகிய எங்களுக்கு மேல் ஒருபரமாத்துமா உண்டென்று சொல்லும். அக்கபரமாத்துமா யாரென்னில் எங்களிடத்தில் கருணையுள்ள நீரதானென்று சொல்லுகின்றனலே அல்லாமல் இங்கேவந்திருக்கிற பிரமருத்திரேந்திராதிகளாகிய எங்களிலொருவனையும் சொல்லவில்லேயே பிரம்மனுகிய எனக்கும் சிவனுக்கும் இந்திரனுக்கும் பலசரீரமிலிகளுக்கும், மற்றுமிவரதிக னெல்லாரக்கும், நீரே முதற்படவினென்று உண்மையறிந்து நிடச்சித்தர்களாய்த் தேவகார்தாக்களைப் பதிக்காமல உம்மையே உபாசிப்பவர்கள், நிவர்த்திசெய்யக்கூடாத நிருவினைகளாகிய பாசத்தனைய நீங்கி முத்தியுலகத்தை அடைவார்கள். யான்முதலாகிய எல்லாசசேதனர்களும், தாய் தங்தை மனையாள் புத்திரர் தனம் இவர்கள்மேல்வைத்த ஆசையாகியகடலில் அழுந்தி, தங்களுக்குச்சுவாமியாகிய உமக்குச் சேரத்தென்கிற உண்மைஞானமில்லாமையால் அக்கச்சனை சமுத்திரத்திலேயே கிடந்து தூக்கங்களாகிய மகரமச்சங்களால் கவ்வப்பட்டி கடிந்குவார்கள். தேவரீருடைய நிரேதுகநிருபையால் நிலசேதனர்கள், உம்மையே சுவாமியென்றும், உமக்குத் தாங்கள் சேஷபூதங்களென்றும், உண்மைஞானம் பிறக்து பிறவித்துன்பங்களேயொழிந்து முத்தியுலகத்துக்கு வித்தைப்போலவாவர்கள். நிருபத்தைந்தாயிர தத்துவங்களையும் ஓபமதத்தெரிந்தால யதார்த்தமானவலகையால் அக்கத்துவங்களுக்குமேலே நிருக்கி அப்பரின்ற உமக்குமேல்யாருண்டி ஒருவருமில்லையே. இப்படியே சகுரவேதங்களும் உண்மையாக உமக்குமேல் ஒருவருநில்லையென்றே சொல்லும். முதற்கடவுளாகிய நீர் உண்டென்பதை உலகத்தாருணர்ந்து கொள்வதற்கு இக்தலகம் உண்டாயிருப்பதே சாகஷியாகும். இந்தசாகஷி உண்மையோ அல்லவோ என்று ஆசிக்துகொள்ள இகழ்ஞானேசாகஷிவேண்டியதில்லே. இதுவே பிரமாணமுமாகும். பிரத்தியகம், அனுமானம், ஆகமம், என்னும் பிரமாணங்களால் உம்முடைய நிருப்பை ஆமென்றும், அல்லவென்றும், அறிகின்ற ஆராய்ச்சி எங்களுக்கே அல்லாமல் உலகினடையது. எனென்றால், உமக்குமேல் ஒருபொருதலில்லாமையாலே. உபநிடதங்கள், தம்முடைய அதிவால் உம்முடைய ஒளிப்பை ஆராய்ந்து நிருவாயிக்க மாட்டாமற் போயினும், தனபமாயினைக்க பரஞ்சுடரே! நீர் ஒருவர் உண்டென்று நிசயித்துக்கூறும். உம்முடைய ஜாயமான கடாட்சம்பெற்ற புருஷன் உம்முடைய ஆகந்தகியானருளாலே ஒருவராது அதிசயத்தை உள்ளீடிக்க விரும்புவாரே ஆதில் அவருடைய அதிவை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அக்கரணங்கள் தடைசெய்யும். ஆதலால் அவற்றை நிக்கரசி

த்துக்கொண்டு உம்முடைய நிலையை அறியமாட்டாதவராகிச் சனனமரணங்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மயங்குவார்கள். அந்தச்சனனமரணங்களில் அழுந்தி வருந்துகின்றவர்களுக்கு அவற்றைநீக்க உம்முடைய திருவடிகளே யல்லாமல் வேறுசரணுகியும் உண்டோ? இச்சையாலல்லாமல், எங்களைப்போல இருவினைகளால் பிறப்பென்பதொன்று உமக்குக்கிடையாது. உம்மிடத்தில் நின்றும்தோன்றிய பரமசக்தியுடைய மூலப்பிரகிருதியில் நின்றுஜனித்த முறைமையையுடைய ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களும், தேவரீருடைய சங்கல்பத்தினால் ஏற்படுத்திய, காலப்பரிமாணம் ஆனபோது அழிக்கவிடும். சுவாமியாகிய நீரோ? என்றும் அழியமாட்டீர். மேகத்தில்தோன்றி மறைகின்ற மின்னலைப்போல உம்மிடத்தில் ஜனித்து நசிக்கின்ற உலகங்களைச் சிருட்டிக்கவும், அவற்றில் தருமத்தை ஸ்தாபிக்கவும், நீர் அரசியாய் ஒருவராயிருந்து, முன்னே என்னைச் சிருட்டிக்கின்றீர். என்னைக்கொண்டு சாகாதாநுருத்திரனைச்சிருட்டிக்கின்றீர். கடைசியில் எங்களை யுள்ளிட்ட எல்லாப்பொருள்களையும் அழிக்கின்றீர். எமக்குக்காரணமாகிய உம்முடைய நிலையைமாத்திரம் காட்டமாட்டீர். அப்படி நீர் மறைந்திருந்தாலும், நாங்கள் எங்களுக்கு மூலகாரணப்பொருள் நீயேயென்று வேதவாக்கியங்களால் சுத்தேகமறத் தெளிகின்றேம். அத்தச்சிருட்டி சம்மாரங்களையாவது நாங்களே செய்கிறோமோ, இல்லையே. குரியனுனவன் தன்னுருவத்தைக்காட்டிப் பகலையும், தனது உருவத்தை மறைத்து இராத்திரியையும் செய்வதுபோல, என்னுருவத்துக்குள் அத்தராத்துமாவாக எழுந்தருளியிருந்து இவ்வண்டங்களைச் சிருட்டிக்கின்றீர், எங்களில் ஒருவராய் உபேந்திரமூர்த்தியாகி இடையிலே முத்தருளியிருந்து எல்லாப்பொருள்களையும் பாலனஞ் செய்கின்றீர். பார்வதிநாதனுகிய சிவனுக்குள் அந்தரியாமியாயிருந்து அவற்றையெல்லாம் அழிக்கின்றீர். சம்பத்தின் ராசியாகிய பெருஞ்செல்வத்தினுலே கர்வித்துக்கிடக்கிற நாங்கள்கொண்ட கர்வமானது அடங்கும்படி அசுரர்களும் அரக்கர்களும் குருரமாக யுத்தஞ்செய்து எங்களை அடித்துத் துரத்தவே நாங்கள்வந்து உம்மைச் சரணுகுமென்று அடைகிறோம். அதன்பொருட்டு, விசுவத்தருகியல்லாத மானுகிய கர்ப்பத்தினின்று அவதரித்து அந்தக்கொடியவர்களை நாசஞ்செய்து எங்களைக்காக்கின்றீர். இப்படிச்செய்வது உமக்குக்கடனே அல்லாமல் மற்முருக்குக்கடமையுமாகும். மூன்றெழுத்துக்கடி ஓரெழுத்தாய்நின்ற பிரணவத்தினுலடைய உண்மைப்பொருளை யறிந்தவர்கள், உம்மை உள்ளபடி அறிந்தவர்களாவார்கள். தேவரீரைப் பிரணவத்தின் வாச்சியமாக அறிந்த அத்தப்புருஷர்களே இருவகைவினைகளையும் வேறுத்து ஒழிப்பவர்கள். அந்தப் பிரணவப்பொருளை அறிவதுதான் உண்மை ஞானமென்று உணராதவர்களிருந்த கியானிகளாயிருந்தபோதிலும், பிரணவப்பொருளாகிய நீர் உண்டோ இல்லையோ என்று சந்தேகங்கொண்டு, யுகமுடிவு வரையும் பிறக்கிறதும், இறக்கிறதுமாய் உழன்றுகொண்டிருந்தும் உற்றறிக்கமாட்டார்கள். சர்வசுவாமீ! தேவரீருடைய நியோபப்படிப்பட்டதாக இருக்கிறது. அதைக்காட்டாமல் ஒளித்துவிட்டு எங்களை மயக்குகிறீர். ஆனுலும், உம்முடைய திருமார்பிலெழுந்தருளியிருந்து எங்களையும் எங்களுக்கிருப்பிட மாகிய அண்டங்களையும் பெற்று, பிரகஸ்பதிச்சிரமத்தை ஒவ்வாவனரும்படி அனுஷ்டித்தருளிய எங்கள் தாயாகிய சரணடிசாட்டியாரை வியர்த்தமாகக் கேர்படுசெய்யாதேயும் என்றுசொல்லி முடித்தனர்.

இத்தப்பிரகாரம், சமஸ்த அண்டசராசரங்களைச் சிருட்டித்த சதுமுகனுனவர் முறிசெய்து ஆவுடனே, நிகரில்லாத சவுந்தரியத்தையுடைய உமாகாயகராகிய சிவனுனவர், ஸ்ரீசர்வலோக சரனியரே! ஸ்ரீராமராகவரே! நானுமே திருமேனியாக உடையவரே? மூலப்பிரகிருதிக்கும் அதன்காரியமாகிய எங்களுக்கும் மூலகாரணப் பொருளாயிருக்கிற நீர் உம்முடைய பெருமையை ஒன்றும் அறியீர்போலும் சமஸ்த அண்டங்களையும் பெற்றதாயாகிய சீதாபிராட்டியாரென்னும் கற்புடைய மங்கையர்க்கரசியானவர் பழையபடியே உம்முடைய திருமார்பைவிட்டு நீங்கச்சேர்ந்தார். நாரகமந்திர வாச்சியனுகிய ஸ்ரீராமபிரானே! தேவரீர், புராதனமாகிய சகல அண்டசராசரங்களையும் பெற்ற அழகிய திருவயிற்றையுடைய எங்கள் தாயாகிய ஸ்ரீசானகிபிராட்டியாரை விட்டிருப்பது தகுதியல்ல. இப்பிராட்டியார் தற்பின்னின்றும் தவறுவராயின் இந்தச்சமஸ்தபுவன சராசரங்களும் அழிந்துபோகாமல் இன்னம் நிலைத்துமிருக்குமோ! அப்போதே அழிந்துபோய்விடும். ஆகையால் இதற்கடவதாகாதாகையினால் வினையத் தேவரீர் இப்படி விடுப்பது மறந்துவிடத்தக்கது என்றுசொல்லினர். தம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்தவர்களுக்கு வேண்டிய இஷ்டகாமியங்களைத் தவறுசெய்யாத பரமசினுனவர், பின்னும் ஆலோசனைசெய்து, அநந்தகல்யாணகுண நிலயமாகிய, ஸ்ரீராகவபிராணைப் பிரிந்ததனுபத்தால் தேகவியோகமடைந்து, பரலோகத்தாவாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுலகத்தை அடைந்த தசரதச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்திற்சென்று, மகாபுண்ணிய சிலனுகிய சக்கரவர்த்தியே? நீர் பூலோகத்துக்குப்போய் சாட்சுண்ணியபரப்பிரமமாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரனைச்சேவித்து உம்முடைய மனேதுக்கத்தையும் ஆற்றிக்கொள்ளுமென்று சொல்லினர். ஸ்ரீசங்கரபகவானுடைய வாக்கின்படி சக்கரவர்த்தியானவர் தமக்குப் பிராணபதமாயிருந்த ஸ்ரீராகவபிராணைக் காணவேண்டுமென்கிற கருத்தால் பூலோகத்துக்குவந்து சர்வகலாமிக்கெடுசேனனர். உடனே வேதபுருஷனுவும் அஷ்டாதங்களால் அறியப்பட்ட பரவஸ்துவாகவும் நிராகின்ற ஸ்ரீசானகி ரமணனுனவர், சக்கரவர்த்தியினுடைய பாதங்களில் தமது திருமுடிதோயும்படித் தண்டன் சமர்ப்பித்தனர். அப்படித்தண்டன்சமர்ப்பித்த திருக்குமாரரை வாரியெடுத்துப் பர்வதம்போல விசாலமாகிய மார்பிலெழுந்தும்படி இறுக அணைத்து, தம்முடைய கண்களி லெழுகாகின்ற ஆனந்தபாஷ்பத்தால்திருமஞ்சனமாட்டி, இப்போ

துதான் நம்மை வாழ்க்கொமென்கிற களிப்பு அதிகரித்தவராய் முன்னே தாமடைந்திருந்த துக்கங்கள் ஸாவற்றையும் அற்றுள்ள யாவரும்கேட்டும்படி சொல்லிப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினர். அக்காலத்திலே கேகயராட்டசருடைய புத்திரிகளிய கைகேசியானவள், என்னிடத்தில்பெற்ற வரமென்கிற கூரியவேலாயுதமானது, என் தேகத்தை நீங்கும்படி செய்ததுமல்லாமல் இன்னுமளவும் என்னெஞ்சினிடத்திலேயே நின்று உபத்திரவத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது என்னப்பனே ஸ்ரீராமா! இப்போது உன்னையான் ஆலிங்கனம் செய்துகின்ற நிலையாபரணங்களைத் தரித்துப் பரிமளம் மணக்கின்ற உன்திருமார்பாகிய கற்பக்கல்லானது அந்தவரமென்கிற வேலைக்கொடித்துவிட்டது. அழகிய பெரிய, திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீரகுநாயகா! கல்லகுணக்களையுடைய சுபத்திரகலாபத்தை அதிக பிரக்கியாதியையடைத்த புருஷர்களும், என்னுடைய கால்களில் நின்றும் வழுவுகின்றதனுக்கும் சமானமாகா தென்னும்படியான மகாதிர்ந்திலை எனக்குண்டாக்கினை. திருவினைகளினின்றும் நீங்கினவர்களுக்கும் பெறக்கூடாத ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தையும், சத்தியலோகத்தையும் பெற்று யாவர்களினும் உயர்ந்திருக்கிறோன். ஸ்ரீருகுவமிச குலதிலகனே ஜானகிரமண! முன்குலோற்பவர்கள் வணங்கிக்கொண்டிருக்கிற தேவர்களும், முனிவர்களும் பலமுறைபுரர்த்து எனது தேவர்களும், முனிவர்களும் பலமுறைபுரர்த்து எனது குலத்துக்குகைகொடுத்தருளுகிறதுதலில் உன்னுடைய செந்தாமரைபோலர்ப்பிக்கிற கண்களால் பாரும். ஸ்ரீசர் வேகரனுடைய திருவுந்திமலரில் அவதரித்த பிரம்மதேவனும் சமானமென்னும்படி அநேக சதுர்முகனேடு சத்தியலோகத்தில் ஒரே ஆசனத்தில் இருக்கும்படியாயும் என்னைச்செய்தாய் என்றுசொல்லித் தம்முடைப்புத் திராகிய ஸ்ரீராமசந்தரை எதிர்தெடுத்து மார்பில் இறுகத்தழுவிப் பின்பு ஸ்ரீசுகாபிரட்டியார் பக்கலில்சென்றார். உடனே பிராட்டியாரும் ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாருடைய பாதங்களில் நமஸ்காரஞ்செய்தனர். நமஸ்காரஞ்செய்தபிராட்டியாரை யாவரும் சொல்ல முடியாத புகழையுடைய தசரதராஜனவர் அதிக்கருணையோடு அணைத்துகின்று, மங்கையர்க்கரசியே ஸ்ரீராகவபிரான், உன்னை அக்கினியில் பிரவேசிக்கும்படி சொன்னது, உன்னுடைய அழிவில்லாத கற்பினிலைமையை உலகத்தாருடைய இருதயத்தில் காட்டும்படியே அல்லாமல் வேறன்று. அதை உன்னுள்ளத்தில் நினைக்கவேண்டாம். ஸ்ரீபகவதபசுபதினிகளாகிய பரிசுத்தஸ்திரீகளே, உன்விஷயத்தில் சம்சையொண்டிருப்பார்களே ஆனுல், அவர்களும் இப்போது அந்தச் சுத்தேகத்தை நீக்கி உன்னிடத்தில் நிச்சயமாகிய நம்பிக்கை அடைந்து சந்தோஷிப்பார்களன்றே! இதுசத்தியமே. கங்கைகாடாகிய கோசலநாட்டு ராஜகுமாரியின்மேல் நிற்தங்கொள்ளாதே. பொன்னைத் தியிற்பரட்டெடுத்தல் அப்பொன்னிலுடைய வலுவலுக்தை அறியும்படியல்லவோ! அப்படியென்றே நினைவையும் நிகர்ப்பது தகுதியாகும். விதிவிதேந்திராதி தேவர்களும், முனிவர்களும், கூடியிருக்கிற இந்த மஹாசபையில் நீகற்புடைய மற்கையர்களுக்கு அரசியென்று தெரிவிப்பதற்காகவே உன்னை அக்கினியில் முழுகச் சொன்னது. இது சமயம் தப்பிப் போனுல் இந்த மஹாசபையைக்கூட்டி உன்னுடைய கற்பின்மையைக் காட்டுதல் அருமையென்று நினைத்து, இத்தப் புருஷோத்தமன் செய்தானுகும். பெண்ணுக்குரிய இயல்களைக்குணக்களுமைந்த அருந்ததிமுதலாகிய கற்பிலக்கணம் மிகுதியுமுடைய உத்தமஸ்திரீகளுக்குச் சிரோமணியாய் விளங்குகின்ற என்தாயே! உன்னுடையஅவதாரஸ்தலமோ பூமி. நீ இருந்துவந்த இடம், மனுவரசருக்குக்கெட்டாத ஸ்ரீவைகுந்தம். உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு யாதொரு மாசுகளுமிடையாது. இனி எக்கழுட்டனும் உன்விஷயத்தில் வாய்முகங்கொண்டு நாலு ணைத்தப்பேசி அப்சரசப்பட்டுக் கெட்டுப்போவான் என்று இவ்வண்ணமாகச் சொல்லினர். பின்பு ஸ்ரீதசரதசிராட்டியாருடைய திருவுளத்தில் சிற்றமென்பது சிறிதுமில்லை யென்பதைச் சகோதரவாத்தியாளவர் அறிந்துகொண்டு மனதில் சிறிதும் விசேசமில்லாதவராய், ஸ்ரீராமாதனுர் பக்கலில்போய், உன்னத்தினுள்ள அன்பானது கட்டும்படியாகத் தம்மைத்தாமே தழுவுவதுபோலக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு மற்முடையமார்பில் அவர் மன்னும்படித்தழுவி, தம்முடையகண்களினின்றும் இடைவிடாது முழுகாகின்றநீராலும், பட்டாபிஷேகத்தில் திருமஞ்சனஞ்செய்கின்ற நீர்த்தம்போல இவர்பெருமாளுடைய சுடாமருடத்தில் பாய்ந்து நிறையும்படியாக உச்சிமேர்ந்து அப்பனேஸ்ரீமகாமுனு! என்னுடைய சனனியாதியையும். ஸ்ரீசுகாயகன் ஆரண்ணியத்துக்குத் தனியாய்ப் போகின்றதென்று என்னெஞ்சிற்கொண்டதுன்பப்பினையையும் நீக்கினுயே. சுமித்திராதேவி பிள்ளாகிய நீ முன்னுடைய லோகவாசிகளெல்லாரும் நீ இந்திரனுடைய பாகைகளுகிய இந்திரஜித்தையும், போரில்வென்ற மகாவீரத்தியையே பேசுகிறார்கள். என்னுயிரே! இக்கலகத்துக்கு நேரிட்டதுக்காகிய விசாரத்தை நிவர்த்திக்கச்செய்து தருமத்தை நிலைபெறச்செய்தாயே என்றும் பலவாறு சொல்லினர்.

இப்பிரகாரம் இலக்குமணரோடு பேசியிட்டு, சக்கரவர்த்தியானவர் ஸ்ரீசானகிமாமணியிடத்துச் சென்று, என்பிராணபதமாகிய ஸ்ரீராமா! அகந்தகபியாணகுணசிலையே! நீன்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒருதரமும் கேட்கத்தகாவாயென்றார். புத்திரவாசல்லியத்தால் கேட்டபிதாவைநோக்கி ஸ்ரீராமபிரானுனவர், என்னிடத்தில் அத்தியந்தம்பிரியமுடையவராயிருந்தகாரணத்தினுலே என்பொருட்டுத் தேவரீர் தேகவியோக மானதைக்கேட்டபொழுதே அடைந்திருந்த துக்கத்தை, நீர் அடைந்திருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்துக்கு வந்து உம்மைக்கண்டிதலாலென்றிருந்தேன். அப்படி அதேர்த்துக்கொண்டிருந்த நான் என்னுடைய பாக்கியவசத்தால் இப்போதுதிங்கே இந்தத்தேகத்தோடு காணும்படியான பெரும்பயனைப்பெற்றேன். இனியான்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியதுயாதென்றார். காமகொண்ட மானுவியாவதாரத்துக்கே

தகடிக்கின்ற ஸ்ரீராகவரோனுவர், சொல்வதைக்கே
ட்டதசரதசக்கரவர்த்தியானவர், என்னையனே! ஆன
பொதுநும் உலகுக்குவேண்டியதொன்றைக் கேட்பாய்க
வென்று சொல்லவே ஸ்ரீராமபத்திரரானவர், என்பிதா
வே! சின்னவிடத்திலனவத்த வாச்சல்லிய குணநிய
தசரத பொல்லர்தல்லென்று வெறுத்துவிட்ட என்தெ
யவரும், உம்முடைய புத்திரனிய பரதாழ்வானும், எ
னைத்தரையும், தம்பியும் ஆகும்படியான மகாவரத்தை
த் தருகடவரினென்துகேட்டருளினர். அப்படிசர்வசுவா
மியானவர், கேட்டபோது அவருடைய கருணையைக்கு
றித்துச் சமஸ்தசீவர்களும், துதிசெய்து ஆரவாரித்தார்
கள். யாவருக்கும் வரத்தைத் தயைசெய்கின்ற ஸ்ரீரகுவ
மிசதிலகனே! நீ கேட்டுக்கொண்ட இரண்டிலே பரத
னுனக்குத் தம்பியேயாகக்கடவன். உனக்குயான்கொ
டுத்த திருமுடியை அப்பரித்துக்கொண்டு, இந்த விரத
வேஷத்தை உனக்குக்கொடுத்த பாவிமேல் எனக்குண்
டாகிய கோபமானது சத்தியமாய் நீங்கவில்லையென்று,
ஸ்ரீராமபிரானைத் தருவினின்றகைகளும் தளர்ந்து தொ
கும்படியாக அதிகதுக்கத்தோடு சொன்னர். அது
கேட்டருளிய ஸ்ரீராமபிரானுவர், தசரதசக்கரவர்த்தி
தாரைப்பார்த்து, என்பிதாவே! நிலையில்லாததேகபோ
ஷணத்துக்கு உபயோகியாய் இருக்கின்றராச்சியா
திசுகத்தை யான்விரும்பும் விருப்பமானது பெருக்கு
நுங்களுக்கெல்லாம் மூலமென்பன்த யான் அறிந்து
கொள்ளாமம்போனதே குற்றமல்லாமல் என்னிவளா
த்தேதித்தசெய்வமாகிய தாயானவள், கருணையால் என்
விஷயத்தில் அக்தராச்சியாதிகாரத்தைத்தந்துவிட்ட
அ குற்றமோவென்றுசொல்லினர் அப்படியேயாகுகவெ
ன்று தசரதரும்சம்மதித்து முன்னேகைகெடுமேற்கொ
ண்டிருக்கோபம் ஆனினர். இராவணனுக்கு அஜசங்க
ரன்ன தயைசெய்து கொடுத்திருந்த வரங்களெல்லா
வற்றையும் அழித்து வெற்றிகொண்ட ஸ்ரீராகவ பிரா
னுவர்கேட்டுக்கொண்டபடி சக்கரவர்த்தியார் சம்மதி
த்ததைக்கண்ட தேவர்கள் யாவர்களும், ஒருவரை ஒரு
வர்பார்த்துக் கேட்டீரோ, நாம் பெற்றுக்கொண்ட வர
மானேடும்படி கமுடைய இறைவனிக்காட்டுக்கனுப்
பும்மகோபகாரியாயெ வைதேகியானவள் இச்சச்சகர
வர்த்திரோடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட வரங்களும் இர
ண்டே. அதை இரண்டுவரங்களின்படி நடத்து கொண்ட
எம்பெருமானுக்கு இன்னதிவர்கொடுத்தவரங்களும்தி
ரும்பெற்றுமனவரிக்கத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
தேவர்களுக்கு நிறைந்ததாகக்கொண்டாடினதச
தரதன் பொருட்டெனினைக்கொடுத்து மிகுந்த தோ
ஷத்தினை அடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியானவர் இப்படி
இரண்டுவரங்களைத்தந்து, சகலமோகனகார ஸ்வரூபரா
கிய ஸ்ரீராமபிரானையும் இளையபெருமானையும் ஸ்ரீசீதா
பிராட்டியாரையும்விட்டுப்பிரிக்கு மகானத்தின்மீதேறி
பபோனர், தமதுதிருக்கரத்தில் ஸ்ரீகோதண்டத்தைக்
கின்ற திருக்கோலமாயெழுந்தருளிச்சோன்ற ஸ்ரீராகவ
ன்ன சக்கரவர்த்தியானவரும்வந்தசகத்காரண

பரவஸ்துவே! எங்கள் குலதெய்வமே எங்கள் கிரித்த
ம் இந்தமானுஷியாவதாரத் திருமேனிவெடுத்த பக்தவத்ச
லனே! தசரதசக்கரவர்த்தியினிடத்துப் பெற்றுக்கொ
ண்ட வரத்தைப்போல எங்களிடத்தில்யாதேனும் ஓர்வ
ரத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளுமென்று கேட்டார்கள், அப்
போது ஸ்ரீராமபிரானுவர், ஓதேவாகளே! ராகூகசனிர
ர்களால் யுத்தத்தில்மடிந்துபோன வானரர்களெல்லாம்
உயிர்பிழைத்தெழுந்திருக்கவும், அவர்கள் எந்தெந்தவ
னங்களிலும் பர்வதங்களிலும் இவைபோன்றஇடங்களி
லும்போய் வசிக்கின்றார்களோ! அந்தவிடங்களெல்லா
ம், மதுரமான காய்களும், கனிகளும், பிழங்குகளும்,
தேனும், உண்ணத்தக்க நீரும் புஷ்காமாய் இருக்கவும்,
வரத்தைதருக்களென்று கேட்டருளினர். யாவருக்கும்
முதல்வராகிய சதுர்முகக்கடவுளும் மழையாயுதிக்கையு
டைய சரகூடாதி ருத்திரபகவர்களும் இந்திரனும் மற்ற
தேவர்களும், முனிவர்களும்துன்பத்தையேவிசேக்கின்ற
சனனகோய்க்கு மருத்துவனுய்விளங்குகின்றஸ்ரீராமபத்
திரனே உம்முடையகருணாவிலாசனியத்தால் அப்படியே
ஆகக்கடவதென்று ஒவ்வொருவருக்குவரங்களினியேகொ
லலிக் கண்களும் மனமும் குளிர்ந்தார்கள். பாபாத்துமா
வாகிய ராவணனைவதிசெய்தருமதற்போர்முதல் அவதே
ஓசெய்த கடைசிப்போர்வரையும் மாண்டுபோனவானர
ரக்களில் ஆஞ்சநேயர் கொண்டுவந்த சஞ்சீவியரல் பி
ழைத்தவரைபோக மற்றவையெல்லாம் உயிர்த்தெழுந்து
சிந்தையும் விழிகளும் களிக்கும்படியாக் கூடந்த உயிர்
கள்கூடியெலலாம் நினைத்தும் பகைவனத்தைப் பார்த்தும்
அத்தியக்தப் பிரியோடி, ஓடிவந்து சாமரசமலர்போ
ன்ற நேத்திரங்களையுடைய ஸ்ரீராகவராகவருக்குக் கண்ட
ன் சமர்ப்பித்தன. இராவணன், கும்பகருணன், இந்திர
ஜித்து, அதிகாயன், கும்பன், நிகும்பன், மகரக்கண்ண
ன், பிசாசன், நூமாக்ஷன், வச்சிரதந்தன், முதலிய ரா
க்ஷசவீரர்களால் மடிந்துபோய் இப்போது உயிர்பெற்
றெழுந்த அந்த வானரங்களெல்லாம் அங்கேகந்தோஷ
ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தன. பிரமன் முதலிய
தேவர்களெல்லாம், ஸ்ரீராமசாகரைநோக்கித் தேவரீர்சு
கநிலபட்சத்து அந்தடியிலில் சுலோசசுலத்தைவந்து அ
டைந்து இலங்காளகரத்தை வானரசேனியங்களாண்முற்
றுகைபோட்டி. அரக்கர்கள் யாவரையும்கொலைசெய்து
அமரபட்சத்துப் பஞ்சமி திதியிலே இராக்ஷசகுல காயக
ரான இராவணனையும் உயிர்மாயத்தை நிலை நிர்த்த அ
ண்டத்தில் வஞ்சகர்களிலெல்லாம்தும்பமாகவிளங்
கிதொழில்செய்த தாமரை மலர்போன்ற கைகளையுடை
ய எம்பெருமானே! தாயார்சொல்லியபடி பதினான்கு
ருஷமும் இன்றோடுமுடிஞ்சின்றது. இன்றைத்தினமே அ
யோத்திக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தரிசன
மாகாவிட்டால் அந்த ஸ்ரீமார்பியைமூட்டி அதில்குதித்
தும் பிராணத்தியாகஞ்செய்துகொள்வார், ஆகலால அ
ப்படி அயோத்தியில் கடவாதபடி தேவரீர் சீக்கிரமாய்
எழுந்தருளவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டுப்போயினர்
கள் உடனேசுவாமியானவர், விபிஷணுழ்வான் முதலா

னவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். என்தாயானவர்,
எனக்குக்கூடஇணையிட்டவரமுறைகள் பலிஞன்றும் இன்
றேடுசரிப்பிட்டிப்போகிறது, இன்றைத்தினம் கான் அ
யோத்திவிட்டுப்போய்ச் சோமத்போலேயேயாகுல் எ
ன்றும்படி பரதாழ்வான் எரியில் விழுந்துபிராணனைமாய்
த்துக்கொள்வான் அதுகண்டி என்குலமுற்றும் காசமா
யிடும். அப்படிகேடி வொட்டாமல் இக்கேயிருந்து
இந்தத்தினமே அயோத்திக்குப்போகத்தவாகனமும்
ஒன்று உண்டோவென்று கேட்டருளினர், சுவாமிசொ
லவைதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீவிபிஷணுழ்வாரு
னவர்யகூரானுடியருபோலுக்குப்பிரமதேவரால்கொ
டுக்கப் பட்ட ஒரு புஷ்பகவிமான மொன்றுண்டி அது
மகாபலத்தருமையுடையது. அதன்பிறகு இந்த வானர வெ
ள்ளங்கள் யாவும் எறினும் ஒருபுறத்தில் அடங்கிப்போ
மே யல்லாமல் அதற்கு ஒரு கணமாத்தம் மாட்டாதுகள்.
ராவணன் எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் இலங்கை
யிலுள்ள சாஸ்திரங்களெலாம் எதிர்க்கொண்டுபோ
ய் உலாவுவான். அவ்வளவு பெரியதென்று சொல்லின
ர். அப்படிப்பட்டதானுல் அதைக்கொண்டிவாவென்று
வானியாளர்களிட்டனேவிடனர். அண்டகோசடாகோ
டிருத்திரன்றி ஒருருவமாகினையுடையற்ற பெரிய உ
ருவமுடையதாகும், அதிரஞ்சுரியர்கள் எகசலத்தில்உ
லவுதியத்தாற்போன்ற ஒலியையுடையதாயும், அதே
கமணிகள் கனிர்என்றொன்று சப்தியதும் ஆகிய அந்
தப் புஷ்பகவிமானத்தைச் சுவாமியினுடைய கட்
டளைப்படி விபிஷணுழ்வானுவர் அதி வேகமாய்க்
கொண்டுவந்தார். அந்தப் புஷ்பகவிமானம் பூமியில்வந்
திறங்கியதைகண்டி ஸ்ரீராகவரோனுவர் திருவுளமகி
ழ்ந்து கம்முடைய எண்ணம் முடியுமென்று அதன்மே
ல் ஏறுந்தருளினர்.

உடனே தேவர்கள் யாவரும் அவர்மேல் புஷ்பங்களை
வரி மிறைத்துப் பல்லாண்டு கூறினர்கள். கற்புக்குத்த
லைப்போன்றவளில்லாத ஸ்ரீசானகி நோட்டியாரைத்தி
ருவடியென்றும் கருணைவிழியாளன் கண்டதரசம்பி
ரித்து அடியாரும் தேவரீரோடு அயோத்திக்கு வருகி
றதென்று சொல்லினன், அதுகேட்டு ஸ்ரீநேமியாட்ட
முடையவன் அம்மா! நிச்சயமே! நீ யாதொரு குன்
றமில்லாமல் அம்மா! நிச்சயமே! நீ யாதொரு குன்
பழுதில்லாமல் இலங்காநகரத்துக்கு ஒரு தெய்வத்தை
ப்போலிருக்கக்கடவரென்று ஆக்கியாபித்து ஸ்ரீராமபி
ரான் பக்கலில்வந்து சேர்ந்தார். மனம் விசனிற்றாலே
வைத்திந்த இராமாதுரும் மிகானந்தின்மே லெழுக்
தருளினர். சமஸ்த ஆபத்துக்களையும் கண்ட ஸ்ரீசானகி
சாதலையெழுதுதற்குப்போல எழுதாதவெள்ளைவா
ரணங்களையுடையதாயும் வாயுனை வேகமும் பிள்ளி
ம்பரி மதையொத்த ஒத்த வேகத்தை யுடையதாயு
ம், அகாயத்தின்கண் விளங்குகின்ற விமானத்தின்மே
லெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமசாகரானவர் ஸ்ரீவிபிஷ
ணுழ்வானே கோக்கிப் பூமியிலிருந்தசொல்லுகிறதற்கு மாலை
யைத்தரிக்கவனே! உன்னோடிருந்த மந்திரமு
தானவர்கள் களிகூரும்படியாயும் இலங்கை நகரத்தில்
உள்ளவர்களெல்லாம் புகழும்படியாயும் அரசுசெய்து
கொண்டி சுகமாக வாழ்ந்திரு. அறிவுடையோர் நீதிபா
ர்க்கம் இவைதானென்று சொலலும்படியானமுடிவான
னையுடைய விபிஷணுழ்வானே! ஸ்ரீசர்வேசுவரன் அன்ன
மாய்த் திருவுருக்கொண்டி சதுர்வேதங்களையும் உபதே
சிக்கப்பெற்ற பிரமதேவரானவர் ஆதிபுருஷராகப்பெற்
ற குலத்திற்பிறக்க சுசிலனே! சத்துருக்கள் யாவரும்வ
ந்து சப்பங்கட்டிவணங்குகின்ற இலங்காநகரத்திலேயே
திருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கப் போவென்று அ
ருளிச்செய்தனர். மனோவாக்குக்கெட்டாத கிர்த்தியையு
டைய ஸ்ரீராமபத்திரரானவர் சுக்கிலபக்காரூரைப்பா
ர்த்து ஓ! குரியபுத்திரனுடைய மகாராஜனே! உன்னுடை
ய புஜபலத்தாலே பத்துத்தலைகளையுடைய ராவணனைச
சங்காரித்தேன். அவன் முதலிய ராக்ஷசர்களுடைய யுத
தத்தில் உன்னுடைய சேனைகள்யாவும் மிருதியுற்றிரம
ப்பட்டி இனைப்படைக்கன. ஆகையால் நீ உன்னுடைய
சேனைகளோடி கிஷ்கிக்கைக்குப்போய்ச்சேர்ந்து வாழ்க்
கடவரென்றுசொல்லி அங்கதப்பெருமானையும், சரம்
பவுத்தரையும், பகசனையும், வெற்றியையுத்தத்தைப்போ
ற்றல்லை நீலன் முதலாயிய சேனுதாயகர்களோடும் வாயு
புத்திரராகிய ஸ்ரீஅநுமானையும் கூடாகவித்து நீங்களு
ம் சுக்கிரீவமகாராஜருடனே போய்க்கனென்றும் திருவா
யிமலர்ந்தருளினர்.

கம்முடைய லயனுவர் இந்த வசனத்தைச் சொன்
னமாத்திரத்தில் ஸ்ரீவிபிஷணுழ்வான்முதலியயாவர்களு
ம் மனக்குறிக்கிட்டி கூடதும் உயிரும் நிலைகலன்றும்படி
யாக மிகவிளில் நீர் தாரைதாரையாக ஒழுகி ஸ்ரீராகவ
ப்பிரானுடைய செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளி
லுவர்களும் தங்கள் தங்கள் தலைகளில் சூட்டிக்கொ
ண்டி எம்பெருமானே! உன்னைவிட்டி நிற்குவோமேயா
னுல் நாங்கள் இறைப்பதிலிலென்றும் அன்பைக் கா
ட்டிச் சர்வஜ்ஞனாயே! தேவரீரோடே பெரியமுடிசூடி
க்க திருவயோத்திக்கு வந்திருந்து பரமபோகத்தை வந்திருந்து
ய்யப்பட்டி முத்தராயினைவ தேடிக்குவின்ற சதிலைமை
யிலிட்டைத் தரித்துக்கொண்டும் பட்டாபிஷேக திவ்வி
ய மகோற்சவத்தையும் அநுபவிக்கும் வைபவத்தினை
யும் சுக்காசனத்தின்மேல் தேவரீர் வீற்றருளினிருக்கு
ம் அழகையும், உற்றினிக்கும்படிகண்டி தேவரீரு மாலை
ம் தேவரீராப்பியாதிருக்குமபடி தயைசெய்துசென்று
மிகுபியும் பலிவாகக் கேட்டிக்கொண்டனர்கள்.' ஸ்ரீவிபி
ஷணுழ்வான் ஸ்ரீகம்பிலமகாராஜா முதலாயவர்கள் அ
திசிரிபோலி கேட்டிக்கொண்ட விண்ணப்பங்களையும்
அவர்கள் நிலைவுதக் கண்பதாலடைவின்படி நிக்கத்
தையும் ஸ்ரீஜகந்நாதாரானவர் கடாகவித்து நீங்கள் முன்
பப்படவேண்டாம் போன்சொன்னபடியே உங்களே அ
யோத்திக்குவழித்துக்கொண்டிபோக முன்னமேவாய்
தினத்துவண்டி ஆகும் உங்களுடைய உலகத் தருமத்தை
அறியும்படி யான் அதுசொன்னதே அல்லால வேறதா
து என்று சொல்லியருளினர், அப்படி சொல்லியருளி
ய ஸ்ரீராமசுவாமியினுடைய மொழியைக் கேட்டபி

னே ஸ்ரீசுக்ரீவமகாராஜரும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும் தி
ருவடிகளும் மற்ற வானரத்தலைவர்களும் சேனைகளுஞ்ச
கலசகத்காரணனுகிய ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரு
டைய சிற்பாதங்களே வணங்கித் தேவத்தோடே முத்தி ய
டைந்தவர்களைப்போல ஆச்சரிய பூதர்களாய் நின்றார்க
ள், நின்ற அவர்கள்யாவரையும் புட்பகவிமானத்தின்மே
லேறும்படி சுவாமி ஆக்ஞாபிக்கவே அதிக விரைவாக
சுக்ரீவன்முதலானவர்களும், வானரப்படைகளும், வி
பீஷணரும், அவருடைய சேனைகளும், அந்த விமான
த்தின்மீதேறி ஒருபுறத்தில் இருந்தார்கள். இவர்களேயு
லலாமல் பற்பலலோகங்களும் அவற்றிலுள்ள சராச
ரங்கள் யாவும் ஏறினபோதிலும் மேலும் வெற்றிடம்மி
கவும் இருக்கத்தக்க அவ்வளவு பெருமையுள்ள விமான
த்தினுடைய இயல்பை யோசேவரர்களாலே சொல்ல
வேண்டியதேயல்லாமல் இற்றப்பூமியின்கண் சொல்லவ
லலவர்கள் யாருண்டு. புட்பகவிமானத்தின்மேல் ஏறுப
துவெள்ளச் சேனைகளும், சூரியபுத்திரனும், இலங்காதி
பதியும், அவருடையசேனையும், சூழ்ந்துட்காந்திருக்க
மத்தியில் ஸ்ரீராமதாதர் ஒருபக்கத்திலும், ஸ்ரீசிதாபிரா
ட்டியார் ஒருபக்கத்திலும், இருக்க இவரிருவருக்கும் ந
டுவே ஸ்ரீராகவபிரான் எழுந்தருளினர். அந்தப் புட்பக
விமானமானது அப்போதிருந்த ப்ரமபதத்தைப்போலத்
தோன்றியது. தேவகுமாரர்களும் முதலும் நடுவும் மு
டிவுமில்லாமலும் நான்குவேதங்களுக்கு எட்டாமலும்,
இருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சடைப்போல ஸ்ரீராகவபிரான் அ
த்த விமானத்தில்விளங்கினர். ஸ்ரீராமபத்திரருடைய அ
நுமதியினுல் சூரியபுத்திரராகிய சுக்ரீவ மகாராஜரும்,
இலங்காதிபதியாகிய ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும் வெற்
றியே பூணத்தக்க இருவகைச்சேனைகளும், ஆஞ்சநேயர்
சாம்பவர் முதலிய படைத்தலைவர்களும் மனித உருவங்
கொண்டார்கள். மேற்றிசையிலே அஸ்தமித்தபின்பு தி
ரித்திசையிலே உதையஞ்செய்கின்ற சூரியன் தகதிரை
னம்நீங்கி உத்தராயணத்துக்காகவடதாசையில் வருவ
தைப்போல யாதொரு தடையுமில்லாமல் புட்பக விமான
மானது ஆகாயமார்க்கத்தில்தாவிவரும்போது ஸ்ரீசான
கிபிராட்டியாளைப்பார்த்து கம்மையனுனவர்சொல்லுகி
ன்றார். இலங்காபுரியை வலஞ்செய்துகொண்டு போக
வேண்டுமென்று நினைப்பதற்கு முன்னே விமானமான
து அதிவிரைவாகச் சென்று கோபுரவாயிலில் வந்துவிட்ட
து. அப்போது ஸ்ரீசர்வசுவாமியானவர் ஹே சீதா! இ
ங்கேதான் பிரகலதனென்னும் ராக்ஷசப் படைத்தலைவ
னிலனென்னும்வானரப்படைத்தலைவனுல் உயிர்மாய்ந்
தான். சபாரிசனென்பவன் மாண்டதும் இவ்விடமேயா
ம் மேற்றிசைவாயில்வந்தபோது இங்கே இந்திரஜித்து
ஸ்ரீலட்சுமணனுல் கொலையுண்டான். வடதிசை வாயில்
லவந்தவிடமது இவ்விடத்தில் ராவணனுனவன் ஸ்ரீசுக்ரி
வனுல் தன்கிரீடத்தினிழைக்கப்பட்டசிரோரத்தினங்க
ளோழுக்து என்னுல் கொலையுமுண்டான். நல்ல தெற்றி
யையுடைய ஹே சானகி! உன்னைப்பிரிந்து பலகால் க
ழிந்த பிற்பாடி நான் ஸ்ரீசுக்ரிவனுடே நிநேகஞ்செய்து
உன்னைத் தேடும்படி அதுமானே அனுப்ப அதுமான் உ
ன்னைக்கண்டுவந்து செய்திதெரிவித்தபின் வானர சே
ஷ்டர்கள் கட்டியது இக்சேதுவாகும். இத்தத் திருவ
ளையினுடைய மகாத்மியத்தைச் சொல்லப் பிரமரி
ஷிகளுமுடியாது. இதன்பெருமையை எவ்வளவென்று
சொல்லுவேன். ஹே மைதலி! பெற்ற தாய் கந்தைய
ர்களுக்கும், குருவுக்கும், பெருங் குற்றத்தைச் செய்து
சுற்றத்தாரையும் அழித்த பாதகர்களும்வந்து தரிசிப்பா
ர்களேயாஞல் உடனே தேவர்களாவார்கள்.

இந்திரன் மகேசனைச் சிறகறுத்தகாலத்தில் ஒடிவந்தொ
ளித்த மைநாகபர்வதமும் பார்த்தனர்களுடைய பாபங்
களை ஒழிக்கின்ற கெந்தமாதனபர்வதமும் இங்கே யிருக்
கின்றன பாராய் அன்னமாண்பமலைகளும் இந்தச் சேது
வினுடைய சம்பந்தத்தால் பரிசுத்தம் அடைகின்றன, க
இகளிலே சிறந்த கங்கை-யமுனை - கோதாவிரி - காவிரி
நி - முதலிய நதிகள் யாவற்றிலும் மூழ்கினு ல்லாமல்
பாபங்கள் நீங்கமாட்டாதுகள். இத்தச்சேது அப்படிஅ
ல்ல தரிசனஞ்செய்த மாத்திரத்திலே எல்லாப் பாபங்க
ளையும் ஒழித்துவிடும், பகலையும் ஆசாரியனையும், மு
னிவர்களையும், ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தையும், குழந்தை
களையும், ஏதோ ஒருபயத்தால் அஞ்சி வந்து அடைக்க
லம் புகுந்தவரையும் கொலைசெய்த மகாபாதகர்கள் வ
ந்து சேது ஸ்நானஞ்செய்வார்களேயானுல் அவர்கள் க
ங்கள் பாதகங்களையெல்லாந்தொலைத்து தேவர்களைவ
ணங்குகின்ற தேவர்களாகினிவெர்கள். ஸ்ரீசர்வசுவாமியா
னவர் அங்கு மரக்கலங்கள் தேரணிகள் முதலானவைக
ள உலாவவேண்டுமென்று திருவுளத்திலெண்ணித் தம
து திருக்கையினுள்ள ஸ்ரீகோதண்டத்தினை குலதத
ரியால் நிமிண்டு ஹே ஜனகமகாராஜபுத்திரியே! பஞ்
சமாபாதகங்களைச் செய்தவர்களாலும் இத்தத்திரு
வணைக்குச் சமீபத்தில் வருவார்களே ஆனுல் இருபத்
தொருசனனமும் தூக்கவியாதி யில்லாதவர்களாய் தே
வர்கள் விரும்புகின்ற சங்கநிதி பதுமநிதிகளைப் போலச்
சிரேஷ்டர்களாவார்கள். செந்தாமரைமலரில் வசிக்கின்
ற ஸ்ரீசீதா! இந்தச் சேதுவைப்போலத் தான் ஆகயில்
லையே என்கிற தூக்கத்தால் கங்கையானவள் ருத்திரபக
வானுடைய நெற்றிக்கண்ணி னெருப்புச்சுட்டையும் ச
கித்தக்கொண்டு அவருடைய சடைக்காட்டினிருந்து த
வறுசெய்கின்ற னென்போமானுல் இந்தத் திருவணையி
னுடைய மான்மியத்தை எப்படிச்சொல்லக்கூடும், என்
ன சேதுவின்பெருமையாவற்று சொல்லிவிட்டு ஹே வ
னிதாரத்தினமே! இங்கேதான் சமுத்திராதான் என்
னுடைய பாணிக்ரஹணியத்தைப் பொருக்கமாட்டாமல்
என்னைவந்து சரணம்புருந்தான். இது ஆகஸ்தியர் வாச
ம்பண்ணும் பொதியமலை, இது அழகப்பெருமான் எழு
த்தருளிய திருமாளிருந்சோலை. இது ஸ்ரீவிபரசப்பெரு
மான் எழுந்தருளிய சேஷமலை என்று சொல்லிக்கொ
ண்டு வரும்போது பிராட்டியானவர். சுவாமி! தேவரீ
ருடைய தாசனுகிய அதுமானை எவ்விடத்தில்கண்டதென
ன்று கேட்டருளலே சுவாமியானவர் பிராட்டியாளைப்

பார்த்து நீதோ தோன்றுகின்ற திட்திக்தமலையாகும், சமுத்திரங்களெல்லாம் ஒசேபாய்ச்சலில பாய வல்ல வாலியென்னும் மகாவீரனை அவன்செய்த அதிர்த்தியத்
துக்குத் தண்டனையாகக் கொல்லித்துக் தருமதாலனை
க்கற்றுணர்ந்து அதன்வழியே நடக்கின்ற மேலோர்க்கா
ப்போலும் கல்லொழுக்கத்தையுடையருகிய்புத்திரனுகி
ய ஸ்ரீசுக்ரீவமகாராஜன் பட்டத்தைப்பெற்று வாழ்கி
ன்ற இடமும் இதுதானென்று சொல்லியருளினர். அ
துகேட்ட ஸ்ரீபிராட்டியானவர், தேவர்களும், அஞ்சத்த
க்க சேனைகள் சூழ்ந்துவர, யாதொரு பெண், பெண்
கள் கூட்ட மில்லாமல் அயோத்தியா நகரத்துக்கு
வருவேனேயானுல், என்னுடைய பெண்மை யான
து பெருமைப் படாது. ஆதலால், இத்தத் திட்திக்தை
மிருந்து சிலஸ்திரீகளை எனக்கு உசரத் தூணையா
க ஏற்றுதல் யுக்தமாகு மென்று சொன்னர். அத்த
ச் சொல்லே ஸ்ரீராமபிரான் சுக்ரீவருக்குச் சொல்லி
னர். அந்தமகாராஜாவாலவர் திருவடிகளைப்பார்த்து நீ
ர் திக்திரமாகப்போய்க் திட்திக்தையிலுள்ள ஸ்திரீகளை
ராஜதரிசனத்துக்குப்போதும் முறைமை எப்படியோ
அந்தமுறைமைப்படி. கொண்டுவாருமென்று சொல்ல,
உடனே ஆஞ்சநேயரும் விமானத்தைவிட்டிழிந்து சே
ன்று ஸ்திரீஜனங்களை அம்முறைமையாகக்கொண்டுவக்
தார். அத்தவானரப்பெண்கள் யாவரும் விமானத்தின்
மேலேறித் தங்கள் அரசருகிய சுக்ரீவமகாராஜனையு
ம், ஸ்ரீகானகிபிராட்டியாரையும் ஸ்ரீராமப் பிரபுவையும்
நமஸ்காரஞ்செய்து கின்றவர்களாகித் தாம் கிட்கிக்தை
யிலிருந்துகொண்டுவந்த சுமங்கலத்துக்குரிய பொருள்
களைப் பிராட்டியார் பக்கலில் வைத்து முறையாகவண
ங்கிச் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ஸ்ரீபிராட்டியார
ரும் இனியசொரு குறைவுமில்லையென்று திருவுளமகி
ழ்க்தனர். உடனே புட்பகவிமானமும் மனோவேகமாகச்
சென்றது. அப்படிச்செல்லும்போது ஸ்ரீராகவபிரான்
ஸ்ரீசீதாபிராட்டியைப்பார்த்து ஹே சீதா! நமக்கெதிரே
தோன்றுகிறகியாவது சோதரியிர். அதற்குப்பக்கத்தி
லதோன்றுகிற பர்வதத்திலேதான் காமிருவரும் ஒருவ
ரையொருவர்பிரிந்து துன்பங்களையனுபவித்தது. தேவ
ன்னும்படி வன்மைகள்மைத்து ஒலிக்கின்ற மலர்மா
லிசொருகிய கூக்தலையுடையசானகி பெருமையாலியலி
ரதங்களே அதுசரித்து உபாசனைசெய்பவர்களும், யாகங்
களைச்செய்பவர்களும், வலிகின்ற தண்டகாரண்ணிய
மோ அதோதோன் அறிது. அதுதேவர்களில் சிரேஷ்
டனுகிய இந்திரனும் வணங்கத்தக்க தெற்றிகூடம். இது
பரத்துவாசரிஷியானவர் வாசம்பண்ணுகிற இடம் என்
றுசொன்னர். மின்னல்போலும் தேககாந்தியுடைய ஸ்ரீ
சானகிபிராட்டியாரை நோக்கி ஸ்ரீராமதாதரானவர் இப்
படிச்சொல்லிக்கொண்டுவரும்போது, பரத்துவாச மு
னிசிரேஷ்டரானவர் ஸ்ரீராகவபிரானுனவர் வருகின்று
ன்று அறிந்து எங்கள் உபாசனமூர்த்தியாய் எங்களே
ஆட்கொள்ளும் தேவதேவகாயகர் வருகின்றரென்று ம
ற்றமுனிவர்கள் யாவரும் சூழ்ந்துவர எதிர்கொள்ளும்
படிஉத்தேசித்து, குடையும் கமண்டலமும் ஒருகையில்
பிடித்து மற்றொருகையில் வேதமிதிப்படி யமகத்தி
தண்டத்தைப் பிடித்து மகத்தாகிய தவங்களெலாமா ஒ
ன்முகத்திரண்டு ஒருருவம்பெற்று எதிசேவருவதுபோ
ல வருவதை, எள்ளின்பினவளவாவது அதிகோயளவாவது
தயையோடுபொருந்திய திகேகம் உள்ளத்தில் சிறிதுமி
ல்லாத அரகர்களாகிய யாகைக் கூட்டத்தைச்சங்கரித்
து மேருமலையின்குகையில் வசிக்கின்ற சிங்கத்தைப்
போல விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர்கண்டு புட்பகமா
னத்தை பூமியில் தாழும்படி நினைத்தனர். நினைத்தமாத்திர
த்தில் சுவர்க்லோகமானது பூமியில் வக்துஇறங்கியது
போலப் புட்பகமானதுபூமியில்வக்துதங்கியது. என்னே
ஆளாகவுடைய சுவாமியானவர் விமானத்தை விட்டிற
ங்கி விளக்துபோய்ப் பரமவைதிகஸ்தாகியபரத்துவாச
முனிவருடைய பாதங்களுக்குத் தண்டன் சமர்ப்
பித்தனர். தண்டன்சமர்ப்பித்த தாமரைக்கண்ணராகிய
ஸ்ரீராகவபிரானே அம்முனிவர் வாரியெதிர்கொண்டுச
ரிமோர்து சடை முடியிலுள்ள நாகங்கள் நீங்கும்படி ஆ
சுக்கக்கண்ணீர்சொரிக்தனர். உடனே கனத்த ஞகபா
தத்தையுடைய ஸ்ரீசானகிபிராட்டியாரும் ஸ்ரீராமதாதரு
ம் தண்டன் சமர்ப்பித்துச் சமீபத்தில் நெருங்கினமா
த்திரத்தில் அருமையாகிய தவசிரேஷ்டரானவர், ஆசீர்
வசனங்களைச் சொல்லிச் சந்தோஷ காமாகிய உணவு
தற்குரிய அமுதத்தை எதிர்பாகக்கண்டாற்போல அவர்
களைக்கண்டு மனங்குதுகலித்து ஆருக்கண்ணீர் பெருக்
கினர். அதன்பின்பு ஸ்ரீசுக்ரீவமகாராஜரும், ஸ்ரீவிபீஷ
ணழ்வானும், ஸ்ரீ-ஆஞ்சநேயரும், சாம்பவரும், மற்றவா
னரர்களும் தம்மை வணக்குக்தோறும் ஆசீர்வதித்து
ஞானநயகனைப் பிராட்டியாரோடு, முனிவர்கூட்டங்க
ள் சூழ்ந்து வேதகோஷஞ் செய்துவரச் தம்முடைய ஆ
ச்சிரமத்துக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று, ஸ்ரீருசியவ
மிசருலதிலகராகிய ஸ்ரீராமபத்திரர்முதலிய யாவருக்கு
ம் செய்யவேண்டிய மரியாதைகள் யாவுஞ்செய்து ஆங்
தக்கண்ணீர்பெருக ஸ்ரீசுவரமியினுடைய திவ்வியமங்களா
கர வடிவழகைசசேவித்தும், அவருடைய அதிமானுஷ
சேஷ்டிதங்களை நினைத்தும் ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறா
ர். ஸ்ரீரகுவம்சருலவீரனே? எம்மையொத்த முனிவர்
களும், அஜசங்காதி தேவர்களும், மற்ற திரிலோகவா
சிகளும், தன்பப்பட்டு வருத்தக்கடனித்தமும், அதற்
கினைந்த கொடுக்கொழிலுமுடையராவலுந்திராகூடசர்க்க
ன் இறந்து அவர்களுடையஉதிரமாமிசங்களே வாரியுண்
டுகளித்துப் பேய்க்கூட்டங்கள் கடனஞ்செய்யும்படி வ
ரைந்த ஸ்ரீகோதண்டத்தைக்கையிற் பிடித்தனம்முடைய
னுனே! உன்னுடைய சௌரியத்தை நாங்கள் எப்படி
ப்பட்டதென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுவோம். விராத
னையும், கரனையும், மாரீசமானையும், வெற்றிமிருந்தகவ
ந்தினையும், எழுமராமரக்களையும், வாலியினுடைய மார்
பையும், சமுத்திரத்தையும், இராவணனுடையமார்பை
யும், கும்பகருணனுடைய பெருவலியையும், ஒரே பா
னத்தால் நாசப்படுத்திச் சேதனர்களாகிய எங்களைய

வணையும் சீதித்த எம்பெருமானே! உன்னுடைய சாமர்த்தியத்தைச்சொல்ல எங்களால் முடியுமோ! கௌசலாதேவி இனஞ்சிங்கமே? நான்னேகாங்கள் செய்த ஆருத்தவத்தால் இந்தச்சிறிதிரகூடத்திலவித்திருக்கு இனதைவிட்டுச் சென்று தென்றிசைக்குனுள்ள இனமகன்யாவற்றையும் நீக்கி இந்தத்திலைச்சய்ய கோசிவைத்த எம்முடைய பர்ணசாலையில் எழுந்தருளினனுல்லையும், நடந்த உன்னுடைய பராக்கிரமாதிசயத்தையும் மற்றவற்றையும், நாங்கள் மறந்துவிட்டோமில்லை. இன்னாருக்கினத்திலை எங்களுக்கு நலவிருக்காக இருக்கவேண்டுமென்னு கேட்டுக்கொண்டார். வேதங்களின் பரமார்த்தத்தைக் கண்குணர்ந்த பாத்துவாசானவர் ஸ்ரீருகுகாயக்காப்பாத்து மேலுஞ் சொல்லுகிறார். எங்கள் குலதெய்வமே ஸ்ரீசானகிரமணி! ஸ்ரீகோதண்டத்தை வதேத்துஉண்மையை யுடைய தேவர்களது துன்பத்தையொழித்துச் சுவலோகங்களேயுங் காக்கின்ற செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களேயும், மரகதத்தினம்போன்ற திருமேனியையு முடைய தினப்பதுவே! ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நிலைலைச் சற்றுச்சொல்லுகிறேன் கேட்டருளவேண்டும். ஸ்ரீசரதாத்மஜனே! நீ தென்றிசையைச் சென்றபின், உன்னுடையபிரிவால் ஸ்ரீபரதாழ்வான், தேகம்வெயர்த்தும் துன்பக்கண்ணீர்சொரிந்தும், நல்லினே நீயினைகளேயும், ஸ்ரீபகவத்தாசர்களுக்குச் செய்யும் வைதிகைகைங்கரியத்தையும், வெறுத்தும், மனம் பிரமையடைந்தும், மற்ற ஒருவேளே உலகத்தை பரிப்பதாயிருந்தால் தென்றிசையை யல்லாமல் மற்றதிசைகளேப்பாராமலும், பலமும் நடக்கமும் ஒருநுவகொண்டதென்னும் படியாய்த், தோன்றியும் இருக்கிறான். இம்மட்டித்தானே இங்கிலித்துங்கனேனிக்கிடத்துக் கனிகாய்கனே ஆகாரமாகப்புசித்தும், காடுகளிற்சென்று குகைகளுக்காகக்கொண்டுவந்தபுல்லேப்பரப்பி அதன்மேற் படுத்தும், அயோத்தியா நகரத்துக்குள் பிரவேசியாமல் கங்கிரகமத்திலவரதனுசெய்துகொண்டு உன்னுடைய திருநாமத்தை மறவாமல் இரவும்பகலும் வாயாற்சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறானென்று சொல்லி, என்னப்பனே ஸ்ரீராமபத்திரா! நாஞ்சகுலராயகனுடைய இருபது கீலதுளாசலங்களே யொத்த தோன்களேயும், பத்துச்சூரியர்களேயொத்த முகனேனி நத தலேகளேயும் துண்டித்துத் தள்ளிய வீரராயகா! நாகலன் உன்னேப்பிரிந்தது முதலேடா உன்னுடையபராக்கிரமாதிசய லீலேகளேயும், உன்பத்த கேடிகளுடைய இருப்பெயரும் சார்வதாரான திருஷ்டியால்அதிகங்கொண்டிருக்கிறேம், இம்மாத்திரமே யல்லாமல் உன்னே எங்களுடைய இருதய கமலத்தில் சாசுதார்கரித்துக்கொண்டு பத்தியாகநந்த அறபவஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்கள் உன்னே வவிபத்திலே பிரிந்தவர்களாலேம் அதனால் உன்னே நாங்கள் எப்போதும் பிரிந்தவர்களல்லோமென்று கூறினர்.

அந்தப்பரதனுசரமுன்வணக்கப்பார்த்துத் தம்முடைய அவதாரத்துகருத் தக்கபடி நடந்திருக்கிற ஸ்ரீராகவபிரானுவர் சக்கரபதுவாலும், சன்முகக்கடவுளுமே புகழ்ந்துத் தருந்தமாதவ சிரேஷ்டரே! உம்மைவணங்கி உம்முடையபிறப்பு பாத்திரனாகிய உமக்கு ஸ்ரீகாரணத்தால் எனக்குச் சகோதரனுனை புருஷன் காளே அலலாமல் ஒருவருமில்லேயென்று சொல்லினார். பின்பு ஸ்ரீபரதாழ்வான் முனிவரானவர் ஸ்ரீராமபதிரனைக் கருணையாகப்பார்த்து, ஸ்ரீராமபத்திரா! உனக்குளவிண வரம் சுலபலை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமோ அத்தவத்தை என்னேக்கேட்பாயாக வென்றார். அதுகேட்டருளிய ஸ்ரீராமசுவாமியானவர், இக்வாகுவர்கள், தங்கள் இஷ்டப்பட்டுச்சென்ற காடுகளிலெல்லாம், மழைகாலத்தில் செறித்து உண்டாருவதுபோலக் காய்கனிகளும் விழங்குகளும், தேனும், மதுமாகிய நீரும், நினைத்தெற்கவும், அவர்கள் சுகமிகவா யிருக்கவும், ஸ்ரீராஜ்யத்தை நடையெய்யவேண்டுமென்று கேட்டருளினர். அத்தருணவிலும், அப்படியே ஆகக்கடவனவென்னு ஆசீர்வதித்து எங்கள் ஜயனே ஸ்ரீரகுராம! உனக்கும் உன்னுடைய சேனைகளுக்கும், விருந்துசெய்விக்கவேண்டுமென்று, ஆகுவியாலனைத்த யாகத்தில் சோமந்திரங்களேச் சொல்லி ஆசிர்பாகஞ்செலித்தார். ஆருஷிபெம்மாத்திரத்தினல்லாலனைத்து யாதொருருதையுமில்லாமல் சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களும் ஒருமிக்கவந்து சேர்ந்தே இருந்தனவென்று சொல்லுவதுவேண்டுமோ? அரசர்முதல் அடியார்கள்வரைதீரும் ஒத்தே கருமில்லாமல் அபரிமிதமாக அந்தவஸ்துக்களே அனுபவிக்கக்கண்டு மிகப்பாடு ஸ்ரீராகவரோன் ஆகாகவஸ்துவள உன்டியல் அழுதுசெய்யப்போகும்போது இருவரும் ஒருமிக்கவந்து, அதுமானே நான் அயோத்திக்கு வருவதற்கு முன்பாக நீசென்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும் எம்முடைய சேஷமத்தைத்தெரிவித்து அந்தப் பரதன் காள் விழுந்திறக்கும்படி தேடிவரும்பாள். அதை அறிந்துவிட்டு அவனுடைய எண்ணத்தையும் அவனிருப்பையும், நீ அறிந்துகொண்டு எம்மிடமவந்து சேரவேண்டுமென்று சொல்லித் தமது விசாலுரியையும் கொடுத்தனுப்பினர்.

உடனே ஸ்ரீஅஞ்சநாதேவியுத்திரர், தம்முடையபிரதாபத்தினுடைய வேகமும், தம்முடைய சுவாமியினுடையவேகமும், மனோவேகமும் பின்னிடம்படுத்தென்னுதக்கதாகைன் கையிலுள்ள ஸ்ரீருகுபெருமானுக்கும் ஸ்ரீசானகியாருடைய வரைகையையும் எழுந்தருளிருக்கும்படிப்பிரார்த்தித்து ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார். அந்தசமயமாகிய ஸ்ரீராமபிரான் தெற்குத்திக்கை நோக்கிச்சென்ற செய்திகளேயும் சொன்னேம். எம்பெருமானுவர் அக்காலத்தில் நான் பதினேன்கு வருஷமாகவுடன் ஆயோத்தியா நகரத்துக்குத் திரும்பிவருகிறேனென்ற சொல்லைவிரைவிலிருக்க ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நிலேயை இனிமேல் யெடுத்துச் சொல்லுவோம். ஸ்ரீசுவேகனுடைய ஸ்ரீராகவபிரான் ஆண்ணியத்துக் கேழுந்தருளும்போது அந்திரகூடத்தண்டையிலந்து கண்டுபோன ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர், ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானே நோக்கி நோ சத்துருகா! ஸ்ரீசர்வகலாவியானவர் அருளிய திருப்பாதுகையை சுத்திக்கிராமத்தில் சிங்காதனத்தின்மேல எழுந்தருளச்செய்து கி ஸ்ரீ எலலாளியைப்போலிருந்து கொண்டு அயோத்தியா நகரத்திலுள்ள அந்தணர்முதலிய வருணத்தார் துன்பப்படாதவண்ணம் கார்த்திருவென்னு ஆகியாய்த்துத் தாமும் அங்கே ஒருவசோமிம வார்த்தையாடாமல் இந்திரியங்களே நிக்கிரகித்துவிட்டுத் தமது சுமையருருடைய திருப்பாதுகளேத் தியானித்து அர்ச்சணைசெய்துகொண்டும், பின்வென்றே துஷ்டகிலல உடல்மெலிந்து எலும்புருவமாய்நின்னு, பார்ப்போர்களுன்பென்பது ஒருருவல்கொண்டதுபோலத் தோன்றுகின்னூர். இவரென்னும்படியாகக் காணப்பட்டும், ஸ்ரீசுவாமியானவர் ஆரனியத்துக்குச் சென்றதை நினைக்கும் போதெல்லாம் கண்களில் நீர் பெருகிக்கொண்டும் காய்கனி இழங்குகளே யல்லாமல் மற்றென்றையும் புசியாமலும் ஸ்ரீராமபிரான் கம்மை யாட்கொன்றும்படி வருகிறதிசை இது அன்றே என்று தென்றிசையையேநோக்கிக்கொண்டு உயிர்போவது வருவதுமாகி நோ துக்கத்தை அநுபவித்தும், என்றுயிர்க்கும் உயிர்ராகிய ஸ்ரீருகுராயகன் திருமுடி சூட்டியபின் எல்லாமல் என் துன்பம் ஒழியமாட்டாதென்று தமக்குள் நினைத்துக்கொண்டும் இருந்தனர்.

இப்படிப்பட்ட துக்காகிராந்தராயிருக்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் ஒருநாள் திருப்பாதுகளே அர்ச்சிக்குங் காலத்தில் ஸ்ரீராமபத்திரரானவர் ஆயோத்திக்குத்திரும்பி வருகிறேனென்று சொல்லிய திருவாக்கை நினைத்து அந்தநாள் இன்றைக்கோவென்று சோதிஷ சாஸ்திரிகளின் வாக்கியத்துக் கேட்டபோது அவர்களும் நின்னை க்குத்தானென்று சொன்னார்கள். அந்தச்சொல்லைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் ஸ்ரீருகுநாயகர் திரும்பிவருகிறேனென்ற சொல்லே நினைத்துக்கொண்டு கோலேயுண்டவர்களேப்போலச் சலசரம் அடைந்திப் பூமியில் வீழ்ந்து மறுபடியும் எழுந்து செந்தாமரைமலரைவென்ற கண்களில் தாரைதாரையாக நீர்சொரிந்து உடலினின்றும் பிராணன் போலதும் வருவதுமாய் உஞ்சலாட அதிக மாணுவஸ்தை அடைந்து அங்கிருந்த முனிவர் ரதலானவர்களேப்பார்த்து ஓ! முனிவர்களே! பொய்சொல்ல அறியாத எங்கள் அருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீராமசுர்தர் எனக்குச்சொல்லிவிட்டுப்போன நாட்கேதிவையும், நான்படுதிமுதுன்பத்தையும் எங்கள்தாயாகியகௌசலர்தேவியினுடைய பிரமாதிசயத்தையும், சதித்துக்கொண்டு வனத்திலேயே வாசஞ்செய்யமாட்டார். யான்செய்த பாபகர்மபலனுல் ஏதோ ஒருபகை சுவிடைத்திலும்கேரிட்டி அதனல் காலவிளம்பனம் கேரிட்டிருக்கலாமென்னு தேம்பித்தேம்பி யழுவார்.

ஆ! ஆ! எங்களுடையவீரசிகாமணியாகிய ஸ்ரீகோதண்டபாணிக்கு எதிரே நிற்கூர்த்தினையினும், சுவர்க்கமுத்திய பர்தாளங்களிலுள்ள எவர்களாயினும் ஆயுதமெடுத்துவக்க பிராணபிதி யில்லாமல் நிற்பார்களோ? அவ்வளவு சக்திமான்க ளல்லர்களேயென்று தம்கொண்ட சுக்தேகத்தைநிவர்த்திப்பார். பரதனென்பவன்ராச்சியாதிகாரத்திலி இப்போது இச்சையுடையனுயிருப்பான் அப்படி இச்சையிருக்கிறபட்சத்தில் அந்த ராசியபட்டாபிஷேகத்தை அவனே அடையட்டும், நமக்கு வேண்டியதில்லே இக்கக்காட்டி விருந்துகொண்டி தவஞ்செய்வதே நல்ல ஆத்துமபலனென்னுதமக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு வனத்திலே இருந்துவிட்டாரென்ன மூர்ச்சையடைவார். சுன் பிராணனேமாய்த்துக்கொள்வதினுல் இங்குள்ள சூடும்பத்தார் யாவரும் உயிர்மாய்த்துக்கொள்வார்கள். அப்படி என்சூடும்பத்தை கானகொலேசெய்வதனுலும் ஆகக்கடவேன். அந்த ஸ்ரீரகவபிரானுவனத்திலேயே வாசஞ்செய்தாலும்செய்யட்டும். அல்லது அயோத்தியாபுரிக்குவந்து அரசசெய்தாலும்செய்யட்டும். எங்களான்டவர் வருவார்வருவரென்னுகினைத்து இத்தத்தக்கத்தில் வருந்தமாட்டேன் என்னுயிரோடு என்துக்கத்தைப் போக்கடிப்பேனென்றார். இப்படிப்பலபலவிதமாகச் சொல்லி ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் ஸ்ரீசத்துருக்கனே என்னிடம் வரசொல்லுக்கென்று தூதரை அனுப்பினர். அத்தத் தூதர்கள் போய்ச் சொன்னமாத்திரத்தில் ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானுவர் விரைந்துவந்து தமது சமையருருடைய சிரபாதங்களே வணங்கினர். வணங்கிய திருத்தம்பியாவைக் கண்ணீரொழுகி வடிகின்ற தமதுமார்பி மிறுகத்தழுவி என்னுயிரே! சத்துருக்கா! இப்போது நான் உன்னிடத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுவரமோ ஒருருத்தருமில்லாதது. ஆகையால் இந்த சமமித்துக் கொடுக்கவேண்டியதே. அத்தவரம்என்னவென்னு கேட்பாயாகில் கம்முடைய செய்வராயனுயிய ஸ்ரீராகவப்பெருமானுவர்முன்னே தம் திருவாய்மலர்ந்தருளப் போனதான்றென்னுருரு இத்தினத்தில் எழுந்தருளாமையால இனித் தியைமூட்டி அதில் குதித்து இறந்துவிடுகிறேன் அயோத்தியா நகரத்திலுள்ளவர்கள் வருந்தாதபடி நீ ராஜ்யபட்டாபிஷேகனுடி அரசுசெய்யக்கடவாய் இதுதான் வேறெந்தவரமில்ல இதைத்தடுக்காதேயென்று கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் இந்தச் சொல்லேச் சொன்ன மாத்திரத்தில் ஸ்ரீசத்துருக்கப்பெருமான் தமது கைகளால் இரண்டுகாதுகளேயும் மூடிக்கொண்டு கிடுகிட்டெங்கணும் மனமும் கடுகுகிவிழுந்து விழுந்த புண்டவைப்போல அதிவேதனேப்பட்டுச் சோர்ந்துவிழுந்து புலம்பிக்கதறிப் பெருமூச்சேறிந்து மறுபடியும் எழுந்துமனங்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானேப்பார்த்து ஸ்ரீராகவபிரான் வைறுத்தருளவில்லேயென்று கவலேகொண்ட என்னையனே! அடியேன் கேவரீர் விஷயத்தில் என்ன அபசாரம்பட்டேன். ஒருதம்பியானவர் ஜ்ரூவயோத்தியாபுரியென்னும் பூமகோசுகைவிட்டுக் காட்டை யாருமும்படியாகப்போன தன்தமையருர்க்கு வேண்டிய வைங்கரியங்களேயும் குறைவின்றிச் செய்யப்போனர். காட்டுக்குச்சென்ற தமையனுவர் நின்னகாலில் வருகிறேனென்று சொல்லிப்போன கவனே நப்பிப்போச்சென்று ஒருதம்பியானவர் தம்முடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள யத்தினப் படுகா! ஸ்ரீசர்வகலாவியானவர் அருளிய திருப்பாதுகையை சுத்திக்கிராமத்தில் சிங்காதனத்தின்மேல எழுந்தருளச்செய்து கி ஸ்ரீ எலலாளியைப்போலிருந்து கொண்டு அயோத்தியா நகரத்திலுள்ள அந்தணர்முதலிய வருணத்தார் துன்பப்படாதவண்ணம் கார்த்திருவென்னு ஆகியாய்த்துத் தாமும் அங்கே ஒருவசோமிம வார்த்தையாடாமல் இந்திரியங்களே நிக்கிரகித்துவிட்டுத் தமது சுமையருருடைய திருப்பாதுகளேத் தியானித்து அர்ச்சணைசெய்துகொண்டும், பின்வென்றே துஷ்டகிலல உடல்மெலிந்து எலும்புருவமாய்நின்னு, பார்ப்போர்களுன்பென்பது ஒருருவல்கொண்டதுபோலத் தோன்றுகின்னூர். இவரென்னும்படியாகக் காணப்பட்டும், ஸ்ரீசுவாமியானவர் ஆரனியத்துக்குச் சென்றதை நினைக்கும் போதெல்லாம் கண்களில் நீர் பெருகிக்கொண்டும் காய்கனி இழங்குகளே யல்லாமல் மற்றென்றையும் புசியாமலும் ஸ்ரீராமபிரான் கம்மை யாட்கொன்றும்படி வருகிறதிசை இது அன்றே என்று தென்றிசையையேநோக்கிக்கொண்டு உயிர்போவது வருவதுமாகி நோ துக்கத்தை அநுபவித்தும், என்றுயிர்க்கும் உயிர்ராகிய ஸ்ரீருகுராயகன் திருமுடி சூட்டியபின் எல்லாமல் என் துன்பம் ஒழியமாட்டாதென்று தமக்குள் நினைத்துக்கொண்டும் இருந்தனர்.

இப்படிப்பட்ட துக்காகிராந்தராயிருக்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் ஒருநாள் திருப்பாதுகளே அர்ச்சிக்குங் காலத்தில் ஸ்ரீராமபத்திரரானவர் ஆயோத்திக்குத்திரும்பி வருகிறேனென்று சொல்லிய திருவாக்கை நினைத்து அந்தநாள் இன்றைக்கோவென்று சோதிஷ சாஸ்திரிகளின் வாக்கியத்துக் கேட்டபோது அவர்களும் நின்னை க்குத்தானென்று சொன்னார்கள். அந்தச்சொல்லைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் ஸ்ரீருகுநாயகர் திரும்பிவருகிறேனென்ற சொல்லே நினைத்துக்கொண்டு கோலேயுண்டவர்களேப்போலச் சலசரம் அடைந்திப் பூமியில் வீழ்ந்து மறுபடியும் எழுந்து செந்தாமரைமலரைவென்ற கண்களில் தாரைதாரையாக நீர்சொரிந்து உடலினின்றும் பிராணன் போலதும் வருவதுமாய் உஞ்சலாட அதிக மாணுவஸ்தை அடைந்து அங்கிருந்த முனிவர் ரதலானவர்களேப்பார்த்து ஓ! முனிவர்களே! பொய்சொல்ல அறியாத எங்கள் அருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீராமசுர்தர் எனக்குச்சொல்லிவிட்டுப்போன நாட்கேதிவையும், நான்படுதிமுதுன்பத்தையும் எங்கள்தாயாகியகௌசலர்தேவியினுடைய பிரமாதிசயத்தையும், சதித்துக்கொண்டு வனத்திலேயே வாசஞ்செய்யமாட்டார். யான்செய்த பாபகர்மபலனுல் ஏதோ ஒருபகை சுவிடைத்திலும்கேரிட்டி அதனல் காலவிளம்பனம் கேரிட்டிருக்கலாமென்னு தேம்பித்தேம்பி யழுவார்.

ஆ! ஆ! எங்களுடையவீரசிகாமணியாகிய ஸ்ரீகோதண்டபாணிக்கு எதிரே நிற்கூர்த்தினையினும், சுவர்க்கமுத்திய பர்தாளங்களிலுள்ள எவர்களாயினும் ஆயுதமெடுத்துவக்க பிராணபிதி யில்லாமல் நிற்பார்களோ? அவ்வளவு சக்திமான்க ளல்லர்களேயென்று தம்கொண்ட சுக்தேகத்தைநிவர்த்திப்பார். பரதனென்பவன்ராச்சியாதிகாரத்திலி இப்போது இச்சையுடையனுயிருப்பான் அப்படி இச்சையிருக்கிறபட்சத்தில அந்த ராசியபட்டாபிஷேகத்தை அவனே அடையட்டும், நமக்கு வேண்டியதில்லே இக்கக்காட்டி விருந்துகொண்டி தவஞ்செய்வதே நல்ல ஆத்துமபலனென்னுதமக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு வனத்திலே இருந்துவிட்டாரென்ன மூர்ச்சையடைவார். சுன் பிராணனேமாய்த்துக்கொள்வதினுல் இங்குள்ள சூடும்பத்தார் யாவரும் உயிர்மாய்த்துக்கொள்வார்கள். அப்படி என்சூடும்பத்தை கானகொலேசெய்வதனுலும் ஆகக்கடவேன். அந்த ஸ்ரீரகவபிரானுவனத்திலேயே வாசஞ்செய்தாலும்செய்யட்டும். அல்லது அயோத்தியாபுரிக்குவந்து அரசசெய்தாலும்செய்யட்டும். எங்களான்டவர் வருவார்வருவரென்னுகினைத்து இத்தத்தக்கத்தில் வருந்தமாட்டேன் என்னுயிரோடு என்துக்கத்தைப் போக்கடிப்பேனென்றார். இப்படிப்பலபலவிதமாகச் சொல்லி ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் ஸ்ரீசத்துருக்கனே என்னிடம் வரசொல்லுக்கென்று தூதரை அனுப்பினர். அத்தத் தூதர்கள் போய்ச் சொன்னமாத்திரத்தில் ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானுவர் விரைந்துவந்து தமது சமையருருடைய சிரபாதங்களே வணங்கினர். வணங்கிய திருத்தம்பியாவைக் கண்ணீரொழுகி வடிகின்ற தமதுமார்பி மிறுகத்தழுவி என்னுயிரே! சத்துருக்கா! இப்போது நான் உன்னிடத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுவரமோ ஒருருத்தருமில்லாதது. ஆகையால் இந்த சமமித்துக் கொடுக்கவேண்டியதே. அத்தவரம்என்னவென்னு கேட்பாயாகில் கம்முடைய செய்வராயனுயிய ஸ்ரீராகவப்பெருமானுவர்முன்னே தம் திருவாய்மலர்ந்தருளப் போனதான்றென்னுருரு இத்தினத்தில் எழுந்தருளாமையால இனித் தியைமூட்டி அதில் குதித்து இறந்துவிடுகிறேன் அயோத்தியா நகரத்திலுள்ளவர்கள் வருந்தாதபடி நீ ராஜ்யபட்டாபிஷேகனுடி அரசுசெய்யக்கடவாய் இதுதான் வேறெந்தவரமில்ல இதைத்தடுக்காதேயென்று கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் இந்தச் சொல்லேச் சொன்ன மாத்திரத்தில் ஸ்ரீசத்துருக்கப்பெருமான் தமது கைகளால் இரண்டுகாதுகளேயும் மூடிக்கொண்டு கிடுகிட்டெங்கணும் மனமும் கடுகுகிவிழுந்து விழுந்த புண்டவைப்போல அதிவேதனேப்பட்டுச் சோர்ந்துவிழுந்து புலம்பிக்கதறிப் பெருமூச்சேறிந்து மறுபடியும் எழுந்துமனங்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானேப்பார்த்து ஸ்ரீராகவபிரான் வைறுத்தருளவில்லேயென்று கவலேகொண்ட என்னையனே! அடியேன் கேவரீர் விஷயத்தில் என்ன அபசாரம்பட்டேன். ஒருதம்பியானவர்ஜ்ரூவயோத்தியாபுரியென்னும் பூமகோசுகைவிட்டுக் காட்டை யாருமும்படியாகப்போன தன்தமையருர்க்கு வேண்டிய வைங்கரியங்களேயும் குறைவின்றிச் செய்யப்போனர். காட்டுக்குச்சென்ற தமையனுவர் நின்னகாலில் வருகிறேனென்று சொல்லிப்போன கவனே நப்பிப்போச்சென்று ஒருதம்பியானவர் தம்முடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள யத்தினப் படுகா

ரூர். இவற்றையெல்லாங்கண்டு கான்றுகொண்டு பிரா
ணனேவிடாமல் கான்தானே அயோத்தியாபுரியை அர
ரான இருக்கின்றேன். ஆ! ஆ! என்னுடைய போக்கி
யதை னன்றுயிருக்கின்றது இதென்ன ஆச்சரியம், என்
னையனே! ஸ்ரீராகவபிரானர் காட்டுக் கெழுந்தருளியபி
ன் நகரத்துக்குள் பிரவேசித்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்
தார். ஸ்ரீபரதமகாராஜனென்றுலகத்தார்கொல்லொ
ட்டாமல கீர் அயோத்திக்குப் புறம்பிலேயிருந்து இந்த
அரியதவத்தையே செய்துகொண்டிருந்தீர். உமக்குப்பி
ன் பிறக்கவனிய இக்கச்சத்துருக்கனென்பின்றவரு அ
டியானிருந்தபோதிலும் இப்படிப்பட்டசொல்லைச்சொ
ல்லலாமோ! தேவரீர் தியில்குதித்துப் பிராணனை மாய்
த்துக்கொண்டபிறகு நான்வயிரோடிருந்தேனில் அறு
வும் ஒருருடையின்கீழ் இக்தப் பூமண்டலங்களை ஆளு
வதும் ஒன்றுக்கொன்று சமானமானதேபல்லாமல்லவே
தன்று அப்படிச்சொல்லிமுறையிட்ட ஸ்ரீசத்துருக்காழ்
வானை நோக்கி ஸ்ரீபரதாழ்வானுனவர் தம்பி! சத்துருக்
கா! கம்முடைய பெருமானுவர் இதுபரியந்தம்வரா
மல தாமதித்திருந்தீர். இங்கே காமும் அப்படியே சர்
வசித்தமாயிருக்கிறோம் நாம் இறந்துவிட்டால் இந்தப்
பூமி அரசனில்லாமல் அலைந்துபோமல்லவா! அதைய
ந்தக்காருண்ணியமூர்த்தியார் கேள்விப்பட்டு ஆரண்ணி
யத்திலேயே இருக்கமாட்டார் வந்து இந்த அரசாட்சி
னை ஏற்றுக்கொள்வார். அவர் இப்போது செய்திலோ
ரபாயம் நிலைபெறுது ஆகையால் என்னப்பனே! நீ
மொகசென்று அக்கினியை முட்டாதேவாயென்று
ஆக்கியாபித்தார். அப்போது இச்சச்செய்தி அயோத்
தியாகரத்தில் சொன்னவுடனே ஸ்ரீபரத்தாமனேப்பெற்
ற கற்பில் சமானமில்லாத ஸ்ரீகௌசல்யாதேவியார் வ
யிற்றில்மோதி அதிதாகொண்டு புத்திரசோகமயடை
ந்து அழுது என்மகனே! என்மகனே! நீ இப்படியே
யானால் உடனே இந்த அயோத்தியிலுள்ள ஜனங்கள்முற
வரும் இறந்துபோவதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று நி
ச்சயமே உருக்கொண்டு வடக்குதுபோல விரைந்தோடி
ஸ்ரீபரதாழ்வானை விலக்கும்படிசென்றார். மற்ற மந்திரி
மாகளும், சேனையதிகளும், பிரமணர்களும், எல்
லாம்திரளும் அக்காதத்திலுள்ள யாவரும் கைகளைத்
தன்ன தலைமேல் வைத்து வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்
டு சூழ்ந்துசெல்லவும்.. இந்திரன்முதலான்ய தேவர்களு
ம், அவர்களுடைய தேவிமார்களும், முனிவர்களும், ஸ்ரீ
பரதாழ்வானுடைய திருப்பாதோக்கி ஸ்துதிசெய்யவு
ம். விரைந்துசென்ற ஸ்ரீகௌசல்யாதேவியானவர் தம்
முடைய கூக்தலானது அவிழ்ந்தலையவும், தேகத்தமொ
ழியும், கண்கள் நீர்சொரியவும், நிடுக்கிட்டு நிருதிரபூமி
யில் வித்தப்படுத்திருக்கிற நெருப்பில் விழப்போகின்
ற தமது திருக்குமாருக்கும் இக்கும் குறுக்கேபோய்நி
ன்ற. அப்படி நின்ற திருத்தாயாருடைய சரணகமலங்
களுக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானுனவர் தண்டஞ்சமர்ப்பித்தனர்
தண்டன்சமர்ப்பித்த குமாரனை வாரி எடுத்து உறுயிரா
க எண்ணத்துப்பிடித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார். அப்

பா! பரதா! சக்கரவர்த்தியார் கம்மைவிட்டுப் பிரிந்து
மரணத்தை அடைக்ததும் ஜேஷ்டபுத்திரனுயிய ஸ்ரீராம
ன் கரம் படுகிற துன்பமொன்றையுங் கனியாமல் கா
ட்டுக்குச்சென்றதும், முன்னோரும் செய்தநிஷேப்ப
டியும் பங்குனுத்தரமுக்கழித்தபின் வருகிறேனென்
று சொல்லிப்போய் அந்த ஸ்ரீராகவன் இன்னம் வராம
லிருப்பதும் நாம்செய்த பாபகர்மபலத்தான். நீ அதை
வினைத்துக்கொண்டு இப்படிச்செய்யத்தலைப்பட்டாய். நீ
நியில்குதிக்க நினைப்பாயேயானுல் இந்தக் கோசலதேச
முழுமையும், அரசர்களும், சதுரங்கசேனைகளும், அக்
கினிப்பிரவேசஞ்செய்வார்கள். எனதும் சுமித்திராதேவி
யும், அந்தக்கைகேயியல்ல, நாங்களும் நெருப்பில் மூழ்
குவோம். இவ்வளவிலேபோருமோ! தருமதேவதையு
ம் நீயிலுதித்து மாய்ந்துவிடும், உலகங்களும் தங்கள்
நிலைமைக்குப்போதும் என்னருங்முந்தையே அப்பா!
ஸ்ரீபரதா! மதுல்லிருந்திச் சொல்லப்பட்ட சத்தருமம
ங்களியாவும் உன்னுடைய ஒழுக்கமேயென்று நாங்கள்
நினைத்திருக்கிறோம். உன்னுடைய அருமையைச் சிறிது
ம் நீ அறிந்துகொள்ளவில்லை. உன்னுடைய பெருங்கீர்த்
தியானது ஊழிகாலம் வந்துபோயினும் அழியுமோ அ
தை ஸ்ரீராமர்களானபோதிலும் உன்னுடைய தருமை
யை யோசித்துப்பார்த்தால் உனக்குச்சமான மாவார்க
ளோ! இவ்வுலகஞ்சொந்த புண்ணியமாயிய உன்னுடை
ய உயிரோடிருப்பதும் தேவர்களானதிலும் இந்த மனு
நர்களானதிலும் உயிரோடிருப்பார்களோ! அந்த ஸ்ரீரா
மபத்திரன் இன்றைக்கு வராமற்போனுல் கானேயானது
வருவான். உனக்குச் சொன்னசொல்லைத் தவறிப்போ
னானென்று நினைக்கவேண்டாம் காளைக்கும் வராமல் நீ
ப்பிப்போனானேஆகுல் காமெல்லோரும் மண்ணாடை
வத இன்னைக்கான். தருமகருபி நீயே யல்லாமல் வே
றிலையென்றும்படியாய் இருக்கின்ற ஸ்ரீபரதா! ஒப்ப
ற்ற பரதன் இறக்துபோனுனென்று நகரித்து நெருகா
ள்வாழ இருக்கிற உயிர்கள் யாவும் இறக்தும்படி செய்ய
ப்போகிறுயோ அப்படி செய்யாதே! இறந்தலும், நில
ர் விட்டுப்பிரிதலும், ஒன்றில்மேற்கொண்ட மோகத்தி
னுலே பிறத்தலும் சேதனர்களுக்குக்கடமையென்றுணர
ந்து இந்த லோகபந்தத்திலின்னும் நீங்குகல் அல்ல
து யான்னனதென்னும் நிருவுகைப் பற்றையும் அறத்
தல் இதுதான் ஒருபுருஷனுக்குத் நிடமென்றுசொல்ல
ப்படுவதென்று சொல்லினர்.

இந்தப்பிரகாரம்நீதிகளையெடுத்துச்சொன்ன ஸ்ரீகௌ
சல்யாதேவியைப்பார்த்து ஸ்ரீபரதாழ்வானுனவர் சொ
ல்லுகிறார். அம்மா! என் செய்வமே? பத்திரனுவன
ன்னன் சொல்லைத் தவிர்த்துவிட்டானென்று என்மேலு
ம் நிஷ்டேர்கொள்ளாதேயும் யான்முன்னேசெய்துகொ
ண்ட சபதம் தவறுவேனேயானுல் கம்முடைய சூரிய
வமிசத்தாருடைய கலோழுக்குத்துக்குக் குற்றம் நேரி
டுமல்லவா அப்படி கம்முடைய குலதர்மமானது அழி
யும்படியாக என்பிரானனே விரும்பி வாழமாட்டேன்மு
ன்னே செய்துகொண்டசபதத்தையேசெய்துமுடிப்பே

ன் தரம் சொன்னசொல் தப்பிப்போகாமல் யதார்த்தத்
துக்குத்தம்முடையயிரைக்கொடுத்து ஸ்ரீவிஷ்ணுலோ
கத்தை அடைந்த சக்கரவர்த்தியாருக்கு நானும் புத்திர
ன்தானே அப்படியிருக்க நான் சொன்னசொல்லைத்தவ
றிப்போகலாமோ! முதிதோர்சொன்ன சொல்லின்படி
த்தம் சங்கற்பித்துக்கொண்டது பிசகாமல் கடப்பது
ஸ்ரீகாருஷ்தராகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மாத்திரந்தானு க
டமை, மற்ற புத்திரர்கள் அப்படிகடப்பதுகியலல்லவோ
ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாருடைய ஜேஷ்டபுரியாகிய என் தா
யே! தாயினுடைய சொல்லின்படிகடத்தலும்பிதாவினு
டைய வாக்கின்படி நிலவேவற்றலும், தாய்மார்தம்மிடமா
ர்களிடத்து வைக்கவேண்டிய அன்பைப் பற்றில்லாமல்
ஒறித்தலும், சர்வசுவாமியாயிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கேட
மைகளேலே அப்படியொன்றுஞ்செய்யவில்லை. நான் இன்
ன்றுசெய்வேனென்ற ஆதியில்சொல்லிக்கொண்டசொ
ல்லை இத்தத்திலிழ்த்துமாண்டுகொட்டுவேனேயானுல்
ஒரு குற்றமும் இல்லாதவருவேனென்று சொல்லிவிட்
டு மூட்டியிருக்கிற நெருப்புக்குச் சமீபத்தில்போய், அ
யோத்தியாபுரி ஜனங்களும் மந்திரிகளும் கோவென்று
முறையிட்டு அழுதுகொண்டு பின்தொடர்ந்தும்அந்த
அக்கினிக்கெதிரே நின்று ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை
த்தியானித்துப்பூசையைச்செய்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானு
க்கு எதிரே நின்று ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை
யாவர்களுக்கும் முன்னே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தை அடைந்த சக்கரவர்த்தியாருக்கு நானும் புத்திர
ன்தானே அப்படியிருக்க நான் சொன்னசொல்லைத்தவ
றிப்போகலாமோ! முதிதோர்சொன்ன சொல்லின்படி
த்தம் சங்கற்பித்துக்கொண்டது பிசகாமல் கடப்பது
ஸ்ரீகாருஷ்தராகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மாத்திரந்தானு க
டமை, மற்ற புத்திரர்கள் அப்படிகடப்பதுகியலல்லவோ
ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாருடைய ஜேஷ்டபுரியாகிய என் தா
யே! தாயினுடைய சொல்லின்படிகடத்தலும்பிதாவினு
டைய வாக்கின்படி நிலவேவற்றலும், தாய்மார்தம்மிடமா
ர்களிடத்து வைக்கவேண்டிய அன்பைப் பற்றில்லாமல்
ஒறித்தலும், சர்வசுவாமியாயிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கேட
மைகளேலே அப்படியொன்றுஞ்செய்யவில்லை. நான் இன்
ன்றுசெய்வேனென்ற ஆதியில்சொல்லிக்கொண்டசொ
ல்லை இத்தத்திலிழ்த்துமாண்டுகொட்டுவேனேயானுல்
ஒரு குற்றமும் இல்லாதவருவேனென்று சொல்லிவிட்
டு மூட்டியிருக்கிற நெருப்புக்குச் சமீபத்தில்போய், அ
யோத்தியாபுரி ஜனங்களும் மந்திரிகளும் கோவென்று
முறையிட்டு அழுதுகொண்டு பின்தொடர்ந்தும்அந்த
அக்கினிக்கெதிரே நின்று ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை
த்தியானித்துப்பூசையைச்செய்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானு
க்கு எதிரே நின்று ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை
யாவர்களுக்கும் முன்னே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தை அடைந்த சக்கரவர்த்தியாருக்கு நானும் புத்திர
ன்தானே அப்படியிருக்க நான் சொன்னசொல்லைத்தவ
றிப்போகலாமோ! முதிதோர்சொன்ன சொல்லின்படி
த்தம் சங்கற்பித்துக்கொண்டது பிசகாமல் கடப்பது
ஸ்ரீகாருஷ்தராகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மாத்திரந்தானு க
டமை, மற்ற புத்திரர்கள் அப்படிகடப்பதுகியலல்லவோ
ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாருடைய ஜேஷ்டபுரியாகிய என் தா
யே! தாயினுடைய சொல்லின்படிகடத்தலும்பிதாவினு
டைய வாக்கின்படி நிலவேவற்றலும், தாய்மார்தம்மிடமா
ர்களிடத்து வைக்கவேண்டிய அன்பைப் பற்றில்லாமல்
ஒறித்தலும், சர்வசுவாமியாயிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கேட
மைகளேலே அப்படியொன்றுஞ்செய்யவில்லை. நான் இன்
ன்றுசெய்வேனென்ற ஆதியில்சொல்லிக்கொண்டசொ
ல்லை இத்தத்திலிழ்த்துமாண்டுகொட்டுவேனேயானுல்
ஒரு குற்றமும் இல்லாதவருவேனென்று சொல்லிவிட்
டு மூட்டியிருக்கிற நெருப்புக்குச் சமீபத்தில்போய், அ
யோத்தியாபுரி ஜனங்களும் மந்திரிகளும் கோவென்று
முறையிட்டு அழுதுகொண்டு பின்தொடர்ந்தும்அந்த
அக்கினிக்கெதிரே நின்று ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை
த்தியானித்துப்பூசையைச்செய்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானு

த்தருமில்லாத பரிசுத்த திருதயத்தையுடைய ஸ்ரீபரத
மகாராஜரே! நீர் அதைப்பாருமென்று ஸ்ரீசுவாமியினு
டைய மோதிரத்தைக்காட்டினர், காட்டியமோதிரமான
து ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும் ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானுக்கும்
திருவயோத்தியா புரியிலுள்ளவர்களுக்கும், விஷத்தா
ல் பிராணன்போயின்ற ஒருவனுக்குப் பிரயோகித்தகல்
லமருந்துப்போலாயிற்று, முன்னுலே அழுதுகொண்
டிருந்த வாய்களெல்லாம் சந்தோஷ ஆரவாரஞ்செய்த
ன. தாரைதாரையாய் நீர் பெருகிக்கொண்டிருந்த கண்
களெல்லாம் அந்தநேரசொரிக்கில. பூமியிலேனைத்
துமோதிக்கொண்டிருந்த தலைகளெல்லாம், ஸ்ரீ ஆஞ்ச
நேயருக்குக் கைகளைக்குவித்துத் தண்டன்சமர்ப்பித்து
க்கொண்டு மேலே உயர்ந்தெழுந்தன. ஸ்ரீபரதாழ்வானு
னவர் அந்தத்திருவிர லாழியைவாங்கித் தமது திருமுக
த்திலணைத்துக்கொண்டு, இந்த மோதிரத்தைக்கண்டு பூ
ரிப்பதற்கு கம்முடைய பரதமகாராஜருடைய தேகம்
போதுமானதோவென்று சொன்னவர்கள் காளும்படி
தெளிவுண்டாயிருந்தபடியினுல் ஸ்ரீபரதாழ்வானுனவர் தம்மை வணங்
குகின்ற அருசனபுத்திரனை வணங்கிக் குதித்துக் குதித்
துக் கூத்தாடினர்.

ஸ்ரீராகவபிரானுனவர் தம்மைப்பிரிந்து போனதமு
தல் அவருடையபிரிவின் துன்பத்தையேயல்லாமல் மா
தொருநாளுந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்காமையாலே, வா
யுல வகையால் பறந்துபோகத்தக்க நிலையிலிருந்த ஸ்ரீபர
தாழ்வானுடைய ஜீவனுயிரானது இவர் கம்முடைய
பரதமகாராஜரல்லர் யாரோ அக்கினியென்னும்படி பூரி
த்தலும் பதறிற்று. அவருடைய இரண்டுகோள்களும்,
திருக்குளையளாவும்படி வளர்க்தனன். இப்படிப்பூரித்து
னது ஸ்ரீபரபத்திரர் தம்மிடத்துவைத்துள்ள கருணை
யைக் குறித்துச் சற்றுநேரம் அழுவார். ஸ்ரீகாருஷ்தரை
யார் வருவரென்கிற மகிழ்ச்சியால் சற்றுநேரம் தரிப்
பார். தமக்குக் கவாமியினுடைய திருவிரலாழியைக்
கொண்டுவந்து கொடுத்தலாகிய மகோபகாரஞ்செய்த
ஸ்ரீஅனுமானுக்குச் சற்றுநேரம் தண்டன்சமர்ப்பிப்பார்.
களிப்பு அதிகரிப்பதலால் ஏழுந்துசற்றுநேரம் குன்று
வார். ஸ்ரீசனகாதிமகாமுனிவர் சொன்னசொல தவறிப்
சென்று வியர்த்தமாய் அபசாரப்பட்டோமேயென்று ச
த்தசோகம் புரியிலெழுந்த பரண்டி அழுவார். ஆ! ஆ!
ஸ்ரீராமசுவாமியினுடைய மோதிரமும் கமக்குயிவிடத்
தல்லவாவென்று பூரிப்பார். அவருடைய சொல்தவ
ருத விலையைக்குறித்து அச்சப்பட்டு உடல் வெயர்ப்பா
ர். அருகுள்ள கூட்டத்தாரோடு ஸ்ரீராமருடைய கயிய
ரைருணங்களைப்பாடிக் கைகளைக் கொட்டிக்கொண்டு சற்
றுநேரம் ஆனந்தக்கூத்தாடுவார், அருகுள்ளவர்களைப்
பார்த்து உங்களுடைய பாவங்களெல்லாம் நீங்கும்படி
பாடுகளே! ஆகந்தாண்டவம் செய்யுங்கொள் செய்
யுங்கோள், இந்தப்பரதாழ்வானுடைய அச்சிசமத்துள்
டைதான் ஸ்ரீராமகாதர் எழுந்தருளியிருக்கிறார் அங்கே
ஓடிச்சேவியுங்கோள் சேவியுங்கோள். ஸ்ரீராமபிரானு
டைய மகோதிர்த்தியைப் பாடுங்கோள் பாடுங்கோள்.இ

ப்படிப்பட்ட மகோபகாரஞ்செய்த ஸ்ரீராமதூதருடைய பாதாரவிந்தங்களைத் தலையில் சூடிகொள்ளுங்கொள் சூடிக்கொள்ளுங்கோ வென்பார். எம்பெருமானுனவர் காட்டுக்கெழுந்தருளும்படி வஞ்சனைசெய்த மார்க்கண்டேயியற்கையர் இனிப்பிராணனே மாய்த்துக்கொள்வாரல்லவாவென்று தமது தோள்களைக்கொட்டுவர். ஒருபாதத்தைப் பூமியில் வுன்றினின்று மற்றொருபாதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு, நிலமேல் ஆடிவுபோல மண்டலாகிருதியாக நடனஞ்செய்வர். சுவாமியினுடைய புகழைப் பாடுவர். தமக்கெதிரே யுள்ள பிராமணர்களோகோக்கி நீங்கள் ஆசாரத்தில் வழுவாமல் நடக்கும்படியாக கல்லு காலம் நேரிட்டதல்லவாவென்று அவர்களை நம்மகரிப்பார், அரசர்களைப்பார்த்து நீங்கள் ராஜதர்மங்களில் பிசகி ஒருவரோடொருவர் கலகித்து காசமடையாமல் நீதியோடு ராஜ்யபாலனஞ்செய்மி ஒருவருக்கொருவர் அக்கியாசுக்கியமாயிருக்கும்படி கலகாலம் இப்போது சம்பவித்ததல்லவர்வெகு அவர்களைத்தொழுவார். தாயிமர்களைப்பார்த்து, கவனியென்கும்படியானது கம்முடைய பெருமான்பக்கலில் அபசாரப்பட்டு காமெல்லாம் வருந்தும்படியாக இவ்வளவு தினைகளைச்செய்ததுபோல நீங்கள் யாதொருதீமையும் செய்யாமல் உத்தமிகளா யிருக்கிறீர்களல்லவர் வென்று அவர்களுக்குத் தண்டனிடுவர். இனி ஸ்ரீராகவபிரான் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு சிங்காதனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்க. அவருக்குமேவிண்டிருந்தேவல்களைச்செய்யுமாறு உத்தரவுகொடுத்து

தனக்களேயும்கொன்று துரத்திவிட்டார். உடனே அவள் ஓடி கரனிடத்திலேசென்று முறையிட்டாள். அதுகேட்டவுடனே கரனும் திரிசிரனும் தூஷணனும்மூவரும் படைவகுப்பினர் மூவர்திறத்தாரும்போல உடன்சேர்ந்து சேனைகளோடு அதிவிஷ்டராகவந்து எதிர்த்தார்கள். கம்பீரமனுஷர் தமதுதிருக்கரத்திலே பிடித்திருந்த ஸ்ரீ கோதண்டத்தைக் கண்ணால் பார்த்தமாத்திரத்தில் அவர்களெல்லாரும் திடீரென்றுபட்ட பதங்களுக்குவிரிவேயொத்து நாசமாயினர்கள். அம்மூவரும் ஸ்ரீராமபாணத்தால் நாசமானவுடனேகண்டு சூர்ப்பகையானவள் இலங்காநகரத்துக்குப்போய் இராவணனிடத்தில்சொல்லி முறையிடுக்கொண்டாள். அந்தப் பாவிஷ்டன் வந்தசமயியமானியொன்றெவிப் பிரசட்டியானவிடமி ஸ்ரீராம லட்சுமணர்கள் மிகியசெய்துதான் நிர்கண்டத்தைக்கையிற்பிடித்து வைத்கமர்க்கச சந்தியான வேடத்தைக்கொண்டி வந்து கபடையதாயை நிலஸ்திதோற்பத்தியெத்துக் கொண்டு போகும்போது வந்து எதிர்த்த சடாயுவைப் பூமியில்விழும்படிஸ்ரீஹர்த்திகொடுத்த வரனாயுத்தால் அவருடைய சிறகைவெட்டித் தள்ளிவிட்டு அதிதுக கத்தோடி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற பிராட்டியானை அசோகவனத்தில் சிறைவைத்துவிட்டான். மாரீச வென்னும் மானைத் தூரத்திற் சென்று அம்மானைக் கொலை செய்து திரும்பி வருகின்ற ஸ்ரீராகவ ராமன் வழியிலே இராமாநுஜனைக்கண்டு மனக்கிலேசத்தோடு அதிகவினவாவாய்வந்து நடந்துரைப்பக்கடைந்தற்றமது தகுதையாகிய சடாயுபரியந்தம்வண்டி திருதியும் தன்பப்பட்டி அவர்க்குச்செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய்துவிட்டுத் தேவியாரைத் தேடிக்கொண்டுதெற்கு த்திசையைநோக்கிச் செல்லுகையில் கவந்தனைச்சார்ந்து நித்து அவனுக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தமுமுடை யவரைவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சபரியானவள் செய்த பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டி அவள்சொன்ன அடையாளப்படி விட்டிக்கைக்கு வந்துசேர்ந்தார். இவ்வ பெருமானோடுவந்த ஸ்ரீராமசந்தர் ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜரை இதெதித்து வாலியைவதுடாயிய தன்பதைதைக்கி வி உனக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்று அபயம்கொடுத்து ப்பின்பு மராமர மேலழுமும் மகாபராக்கிரமசாலியாகி ய வாலியுடையமார்பையும் உருவுகிச்செலவும்படி பாணப்பிரயோகஞ்செய்து ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தவர். அதித்துவந்த மார்காலம் நிறைவேறு வயல், இடபன், நீலன், மயிந்தன், த்ரு மன், சதவலி, பசலன், அங்கதன், முதலிய வானரரி சேஷ்டர்களும், எழுபதுவெள்ளம் வானரர்களும் சூழ மரு நிறைகாநதியானவர் ஸ்ரீராமகவாமி பக்கலிலை த்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீராமபத்திருடைய ஆநமதிபேற்று வர்களுக்கு உத்தரகிரைகளைச்செயலித்து ஸ்ரீலட்சும ணாகிக்கொண்டி அவருக்குப்பட்டங்கட்டுவித்தார். இவையெல்லாம் மேற்படி மைமேற்றி வெளிந்தருளிய ஸ்ரீராகேதிரோட்டயனாகிய சுவாமியானவர் ரிஷ்யருஷ்ய ர். அதுகண்டி பிரமதேவனும், சிவபிரானும், இந்திரனும் ம ற்ற தேவர்களும், ஸ்ரீராகவரிடமைத் தோத்திரஞ் செய்த

தாகும், மிகச்சிரமமியிருந்துபார்த்து லங்காநகரத் தைச்சேர்ந்து ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜனைக் கண்டுசெவித்து ரா ன் திருமடிவத்து ஸ்ரீராகவரிடத்திற்குச் செய்திசொன்ன மாத்திரத்தில்வானரவெள்ளங்களெல்லாங்கோடிக்கணக் கு தென்சமுத்திரக்கரையைச்சார்ந்தார். அந்தசமயத்தி ல் மெய்ஞ்ஞானத்துக்கும் மெய்ந்ஞானம்போன்ற ஒழு க்கமுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானவனை தன்னண்ணனிடி ய சரவணனிடமாற்த்து ஸ்ரீசேதுபிராட்டியாரை விட்டு ஸ்ரீராமபிரானே சரணுகதியடை. இல்லாவிட்டால் உன் னுடைய சம்பத்தும் ஆயுக்கும் முடிந்து நாசமடைவாய்என் றும் சொன்னார். அந்த நீதிமொழிகளைக்கேட்டித் துரா த்துமராயிய தசக்கிரீவனவன் மிகுந்த கோபிஷ்டனும் அவனைச்சீறினான். உடனே சுஜனசிரேசரிய ஸ்ரீவிபி ஷணாழ்வானுடனேவர் காருண்மிய மூர்த்தியாகிய தாசரதி யைச சரணம்புகுந்தார். சரணமடைந்த அவருக்கு ஸ்ரீ காருண்தராகவர் அபயம்பிரதானஞ்செய்து இலங்காநக ருக்கு அரசன்இவர்தானென்னுமாக்களித்துப்பிரபி வருணனைக்குறித்து உபசித்தார்.

வருணபகவானோ சற்முத்காமதஞ்செய்தான். அதுக ண்டி ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இரண்டுகேத்திரங்களும்வந்த ன. உடனே ஏழுசமுத்திரமும் வருணபகவானுடைய உடமையும்வந்துபோயின. அந்தச்சமுத்திரராஜன் அ பயமேண்டுமென்னல அவனுக்கு அபயங்கொடுத்தார் உ டனே வானரவீரர்கள் மங்களகோஷங்கொண்டெங்கு சமுத் திரதை அணைகட்டி அக்கரைபிரதேசத்தை இலங் கையை முற்றுகைபோட்டுக்கொண்டு தூவாரித்தார்க ள். அவ்வோலையைக்கேட்டுத் தேவர்களும் ராகூசபய ந் தீர்க்தார்கள். அப்போது வெள்ளிமலையைப் போற் தெரித்த ராவணனுடைய இருபதுதோள்களையும் அஞ் டிக் கழுக்களினது தக்கங்களே முழித்தமரர்களையும் ப த்துத்தலைகளையும் அம்புகளால் அறுத்துத்தள்ளிக் கும் பகருணனுடைய தோள்களையும் கால்களையும் கண்டித் து மற்ற ராகூசர்களையும் நாசப்படுத்திச் சுவாமியான வர் தேவர்களுடைய துன்பத்தைதீர்ந்து, ஸ்ரீராமர்து ஜாவனர் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துமன்னர்களுடைய தாசரதி யைச சரணம்புகுந்தார். சரணமடைந்த அவருக்கு ஸ்ரீ காருண்தராகவர் அபயம்பிரதானஞ்செய்து இலங்காந யைச சரணம்புகுந்தார். சரணமடைந்த அவருக்கு ஸ்ரீ காருண்தராகவர் அபயம்பிரதானஞ்செய்து இலங்காந கரத்துக்கு அரசன்இவர்தானென்னுமாக்களித்துப்பிரபி வருணனைக்குறித்து உபசித்தார்.

வருணபகவானோ சற்முத்காமதஞ்செய்தான். அதுக ண்டி ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இரண்டுகேத்திரங்களும்வந்த ன. உடனே ஏழுசமுத்திரமும் வருணபகவானுடைய உடமையும்வந்துபோயின. அந்தச்சமுத்திரராஜன் அ பயமேண்டுமென்னல அவனுக்கு அபயங்கொடுத்தார் உ டனே வானரவீரர்கள் மங்களகோஷங்கொண்டெங்கு சமுத் திரதை அணைகட்டி அக்கரைபிரதேசத்தை இலங் கையை முற்றுகைபோட்டுக்கொண்டு தூவாரித்தார்க ள். அவ்வோலையைக்கேட்டுத் தேவர்களும் ராகூசபய ந் தீர்க்தார்கள். அப்போது வெள்ளிமலையைப் போற் தெரித்த ராவணனுடைய இருபதுதோள்களையும் அஞ் டிக் கழுக்களினது தக்கங்களே முழித்தமரர்களையும் ப த்துத்தலைகளையும் அம்புகளால் அறுத்துத்தள்ளிக் கும் பகருணனுடைய தோள்களையும் கால்களையும் கண்டித் து மற்ற ராகூசர்களையும் நாசப்படுத்திச் சுவாமியான வர் தேவர்களுடைய துன்பத்தைதீர்ந்து, ஸ்ரீராமர்து ஜாவனர் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துமன்னர்களுடைய தாசரதி மற்றும்வானரர்களும் மிகுந்தசந்தோஷத்தோடு அயோத்தி நகரத்துக்குப்போய் இராவணனிடத்தில்சொல்லி முறையிடுக்கொண்டாள். அந்தப் பாவிஷ்டன் வந்தசமயியமானியொன்றெவிப் பிரசட்டியானவிடமி ஸ்ரீராம லட்சுமணர்கள் மிகியசெய்துதான் நிர்கண்டத்தைக்கையிற்பிடித்து வைத்கமர்க்கச சந்தியான வேடத்தைக்கொண்டி வந்து கபடையதாயை நிலஸ்திதோற்பத்தியெத்துக் கொண்டு போகும்போது வந்து எதிர்த்த சடாயுவைப் பூமியில்விழும்படிஸ்ரீஹர்த்திகொடுத்த வரனாயுத்தால் அவருடைய சிறகைவெட்டித் தள்ளிவிட்டு அதிதுக கத்தோடி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற பிராட்டி யானை அசோகவனத்தில் சிறைவைத்துவிட்டான். மாரீச வென்னும் மானைத் தூரத்திற் சென்று அம்மானைக் கொலை செய்து திரும்பி வருகின்ற ஸ்ரீராகவ ராமன் வழியிலே இராமாநுஜனைக்கண்டு மனக்கிலேசத்தோடு அதிகவினவாவாய்வந்து நடந்துரைப்பக்கடைந்தற்றமது தகுதையாகிய சடாயுபரியந்தம்வண்டி திருதியும் தன்பப்பட்டி அவர்க்குச்செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய்துவிட்டுத் தேவியாரைத் தேடிக்கொண்டுதெற்கு த்திசையைநோக்கிச் செல்லுகையில் கவந்தனைச்சார்ந்து நித்து அவனுக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தமுமுடை யவரைவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சபரியானவள் செய்த பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டி அவள்சொன்ன அ டையாளப்படி விட்டிக்கைக்கு வந்துசேர்ந்தார். இவ்வ பெருமானோடுவந்த ஸ்ரீராமசந்தர் ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜ ரைச இதெதித்து வாலியைவதுடாயிய தன்பதைதைக்கி வி உனக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்று அபயம்கொடுத்து ப்பின்பு மராமர மேலழுமும் மகாபராக்கிரமசாலியாகி ய வாலியுடையமார்பையும் உருவுகிச்செலவும்படி பாணப்பிரயோகஞ்செய்து ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தவர். அதித்துவந்த மார்காலம் நிறைவேறு வயல், இடபன், நீலன், மயிந்தன், த்ரு மன், சதவலி, பசலன், அங்கதன், முதலிய வானரரி சேஷ்டர்களும், எழுபதுவெள்ளம் வானரர்களும் சூழ மரு நிறைகாநதியானவர் ஸ்ரீராமகவாமி பக்கலிலை த்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீராமபத்திருடைய ஆநமதிபேற்று வர்களுக்கு உத்தரகிரைகளைச்செயலித்து ஸ்ரீலட்சும ணாகிக்கொண்டி அவருக்குப்பட்டங்கட்டுவித்தார். இ வையெல்லாம் மேற்படி மைமேற்றி வெளிந்தருளிய ஸ்ரீராகேதிரோட்டயனாகிய சுவாமியானவர் ரிஷ்யருஷ்ய ர். அதுகண்டி பிரமதேவனும், சிவபிரானும், இந்திரனும் ம ற்ற தேவர்களும், ஸ்ரீராகவரிடமைத் தோத்திரஞ் செய்த

கழுக, அகலமைபகவான் சொன்னசொல்லால் கோபக் தி க்தார். சக்கியத்துக்குப் பிராணனைகொடுத்த சக்கர வர்த்தியானவர் விமானத்தின்மேல் அங்கே எழுந்தரு ளினர். ஸ்ரீலக்ஷ்மணரும், பிராட்டியாரும், இலட்சுமண னும், சக்கரவர்த்தியாருடைய பாதத்தில் விழுந்துசேவி த்தார்கள். சேவித்தவர்களைத் தனித்தனி ஆலிங்கனஞ் செய்து ஸ்ரீருகுபதியைநோக்கி என்னுல் உனக்கு வேண் டியவரம் பெற்றுக்கொள் என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ராமபிரானுடையவர் என்னையனே! தம்முடையகருணையா ல் என்னையெடுத்து வளர்த்தகரமும், அடியுடையபுத்தி ரனும் முன்போலவே எனக்குருந்தாயும் தம்பியு மாகும் படி வரம் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். சக்கரவர்த்தியாரும் அப்படியே ஆகுட வென்று வரந்தந்துபோனார். தேவர்கள் உமக்குவேண் டியவரங்களை கேளுமென்ன கேட்டுக்கொள்ளஅதற்கு ச சுவாமியும் இறந்தவானரர்கள் உயிர்த்தெழுந் திருக்க வும், எல்லாவானரர்களும்சென்ற இடங்களெல்லாம் உணவுகள் குறையின்றிம் விடைக்கவும் சுகமிகளாக மி ருக்கவும் வரந்தரவேண்டுமென்று கேட்க அத்தேவரக ளும் உம்முடையசுற்றத்தாரால் அப்படியே ஆகுகவன்று சொல்லிப் போயினகால. தென்னிலங்கை வேந்தராகி ய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானவர், அதிகவினவாய் அயோத் தியும் போகவென்றி மெனிதருப்பைதறிக்குகொ ண்டி புட்பகவிமானத்தருக்கெடுத்தார். அதன்மேலஸ்ரீ ராமபிரானும், சீதாபிராட்டியாரும், இலட்சுமணரும், ம காசுக்ரீவனும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானவரும், சாம்பவர் முதலிய படைவீரர்களும், இருவகைச்சேனைகளும்துரோகவிசி அக்கொண்டி பரத்துவாசருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு ம் க சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்தபின்பு ஸ்ரீருகுபதி பரவாச மடைந்துள்ள மிகாபதிசயத்தாலே என்னிஅழைத்து பிரமுகியை கொடுத்து நீ விரைவாகச் சென்றுநிதை க்கரட்டி. என் தம்பியாகிய ஸ்ரீபரதாழ்வாருடையதன் பத்தை முழுமையும், நீக்கியவாக கடவையென்று என்னை அமைபிறென்று சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லினர். சமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராகூசர்களுடையதுகரத்தை எரியூட்டியவாயுத்திரனாள்சொல்லிக்கொண்டுவந்த கேட்டருளிய ஸ்ரீபரதாழ்வா னுவரா கண்ணீர் பெருகி க்கொண்டி ஸ்ரீ அநுமனே! இலங்கா கரத்தில் ராகூச னோட்டையழி ய கெமேகத்போன்ற திருமேனியையு டைய ஸ்ரீராமபத்திரர்க்கும் மிகாதோஷத்தோடு சென்றும் தருகமம். அவருடையசரித்திரங்களைக்கேட்டுக்கொ ருவிபோதிய காதலும் நேரடியாகவும் அப்போது காயா ம்புவைப்போலுக் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீலஷ்மண ரா ணாளவர் வில்லுனருக்கு நேர்நின்சொல்லி இரத்த வர்களுக்கு உத்தரகிரைகளைச்செயலித்து ஸ்ரீலட்சும ணாகிக்கொண்டி அவருக்குப்பட்டங்கட்டுவித்தார். இ வையெல்லாம் மேற்படி மைமேற்றி வெளிந்தருளிய ஸ்ரீராகேதிரோட்டயனாகிய சுவாமியானவர் ரிஷ்யருஷ்ய ர். அதுகண்டி பிரமதேவனும், சிவபிரானும், இந்திரனும் ம ற்ற தேவர்களும், ஸ்ரீராகவரிடமைத் தோத்திரஞ் செய்த

மாகச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீபரத்வாஜருடைய ஆச்சிரமத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய ஸ்ரீகோதண்ட தீ க்ஷாகுருவானவர் செய்த செய்கைகளை இனிமேற்றுச் சொல்லுவாம். அருந்தவர்க் காசனனவர் அறுசுவைப் பதார்த்தங்களோடு போசனத்தை அமைத்துவைக்க ஸ்ரீ மைதுனியோடும் ஸ்ரீராமாதநுசரோடும் தம்முடைய தாசரவைப் பெற்றுள்ள தூனேவர்களோடும் ஸ்ரீராகவபிரா னவர் அமுது செய்த எழுந்தருளி யிருக்கும்போது ஸ்ரீ குகப்பெருமானவர் கருங்கடல் புரண்டு வருவது போல வெதிர்சேனை தம்மைச் சூழ்ந்துவர அதிகெம்பீ வாவாய் வந்து ஸ்ரீராமபத்தினிசுவாமியைதண்டன் சமர்ப்பித்து அவருடைய திவ்வியமங்களகர திக்ரெசு சென னத்தியத்தில் தம்முடைய மனமும், கண்களும், அருகிலி ச்சுழலிடச் சுற்றிச்சுற்றிச் சேவித்து நிற்கும்பட்டி வ்விய சேவையை நித்தலாகுமகாச் சேவியாநின்ற மார்த்தமாய்க் காலத்தைப் போகி விட்டோமேயென்று மிகுந்த துக்கத்தால் அழுதனர். தம்மேலனைத்த நிரே துக்நிருவயால் மேமை பாட்கொள்ளும்படி இக்கொ முத்ருவினாலென்கிற பக்திபரவசத்தால் கட்டுமரமிப் பலமுறை தண்டன் சமர்ப்பித்தனர். ஸ்ரீராகவபிரானவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானேடுத்துக்கழுவுவதுபோலத்தண்ட ன் சமர்ப்பித்த ஸ்ரீகுகப்பெருமானே வாரியெடுத்துத்தழு வி, என்னப்பா குகனே! உன்னுடைய புத்திரர்களும்மே னேவியும் கேமமேயென்று குசலப் பிரசனஞ்செய்தா ர். காயேலுக்குந் தெவிர்ருமை கருணாகடாக்ஷமாயிருக் கும்போது தேவர் விருப்பிய பொருள்களிலென்னும் அரு மை யாதனவுக்களல்ல. பெய்குநானச் செலுவதுபோ இ னிமைபெருமானவர் உம்மைபோலியமல் பிரியாதவ ர்க்து வந்து செய்தற்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்தல் ர். அல்லாது செய்யாது அருந்தானமே பிரமிய மனத் தையுடையோருக்கு இந்த அபரகைங்கரியமும் வாய்த் த லொன்றுமேற்கிய சுகமல்லவோ! இப்படிப்பல வகிதமாகச்செல்லிக்கொண்டிருக்கையில், திவ்வியமு நம்மைத் தாமே இழந்துகொண்டு துக்கிக்கின்றதிருகாழ்வானே ப் பக்தவத்சலரான ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்க டாட்டித்துப் பதனிருந்தகிலியின்றும் கீளனவெ யும்பட்டிருந்தது. எல்லா விகத்திலும் ஸ்ரீ அவனியே ஒத் திருந்தின்றர். இவித்துரும்படவேண்டியதும், பேரும்ப டகரென்ன சொலலுடனே ஸ்ரீசானபிரேட்டியாரா யும், பிரிசாமாதனரும், காண்கரித்து உட்கார்ந்தார். ஸ்ரீ சதுபியானவர் ஸ்ரீ குகப்பெருமானியும்முன்னேமைபடி இருக்கண்களால் பரித்து நீண்சாதனாதுவிய சோதி ச்சோபின்பு பரித்து, இந்த ஸ்ரீவாள்ளத்தரித்தமை பிகக்கையி லிருகனாகும் நாதன் தானைப்பார்கினை ம் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் அன்புளவனல் வெதாசார் கத்தில் தலைதலில்லாத வேடராதனென்றும் பொது ன்வ னென்று சொல்லினர். ஸ்ரீசானகி சமனுனவை சொல்லியருளினபோதுநிசுக்கியே மதாசாதாமுதலா னவர்கள் பொருட்டென எழுந்து ஒவ்வொருவராக ஸ்ரீ குகப்பெருமானைக் காடாளிகளதுசெய்துகிருந்தர் கள்,—இக்கப்பிரதாம் நடந்துகொண்டிருக்கையில், சு ரியபகவான், ஸ்ரீசக்கரவர்த்திக் திருக்குமாருடைய ஐ க்கமோகஞ்சார திவ்விய சௌகந்தியத்தை யாவருங்க ண்டு சேவிப்பதினுல் அவர்திருமேனிக்குக் கண்ணைசி ல்பதேமே யென்னும் பிரேமையால உலகமுழுமையும்இ ருள்சூழ்ந்திவனின் போல அஸ்தமித்தான். ஸ்ரீபரக வபிரானவர் சந்தியாவந்தனக் கடமையைச் செய்து சேனைகள் புரவும் கடல்வலிகொண்டதுபோலச்சூ ழ்ந்து சயனித்துக்கொள்ள ஸ்ரீ சிதாபிராட்டியாரும் தா முமாகச் சயனித்துக்கொனைடார். ஸ்ரீராமாதனரும் ஸ்ரீ குகப்பெருமானும் கையில் வில்லும் அம்புமேந்திக்கொ ண்டு நிலமும் கலங்காமல் இராமுழுமையும் காத்து கொண்டு நிர்க்கார்களுரியனும் உதயமானன். ஸ்ரீபுரு ஷோத்தமராகிய ராகாதி பாவனர் உதய கடனைச்செல் லுகொண்டு ஸ்ரீசானகி பிராட்டியாரும் ஸ்ரீலட்சுமனரு ம் திருப்கங்களிலும் வாச் சென்று பரதாழ்வாசருகரு த கண்டன் சமர்ப்பித்து அனிகத்தில் மிடைபோடிக கொண்டு எல்லாரோடுங் கூடப்புட்பகவிமானமேறிப் பரத்துவாச முனிவருடைய கருனையும்மனமும் தம்மி ன்னே தொடர்ந்துவாச செல்தனர். அக்கப் புஷ்பகவி மானமானது தாளி ஆகாயத்தில் செல்லும்போது, இந்த டகாயகனைக்கண்டமாத்திரத்தில் காமகுணிபுத்தோன் ற இருவோத்தியா புரிவாசை மதினிபுமானது தோன்றியது. அயிரஞ்சாத்தூரம் புஷ்பகவிமானம் சென்றபொது மதினிகளார் சூழப்பட்டு அழகிய ரு பொத்தியா நகரம் தோன்றுதிக, ஆதிமகாவிகாரி யே தோழங்கெய்ப்பார்த்து நூனமே திருமேனியாகவுடை ஸ்ரீராகவிமானனவழிபடப்பட்ட அலங்காரத்தை புடைய தென்ன தூவாரனும்சொல்லமுடியாதபடியே க்தியாகச்தோன்றுதிதென்று சொல்லத்தகும். வை கனைக் கூப்பிக்கொண்டு யாவர்களும் எழுந்துவனங்கி ன்றார்கள். அப்பொது விமானமானதுதரைத்தினைகள் வருவதாறும் அதிக நூபிகள் உதயாசலத்தைப் போல அந்தப் புஷ்பக விமானமும் அதிலெழுந்தருளிய ஸ்ரீ ராகவிராஜனே ஸ்ரீ ஆஞ்சகேயருக்கு முன்னே தென்ப டினர்கள். தேவர்தலை மாத்திரத்தில் ஆஞ்சகேயர் ஸ்ரீ ! எதாழனாகிய பரத்தைப் பாதமலராயிரே! அவ்வல க்க கெற்காமை மலர்போலவிரிந்திருகெற்றிருகையி டைய ஸ்ரீராமபிரானும், கற்புடையபெண்களுக்கு ஆ ணைம்போலச் சிரேஷ்டமாகவிலங்குகின்ற ஸ்ரீசானகிபி ராட்டியாரும், உமக்குரியவிலே அமருக்குரிய குரு நமை ணப்பெருமானும், வாலுசேனைகளும், விமானத்தின் மேல் வருகின்றதைப் பார்த்தருள்பிரசு வாழ்த்சொன் னர். பதினாலு லோகங்களும் தன்மேலேயே போற்று ம், வெற்றிடம்திருக்கத்தக்கபெருமையுடையதாகிய ராமபாணத்தை விமானத்தின்மேல் உழிறிருவனையும் சாம பத்திரர் தோன்றுகின்ற சென்று ஆஞ்சகேயர் சொன் னபோது, ஸ்ரீராமசுவாமியை எதிர் கொள்ளும்படி வக் கவர்க ளெலலாம், ஒளியையளிகின்றமேருமலையின்பெ ருங்குகையில் விளங்குகின்ற நீருண்ட மேகம்போல வி மானத்துக் குள்ளே எழுந்தருளிய ஸ்ரீராகுபதியைக்கண் டவுடனே ஆனாகித்த சந்தோஷ ஆரவாரமானதாரவ னால் அசசாண்ட தென்னிலங்கைக்கு அப்புறத்திலும், சென்றது. சத்தியத்தை ஆசரித்து மாயிசதேகத்தை வி ட்டொழித்து ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தை யடைந்த ஸ்ரீசக்க ரவர்த்தியாரது வருகையைக் கண்டாற்போலக் காட்டு க்குச்சென்ற தன் பிராணபகமாகிய ஸ்ரீராகவபிராளை ஸ்ரீபரதாழ்வான் கண்களாரக்கண்டனர். தாம் இழந்து போன பொருள்களைப்பதற்குமுன் வருந்திய துன்ப ங்களெல்லாம் அப்பொருள் கிடைத்தமாத்திரத்தில் மு ன்பட்ட துன்பங்களேயெல்லாமறக்துஆசாகிப்பவர்களை ப்போல ஸ்ரீகவாமியாவனர் காட்டுக்குச்சென்றபின் மி ருந்த துக்கங்களால் வருத்தப்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீபரதா ழ்வானவர் அதிக குழ்கலங்கொண்டு ஸ்ரீபாதுகையை க் கும்பிடும்படி ஆஞ்சகேயர் கையைப்பற்றிக்கொண்டி ருக்தனைவிட்டுக் ககைகோக் குவித்துக்கொண்டிருந்தார் ாவளிலும் அதி மேம்பாடினன. இந்திமானிய ஸ்ரீபர தாழ்வானவர் தாம்பற்றியிருந்தகையைவிட்டவுடனே ஸ்ரீ அனுமானவர் அவ்விடத்திலிலும் மேலேயெழு ந்து தமக்கெதிரே வருகின்ற விமானத்தின்மேற் பாய்ந் து ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாருடைய சிரபாதங்க ளினைக்கி ஸ்ரீபரதாழ்வாபடிகிற ஆற்முமையை கீனை த்துக்கொண்டி கண்களில் நீர் தாரைதாலையாகப் பெரு கிச்சொண்டிலிலு ஸ்ரீமதாலட்சுமிக்குவினாசல்தானமா கிய திருமார்பையுடைய ளம்பெருமானே! சுவாலையை வீசிக்கொண்டி எரிகின்ற பெருகெருப்பில்வீழ்த்து விடி வதற்குச் சம்மித்தமாயிருக்க ஸ்ரீபரதாழ்வானே காயே ன் அடைந்து தெவருடைய வரனைச் சொல்லினேன் சொன்னபின்புகள் அயோத்தியாநகரத்தில் உள்ளார் யாவரும் உயிரோடிருப்பவர்களாயிருக்கள். யான்செய் த தினைகள் பலவற்றுல் ஆகை இங்கிகண்கள் ஒன்றி ன்பின்னென்றுவருகொண்டே யிருக்கின்றன. யா ன் செய்த கதிர்க்கதால் மியொருவன் கிடைத்து அவ ற்றைபோழிக்க ஒழிந்துபோகின்றன. என் தாயைப்பா ர்க்கிலும் என்னிடத்திலே அன்புளவத்துள்ள ஆஞ்சகே யனே! நு சொல்லக் கடாவில்லைகருள்செய்து நீ எனக் குக் கிடைத்தது. தவத்தாலென்று எனக்கு மாத்திரமா சொல்லிக்கொள்வது என் பிதாவுக்கும், தாய்களுக்கும் தம் பிமார்களுக்கும் எம்மைச்சார்ந்தவர்களுக்குமாகும், எ ன்று சொன்னர்.

இவ்வா று ஸ்ரீராமபதியானவர் திருவாய்மலர்ந்தருளு கையில் முத்திபெறிக்கு வழிதாதுணையும் தமக்குக்காமே சமானமானவையும் ஆகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருப் பாதுகைகளைத்தலையின்மேல் தாங்கிக்கொண்டும் இரண் டு கைகளைக் குவித்துக்கொண்டும் கண்ட வர்களுக்குள் ளே இத்தத்தினத்திலும் உயிருண்டோ வென்றுக்கு

கண்ணிரொழுக்லாலும் அழுகுரலாலும் கடத்தலாலும் உயிருண்டு உண்டென்னும்படியாகமிகவும் இனத்தே கத்தையுடையவராய் எல்லாருடைய இரத்திகளையும்தா முத்திவிட்டு ஒங்கி உயர்ந்த புகழையுடைய ஸ்ரீபரதாழ் வானவர் விமானத்துக்குச்சமீபத்திலே கெருங்கிவர் தார். அப்படிவந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தண்டன்சமர் ப்பித்து ஹஸ்திட்டுத் தருமதேவதைக்குத் தானவனாய் நிற் ன்ற ஸ்ரீஆஞ்சகேயரானவர் ஸ்ரீஜானகிரமணரா கோசி ச் சுவாமி தேவருகளுக் திருத்தம்பியாரும் சிக்கையும், மொழியும் செல்லாத நிலைமையுடையதாகிய பரமபதத் தையடைவதற்குச் சுலபமார்க்கமாகிய பரதாந்தியமெ ன்னும் மெய்ஞ்ஞானவுரசையாண்டுகொண்டிருந்தவரு ம் தேவர்பக்கலில உண்டாகிய பிரேமாதிசயத்தால்பெற் ற காய்கிலையத்தில் பகைமையபாராட்டுபவருமாகிய ஸ்ரீ பரதாழ்வான் இதோவந்துநிற்கின்றார். தம்முடைய தி ருக்கண்களால் கடாட்சித்தருளுமென்று வாய்பொத்தி க்கொண்டு சொலலினர். ஸ்ரீஆஞ்சகேயவிபுத்திரர் வா ட்டத் தமது திருத்தம்பியாகக்கண்ட ஸ்ரீகுகராமானா வர் ஸ்ரீபரதசத்ருக்னாழ்வாள்க் கண்டாலொத்த சு தோஷத்தைத்தரவி தம்மைக்காணவந்த அயோத்தியாகர ஜனங்களையும் அமைதிருமிரம் அக்குரோணி சேனைரி ர்களையும், காய்மார் மூவர்களையும், தம்பிமார்களையும் முனிவர்களையும் கான்பேனென்று நினைத்தமாத்திரத் ல் புஷ்பகவிமானமானது பூமியிலிறங்கியது. ஸ்ரீராகவ பிரான் எழுந்தருளியபுஷ்பகவிமானம் அவரவர்கள்மே ல் கல்லிசோயால் விண்ணுலகத்திலிருந்துவிமானமான து சத்தருமங்களைச் செய்தவர்களைக் கவர்க்கலோகத்து க்குக் கொண்டுபோம்படி வந்ததுபோல எல்லாவிதிக ளும் கூடினன. ஸ்ரீகௌசலராமானவர் ஸ்ரீகௌசல்யா தேவி முதலிய தாய்மார்களுக்கு பகவின்பக்கலிலவக்ச இளங்கன்றுபோலவும், விஷயாகாரா முதலியவற்றை ஒ ழித்த பிரபன்னர்களுக்கு மதேஸ்வரையம்பெற்றதுபோலவும் வாவிப்சுருக்குக்கங்களைவிலாடுகின்றபோலவும் வைகளும், பிரிவிற்குமுன்ன இளைத்த தேகத்தையுடைய ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்காகவுக்கு கல்லுயிர்வந்ததுபோலவும் க ம்மைத்தரிசியாமையால் மிகவும் வருத்தமுற்று உழன் றகொண்டிருந்த எனிய உயிருடையோர்களுக்கெல்லா ம் பேற்றதாய் வந்தர்போலவும், அன்புடை சுற்புருத ருகளுக்கெல்லாம் தேவாயிர்ம்போலவும் மெய்ஞ்ஞான த்தையுடைய உயர்நிலைகளுக்கெல்லாம் தம்முடைய யதார்த்த நிலைமையோடு பிரசன்னமாயினபோலவும் மதார்த்தபிரகிகையுடைய மன்னையர்களுக்கெல்லாம் கணி ப்பைத்தருகின்ற தேன்போலவும் ஆனர். தங்களுக்கு பிரானன் ஸ்ரீஜானகிரமணரே அல்லாமல் வேறே புக டென்று நினையாத கோசலநாட்டாரும் அயோத்தியாக கரத்தாருமாகிய மன்னிபுமான்களியாவரும் ஸ்ரீராமபாத ர் எதிரேவந்தனைக்கண்டவுடனே தித்திப்பதெனைய ா பிரிடைந்தாற்போல முன்னடைந்திருந்தித்தாபமெ ங்கி கல்ல உயர்நிலை அடைந்தார்கள். ஸ்ரீசக்கரவர் த்தி திருக்குமாரர் வந்துவிட்டானென்கிற ஆகந்தத்தா

ல சுமங்கல ஸ்திரீகளும் பருஷர்களும்; சுவாமீமேலும், ஒருவருக்கொருவர் தங்கள்மேலும் வாரிவாரித் தூவுகின்ற பரிமளப் பொடிகளும், சந்தனமும், நெய்யும், முத்துகளும், புஷ்பங்களும், வாசத்தைலமும், ஒன்றுக சேர்ந்து பெருகிக் குதிரைகளினுடைய நுரைபோடும், யானைகளி னுடைய மதத்தோடும், அவர்களுடைய கண்களி லிருந்து ஒழுகா நின்ற நீரோடும் கலந்து கடலே யுங்கடந் தோடியது.

இத்தப்பிரகாரம் யாவரும் சந்தோஷங் கொண்டாடி வந்தபோது கருணைசுரபியாகிய ஸ்ரீராமநாதரைப்பெற்ற கௌசல்யாதி தாய்மார்கள் மூவரும், தம்பிமார்க ளிருவரும் விஷ்டமுனி ஒருவரும்போய்ப் புஷ்பகவிமானத்தின்மீதேறினார்கள். ஸ்ரீராமபிரானும் முன்னே தங்குலத்துக்கு ஆசாரியராகியவசிஷ்டருடைய பாதங்களே வணங்கினர். வணங்கிய ஸ்ரீராகவபிரானே அம்மூனிபுங்கவர் ஆசீர்வதித்து முன் தாம்கொண்டிருந்த அன்பங்கள் நீங்கும்படி இரண்டுகரங்களாலும் தூக்கி எடுத்துப் பல்முறைதழுவினர். பின்பு ஸ்ரீராமாநுஜர் அந்தமுனிசிரேஷ்டருடையபாதங்களை அவர் ஸ்ரீகுபதியைத் தழுவியது போலவே ஆசீர்வசனம்கொலலி ஆலிங்கனம் செய்தனர். தாய்மார்கள் மூவர்களில் கைகேகிராஜனுடைய அழகனைச் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீதசரதாத்மஜர் நமஸ்கரித்து மற்ற இருவர்களுடைய கால்களையும் நமஸ் கரித்தார். அம்மூவரும் கண்களில் நீர் பெருகி மிகவும் பிரீதியோடு தழுவினர்கள். ஸ்ரீசனகராஜ புத்திரி யாரும், முனிவரையும், மாமியர்களையும், வணங்கி நின்றார். தனக் கொப்பில்லாத வெற்றியை யுடைய ஸ்ரீலட்சுமணர் மூன்று தாய்மார்களையும் வணங்கினர். வணங்கிய இளையபெருமானை எடுத்து அணைத்துக் குழந்தாய் நீதான் ஸ்ரீராமனுக்குத் தம்பியென்னும்படி காட்டுக்கு அப்புருஷோத்தமனோடுகூடப் போய்வந்தாயென்று சொல்லி ஆசீர் வதித்தார். ஆதியில் தாம் கொடுத்தருளியதிருப்பாதுகைக ளிரண்டையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுனவர்திருவடிகரணிக்கையாகவைத்துத் தண்டன்சமர்ப்பித்தனர். அப்படித் தண்டன்சமர்ப்பித்த ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தம்மு திருப்பவனத்தால் ஆசீர்வசனம் சொல்வதொன்றும் அவியாமல் உதடுகள் துடிக்கக்கததி அழுதஸ்ரீரகுராமானவர் உயிரும் உடலும் ஒன்றும்படி காடாளவிங்கணஞ செய்து தமது நேத்திரக்களிலிருந்து பெருகிஒழுகாநின்ற நீரால், இளமைக்கும் அழகுக்கும் மாறுகஅனிக் கிருக்கிற சடைமுடியிலுள்ள மாசெல்லாம் நீங்கும்படியாகக் கழுவி உச்சியையோக்கு கன்மைக்கண்ட பசுவைப்போலத் தமதுள்ளத்துள்ள அன்புபுறத்திலும் தோன்றினார். அதசமயத்தில், ரத கஜ துரகபதாதியாகிய சேனைகளின் ஆடம்பரமும், மற்றவைபவங்களும் ஸ்ரீசர்வ சுவாமியினுடைய திருப்பாதுகைகளுக் கே உடனாகும்படிசெய்துவந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுடையதிருவடிகளில், இந்திரனே வெற்றிகொண்ட இந்திரஜித்து வைக் கொலைசெய்த இளையபெருமானானவர் வீழ்ந்து தண்டனிட்டார். தண்டனிட்டஸ்ரீராமாநுஜரைஸ்ரீபரதாழ்வான் எடுத்தணைத்தழுதனர். அவ்விருவர்களுடைய திருமேனிகளையுங்கண்ட அறிவுடையோர் யாவர்களும், ஸ்ரீராமபத்திரரை விட்டுப்பிரியமாட்டாமல் அவரோடு பின்தொடர்ந்துசென்று காட்டில்வருத்திய திருமேனியோ! அவருடைய பிரிவைச்சகியாமல் அதிதுக்கத்தாலாட்டியிருந்து வருத்திய திருமேனியோ! இவ்விரண்டில் எதுமிருந்தபோதிலும் இனித்து மெலிந்திருப்பதனாலுமொருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டி உள்ளம் கைத்தாகள. கடைசியில் ஸ்ரீசந்துருக்கப் பெருமானுனவர், தேவகாயகனுடைய ஸ்ரீராகவபிரானுடைய சிரபாதங்களிலும், இளையபெருமானுடைய திருவடிகளிலும் நாலுலீதகல்லமலர்களைத்தூவிச் சேவித்துக்கொண்டார். அவ்விருவர்களும் எழுந்தினைத்தபின் ஸ்ரீமகேசுவரியாகியஸ்ரீசானகிபிராட்டியாருடைய திருவடிகளை வணங்கினார். ஸ்ரீராகவபிரானுனவர் ஸ்ரீபரத சத்துருக்கர்களுக்குத்தம்முடைய உயிர்த்தோழர்களாகிய ஸ்ரீகுகனிவமநாராஜாமுதலானவர்களை இன்னார்இன்னார் இப்படிப்பட்டவர்களென்று சொல்லிகாட்டினர். உடனே ஸ்ரீசுவாமியோடு கூடவந்தவர்கள் இவ்விருவர்களையும்வணங்கினர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும், ஸ்ரீகுகனிவமநாராஜாவையும், அங்கதப்பெருமானையும், குமுதனையும், சாம்பவனையும், நீலனையும், மற்றும் படைவீரர்களையும், ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானையும், அவரவர்களுக்குத் தக்கவிதமாக மரியாதைகளைச் செய்தார். சுமந்திரனென்னும் முதன்மைபெற்ற மந்திரியானவர், மந்திரிமார்களோடும், சேனாயகர்களோடும், பந்துக்களோடும், மற்றகனுக்கள்போன்ற சாஜுமாரர்களோடும், மற்றவர்களோடும் ஸ்ரீரகுநாதருக்கெதிரேவந்து, அருமைத்திருமேனி வாடிவருந்தும்படிகாட்டுக்கெழுந் தருளியதை நினைக்குந்தோறும் தோன்றுகிற அழுகையும், அத்தப்பதினான்கு வருஷங்களையுங் கழித்து வந்து இவிப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்வர் நல்லவரென்று நினைக்குந்தோறும் தோன்றுகிற மயிர்ச்சிலிர்ப்பும், ஒன்றையொன்று அதிகரித்து உயரும்படியாகத் தொழுது எழுந்திருந்து கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டு நிற்க, நம்மையனுனவர் அவரைத்தழுவிக்குசலப்பிரசனைகள் செய்து ஆசுவாசித்தார். இளையபெருமானும் அப்படியே க்ஷேமங்களை விசாரித்துச் சந்தோஷித்தார். சுமந்திரரானவர் ஸ்ரீராமபத்திரரைச் செவ்வையாபுற்றுப் பார்த்து இவி இந்தப் பூமிக்கு யாதொரு குற்றமுமில்லையென்று மற்ற மந்திரிமார்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். தம்மோடி ஒத்தவர்களும் தம்மிலும் உயர்ந்தவர்களுமில்லாத ஸ்ரீராமசந்திரானவர் சேனைகளெல்லாம் விமானத்தின்மேல் ஏறக்கடவனவென்று கட்டளைபிட்டனர். சமுத்திரராஜனுடைமத்திலடங்குலதுபோல அந்தச்சேனைகளெல்லாமும் விமானத்தின்மேலேறி ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களுடைய சரபாதங்களை வணங்கினவைகளையெல்லாம் அந்தரமார்க்கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவர்கள் யாவரும் இந்தவிமானத்தை ஆண்டவனேயெல்லாமுண்ட ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய திருவயிற்றுக்குச் சமானமென்று சொல்லுவோமேயானுல் அந்தத் திருவுதரத்தில பிரமருத்திரேந்திராதிமன்ற சேதனர்களும் அடங்கியிருக்கார்களே யல்லாமலதாம் அடங்கியிருக்கதுண்டோ! இல்லையே? இந்தவிமானத்திலே அந்தத் தேவதேவ நாயகனுடைய ஸ்ரீராகவபிரான் எழுந்தருளியிருப்பதால் இதற்கு அந்தத்திருவுதரம் ஒப்பாகமாட்டாது. ஸ்ரீராகவானுடைய திருவயிறோ ஒப்பாகாமற்போகுமேயானுல் சமுத்திரம் ஒன்றை மாத்திரம் நமக்குள் அடக்கிய அகன்றியருடைய கையொன்றே சமானமாகப்போதிறது என்று சொல்லிக்கம்பகமல்களைத் தூவித் தூற்றினார்கள். நிடிக்கூட்டங்களும், எழுசமுத்திரங்களும், ஒருமித்து ஆரவாரித்தாற்போல முரசங்களும், சங்கங்களும், மற்ற வாத்தியங்களும், யானைதுரைகளும், ஒலிக்கிற ஓசையும், பிரமனுடைய வேதகீதங்களினோசையும், உயர்ந்தோங்கித் திக்குகளெல்லாம் பரவிச் சத்திக்து, ஆகாயவெளியில் நின்று சமஸ்த தேவகணங்களும், சித்தர்களும், சாரணர்களும், ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரருக்குக் கூறும் பல்லாண்டொலியினுல் அடங்கிப் போகாதின்றன. இவ்வளவு கோஷத்தோடி அயோத்தியையோக்கி ஆகாயத்தில் செல்கின்ற புஷ்பக விமானமானது இந்திரனுக்குக் களிப்புண்டாகும்படி சுவர்க்க லோகத்துக்குச் செலவதுபோ லிருக்கிற தென்று இந்தப் பூமியிலுள்ளோர் யாவரும் பேசிக்கொண் டிருக்கையில் இந்திரனேடும் மற்ற தேவர்க ளோடும் சுவர்க்க லோகமே பூலோகத்துக்கு வருவதுபோல அந்தப் புஷ்பகவிமானம் தேவர்கள் தூவுகிற மலர்மாரியோடி ஸ்ரீஅயோத்தியாநகரத்தை வந்து சேர்ந்தது.

மீட்சிப்படலம்

முற்றிற்று.

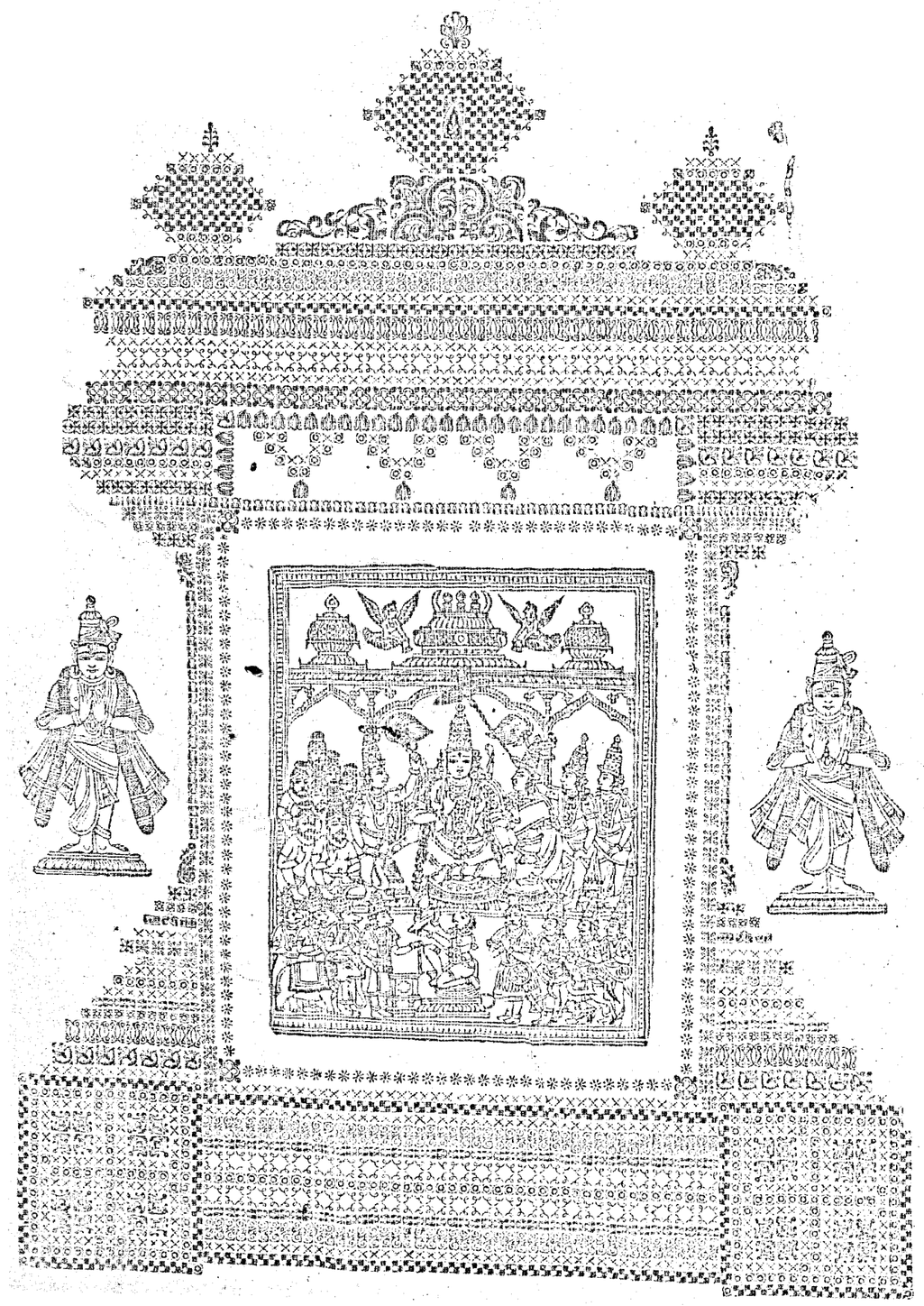

ஸ்ரீராமநமம்.

வரவரமுனிசாயகாய்நமோநமஃ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

பாசுரம்.

மாவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப்போய் வாதுசெய்வாழ்.....*
செருவடையப் பிணைத்தருமத் திருத்திவத் தலகாண்ட திருமால்கோயில்.....*
திருவுந்தன் திருவுருவுத் திருமங்கை மலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று.....*
உருவுடைய மலர்நிலன் காற்றுட்ட வொளிசனிக்கு மொளியதங்களே.....*

திருமுடிசூட்டுப்படலம்.

ஸ்ரீசக்காரம் முதலிய திருக்குமாரரோடுபொருமிமான தத்தை விட்டுவிட்டார்கள். அப்படியே ஸ்ரீசாலகிமனர் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடம் மற்றவர்களோடு திருவயோத்தியாபுரிக்குத் தென்மேற்குத்திசையிலுள்ள சுந்தரசாலை யைச்சேர்ந்து, தாமும் மற்ற தம்பிமார்களும் சடைமுடியை மாற்றிவிட்டுச் சேனைகளும் செங்குரோன்டி சாயுதபாணிகளாய் வந்து, கேசவாதித் திருநாமங்களைச் சொல்லித் திருமஞ்சனப்பிடிக்கொண்டி பிரசம்பரசாரிகளாயும், சர்வாபரணபூஷிதர்களாயும், சுந்தரசாமத்தை விட்டு அயோத்தியாகரத் தெருவிலிருந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனவர், சதுர்வேதங்களோடுமொத்த நான்கு வீதிகளைக்குடிகளுக்கட்டிச் சூரியனைப்போல விளங்குகின்ற ரதத்தின்மேல் ஆரோகணித்தருளினார். உடனே அந்தரிக்ஷத்தில் மற்றமுவர்களும் எழியருளி, அவர்களில் ஸ்ரீராமரைச் சுவாமிக்குப் பின்புறத்தின்ன வெண்கொற்றக்குடைபிடிக்கவும், ஸ்ரீசதுருக்குச்சாமரம் வீசவும் பின்னொன்று இரண்டொருகையிலும் இரண்டொருமாகைப் பற்றிவீசவும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுள்வர் முதலாயிருப்பவரசர்கள் கண்ணீர் பெருகிக்கொண்டு முட்கோலின்றுந் தேரை கடத்திச்சென்றார். ஸ்ரீருஷ்ணோத்தமராகிய ஸ்ரீராகவேந்திரனெழுந்தருளிய திருத்தேருக்கு இரண்டொரிசங்களிலும் ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேனர்முதலாக ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித்திருமகனாரும், யானைமீன் மேலேறிப்போந்து செய்துகொண்டு சென்றார்கள் ஸ்ரீ அங்கதப்பெருமாள் கொடிப்படையில் முன்னேபோனார். திருவனந்தாழ்வானுகொப்பாகிய திருவடிகள் திருத்தேருக்குப் பின்வந்தார். அழுபத்தேழுகோடிவானர்ப்படைவீரர்கள் மரமுடன்றுவாங்கொண்டு கல்ல ஆடையாபரணங்களைத்தரித்துகொண்டும், கலைவைச்சுதனமுதலிய பூக்களைப் பூசிக்கொண்டும், வெண்பட்டுக்குடைபிடிக்கப்பட்டயானைகளின்மேல் ஏறிப்போனார்கள். கவசங்கட்டிக்கொண்டு முன்ன ராஜபுருஷர்களில் சிலர்யானைகளின் மேலும் மெய்ரி

சும்பொன்தகடுவேய்ந்த சேணினும், சாமரைகள்பக்கங்களில் வீசவும் வெண்பட்டுக்குடைகள் பிடிக்கவும், சந்தினமயமிரிடங்கள் பிரகாரங்களில் பிரகாசிக்கவும் ஏறிக்கொண்டு மைதானத்துவிரைந்துச் சென்றார்கள். வரைவாய்களைவாகச்செல்லாம் தெவ்வல்திரிகளைப்போல உருவமாறி வில்லபட்டவெற்றிகளை யுடைத்துக் கிலியாபரணபூஷிதர்களாய், விடியற்காலங்களிலேதானும் சூரியகிரணங்களின்மேலும், கோவேதகமுதலைகளின்மேலும் மேறி, விண்ணின்கூட்டங்களைப்போலச் செல்ல. அவர்களுக்குகந்தவேடங்களையுடைய ஸ்ரீராகவேந்திரசாட்டியார் விமானத்தின்மேல் சந்திரனைப்போலச்சென்றார். ஆகாயவீதியின்கண் எல்லாத்தேவர்களும், முனிவர்களும், ஸ்ரீராகவேந்திரனும் ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாரும் எழுந்தருளுந்திக்கியசேனையைச் சேவிக்கும் உள்ளக்களிப்பால் கற்பகமலர்களையும் வேறுசுகந்தமலர்களையும் கைகளோய்வில்லாமல் வாரிவாரிச்சொரிதலாலே இந்தப்பூமண்டலமும் அந்தப் பூவுலகையேயே கிறைத்து தாரோகணப்படையைப்போல் அழைக்கண்ட நிறைந்த கல்வியானர்கள் இப்பூமியை பூவென்று அழைத்தார்கள் அன்றுமுதல் இந்தச்சரித்திரத்துக்குப் பூவென்ற பெயருண்டாயிற்று. ஸ்ரீராகவேந்திரனவர் காட்டுக்கெழுந்தருளிய பிரியின் அனபத்தாலே, கோடைகாலத்தில நீர்ப்பசையில்லாத மேகம்போலப் பதினஞ்சு வருஷம் வரையில் மதநீர்ப்பெருக்கமும் இனத்துச் சோமயிக்கிடந்த யானைகளெல்லாம் இப்போது ஸ்ரீராகவேந்திரனவர் ஆள்வியத்தை விட்டுத்திருவயோத்தியாபுரிக் கெழுந்தருளியதை உணர்ந்தும் அவரைச்சேவித்தும் தாம்கொண்டவருத்தமனது உள்ளத்தில்நிறைந்து அடங்காமல்பெருகியதுபோல ஞன்மதகரித்தும் அருவிப் பெருகியோடிகடலிலே போய் விழும்படிப்பெருகியதுகள். அத்தயானைகளைப்போலவே குதிரைகளெல்லாம் பேரி அதிபாதகளைமகளை ஏதோ ஒருதெய்வ வருவால் பேசும்படி. பெற்ற

போது எப்படி பேசுவார்களோ அதுபோலவும், இடிகளையே பெய்கின்ற மேகராசிகளைப்போலவும், கனைத்துக்கொண்டு சென்றதுகள். ஓரறிவுள்ளவைகளாகிய மரங்கள் செடிகள் கொடிகள்யாவும் ஸ்ரீசர்வகலாபிமானர் வளத்துக்கொழுந்தருளிய தகத்தால், அரும் பெறற்றுப் போதாகி மலராமலிருந்து இப்போது ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்திக்கு எழுந்தருளியபடியால் அத்தகப்பரு வங்களில் மலர்களைமலர்வதுபோல அரும்பி உடனேகல்லமனமுள்ள மலர்களைமலர்த்துகத்தைத் தரியாது கள். ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்தியாபுரியைப் பிரிந்ததாதல அதிக துக்கத்தையுடையவர்களாய்க் கலவியின்பத்தி சைசையில்லாமல் வெறுத்திருந்தஇரிசனங்கள் யாவரும், ஸ்ரீவிஷ்ணுசக்கிரர் எழுந்தருளினவுடனே மிகுந்த செல்வச் செருக்குடையவர்களாய்க் கலவியில் கீனப்புடன்டாகவே அத்தமங்கையர்களுக்கு உடல முருமையும் பொன்னிறம்போன்ற பசலைபூத்தது, இவ்வணம் திருவயோத்திமாநகரமெங்கும் மிருந்தகவிப் பெறைக்கும்படி அகந்தையுதீனுணர்வுமியாயிரதி குலோத்துங்கரானவர் அயோத்தியாநகரத்துள்ளே பிரவேசித்து ஸ்ரீகௌசல்யைமுதலிய தாய்மார்களெவணம் கி ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுக்கு கமஸ்காரஞ்செய்து நின்கம் குலத்தினருக்குத் திருவாராதனமாகியஆயிரமெளவின பெருமாளைப்பணிந்து ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும்குதல மாக நடத்துக்கொண்டிருக்கிற அரண்மனைக்குள்ளே சென்றனர். ஸ்ரீகுகுலராயர்திருமாளிகைகளுள் எழுத்தருளினவளே பூரணசந்திரர்களும்நின்றிகலும் உதித்திரு ந்தவம்சிரங்களோ அளித்தாலிட வேண்டுமென்னும் க ஞ்சில்லாதவர்களாயினும் தர்மே அளிந்தருளிவிடுகிறது க வல்சிரங்களேழேழுவிழுவொட்டாமல் பலதேவைகளால் தாங்கிக்கொண்டவர்களாயினும் ஆகாதபோல சதாநல தேகம்பூரிப்பதினுலும் துன்னித்துள்ளிக் குதிப் பதினுலும் தங்களெய்தியாமல் வன்றிரங்கள் அளிழ்த்த போய் மதுபானஞ்செய்த மயக்கத்தாலே நிருவாணிக ளாயிருப்பவர்களைப்போன்றார்கள். பிராமணர்களுடைத்தி ருந்த வஸ்திரங்களை வேலியர்கள் பறித்து உடுத்திக்கொ ண்டார்கள். அத்தவேசையர்களுடைய தூடைகளை அத் தணர்கள் பறித்துத் தரித்துக்கொண்டார்கள். ஒருவரு டலோடி ஒருவருடல் கெருங்கிப் பதிதலாலே ஸ்ரீசுவா மிதியுடைய சேனையைக் காணும்படி சந்தனமுதலிய பூச்சுகளைப் பூசவு கேயில்லாமல் அதிகவிரைவாய்வ ந்துநிட்டவர்களுடைய தேகமும், பூவேந்தவர்களுக்கு திரட்டிப்பாகச் சந்தனமுதலானவைபட்டுப் பரிமளித்த ன. ஸ்ரீராமசுவாமியானவர் ராஜசம்பத்தை கிங்கிரிருந்த பதினேழுவருஷமும் கல்ல தூடையும் நிரத்தியைபர னைகளும் தரியாமல் துக்கத்தையே அநுபவித்துக்கொ ண்டிருந்த மக்கையர்கள் யாவரும் இப்போது சர்வாப ரணகளாலும் தங்கள் உடல் மதையும்படியாகத் தரித் துக்கொண்டமையால் அந்தந்த அவயவங்களி விலக்க னர் தோன்றுமல் புருஷர்கள் மயங்கினின்றார்கள்.

தேவபுருஷர்களுடைய தேகத்தி லணிந்திருந்த சந்த னம் ராஜ புருஷர்களுடைய தேகத்திலும், ராஜபுருஷர் களுடைய உடலிலணிந்தசந்தனம்தேவபுருஷருடைய உடலிலும் பட்டுப் பரிமளிக்குங்காரணத்தால் தேவ ர்காள்நீகள் கம்முடைய காயகர் பூலோகப்பிரியை ஆ லிங்கனஞ்செய்து வந்தாலென்றும் ராகிஞ்சிகள். கம்மு டையகணவர் தேவதாளிரியைத் தழுவிக்கொண்டா லும் தங்கள் தங்கள் கொழுநர்களோடி ருக்கொண்டார் கள் இவ்வாறு அரண்மனைபெங்கும் ந்தோஷாரவாச மாயிருக்கும்போது ஸ்ரீராமச்சந்திரர்மாவர் ஸ்ரீபரதாழ் வானைக் கருணாவலோகம்பார்த்து தோ ! ஸ்ரீவிபீஷ. ணுழ்வானையும் ஸ்ரீசுக்ரீவமகாராஜாவையும் மற்ற வா னரப்படைத் தலைவர்களையும் மற்றவர்களையும் அழைத் துப்போய் கம்முடைய சக்கரவர்த்திதிருமகளான மாசி னைகளிலுள்ள நெற்புகளே யெல்லாவற்றையும் காட்டே ன்னுகட்டளையிட்டார். என்ன கட்டளை யிட்டவுடனே ஸ்ரீபரதாழ்வானுனர் கணமிக்குத் தண்டச் சமர்ப்பித் து அவர்கள் யாவரையும் அழைத்துச்சென்று பலதிரு மாளிகைகளைக் கடந்துபோய் தேவர்களுக்கு வாசஸ்த லமாயகாஞ்சனரத்தினங்களிழைத்திருக்கிற மேருமலைபோல வும், ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கு நிவாசமாகவும் பிரளயகாலத்தின் ஸ்ரீசாரதாசக்கரவர்த்தியினுடைய அந்தப்புரத்தைக்காட் டினர். அத்தத்திருமாளிகை வச்சிரம், வைடூரியம், நீல ம், மரகதம், முதலிய ரத்தினங்களால் கட்டப்பட்டதா கையால் அவர்கள் அம்மனிகளுடைய பிரவாகாதியால் உயிரும் மீலிகுலேக்து மனமும் தங்கள் மீனுதிழு மிழுந்து புத்தியழிந்து கண் இமைகொட்டாமல் அப டியப்படியேநின்றுவிட்டார்கள். அங்கிருந்தஇரத்தி னங்களுக்குள் ஸ்ரீகௌசல்யை மணிகாப்பிபோல விளங் குகிறது ஒரு திருமாளிகையைக் கண்டு இது யாதென்ற வினவினார்கள். அவர்களைப்பார்த்து ஸ்ரீசதாழ்வானு னர் பூர்வத்தில் இக்ஷவாகு மகாராஜா முதலகளாரில் உற்பனித்த சதுர்முகனைகோக்கித் தவஞ்செய்து பெற்ற வத்த ஸ்ரீரெணகாக விமானத்தின் திருசேனைத்தின் பொருளாய்ப் சயனித்த திருக்கோலமாய் ஆரிரமெள வியான் எழுந்தருளியிருந்தருமாளிகையென்றுசொ ன்னர். அதுகேட்டு இதைத்துதிக்க எங்களால் முடிய மோ முடியாதென்று சுவர்களைத்தடவிக்கொண்டு அப் புறத்துசென்று மற்றொரு சத்தியலோகம்போலிருக்கிற சே ர்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். அந்த உட்சுவர்களிலிருந்த ங்கள் கண்களைக் காவுகிற விசித்திரமணிகளாலமைத் த தொழில்களின் எண்ணி என்னி அடங்கியிருக்கிறவர் நந்த அவர்களில் சுக்ரீவமகாராஜாவானவர் ஸ்ரீபரத ழ்வானை காவல்கிளத்துப் பரிகத்தருளினபோது கம்முடை ய பெருமானுக்குப் பட்டாபிஷேகம்பண்ணுகலைகள் இனகதனென்று நினைத்து நிற்கையும் விழுப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்றுகேட்டார். பெட்ட மகாராஜா வைப்பார்த்து பரிபரகாழ்வானுவர் எழுதவினனுதிர் த்தரும், கங்கைகாருகிய நதிகளினது தீர்த்தரும், நின் விடத்தேவர்கள் சேர்ந்தருச் செய்தருளியமல்லவா ! அ வை வந்தபின்புதான் ஒரு திவ்வியாருஷர் வந்தான் இச்ச

யிக்குக்கொண்டவேண்டுமென கம்முடைய ஆஞ்ஞையி ற்றிருக்கச்செய்தே அத்தத்திர்த்தங்கள் இங்கேவருவது பிசகாசமோவென்றுசொல்லி ஆஞ்சநேயரைப்பார்த்தா ர். அந்தமகாராஜாவர் இத்தக்குறிப்பை அறிந்துகொண் டு தீர்த்தங்கொண்டு வரும்படி பூமியைத்தாண்டி அப்பு றத்தேசென்றார். ஸ்ரீபரதாழ்வானர் சாரதியை அழைத்து கம்முடைய குலத்துக்கு ஆசாரியராகிய வசிஷ்டமுனி வரையும், கணிதாலகளில் வல்ல மற்றவர்களையும் இங் கே வரும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்ல அப்ப டியே சாரதியானவன்சென்று. அவர்களுக்குத் தெரிவிக் கவிஷ்டமுனிவரும், கணிதாசன்னிகளும் வந்து ம ண்டபத்தைச்சேர்ந்தார்கள். வசிஷ்டபகவானைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பரதாழ்வான் சமர்ப்பித்தார் மல்லாமல் திருமாணஞ்செய்தான். முன்னே தீர்த்தங்கொ ண்டு வரும்படி தாவிசென்ற ஸ்ரீஅஞ்சனுதேவிபுத்தி ர் நான்குதிசைக் கடலினது தீர்த்தங்களையும் சப்தபுண் ணியநதிகளினது தீர்த்தங்களையுங்கொண்டு கமமுடைய பிதாவைப்போல அதிகவிரைவாய்வந்து சேர்ந்தார். பல அரசர்கள் பலதானிகளின்மேல் குடைகிழலில் பலபல ரத்தினக்குடங்களிலிசையுறுதிர்த்தத்தைப் பிரதிக்கொண்டு வரவும், சங்கம்,மற்றும்பலவாதியங் கள் முழங்கவந்து சேர்ந்தார்கள். பனிக்குத்தகாலங்க ட்டிய ஒரு சிங்காரமாளிகையில் மாணிக்கப்பலகை வைத் து, வசிஷ்டர்கள் சேர்ந்துச் சுற்றிலும் பொன்வு ல்சமைத்த பீடத்தின்மேல் ஸ்ரீராகவபிரான் ஸ்ரீசாவபிஷி ராட்டியாரோடு எழுந்தருளினர். சுமங்கலஸ்திரீகள் ம ங்கலத்தன்கள் பாடவும், தூசன்னிதானிப்படி அந்தணர்க ள் வேதகோஷஞ்செய்யவும், சங்கம், தாளம், முழவம், முதலிய புலவாத்தியங்கள் தூவாளிக்கவும், தேவர்கள் பூமழைதூவியவும், வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களை பி ரமனர்களை மிருத்த புத்திமான்களும் கலைஞானக்கரு டையவர்களுமாகிய ராஜபுருஷர்கள், மந்திரியர்கள், இ வர்களையல்லாமும் முறையாக முதலியோகஞ்செய்தா ர்கள். ஸ்ரீசுக்ரீவமகாராஜாசாம்பவர், அநுமான், ஸ்ரீவி பீஷணுழ்வான், குகப்பெருமான் மற்றவர்களும் முறை யாகப் பின்பு அபிஷேகஞ் செய்தார்கள்.

அதுகாலத்தில் மாகதராதினமலையானது சேதாரம் காமலங்கள் பலமுத்துக் கங்காகளினுடைய அங்கதி ன்தனிகளால் முழுமையும்கொண்டு, இரவில்பொற்று மைகளைத் தரிப்பாய்கின்ற வேல்பொறும் வடவைமு க்ஞ விராலகேந்திரங்களுடைய ஒருதினைபோல மரி லோமம் விந்திருக்காப்போல விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமர் ராமரை முனிவர்களுடைய சாதுரஞ்சனங்கள் யாவ ரும் தங்கள் கலனவேய் கீர்தும்படி கண்களும் மனமும் குளிரச்சேர்த்து துதித்தார்கள்.

இந்தத் திருபிஷேகம் ஸ்ரீவிஷ்டமுனிவரர் பரம வைதிகமார்க்கத்தின்படி மந்திரங்களைச் சொல்லிநடத் தி, சுமந்திரனென்னும் முதன்மந்திரியைச் சமிபத்தில் வைத்துக்கொண்டு மற்றும்பல சடங்குகளையும் இந்திர னுக்கு முடிசூட்டுகாலத்தில்நடக்கும் கிரியாவிதிகளை ங்களைப்போல மிருதியும் செய்தார். இவையெல்லாம்

கடந்தபின்பு, சிங்காதனத்தை மகாதுர்ப்பாக்கியவானாகிய ஸ்ரீஅனுமான் சுமக்கவும், உடைவாளை ஸ்ரீ அங்கதப்பெருமான் பற்றிநிற்கவும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் வெண்கொற்றக்குடைபிடிக்கவும், ஸ்ரீலட்சுமணசத்துருக்கர்கள் இருபுறத்திலும் கின்றுசாமரைவீசவும், திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச்சடையப்பனென்னும் வள்ளலுடைய வேளான் மரபினுயர்த்தொருவர் மானிக்கமய ஆசனத்தை எடுத்துக்கொண்டுவரவும், ஸ்ரீவிசிஷ்டபலவானுளவர், உபயவிபூதிநாயகனுகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சூட்டினர். அசுரகுலகுருவாகிய சுக்கிரனும், தேவகுலகுருவாகிய பிரகஸ்பதியும், கணிக்காஸ்திரவிதிப்படி குறித்தகாலமுகூர்த்தத்தில் திரிலோகத்தார்களும் துள்ளித்துள்ளிக்குதித்து சதுர்வேதங்களோடுமிதேதிஹபுராணங்களோடுஸ்ரீசர்வேசுரனுகிய ஸ்ரீராமருகுலகாயகர்திருமுடிசூடியருளினர்.அவர்ப்தசகண்டகாமராய்ப்பக்தபராதீனராய் விளங்குகின்றஞானமேதிருமேனியாகவுடையஸ்ரீராமபிரானுனவன், தம்மிடத்தில்பிழைதியும்அன்புடையோர்களுடையகருத்தின்படி அதிதிருப்தியுடையவராகிசூடிக்கொண்டதிருமுடியானது அவருடைய திருவின்மேலபிரகாசித்துக்கொண்டருப்பினும், சமஸ்தசேதனர்களும் மிகுதியும் களிகூர்ந்த சனிப்பையோசித்துப்பார்த்தால், ஒவ்வொருசேதனமும் தன்தன் முடியிலும் அன்று அத்முடியைத்தரித்துக்கொண்டிராச்சியாபிகாரம் பெற்றுக்கொண்டாற்போலிருந்தது. பலதன்தவஞ்செய்து தம்முடைய இயற்கைக்குறுத்தக நாயகாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரனை அடைந்து இடையே பிரிந்துவருத்திக்கொண்டிருந்த பூதேவியானவள், நிப்போது ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராமநாதனுமாக்தலிர்போலச் சிவந்து மிருதுவாகிய கைகளினேட்டிவிரல்களுடைய மாணிக்கமுத்தும்படி தாழுனர். திருமுடி குடிக்கொண்டு ஸ்ரீசனகியிராட்டியோடு ஸ்ரீராகவபிரான் பட்டாபிராமரா வெழுந்தருளியிருக்கும் இவ்வியசேவையைக்கண்ட ஸ்ரீவசிஷ்டமுதலியோர்களினும், மற்றபிராமணசஜ்ஜனர்களும், ஆனந்தப்பரவசர்களாய் ஸ்ரீசர்வகவாமியினுடைய திருவழுகுக்குக் கண்ணேசிலபடுமோ என்கிற பீதிக்காரம், (பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லூழியிரத்தாண்டேன்றும், இரசக்தர் வாழிலங்கை பாழ்நீராகப்படைபெறுதாளுக்குரிய பல்லாண்டு கூறுதுமேயென்றும், காடுகைமுதல் கதிய கமோகாரியனுயவென்று பாடுமவமுதைப் பத்தகுளனிர் வந்து பலலாண்டு கூறினேனென்றும், தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர்வந்தடிதேறுதாயிரசுமஷ்சொல்லவிப்,பண்டைகுலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டெம்மினே யென்றும், பக்தனிரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே யென்றும், வியுடைகாகப் பகைக்கொடியாளுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவேனென்றும்,)மங்களாசாசனஞ்செய்து,[வானிமாலயத்தொருவனுடலகெடவிலிலைவெனித்தன், தலைசாதுண்டம்பொழி லிடம்பெற விருத்தவனே யென்றும், லங்காபுரிகடல் கவிருலம்பவிசெயவருவ னையனேட்டி, இலங்கைமாநகர் பொடிசெய்தவடிகளே யென்றும், மன்றயாய காலவேதத் துண்ணின்ற மலர்ச்சுடரே, முறையாலிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடத் துன்றுமீழ்ந்தளித்தாய், பிறரியாதுசடையானு காலமுதலும் இக்கிரனும் இறையர்தலறிக்கேத்த வீற்றிருத்தலியற்பேயென்றும்,] வேதாகத்தாறும், வேதமொழிகளாலும், துதிசெய்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீவசிஷ்டமுனிவர் வேதமந்திரங்களைச்சொல்லச் சஞ்சிரசிஷ்பமுறை ராகவபிரானுவர், திருத்தம்மோர்கள் முடிதருத்தும் கிரீடங்களைத் தரித்துபரிபர தரத்வான் செங்கோல்கடாத்தும்படி அங்கியாபித்து; எல்லாசோதிம்அளிடப்பட்ட தாளுஞ்சோகங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இருபது சுட்டிப்படலம் - முற்றும்.

விடைகொடுத்தபடலம்.

அப்படி அநுபவித்துக்கொண் டிருக்குங்காலத்தில் ஒருநான் பகம்பொன்னுற்சுவர்களெழும்பி மானிக்கத் தூண்கள் நாட்டி நானுவித ரத்தினங்களால் முடியேவேய்ந்த கொலுமண்டபத்தில் மணிகளிழைத்த சிங்காசனத்தின் மேல் நீருண்டமேகமாம் மின்னலும்போல் ஸ்ரீஜனகராஜபுத்திரியோடு வீற்றசாதாரமர்ளுத்து, பரத்தவடினைதாரியகருங்கடலின் மத்திமில் மின்னல்லோடு வதுபோல் ரத்திநாரங்களும், முத்தாரங்களும், மதாணியும், திருமார்பில் துகைத்து பிரகாசிக்கவும், உதயசூரியனைப்போல கவசத்தினுங்களிழைத்த பொன்மகுடம் திருமுடியில் மினுக்கவும், மேகசேஷ்ட மாலனது பலசெந்தாமரை மலர்களை மலர்க்குலுங்காதன்றின் மேலிருந்தாப்போல ரத்தினமய சிங்கங்கள்சுமக்க பீடத்திலமே லெழுந்தருளி யிருந்தார். மரகதமலையின் பக்கங்களில் வெண்மையாகிய சந்திரனைபாய்வதுபோல வேல்போதுகண் கண்களையுடைய மங்கையர்கள்தாமரை மலர்போன்ற கைகளால் சாமரைகளைப் பற்றி வீசவும், தம்முடைய ஜகன்மோகனகார நினைய வடிவழகில்லாடி பட்டு, காகங்களும், நரகங்களும், தேவர்களும் பலவாழ துதிக்கவும், சந்திரன்கண்டு உள்ளம் கோரும்படி பிறிது லோகங்களிலும், தன்னுடைய குளிர்ந்த ஒளி விரிக்கொண்டு, பிரகாபலங்கேசரனை வெற்றிகொண்ட கித்தி மேலே ஒங்கிப் பசுயிதுபோல மேலேவெண்கொற்றக்குடை நிழற்செய்யவும், கன்புன்ன கமல்ல பிரமணன்றிகள் மங்கல கீதங்கள்பாடவும், ஸ்ரீமத்வேதமார்க்க பிராமண ஜனங்கள் ஆசிர்வசனங்களைச் சொல்லவும், தானம், முழவம், சங்கம், முதலானவங்களை ஒலித்தியங்களும் முழங்கவும், செல்வோலப் பிறந்தின்ற திருங்கல்களையுங்கோனைக்கனிபோன்ற சிவந்தவாயையும், கமலமைமலர்போன்ற முகத்தையுமுடைய செனக்தியவதிகளாகிய வேதியரன்றிகள் கடனஞ்செய்யவும், அலைகளையிழந்து கோபிக்கின்ற சமுத்திரத்தி தேனைசயும் அடங்கும்படி ஈனுடித வாத்தியங்கள் முழக்கும்படியாகச் சம்பன்னசோதிபந்களும் அயோத்தியா நகரத்தினது பர்வதாகாரமாகிய கோபுரவாயலிலெழுந்தருளினர்.

க்குதம்முடையிரிவில்லிய திரத்திகளோடெடுத்துப் புகழ்க்குமுடிகள் ஒன்றேடொன்று தாக்கும்படி வணங்குக்தேர்களும் சிபாதங்களிரண்டும் சிவக்கவும், சுமந்திரர் முதலாகிய மந்திரிமார்களும், முனிவர்களும், படைத்தலைவர்களும், குழ்ந்து துதிக்கவும், பவளம்போன்ற சிவந்தவர்யால் கற்புடையமங்கையர்கள்பல்லாண்டுசொல்லவும், சின்காதனத்தின்மேல் தேவராஜனைப்போல ஸ்ரீராமச்சந்திரர் அரசவீற்றிருந்தார்.

நித்தியவிபூதி லீலாவிபூதி நாயகராகிய ஸ்ரீராகவப்பெருமான் அரசவீற் றிருக்கும்போது, மயிந்தன் துமிந்தன், கும்பன், அகம்பன், அதுமான், குமுதாகூன், சதவலி, குமுதன், நதிமுகன், முதலாகிய அறுபத்தேழு கோடி வீரர்களோடும், எழுபதுவெள்ளவானரசேனைகளும்சுற்றிவரூரூரியபுத்திரராகிய ஸ்ரீசுக்கிரீவ மகாராஜாவும், ராகூசகுலவீரரோடு ஸ்ரீவிபிஷணும்வாலும், புன்னிகளமைத்த புனிதனதுவாலே இறுகக்கட்டிய அரையும், சுழல்கின்ற செங்கண்ணும் மலைபோல் உருண்டுதிரண்டபுயங்களும், உடையவராய்த் தம்முடைய வேடுவச்சேனை சூழ்ந்துவர, 'ஒரு சிங்கம்போல' ஸ்ரீருகப்பெருமானும்வந்து சண்டன் சமர்ப்பித்தக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்றார்கள். ஸ்ரீராமச்சந்திரரும் அவர்களை டத்துத் தமக்குண்டாகிய பேரன்பு மறையாமல் முகத்திற்தோன்றும்படிக் கருணையாகக் கடாட்சித்து அவர்களைக்கட்டி ஆலிங்கனஞ்செய்ததுபோலவே அன்போடு இனிய வார்த்தையால் தமது திரும்பவளர்ந்திறந்து வாதொரு குற்றமுமில்லாத வெற்றியாளர்களே! இக்கே உட்காருமென்று சொல்லினர். அவர்கள் யாவரும் அப்படியே ஆசனங்களின்மேல் உட்கார்ந்து நிமை கொட்டாமல் ஸ்ரீகவாமியினுடைய வடிவழகைப் பார்த்துப்பரக்கத்து ஆகந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கத்தில் ஒழுகாகின்ற மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர்களாகிய முனிசிரேஷ்டர்களும், கான்குவேதங்களையும் ஐயமற ஓதியுணர்ந்த சிரகண்தாச்சிரமத்தார்களும், வேதத்தினும் மநுஸ்மிருதியிலும் சொல்லியபடி நடக்கின்ற உன்மையறிவுடைய வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தார்களும், ருருகுலவாசஞ்செய்துசாமாகிய சாஸ்திரங்களையும்சகுவேதங்களையும் அவற்றைச்சார்ந்தநூல்களையும் சக்தேச விபரீயமில்லாமல் கற்றறிகிற பிரமசரியாச்சிரமத்தார்களும், பாரம்பரியமாய்ப் பலநூல் கற்றுணர்ந்த வித்வஜனர்களும் ஆயோத்தியாநகராதுக் கிறைவராகிய ஸ்ரீருகுகாயகனை முறையாகச்சூழ்ந்து தங்கள் தங்களுக்குரியபிடங்களின்மேல் உட்கார்ந்தார்கள். விதிவிவேகிதாதி சமஸ்ததேவர்களும், முனிவர்களும் வேண்டிக்கொண்ட பிரார்த்தனையின் பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலில் நிருவனந்தாழ்வான்மேல்சயனித்துத் திருக்கண்வளர்வதை விட்டு நிர்வளப்பமிகுந்த அயோத்திமாநகரத்தில்வந்து அவதரித்த நிர்மலகுருபராகிய ஸ்ரீகாகுத்தரை வணங்கித் துதித்துச் சமஸ்த தேசாதிபதிகளும் மற்றவர்களும் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களின்மேல் வீற்றிருந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் நிக்கம நடந்துகொண்டே மெள்ளமெள்ள இரண்டுமாதங்கழிந்தது. தேவர்கள் முதலாகியசகல ஜனங்களுடையதுக்கநிவாரணஞ்செய்தமாகத்திருவயோத்தியாபுரியில் லவதரித்து அவதரிக்காரணமாகிய மார்க்கரகாசனமளாகிய, துஷ்டராகூசச்சங்காரஞ் சங்கரித்த ஸ்ரீராமபிரானுவர் முகலில்சதுர்வேதிகளாகிய பிராமணர்களுக்கெல்லாம் ரத்தினமும், முத்தும், பொன்னும், விளைத்தக்க பூமியும், பசுவும், தானஞ்செய்தும் எங்களுக்கு இன்னது குறைவு என்று சொல்லி யாசித்தவர்களுக்கெல்லாம் அவர்களுடைய உள்ளக்குறைவு நிங்கும்படி வேண்டியவற்றைத் தானஞ்செய்தும், அவர்களுக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து அவர்களெல்லோரையும் அநுப்பிவிட்டு அரசர்களை வரும்படி உத்திரவுசெய்தனர். அப்படியே அரசர்களும் வந்தார்கள். வந்த அரசர்களைக் கிருபையோடுபார்த்து அவரவர்களுக்குத்தக்கபடிதேசம், சிவிகை, ரத்தினகிரீடம், ரத்தினாரம், முத்தாரம், இவைமுதலிய ஆபரணங்கள், குதிரை, தேர், யானை, பீதாம்பரம், இவைகளை உள்ளன்போடு கொடுத்து அவர்கள் தங்கள் பதிகளுக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டனர். பிற்பாடு இருபாற்கடலில்யோகநித்திரை செய்வதைவிட்டு அயோத்தியா நகரத்தில்வந்த ஸ்ரீராமசந்திரராளவர் சுவர்க்கலோகவர்களை நானுவித இடுக்கண் செய்த சம்பரசுரனைச் செயம்கொண்ட தசரதசக்கரவர்த்தியாருக்கு அக்காலத்தில் இந்திரன் மனங்களித்துக் கொடுத்ததெய்வமணிகளிழைத்தகடகத்தையும் மாலைகளையும், குண்டலங்களையும், தோள்வளையும், நல்லசொர்ணம் பரங்களையும், ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜருக்கு வெகுமதியாகக்கொடுத்தார். யாதொருபழிச்சொல்லுமில்லாத ஸ்ரீவசிஷ்டமகாமுனிவர், அதிவுடையசாரல் அங்கதனென்னும் பெயரோ அழகுபடும்படி திருத்தம் விதம்போல திட்டவாரு சக்கரவர்த்திக்குப் பூர்வத்தில் பிரமதேவராளவர் கொடுத்திருந்தவாருவலயத்தை அங்கதப்பெருமானுக்குக்கொடுத்தார். அப்போது அங்கதப்பெருமான்கொண்ட ஆசுத்தத்தை யாராலயிங்து சொல்லிமுடியும், மேலும் அந்த அங்கதப்பெருமானுக்குப் பெரிய வீலிமதிப்புள்ள சத்திவாட்தையும், பீதாம்பரத்தையும், குதிரைகளையும், கஜசிரேஷ்டங்களையும் கொடுத்து உனக்கு நீயே அல்லாமல் வேறு ஒப்பில்லாதவனே அப்பா? அங்கதா! சூரிய குமாரராகிய ஸ்ரீசுக்கிரீவ மகாராஜாவைப் பிரியாமல் அவருடைய அமிமதாதுசாரியாய் நடந்து கொளென்றார்.

நித்தியமாய் வழங்கிக்கொண் டிராகின்ற கீர்த்தியையுடைய ஸ்ரீசக்கரவர்த்திக் திருக்குமாரர் ஸ்ரீஅநுமானேக்க ருணையோடு கடாதித்து நீசெய்க மகோபகாரத்தை எமக்கு யார்செய்யப் போகிறார்கள். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக யான் செய்யவேண்டிய தென்ன இருக்கிறது. எமக்காகக் கொடிய அரக்கர்களோடுபோர்செய்துதின்னிய தோள்களே யுடையானே! நிதோளன்மார்பிலணிந்த வச்சிரமணியாபரத்தை அணிந்துகொள் ளென்றார்.

தானையை மடக்கி யொதுக்கிக்கொண்டு ஒன்றும்பேசா
மல் பயபக்தியோடு நின்றனர். அப்படிநின்ற வாயுபுத்தி
ரனை நன்றுயுற்றுக் கடாட்சித்து ஸ்ரீசர்வசுவாமியானவ
ர் தமது திருமார்பிலணிந்திருக்கவச்சிரரத்தினாரத்தை
யும் மெல்லிய பீதாம்பரத்தையும், யானைகளையும், குதி
ரைகளையும், கொடுத்தனர். ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய திரு
மார்பைநீங்கி மிதிலாபுரியில் திருவவதரித்த ஸ்ரீசானகி
பிராட்டியாரை ஸ்ரீசுவாமியானவர் கடைக்கண்ணால் க
டாட்சித்தனர். அக்குறிப்பை அறிந்துகொண்டு பிராட்
டியாரும் முன்னே தமக்குச் சரசுவதிதேவி சமர்ப்பித்த
முத்தாரத்தைத் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்து மகாபி
ராட்டியாருடைய திருவடிகளுக்குக்கொடுத்தனர். சமஸ்த அண்
டங்களையும் அவற்றிலுள்ள சேதனாசேதனங்களையும்மு
ன்னே தம்முடைய உத்திக்கமலத்தின் வழியே தந்த ஸ்ரீ
பார்க்காமராகிய ஸ்ரீராமசாதரானவர் வின்மீன்களை வெ
ன்று சந்திரனுக்கொப்புள்ளதும்இந்திரன்தரித்தக்கொ
ள்ளத் தக்கதுமாகிய முத்தாரத்தையும், மற்றுஞ்சிலஆ
பரணங்களையும், யானை, குதிரைகளையும், பீதாம்பரத்
தையும், சாம்பவத்தருக்கும், சிறந்த நவமணி மாலையை
யும், முத்துமாலையையும், பொன்னிழையால் நெய்தவ
ஸ்திரத்தையும், ஒப்பில்லாத பொன்னணிகளையும் மற்
ற பல அணிகளையும், யானை குதிரைகளையும், நீலனுக்கு
க்கொடுத்தார். ஆதிமிலே சதுமுகனைச் சிருட்டித்த ஸ்ரீ
பகவானுடைய ஸ்ரீருகாயகர் மத்தகஜங்களையும், சுவேதர
கவங்களையும், பொன்னு பரணங்களையும், மாணிக்கமா
லையையும், மேலும் யோக்கியமான் பல வஸ்துக்களையு
ம் சதவலி என்னும் படைவீரனுக்கும், விலேமதிக்க அரு
மையானதும் தவக்குச் சமானமில்லாததுமாகிய ஒளி
யுள்ள மணியாபரணத்தையும், பொன்வஸ்திரத்தையும் மதி
த்த யானை குதிரைகளையும் கேசரி என்னும் படைத்தலை
வனுக்குக்கொடுத்தார். கோசலநாட்டுஅரசனுடைய ஸ்ரீரா
கவபிரான் நாறைத்திறைங்களையும்கனகாம்பரத்தையும்
கறுநரகங்களையும், இப்படிப்பட்ட அளவில்லாத திவ்வி
ய வஸ்துக்களையும், குமுதன், தாரன், பகசன், ஆகிய இ
வர்களுக்குக் கன்டோர் ஆகங்கிக்கும்படி ஒவ்வொருவ
ராக அழைத்துக்கொடுத்தார். இக்கப்படி அநுபத்தெ
ழுகோடி படைத்தலைவர்களில் மற்றவர்களுக்கு அவர
வர்களுடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி முத்தாரம் ம
ணியாரம், பொன்னணிகள், வஸ்திரங்கள், கஜம், துரக
ம், ரதகியவற்றைக்கொடுத்து இனிய வார்த்தைகளைப்
பேசி கடலைப்போல ஒங்கிப்பெருகிய எழுபது வெள்ள
ம் வானரவீரர்களைக் கடாட்சித்துச் சுகித்துவாழத் தம்
முடைய கருணையைப் பாலித்தனர்.

வானரர் யாவர்களுக்கும் கடக்க வேண்டிய மூறை
மையாவும் கடத்தினர். கூரசாகரத்தில் திருவனந்தாழ்
வான்மேல் செய்யும் அறிதுயிலை நீங்கி அயோத்தியில்
வந்தவதரித்த எம்ஐயனவர் பின்பு மின்னினது திர
ட்டியையொத்த முடியைத்தரித்த இவந்தநேத்திரங்களை
யுடைய ஸ்ரீவிபிஷணழ்வானைக்கிருபையோடு நிருக்கண்
ணலர்சார்த்தி, இந்தச் சராசரங்களையெல்லாம் சுமக்கு
ம் பெருவலியுள்ள உனக்கு நீயேழ்பில்லாமல் வேறெ
ருவரும் ஒப்பாகார். ஒருவருண்டென்று சொல்லினும்,
பொன்னிருபும்பு ஒத்த காயினும் ஒப்பாகமாட்டாரொ
ன்று அவருடைய உண்மை நிலையை எடுத்துப்புகழ்ந்
து, முன்னேதேவர்கள் தமக்குச் சமர்ப்பித்த ரத்தினக்
கடகத்தையும், மதயானைகளையும் குதிரைகளையும், ரதன்
களையும், மணிகளழுத்திய பொன்னணிகளையும், பொன்
விழ்யால் நெய்யப்பட்ட வஸ்திரங்களையும், கலவைச்
சாந்தையும், செஞ்சந்தனத்தையும், அன்போடு கொடு
த்தார். திருங்கபேரியமென்னும் நகரத்துக்கு அரசனுகி
ய ஸ்ரீகுகப்பெருமானைக் கூடாகித்து, குற்றமற்ற தூய
வராயினர்க்கு என்ன உபசாரஞ் சொல்லுதிறதென்று
சொல்லி, யானைகளையும், குதிரைகளையும், நிதிக்குவிய
லையும், உயர்ந்த விலையுள்ள வஸ்திரங்களையும், ரத்தி
னுபரணங்களையும், கொடுத்து அவருடைய ஊர்க்குப்
போகும்படி விடைகொடுத்தனர்.

உடனே கருணைசலதியாகிய ஸ்ரீராமசாதரானவர்திரு
வடிகளையும், அங்கதப் பெருமானையும். சாம்பவரையும்
மஹாராஜாவையும் கோக்கி உங்களைப்பிரியும்படிநினை
னைப்பதற்குங் கூடாமையா யிருக்கிறது. நீங்களுவகிற்கு
ம் பிரிந்திருக்கையானது உங்களுடையதலல என்னுடைய
தே அங்குள்ள குடிகள் காப்பாரில்லாமல் வருந்துவார்
களையானுல் அக்குற்றம் என்னைச்சாருமல்லவா ஆகை
யால் என்னுடைய ஆக்ஞையால் பிரிந்திருக்கிறதைக்குச் சே
னைகளோடுபோய்ச் சேருங்கோளென்றுஉத்திரவுதந்து
ஸ்ரீவிபிஷணழ்வானையும் நோக்கி வானரேந்திரர்களுக்
குச் சொன்னதுபோலவே இன்சொற்கள் சொல்லி வி
டைகொடுத்தனர். ஸ்ரீசர்வசுவாமியானவர் இப்படித்தங்
களுக்குவிடைகொடுத்தவுடனே அறிவிலேறிகளும்,வே
தஞ்சொல்லும் சத்திய மார்க்கத்தில்நடப்பவர்களுமாகி
ய அவர்கள்யாவரும், சுவாமியைப்பிரிகிறேமென்று சி
றிதும் நெஞ்சங்கலங்காமல் குதுகலமாகிய நெஞ்சுடை
யவர்களாய் நம்முடைய சுவாமியானவர்எவியதைச்செ
ய்வதே நமக்குக்கடனென்றுணர்ந்து பரதாழ்வானையும்
ராமாநுஜனையும், சத்துருக்கப்பெருமானையும், வசிஷ்ட
பகவானையும், தாய்மார்கள் மூவரையும். மகேசுவரியாகி
ய சானகி பிராட்டியாரையும், சர்வேசுரனுகிய ராகவபி
ரானையும், தனித்தனியாகப்பிரதட்சனஞ் செய்து கம
ஸ்காரித்து அவரவர்களிடத்தில்செலவு பெற்றுக்கொண்
டு பிரயாணப்பட்டுத் திருவயோத்தியாபுரியைக்கடந்து
கங்கைக்கரையில் சிருங்கபேரியநகரத்தில் ஸ்ரீகுகப்பெரு
மானை இருக்கவிட்டு, அப்புறஞ்சென்று இந்திங்காபுரி
யைஅடைந்து அங்கே, ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜா அங்கதப்
பெருமான், சாம்பவர், திருவடிகள், நீலன், பகசன், மு
தலானவர்களை இருக்கவிட்டு, அரக்கர்சேனைகளோடுஆ
காயமார்க்கமாகு ஸ்ரீராகவபிராஜனுடைய கருணைக்குப்பா
த்திர பூதராகியஸ்ரீவிபிஷணழ்வானவர் சமுத்திரஞ்
சூழ்ந்த இலங்காநகரமே போய்ச்சேர்ந்தார். பிரமருத்தி
ரேந்திராதி சமஸ்தசேதனர்களுக்கும் பிதாவாகிய ஸ்ரீக
ரசராமசுவாமியானவர்,தமக்குத்துணைவர்களாயிஸ்ரீ

சுக்கிரீவமகாராஜா முதலானவர்களைத்தங்கள் இ
ருபிடமேபோய்ச்சேரும்படி உத்திரவு கொடித்து அ
னுப்பிவிட்டு, தித்தியருதியாவதாரமாகியதிருத்தம்பிமா
ர்கன் தம்முடைய சீர்பாதத்திலேவிட்டுப் பிரியாமல்வே
ண்டிய உபசாரகைங்கரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்
கும்மனுமிருந்திற்கொல்லியபடி சாதாரணத்தார
களும் மற்றவர்களும் ஸ்ரீமத் பரமவைதிகமார்க்கத்தில் ந
டக்கவும், பொய், கொலை, களவு, முதலிய தீச்செயல்க
ளைச் செய்யுமவர்க ளானாலினவர்களைக் கக்கபடிதண்
டித்துப் பூபாரத்தைநீக்கி. ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளிருவரும்
திருவுளம் வாட்டமில்லாமல் களித்திருக்கவும்,திரிலோ
கத்தார்களும், இவர்தான் நம்முடையபெருமானென்று
துதித்துவணங்கிக் குற்றேவல்களைச்செய்யவும், தாரு
க்குருமமுமாக இருந்த் சுவரியை ஆண்டுகொண்டிரு
ந்தனர்.

விடைகொடுத்தபடலம்முற்றும்.

கம்பநாட்டாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அபியுக்தர்கள் செய்த.

கவி.

அன்னதான மதிலகற்முலமே..... .... *
கன்னிதானங் கமிலேயின்றுனமே..... *
சொன்னதானபலமெனச்சொல்லுவார்..... *
மன்னிராமகதைமுமவர்க்சோ..... *

இ-ள். தித்தியமாகியஸ்ரீமத்ராமாயணைகாலக்ஷேபம்செ
ய்துகொண்டிருக்குமவர்கள், சத்புருஷர்களுக்கு அன்ன
தானம், பூதானம், கன்னிகாதானம், கோதானம், இர
ணியதானம் இவைகளைச்செய்தபேறு அடைவார்களென்
று அறிவுடையோர்கள் சொல்லுவர்கள்.—எ-து-

சம்பகாடனு மைகொவிசரற்றனுன்.....*
கொம்பகாடன் கொழுவனிராமப்பேர்.....*
பம்பகாடனைக் குன்கைபாச்செய்த.....*
கம்பகாடன் கழறலிற்கொன்வாம்.....*

இ-ள்பராமனிவனுவர். பூர்வத்தில் தம்முடையகா
யியசியை உமாதேவிக்கு உபதேசித்த, ஸ்ரீசானகிமண
ருடையதிருநாமங்கள் பலசெய்யுள்களிலும்பொருந்தும்
படி தித்தியமாகிய ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைக்கவியாகச் செ
ய்தருளியசம்பகாட்டாழ்வாருடைய திருவடிகளேஎல்லா
ன்மையும் அடையும்படி காம் தலையில் தரித்துக்கொ
ள்ளுவாம்.—எ-து.

வாழ்வாந் திருவெண்ணெய் கல்லூர்ச்சடையப்பன்
வாழ்த்துபெறத், தாழ்வாருயரப்புலவோரகவிருடாள
கலப், போழ்வார்களிரு றுதித்தசெய்யப் புலமைக்கம்ப
நாட்டாழ்வாரடியைச்சிந்திப்பவர்கியாதுமரியதன்றே

இன் செழிப்பு நிறைந்த திருவெண்ணெய் கல்லூரி
லுள்ள சடையப்பவள்ளலானவர் வாழ்த்தை யடையவு
ம், கல்வியில் புலமைபிரம்பாதவர்கள் புலமை நிரம்பிஉ
யரவும், ஸ்ரீசர்வேசுரன் பக்கலில் அன்பில்லாதவர்கள்அ
ன்புபெற்றுயரவும், புலமையுடையோர்களுக்கு,சொ
ன்னேக்கம்பொருணேக்க முதலியநோக்கங்களைப்பற்றித்
தூணியப்படாமல் தமது நெஞ்சி லுண்டாயிருந்த அறி
வின்மையாகிய இருளானது ஒழியவும், இருள்சிறைத
த் தோட்டுவின்ற நீண்ட இரணங்களையுடைய மார்த்தா
ண்டரினப்போல நம்முடைய தவப்பேருக அவதரித்த
செய்வப்புலமையுள்ள கம்பநாட்டாழ்வாருடையதிருவ
டிகளைத் தியானிப்பவர்களுக்குஎதுவும் அருமையாயிரா
து, யாவும் கைகூடும். —எ-து.

உயுத்தகாண்டவசனம் - முற்றும்.

கம்பநாட்டாழ்வார்

திருவடிவாழ்க.

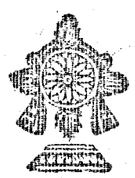

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஹரிஹரஹிரண்யகர்ப்பேப்யோநமஃ.

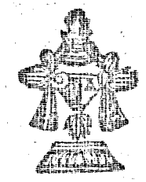

ஸ்ரீதாலட்சுமணபரதசத்ருக்ந அநுமத்சமேத
ஸ்ரீராமசந்த்ரபரப்ரம்ஹணேநமஃ.

ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணவசனம்.

உத்தரகாண்டம்.

குபேரப்படலம்.

கலிவிருத்தம்.

கையிலாழியெடுத்தருள்கண்ணனே, மையுலாம்விழிமங்கையர்பாகனே.....*
உய்யவத்தையஞ்செட்டபாலனே, வையமுண்டசெல்வாயனேவாழ்த்துவாம்.....*

பூலோகத்தி னிடத்திலே சுவர்க்கலோகம்போல மின்னும், அயோத்தியாபட்டணத்தில் அளவில்லாத விசித்திரமான தேவேந்திர சபையைப் பார்க்கிலும், அதிசயமான சிங்காரங்கள்பொருந்திய கொலுமண்டபத்தினுடலே-பூமி-பாதாள - சுவர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுலோகங்களும் களிக்கச்செய்யுங் கொடிய துஷ்டர்களாகிய ராவணன்தும்பகர்ணன்முதலானவர்களையும், பொல்லாத பாபமே ரூபமாகக்கொண்ட ராக்ஷத குலத்தையும் நாசமாகும்படி சம்ஹரித்துச் செயம்பொருந்திய ஸ்ரீராமராணவர் சோதிமயமாகப் பிரகாசிக்கும், மாணிக்கஇரீடமும் - மகரகுண்டலமும் - வாகுவல்யமும்-வச்சிரகடகமும் - ரத்தினகங்கணமும்-கொத்துச்சரப்பணியும், முத்துமாலையும், மேகலைமாலையும், பொற்பூணூலும், பட்டுப்பீதாம்பரமும், பவித்திரமோதிரமும் ராஜமுத்திரைமோதிரமும், வீரகண்டாமணியும், இவை முதலாயின இவ்விதாபரணங்களும், சித்திரப்பூம்பட்டாடையும், உத்தரீயமும், பீதாம்பரமுந்தரித்து சிதளகந்த சந்தன கஸ்தூரியும், சுகந்த பரிமள புஷ்பமாலைகளும் மணிந்து அலங்கரித்துக்கொண்டி சர்வாபரணாலங்காரா திநிருபசவுந்தரியவதியாய் விளங்கும், ஸ்ரீமகாலட்சுமியாகிய சீதாதேவி சமேதராய் சுவர்த்தினசிங்காசனத்தின்மேலி வீற்றிருந்தமுதலான மகரிஷிகளுக் தேவேந்திரன்முதலான சகலதேவர்களும், வேதபிராமணர்களும், சகலவித்தைகளிலும் வல்லவர்களாயி மகாவித்துவான்களும், இறைஞ்சிநிற்பவும், அங்க - வங்க - குலிங்க - கலிங்க - காஷ்மீர - மகத - குருக - மாளவ - சால்வ - மச்ச - குச்சர - கேகய - கோசல - கேரள - விதேக - விதர்ப்ப - பாண்டிய - பாஞ்சால - பல்லவ - சிந்து - சௌராஷ்ட்ர - கொங்கண - கோள - மராட்ட - விராட - தூருஷ்க - முதலான தேசாதிபத்திய மருட்துனராகிய ராஜாக்களும், அதிதிஜனங்களும், பேரிகை சங்க முதலான பதினெட்டினவகை வாத்தியங்கள் முழங்கவும், யாகஹஸ்தர்-தேவகாரணர்கள்பாடவும், பிரதமோகனகாட்டியமாதர்கள் - நடனக்கள்செய்யவும், இன்னமும் அகேகவிதமான சம்பிரமத்துடனே பட்டாபிஷேகஞ் செய்தகொண்டி கொலுவாக வீற்றிருக்குஞ் சமையத்தில் காசிபர் - அத்ரி - பரத்துவாச - கௌதமர் - சமதக்னிபகவான் முதலான மகாமுனிவர்கள் அயோத்தியாநகரத்திற் பிரவேசித்து ஆஸ்தானமண்டபத்துக்கு முன்னாக வினாக்குக் கோபுரவாசலில்வந்து அந்தவாசல் காத்திருக்கும் காவலாளரைப்பார்த்து அந்த நிமிஷமெல்லாரும் காங்க ரூம்முடைய பட்டாபிஷேகத் திருக்கோலங்காண அபேட்சித்து வந்திருக்கின்றோமென்று ஸ்ரீராமருக்கு அறியப்பித்துவீரென்றுசொல்ல, அவர்களும் அப்படியே ஸ்ரீராமருக்கு 'அறியச்செய்து அவர்சொல்லியனுப்பிய உபசாரங்களைச்சொல்லி அந்த முனிவர்களை யுள்ளே யழைத்துக்கொண்டி போம் பொழுதில் ஆஸ்தானமண்டபத்துக்குச்சமீபமாக ஆதித்தமாத்திரத்திலந்தமிஷமே ஸ்ரீராமர் தனக்கும் அந்த இங்காதனத்தைவிட் டெழுந்திருந்து மிகவேமாதவர்து அவர்களுடைய பாதங்களிலே நீக்கதண்டவத மஸ்காரம்பண்ணி வந்தனஞ்செய்து அனேகமான உப

சாரவார்த்தைகள் சொல்லி அவர்களோ முன்னேநடந்தித் தாம் பின்னேநடந்து அழைத்துப்போய் அந்த ஆஸ்தானமண்டபத்தில் நிறைந்திருக்கும், சகலமான ரிஷிகளும், தேவர்களும், ராஜாக்களும், மற்றுமுள்ளஎல்லோருமெழுந்திருந்து வந்தனங்கள்செய்ய அந்தரிஷிகளுக்கு ஆசனங்கள்கொடுத்துப்பூஜித்துளமுந்தருவிருந்தச்செய்தார். அவர்களும் ஸ்ரீராமருக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். அதின்பின்பு ஸ்ரீராமர் மகாசந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருக்குஞ் சமயத்தில்பிரமதேவன் முதலான மகாயோகிகளோப்பார்த்து தேவரீர்களுடைய ஆச்சிரமங்களும், யாகசாலைகளும், பசுக்களும், கன்று மிருகஜின்னவேவா வென்றும் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள் தருமசாஸ்திரங்கள், இதிகாசங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், இவை முதலாயுள்ள சகல வித்தைகளையும், உங்களுடைய புத்திசக்தியும், வித்தியாதாத்திரியும், கன்று யோகிவருஷிகளோவென்றும், வித்திய கருமானுஷ்டானமுதலான காரியங்களும், காலதியமன்களும் தப்பாமல் நடந்துவருகின்றனவோவென்றும், அந்தரங்கமாகவும் பயபக்தியுடனே மாதுரியவசனமாக கேதமங்களே விசாரித்தார். அப்போ ஸ்ரீராமர் சுகவிருத்திகளைக் கேட்ட மதுர வசனமாகிய அமிர்தபானம் பண்ணினவர்களாய் மகாசந்தோஷத்தையடைந்து அந்த மகாயோகிகள் ஸ்ரீர்மரைப்பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். கேட்பீர் ஸ்ரீராகவரே ? சகல லோகங்களும், நடிக்கும் படியாய் மிகவும் கொடுமையான புத்திரவலிகளைச்செய்யத்தஞ்சட கன்டகாதிய விசாதன், கவுத்தன், கரன், தூஷணன், தும்பன், நிகும்பன், அகம்பன், மகோதரன், மகாபார்சுவன், தூம்பிராக்ஷன், விரூபாக்ஷன், சோணிதாக்ஷன், மகராக்ஷன், அதிகாயன், பிரகஸ்தன், தேவாந்தகன், நராந்தகன், கும்பகர்ணன், முதலானவர்களும், சேனாபதிகளும் அளவில்லாத ராக்ஷதசேனையும், மூலபலமும், தசசக்கிரீவனும், யுத்தகளத்திலேயின்னுமின்னப்பட்டமெடிக்குணைகளன் பருவதக்கள்போல ராதிராயியாகக் குவியவும், தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், குடைகளும், கொடிகளும், சாமரங்களும், மயிற்பீச்சங்களும் ஆலவட்டங்களும், கான்களும், வேல்களும், வில்லுகளும், பரணங்களும், சண்டங்களும், முசலங்களும், குலங்களும், எழுகளும், இலைமுதலான அஸ்திரசஸ்திரங்கள் அறுபட்டு, முறிபட்டு, தெறிபட்டு, ஒடிபட்டு, சிதைபட்டு, ரத்தப்பிசவாகத்தில் மிதக்கதோடவும், காய்களும், கனிகளும், கார்கைகளும், கழுகுகளும், பருந்துகளும், குடல்களோ, முளைனோ, கொழுப்புகளோ, நிணங்களோ, சதைகளைக் கொத்தியும், பிடுங்கியும், குடித்தும், தின்னும், கவ்வியும். ஒன்றோடொன்று கலந்து கூட்டமிட்டு கெருங்கி யூளையிட்டுக் குலைத்துக் கத்திக் கதறியாப்பரிக்கவும், பூதப்பிரேத பிசாசங்களும், ஆனும், பெண்ணும், குட்டிகளும், அங்கங்கே கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு கன்முழங்கொழுத்த நிணங்களையும், சதைகளையும். கொழுப்புகளையும், வேறுவேறுக எடுத்துவைத்துக்கொண்டு மண்டைகளாகிய கலங்களிலே பகுந்திட்டுத் தின்று கேக்கிட்டுக் கொக்கரித்துக் கோள் கொட்டிக் கூத்தாடி விளையாடவும், விசயலட்சுமி சக்தோசத்துடனே கடவுஞ் செய்யும்படியாகவு மகாயுக்கிராசத்துடனே அட்டகாசம்பண்ணி விசய கோதண்டத்தைவளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனி முழக்கி யக்தகோதண்டஞ் சக்ராகார மாகும்படியாக வளையவர்ஷி அத்தசுத்திரபாணம், வச்சிராகுதிகோபாணம், அக்கினிபாணமுதலான திவ்வியாஸ்திரங்களைப் புங்காளபுங்கமாக திடைவிடாது தொடித்துச் சரவருஷமாகப் பொழிந்து கண்டதுண்டங்களாகச் சித்திரவதைசெய்து சங்காரித்துச் சருவலோகங்களும், நிற்பயமாக வாழ்ந்திருக்கும்படி வெற்றிபெற்று வரகைமாலே சூடிய விசயகொண்டபராணியாகிய தேவரீரும் மகாதபோமகிமைபொருந்திய முனிவர்களாலும், திரிலோகாதிபதிகளாலும், மற்று முள்ளவர்களாலும், வெல்லுதற்கரிய சகல மாயா தபரயங்களிலும், வல்லவரும் பலபராக்கிரமசௌரியங்களாலே மதேச்மத்தருமி தவராதாத்தியர்கள், ஏகாதசருத்திரர்கள், அஷ்டவசுக்கள், மருத்துவரிருவர், இக்ஷ்வாகுகைப்பட்ட முப்பத்துமூவர்க்குமோ சொரு வகையினர்க் கொல்லொருகோடியாகக்கூடிய மூப்பத்துமுக்கோடி தேவகணங்களுக் கதிபதியாகிய இந்திரனே மாயாபாசத்தினாலே கட்டுக் கொடுந் சிறைவில்லைத்து அத்தக்கார சத்தினாலே இந்திரஜித்தென்னும் பெயர்பெற்ற பொல்லாத துஷ்ட கண்டகனைக் குத்திக்கீறி வெற்றிபெற்ற லட்சுமணருமிருக்க எம்முனுக்கு எக்காலத்திலும் யாதோரு மோசுகுறை யுண்டாருமோவென்று கேள்விக்குறுக சமசுகப் பிரதிவசனஞ் சொல்லி வாழ்த்தினார்கள். அப்போக்கதுவிருந்த மகரிஷிகளோடுகூடி இராகவர் சொல்லுமுன், நீவ பல்லசிங்கள்போலப் பூரித் தூயர்ந்த புயலபராக்கிரமர்கள் பொருந்திய தசசக்கிரீவன் குமாரர்களன் திந்திரஜித்து முதலாயினோக குறுப்பத்தியேதுசருமும், அவர்கள்பெற்றவர்களும், கடவாதவிருமபோலுஞ் சும்பிரக்கமில்லாதபடிபித்த கண்டகரோடு ராகூதர்களுடைய வம்பத்தினாசனமும், அவர்கள் பெற்ற வரங்களும், பூருவோர்த்த சக்தியாகவன்று விலித்துரைத்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க, அப்பொழுதுமகாசனை யாக விறைந்திருக்கும் ஆஸ்தான மண்டபத்திலே பிரமசபைபோல வினங்கு முனிகணங்களுக் குள்ளே சருவதிரேஷ்டராகிய அகஸ்திய மகாவலை அந்தச் சமத்கிருண பகவான் முகலாதோர்களும் விஸ்வாபாசசர் முதலானோர்களுகோக்கி முன்னமோர்காலம் விருத்திராசுரனைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டுத் தேவேந்திரன் பிரார்த்தித்து வணங்கிவேண்டி அவனுக்காக அவையாகச் சமுத்திரசலத்தை யுள்ளங்கையிலேட்டி அபோசனமாகப் பானம்பண்ணியும், திரிலோகாதாரமாகிய மகாமேருபருவதத்தினுடனே பனைத் தங்களித்தூர் சுத்திரருடிய கதிகளுக் கதிபராகவும்ரை மண்டலங்களுக்கு மேற்பட்டு வளர்ந்த விந்தை பருவதத்தை யொருகையிலேயிந்திரன்பிடுங்கி யுயிர்க்குட் புதைபடவைத்தும், பருவதராஜனுத்தினியாகிய பார்வதிதேவிக்கும், பரமேஸ்வரனுக்கும் விவாகமாருங்காலத்தில் திருமணக்கோலங்கண்டு சேஷிக்கும்பொருட்டுச் சமர்த்தசு புலனக்களினுமுள்ளகாலராக்கினி குதிரைர் முதலாயின ருத்திரகணங்களும், இந்திராதி சமஸ்த தேவகணங்களும், கனகாதி சமஸ்த நிதிகணங்களும், விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும், மற்று முள்ளயாவர்களும், இமய பிரியிற் சார்ந்து கெருங்கப் பாரம் பொறுக்க மாட்டாமல் வடதிசைப்பூமி தாழ்ந்து தென்திசைப்பூமியுயர்ந்து பூலகஞ் சஞ்சலப்பட்டு வருந்த அது கண்டு உலக நடுங்கி வருந்தாத் தன்பத்தினின்று நீப்பதற்கு இவ்விடத்தி லுள்ள பிரம்மா முதலான வொருவராலு மரகாது – ஆனதால், நமக்குச் சமானமான மகிமையுடையவ ராதலா லிந்த லுகத்தும்ப நீங்கும்படி நீரே கெஞ்சுணர்சைக்குப் போகவேண்டுமென்று பரமசிவனனுக்கிரகிக்க அப்படியே தென்றிசைநோக்கிவந்து பொறிய மலையிலமர்ந்து பூமியைச் சமப்படுத்தி யுலகத்தை நிரட்சித்து மகிமைபொருந்திச்சகலமுங் தெரிந்தவராதலால் நிர்கவர்கேட்ட கேள்விருந்தரம் தேவரீரே சொல்லத்தக்க சாமர்த்தியமுடையவரென் றுபகரித்துச் சொல்லினார்கள். அதுகேட்டு மகாதபோமகிமைபொருந்திய நீங்கள்கட்டளையிட்டபடியே நானிந்தமாதிரந் சொல்லுவேனென்று அகஸ்திய மகாமுனிவரானவர் இராகவர்கேட்ட விருத்தாந்தங்களெல்லாஞ் சுருமமாக விவரித்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். சகலதேவர்களினுஞ் சிலசுக்கியம்பொருந்திய புருஷோத்தமருடிய மகாவிஷ்ணுவினுடைய ரர்மகமலத்திலே பவதரித்த சதுர்முகப்பிரம்ம தேவர்புத்திரராகிய புலஸ்தியப்பிரம்மாவானவர் நிகபரப்பிரயோசனத்தை விரும்பிய வுத்தமதுணமுடைய யாவர்களும் தங்களுக்கு பிராரத்தகருமவசத்தினால் வரப்பட்ட துன்பங்களினின் கவிர்தபலன்களே யாமையத்தக்கதாகத் தபசு செய்து மகாமேருபருவதத்தைச்சாரந்து தபோவனத்திற்சென்று தபசுசெய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் தேவகன்னியர்களும் – நாககன்னியர்களும் – நிதிபுத்திரிகளாகிய கன்னியர்களும்-சோக்குகூடி யக்தவனத்திலே நாடோறும்வந்து அங்கங்கிருக்குஞ் குளிர்க்தம்பலக்கிறைத்ததடாகங்களிலே சலக்கிரீடையாகக் குளித்து ஏகாயாவிதும் வகைவகையாயுள்ள அகத்த பரிமள பந்பங்களைக்கொய்து சூடுவதும் ஒருவரோடொருவரிசைந்து குயிலினைபோலக் கானம்பாடுவதுமாகப் பகற்காலமுழுதும் பொழுதுபோக்குகையினாயாடிப் போவார்கள் அப்படியிருக்குகாலத்தில் ஒருநாள் அத்தப்புலஸ்தியமுனிவர் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கு மாச்சிரமத்துக்குச் சமீபத்திலே யெக்காரணம்போல வேடிக்கையாகவு டியும் பாடியும் அனேக விதவைதக்கள்செய்து வினோபாடிக்கொண்டிருக்கிறதொனி அத்தமுனிவர்காதிற் கேட்கப்பட்டு அந்த இடத்துக்குளிலே மனோவிகாரமாய்ச் சஞ்சலப்பட்டுத் தமக்குந் தபசுகூடாமற் போனபடியினாலே அவர் அந்தச் சன்னியர்களைப்பார்த்து மகாவுக்கிரமான கோபங்கொண்டு இன்றுமுதல் நீங்கள் மானிடஸ்திரிகளாகி எத்தக்காலத்திலேயாகிலும் இந்தவனத்திலே வந்து தபசுக்கு விகாதமாக வும்முடைய கண்காண இப்படி யெதிர்ப்படினீர்களானில் உங்களுக்குப் பொல்லாதவற்பாதமான கெற்பமுண்டாகக் கடவதென்று சாபம் பண்ணினார் அவர்செய்த சாபத்தைக்கேட்டு அத்தக்கன்னியர்களெல்லோரு மதிமதிக்கிப் பயக் தொருவருக்கொருவர் செல்லாமல் திசை திசையாக வோடிப்போனார்கள். அப்படியிருக்குங்காலத்தில் சகல வேதங்களையு ங்கற்றுக வேறியுணர்த்து அந்த வேதங்களாலே சத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட அழியாத பொருளாகிய பரப்பிரமசொருபத்தை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக்கண்டு மகிமைபொருந்திய நிரணயித்துளென் றுசொல்லப்பட்ட மகாபுருஷருடைய கன்னிகை அதிருபசௌனக்கரியும், கலை பல்லவனமும்பொருந்திய குனவதியென்னும் பெண்ணாவள் முன்பு தேவகன்னியர்முதலானவர்களைக் குறித்து அந்தப்புலஸ்திய மகாமுனிவரிட்ட சாபகாரணத்தை யறியாதவளாய்த் தானும் தன்னுடைய தோழிமார்களுமா மெல்லாரும்போல அந்தவனத்திலே புகுந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பூஞ்சுனைகளிலே சலக்கிரீடையாகக் குளித்து வினோதமாக ஆடியும் பாடியும் அனேக விதவைதக்கள்செய்து வினோபாடிக்கொண்டிருக்கிறதொனி அத்தமுனிவர்காதிற் கேட்கப்பட்டு அந்த இடத்துக்குளிலே மனோவிகாரமாய்ச் சஞ்சலப்பட்டுத் தமக்குந் தபசுகூடாமற் போனபடியினாலே அவர் அந்தச் சன்னியர்களைப்பார்த்து மகாவுக்கிரமான கோபங்கொண்டு இன்றுமுதல் நீங்கள் மானிடஸ்திரிகளாகி எத்தக்காலத்திலேயாகிலும் இந்தவனத்திலே வந்து தபசுக்கு விகாதமாக வும்முடைய கண்காண இப்படி யெதிர்ப்படினீர்களானில் உங்களுக்குப் பொல்லாதவற்பாதமான கெற்பமுண்டாகக் கடவதென்று சாபம் பண்ணினார் அவர்செய்த சாபத்தைக்கேட்டு அத்தக்கன்னியர்களெல்லோரு மதிமதிக்கிப் பயக் தொருவருக்கொருவர் செல்லாமல் திசை திசையாக வோடிப்போனார்கள். அப்படியிருக்குங்காலத்தில் சகல வேதங்களையு ங்கற்றுக வேறியுணர்த்து அந்த வேதங்களாலே சத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட அழியாத பொருளாகிய பரப்பிரமசொருபத்தை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக்கண்டு மகிமைபொருந்திய நிரணயித்துளென் றுசொல்லப்பட்ட மகாபுருஷருடைய கன்னிகை அதிருபசௌனக்கரியும், கலை பல்லவனமும்பொருந்திய குனவதியென்னும் பெண்ணாவள் முன்பு தேவகன்னியர்முதலானவர்களைக் குறித்து அந்தப்புலஸ்திய மகாமுனிவரிட்ட சாபகாரணத்தை யறியாதவளாய்த் தானும் தன்னுடைய தோழிமார்களுமா மெல்லாரும்போல அந்தவனத்திலே புகுந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பூஞ்சுனைகளிலே சலக்கிரீடையாகக் குளித்து வினோதமாக ஆடியும் பாடியும் அனேக விதவைதக்கள்செய்து வினோபாடிக்கொண்டிருக்கிறதொனி அத்தமுனிவர்காதிற் கேட்கப்பட்டு அந்த இடத்துக்குளிலே மனோவிகாரமாய்ச் சஞ்சலப்பட்டுத் தமக்குந் தபசுகூடாமற் போனபடியினாலே அவர் அந்தச் சன்னியர்களைப்பார்த்து மகாவுக்கிரமான கோபங்கொண்டு இன்றுமுதல் நீங்கள் மானிடஸ்திரிகளாகி எத்தக்காலத்திலேயாகிலும் இந்தவனத்திலே

து நிர்மகாதபோமகிமையுடையவராதலால் உம்முடை
ய நேத்திர வீட்சணம்பட்ட மாத்திரத்திலேயிந்தப் பெ
ண்கெற்பவ்தியானுள் அல்லாமலும் நாலெடுக்காலம்
அரிதானதபசுசெய்து இந்தப்பெண்ணைப்பெற்றேன். இ
வளும் நல்லகுர்குண முடையவளாகையரல் இவளுக்
குக்குணவதியென்று நாமதேயம் உமக்கேற்ற யோக்கி
யமெல்லா முடையவள் இந்தப்பெண்ணினை ரீசேவிவர
கஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென் றுபசாரமாகச்சொ
ல்ல அவருஞ்சம்மதித்துப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக்
கொண்டார் பின்பு அந்தப்புலஸ்தியாரலே உபசரிக்கப்
பட்டவராய்த் திரணபிந்துவானவர் தம்முடைய வாச்சி
ரமத்துக்குப்போயினர். அதன்பின்பு அந்தக் குணவதி
யானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய புலத்தியருக்குமி
கவுஞ் சந்தோஷமுண்டாகும்படியாய் அவருடைய ஆ
ச்சிரமதருமகருமங்களிலும் அவரிடத்தில் தானடத்து
கொள்ளவேண்டிய வுபசாரப்பணிவிடைகளிலும் அவர்
மனக்குறிப்பின்படியே பதிவிரதா தருமத்துக்கேற்க ஒ
ருகாரியத்திலுஞ் சற்றுக்காற்வுவராமற் பயபத்தியோ
டசத்துடனே நடந்துவருகிற யோக்கியத்தினுலே அவ
ர்மனமகிழ்ந்து தம்முடைய பாரியாளாகிய குணவதி
யைப்பார்த்துச்சொல்லுவார் கேளாய்பெண்ணே! நாம்
தப்சுவண்ணிக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலே தேவகன்
னியர் முதலானவர்களைக்குலித்து கருஞ்செய்த சாபகார
ணத்தெரியாதவளா யுன்னுடைய தோழிப்பெண்களு நீ
யுமாக இந்தவனத்திலேவக்து சஞ்சரித்த வினோபாடிக்
கொண்டிருக்கும்பொழுதில் அந்தக்கன்னியர்களை விட்டு
ப்பிரிந்து நீயோரிடத்திற் தனித்தவளா யுன்னுடையபி
ரானசகியாகிய கன்னியைத் தேடிக்கூவி யழைத்துச்
ஆசாரமும்-அனுஷ்டானமும்-மகிமையும் - இவைமுத
லான உத்தமயோக்கியகுணங்களெல்லாம் பெரியோர்க
ளாயுள்ள யாவரும் எங்கெங்கும் அவரவர்கள்கொண்
டாடிப்புகழு மேல்மையைப் பரத்துவாச மகாமுனிவர்
கேட்டு தாம் தபோபலத்தினுற் பெற்ற தம்முடைய பு
த்திரியாகிய தேவவன்னியென்னுங் கன்னியை அக்த
விச்சிரவாவென்பவருக்கே விவாகஞ்செய்து கொடுக்க
வேணுமென் முலோகித்தவராய் அந்தப்புலஸ்திய மகர
முனிவருடைய வாச்சிரமத்துக்கு வரும்பொழுதில் பு
லஸ்தியமகாமுனிவர் பரத்துவாச மகாமுனிவரை யெ
திர்கண்டெழுந் துபசரித் தமைந்துக்கொண்டுபோய்ஆ
சனங்கொடித்திருக்கச்செய்து தேவரீர் திருவைவைத்து
இங்கே எழுந்தருளிய காரணமென்னவென்றுகேட்க அ
தற்கு அந்தமகாயோகியானவர் நாம்இனித்துவக்த காரி
யத்தை யின்னபடியென்று சொல்லுவேன் கேளிர் புல
ஸ்திய மகாமுனிவரே நீர் அனேகாலமாகச்செய்த த
போபலமெல்லாம் ஒருருபமாகக்கொண்டவதரித்தவும்
முடைய புத்திரர் நிலாக்கிய குணங்களுக்கு யோக்கிய
மான ரூபமும்-பருவமும்-அழகும்-குணமும்-அன்பும்
விவேகமும்-பொறுமையும் -கற்பும் - இவைமுதல்ன
மேன்மைகளெல்லாம்பொருக்கிய வெம்முடைய புத்தி
ரியாகிய தேவவன்னியை யும்முடைய புத்திரருக்கு வி
வாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராய
த்தைநினைத்து வந்தோமென்று சொல்ல அதுகேட்டி
அவர் மகாசந்தோஷம் தேவரீர் அபிஷ்டப்பிரகாரமே
செய்விப்போமென்று சம்மதித்துக் கல்யாண முகூர்த்த
நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டு அந்தமகாயோகிக விருவரு
ம் தங்களிச்சார்த்த ரிஷிகள் - வாளப்பிரஸ்தர்-யோகி
ன்-சன்னியாசிகள்-பிரம்மசாரியர்கள்-பிராமணர்கள்-எ
ல்லாரும்வரும்படியாக விதிபார்த்திகள்கையில்பத்திரி
பத்திரிகை யெழுதிக்கொடுத் தனுப்பிவித்து விவாககா
ரியமறிவிப்ப அவர்களும் அந்தப் பத்திரிகையைப்பார்த்
தமாத்திரத்திலே மகாசந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய்
தங்கள் தங்களுடைய பந்துனிகள் புத்திரர்கள் மித்தி
யார்த்திகள் பரிசார்சனங்கள் இவர்கள் மூதலானவர்க
ளுடனே அவர்களெல்லோரும் அந்தப்புலஸ்தியருடை
ய வாச்சிரமத்துக்குவந்தார்கள். அப்படியாகவந்த சகல
மானபேர்களுக்கும் வந்தனமரியாதை வுபசாரங்கள்செ
ய்து அவர்களுடனே கல்லமுகூர்த்தகாலத்திலே வேத
விதிக்கிரியைகள் தப்பாமல் விவாகஞ்செய்வித்தார்கள்.
அதன்பின்பு விவாகத்துக்குவந்த சமஸ்தமானவர்களுக்
கும் அவரவர்களுக்கேற்றபடியான உபசார மரியாதை
கள்செய்து அனுப்புவிப்ப அவர்களெல்லோரு மகிழ்ச்
சியுடனே தாங்களிருக்குங் கலங்களிச்சேர்ந்தார்கள். அ
தன்பின்பு அந்தப்புலஸ்தியப் பிரம்மாவும் பரத்துவாச
மகாமுனிவரும் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தவர்க ளெ
வ்வளவு சுகதோஷத்தைப்பொருந்தி யிருப்பார்களோ
அவ்வளவு சுகதோஷத்தையடைந்தவர்களாய் ஒருவரை
யொருவர்பார்த்துப் பூலோகத்தினிடத்திலே யாவரொ
ருவர் நல்ல சற்குணமும் விவேகமும் பொருந்திய மக்க

னைப்பெறுவதைப்பார்த்து மேலான புண்ணியபலத்தி
னுலையப்பட்ட பிரயோசனம் வேறென்று மில்லைய
ல்லவோவென்று பெரியோர்களாற்சொல்லப்பட்டதை
நாம்செய்ததபோபலத்தினுலே காமமெற்றேமென்று
மிகவுஞ் சந்தோஷத்தைப்பொருந்தி யிருந்தார்கள். அ
தன்பின்பு அந்தப்புத்திரன் இளம்பிறைச்சந்திரன்போல வ
ளர்ந்து பதினுவயதுனிரம்பினசகலவேத சாஸ்திரங்
களுங்கல்லாந் தெரியுணர்ந்து அந்தவேதங்களிலே விதிய
ானவஸ்துவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்பிரம்மசொ
ரூபத்தை நிச்சயமாகத்தேர்ந்து சமஸ்தமானவர்களுந்த
வருஞ்செய்யுந் தபோபலத்திற்சென்றுளாயுவையும்,சல
த்தையும், ஆகாரமாகப் பொருந்துங்கொண்டு அனேக
காலம் நிர்மதேனவரைகொண்டு தபசுசெய்துகொண் டிருக்கு
வ்காலத்தில் லக்ஷ்மிவாணனுக் செநிராகப் பிரம்ம
தேவர் பிரசன்னராகி உண்னைப்போல. நெடுங்காலம் உ
னதியுக பிரும்ம னியுகபசெய்தோ சொருவருமில்
லை நீசெய்த தபசுக்கு நாயினவுஞ் சந்தோஷத்தையுடை
ந்தோம் ஆதலால்னுனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் நா
ன்குமுகிழுமென்று சொல்ல அதற்கு அக்கனைச்சிரவ
னன் சொல்லுவான், இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிரு
தி, வருணன், வாயு, என்றுசொல்லப்பட்ட திக்குப்பா
லகளுடனே காணும் ஒருதிக்குப்பாலகனுகவேண்டும்,
எடுக்க எடுக்கக் குறையாத கவரிற் கதிபதியாகுவ
தும், என்றுகேட்கப் பிரம்மதேவர், அப்படியே யெனத்
தோம், அல்லாமலும் உலகத்திலுள்ள யாவர்களும்வ
நாகூ

நில் நினைத்து வாயினுற்சொல்லப்பட்ட பொருள்களெ
ல்லாம் நிரவியமாக அந்தநிதிகளிலே பெருக்கடவதெ
ன்னும் வாக்கொடுத்துப் பின்னும் மனவேகத்தைப்பா
ர்க்கிலும் அதிகவேகமாகநினைத்த இடங்களெல்லாம்போ
ய் மீண்டிலருவதாய் ஆதனியிழுத்துக்கொண்டு பாய்ந்
தோடுங்குதிரைகள் பூட்டாதகாய் ஏழுலகத்திலுள்ள
வெல்லோர்களும் ஏறினலு மிடங்கொடுத்துப் பின்னும்
விசாலமாயிருக்குமிடத்தை யுடையதாய் யாவராலும்
வெல்லப்படாதகாய் சுவாத்தினமயமான நிசாங்களால்
அலங்காரம்பொருந்திய மகாமேருபர்வதம்போலப் பி
காசிக்கும் புஷ்பகவிமென்று சொல்லப்பட்டவிமான
மானதை வரவழைத்துக்கொடுத்தனுப்பினான். அப்படியே
அந்தவிமானத்தை வரவழைத்துக்கொடுத்தனுப்பினவுட
னே அந்தவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு அந்தவிமானத்
தின்மேலே நின்றுகொண்டு தனக்கு நேராகவரும்படி
யாக அந்தவிமானத்தை நடத்திக்கொண்டுவரும்படி
யாக அந்தவிமானத்தை நடத்துகிறவனுக்கு ஆஞ்ஞாபி
த்து அந்தவிமானத்தை நடத்திக்கொண்டுவந்து தன்
னுடைய தகப்பனுரான புலஸ்தியமகாமுனிவரை வ
ணங்கி நமஸ்கரித்து தான் தபசுபண்ணி வரம்
பெற்ற விருத்தாந்தமெல்லாஞ்சொல்லப் பிரம்மதேவர் எ
ல்லாம்கேட்கும்பொழுதில் அதிருந்து வாசம்பண்ணுதற்
கு ஒருஸ்தானம் தானுங்கொடுத்தருளவேண்டுமென்
னுஞ் சகலலோகாதிபதியாகிய பிரம்மதேவர் எ
ல்லாருக்காலத்தையும், சகலவுபாயங்களிலேயும், சக்
திகளிலேயும், செயிக்கக்கூடாதசாமர்த்தியமானதை
க்கொடுத்தானாயிருக்கும், இடத்தையுமித்த
வரந்தான்செய்யினென்றுகேட்க, அவனுடையபிதாவான
விச்சிரவாவென்பவர் சொல்லுவார். முன்புலோகத்தி
லுள்ள யாவர்களாலும் சாதிக்கப்படாத பலத்தினை
டைத்தானதாய்ச் சமுத்திரத்தினிலேயிலே சில தீவ
ங்களுக்கிருக்கிறலங்காபுரியென்று மொருபெரியநக
ரமுண்டு, அதிலிடத்திலே அனேகாலமாக ராஜரீகஞ
யேயநுகொண்டிருக்க வேறுசோடி ராகதர்க ளெல்
லோரும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடனே யெதிர்த்து யுத்த
மிட்டு வளவில்லாத சாகுகசேனைகளை மடியக்கொ
ன்று அவருடைய யுத்தத்துக்காற்றுமல் முறிபட்டோ
டப் பிறத்துவாரத்தின்வழியாகப்போய்ப் பாதாளலோ
கத்திலேயிருக்கு ஓடித்துக்கொண்டார்கள். அதனால்
தா ராகதர்களிருந்த பலம்பொருந்திய லங்காபட்ட
ணத்திலே வேறுசோடுசெய்துகொண் டிருப்பரென்று கே
ள்வுற்றார். அவர்சொன்னபிரகாரமே தன்னுடைய வலிக
ரான யாகு, கர்தூஷ இன்னார் முதலாயுள்ள பன்னி
ரிசனங்களுடனே புஷ்பகவிமானத்தின்மே லேறிப்போ
ய் அந்தலங்கா பட்டணத்திலே பிரவேசித்து முன்பு
மொருகாலம் மகாவிஷ்ணு வைச்சக்ரத்தினுலே வி
த்தகவத்தில் மகாபலசாலியாகிய வென்னும் ராக
சனிறந்தபின்பு அழுகும் பெருமையுங்கெட்டுப்போ ய்
டுக்கிடந்த அந்தராமும் சுவர்க்கலோகமாகவும் கா
லனெயொருதேவனேயிருக்கவும், சகலதேவர்களும் தல
னை வணங்கும்படியான பலமில்லாத செல்வச் செருக்கு
னை மிழந்திருக்கினர். என்றிக்கப்பிரகாரம் அகஸ்தி
யமகாமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் நிகழ்ந்த ச
தோஷத்தை யடைந்தார்.

ஸ்ரீபோப்படல முற்றிற்று.

மாலிவதைப்படலம்.

வேதவேதாங்கமுதலான சகல சாஸ்திரார்த்தங்களும், சங்கீதவிபரீதங்களாற நன்முக வுணர்ந்து தெளிந்து ஞானங்களும் அழிர்தருணத்தோடி கூடிய கல்வியினிலக்தையுடைய ஸ்ரீராகவர் பின்னும், தென்பாண்டிநாட்டிற் சக்தருசலமென்று சொல்லப்பட்ட பொதியமலையிலெழுந்தருளியிருக்கும் செந்தமிழ்முனியாகிய அகஸ்தியபகவானே உள்ளக்களிப்புடனே முகமலர்ச்சியாய்ப் பார்த்து கமலாசனத்திற் சாய்வதிதேவியுட னெழுந்தருளியிருக்கும் பிரம்மதேவருக்குப் புலன்நிலையும், புலஸ்தியருக்கு விசேஷமாகவும், விக்கிரவாவென்பவருக்கு வைச்சிரவணனுகிய குபேரனும், ஒருவருக்கொருவர் புதினசாகக் கிரமத்திலே சென்றிக்கார்களென்று வியபரம் பண்ணினாற்போலே, முன்பு ராவணனிடியற்கள் புலஸ்தியப்பிரம்மாவினுடைய வம்சத்தென்று சொன்ன சம்பந்தவேதுவைகண்முகவிவரப்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்றுகேட்க, அகஸ்தியமாதவர் சொல்லுவர், கேளும் ஸ்ரீராமரே பூருவ மொருகாலஞ் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவரானவர், பூலோகம்- புவலோகம்-சுவலோகம்-கபோலோகம்- மகாலோகம்-சத்தியலோகம்-என்றுசொல்லப்பட்ட மேலேழுலோகமும், அதல-விதல-சுதல-தராதல- நரசாதல - மகாதல-பாதாளம் - என்றுசொல்லப்பட்ட கீழேழுலோகமும், இடைப்பிறனுலோகங்களையும் உண்டாக்கி, சமமென்னும் சொல்லப்பட்ட இன்னவையாயிரம்,என்பத்திரண்டுலகமும் யோனிபேதமாயுள்ள சீவகோடிகளையும்படைத்து அந்தச்சீவகோடிகளுக்குள்ளே அறிவோடுகூடிய பிராணிகளைப்பார்த்து நீங்கள் இந்த லோகங்களை ரக்ஷிப்பதென்று ஒருவர்க்கையும் பொறுப்படச்சொன்னர். அதுகேட்டு அத்தப்பிராணிகளெல்லாம் நமக்கொருகுத்தாருஞ் செயலுமுண்டோ நம்மைப்படைத்த கர்த்தாவின்னவர் யாவரைக்குறித்து என்னகடனோயிவரோடு அந்தப்படி கடப்போமென்று எண்ணிக்கொண்டு எல்லாப்பிராணிகளும் அதற்கு நிதானனென்னுஞ் சொல்லாமலிருக்க, நிலபிராணிகள் மகஷ-யக்ஷ என்றுசொன்னர்கள். இலபிராணிகள் ரக்ஷ ரக்ஷ என்றுசொன்னர்கள். அவர்கள் வாயிற்பிறந்த வசனப்படியே-யக்ஷ-யக்ஷ என்றவர்கள் யக்ஷர்களும், ரக்ஷ-ரக்ஷ என்றவர்கள் ராக்ஷதர்களுந் ஆக்கினாரென்று பிரம்மதேவர் அருளிச்செய்தார். அப்படியுண்டான ராக்ஷதருலத்திலே முதலெழும்-பிதலெழும்போல வினாகும் எழுவென்னும்-பிரதிநிதிவென்னுஞ் சொல்லப்பட்ட அண்ணனுக் தம்பியுமாகிய ராக்ஷதர்களிருவரில் இளையவனுகிய பிரதிநிதியென்று சொல்லப்பட்டவன் சாக்ஷாத்தாயாதியவனுய்த் தன்மார்க்கஞ்செலவிட்டுச் சன்மார்க்கஞ்செய் பலசாத்திரப்பெரியோர்களிடத்திற்சார்ந்து சற்சாஸ்திரங்களையெல்லாங் கேட்டுணர்ந்து பெரியோர்களிடத்தில் சற்குணங்களையும் அனுதினமுஞ் சாதித்துவருகையினாலே அவனுக்குமூத்தவனென்று சொல்லப்பட்ட எதியானவன் தயிரிய பலபராக்கிரமங்களிலேதனக்குச் சமானமானவர்க ளொருவருமில்லை யென்னும்படி மேம்பாடையவனுக நிருக்குங்காலத்தில் அவன் தனக்குத்தருமான சரீரதிடமும்-ரூபமும்-குணமும்-உடையவொருஸ்திரீயை விசாரித்து வருவிர்கவென்று தன்னுடைய தூதர்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினன். அவர்களும் அப்படியே எங்குந்தேடி. அந்தயோக்கியருள்ள ஸ்திரீயைக்காணுமல் யமலோகத்திலேபோய்த் தாங்கள் தேடிக்கொண்டி வந்தபடிக்கு எல்லா லக்ஷணங்களுஞ் பொருந்தியிருக்கும் ஒருபெண்ணைக்கண்டி தங்களுக்குத்தலைவனுகிய அந்தராக்ஷசரிடத்துக்குவந்து தாழ்ந்து வணங்கிச்சொல்லுவார்கள். சுவாமி ! தேவரீர்சொல்லியதுப்பியபடியே எல்லாக்குணங்களுமுடையவளாய்கடமுடையயோக்கியத்தக் தேற்றவளாய் யமனுடையதலைகளொருத்தியிருக்கிறுள் என்றுசொல்ல. அந்தச் செய்திகேட்டு அப்பொழுதே யமபுரிக்குப்போய் உலகத்திலுள்ளபெரிய வெல்லாவரிசையும் கொலைசெய்யுஞ்சொடிய கூற்றனிடத்திற்சென்று உன்னுடையதலைகையை யெனக்குக் கொடுக்க வேணுமென்று கேட்டான் - அதற்கு அவனும் சம்மதித்து கண்ணிலே பார்க்கவர்கள் பயக்தகுங்குடையான - ரூபத்தையும் - பயமென்றுசொல்லப்பட்ட பெயரினையுமுடைய - அவலோக்கல்யாணஞ் செய்வித்துக்கொடுத்தான் - அதன்பின்பு-அவனும்-அவனும் - காமசம்போகத்தில் விடுப்பிரியாமல்-கூடிருக்குங்காலத்தில் கருப்பக்தரித்து அந்தப்பாவையென்பவள் ஒருபுத்திரனைப்பெற்றுள் அவன்பிறக்கிலேபோதுஞ்சினகையினையுடையவனுகலால் அவனுக்குவிபீஷணனென்றபேரினை யிட்டார்கள். அவனும் பொருந்தியகருவுலகிலெல்லாவிதத்திலும் சத்தியமென்னும் பெயருடையவன் பெற்றசாலகடம்கடையென்றுசொல்லப்பட்டவனை விசாகஞ்செய்துகொண்டினனும் தாமுமாக ரதியுமன்மதனும் அளவிறந்த பேரின்பலோகனுப்பொழுதுபோவிட்டு நிர்காமல் மோகசாகரத்தில் அழுந்தினவர்களாய் நிவ்வியவிநிமனமானபுத்தி பவராசனைகளுடனே இளைதென்றதற்காற்றுவிசும் விக்கார வனங்கள் குளிர்ந்த அருங்கவிதம்பருமலர்ச்சாரல்கள் பூஞ்சோலைகள் புந்பதடாகம் ஓடைகதிக்கரைகள் இவை முதலான இடங்களெல்லாம் தங்களுடைய மனசுக்கு இஷ்டமானதிசாசாரம் நினைத்த இடங்களிலே விஹரித்து நினைத்தமாக இருவருமொருமையாய் சமசுகபோகம் அனுபவித்துக்கொண்டு அநேககாலத்தில் அத்தச்சாலகடம்பனுக்கு ஒருபுத்திரனுண்டாயிற்றென்று கேள்விப்பட்டு அவனைத்த

ணவசனம் - உத்தரகாண்டம்.

ஞாகக ஸ்ரீகம்ப

ட மூன்றுலகை யிராஜிகளுந் தெ
கூரேத் துன்பப்படுதிற் வதைப்பது
முதலான மூன்றுலோகத்திலுமுள்
தலான சகலதேவர்களும் மற்றமூவ
ம்கடுங்கோபப்பயத்துச்சகிக்கப்படாத
தலிலேகெட்டோடும்படிக்குக் குருட்ட
னைகள் செய்து வருத்தப்படுத்தி அ
னே மேல் கிரகிய பக்தத்திசைகளிலு
ஆனை ஆங்கிணைச்சல்லும்வஞ்சுத்தினை
வென்று வெற்றிபெருகுதி விருக்குஞ்ச
த மாலியவான் முதலான மூன்றுபேர்
ச்சனுகிய விசுவகர்மாவை அழைப்பி
த்து பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்ன சிலைலப்பட்
ட திரிபுரத்திலும் மற்றும் மூன்று லோகத்திலுமுள்ள
ள தேவர்கள் முதலான யாவர்களும், ஒருமிக்கூடி
யுத்தம் பண்ணத்தொடங்கினாலும் அவர்களாலேயும் அடு
த்துச் செயிக்கப்படாத பலமான திர்க்கலை யுடைத்
தாளதாய் தேவேந்திரனிருக்கும் சுவர்க்கலோகத்திலே
காமதேனு, கற்பகவிருகம், சுலிகதி, பதுமநிதி, சங்
தாமணிமுதலான அபிசுவரியங்களுடனே அமராவதிப
ட்டணத்தையும், சுவநிதி செல்வத்துடனே குபேரனி
ருக்கும் அளகாபுரிப்பட்டணத்தையும் தாழ்வுபடுத்தி இ
தைசெய்யத்தக்க மிருத்தியைப்பொருந்திய வெ
ரு பெரிய கரத்தை வாங்கியிருந்து ராஜரிகருஞ்செய்யு
ம்படி மண்டாக்குதற்கு சோக்கியமான ஒருஞ்தான
த்தைபார்த்து நிச்சயித்துச் சொல்லுவா யென்றுகூற,
அதற்குப்பிரியத்தாரமாகவிசுவகர்மாவானவன்சொ
லலுவான். கேட்டிர் அசுரேந்திரரே! முன்னமொருதே
லம் ஆதிசேஷனும், வாயுபகவானுமாகியவிருவரும் கா
ன்பெரியவன், நான்பெரியவன், நான்பலவான், நான்ப
லவான், நான்பராக்கிரமன், நான்பராக்கிரமன், நான்ம
கிமையுடையவன், சரனேலோக்கியன், சானேலோக்கி
யன் என்று இப்பிரகாரம் ஒருவருக்கொருவர் வாக்கு
வாதப்பட்டு இக்கர்வியத்தின் முன்னிலையாய் நம்மி
குவருடையபலாபலமும், செயாபசெயமும், அறிவோ
மென்று சமஸ்தமான தேவர்களும், சர்வியாசுசம்பம்
பண்ணிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பொன்மயமா
ன ஆயிரத்தெட்டுச் சிகரத்துடனே எண்பதினாயிரம்
யோசனை யுயரமாக விளங்கு மகாமேரு பர்வதத்தை ஆ
திசேஷனுவன் தன்னுடைய விசாலமான ஆயிரம்படை
களையும் விரித்து மேலே மூடியும் வட்டனுலே பிரக
ச்சுற்றியும் எள்ளளவு இடமுங் தெரியாமல் மறைத்து
க்கொண்டான். அக்கலேனையிலே வாயுபகவானுவன்
யுகாந்தப் பிரளயகாலத்திலே பூலோகத்திலுள்ள சகல
பர்வதங்களையும் பஞ்சாசாப்பதக்கச்செய்யுந் தன்னுடை
ய மகாபலத்தினுலே பிரசண்ட வேகங்கொண்டி மோதி
மோதியடித்தான். அப்படிக்கு மோதியடித்த அடியிலே
லே அந்த ஆதிசேஷன் சற்றுநிலுங் தளராதிருந்த பலத
தினைக்கண்டி அந்தவாயுபகவான் தன்னுடைய ஒரு
பாதத்தை யொடுக்கிக்கொண்டிவெட்கப்பட்டி ஒருபக்கத்து

பிராணி
கலோக
திரன்மு
லார்களு
தயனிடங்
யாயதன்
களுக்கு நூட
கலருடைய
யெல்லாம்
த்தில் அ
தெய்வத்த
ஏவினப்பார்
த்தன் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்ன சிலைலப்பட்
ட திரிபுரத்திலும் மற்றும் மூன்று லோகத்திலுமுள்ள
ள தேவர்கள் முதலான யாவர்களும், ஒருமிக்கூடி
யுத்தம் பண்ணத்தொடங்கினாலும் அவர்களாலேயும் அடு
த்துச் செயிக்கப்படாத பலமான திர்க்கலை யுடைத்
தாளதாய் தேவேந்திரனிருக்கும் சுவர்க்கலோகத்திலே
காமதேனு, கற்பகவிருகம், சுலிகதி, பதுமநிதி, சங்
தாமணிமுதலான அபிசுவரியங்களுடனே அமராவதிப
ட்டணத்தையும், சுவநிதி செல்வத்துடனே குபேரனி
ருக்கும் அளகாபுரிப்பட்டணத்தையும் தாழ்வுபடுத்தி இ
தைசெய்யத்தக்க மிருத்தியைப்பொருந்திய வெ
ரு பெரிய கரத்தை வாங்கியிருந்து ராஜரிகருஞ்செய்யு
ம்படி மண்டாக்குதற்கு சோக்கியமான ஒருஞ்தான
த்தைபார்த்து நிச்சயித்துச் சொல்லுவா யென்றுகூற,
அதற்குப்பிரியத்தாரமாகவிசுவகர்மாவானவன்சொ
லலுவான். கேட்டிர் அசுரேந்திரரே! முன்னமொருதே
லம் ஆதிசேஷனும், வாயுபகவானுமாகியவிருவரும் கா
ன்பெரியவன், நான்பெரியவன், நான்பலவான், நான்ப
லவான், நான்பராக்கிரமன், நான்பராக்கிரமன், நான்ம
கிமையுடையவன், சரனேலோக்கியன், சானேலோக்கி
யன் என்று இப்பிரகாரம் ஒருவருக்கொருவர் வாக்கு
வாதப்பட்டு இக்கர்வியத்தின் முன்னிலையாய் நம்மி
குவருடையபலாபலமும், செயாபசெயமும், அறிவோ
மென்று சமஸ்தமான தேவர்களும், சர்வியாசுசம்பம்
பண்ணிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பொன்மயமா
ன ஆயிரத்தெட்டுச் சிகரத்துடனே எண்பதினாயிரம்
யோசனை யுயரமாக விளங்கு மகாமேரு பர்வதத்தை ஆ
திசேஷனுவன் தன்னுடைய விசாலமான ஆயிரம்படை
களையும் விரித்து மேலே மூடியும் வட்டனுலே பிரக
ச்சுற்றியும் எள்ளளவு இடமுங் தெரியாமல் மறைத்து
க்கொண்டான். அக்கலேனையிலே வாயுபகவானுவன்
யுகாந்தப் பிரளயகாலத்திலே பூலோகத்திலுள்ள சகல
பர்வதங்களையும் பஞ்சாசாப்பதக்கச்செய்யுந் தன்னுடை
ய மகாபலத்தினுலே பிரசண்ட வேகங்கொண்டி மோதி
மோதியடித்தான். அப்படிக்கு மோதியடித்த அடியிலே
லே அந்த ஆதிசேஷன் சற்றுநிலுங் தளராதிருந்த பலத
தினைக்கண்டி அந்தவாயுபகவான் தன்னுடைய ஒரு
பாதத்தை யொடுக்கிக்கொண்டிவெட்கப்பட்டி ஒருபக்கத்து

ன் தெரியாதஇடத்திலே வெளிப்படாமல் மறைந்திரு
ந்தான். அப்பொழுது எங்கும்வரயு சஞ்சாரமில்லாதப
டியினுலே பூலோகத்திலும், சுவர்க்கலோகத்திலும் உள்
ள வெல்லாவுயிர்களும் உலகெருப்பிலிட்ட ஆன்குப்
பாலைபோல வுடல்களுருகிப் புழுங்கிக் கரிந்து வாடிப்
பரிதாபப்பட்டி மயங்கித் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல்
தேவர்கள் முனிவர்கள் மூதலான எல்லோருங்கூடி ஆ
திசேஷனிடத்திற்சேர்ந்து அவனைநோக்கிஇந்தப்பூலோ
கத்தைச் சிரஸிலேதாங்கிரகூஷிக்கிறவர் நீரல்லவோ உம்
மையிற்றவிர பெருமைபடைத்தா சொருவருண்டோ
அறிவுடையவர்கள் நுயர்க்குலமும் நீரே! ஆகையாலிப்
பொழுது இந்த லுலகத்திலுள்ள சகலபிராணிகளும் ம
ண வேதனையாகப் படுகின்ற துன்பந் திருமபடிக்கு நீ
ருபை செய்து ரகூஷிக்க வேண்டி மென்று மிகவும
வணக்கத் துடனே யுபசரித்து வேண்டிக் கொண்டீ
ர்கள். அது கேட்டி அவர்களுக் குப்காரம் பண்ணும்
பொருட்டி ஒரு உபாயத்தோடு, அவர்களைப் பார்க்கிற
வர் போலத் தம்முடைய ஆயிரம் தலைகளில் ஒரு த
லையைச் சற்றே கெளித்துத் தூக்கிச் சாய்த்துப்பார்த்
தார். அப்பொழுது சமயம்பார்த்திருந்த வாயுபகவான்
இதுதான், வேரொன்று மகாவலிய கோபத்துடனே
அதிபலவலொன்டி பிரசண்டவேகமாக மோதியுறத்
தான். அப்பொழுது அந்த வாயுபகவான் மோதியவேக
த்தினுலே ஆதிசேஷன் ஆயிரம்படங்களினுலே மறைக்
கப்பட்டிருந்த மகாமேருபர்வதத்தினுடைய யுரேந்தெ
ட்டுச் சிகரங்களில் மூன்றுசிகரங்கள் பேர்ந்து தெறிப
ட்டுத் தெகூணசமுத்திரத்திலே விழுந்தன. அப்படிக்
சமுத்திரத்திலே விழுந்தசிகரம்மகாவன்னமாய் விசய
லமாய்ப் பொன்மயமாய்னைத்தி பிரகாசிக்கின்ற தென்று
சொல்லக்கேட்டி மாலியவான் முதலான மூன்றுபேரு
ம் அந்த விசுவகர்மாவைப்பார்த்து நீ சொல்லிய சமுத்
திர மதனத்தின்மேலே ஆங்களிருந்து ராஜரிகாரஞ்
செய்யத்தக்க யோக்கியமான ஒரு பெரியபட்டணத்தை
நிருமிப்பாயென்று கட்டளையிட்டார்கள். அப்படியே வி
சுவகர்மாவும் அந்தப்பருவதத்தின்மேலே சக்தி ருபிய
ர்களும் வழிலியிச்செல்லும்படியான வாகாத்தையுடை
யதாய் எழுநிலைகளுடனே பூமண்டலத்தைச் சுழற்றிரு
ச்சப்பட்ட சக்கரவாளகிரிபோலப் பொன்மயமாக விள
ங்கும் கோட்டையும், அந்தச் சக்கரவாளகிரியைச் சூ
ழ்ந்த பெரும்புறக் கடல்போல அகழியும், அந்தக் கோ
ட்டைக்குள்ளே ஆலேசம் பருவதத்தினே வரிசைவரிசை
யாக நிருத்தினைத்ததுபோல ஆகாசபரியந்தம் அசால
ப்பட்டதாய் சுவர்த்தினமயமான நிசாபத்தினேயேறி வி
ளங்கு மனவில்லாத மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் உ
ப்பரிகை மேடைகள் சூந்தாமண்டபங்கள் ஸ்தித மண்
டபங்கள் சபாமண்டபங்கள் காடகசாலைகள் ஆயுத
சாலைகள் மல்லகசாலைகள் குதிரைச்சாலைகள் யானைக்கூ
டங்கள் ராசவீதிகளுக்கள் புஷ்பவதிகைகளுக்களோசூடை
கள் உத்தியானவனங்கள் நினைமுதலானவைகளெல்லாம்
ஆசோ யிதை விதிதிசமாக நிருயித்து லங்காபுரி

யென்று பெயரிட்டான். அப்படிக்கு நிருமிக்கப் பட்ட
இவ்வியமான மகாபட்டணத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியப்
பட்டி அந்தத் தெய்வத்தச்சனுகிய விசுவகர்மாவுக்கு உ
பசாரஞ்செய்து வேண்டிய வரிசைகளுங் கொடுத்தனு
ப்புவித்து அதன்பின்பு அந்தலங்கா பட்டணத்தில் கல்
ல முகூர்த்த காலத்திலே பிரவேசஞ்செய்து அந்தமாலி
யவான் சுமாலி மாலியென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று
பேர்களும் பூமி சுவர்க்க பாதாளமாகிய மூன்றுலோகத்
திலுமுள்ள சகலமானபேர்களுந் தங்களுடைய ஆதி
பூப் பிரகாரம் ஏவல்கேட்டு நடக்கும்படிக்கு ராசாதி
காரஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் கந்தருவகுல
த்திலேபிறக்க தருமதையென்று சொல்லப்பட்டவளு
டைய புத்திரிகள் மூவரில் மூத்தவளாகிய சுந்தரியென்
னுக்கன்னியை மாலியவானும் அவளுக்கிளையவளாகிய
கேதுமதியென்னுங் கன்னியை சுமாலியும் அவளுக்கு
யினைய தங்கையாகிய கன்னியை மாலியும் விவாகஞ்செ
ய்துகொண்டி அந்தக் கன்னியர்களுடனே அந்த மூன்று
பேர்களும் அளவில்லாத விதேதமான காமசுகபோகங்
களிலுபவித்துக்கொண்டு இந்த சல்லாபமாகச் சந்
தோஷத்தையடைந்திருக்குங்காலத்தில் மாலியவானுக்
குஞ் சுந்தரிக்கும்புத்திரராகவச்சிரமுஷ்டியென்றும், வி
ரூபாக்ஷனென்றும், துன்முகனென்றும் பாபசித்த னெ
னறும், வியரயகோபனென்றும், மத்தனென்றும், உன்
மத்தனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட ஏழுபேர்பிறந்தார்கள்
அவனுக்கினையவனுகிய சுமாலிக்குங் கேதுமதிக்கும்கை
கசியென்றும், கும்பீகசியென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட இர
ண்டி புத்திரிகள் பிறந்தார்கள். அவனுக்கு மினையவனுகி
ய மாலிக்கும் கேதுமதிக் கினையகைகசிக்கும் குரயுத்
தனென்றும், நீலனென்றும், நிலயனென்றும், சம்பாதி
யென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட நாலுபுத்திரர்கள் பிறக்தார்
கள். அல்லாமலும் மூன்று பரமசிவன்கொடுத்த வரத்தி
னுலுண்டாகிய ராக ரூபராக பூதாதி சதுரங்கசேனைகளு
ம், விதம் விதமாயுள்ள அனேகமான அஸ்திர சஸ்திரங்
களும், மற்றுமுள்ள ராசாங்க விபரிசைகளெல்லாம்பெ
ற்றிருக்கிற புசபலபராக்கிரமத்தினுலேமதோன்மத்தரா
யத் தங்களுக்கு எதிரானவர்க ளொருவரு மில்லையென்
று அகங்காரமேற்கொண்டி பூலோகத்திலுள்ள சகல பி
ராணிகளையும் வதைத்துப் பாழாக்கி சுவர்க்கலோகத்தி
ருக்குஞ்சகல தேவர்களும் பயக்தோடும்படி கெடுத்
துத் தேவேந்திரனையுங் ரசத்தி அமராவதி பட்டணத்
தைக் கொள்ளைகொண்டி கற்பகச்சோலையினையும் அழி
த்து காடோறும் இப்படிக் கொடுமைப்பட்ட குரூரதன்
மமான அதிகாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறகாலத்திலே
அவர்கள் செய்யப்பட்ட பொல்லாத வுபத்திரவங்களை
ப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூலோகத்திலுள்ள தபோதன
ர்களாகிய மகரிஷிகள் முதலானவர்களும், பாதாளலோ
கத்திலிருக்கும் ஆதிசேஷன்முதலான நாகர்களும், சுவ
ர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திரன்முதலான தேவர்களும்,
பரிதாபப்பட்டி எல்லோருங்கூடி எங்கும் புகலிட மில்
லாமல் கைலாசகிரியைச்சார்ந்து தன்னிடத்திலே சர

ஞகதியாக கம்பியடைந்த எல்லாப் பிராணிகளுக்குத்து
ன்பங்களைத் தீர்த்துக் கிருபைசெய்து ரகூஷிக்கும் சகலபு
வனகர்த்தாவாகிய பரமசிவனிடத்திற் சென்று வணங்கி
த் தோத்திரஞ்செய்து அந்தத் தேவேந்திரன் முதலான
வர்களெல்லோரும் மூன்றுலோகமும் பாழாகக் கொடு
மைசெய்யும் பாவிகளாகிய மாலியவான் முதலான ரா
கூஷகர்களாலே தாங்கள் படுகிற துன்பங்க ளெல்லாஞ்
சொல்லி முறையிட்டார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன்
அவர்களைப்பார்த்து அந்தமாலியவான் முதலான மூவ
ரு முன்னுலிலே நம்மைநோக்கி மிகவும்வருந்தி அரிதா
ன தபசு செய்தகாலத்தில் அவர்களுக்கு நாம் கொடுத்த
வரமாகையால் அவர்களை நாமே யழிப்பது தருமமல்ல
ஆகையால் ராகூஷகர்குலத்துக்குப் பகைவனுய் அவர்க
ளைக்கொல்லும் உபாயமும், வெற்றியும் பொருந்திய ம
காவிஷ்ணுவினிடத்துக்கு காமனுப்புவிக்கிறோமென்று நீ
ங்களெல்லோரும்போயுங்கள் குறையைச் சொன்னுல்
அவர் உங்களுக்குத் துன்பஞ்செய்யும் அந்த ராகூஷகர்க
ளைச் சங்கரித்து உங்களை ரகூஷிப்பாரென்று அனுக்கிர
ஞ்செய்து அனுப்புவிக்க அப்படியே அந்தத்தேவேந்திர
ன், தேவர்கள், மகரிஷிகள், முதலான வெல்லோரும் தி
ருப்பாற்கடலினிடத்திற்சேர்ந்து அந்தத்திருப்பாற்கடலி
னவிலே மரகத ரத்தினம்போலப்பசையாய்விளங்கு
ம் ஒருபெரிய ஆலிலையின்மேலே சிரசிலே மானிக்கரத
னங்கள் வரிசையாய் விளங்குபோலப் பிரகாசிக்கும்
ஆயிரம்படங்களையுடைய ஆதிசேஷசயனத்திலேமானி
க்கசிரீடம், மகரகுண்டலம், ஹாரகேயூரம், கவஸ்துபம்,
பீதாம்பரமுதலான திவ்வியாலங்காரபூஷிதராய் சங்கம்
சக்கிரம், தண்டம், கோதண்டம், கட்கம், என்றுசொல்
லப்பட்ட பஞ்சாயுதங்களேத் தரித்தவராய் ஸ்ரீமகாலட்சு
மியும், பூமிதேவியுமாகியதேவிமார் இருவரும் உபயபா
கங்களே வருடச் சகல புவனங்களையும் படைக்கும் தொ
ழிலினேயுடைய சதுர்முகப்பிரம்மா ருக்குவேதம், எசு
வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம், என்று சொல்
லப்பட்ட காலுவேதங்களையும் அவருடைய உள்ளிக் கம
த்திலிருந்து பாராயணஞ்செய்ய அம்புரு காதரிருவிரு
ந் செவிகளுக்கின்பமாக ஆனந்தமயமான வீணகானஞ்
செய்ய பரம்பதவாசிகளான பாகவதர் இருபக்கமுவியு
ம் தெருங்கி கைகள்கூப்பித் தோத்திரஞ்செய்ய தருட
பகவான் முதலான பந்தகணங்கள் புடைசூழ்ந்து நிற்க
ச் செந்தாமரைபோன்ற தம்முல்லதுகையைச் சிரஞ்சி
லே கொடுத்துக் கருணையேதிருமேனியாக அறிதுயிலா
கிய யோகநித்திரை செய்தருளும் நாராயணமூர்த்தியை
க் கண்கள் குளிர்க்கண்டி இர்கதண்டனுக் நமஸ்கரித்து
ஸ்தோத்திரம்பண்ணி சுவாமி ! தேவர்களுக்குச் சத்து
ருக்களாகிய அசுரர்களைக்கெடுத்து உலகங்களேக்காக்கும்ப
கூஷகர்த்தாவாகியதேவரீருடையபரிபூரணதிருபையிரு
க்கவும் முன்புதபசுசெய்து பரமசிவனிடத்திற் பெற்ற
வரத்தினுலே எல்லாரிலுமேலான பலபராக்கிரமத்த
ளைப்பொருந்திய பொல்லாத துஷ்ட கண்டகாகிய மா
லியவான் சுமாலி மாலியென்றுசொல்லப்பட்ட மூவரு

ம் நங்களுடைய புத்திரர்களும் மித்திரர்களும் சுத்தவீர
ராயுள்ள சேனபதிகள் முதலான அளவில்லாத வெரு
கோடி ராக்ஷதசேனைகளும் யுகாந்தப்பிரளயகாலத்திலே
உலகத்தை மூடிய பெருவெள்ளம்போல எங்கும்மாக்ஷ
தம்மயம் பரதாளலோகத்தைப்பாழாக்கிட்டு லோகத்தை
ப்பிடியாக்கி கலர்க்கலோகத்தைத் தூளியாக்கி எங்க
ளையும் படாத துன்பங்கள்படுத்திய மொலைகளின் மீள்
எப்படியென்று அளவிட்டுச்சொல்லவுந் தொலையாதென்
றமுறையிட்டார்கள். அப்பொழுது அத்தகமகாவிஷ்ணு
வானவர் அப்படி முறையிட்ட தேவர்கள்முதலானவெ
ல்லாரையும்பார்த்து நீங்களெல்லோரும்ஒன்றுக்கும் அ
ஞ்சவேண்டாமென்று அபயங்கொடுத்து நாமே அந்தத்
துஷ்டர்களாகிய மாலியவான் முதலான அசுரர்கள் ரா
க்ஷதர்களெல்லாரையுஞ் சுங்கறித்து உங்களுக்கொரு ப
கையு மில்லாமற்செய்து ரக்ஷிக்கிறேமென்று உறுதியா
கச்சொல்லி யனுப்புவித்தார். அந்த மகாவிஷ்ணு சொ
ன்ன அறுதிவாக்கியத்தை உறுதியாகநம்பிக்கொண்
டு இந்திரன்முதலான எல்லோரும் திருப்பாற்கடலினி
ன்றுமிங்கி அவரவரிருக்குமிடங்களிலேசேர்ந்தார்கள்.
அப்படியிருக்க தேவர்கள்முதலான எல்லோருங்கூடிக்
ஆலோசனையைச்சேர்ந்து பரமசிவனிடத்திலே தங்கள்
குறைகளைச்சொல்லி முறையிட்டதும், அதற்கு பரமசி
வன்திருப்பாற்கடலுக்குப்போய்மகாவிஷ்ணுவினிடத்தி
லே சொல்லுவிக்கவென்று அனுப்புவித்ததும் அப்படி
யே அவர்களெல்லாரும் திருப்பாற்கடலுக்குவந்து மகா
விஷ்ணுவைக்கண்டு முறையிட்டதும்; அதற்குமகாவிஷ்
ணுவானவர் அவர்களெல்லாரையும்பார்த்து உங்களுக்
குந் தம்பிகள் செய்யும், மாலியவான் முதலான
ன்களை யழித்து நீங்களெல்லோரும் ஒருபயமுமில்
லாமல் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கும்படி செய்கிறேமென்று
உறுதியாகச்சொல்லியனுப்புவித்ததும், திவையெல்லா
ம் உலகமெங்குஞ்சுற்றுகின்றி ஆராய்ந்துசாகாதியமா
சாகங்களினிசாரிக்கும் சாரணர்களைக்கேள்விப்பட்டுவே
கிக்கிரமாகவந்துபட்டணத்துக்குப்போய் அசுரேந்திர
னாகிய தங்களுடைய ராஜாக்களுக்குச்சொன்னார்கள் அ
ந்தச்சமாசாரங்கேட்டு அந்த மூவர்களும் திருதிருவென
வேயுத உலையுகத்திலெரிய நெருப்புப்போலமனங்கொ
திந்துச் சிறி மிகவுங் கோபமான கோபங் கொண்டு
இவ்வகுணமே கலர்க்கலோகத்தைப்பாழாக்கித்தேவர்க
ளென்று பேர்சொல்ல ஒருவருமில்லாதபடிக்குக் கேவ
ர்களெல்லாரையுங்கொன்று சங்குகொண்டு மிண்டு வரு
வோமேயல்லாமல் நங்கள் கம்மா வரமருட்டோமெனி
ன் சபதம்பண்ணிக்கொண்டெழுந்திருந்து போர்க்கோல
ங்கொண்டு தங்களுடைய புத்திரர்களும் சு
ன்னவிரராகிய படைத்தலைவர்களும், தேர்களிலேறி ரத்
ன நகர பதாதியாகிய சதுரங்கசேனைகளும், பூமி யா
காசமெங்குமிறங்கி முடும்பரந்து நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர
ச் சத்த மேகங்களுங்கூடி யிடித்து முழங்குவதுபோலப்
பதினெட்டெலாதியங்களுமுழங்கஆர்வாரித்து அதிவே
கமுடனே சுவர்க்கலோகத்தையடையச் செல்லும்பொழு
தில் பெல்லாதகியித்தங்களாக மேகங்கள்இரத்தத்தை
எலும்புகளை மழையாகச்சொரியவும் மலைகளதிர்த்து
திங்கவுங்கண்டு தங்களுக்கு அழிவுகாலஞ் சமீபமாக சே
ரிட்டதுப்பதால்அந்தத்துன்னிமித்தங்களைச்சற்றுமெண்
ணாமல அகங்காரத்தை யடைந்து மேற்சென்றுநடந்தா
ர்கள். அப்படிக்கு மிகவுங்கொடுமையான கோபத்துட
னே யெட்டுத்திக்குகளுஞ் செவிபடைச் சேனைமுகத்திர
ங்கோஷிக்க ஆரவாரித்துவருகிற வேகத்தைப்பார்த்துத்
தேவர்களெல்லாருங் கருடனைக்கண்ட சர்ப்பங்கள்போ
லப்பயந்து என்னசெய்வோம் எங்கேபோவோ மென்
று புலம்பிப்பரதவித்து ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்த மி
ல்லாமல் திக்கு திக்காக ஓளிப்பிடத்தேடி யோடப்போ
வாரும் ஓடமாட்டாமல் மண்கலங்கிச் சுழன்றலைகிறா
ரும் யத்தத்தேவர்களொருதேவதூதனை மீயோட்டமா
கவோடி இத்தச் செய்தியை நாராயணமூர்த்தியி னிட
த்திலே சொல்லுவாயென் றனுப்பி வித்தார்கள். அ
ப்படியே அந்தத் தூதனுஞ் சுவர்க்க லோகத்தைவிட்டு
வாயுவேக மனோவேகத்திலு மதிவேக்மாய்த்திருப்பா
ற்கடலைநோக்கி யோடும்போது ஓ! ஓ! நாராயணா? நா
ராயண! ஓ! ஓ! முகுந்தா! முகுந்தா! ஓ! ஓ! மாத
வா! மாதவா! ஓ! ஓ! புருஷோத்தமா! புருஷோத்த
மா! ஓ! ஓ! லோகநாதா! லோகநாதா! என்று கூ
க்குரலாகக் கூப்பிட்டுக்கொண்டோடிச்சென்றமுறையி
ட்டுச்சொன்னான். அப்படிக்கு அந்தத்தூதன் முறையிட்
டதொலகாதிலே கேட்குமுன்னமே தானுக்குந்தானே
சேஷசயனத்தையிட்டெழுந்திருந்து அதிசிக்கிரமாகம
காமேரு பர்வதத்தின்மேலே சிருந்திரசலபானம் பண்
ணிச் சுற்றிக்கொண்டு கனத்தமேகமானது மின்னல்கள் ப
ளபளவென்று விட்டெறிப்ப் ஒரு பெரிய பச்சைவில்லு
டனே பிரகாசித்து மினுங்கிறதுபோல சங்க - சக்கிர த
ண்ட - கோதண்ட - கட்கமாகிய பஞ்ச யுதங்களும்,
ஹார - கேயூர - கிரீட - வஜ்ராங்கத - குண்டல - முத்
மான திவ்வியமாணிக்க பூஷணங்களும், பிரகாசிக்கத்த
க்கதாக அதிக பலபராக்கிரமம்பெருக்கிய பதிராயிரத்
ன கருடபகவான் தோளின்மே லேறிக்கொண்டு அந்த
ராஜ்ஜியசேஷமுத்திரத்தின்மேலேமகாவேகத்துடனே
ரிய்ந்தார். அப்பொழுதுகருடபகவான்மகாவேகதோ
பத்துடனே மூலைக்கு மூலையெங்கும் பரந்து மோதிய
டித்திற திரஸ்காரமுள்ள பிரசண்ட ஸ்ருத வேகத்தினு
லே அத்தரங்கஜ்ஜதசேஷனிலே மஹாஸர்பங்களெல்லாஞ்சா
ய்ந்து விழும்படியாகி மடிந்து, ஆகாசமார்க்கத்திலே
பண்ணிரண்டு சூரியருடனே பின்னுமொன்றுஞ் சூரியன்
போலப் பிரகாசத்துடனே கழுகுகொண்டு திரிந்தது
அந்தச்சக்கிரத்தினுலே சனியுடனே மாலியோடிய வி
சேயகுறியி றிதென்று கிடப்பதையும் அவனிதப்பதற்குமு
ன்னமே மகாவிஷ்ணுவானவர் பிரயோகித்துவிட்டப்பட்
ட அக்கினியமானபாணங்களிலுலே சரீரமெல்லாந்து
வேபட்டு கமலயோனவனிறத்வன்போல முர்ச்சையை
டைந்து கிடப்பதையும் போர்க்களத்திலே பரந்தவிட
மெவ்வெங்கும் குறைத்தலைக் கவந்தங்கள் நின்றுகுத்தா

டும் சின்னபின்னப்பட்டுப் பிணக்குவியல்களாகச் சே
னைகளெல்லா மடிந்தழிந்து கிடப்பதையும் பார்த்துமிக
வுக் துக்கப்பட்டுப் போனிப்படையிலே நின்றமாலிய
வான் மகாவிஷ்ணுவினுடைய ரவுத்திராகாரத்தைக்கண்
டு எதிர்நிற்கமாட்டாமற் பயந்தோடுகிறபொழுதில் அவ
லேடுகிறதைக்கண்டு அவனுடைய சேனைகளும் கலங்
குபின்னே தொடர்ந்தோட அதைக்கண்டு மகாவிஷ்ணு
வானவர் சத்துருசேனைம் வைக்கப்படாதென்னெனி
ப் புறங்கொடுத்தோடுகிற மாலியவரனைக்கொலை மகா
வுக்கே கோபத்துடனே நிற்கும்பொழுது முன்புபோர்
க்களத்திலே அஞ்திரசஸ்திரங்களினுலே யடிபட்டுமூ
ர்ச்சையடைந்து கிடந்த சுமாலியரனவன் அந்தமூர்ச்
சை தெளிந்தெழுந்து தன்னுடைய தம்பியிறந்து கிடப்
பதையும் அளவில்லாத சேனைகளெல்லாம் பாழாய்மடி
ந்துகிடப்பதையும் தமையனுடைய மாலியவானுமவனுசே
னையும் பயந்தோடுவதையுங்கண்டு நமக்கிப்படிப்பட்ட
கதியுண்வருமோ வென்னு மிகவுமனந் கொந்துகோடி
மையான கோபங்கொண்டு மகாவிஷ்ணுவுக்கெதிரேயதி
ரிக்கிரமாக வோடியதிரும்பின்று இடிபோல் முழங்கிய
ட்டகாசம்பண்ணி அந்தமகா விஷ்ணுவைப்பார்த்து நீ
கோ விஷ்ணுவென்பவனே கோபா லகத்திலே துஷ்
டுக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனமுதலான காரியங்களிலே
மனமிரங்கப்பாமற் செம்போற்செலுத்தி அரசாளுகிறீட்
டீ ராக்கர்கள் யுத்தகளத்திலே போர்செய்யக்குவித்தவ
ராதவர்களையும் எதிர்த்துவந்துபோர்செய்யமாட்டாதவர்க
ளையும் போர்செய்யத தீரமில்லாமல் முதுகுகொடுத்த
தேமிவர்களையும் யுத்தத்திலே யெதிர்த்தபொழுதுப
யப்பட்டு கைகால் கதிரிச் சோர்ந்து விழுமவர்களையும்
பிழுர்செய்வதை விட்டோடிப்போன கோழைகளையும் நி
ராயுதராய் நிற்பவர்களையும் உனக்கு ராஜாவானவனெ
ன்ன நயம்பேசி வேண்டிக் கொள்ளுவர்களையும் சரீர
மிடமில்லாதவர்களையும்மோகியிலே மெலிந்திருப்ப
வர்களையும் கற்றுக்காரையும் பேடியர்களையும் ஸ்திரீசர
ங்களையும் கொலைசெய்ய நினைத்து அவர்களிடமாயுத
மேடுப்பது க்ஷத்திரியனுக்குத் தருமமில்லை யென்று அ
னேக தரும சாஸ்திரங்களிலே சொல்லி நிருக்கிறதரு
ர்மத்தையுமென்னுமல் இவர்களுடைய பயமறியாதென்
பதுபோலச் சிறுமைப்படுத்தியா துபாயக்கெரியாமல்
அபாயமாய்ச் சேனைகளையுமடியக் கொந்துத்தகாறும்
தக்குபோய்விட்ட என்னுடைய தம்பி மாலியென்பவ
னை கொன்று வெற்றிகொண்டோ மென்னும் காலிரு
கிறது தெரியாம லென்னத்தேடிக்கொண்டு போகிற
வென்னுடைய தமையன்மாலியவானுக்குத்தம்பிமாண்மை
ட்டமும் பயக்தோடிப்போகிறு னென்னும் அவமானப்பி
ன்முடுக்குகொடுப்போகிறவன்போலவும் நிற்கிற
கோலத்தைப்பார்த்து லென்க்கே மிகவும் வெட்கமாயி
ருக்கின்றது யுகாயாளிப்பொழுது எதிர்த்துநிற்கிறவெ
ன்னுடனேயுனக்கு யுத்தம்பண்ணத்திறமுண்டானால் யு
த்தம்பண்ணுவரவென்று போருக்குமுற்று மகாவுத்தி
த்துடனே சுப்பிரமண்ணிய சுவாமியினுடைய வேலையு

தத்துக்குச் சமானமானபலம்பொருந்திய ஒருவேலாயு
தத்தின்கைகளிலே யெடுத்துக்குலுக்கிவலமாகச் சுழற்றி
த்திருப்பிப்பின்வாங்கி முன்பாய்ந்தோடி நின்று மகாவி
ஷ்ணுவினுடையமார்பு பிளந்தருவி யோடும்படியாகவு
ரங்கொண்டோங்கி யெறிந்தான். அப்படிக்கலவெறிந்த
வேலானதுகோ விஷ்ணுவினுடையமார்புபிளக்கும்படி
பாய்ந்ததுஅப்பொழுதுமகாவிஷ்ணுவானவர்தம்முடை
யமார்பிலேபாயிருந்திறதுஅந்தவேலைத்தானேபிடுங்கிய
திகவேமாக அந்தச்சமாலியினுடைய மார்புதட்டுருவி
யோடும்படிக்கு விசைகொண்டெறிந்தார். அந்தவேலை
னதுவாழைப்பழுத்திலேபாய்ச்சப்பட்ட ஊசியாலதெப்
டிதடையற்றுமேமோ அப்படிபோலஅந்தச் சுமாலியினு
டைய மார்பைப்பிளந்துருவிப் புறப்பட்டுப் பின்னும
னேகமான ராக்ஷதக்கூட்டங்கள் சாய்ந்து விழும்படித
னைத்துருவியப்பாலுமோடுகிற வேகத்தைக்கண்டு மறு
படியும் அந்தச்சுமாலியானவன் முன்புதனக்குப்பரமகி
வஷ்ணொடுத்த வொருசூலத்தைக்கையிலேயெடுத்து ஆ
ஞறு மித்தோடே போரைநூறித்தோடே யென்று அ
தவேலை யெய்படி யெறிந்தானே அப்படியே யெழுத்தா
ன அந்தச்சூலமானது மகாவிஷ்ணுவினுடைய மார்பி
லே பட்டுச் சுவரிலெறிந்தபந்துபோல வுரைந்து தெ
றித்து விழுந்தது அதைக்கண்டு சுமாலியாவனவன் ஓகோ
வும்முடைய தவமும் பலமும் கன்றுயிருந்தது கன்றுயி
ருந்தென்று நகைத்துஆச்சரியப்பட்டுமனங்கலங்கியிப்
படிக் கெல்லாம்நமக்கெதிர்ந்து முகமாமல் அபயமாக
வருகிறபடியினாலேயிதப் போல்லாதகாலத்திலேதுரபி
மானத்தை மேற்கொண்டு கோபத்தினாலே மின்னலும்
யுத்தம் பண்ணிப்பிரானைப் போர்க்கிக்கொள்ளுகிறது.
யோக்கியமல்ல இந்தவேளை யுயிர்மீளுத்துத்தப்பியிரு
க்கிதாமாகிலிவிமே லெப்போதாகிலும் கல்லகாலம்வ
ருகேகிட்டசமயத்தில் அந்தக்காலவலத்தினாலே சத்து
ருக்களைக் கொன்று பழியும்வாங்கி வெற்றிகொண்டிரை
சரீகஞ் செய்திருக்கலாமென்று ஆலோசனை பண்ணின
வனுப்ப் பொழுதேயவ்விடத்தி லின்று நீங்கியுத்தத்தி
லேமடிந்தசேனைகள் பேரகமிருந்துள்ள சேனையுத்தா
னத்தன்னுடைய தமையன் மாலியவானு முறிபட்டு எ
ங்கேயானலுஞ் சந்தர்ஷின்று திரும்பிப்பராக்ரம லோட்
டமாக வோடிச்சென்றுலங்காபட்டனத்திலே புகுந்து
அவ்விடத்தினிருந்த கங்களுடைய ஸ்திரீசனங்கள் புத்
திர் மித்திரர் முதலானவர்களோடுங் கூட அழைத்துக்
கொண்டு எங்கே போவோமென் றெளிப்பிடக் தேடி
யொருவனுக்குத் தெரியாமலிருள் பட்டிருக்கும் பாதா
ளலோகத்திலே மறைந்திருந்தார்கள். அப்படி யந்தப்
பாதாளலோகத்திலேயிருட்பிறைக்கூடத்திலடைபட்டி
ருப்பவர்கள்போல அனேகாலம் தன்பப்பட்டுக்கொ
ண்டிருந்தார்களாகி லெதாரசாவ்அந்தமாலியவான் சுமா
லியாகிய விருவருங்கூடி நாமெத்தனைகாலமிப்படி யிருத்
தி துன்பத்திலழுந்திக்கொண்டு இடப்போமென்றுலோ
கிக்கபொழுது மாலியவானவன் சுமாலியைநோக்கிக்
கொய்தம்பி யிப்பொழுதிருக்கிற ஏதுக்களைப் பார்த்
தாலித்தச் சன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ளுவதற்கு கம்மா

ங்கள்போலெருங்கி யிருக்கப்பட்ட சொல்லைகளை மே
லே மூடியவுத்தரிப்பட்டசடையை யடக்கிக் கிலத்தி
மூடிக்காட்டி மறைத்துப் புன்சிரிப்புடனே கடைக்கண்
பார்வையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு கலிதிப்பட்டிய தண்
டைசதங்கை முதலான ஆபரணங்கள் கலகலென்ற சத்
தமாய் மெல்ல வோவிக்க மயக்கிலிருந்துள் ஆவலைக்கண்
டு மிகவும் காமவிகாரமோக மேற்கொண்டவராய் மன
ச்சலங்கி மயங்கிச் சிகைமாட்டாம லந்த விச்சிராவர்
னவசனமேப்பார்த்துப் பெண்ணே யிக்கவனத்திலே மி
ப்படித் தனியாகவந்து நிற்கின்றநீயாருடையமக ளுன்
றுடையபெயரென்ன இங்கேவந்தகாரண மென்னவெ
ன்றுகேட்க அதற்குக் கைகசியானவ னவனைப்பார்த்து
சுவாமி, கான் அசுரேந்திராகிய மாலியவான் தம்பி சு
மாலியினுடைய புத்திரி என்பெயர் கைகசி காணிநீத்
லவுக்தகாவிற் தேவரீர் திருவுள்ளத்துக்கே தெரிந்திரு
க்குமென்று அயிர்ப்பாகமோடுக வினக்கினி பேசினார்
போல கமமாகச் சொல்லக்கேட்டுப் பின்னு மதிகமோக
ங்கொண்டு மிகவுமாச்சரியப்பட்டுப் பெண்ணே நீபுத்தி
ரார்த்தமாக நம்மைக்குறித்துவந்தாய் வந்தவேலை யகா
சுத்திரீன மாலிப்பொழுதாகையா லிப்பொழுது கம்
மோடுகூடிப் பெறுகின்ற புத்திரர்கள் மிகவுங் கொடிய
துஷ்டர்களாகப் பிறப்பார்களென்றுசொல்ல அதற்குக்
கைகசியானவள் சுவாமி யும்முடைய திருவயிறுதே
மும்மைக்கூடிப்பிறவிற புத்திரர்களு மும்மைப்போல
வே சிறக்கவேண்டுமல்லாமற் பொல்லாத புத்திரராக
ப் பிறக்கலாமோவென்று மிகவு முபசரித்துச் சொல்ல
னதைக்கேட்டுச் சக்கோஷப்பட்டு எல்லாருக்கு மிளையவனு
கப் பிறக்கிறவன் சற்புத்திரனுகப் பிறப்பானென் றனுக்
கிசைந்துசெல்ல அப்பொழுதே யவளுடன்கூடி யஞ்
த்தார். அப்படிக்கறுபலதினங்கு மியக்கிலே கருப்பமுண்
டாகி யுடனே பத்துத்திங்களுக்கு மிருபதுகைகளு முடை
யவளு மதிபயாரக்கமோ வுக்கிரருபத்துடனே தசக்தி
ரன் பிறந்தான். பின்னும்படியே யனுபவிக்கும்பொ
ழுது முன்போலவே கருப்பமுண்டாகி இரண்டு கிலவி
ரிபோலச் சரீரமுங் கொழுத்துவிட் டெரிய தெருப்புப்
போலச்சிகையும் அந்தச்சந்திரனப்போல வீளைக்கும்
கைதந்தங்களு முடையவனுய் வடவைக்கனல்போல
மாருதெரியுங் கொடுமையானபசியுடனே கும்பகர்ணன்
பிறந்தான். அதன்பின்பு பெருத்தமுக்கும் பெருத்தவுத
மும் பெருத்தநிலையும் பெருத்தவிடையும் பெருத்தகா
லும் கூத்தபல்லு வெடித்தகுரலும் தானுதலையும் தி
ருநாகமுழுமுடையனரவ்க் கூற்றனனே பெண்ணுருவு
கொண்டதுபோல மிகவும் பொல்லாதபசியாகிய சூர்
ப்பநகை பிறந்தாள். இப்படிக்கு மூவரும் பிறக்கத்தக்க
தாக முதற்சாமமுழுதுங்கடந்து புணர்க்தகலவி யினால்
பாலிப் பின்னுமனமடிற்கு இரண்டாஞ்சாமத்தி லவ்
விருவரும் கூடிப்புணர்ந்தார்கள். அதுகல்லகாலமான
தால் முன்புபிறந்த அந்தப்பசியின் மூவருக்குமியைய
லும் கல்லகுணமும் ருபமும் விவேகமும் பொறுமையு
ந்தயாளமுஞ் சன்மார்க்க நித்தியையு முடையவனும்

புலஸ்தியருடைபருவமும்-வேதமும்-தருமமும்-கவ
மும்-உலகத்திலுள்ள சகலவிசாலங்களுக் தஞ்சமாகிய
தும்பருயர் விச்சிரவாவென்றுசொல்லப்பட்ட பிர
னவப்போலவே சற்புத்திரருக விபீஷணனபிறந்தான்.
பின்பு அந்தத்தசக்கிரீவன் கும்பகர்ணன் விபீஷணனுகி
ய மூவரும் பிரமவிடத்திலே தாமே சகலவேதசாஸ்
திரங்களுமோதியுணர்ந்து தனுர்வேதவித்தையும் அப்பி
யாசம்பண்ணி யெல்லாவித்தையினும் வல்லவர்களாய
திக்பலபராக்கிரமத்தைப்பொருந்தி மதோன்மத்தராய
கன்காரங்கொண்டு அந்தப்பிரதேசத்திலுள்ள ரிஷிவனங்
களிலே ஆச்சிரமவாசிகளான தபோதனர்க ளெல்லோ
ருக்கு முபத்திரவஞ் செய்துகொண்டி யொருபய மிலாம
லேயானரர்களாகின்றனர். அந்தத்துஷ்டர்களுக் தினமோ
றுகிய விபீஷணனுடைவன் தன்னுடையகுருவாகிய பிர
மதேவருக்கு மனமகிழும்படியான ஏவற் பணிவிடை செய்து
கொண்டி அவருடையவனத்திலிருக்கிறபோலே சகலவேத
சாஸ்திரசம்பன்னனுய் யாவருஞ் சற்தோஷப்படத்தக்க
போக்கியருடனிருந்தஞ்ர் பாபியாகியருப்பதாக
யென்பவனும் அடங்காத தீமனிகாத்தருடைபவனாய்த்
தான் சஞ்சாரமாகத் தினியிடங்க ளெல்லாமெதி
ர்ப்பட்ட ரிஷிகள்முதலான யாவரையும் வலிந்திம்பறியி
முது அவர்கள்வருந்தி நடுங்கும்படி தன்பப்படுத்தி
வலியப்புணர்க் தின்பமனுபவித்துக்கொண்டி ருந்தான.
இப்படியிவன் இருந்தகொண்டிருக்க அந்தத் தசக்கிரீவ
ன் முதலான்றுவரும் அந்தவனத்திலே தானே சஞ்சரி
த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவனகிப
பேற்றதாயாகிய கைகசியானவள் முன்னமே யொருநா
ள் தன்னுடைய பிதாவாகிய சுமாலியேன்பவன் குபே
னைக்கண்டபொழுது மார்சரியப்பட்டி ரிவிகள்பிதாவா
கியவிச்சிரவானவர்சேர்ந்து புத்திரனைப் பெற்று அந்
தப்புத்திரரானே மேன்மேற்தன்பத்தை விளைக்கும் பகை
வராகிய தேவர்களைக்கெலித்த இந்திரபோகியுத்தா
த்தி ரிஷ்முனையி லரசாட்சிக்காலியாகிய லங்காபட்ட
னத்திலே கமமில்லோரும் வாழ்க்திருக்கும்படி செய்
யவேண்டு மென்று போதித்த மனக்குறை தீரும்படிக்குக்கால
சமயம்பார்த்திருக்குமளவில் அந்தத் தசக்கிரீவன் மூத
லானமூவருக் தன்னுடைய மிகமிருக்கு ஆச்சிரமத்
தன்குவந்து அவரைக்கண்டி வணங்கித் தரிசனஞ்செய்
துகொண்டவ்விடத்தே வசமாக விருந்தார்கள். அப்
பொழுது கைகசியானவள் தன்னுடைய புத்திரராகிய
தசக்கிரீவன்முதலான மூவரையும்பார்த்து நீங்களெல்லா
ரிப்புமிலலாம விக்தவனத்தி லிப்படியிருக்க எதிரஞ்சி
தூங் தாயாகிப்பகைவனுகிய குபேரனுடன் எதிர்த்தே
தித்துவெல்லாத வனிதிச்செல்வமு மிலலாகிறப்புரு
டையவனுகிப் பரமசிவனுக்குச் சேரமுமான யுங்களு
டைய பாட்டன்மார் தெய்வாஞ் காணிபாட்டியாக வ
சசெய்துகொண்டிருந்த விலங்கைமாகரத்திலே தன்
னைத் தேவர்கள்செல்லாரும் வணங்கும்படி பாணனெது
த்தி ராசரிகஞ்செய்துகொண்டிருந்தாலல்லவோ இந்த
வியபயத்துக்கேன செய்வேனென்றுமகாதுக்கப்பட்

பிப்பொல்லாதபகையுங் கோபமுமுண்டாகும்படி சொன்னாள். அவள்சொல்லிய கொடிய வார்த்தைகளெல்லாம் கெருப்பிற்காய்ச்சிய விருப்புராசாதத்தைக் 'செகிகளிற்செனுத்தியதுபோலக் காதிற்கேட்டு மிகவுமனங்கொதித்து உதடுமெடித்துப் பல்லை நெறுகெறெனக்கடித்துமாதரவினுடைய மனக்தேறும்படிக் கவலைப்பார்த்துத் தாயே யக்கருபோதனுக் இத்தனை மேன்மைகளு முண்டாயிருப்பது அவன்செய்த தபோபலத்தினாலல்லவோ ஆகையால் நாங்களுந் தவங்களாச்செய்து அவனிலு மேலான சகலமேன்மைகளும்படைத்து உன்னுடையமனக்குறை திரும்படி செய்கிறேமென் றப்போதேயக் தமுவருந் தாயை யனுப்புவித்துக்கொண் டுள்விடத்தினின்று நீங்கித் தபோவனத்திற்சேர்ந்து தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அவர்களில் கும்பகர்ணனுவன் பிரம்மதேவனேரோகி வேண்டாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலேயிருந்தும் வருஷகாலத்திலே மழையிலேகனேத்தும் பனிக்காலத்திலே சலத்தின்மூழ்கிக்கிடந்தும் ஆகாரநித்திரையில்லாமலிப்படிக் குறுகியகாலந் தபசுசெய்தான். அவனுடைமையவனுடைய விபீஷணன் வேதாகமங்களை நன்றாயுணர்ந்து யதின்மேலே தன்னுடைய வொருகரம் பெருவிரலே யூன்றி மற்றொருகாலை மடித்துக்கொண் டண்ணுந்துகின்றபடியா பிரண்டுகைகளையு நீட்டிக்குவித்துக் கண்களினமையாமற் சூரியனேப் பார்த்துக்கொண் டிப்படியையாயிரம் வருஷமும் மடித்தகாலே நீட்டியூன்றி நின்றுவந்து பிரமதேவனுக்கொண்டுமுன்போலவே யையாயிரம்வருஷமும் ஆகிப்படிப்பதினுயிரம் வருஷமொருவராலுஞ் சாதிக்கப்படாத வரியிய தவத்தைச் செய்தான். அவ்விருவருக்கு முத்தோனுகிய தசக்கிரீவனுனவன் விதிப்படி யாசசாலேதிர்மித்து அதினிலேயோமருண்டஞ்செய்து அந்தக்குண்டத்துள்ளே யாகசமித்துக்களெரித்து அக்கினியைமூட்டிவளர்த்து அத்தகக்கினியிலே யாயிரம் வருஷத்துக் கோவ்வொருதிரசாகவொன்பதினுயிரம்வருஷத்திலொன்பது திரசுகளோயிரந் தாருதிகொடித்துப் பதினுயிரம்வருஷத்தில் மிஞ்சி நின்றபத்தாஞ் சிரசையுமாருதியாகக் கொடிக்கத் துணிந்தந்தச் பிரங்னியுடைவாளினுலரிய மொழுதி லவன்செய்யுன் கொடிதொழிலுக் காச்சரியப்பட்டு அந்தகணமே பிரமதேவரவனுக்குப் பிரத்தியகூடமாகியுனகு வேண்டியவரங்களென்ன தருகிறேமென்று சொல்ல அதற்குத் தசக்கிரீவன்பிரமதேவரை நோக்கி மனுஷரை யொருபொருட்டாயென்னுமல்தே வர்கள் ராகூதர்களை முதலாயுள்ள யாவருமென்னுடைய வாக்கினுற்சாமதேவல்கேட்டி நடக்கும்படிக்கெல்லாவல்லமையு முண்டாகவேண்டு மென்று கேட்கப்படியே கொடித்தோ மென்றதுக்கிரகஞ்செய்து பின்புவிபீஷணனுக்குப் பிரண்னராகி யிப்படி யுன்னே போல மிகவுமருமையான தவத்தினேடுத்தனுமற்செயது மூடித்தோ ரொருவருமில்லையென்று சந்தோசத்தை யடைந்தனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேட்பாயென்றுசொ அதற்குப்பிரமதேவரைநோக்கி விபீஷணன் வரங்கே

ட்கிறபிராகாரம் கவாமீ சகலபிராணிகளுக் துன்பமுற்று நடுங்கும்படிக்கு அதர்மமார்க்கத்தினுலே செய்யப்பட்டபாபங்களினுலும் செய்யப்படாமலிருக்கவு மேலானசிலாக்கியம் பொருந்தியதேவர்கள் முதலான யாவராலுஞ் செயிக்கப்படாத வெற்றிமேன்மை பொருந்தியிருக்கவும்வேண்டுமென்று கேட்க அப்படியேயனக்குண்டாகக்கடவதென்று வரங்கொடித்துப் பின்னும் அத்தப்பிரம்தேவரானவர் விபீஷணன்வரங்கேட்ட விவேகத்தைப்பார்த்து இவன்புகிவகுந் சற்குணவானுகவுந்தர்மிஷ்டனுகவும் சத்தியவானுகவு மிருக்கிறன் ஆனகாலி வனிந்தப் பூலோகத்திலே நெடுங்காலமிருப்பானுகிற் சகல பிராணிகளுக்கு மிதத்தைத்தேடுவா னென்று நினைத்தவரா யக்தவிபீஷணனேரோக்கி நீயுகார்த்தப் பிரளயகாலமளவு மழியாமற் நிரஞ்சீவியா யிருக்கக்கடவதென்று அவனிடத்திலின்முங்கிக் தும்பகர்ணனுக் கனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டி வரும்போழ்து இந்தக்கொடியபாவியாகிய கும்பகர்ணன்செய்து முடித்திருக்கின்ற குரூரமான தபசுக்குப் பிரமதேவர் வசங்கொடுப்பதே யாகில் சகலலோகமும் பிழைப்பிடமின்றி யிருந்து படும்படியாய்த் துன்பப்படுத்திக் கெடுப்பானென்று பயந்துநெடுத்தி தேவர்கள்–ஆகாசர்கள்–நிஷ்களமுலான யாவருங்கூடியாலோசித்து அந்தப் பிரமதேவரிடத்துக்குவந்து வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணிச் சுவாமீ! யுமக்கு நாங்கள் கெய்த அபராத மென்ன, மற்றுமுள்ள பிராணிகள் செய்த பாவமென்ன, அப்படிக்குத் தேவரீர் திருவுள்ளம் வெறுக்கும்படியான குற்றங்கள் செய்திருப்பமேயானுல் ஒருபரிவமுஞ் செய்தறியாத விளம்பசுங்கன்றைக் கொடும்புலிக்கிரையாய்க் கொடுப்பதுபோல அக்கப்பொல்லாத கண்டகனுகிய கும்பகர்ணனுக்கு வரங்கொடித்து அவனுலே துன்பப்படுத்துவித்தழியச் செய்வதிலு மெங்களைச்சிருஷ்டித்த நீரே கண்டபண்டிக்கொலையது மிகவு கன்மையென் றிரக்கப்பிரகார முறையிட்டு வேண்டினர்கள். அதுகேட்டுப் பிரமதேவரு மவர்களைப்பார்த்துத் திருவுள்ளமிரங்கி யந்தக்கும்பகர்னனு லுண்களுக்கொரு துன்பமுமுண்டாகாதபடிக்குச்செய்கிறேமென்றவருக்கிரகித்து அதற்கோருபாயத்தேடினவராயத் தம்முடைய தேவியாராகிய சரசுவதியைப்பரார்த்து காமக்கர்கும்பகர்னனுக்கு வரங்கொடுக்கும் பொழுது நீயவனுடையவாக்கினிலிருந்து அவன்கேட்கிற வரம்பலியாமற் கெடும்படி மாறுபடித்துச் சொல்விப்பாயென்று கூறிக்கும்பகர்னனுக்குப் பிரசன்னராகி யுனக்கு வேண்டிய வரமென்ன திருகிறேமென்று சொல்லவதற்குக் கும்பகர்னன் எலோவரங்களினுமேலாகிய வரமழியாம லிருப்பதல்லவோ வென்றுலோசித்தவனுய் நித்தியத்துவக்தரவேண்டுமென்று கேட்கிற வசனத்தையவனுவிலிருந்த சரசுவதியானவள் மாறுபடுத்தி நித்தியத்துவக்தரவேண்டுமென்று கேட்கச்செய்தான் அப்படியுனக்குவரங்கொடித்தோமென் றுரைத்து ப்பிரமதேவர்தாமிருக்குஞ் சத்தியலோகத்துக்குப்போயினரப்படிக்குவரம்பெற்ற கும்பகர்னனுக்கப்பொழுதேய மிவுமயங்கி அவசமான சோபநித்திரைதோன்ற வதுக

ண்டிப்படிமானுபாடு செய்தவர்கள், தேவர்களேயல்லாது வேறில்லை யென்றுலோகித்தவனுய்மிகவும் வியாகுலப்பட்டுத் தமையனுகிய தசக்கிரீவனிடத்திலுக் தம்பியாகிய விபீஷணனிடத்திலும் புலம்பிப்பரிதாபப் பட்டான். அப்படிக்கு விசனத்தை யடைந்திருக்கும் கும்பகர்ணனுக்குத் தேறுதலிசொல்லி யவனுடனே யக்தமூவரும் தாங்கள் முன்பு வாசஞ்செய்திருக்க வனத்திற் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

தவஞ்செய்பகல முற்றிற்று.

ராவணனிலங்கைபுகுபடலம்.

மூன்னமொருகால மகாவிஷ்ணுவுடனே யுத்தம்பண்ணி யாற்றமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடிப் பாதாள லோகத்திலே நெடுங்காலக் துன்பப்பட்டுக்கொண்டொளித்திருக்கு மாயியவான் சுமாலி முதலான ராகூசர்களியாவரும் தசக்கிரீவன்முதலான மூவருக் தவஞ்செய்து பிரமதேவரிடத்தில் வரம் பெற்றிருக்கிற மேன்மைகளெல்லாக் தூதர்கள் விசாரித்துவக்து சொல்லக் கேள்விப்பட்டு மகாசக்தோஷத்தை யடைக்துவர்களா யக்த மூவரு மிருக்கும் வனத்துக்குவக்து அவர்களைக் கண்டு அனேககாலமாக விசனத்தையுடைத்திருக்கு மென்களுடைய துன்பங்கெடவும் மகாவிஷ்ணுவினுலே கெடுக்கப்பட்டுப் பாதாளய்க்கிடக்கு தம்முடைய வம்சத்தைமீத்து மேற்படும்படியாகவும் வலுசாதித்த புத்திசாலிகளாவருவிசொன்றெதிர்சென் றபசரித்து மார்புடனே தழுவிக்கொண்டு மனமகிழ்க்கிருந்தார்கள். அவ்விடத்தி லப்படியிருக்குஞ் சமயத்திற்சுமாலியரசனவன் தசக்கிரீவனைப்பார்த்து ஐயனே! மகாவிஷ்ணுவினுலே யிற்றைநாளன்வும் சர்வகள் பலதிற துன்பங்களே யின்னபடியென் றளவிட்டுச்சொல்லக்கூடாது. அன்றியும் குபேரனுவனம்முடையலங்காபட்டணத்தை யாண்டுவருகிறன். அந்தக்குபேரனையு முன்னையும்பெற்ற பிதாவொருவராகையாலுமவனுனக்கு மூத்தசகோதரனாகுக் காணே யுடையவனென்றெண்ணிக்கொண்டு நீ அந்த லங்காபட்டணத்தை யுனக்குத்தொடித்தருமட்டான். அப்படிக்கிருந்தாலும் எக்கவிதத்தினுலேயாதனும் யேற்ற லங்காபட்டணத்தை யுன்னுடையதாகச்செய்து கொள்ளாதவரையில் நீ பிரயாசைப்பட்டுத்தவஞ்செய்துபெற்ற வரத்தினுலுண்டாகிய பலபாக்கியமு சவுரியங்களெல்லா மப்பிரயோசனமாய்ப்போய்விடும், நமக்குச் சத்துருக்களாயுள்ளதேவர்களும், இழிச்சினசெய்யும்படியான அபகீர்த்தியுன்பிரமென்னனேகவிதமான துர்ப்போதனைகள் சொல்லக்கேட்டு அந்தத் தசக்கிரீவனுனவன் சமாயோசனை செய்வித்துக்கொண்டு மருடாழிபுரியாய் நவரத்தின சிங்காசனத்தின்மேலி ராஜாதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன்.

ராவணனிலங்கைபுகுபடல முற்றிற்று.

ராவணன்மணம்புரிபடலம்.

நூர்வம் மகாவிஷ்ணுவினுலே யடிபட்டோடிப் பாதாளலோகத்தில் வெகுகாலக் துன்பப்பட்டுக்கொண்டொளித்திருந்த மாலியவான் முதலான வெல்லோரும் இத

வனுக்குக் கெட்டபோருன் மிடைத்தாற்போல முன்ன மிருக்கை யிழந்திருந்த லக்ஷ்மபட்டணத்திற் சகலமான செலவுகளுடனே பெருமையாக வாழ்ந்திருக்குங்கால த்திலே தசக்கிரீவனுனவன் தம்பையுமுதலான தேவஸ்தி ரீகளுக்குத் தனக்குள்ள இரும்புபோலுங் கடினமானசரீ ரமும் பெரிய மலைகளைப்போலு முலைகளும் அந்த மூலை களைத் தாங்கவல்ல பருத்தவிடையும் காற்றினுங்கடுமை யா யுலகமெங்கு மொருகொடியிற் சுற்றிவருங் கடிய ந டையுமில்லையென்று ஒட்டகங் குதிரைபைப் பழிப்பது போலத் தன்னழகைத் தானே புகழ்ந்துகொண்டிருக்கு ஞ் சூர்ப்பகைகையினுடைய வழகைக்கண்டு மோகங்கொ ண்மூர்ச்சித்துப் பரவசப்பட்ட வித்துஜிஹ்வ னென் னும் ராக்ஷதனுக்கு அந்தச் சூர்ப்பகைகையைவிவாஹஞ்செ ய்வித்துக்கொடுத்தான். அதன்பின்பொருகா லத்தில்தச க்கிரீவனுனவன் தன்னுடைய பரிவார சேனைகளுடனே வேட்டையாட வனத்திற்சென்றான். அப்பொழுது மய னனவன் தன்மகனே எல்லாரினு மேன்மையுடைய புரு ஷனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்க வேணுமென்று நி னைத்து அந்தப் பெண்ணையு மழைத்துக்கொண்டு அந்த வனமார்க்கமாக வரும்பொழுதில் அவர்களைக்கண்டு இந்த் கள் யாவரென்றுகேட்க அந்தமயனுனவன் தசக்கிரீவ னைப்பார்த்து கான் தயித்தியராஜனின் மகன் என்னுடைய பெயர்மயன் லஞ்சியிக்கு நிகரான செனந்தரியத்தைப் பொருந்திய தரிசனியென்னுமிவளே தேவர்கள் விவாகஞ் செய்வித்துக்கொடுத்தார்கள். அவளும் காணு மாக ஐந்தாவருஷம் காமகபோக மனுபவித்திருந் தோம் அப்படியிருக்குங்காலத்தில் மண்டோதரியென் னு மொருபுத்திரியும் மாயா தந்துபியென்னுமிரண்டுபு த்திரரும்பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளேமிகவுஞ்சென ந்தரியசற்குணங்களைப்பொருந்தியிருக்கப்பெண்ணுக்கே ற்ற புருஷனே பெற்றுத்தெடுக்காமும் விவிடத்திலெல் னுடைய பூர்வ தபோபலத்தினுலும் என்மகளுடையபா கிய வசத்தினுலும் உன்னைக் காணப்பெற்றே னென்று உபசாரவசனமாகச் சொல்லிப் பின்னும் உலகத்திலே யொருபெண்ணுக்கு விவாகஞ்செய்ய வாலோசிக்குமிட த்தில் சுற்றத்தார்கள், கல்ல குணவானுக்குக் கொடுக்க வேணுமென்றும் பிதாவானவன் ராஜாங்கமுள்ளவனுக் குக்கொடுத்துச் சீர்த்திபெறவேணுமென்றும் அக்கக் ன்னிகையானவள் யவ்வனமு மழகும்பிருந்திட புரு ஷனுக்குப் பாரியாகவேணுமென்று மிஷ்டப்பார்கள். இப் படிப்பட்ட கோலைகளும் பாலியமும் நீசரும் பிரித்து ன்னு மன்னத்தைப்போல கல்வியறிவினுலே குணகு ணங்களைப் பருத்தறிவும் விவேகமுமுடைய உத்தமபுரு ஷன் கிடைக்கமாட்டான். ஆனதால் பெண்ணைப் பெ வதைப்போலும் அபவாதம் வேறெண்ணு மில்லை யென் னுஞ்சொல்லி அந்தத் தசக்கிரீவனைப்பார்த்து உத்தம பு ருஷனிடத்தி லிருக்கவேண்டிய யோக்கியதைகளெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் உன்னுடைய குல முதலானவைக ளெல்லாஞ் சொல்லாயென்று கேட்க, அதற்குத் தச க்கிரீவன் மயனைப்பார்த்துச் சகல லோகமகனையுஞ்சிரு ஷ்டிக்கின்ற பிரமதேவருடையபுத்திரர் புலஸ்தியப் பி ரம அவருடையபுத்திரர் விச்சிரவாவென்பவர் காவல ருடைய புத்திரன் என்னுடையபெயர் மூன்றுலோகமு மேவல்கேட்டு நடக்கும்படிக்கு ராஜாதிகாரஞ்செலுத்தி யாளுகிற லங்காதிபத்தியாகிய தசக்கிரீவன் அனவுபடாம லேநேகவிதமாக விளித்திருக்கிற சகலவைதங்களையும் ஓதி யுணர்ந்திருக்கும் வல்லமையுடையவன் என்று தன்னு டைய சகலபெருமைகளையும் புகழ்ந்துசொன்னன். அ துகேட்டு மயனனவன் பெண்ணை யடையப்பட்டபிர யோசனத்தை தானேயடைந்தேனென்று மிகவுஞ் சந் தோஷப்பட்டு இவனுக்கே கொடுக்கவேணுமென்றுநிச் சயித்துக்கொண்டு அந்தவனத்தி லப்பொழுதானேய ந்தத் தசக்கிரீவனுக்கு மண்டோதரியைக் கல்யாணஞ் செய்து கொடுத்து நவரத்தினமுதலானபூஷணங்களும் சேனை வரிசையாகக் கொடுத்துப் பிரமதேவன்மேலே பி ரயோகஞ் செய்தா லவரையும் கொன்று மீளுவதாகிய வொரு வேலாயுதமுங்கொடுத்துத் தன்னுடைய லோகத் துக்குப்போயினன். பின்பு தசக்கிரீவனும் அந்த மண் டோதரியுடனே தேரின்மேலேறிக்கொண்டு பரிவார ச ரங்கசேனைகளுஞ்சூழ்ந்துவரச் சகலவாத்தியங்களுமு ழுங்க அனேக விதஜை சம்பிரமத்துடனே லங்காபட்ட ணத்திலே பிரவேசித்திருக்கும்பொழுது கும்பகர்ணனு க்கு அசுரகுலத்திலிருந்திறந்த வஜிரோசனன் மகளாகிய வசந்திரமுகியே யென்பவளையும், விபீஷணனுக்குக் கந் தருவகுலப் பெண்ணுகிய சரமையென்பவளையு மனேக விசாரணைகளுடனே விவாஹஞ்செய்வித்து அவர்களுமிழ் த்திருக்க இந்திரனு மிந்திராணியும்போலத் தானு மண் டோதரியுங் காமகபோக மனுபவித்துக்கொண் டிருக் குங்காலத்தி லந்த மண்டோதரி கர்ப்பவதியாகி யொரு தினையைப்பெற்றாள். அந்தப்பின்னே பிறக்கவுடனே கா லத்துமேகம் விடித்தாற்போல நிறமுள்ளன். அப தாலக்கப்பின்னேக்கு மேகநாதனென்று பெயரிட்டார்க ள். அந்த மேகநாதனென்னும்பின்னையைச்செவிலித் தா ய் முதலானவர்கள் உலகத்தையெல்லா மழிக்குந் திறத் தினையுடைய நிறுகெருப்பைமூட்டிப் பெருகெருப்பாக் குவதுபோல அநுகலைச் சிற்றுண்டி முதலான வுணவு களுட்டிவளர்க்க வளர்ந்துவருங் காலத்தில் அவனுக்கி ஜிய் தம்பிமாராக அதிகாயன் அகம்பயமுமாரனென்னுமி ரண்டு புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவர்களு மவனைப்போ லவே வளர்ந்துவருமளவில் கும்பகர்ணனுக்குக் கற்று வணமஞ்சத்தக்க கொடுமைபொருந்திய கும்பனென்று ம் நிகும்பனென்று மிரண்டு புத்திரர் பிறந்தார்கள். அ க்கப்புத்திரர்களெல்லோருஞ் சிக்கருட்டிகளைப்போல வ ளர்த்து பலபராக்கிரமங்கள் பொருந்தி காளுக்குகாட் பி ரபலமாக மேம்பட்டி வருங்காலத்தில் முன்பு தான் பெ ற்ற வரத்தின்படியே சூலம்பகர்ணனுக்குத் தீர்க்கப்படாத மயக்கமான சேரபரித்திரைவத்துகேரிட்டது அதுகண் டு கும்பகர்ணன் தன்னுடைய தமையனுகிய தசக்கிரீவ னிடத்திற்சென்று காவித்திரைசெய்வதற்கு ஒருசபை மண்டபஞ்செய்வித்துக் கொடுக்கவேணுமென்றுசொன் னன். அப்பொழுதே தசக்கிரீவன்விசுவகர்மாவையழை த்து அனுப்பினன். யோசனைதூர மகலமும், நிரண்டு யோசனைதூரநீளமுமாக ஒருகுகைத்தின விசித்திரமான மண்டபத்தைநிர்மிதஞ்செய்வித்தான். அந்த மண்டப த்தைப் பார்த்து மிகவு மதிசயப்பட்டு அதி விடத்தி லே கும்பகர்ண னெதிரான் நித்திரை செய்து கொண் டிருந்தான்.

மணம்புரிபடல முற்றிற்று.

அளகையழித்த படலம்.

சுவர்க்கலோகம்போலசுவர்ன்னமயமாகவினங்கும்ம ங்காபட்டணத்திலேதசக்கிரீவனுந்தம்பிமார்களும்புத்தி ரர்களர்முதலான சம்பத்தினுலுஞ்செல்வப் பெருக்கி னுலும் பிரமதேவனிடத்தவரத்தினுடைய மகிமைக் ளுலும் காட்டுப் பெருகெருப்புக்குக் கடுங்காற்றுக் கூ டினாற்போலச் சுபாவமாயிருக்கிறதுர்க்குணத்துடனேக ர்வமிருக்து மதேன்மத்தராய்த் தங்களுக்கு நிகரானவ ர்களொருவருமில்லை யென்றகங்காரங்கொண்டு புண்ணி யபாபங்களையென்றுமல் நேவர்கள் நிஷ்களெல்லோரு மநிஷ்டகெட்டோடத்தராத்திற் தேவலோகத்தைக் கொ ள்ளைகொண்டி கற்பகச்சோலையை பறித்துச் சகலவிரா னிகளும்பிரியத்து துன்பப்படும்படிக்குக் குரூரதண்டமா ன அதிகாரஞ்செய்து கொண்டிருக்குங்காலத்தில் அன காபரியினிருக்குங் குபேரனுவன் தசக்கிரீவன் செய்கி ற பொல்லாத கொடுமைகளையும் அவனுலேதேவர்களு ம நிவிருத்தும்படிநேற துன்பங்களையும் விசாரித்தறிந்து குணதோஷமறுப்பிஞன் அந்தத்தசக்கிரீவனிடத் திற் சென்று அவனைப்பார்த்து உலகத்திலே யாவனெ ருவன் ஐசுவரியத்துக்காகாயங்களினு லெல்லித்தினுலே யாகினு மொருபிராணிக்கு நின்ப முண்டாகும்படிசெ ய்வாருகில அவன் புண்ணியமும் புகழுங்கரும்பெற் று வாழ்ந்திருந்து பலலோகத்திலும் கல்ல பதவியை யடைந்திருப்பானென்றும் இதரஜந்துகளையாமல் தன க்குப் பின்வருங்கெடுதியு மென்றுமல் பிறருக்குத் ம ன்பத்தைச் செய்கிறவன் பாபியாய் அபகீர்த்தியையும் பெற்றுப் பரலோகத்திலே யொருகாலு மீட்சியில்லாத மகாகோரமான ரவரவரிரகங்களிலே யழுந்திக்கிடப் பானென்றும் அனேகத்தரும சாஸ்திரங்களிலேசத்திய மாகச்சொல்லி விருப்பதால் நீயிப்பொழுது சாபாஜ்ஜி தகவல்லமையுடைய மகிஷிகன்தேவர்கள் எல்லோ ருக்கு நன்மைசெய்கிற துலகருன்மையல்லவெ ன்றும் கன்முன்பு நியமநியமிட்டிருந்திலேவினைகோள் இத் தூரசெய்துகொண்டிருக்குங்காலத்திற் பரமவி நேயமுடனே யெதிர்சென்றினைபொழுதிலுமையா ன் விளங்குமும்புதந்தைக்கண்டுபச்சரியப்பட்டு இப்ப டி யிருக்கும் சொரூபத்தையுடையபோகலுமுண்டோ வென்று முள்ளே நினைத்தேன் அதையறிந்து அந்த உ மையவ ரைத்தாமரைக் கோபித்துப் பாராதான் அந்தக் கோபாக்கினியிலேயென்னுடைய விடதுகண்ணுனது நீரூபெயிர்த்து சரீரமுழுதுங்கருகி புருஷ்சோபித்து வி ழுந்தபொழுது அவ்விடத்தினின்று நீங்கியதமலியிலே

தானே வேறுரிடத்திலத்தருந்திர முன்புபோலதி யமங்கள் வழுவாமல் பயபத்தியுடனே தளுஞ்செய்து கொண்டிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் சங்கப் பரமசிவன் வெளிப்பட்டெண்ணேகோக்கி யுன்னேப்போலும் அரிய வஞ்செய்தாரொருவருமில்லை யுனதால் நிமக்குத்தேர முனுக்கடவாய் உமையவள் கோபத்தாலெரிக்த போ கைண்டு முன்புபோல வினங்கி பிழைக்கடவதென்ற னுக்கிரகித்தருளிச்சார் அதியமையிலே குற்றமும ல்லாதகாரியத்துக்கு நிப்பரப்பட்ட பிழைவருமாறுல் அதிகசெய்யும் பொல்லாதகாரியங்களுக்கென்ன நீய் குகேரிடத்து ஆனதா லிப்பொழுது நீசெய்கிற துன்புந் துக்காற்றமுமேலடிப்போய் இந்திரன் முதலானதேவர் கள் முனிவர்களெல்லோருங்கூடிப் பரமசிவனேகோக்கி த்தபசு செய்துகொண்டு உன்குணாச்சத்தையே யெண் ணி யிருக்கிறார்கள் நிப்படிப்பட்ட ஏதுக்களுண்டாயிரு ப்பதால் நீயெனக்குத்தியாகிய ரிமையினுலே யுன க்கு கன்மையைக்குறித்து இவையெல்லா மதியச் செய் தே னென்று சுபோதமுஞ்சொல்லச் சொன்னுனென வன்று சொல்லக்கேட்டு தசக்கிரீவனுனவன் அப்படி யோவென்று கையோடி கையறைந்து சிரித்துப்பெரு மூச்செறிந்து கண்கள்சிவந்து கனற்பொறிபறக்கவிரும் போலச் சிறிப்பக்கத்திற் சூற்றிருந்த மந்திரிமார்களைப் பார்த்து எவனேருவேபெனென்றெருவனும் அஞ்சிக்க ஞிய வினுக்குத்தோழனும் அவனெனக்குத் தருமநி யாயங்கள் சொல்லி யறுப்பினுனென்று சற்றும் பயமி ல்லாமலென்னுடைய சபையிலேவந்து நிப்படிக்கெல் லாம்புலம்பிய நினுக்குக்கெதிர்நிலைகுமறியுகா னென்று தன்னுடைய கைவாளினுலே அத்தத் தூணி னையான தூணுபோலும்படிக்கு நிரண்டு துண்டமாக வெட்டினுன் பின்புதன்னுடைய சேனுபதிகளான முகலா னவர்களைப்பார்த்து பலபலவிதங்களைக் கூடிக்கொண்டி ஒருபராக்கிரமம் பொருந்திய சிங்கத்தைகொல்ல நினை ப்பதுபோலத் தேவர்களெல்லோருங்கூடி யெண்ணிக் கொல்லவேணுமென்று ஆலோசித்திருக்கிறார்க ளென்ன அதனையெனக்குப் பயமுறுத்திச்சொல்லி யனுப்பிய தூதனுக்கெதிரே நானேசென்று என்னுடைய மனக் குறை முடித்தபின்பு கலஞ்செய்து மெய்மையும் பெ ரிதாவேன் ஆதலால் நீங்களும் உங்களைச்சேர்ந்தசேனை களுமாக அனகராபுரிமேற் செல்லப்புறப்படுவிர்களென் ரசொல்ல அதுகேட்டு உடனே நிலமிலேபோலக்குதித் த சிரமும் பருத்ததோள்களுமுடைய அந்தச்சேனை திகள் நிரபட்டம் நிரகண்டமாலி வச்சிரவசமுக்கரி ந்த அம்பு யில் சுட்டி வேல்வான் பரிசை தண்டம் இ ருப்புலக்கை இவைமுதலான ஆயுதங்களுமேந்தி ரதங களாகபதாதி சதுரங்கசேனையுஞ்சூழ்ந்த நிசாசரர்கள் பலமுறையிப் பரக்கவருமபடியாகப் புறப்பட்டார்கள் அ ந்தத்தசக்கிரீவன் சுவரதனிலைமையான சுவசருண்டலரி டிமுதலானநிவ்வியபுதனுக்கணைந்துபோர்க்கோல ங்கொண்டு தேரின்மேலேறி மகோதரன் பிரகஸ்தன்மா ரீசன் நூமிராக்ஷன் சுகசாரணர் முதலானவர்களுந்தே

சோதிச் சூழ்ந்துவர சங்கம் பேரிகை சல்லரி தடாரி பம்பை தம்பட்டம் பூரிகை காளம் தாரை சின்னமுதலானவாத்தியங்கள் முழங்கத்தூளியினூலே ஆகாசத்திலே வெகுலிமறைந்திருளாக தேரோடுதேரும் யானையோடு யானையும் குதிரையோடு குதிரையும் பதாதியோடுபதாதியும் ஒன்றொடொன்று நெருங்கி முன்னேறிச் செல்லப்போய் அளகாபுரியையடித்துச் சூறையாடினார்கள் அதுகண்டு பட்டணக்காவலாள சோட்டமாகன்டரன் அதுகண்டி பட்டணக்காவலாள சோட்டமாக வேரடிக் குபேரனுக்கெதிரே நின்று வணங்கிச்சுவாமித சக்கிரவர்த்தியென்பவன் அளவில்லாதசேனைகளுடனே நம்முடைய அளகாபுரிக்கப்புற்திலே வந்திறங்கினனென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுதுசபையிலிருக்கு மந்திரிமார் முதலானவர்கள் குபேரனை நோக்கிஇந்தத்துஷ்டனுடைய தசக்கிரீவனுக்கு எத்தனையோ நன்மையாளகாரியங்களை யுமைபற்றிச் சொல்லி யனுப்புவிக்க அவைகளையெல்லாமறுத்து மாறுபாடுக்கண்டி பகைத்துமாறுடனே போர்செய்யவும்வந்தானிலவோ அனைதற்பொல்லாத சூர்க்கருக்கு ஆங்காரியுற்றி சொன்னகல்லோர்களும் அந்தத் துஷ்டர்களாலே தின்பத்தை யடைவார்களென்பதை யெவரிடத்திலே மெய்யாகக் கண்டோமென்று சொல்லக்கேட்டுக் குபேரனுவன் மிகவுத்தமிக்கப்படாத வுக்கிரகோபங்கொண்டு அப்பொழுதே புஷ்பகவிமானத்திலேறி மானிபத்திரன் யோகக்கண்ணனுறதலான படைத்தலைவர்கள் அளவில்லாத யக்ஷசேனையிவைகளுடனே அளகாபுரிவிட்டு சீக்கிரப்புறப்பட்டி வெவிரிலேவந்து ராக்ஷதசேனையும்யக்ஷசேனையும்கடலும் கடலுங்கலந்தாற்போல ஒன்றோடொன்று கலந்துமெருங்கித் தேருக்குத்தேரும் யானைக்குயானையும் குதிரைக்குக்குதிரையும் பதாதிக்குப் பதாதியுமாக எதிர்த்துக் கொண்டி வாள் வேல் ஈட்டி தண்டம் இருப்புலக்கை இருப்பு முள்ளுத்தடி சூலமான பலபலவாயுதங்களினாலே வெட்டியும் குத்தியும் தகர்த்தும் நிதைத்தும் இப்படிக்குயுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில் யோகக்கண்ணனுந்தாயிராக்ஷனும் மானிபத்திரனுமகோதரனும் ஒருவருக்கொருவர் மின்னிடையாமல்மூர்ச்சை யடையும்படி தண்டாயுதத்தினாலேயடித்துமோதிப்போர்செய்ய அதுகண்டு யக்ஷசேனையும் படைத்தலைவர்களும் பலங்கொண்டுமேற்சென்று வருமுக்கிரவேகத்துக் காற்றுமல் ராக்ஷதசேனை முறிபட்டோடக்கண்டி தசக்கிரீவனுவனவன் படைத்தலைவருந்தானுமாக வந்தெதிர்த்துச் சிதைபட்டோடிஞ்சேனையைத்திருப்பி முன்னேறிச்செலும்படிநடத்த அப்பொழுது அடங்கிக்கிடந்தகாட்டுகெருப்பு கடுகாற்றடிக்க முண்டெரிவதுபோல ராக்ஷதசேனையின்னும் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணுமளவில் அதன்கண்டுபேரன் திறித்தசக்கிரீவன் மார்புபிளக்குருவிச்சாயவொருவேலினூலே யெறிந்து உடனேயவன்கிரீடமுற்கையும் தகரும்படி யொரு தண்டாயுதத்தினூலே யோங்கியடித்தான் அதினூலேதசக்கிரீவன் மூர்ச்சித்துச்சாய்ந்து கிடந்தான் அந்தச்சமயத்திலே குபேரன் அவனைப்பார்த்து அடா தசக்கிரீவா முன்னமே யுனக்கு நானன்சொல்லிய நன்மையைக்கேளாதகினாலே யிப்படிக் கானுய் அல்லாமலும் இந்தவுலகத்திலே பகிமைபொருந்தியமகரிஷிகள் முதலான எல்லோர்களுக்குங் கொடுமையேசெய்து பொல்லாத பாபியென்னு பேர்படைத்துப் பழியும்பூண்டி அழியாத அபகீர்த்தியு மடைந்தாயென்று இப்படி பலபலவித்தமாக இகழ்ச்சியேபேசிக்கித்துக்கொண்டிருக்கும்பளவில்தசக்கிரீவன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்திருந்து யுழிதிப்போலச் சீறிக்கோபித்துஅட்டகாசம்பண்ணி சிலவேளைநேரத்து அக்கினிம்மயாயுள்ள அனேகபாணங்களைப் பிரயோகம் பண்ணிக் குபேரனுடைய சரீரமுழுது மறுபுறங்காணாதத்துளைத்துவன்னிபடித்தபோல ஒருகணடபத்திலே குபேரனுடைய தனுசைதரும்படியோகயடித்தான் அத்தருணத்திலே யவன்மூர்ச்சை யடைந்தசாய்ந்தான் அதுகண்டி அந்தயகூசேனை முழுதுஞ்சிலைவளைத்தி மூலக்குமூலையோடி யெங்குங்காணுமலெல்லாத்தப்போய்விட்டது அப்பொழுது தசக்கிரீவன் வெற்றி பெற்றவனுகி அளகாபுரியைக் கொள்ளையிட்டுக் குபேரனுடைய புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதின்மேலேறிக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டு நிங்கியசானியதிசையில் வெகுசரவிரியைநோடிச் சென்றான்.

அளகையழித்தபடலமுற்றிற்று.

ராவணன்வளையெடுத்த படலம்.

மூன்று லோகத்தினு நிகரில்லாத ஐசுவரிய சம்பத்தும் விசயபலபராக்கிரம சவுரியங்களும் பொருந்திய தசக்கிரீவன் குபேரனைச்செயித்து அளகாபுரியைக்கொள்ளையிட்டி வெற்றிகொண்டோம் இனிமேல் கமக்கெதிரானவரொருவருமில்லையென்கிற கர்வத்தையடைந்தவனுயிப் புஷ்பகவிமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டிதன்னுடைய பரிவார சேனைகள்சூழ ஆகாசமார்க்கமாகச் செலலுமளவில் கயிலாசகிரிக்கு மேலே சமீபமாக வந்தமாத்திரத்திலே யவ்விடத்திலேதானே யத்தப் புஷ்பக விமானந் தடைபட்டு அசையாமல் நின்றது. அதுகண்டி தசக்கிரீவன் மிகவு முக்கிரமான கோபங்கொண்டு தன்னுடைய மந்திரிகளைப்பார்த்து இவ்விடத்தி லிந்த விமானமிப்படியாகத் தடைபட்டு நிற்கிற காரண மென்னவென்றுகேட்க, அதற்கு அந்த மந்திரிமாகள் குபேரனுவன் வெகுகாலந் தபசுபண்ணப் பிரம்மதேவராலே வரமாகக் கொடுக்கப்பட்டு அந்தக் குபேரனிடத்திலே மிகவும் பூச்சியமாகவிருந்த தெய்வத்தன்மையுடைய நிலையி மானமானதால் இப்பொழு இவ்வெயர்க்குத் தன்னுடைய கர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்தலரும்படிக்குங் காரணமொன்று கேட்டதேயென்று நிற்கிற தூபரத்தினூலே மயங்கி மெய்மறந்துநின்றதோவென்று ஆலோசிக்குமளவில் சிவபரமதக்கோடி விளங்குங் கயிலைக் காவலாளராகிய நந்திகேசுவரர் அவ்விடத்தே தோன்றித் தசக்கிரீவனைப்பார்த்துச் சகலபுவனகர்த்தாவாகிய பரமசிவன் உமாசகிதராய்ச் சமஸ்தமான தேவர்கள் முனிவர்கள் சிவகணங்களுடனேயெழுந்தருளியிருக்கு மிக்கயிலாசகிரியினை

ல்லைக்குட்பட்ப் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலான யாவரும் வாகனமேறிவரக்கூடாது, ஆகையால் நீயும் வாகனத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு அப்புறத்தே போவென்று கோபித்துக் கண்டித்துச்சொல்ல அதற்கவன்அந்த நந்திதேவரைப்பார்த்து நீயோ வென்னைப் புறத்தே போவென்று சொல்லத்தக்கவன், நானுபோகிறவன், போ ! போ ! மூர்க்கனேயென்று இகழ்ச்சியாகச் சில சில நிந்தைகள்பேசினான். அப்பொழுதந்த நந்திகேசுவர் இந்த மூர்க்கனுடனே யுத்தஞ் சொல்லுகிறது யோக்கியமல்லவென்று நினைந்து மனங்கொதித்து, அடா ! நீ யென்னைக் குரங்கேயென்று நிந்தைசெய்தகரல உன்னுடைய பட்டணத்தையும் குலத்தையும் குரங்குனேசாசமாக்குவென்று சாபஞ்செய்தபோனார். அந்தச் சாபத்தையொரு பொருட்டா யெண்ணுமல் எவனேனு வொருபேய னென்னமோ புலம்பிப்போனுனென்று இகழ்ச்சியாக நினைந்துகொண்டி என்னுடைய விமானத்தைத் தடித்த இந்த மலையை வேரோடே பறித்துச்சின்னாபின்னப் படுத்துவேனென்று அகங்காரித்துக் கோபத்துடனே நிலத்திற் குதித்துப் பாதாளத்திற் புகுந்து பலந்திதான்றன்னுடைய விருபது கைகளாலு மடியோடே பெயர்க்கும்பொழுதில் அந்த மலையானது அலைலைகப்பட்ட தோணிபோல நிலைகுலைக் தநிர்ந்தலைதலாலே யந்தக் கயிலாசகிரியிலே வாசமாக நிறைந்திருக்கு நிவயோகிகள், நிவகணங்கள், கந்தருவர்கள், நிர்முகுதர்கள், யக்ஷகந்தர்வ, நித்தவித்தியாதரர்கள், மகரிஷிகள், நிட்மகேகள், தபோதனர்கள், பூதகணங்கள், முதலானவெல்லோரும், இதுவென்ன காரணமோவென்றியாது கடுக்கமுற்முர்கள். அல்லாமலும், எல்லாதன்தானத்திலே பரமசிவனுடனே யூடல்கொண்டிருந்த வுமையவளும் பயந்திருலே அந்த வூடலே மறந்து தன்னுடைய நாயகரதிய பரமசிவனை மார்பிலுகத்தழுவிக்கொண்டான். அப்படி யந்த உமையவள் முதலான வெல்லோர்களும் பயந்து முறையிட்டார்கள். அதுகேட்டி இளம்பிறைச் சந்திரனைச் சடாமகுடத்திலே வினங்கத்தரித்த பரமசிவன் திருவுளத்திலே நினைந்து தம்முடைய திருவடிப் பெருவிரல் நுனியையூன்றிச் சற்றேயமித்தினர். அந்தப் பாரத்தினூலே கயிலைமலையானது நெறுநெறென்று நிலேயழுந்த ஆலியிலிட்டகரும்புபோலத் தசக்கிரீவன் சரீரமுழுதும் நெருக்குண் டைடந்து நெக்குவிட்டுப் பத்துவாய்களினும் சத்தங்கொப்பளிக்க, இருபது கன்களும் பிதிர தோள்களு நெரிபச் சற்றும்

[illegible] தக்குண்டி கதறிக்கொண்டு நிடத்தி. அப்படியே யுலகு மயிர்ப்பருவதுக் கதறிக்கொண்டு துஷ்பப்பட்டுக் கிடக்கின்றதைப்பார்த்து அவனுடைய மந்திரிகள் நம்முடைய ராஜனுகியவிவனுக்கு அதியாமையினூலே யிப்படிப்பட்ட தன்பம்வந்தநேரிட்டதே, இத்தத்தன்பம் வேறொன்றினுலுந்தீராது. இதினூலேதீருமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டி தசக்கிரீவனைநோக்கிக் கோபாய் அரசனே ! உலகத்திலே பராக்கிரம சவரியத்தினூலே மிகுந்த பலமுடையவன் பலமில்லாமல் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவனிப்பகைத்துத் தன்பஞ்செய்தால் அத்தத் தன்பமானது அவனிலுமேலான பலமுடையவனுலே தீர்க்கப்படும், ஆதலால் சகலமான தேவர்களினுமேன்மையுடையவராய தேவதேவனென்றும், மகாதேவனென்றும், பேர்படைத்துத் தனக்கு மேலானவரு மொப்பானவருமில்லாமல் தானே தனக்குநிகராய்வினங்கும் பரமசிவனுலே வரப்பட்டதன்பம் அத்தச்சிவனுலே தீர்க்கப்படுமல்லாமல் வேறெருவராலே தீர்க்கப்படாது. ஆதலால் அத்தப்பரமசிவனிடத்திலேயாவதொருவன் அபியாமமினூலே ஆபிரங்குற்றங்கள்செய்தினும் ஒருகாலத்திலே அறிவுண்டாகிப்பயத்து நீயேகதியென்று கும்பித்தோத்திரம் பண்ணுவானுகில் அவர்பொருணுடைய ராகுயாலே அதற்குச் சகோதரப்பட்டி அவன்செய்த குற்றங்களையெல்லாங் குணமாகக்கொண்டி கிருபைசெய்து சுதிட்பாசாகையால் இப்பொழுதுன்னுடைய செயலுக்குத்தக்கதாக நீயுக் தோத்திரம் பண்ணுவாயாகி விக்தத் தன்பம்நீங்கிப் பிழைப்பாயென்றுசொல்லிப்போனர். அவர்சொல்லியபடியே அவ்வு மனவுறுதிசொண்டி அவனுடைய பத்துத்தலைகளி லொருதலையையும் இருபதுகைகளிலே யொருகையையுமறுத்து ஒருயாழாகப் பண்ணிக்கொண்டி அதிலே சத்தசுரங்களையுமைத்துயிர்தாசமொழுகுவதுபோலயிகவுமன்புடனே சாமகானம்பாடினன். அப்பொழுது அத்தக்கானத்தைக்கேட்டி கெருப்பினு லுருகப்பட்ட அசுக்குப்போல வுள்ளமுருகி அவ்விடத்துளள தேவர்கள் முனிவர்களெல்லோரு மின்பமான ஆனந்தத்தையடைந்தார்கள். பரமசிவனு மிகச் சந்தோஷப்பட்டுதசக்கிரீவனையழைத்து கியிக்கப் பர்வதத்தினி முலப்பட்டி கெருங்குண்டி கதறிக்கொண்டிகிடக்க காரணத்தினூலே உனக்கு இன்று முதி ராவணனென்னும் பெயருண்டாகக் கடவதென்று தேகொடித்து முன்றரைக்கோடி ஆயுளும் எதிர்த்த சத்துருக்களெல்லோரையும் கொல்லத்தக்க வொருவாளை யுந்தமுங்கொடுத்தார். அப்படிக்குப் பரமசிவனிடத்தில் வரம்பெற்ற ராவணன்புஷ்பகவிமானத்திலேறிக்கொண்டி அவ்விடத்தினின்று நீங்கினன். அந்தச்செய்திகேட்டி நிகிகள் தேவர்களெல்லோருங்கூடி யிந்த ராவணன் முன்பு பிரம்மதேவனிடத்தில் பெற்ற வரத்தினூலே யொருகாலத்தினுஞ் சலனமில்லாத கயிலாசகிரியை யடியோடே பேர்த்தானே இப்பொழுது அந்தப்பலத்துடனேபரமசிவனுடனெதிர்த்தவர்தைக்கொண்டி எத்தவலகத்தை யெவனத்துஞ்செய்வானே தெரியவில்லை காமெல்லோருமென்னபுரியிதிவோமேறவென்று மனக்கலங்கிப் பயந்து நிகிரமாகப்போய் மகாவிஷ்ணுவினிடத்திலே முறையிட்டார்கள். அதுகேட்டி அந்த மகாவிஷ்ணு வானவர் அவர்களைச்சமாதானம்பண்ணிப்பொருட்டி முன்னமொருகாலம் மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தி கெதிராகப்போனதுபோலக் கையிலே குடையுங் கமண்டலமுமேந்தி அற்புதமான பிரமசாரியாகிவேதங்கொண்டி ராவணனுக்கெதிரே வரும்பொழுது அவன்கண்டு சீக்கிரமாக விமானத்தினின்றுங் கிழேருதிந்து எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி நம

ல்கித்துப் பாதபூசைபண்ணி யனேக உபசாரங்கள்செய்தான். அப்பொழுது மகாவிஷ்ணுவானவர் அவனைப் பார்த்து உன்னைப்போலும் பெருமை படைத்தா சேந்த வுலகத்திலுமில்லை ஆனது முன்னுடைய விர்த்தாந்தங்களைச் சொல்லுவாயென்று கேட்க அவன் அவரைப் பார்த்து என்னிலும் பெருமையுடையவன்போல எனக்கு மாறுபாடுபேசிய குபேரனைச்செயித்து வெற்றிகொண்டேன். இவனுடைய கயிலாசகிரியை யடியோடும்பேர்த்தேன். அந்தப் பலத்துக்குச் சக்கோஷப்பட்டு பரமசிவனைக்கு மூன்றாக்கோடி ஆயுளும் அவருடைய சூலத்துக்குச் சமானமான வொரு வாளாயுதமுங் கொடுத்தானென்றுசொல்ல, அதற்கு அவர் நீயொருவருக்குமே கிடையாதவரங்களைப்பெற்றாய். நீ யெத்தனைகாலமிருந்தாலும் அத்தனைகாலமும் உலகத்துக் குபகாரமேயானதாற் குறையாயிருக்கிற அனாக்கோடி வருஷமும் பெற்றாயானதினாலும் நிகரானவர்கள் வொருவருமில்லை. எவ்வாவுலகத்திலு முன்னுடைய அதிகாரத்தை செல்லுமென்று சொல்லக்கேட்டு அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு யமாகக் கயிலாசகிரிக்குப்போய்த் திவினுகோக்கி யனேகமானதோத்திரங்கள்பண்ணி மீண்டும்வணக்கத்துடனே நிற்கும்பொழுது நின்னும் நீ யிங்கேவந்த காரிய மென்னவென்று பரமசிவன்கேட்க, அதற்கு குறைவில்லாமற்படிக்கு அனைக்கோடிவருஷ மெனக்குக் கொடுக்கவேணுமென்றுசொன்னன். அப்பொழுதுபரமசிவன் ராவணு ! நீ கேட்டபடியே யுனக்கு அனைக்கோடி வருஷந் கொடுத்தோமென் றதனுக்கிரகஞ்செய்தார். அப்படிக்கு முன்புபெற்ற மூன்றனைக்கோடி. வருஷம்போய் அனைக் கோடி வருஷமாக வரம்பெற்றதைத் தேவர்களு முனிவர்களுங்கேட்டு இவனைவாதிலும் பராக்கிவதும் மாதவிஷ்ணுவு முபகாரஞ் செய்தருளினார்களே யானதால்நீ திலகாலஞ்சென்றுதிலும் நரமெல்லோருஞ்சவக்கியன்ற யடைகிருக்கலாமென்று ஆலோசித்திருந்தார்கள்.

ராவணன்வரையெடுத்தபடல முற்றிற்று.

. வேதவதிப்படலம்.

எல்லாரினு மதிக பலபராக்கிரமசாலியாயிய தசக்கிரீவனுனவன் கயிலாசபதியாயிய பரமசிவனிடத்தில் வாளாயுதமும், ஆயுவும், ராவணனென்றும்பெயரும்படைத்தவனுமித் தன்னுடைய பரிவார சேனைகளுடனே அவ்விடத்திலேயின்று நீங்கிச் சிலகாள் சகலதீவுகளிலுந் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தபனவில் ஒருகாள் திருவனமென்னும் பெயரொருந்திய மகாரண்ணியத்தில் சேர்ந்தான். அத்தனைதில்அதினுபசவஞ்தரியாத்தையுடையனாய் சடைமுடியும்மான்றோலுடையும் தரித்துத் தவமேற்கொண்டி ருக்கின்ற வேதவதியென்னுமொரு மகாமுனிவரை யெதிர்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றனன். அப்பொழுது அம்முனிவர் இவனைப்பார்த்து நீ யிங்கேவந்த காரிய மென்னவென்று பரமசிவனைக்கேட்க, அதற்கு குறைவில்லாமற்படிக்கு அனைக்கோடிவருஷ மெனக்குக் கொடுக்கவேணுமென்றுசொன்னன். அப்பொழுதுபரமசிவன் ராவணு ! நீ கேட்டபடியே யுனக்கு அனைக்கோடி வருஷந் கொடுத்தோமென் றதனுக்கிரகஞ்செய்தார். அப்படிக்கு முன்புபெற்ற மூன்றனைக்கோடி. வருஷம்போய் அனைக் கோடி வருஷமாக வரம்பெற்றதைத் தேவர்களு முனிவர்களுங்கேட்டு இவனைவாதிலும் பராக்கிவதும் மாதவிஷ்ணுவு முபகாரஞ் செய்தருளினார்களே யானதால்நீ திலகாலஞ்சென்றுதிலும் நரமெல்லோருஞ்சவக்கியன்ற யடைகிருக்கலாமென்று ஆலோசித்திருந்தார்கள்.

வேண்டித் தபசுசெய்திறுப் உன்னுடையபெயரென்னநீ யாருடையமகள் சொல்லுவென்றுகேட்க அதற்கு அக்கன்னிகையானவள் ராவணனைநோக்கிக் குசத்துவச னென்று சொல்லப்பட்ட பிராமணர் என்னுடைய பிதா அவர்சதாகாலமும் சக்கியுபாஸ்தனஞ் சித்தியகைமித்திய கருமங்களிலே வெள்ளனமுந் தவறுதல் விடிப்படி வேதபாராயணம் பண்ணிவருவார். அப்படிசெய்துகொண்டு வருகிறகாலையில் அவரோதப்பட்ட வேதசொருபத்திலேயின்றும் நான்பிறந்தேன். அப்படி வேதத்திற்பிற்த காரணத்தால் எனக்கு வேதவதியென்று பெயரிட்டார். தெய்வீக மகிமையாக வேதத்திலே பிறந்தபடியினுலே யிக்கப்பெண்ணி ஆதிகாராயணனுக்கேயிவாகஞ் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயம்பண்ணி வைத்துக்கொண்டிருந்தார். என்னை விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வாசைப்பட்டு என்னுடைய தோவிடத்திலே வந்துகேட்டு மெல்லோருக்கும் அவரிக்கப்பெண்ணே யிப்படி நியமஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு அவர்களுந் தம்தங்காசையைவிட்டுப் போயினர்கள். அப்படி யிருக்குமளவில் சம்பு வென்று சொல்லப்பட்ட அசுராதிபனுவன் இந்தப் பிரமுனவிப்படிக்கெல்லாம் வேதக்கனைப் பிரகாசம் பண்ணுவித்து அந்தமகிமையினுலே நம்முடையபடைவாயிலேதை வர்களுக்குப் பலமுண்டாகும்படி. செய்விக்கிறானே வென்று மிகவுஞ்சோபமாகயிந்திரனைச்செயித்து ஒருகாலஞ் சமயத்தி லென்னுடைய பிதாவுடனே யுத்தஞ்செய்து போயினுன். அதுகண் டென்னுடைய மாதுலனும் உடனே யதுமரணமாக வக்கினியிலே பிரவேசித்து நிறுத்தி போயினுள். அதன்பின்பு எனக்காதரவுசெய்வா ரொருவரு மில்லாமலென்னுடைய பிதாவானவர் வியமித்திருந்தபடியே யாகவேணுமென்றுநிமகாவிஷ்ணுவைகோக்கித் தபசுசெய்துகொண்டிரு

யென் றிசைத்துபேசிப்போயினன். அவனப்புறம் போ னதையறிந்து பயந்தோடிப்போன சகலமான தேவர்க ள் நிதிகளெல்லோருங் தாங்களொளித்திருந்த விடத்தி லே நின்றும் யாகசாலையைநோக்கி வரும்பொழுதி லக் தவனத்திலே யிந்திர னொருமயிலைக்கண்டு வாராய் மயி லே ! நானுன்னுடைய ரூபத்தைதாகொண்டு ஆபத்துக் காலத்திலே பிரானபயமில்லாமற் பிழைத்தபடியினாலே யுனக்கு முன்னுடைய குலத்துக்கு மின் றமுதற்கொண் டு வருஷாகாலத்திலே மேகங்களைக்கண்டவுடனே யான ந்தமானவின்பமுண்டாகக்கடவதென்றும் ஏன்னப்போ ல வுடலெல்லார்க் கண்களுண்டாகக்கடவதென்றும் வர ங்கொடுத்தான். அப்படியே யமதர்மராஜனு மொருகா க்கையைப்பார்த்து உலகத்திலே பிறந்துபோனவர்களை க்குறித்துப் பிதிர்தேவதைகளுக்குப் பிரியமுண்டாகும்ப டி மனித ருனக்குப் பலிகொடுக்கக்கடவரென்றுஞ் சக லபிராணிகளிலு மதிகமான ஆயுளுண்டாகக் கடவதென் றும் வரங்கொடுத்தான். அப்படியே வருணபகவானும் ஒருன்னதத்தைப்பார்த்து உனக்கு நல்ல வழகாக வுடலெ ல்லாம் பரிசுத்தமான வெண்மை நிறமாகவும் கால்களைச் சி கந்நிறமாகவும் நிறஞ்சன் பொன்னிறமாகவு முண்டாகக்க டவதென்று வரங்கொடுத்தான். அப்படியே குபேரனு மேரோகத்தியைப்பார்த்து நினைத்தபடியேபலபலன்மா ன ரூபங்களெடுக்கவு முடல்பச்சைநிறமாக விருக்கவு ம் வரங்கொடுத்தான். அப்படி வரங்கொடுத்த விந்திரன் முதலான தேவர்களு, நிதிகளெல்லோரும் வந்து அந்த யாகத்தைநிறைவேற்றிமருத்தமகாராஜனுக்குவேண்டிய வரங்கொடுத்துத் தங்களுடைய லோகத்தைச்சேர்ந்திரு ந்தார்கள். ராவணனு மவ்விடத்தினின் றுங்கிளம்பி தென் திசைநோக்கி வரும்பொழுதி லெதிர்ப்பட்ட சகலராஜா க்களும் யமலோகத்திலே வாசம்பண்ணும்படியாகவ் சு ருச்சரித்துக்கொண்டு வந்தானென்று சொல்லிப் பிரமனு ம் ஸ்ரீராமனுக்கு அகஸ்தியபகவானுனவர் சொல்லுகின் ர். மருத்துராஜப்படல முற்றிற்று.

அனரண்ணியப்படலம்.

அகஸ்தியமகாமுனிவரானவர் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்துக் கேளும் ரகுவரே! அக்கராவணன மருத்துமகாராஜனு டைய யாகத்தினின் றுங்கிளம்பித் தென்திசைநோக்கி வரும் பொழுதி லவனகருள்ள சகல ராஜாக்களையு மடித்துக் கொன் றவ்விடமெல்லாஞ்சேர்ந்து இந்தவயோத்தியாபட் டணத்திலே யும்முடைய குலத்திலுள்ள வெல்லோர்க ளிலு மதிகமான தித்தியுங், தபோமகிமையும், பலமும், செனியமுமபெருகியிருக்கும் அனரண்ணியமகாரா ஜனைப்பார்த்து அந்த மருத்துமகாராஜனைக் கேட்டதை போலநீயெனக்குச்சொற்றேனென்னுஞ்சொல்லுமுபோ ஆல்லது யுத்தம்பண்ண வருகிறபோ வென்சொல் துகிறு யென்று கேட்டான். அதற் கவர் அவனைப் பார்த்து எங்கள் குலத்திலுள்ளோ ரொருவருஞ் ஒருகா லத்திலுக்கேட்டறியாத பொல்லாதவார்த்தைசொன்ன தில்லை. ஏனதால் உன்னுடைய சேனையும், என்னு டையசேனையும், ஒன்றோடொன்று யுத்தம்பண்ணத்தெ ய்து நாம் இருவரும் படைத்துணையில்லாமலே தனித்துப் போர்செய்து வல்லமையறிவோமென்றுகொன்னர். அ தற்கு ராவணனுஞ் சம்மதித்தான். அப்படியே யவர்கள் சேனைகளு மொன்றோடொன்று சமுத்திரம்போலக்கல க்து மிகவுங் கொடுமையான யுத்தம்பண்ணிமடிய அவ ர்களிருவரும் ஒருவரோடொருவ ரெதிர்த்து யுத்தம் ப ண்ணத் தொடங்கும் பொழுதில் ராவணன் முக்தி பல வலிதமாயுள்ள லகூம்பாணங்களே யேககாலத்திலேக ரவருகமாகப்பொழிந்து அனேகஞ்சேனைகளுமடிய கெ ருக்கினன். அதுகண்டுஅனரண்ணியராஜனும்ராவணனு டைய சரீரமும் விமானமும் எவ்வண்ணுங்கெரியாமல் மூ ன்றம்படி யனேகவித பாணங்களைப் பிரயோகித்து நெருக் கினன். அந்தப் பாணங்களையெல்லாந் தன்னுடைய பா ணங்களிலுலையறுத்து விலக்கி விமானத்தை வேகமா க முறிக்கிக்கொண்டு வரும்பொழுதில் பின்று மனேக பாணங்களைத்தொடுத்து அனரண்ணியராஜன்பாண மெ ாடதபடக்குச் சரீரமுழுதுந் சல்லடைக்கண்ணுகத் து ளைத்துத் தரிப்பாய்ந்து ஒருதண்டாயுதத்தினுலே யடி த்தான். அதினுலே சற்று மூர்ச்சையடைத்து விடக்கும் அனரண்ணியராஜனைப்பார்த்து நீ செய்தபாபமெங்கே யுன்னுடைய பலமெங்கேநீ செயல்கெட்டு இப்படிமிரு த்தக்கதாகவழித்து உன்னுடைய சேனைகளெல்லாஞ் ஸ் ன்னுயிரிழப்பட்டழியும்படியாகச்செய்து வெற்றிகொ ண்ட வென்னுடைய திறமைக்கண்டாயே நீ யெனக் குத் தோற்றதற்குச் சக்தியற்றுயேயென்று சிரித்து நிந்தையாக விகழ்ந்துபேசினன். அதற்கு அனரண்ணி யராஜ னிப்படியோ நினைத்துகொண்டிருக்கிறாய் க யமும் அசையாமற் மெய்படியெனுல் போர்க்களத்திலே நீ நிற்கமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடினவனல்ல வோ தோற்றவன். அப்படியோட்டமல முன்னவத்த வா லேப் பின்வாங்காம லெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கும் பொழுதே மூர்ச்சையடைத்தவனேயிலே யெ ன்னை நிகர்ப்பிப் பிழைபேசி யுன்னோடியே புகழ்ந்துகொ ண்டாய் காலகதியை யாவரும் கடக்கமாட்டார்களாகு மும் அதற்கமாக நிகழ்ந்தபடியினுலே யென்னுடையகு லத்தி லினிமேற் பிறக்குக் தசரதகுமாரனுகிய ஸ்ரீராம னுடைய பாணங்களினுலே யுன்னுடைய பத்துத் தலைக ளும் பனங்களிலோ வறுப்பட்டு விழக்கடவவென்று சா பஞ்செய்துபோயினர். அவர்செய்தசாபத்தையெவ்வளவு மென்றுமலயத்திலிருந்து முனிவர்களெல்லாருங்கூடி யறிந்திப்பட்டசாபத்தினுலே ராவணனுக்கு முடிவுகா லமிதென்றுகண்டு அப்படியேகொன்ன சாபத்தைநீக்க முடியாதாகையால் ராவணனைப்பார்த்து நீ செய்தபாபமெங்கே யுன்னுடைய பலமெங்கேநீ செயல்கெட்டு இப்படிமிரு த்தக்கதாகவழித்து உன்னுடைய சேனைகளெல்லாஞ் ஸ் ன்னுயிரிழப்பட்டழியும்படியாகச்செய்து வெற்றிகொ ண்ட வென்னுடைய திறமைக்கண்டாயே நீ யெனக் குத் தோற்றதற்குச் சக்தியற்றுயேயென்று சிரித்து நிந்தையாக விகழ்ந்துபேசினன். அதற்கு அனரண்ணி யராஜ னிப்படியோ நினைத்துகொண்டிருக்கிறாய் க யமும் அசையாமற் மெய்படியெனுல் போர்க்களத்திலே நீ நிற்கமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடினவனல்ல வோ தோற்றவன். அப்படியோட்டமல முன்னவத்த வா லேப் பின்வாங்காம லெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கும் பொழுதே மூர்ச்சையடைத்தவனேயிலே யெ ன்னை நிகர்ப்பிப் பிழைபேசி யுன்னோடியே புகழ்ந்துகொ ண்டாய் காலகதியை யாவரும் கடக்கமாட்டார்களாகு மும் அதற்கமாக நிகழ்ந்தபடியினுலே யென்னுடையகு லத்தி லினிமேற் பிறக்குக் தசரதகுமாரனுகிய ஸ்ரீராம னுடைய பாணங்களினுலே யுன்னுடைய பத்துத் தலைக ளும் பனங்களிலோ வறுப்பட்டு விழக்கடவவென்று சா பஞ்செய்துபோயினர். அவர்செய்தசாபத்தையெவ்வளவு மென்றுமலயத்திலிருந்து முனிவர்களெல்லாருங்கூடி யறிந்திப்பட்டசாபத்தினுலே ராவணனுக்கு முடிவுகா லமிதென்றுகண்டு அப்படியேகொன்ன சாபத்தைநீக்க முடியாதாகையால் ராவணனைப்பார்த்து

தொருகாலோடெதிர்த்ததுபோலவும்நீரும்முடையல சௌரியபராக்கிரமங்களிலே கோடியிலொருபங்குக்கா இலும் நிகரல்லாதவர்களாய்ப் பசியினுலும் வியாதியினு லு மூப்பினுலுமற்ற முள்ளவனேக வித்தமான குன்பங்க ளிருலு மெளிந்துபலகெட்டி யமனுடைய வாக்கினைக டக்கமாட்டாதவர்களாகிய மனிதரைக்கொன்று வெற்றி கொண்டதினுலே, யென்னபுகழுண்டாகும் பின்னேயெப் படியென்றுலு லகத்திலே யெலலோருக்கும் பகையா யாவரும்பயத்துகதிக்க பெற்றவுளமுதலாப் பிள்ளைகளு மினையும்பின்னேகலளாப் பெற்றவருயிரையும் பிரித்துக் கொண்டு போருங்கொடிய கூற்றுவன் முதலானவர்க ளெனெண்ணுதிருலே பெருமை யுண்டாகலா மென்று சொன்னர். அதுகேட்டு நீர்சொன்னபடியே அத்தபம னேவென்று வெற்றிகொண்டீரென்று மிகவுமுத்தி சமானங்கொண்டீரன் அப்படிராவணனுக்கு யம னிடத்திலேகோபமுண்டாக மித்திரபேதஞ் செய்தாலு கமுண்டாகி காரதமுனிவர்போயிரர். அத்தராவணனு மவ்விடத்தினின்றும் ஆகாசமார்க்கமாக் விமானத்தைச் செலுத்திக் கொண்டி யமலோகத்தைத்தேடிப் போது வேன்று சொல்லிப்பின்னும் ஸ்ரீராமன்கேட்க, அகஸ் தியமகாமுனிவர்சொல்லுவர்.

அனரண்ணியப்படலமுற்றிற்று.

காலப்படலம்.

அகஸ்தியமகாமுனிவர் ஸ்ரீராமனைநோக்கியின்று மக் தராவணனுடைய சரித்திரங்களைக்கேளுத்தசரதகுமர னர்தமமாமுனிவர் பூலோகத்திலே ராவணனிடத்து க்குவந்து அவனுக்கு யமனிடத்திலே பகையுண்டாகு மபடிலஷ்மணனுனதினாலே ராவணன் யமலோகத்துக்குவ ருவானமே நானந்த லோகத்துக்கு அறி கித்திரமா கப்போய் யமதரும ராசனைக் கண்டார். அவருமிவ ரும் வணக்கத்துடனே பலவகை யுபசாரங்கள் பண்ணித் தேவரிப்பொழுதில்லிடத்துக் கெழுந்தருளியகாரண மேனை வென்றுகேட்க அதற்கு காரதமுனிவர்மனை ப்பார்த்துப் புலஸ்தியப் பிரமாவினுடைய குலத்திலே பிறந்தராவணன் பிரமதேவரிடத்திலும் பரமசிவனிடத் திலும் பெற்றவரத்தினுலே யெதிர்ப்பவரொருவரில் லாமல்தபோசக்தியுந் மற்றுமுள்ளவிசேகராசார க்களையு மடித்து வெற்றிகொண்டோடம் பூலோகத்தின் னியோருவருமில்லை தேவலோகத்திலே சகலதேவர்க ளிடமதிகமான பலபராக்கிரமம் பொருந்திய யமனைச் ஜெயித்தோம்மாதலி மற்றுமுள்ள தேவர்களும்பயந்தட ந்தவனத்திலே யிந்திர னொருமயிலைக்கண்டு வாராய் மயி லே ! நானுன்னுடைய ரூபத்தைதாகொண்டு ஆபத்துக் காலத்திலே பிரானபயமில்லாமற் பிழைத்தபடியினாலே யுனக்கு முன்னுடைய குலத்துக்கு மின் றமுதற்கொண் டு வருஷாகாலத்திலே மேகங்களைக்கண்டவுடனே யான ந்தமானவின்பமுண்டாகக்கடவதென்றும் ஏன்னப்போ ல வுடலெல்லார்க் கண்களுண்டாகக்கடவதென்றும் வர ங்கொடுத்தான். அப்படியே யமதர்மராஜனு மொருகா க்கையைப்பார்த்து உலகத்திலே பிறந்துபோனவர்களை க்குறித்துப் பிதிர்தேவதைகளுக்குப் பிரியமுண்டாகும்ப டி மனித ருனக்குப் பலிகொடுக்கக்கடவரென்றுஞ் சக லபிராணிகளிலு மதிகமான ஆயுளுண்டாகக் கடவதென் றும் வரங்கொடுத்தான். அப்படியே வருணபகவானும் ஒருன்னதத்தைப்பார்த்து உனக்கு நல்ல வழகாக வுடலெ ல்லாம் பரிசுத்தமான வெண்மை நிறமாகவும் கால்களைச் சி கந்நிறமாகவும் நிறஞ்சன் பொன்னிறமாகவு முண்டாகக்க டவதென்று வரங்கொடுத்தான். அப்படியே குபேரனு மேரோகத்தியைப்பார்த்து நினைத்தபடியேபலபலன்மா ன ரூபங்களெடுக்கவு முடல்பச்சைநிறமாக விருக்கவு ம் வரங்கொடுத்தான். அப்படி வரங்கொடுத்த விந்திரன் முதலான தேவர்களு, நிதிகளெல்லோரும் வந்து அந்த யாகத்தைநிறைவேற்றிமருத்தமகாராஜனுக்குவேண்டிய வரங்கொடுத்துத் தங்களுடைய லோகத்தைச்சேர்ந்திரு ந்தார்கள். ராவணனு மவ்விடத்தினின் றுங்கிளம்பி தென் திசைநோக்கி வரும்பொழுதி லெதிர்ப்பட்ட சகலராஜா க்களும் யமலோகத்திலே வாசம்பண்ணும்படியாகவ் சு ருச்சரித்துக்கொண்டு வந்தானென்று சொல்லிப் பிரமனு ம் ஸ்ரீராமனுக்கு அகஸ்தியபகவானுனவர் சொல்லுகின் ர். மருத்துராஜப்படல முற்றிற்று.

அனரண்ணியப்படலம்.

அகஸ்தியமகாமுனிவரானவர் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்துக் கேளும் ரகுவரே! அக்கராவணன மருத்துமகாராஜனு டைய யாகத்தினின் றுங்கிளம்பித் தென்திசைநோக்கி வரும் பொழுதி லவனகருள்ள சகல ராஜாக்களையு மடித்துக் கொன் றவ்விடமெல்லாஞ்சேர்ந்து இந்தவயோத்தியாபட் டணத்திலே யும்முடைய குலத்திலுள்ள வெல்லோர்க ளிலு மதிகமான தித்தியுங், தபோமகிமையும், பலமும், செனியமுமபெருகியிருக்கும் அனரண்ணியமகாரா ஜனைப்பார்த்து அந்த மருத்துமகாராஜனைக் கேட்டதை போலநீயெனக்குச்சொற்றேனென்னுஞ்சொல்லுமுபோ ஆல்லது யுத்தம்பண்ண வருகிறபோ வென்சொல் துகிறு யென்று கேட்டான். அதற் கவர் அவனைப் பார்த்து எங்கள் குலத்திலுள்ளோ ரொருவருஞ் ஒருகா லத்திலுக்கேட்டறியாத பொல்லாதவார்த்தைசொன்ன தில்லை. ஏனதால் உன்னுடைய சேனையும், என்னு டையசேனையும், ஒன்றோடொன்று யுத்தம்பண்ணத்தெ ய்து நாம் இருவரும் படைத்துணையில்லாமலே தனித்துப் போர்செய்து வல்லமையறிவோமென்றுகொன்னர். அ தற்கு ராவணனுஞ் சம்மதித்தான். அப்படியே யவர்கள் சேனைகளு மொன்றோடொன்று சமுத்திரம்போலக்கல க்து மிகவுங் கொடுமையான யுத்தம்பண்ணிமடிய அவ ர்களிருவரும் ஒருவரோடொருவ ரெதிர்த்து யுத்தம் ப ண்ணத் தொடங்கும் பொழுதில் ராவணன் முக்தி பல வலிதமாயுள்ள லகூம்பாணங்களே யேககாலத்திலேக ரவருகமாகப்பொழிந்து அனேகஞ்சேனைகளுமடிய கெ ருக்கினன். அதுகண்டுஅனரண்ணியராஜனும்ராவணனு டைய சரீரமும் விமானமும் எவ்வண்ணுங்கெரியாமல் மூ ன்றம்படி யனேகவித பாணங்களைப் பிரயோகித்து நெருக் கினன். அந்தப் பாணங்களையெல்லாந் தன்னுடைய பா ணங்களிலுலையறுத்து விலக்கி விமானத்தை வேகமா க முறிக்கிக்கொண்டி வரும்பொழுதில் பின்று மனேக பாணங்களைத்தொடுத்து அனரண்ணியராஜன்பாண மெ ாடதபடக்குச் சரீரமுழுதுந் சல்லடைக்கண்ணுகத் து ளைத்துத் தரிப்பாய்ந்து ஒருதண்டாயுதத்தினுலே யடி த்தான். அதினுலே சற்று மூர்ச்சையடைத்து விடக்கும் அனரண்ணியராஜனைப்பார்த்து நீ செய்தபாபமெங்கே யுன்னுடைய பலமெங்கேநீ செயல்கெட்டு இப்படிமிரு த்தக்கதாகவழித்து உன்னுடைய சேனைகளெல்லாஞ் ஸ் ன்னுயிரிழப்பட்டழியும்படியாகச்செய்து வெற்றிகொ ண்ட வென்னுடைய திறமைக்கண்டாயே நீ யெனக் குத் தோற்றதற்குச் சக்தியற்றுயேயென்று சிரித்து நிந்தையாக விகழ்ந்துபேசினன். அதற்கு அனரண்ணி யராஜ னிப்படியோ நினைத்துகொண்டிருக்கிறாய் க யமும் அசையாமற் மெய்படியெனுல் போர்க்களத்திலே நீ நிற்கமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடினவனல்ல வோ தோற்றவன். அப்படியோட்டமல முன்னவத்த வா லேப் பின்வாங்காம லெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கும் பொழுதே மூர்ச்சையடைத்தவனேயிலே யெ ன்னை நிகர்ப்பிப் பிழைபேசி யுன்னோடியே புகழ்ந்துகொ ண்டாய் காலகதியை யாவரும் கடக்கமாட்டார்களாகு மும் அதற்கமாக நிகழ்ந்தபடியினுலே யென்னுடையகு லத்தி லினிமேற் பிறக்குக் தசரதகுமாரனுகிய ஸ்ரீராம னுடைய பாணங்களினுலே யுன்னுடைய பத்துத் தலைக ளும் பனங்களிலோ வறுப்பட்டு விழக்கடவவென்று சா பஞ்செய்துபோயினர். அவர்செய்தசாபத்தையெவ்வளவு மென்றுமலயத்திலிருந்து முனிவர்களெல்லாருங்கூடி யறிந்திப்பட்டசாபத்தினுலே ராவணனுக்கு முடிவுகா லமிதென்றுகண்டு அப்படியேகொன்ன சாபத்தைநீக்க முடியாதாகையால் ராவணனைப்பார்த்து

மென்று காரதச்சொல்லியபடியே யனேகவுபாயதந்தி ரபலங்களைச் செய்துகொண்டி தன்னுடைய பரிவாரசே னைகளுடனே யமலோகத்திற் பிரவேசித்துவரும்பொழு து பூருவ சன்மத்திலேபாபத்துக்கேதுவான ஸ்திரீகளு டைய மோகத்தினுலே காமவிகாரத்திலழுந்தாத நலமை னசை யுடையவாகளும் சரீரத்தைநிலையென் றெண்ணு மலழியாதபுகழாகியசரீரத்தைவிரும்பிப்புண்ணியத்தை யே செய்தோர்களும் நியமத்தவறுதலுத்தமப் பிராமண ர்க்குநல்லபுண்ணியகாலங்களிலே பூமிதான முதலான புண்ணியதானங்களைச் செய்தோர்களும் அந்தப்புண்ணி யதானங்களை யேற்றுக்கொண்ட வத்தமபுருஷர்களும் பிரமசன்னியாசிகள் சுகரிஞ்செய்கிறதற்கு மடங்களும் பிரகஸ்தனமுதலானவர்கட்டிடங்களுமுண்டாக்கிக்கொ டுத்தோர்களும் கோடை காலத்திலேதண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துத் தாகந்தீர்த்தவர்களும் பனிக்காலத்திலேகுளி ருக்குவஸ்திரங்கொடுத்தோர்களும் இருக்குமிடமில்லா தவர்களுக்கு வீடுகொடுத்திருக்கச் செயதோர்களும் வி யாதிகளைத் தீர்த்துச் சவுக்கியப்படுத்து வித்தோர்களும் ஆறியாமையிலே மூடரானவர்களிடந்துபோகுக்கும் தங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையுடைய பெரியோர்களும் பிரமணரையும் பகுத்தறிவுடைய மாபத்து க்காலத்திலே ரகூத்தோர்களும் சுவர்க்க லோகவாசிக ளாய்ச சுவர்னமயமான மண்டபங்களிலே வீற்றிருப்ப தைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தை யடைந்தழிப்பும்போம் பொழுதில் உலகத்திலே பொருந்தாசைப்பட்டி தியா யப் பிழையுமழுக்குந் தீர்ந்தவர்களும் பதிவிரதையா ன தன்னுடைய ஸ்திரீயையிடப் பரஸ்திரீகளையாசை ப்பட்டவர்களும் உயிர்களைக்கொன்று தின்னுங்கொலை யாளருந் கோட்செலலிக் குடிகெடுக்கும் வஞ்சகரும் தெய்வன்றி மறக்கும் வீசுவரச்பரதகரும் கல்விகளைக்கற் றுவல்லமைபொருந்திய வறிவுடைய பெரியோர்களை நி ந்தைசெய்த தூர்க்கர்களும் பெற்றதாய் பரித்திருக்கவு ம் பெரும்பாவிகளும் கனக்கமில்லாமல் கம்பியுவு சொன்டினேனிதனெவஞ்சித்து கடந்தபடர்களும் ஆ பத்திலகவுவனென்று காடோடும் ரகஸ்தனவைத்தி ருக்காசாலை யுத்தருகத்திலே சத்துருக்களிடத்திற் காட்டிக் கொடுத்தசாசத்துரோகிகளும்கோபத்திலே யொருவனிடத்தில் வியர்மவைத்துக் குடிகேடு செய்த வர்களும் மற்றுமுருவாலே மனக்கலியுற்று வக்ர டைத்தோர்களுக்காதரவு செய்யாமலவர்களைச்சீனி கி ழ்த்தசொடி யோர்களும் ஆபத்தானகாலத்திலே யடைக் கலமென்றடைந்தோர்களைக் கைவிட்டதுணக் கேடரும் எல்லோர்க்கும் குற்றம்பேசி மிழச்சிசெய்த வீரரும் பகுத்தறிவுடைய வரியமாரையிடம்பிறப்பிலே நிகர்தர வினைப் பெற்மிருக்கும் காரணவண் முதலான கடவுளை நாத்துதிக்கறியாதபடிகதும் தெய்வநிந்தை செய்தநி யோர்களும் பின்னும்பலபல விதமாயுள்ள பாவங்களைச் செய்தகொடியோர்களும் உதிரமுந்தசையழுகியும் வ ழும்பு மிந்திரியமுமாகச் சேறுபட்டுத்தழும்பி நிரைந்தி ருக்குங்கோரநரகயகளிலே வரியிருந் சரீரத்திலும் புழு

க்கள்சொரிய நெடுங்கால மழுந்திக்துன்பப்பட்டுக் கிட
ப்பதைப்பார்த்து நீங்களெல்லோரும் யமனுக்குப் பயப்
படாமல் சுகத்தைவிட்டுக்கையேந்திப் போவீர்களென்
றுத்தரவுசெய்தான் அவர்களும் இந்தப்புண்ணிய வாசு
லே நாமெல்லோருந் தப்பிப்பிழைத்தோமென்று அந்த
சுரகன்களைவிட்டுநீங்கிப்போகஅதுகண்டுஅந்தசுரகன்களு
க்குக்காவலாகவிருந்த ஆனேகசேனைகளும் நம்முடையவு
லகத்திலே யிப்படிக்கு ஆக்கினைகடந்து வருகின்றவனை
வனுவென்றுரவாரித் திடிபோலமுழங்கி யெதிர்க்கும்
பொழுது ராவணனுங்கோபித்து மகோதரன் துமிரா
சுரன் மாரீசன் முதலானவர்களுடனே வந்தெதிர்த்து
ஆயுதபாணங்களினுலேயனேகஞ் சேனைகள் கெடுபட்ட
ழியத்தாக்கும்பொழுது அந்தயமசேனைகளொருபித்து
த்திரண்டு ராவணனுடைய சரீரமுழுதும் உதிரமொழு
கும்படி மோதியடித்தார்கள். அப்பொழுது அந்தராவ
ணனுமிவை முக்கியமானகோபங்கொண்டு பரமசிவன் தி
ரிபுரத்தை யெரித்ததுபோல அந்தயமன் சேனைமுழுதை
ம் நீறுரும்படிக்குச் சிவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்
ணி யழித்துவெற்றி கொண்டு ஆரவாரத்துடனே அவ்
விடத்தினின்று மேற்சென்றான். அதுகண்டு யமதர்ம
ராஜன் சங்காரகாலருத்திரன்போல உக்கிரகோபங்கொ
ண்டு தண்டபாசமுதலான வாயுதங்களேந்திக் காலன்
முதலானு மந்திரி பரிவாரங்களும் அனவில்லாதசேனை
களு முன்னேகூடக்கவந்து அதிதமாந்திரத்திலே ராவ
ணன்சேனையும் யமசேஞையும் கடலுங்கடலுங் கலக்
காற்போல வொன்றுடொன்று கலந்து நெருங்கிப்
போர்மூண்டு அனேகசேனைகள் மடியும்படி யுத்தம்பண்
ண ராவணனும் யமதர்மராஜனுமெதிர்த்துக்கொண்டா
ர்கள். அப்பொழுது யமதருமராஜன்முற்றிச் சூலம்வே
ல்-கட்டியாகிய் மூன்றுயுதங்களை யேககாலத்திலேபுர
ங்கொண்டெறிந்து ராவணன்மார்பைப் பிளந்தான். ரா
வணனு மதற்கெல்வளவுஞ்சலியாமல் உடனே அக்கிரி
யமான வனேகபாணங்களைப் பிரயோகம்பண்ணி யம
தருமராஜனுடைய சரீரமுழுதுந் தட்டுருவும்படித் தா
க்கினான், அதற்கு யமதர்மராஜன் சற்றுமசையாமற்
றின்று மனேகவாயுதங்களைப் பிரயோகம்பண்ணியடித்
தான், அப்படியே ராவணனுமடித்தான், அப்படியே பி
னனும் பின்னு மொருவருக்கொருவரிளையாமல் அதோ
ரத்திரமாக எழுநாளேயாமல் மிகவுங் கொடுமையாக
த் தொந்தயுத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தகாலையில் யமத
ர்மராஜன் ராவணன்செய்கிற குரூரத்தைப்பார்த்து இ
வ்மே லிவ்வுடைய பிராணனை நம்முடைய தண்டாயு
தத்தாற்ற இலாயாகக்கொடுக்கவேணுமென்று நினைந்து
சகலலோகங்களு நிலைகுலைந்திராவுந் தேவர்கள் முனிவ
ர்களெல்லோரும் பயந்தாகுங்கவும், உலகத்திலுள்ள ச
கலபிராணிகளுடைய வுயிரேயெல்லா மொருநிமிஷ
த்திலே வாங்கத்தக்க பலபராக்கிரம சத்திபொருந்திய
ஆந்தக்காலதண்டத்தைக் கையிலேயெடுத்தான். அதுக
ண்டு பிரமதேவரானவர் நித்தகாலதண்டத்தை விட்டா
னேயாகில் நம்மாலேநிருஷ்டிக்கப்பட்ட வுலகங்களெல்
லா மிப்பொழுதே யழிந்துபோமென்றெண்ணி யதிதீக்
ரமாக யமனுக்கெதிரேவந்து அவரைப்பார்த்துக்கேளு
ம் யமதர்மராஜாவே யிந்தவுலகத்திலே தனக்கு நிகரில்
லாத பராக்கிரமம் பொருந்திய பலவானெருவனேப்பா
ர்த்து இவனெதிர்த்தவனே யமன்போலக் கொல்லத்தக்
கவனென்று உபமானமாகச் சொல்லுவதேயன்றி இவ
ன் யமனுடனேயெதிர்த்துப் போர்செய்ததனென்றே
ருவனேயுஞ் சொல்லக்கேட்டதியோம் நீரோ தருமரா
ஜா அவனே தருமங்கெட்டதுஷ்டன் அன்றியும் பரம
சிவனிடத்தில் அளவில்லாத வரங்களேபெற் றிருக்கிறா
ன். ஆதலாலிவனே யும்முடையதண்ட மென்னுஞ்செ
ய்யமாட்டாது. வீணுகத் தண்டத்தைப் பிரயோகம்பண்
னி யபசயப்படவேண்டாமென்று இப்படி யனுகூலமா
கப் பிரமதேவர்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு கண்
மையேயென்றுணர்ந்து கோபத்தையடக்கிக் கையிலே
யாயுதமெடாமல் நின்றான். அதுகண்டு ராவணன் யமத
ருமராஜன் தோற்றுப்போனனென்று வெற்றிபேசிக்
கொண்டு அந்த யமலோகத்தினின்று மப்புறஞ்சென்
றான்.

காலப்படல முற்றிற்று.

வருணனேந்திறைகொண்டபடலம்.

அந்தராவணன் யமலோகத்திலே தருமராஜனேச் செ
யித்து வெற்றிகொண்டவனு யவ்விடத்தினின்று நீங்கி
ப்பாதாளலோகத்திலே செல்லுமளவில் அனேகநிதி
திமாகப் பிரகாசிக்கு மாணிக்கமண்டபங்கள் சிகரகோ
புரமாடகூடங்கள் முதலானவைகளாலே அலங்காரமா
னவினங்களும் போகவதியென்று சொல்லப்பட்ட நகரத்
தைக்கண்டாச்சரியப்பட்டு அந்த நகரத்துக்குள்ளேசெ
ன்று நாகராஜனுடையவாசஸ்தலமெங்கும்பார்த்துக்கொ
ண்டு அந்தவரகரியிலுலே யுபசரிக்கப்பட்டவனு யவ்வி
டத்தினின்று நீங்கிச் சென்று மணிமதியென்ற சொல்
லப்பட்ட பட்டணத்துக்குள்ளே போகும்பொழுதில் எ
ந்தலோகத்திலுந் தங்களுக்கு நிகரில்லாத பலபராக்கிர
ம சௌரியங்களைப் பொருந்திய காலகேயன் நிவாத
வசன்முதலான ராக்ஷதர்க் கெல்லைப்பட்டண்த்திலேபி
ப்படியொருவனையு மதியாமற்போகிற நீயார் நிலுநில
லென்று தடுக்கவந் தடைக்குட்படாமற்போக அதுகண்
டு அந்தராக்ஷதர்க் கெல்லோரு மூழிக்காலத்துப் பெ
ருந்தழல்போலச்சீறிக் கோபங்கொண்டெதிர்த்துப் பல
பலவிதமாயுள்ள வனேக ஸஸ்த்ர அஸ்த்ரங்களினு
லே ராவணனும் விமானமுமெல்லாஞ் சிதறிப்போம்ப
டிக்கு நிறைத்துத்தாக்கினார்கள் - ராவணனுமிவ்
ளாலேவிடப்பட்ட ஆயுதபாணங்களெல்லா அதற்
கன்னி யுடனே யளவில்லாத வாயுதபாணங்களேவி பி
யோகம்பண்ணி ராக்ஷசசேனையைத் தாக்கி நெருக்கினா
ன். அப்படியே ராவணனும் ராக்ஷசசேனையு மிகவாயாம
ல் அடிக்கவடிக்க விசைகொண் டெழும்பும்பந்துபோ
ல் மேலுமேலு மதிக கோபவேகத்துடனே சமயுத்தமா
கப் பன்னிரண்டினமாகம் போர்செய்துகொண் டிருந்தார்

கள். அப்படியிருக்கும்பொழுது அவனிடத்துக்குப் பிர
மதேவர்வந்து அவர்கள் யுத்தத்தையிலக்கி நீங்களிருவ
ரைப்போல்லு மனவில்லாத வரத்தினுலேபெற்ற பல ப
ராக்கிரமத்தைப்பொருந்தி யிருக்கிறவர்களாதலா லின்
னு மிப்படியே யனேககாலம் யுத்தஞ்செய்தாலு மொரு
வரையொருவர் வெற்றிகொள்ளத்தக்கதில்லை யானபடி
யினுலே நீங்கள் விரோதத்தைவிட்டி ஒருவருக்கொருவ
ருறவுகொண்டிருக்க வேண்டுமென்று சமாதானப்படுத்
தினர். அவ்விருவரைப்போல்லும் பிரமதேவர்கொல்லி
யபடியே யுறவாகிப் பிரமதேவருக் குபசாரஞ்செய்தனு
ப்புவிக்க வவரும்போயினர். அதன்பின்பு அந்தக் கால
கேயன்முதலான வெல்லோர்களுந் தனித்தனியே ராவ
ணனுக்கு விருந்துமுதலான வுபசாரஞ்செய்விக்க விருந்
துண்டு அவர்களுடனே மகிழ்ச்சியா யொருவருதகால
மந்த மணிமதிநகரத்திலே வசாம்பண்ணிக்கொண்டிருந்
தான். அப்படியிருக்குமளவில் வருணனேச்செயிக்கவே
ணுமென்றெண்ணியவ்விடத்தினின்றுநீங்கி வருணலோ
கத்தைநாடிச் செல்லும்பொழுது ராவணனுனவன் தன
க்கு மைத்துனனுகிய வித்தியுற்சிங்வன் தன்னிலு மதி
க பலவானுகவிருக்கிறு விவனே யுபாயமாகக் கொல்ல
வேண்டுமென்று அந்தக்காலகேயன் முதலானவர்க ளு
டனே பகையுண்டாக்கியபொழுதி லந்த வித்தியுற்சிங்க
வ னெதிர்த்துப் போர்செய்து அவர்களா லடிபட்டிறந்
தான். பின்பு வருணலோகத்திலே புகும்பொழுது எதி
ரே காமதேனுவரக்கண்டு அதனுடனே சிலசௌனங்கள்
பேசி யுபசாரஞ்செய் தனுப்பிவிட்டி அப்புறஞ்செல்லும
ளவில் சேனை யாரவர்களென்று ராவணன்வருகிறு னெ
ன்று தூதர்சொல்லக்கேட்டு அதிபலபராக்கிரமம்பொ
ருந்திய வருணனுடைய புத்திரர் தாபுபோகளுக் தோ
ன்மே லேறிக்கொண்டி ளவில்லாத சதுரங்க சேனைக
ளுடனே யதிகவினாவாக வந்தெதிர்த்துக்கொண்டி கு
ரூமான யுத்தம்பண்ணினார்கள். அதுகண்டு ராவணனு
ம் அதிக கோபங்கொண்டு பல்லவிதமாயுள்ள வனேக
பாணங்களேச் சரவருஷமாரிப் பொழிந்து அந்த வருண
புத்திரர் சேனைகளெல்லாமடியும்படி யழித்தான். அதுக
ண்டி வருணபுத்திர ரெல்லோரு மொருமித்துத்திரண்டி
தானுபக்கத்தினுலு சூழ்ந்துகொண்டி ராவண னிலேருலே
க்கு தயங்கும்படிக்குச் சோனமழைபோல வெங்கும்
பாணமயமாக வோயாமற்சொரிந்து போர்செய்யுஞ்சம
யத்தி லந்தப் பாணங்களே விலக்குவதே வேலையாய்க்கடி
மாறித் தன்பலப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதையறிந்து ம
கோதரனென்ன் நிகிவேகமாக வவ்விடத்திலே வ
ந்தெதிர்த்துக்கொண்டி அனவில்லாத சேனைகளேச் சின்
னபின்னப்படுத்தியழித்தான். அதுகண்டி அந்த வருண
புத்திர ரெல்லோருமிககோபங்கொண்டி அன்டமுழு
தும நிறும்படி பாரவாரித்து நெருக்கிப் பலபல திவ்வி
ய பாணங்களே விடைவிடாமற்பொழிந்து மகோதரன்மா
ர்பைப் சல்லடைக்கண்ணுகத் தூளித்துச்சாய்த்து ராவ
ணனுடைய மார்புங் கோள்களுந் தட்டுருவித் தாரைதா
ரையாய் ரத்தமொழுகும்படித்தானேத்து அனேகஞ் சே

னைகளும் பரம்பட்டழியத் தாக்கும்பொழுதில் ராவண
னுவ னூழிப்பெருந்தீ போல்கியதுபோலக் கோபங்
கொண்டி ஆலகாலவிஷம்போலச்சீறி யட்டகாசம் பண்
ணிச்சிரித்துப் பல்லை நெருநெருவெனக்கடித்துச் சூலாயு
தம் வேலாயுதம் வச்சிராயுதங் தண்டாயுத முதலான ப
லம்பொருந்திய வனேக வாயுதங்களேத் தன்னுடையவி
ருபது கைகளினுலு மோயாமல் வாரியெடுத்துவிசி மே
ல்விழுந்து பாய்ந்து மோதியடித்தான். அப்பொழுதுக
ங்கற்றழக்க கலங்தேரி மேதக்கூட்டம்போல சுரனு
பக்கமு நெருங்கி யெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிய சேனைக
ளெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட்டழிந்தோட வருண புத்
திரு மனங்கலங்கி யெதிர்நிற்கமாட்டாமல்முதுகுகொ
டுத்தோடிப்போனார்கள். அப்படியவர்களு மோடிப்போ
ப் போர்க்களத்தி லெல்லு மொருவருமில்லாமல் வெ
ரியாளதுகண்டு ராவணன் நன்னுடைய மந்திரிமாரை
நோக்கி யிந்த யுத்தகளத்திலே யென்ன வொருவரையு
ங்காணேம் வருண னெங்கே யொளித்திருக்கிறானென்
று தன்னுடைய மந்திரிகளேக்கேட்க அதற்கவர் அந்தவ
ருணன் நாமில்லிடத்துக்கு வருமுன்னமே யமக்குப் ப
யந்து பிரமலோகத்துக்குப் போய்விட்டான். இவ்வளவு
காலமு மிப்படிக்கெல்லாம் நம்முடனே யுத்தம்பண்ணி
ச் சேனைகளே மடியக்கொடுத்து ஆற்றும லோடிப் போ
னவர்கள் வருணனுடைய புத்திரர்களாம். ஆகையாலு
க்கு நிகரான் பலவான்க ளிந்த மூன்றுலோகத்திலுமி
ன்டோவென்றுசமு மிழ்ந்தாரொழித்து மிகவுங் கெ
ருவத்தையுடைத்தவரு யிந்த வருணலோகத்தைவிட்
டு நீங்கி லங்காபட்டணத்தைநாடிப் புறப்பட்டான். அ
ப்படிச் சிலதூரங் கடந்து வரும்பொழுதில் அங்கொரு
வனத்திலே கந்தருவ கன்னிகளும் அசுரகன்னிகளும் பி
ரமனைகன்னிகளுமாக அனேகங் கன்னியர்கள்விளையா
டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கன்னியர்கள் பூவொ
டுகப்பட்ட வினவினிபோலவும், புலியினிடத் தகப்
பட்ட சிறுமான்போலவும், பயந்தநடுங்க அவர்களெல்
லாரையும்பிடித்துப் புஷ்பகவிமானத்திலேற்றிக்கொண
டி தன்னுடைய சேனை பரிவாரங்களுடனே மிகவுஞ் சு
தோஷமாக லங்காபட்டணம்வந்து சேர்ந்தான்.

வருணனேத் திறைகொண்டபடல முற்றிற்று.

ஜனஸ்தானமேற்படுத்தியபடலம்.

இப்படி இலங்கைக்கு வரும்போது வழியில் கந்திரு
வ கன்னிகைகள், யக்ஷகன்னிகைகள், ராக்ஷகன்னிகை
கள், முதலாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த பெண்களே
வலியிற்பிடித்து, அவர்களேக்காக்கும்பொருட்டி வந்தவ
ர்களோடுங் கொலைபுரிந்து அம்மங்கையர்கண்ணிரால்வி
மானம்வெள்ளமாரும்படி அவர்களே அதிலிருத்திக்கொ
ண்டி இலங்கைசேர்ந்து, முகம்வாடிக் கண்களுழற்றுபெ
ருமூச்செறிந்து உடம்புகறுத்தி மனங்கலங்கிக் குரல் வி
தைத்து கதறி யழுதுகொண்டிருக்கிற அக்கன்னியரைக்
கிறைசெய்தனன்.

அவர்களெல்லாம் வலியிற் பெண்களேக் கற்பழிக்குமி

ந்தப் பாஷிக்குப் பெண்மூலமாகவே சாவுவருகவெனச் சபித்தனர். அவனே இச்சாபத்தை மஹியாமலும், அவர்கள் பரிதாபத்துக்கு இரங்காமலும், அந்தப்புரத்தினுழைகையில் சூர்ப்பணகையிற்றிறு மார்பிலு மறைத்துகொண்டு 'கோவெனக் கதறிக் கண்ணீ ராறும்ப் பெருக வோடிவந்து அவன் காலில்விழுந்து அட பாவீ! அண்ணனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிலக்த சத்துருவே! என்னைக் கைம்பெண்ணுக்கினையே! இனி யெனகுவரம் வேன், உயிசேன், இதோ உன்காலின்கீழ் உயிரைவிடுகின்றேன் பாசெனப்புலம்ப, அவன் அவளை எடுத்துக் கண்ணீர் துடைத்து, என் செல்வத்தங்காய் நானறிந்து செய்த பிழையல்ல, இதுதெய்வச்செயலால் நேர்ந்தற்கு யார் என்னசெய்யலாம், விசனப்படாதே? தண்ட காரணியத்தில் உனக்குச் சுதந்திரமா யோரிராச்சிய முண்டாக்கித் தக்க சேனைகளோடு தருகிறேன், அங்கேகீ வீரும்பியபடி செய்துகொண்டு மேன்மையோ டிருக்கக் கடவை. பெரிய மனதுசெய்து என்னை யன்பாடு நோக்கவேண்டும் என்றிப்படிப் பலவகை சமாதானஞ் சொல்லித் தேற்றித் கண்டகாவனத்தில் ஜனஸ்தானவென வொரு பட்டணமுண்டாக்கித் தூஷணனென்னுஞ் சேனதிபதிக்குட்பட்ட தொரு பெருஞ்சேனையோடு தன்சிற்றன்னையின் மகனுடைய கரனென்பவனைக்கூவினுக்கி, உடன்றேத்தாகோக்கி எள் அருமைச் சகோதரியே! இதோ உனக்குச் சகாயமாகத் தம்பி காணி நியமித்திருக்கின்றேன் அவன் சொற்பட்டனைக்குக் கிற்ப்படிக்து ஈட்பான் கன்மனதோடுபோ' என' அனுப்பினன்.

அதுகேட்டு அவளு மொருவகையிற்றேறிப் பெரும் படையோடு கரனையுங் கூட்டிக்கொண்டு தனஸ்தானஞ் சேர்ந்து அங்கிருக்கும் வனவாசிகளை இம்சை செய்துகொண்டு உல்லாசமா யிருந்தனள்.

ஜனஸ்தானமேற்படித்தியபடல முற்றிற்று.

மாற்படலம்.

அதிக பலபராக்கிரமம்பொருந்திய ராவணனைவன் லங்கா பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பூலோகத்திலே அனகாபுரியிலும் தெய்வலோகத்திலே யமலோகம் பாதாளலோகம் வருணலோகமென்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களிலும்போய்க் குபேரன் முதலானவர்களைச் செயித்து வெற்றிகொண்டு லங்கைக்குவருமுன்னமே அந்தப் பட்டணத்திலிருந்த மேகநாதனென்று சொல்லப்பட்ட ராவணன்குமாரன் தன்னுடைய தகப்பனைப்பார்க்கிலு மதிகமான பலசவுரியங்களைப் பெற்றவனுமென்பூலோகத்து நிரும்பலையென்றுசொல்லப்பட்ட மகாவத்தைக்குப்போய்த் தம்கள் குலகுருவாகிய சுக்கிரபகவான் முன்னியோய் பர்மவேளைக்குறித்து வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பத்தினைட்டு மகாயாகங்களுக்குள்ளே யாவராலுஞ் செய்து முடிக்கப்படாத கோமேதம், அசுவமேதம், பவுண்டரிகம், ராஜசூயம், இவை முதலான நூயாகஞ்செய்துகிறைவேற்றி ஏழாவதுயாகக்கொடஙிச்செய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ராவணன் தன்னுடைய பட்டத்துக்குமாரனுகிய மேகநாதனைக் கேயென்று விசாரித்தான். அதற்கு மந்திரிமுதலானவர்கள் மேகநாத னம்முடைய லங்காபட்டணத்திலே யில்லையென்று சொன்னர்கள். அதுகேட்டு மேகநாத னிருக்குமிடம் விசாரித்து வரச்சொல்லுமென் றுத்தரவு செய்தான், அவர்களு மப்படியே காலுதிசையினுந் தூதர்களை அனுப்புவிக்க அத்தூதரும் தேடிக்கண்டு இன்னவிடத்தில் இப்படியாக இருக்கிறுனென்று சொல்லக்கேட்டு மந்திரிக எழிவிக்க உடனே ராவணனு மந்திரும்பலவனத்துக்குப்போய்த் தன்னுடைய புத்திரனுகிய மேகநாதனைக்கண்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து நீபிப்படிக்கெல்லாம் பிரயாசப்பட்டு இந்த யாகங்கள் என்னகாரியத்தைவேண்டிச் செய்கிறுயென்றுகேட்க அதற்குச் சுக்கிராசாரியார்ராவணனைப்பார்த்து, கேளும் ராஜனே! நம்முடைய அசுரகுலமெல்லாம் விளங்கத்தோன்றிய உம்முடைய புத்திரனுவன் பஞ்சேந்திரியங்களை, இந்திரியத்துச் சலனமில்லாமல் அதிகதிட பக்தியுடனே பரமசிவனை நோக்கி விதிப்படிதப்பாமல் மகாதபசும் யாகங்களுஞ்செய்து முடித்தான். அதுகண்டு மிகவுங் கிருபையுடனே அந்தப்பரமசிவன் வெளிப்பட்டு ஒருகாலத்தினு மழிவில்லாத சதமும் வில்லும் ஏழகமும் அக்ஷயதூணியும் மகாவிஷ்ணுவுடைய சோபாக்கினி போல பகைத்தவர் யாவரையு நாசஞ்செய்கின்ற ஆஸ்திரமுங்கொடுத்து சகலலோகத்தினுமுள்ள எல்லோரு மனக்கலக்க மயக்கஞ்செய்யுமாயாவல்லபமும் எதிர்த்தவர்யாவரையும்வெல்லுத்தக்கபலமும் உண்டாகக்கடவதென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தார். ஜூகையா லிப்படிப்பட்ட மேண்மைபொருந்தியபுத்திரனைப்பெற்ற வுமக்குயாதொரு குறையுமுண்டோவென்று சொல்லக்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து எல்லாமேன்மைகளுந்தே வரிருடைய அனுக்கிரக விசேஷத்தினுலேயல்லவோ எனறுத்த சுக்கிரபகவானுக்குபசார வர்த்தனஞ்செய்து பின்பு மேகநாதனைப்பார்த்து சகலமான வரங்களையும்பெற்ற நீ இனியென்ன காரியத்தைவேண்டி யாகஞ்செய்கிறையென்ன அப்பொழுது செய்துகொண்டிருக்கிற யாகத்தை நிறைவேறச்செய்து ஆசாரியரான சுக்கிரபகவான அவருடைய லோகத்துக்குப்போகும்படியாக வுபசரித்தனுப்புவித்துத் தன்னுடைய குமாரனுகிய மேகநாதனை யழைத்துக்கொண்டு லங்காபட்டணம்வந்து சேர்ந்தான். அப்படிவந்து லங்காபட்டணத்திலேவசஞ்செய்துகொண்டிருக்குமளவில்நிலகாலோக்குப்பின்பு ஒருநாள் மிஷ்மடன்காத காமவிகார மதசம்பந்தமில்லாமல் சிவத்தை மாட்டாமல் முன்பு தான் கொண்டுவந்து வைத்திருந்த கந்தருவ கன்னியர்முதலான பெண்களெல்லாரையுங் தன்னிடத்துக்கழைத்துவாச்சொல்லிச் சில சேவகரையனுப்புவிக்க அவர்களுமப்படியே யத்தக் கன்னியர்களெல்லாரையு மொருநிசாரசக்கூட்டி விநிவிதியா யழைத்துக்கொண்டு வரும்பொழுதில் அந்தப்பெண்களெல்லாரும் கொடியபாஷிகளாகிய வேடர்கள் வலியிலகப்பட்ட மினமான்கள்போலவும் கண்ணியிலகப்பட்ட மயில்கள்

போலவும் ஓட்டிலேயகப்பட்ட கினிகள்போலவும் மனங்கலங்கித்துடிப்பாரும் சரீரகேங்கிப்பதைபதைப்பாரும் பயத்தினுலே நடக்கமாட்டாமற்சோர்ந்துவிழுவாரும் கண்ணீர்சோரவழுதுபுலம்புவாருமா யிப்படிப் பலபலவிதமாகப் புலம்பித்தவித்து ஓ! ஓ! வென்று முறையிட்டலறுஞ்சத்தம்புண்ணியபுருஷனுயிவிபீஷணன்காதிலே கேட்கப்பட்டு அந்தக்ஷணமே பதைத்தெழுந்திருந்து அதிசீக்கிரமாகத் தன்னுடைய தமையனுகிய ராவணனிடத்துக்குப்போ யவனைப்பார்த்து என்ன காரியத்தை நினைத்தா யிப்படியுமுண்டோ! உலகத்திலேயாவனெருவன்செல்வங்கீர்த்திமேன்மைமுதலான சிலாக்கியங்களெல்லாங்கெடும்படியாய்மேலே தனக்குவருகின்றதுன்பத்தையுமெண்ணுமல்லோர்சொல்லியுங்கேளாமல் மூர்க்ககுணத்தைமேற்கொண்டு கரமவிகாரத்தினுலேயறிவு கெட்டுகல்லருத்திலே பிறக்தவுத்தமஸ்திரீகளிச்சிப் பாணுகி லக்தப்பரவத்தினுலேயனுமதித்து அவனுடைய குலமும் காசத்தையடைவுமென்று வேதசாஸ்திரங்களிலேசத்தியமாகச்சொல்லியிருப்பதானுமக்குநித்தப்புத்திவரவாமேரவென்ன தடுத்துச்சொல்லிச் சாக்கப்படுத்திப்பின்புமென்ன தின்னமொருசெய்தி சொல்லக்கேளுண்ணுஎன்னவென்றுல்கிர்ந்தப்பட்டனத்தைவிட்டு புறப்பட்டுக்குபேரன்மேற்படையெடித்துப்போய் அந்தகருபேரன்முதலானவனேம்போலச்செயித்துவருவதற்குப்பட்ட காலத்திலேமேகநாதன் வன்தீலே யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தான் கும்பகர்ன னித்திரைசெய்து கொண்டிருந்தான் காள்சலத்திலே முழுகித்தபசு செய்து கொண்டிருந்தேன் அப்படி யிருக்கிறசமயம்பார்த்தமதுவென்று சொல்லப்பட்டவசுரனவன்தன்னுடைய சேனைகளுடனே வந்துபட்டனத்திற்புகுந்து இவ்விடத்திலிருந்தவனைகஞ் சேனைகளையுமழித்து கம்முடையசிறியதாயாராகிய கும்பிகசியைவலியையாகப் பற்றிக்கொண்டு தன்னுடைய பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தானென்றுசொல்ல அவன்கேட்டு கெய்யைசார்க்கப்பொங்கி யெரிய நெருப்பைப்போல மனங்கொதித்துச் சீறிப் பூனச்செவியையெரிபற்றி யிழுத்தாற்போலவும் புலியைச்சிறுமான்முரத்திஞற் போலவுஞ் சற்றுமதசாமலென்னையுமதியாமல் சக்திராகியும் பயப்பட்டு வழிவிலகிச் செல்லுகின்ற லங்காபட்டணத்தினுட்புகுந்து என்னுடைய சிறியதாயையுங்கொண்டு போனமதுவென்று சொல்லப்பட்டனை யிப்பொழுதே செயித்துக் கொன்று அவன் குலத்திலுள்ள ஸ்திரீகளைக்கூப்பிடுத்தும் கெடித்து நீண்டு வருவே னென்று சபதம்பேசித் தன்னுடைய சேனைகளெல்லா முன்னே போகும்படி யுத்தாவுசெய்து விநிதனனே லங்காபட்டணத்துக்குக்காவலாகவைத்து நிர்த்திசைசெய்து கொண்டிருக்கிற கும்பகர்ணனையெழுப்பியழைத்துக்கொண்டுவரச்சொன்னன் அப்படியே நில தூதர்கள்போய் மேகமுழுமுழுகினுற் போலப் பூமியிருரும்படிக்கு அனேகமானபேரிகைகளுந்தலான பெரியவாத்தியங்களையடித்து முழங்கினர்கள் அக்தமுழக்கத்தினுலே கும்பகர்னனித் திரைவிட்டெழுந்திருந்தான் அப்பொழுதுகாலாக்கினி போலே தகிக்கின்ற கொடுமையானபசிதீரும்படிக்கு ஆயிரம்பண்டிகளிலே சோறும் புலாலும் கறிகளும் ஆயிரஞ்சாடிகணிறையக்கள்ளுங் கொடுக்கவாங்கித் தின்னுகுடித்தும் பசியடங்காமல் மின்னுமப்படியே கொடுக்கவாங்கிப்புசித்தப்பசிதீர்ந்தினுப்பரமிருந்தான் அக்கச்சமயத்தில் ராவணேசுவரனழைக்கிறுனென்றுதூதர்சொல்லக்கேட்டு அந்தக்ஷணமே தமையனிடத்துக்குப்போயவனைப்பார்த்து என்ன காரியத்தை நினைத்தா யிப்படியுமுண்டோ! உலகத்திலேயாவனெருவன்செல்வங்கீர்த்திமேன்மைமுதலான சிலாக்கியங்களெல்லாங்கெடும்படியாய்மேலே தனக்குவருகின்றதுன்பத்தையுமெண்ணுமல்லோர்சொல்லியுங்கேளாமல் மூர்க்ககுணத்தைமேற்கொண்டு கரமவிகாரத்தினுலேயறிவு கெட்டுகல்லருத்திலே பிறக்தவுத்தமஸ்திரீகளிச்சிப் பாணுகி லக்தப்பரவத்தினுலேயனுமதித்து அவனுடைய குலமும் காசத்தையடைவுமென்று வேதசாஸ்திரங்களிலேசத்தியமாகச்சொல்லியிருப்பதானுமக்குநித்தப்புத்திவரவாமேரவென்ன தடுத்துச்சொல்லிச் சாக்கப்படுத்திப்பின்புமென்ன தின்னமொருசெய்தி சொல்லக்கேளுண்ணுஎன்னவென்றுல்கிர்ந்தப்பட்டனத்தைவிட்டு புறப்பட்டுக்குபேரன்மேற்படையெடித்துப்போய் அந்தகருபேரன்முதலானவனேம்போலச்செயித்துவருவதற்குப்பட்ட காலத்திலேமேகநாதன் வன்தீலே யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தான் கும்பகர்ன னித்திரைசெய்து கொண்டிருந்தான் காள்சலத்திலே முழுகித்தபசு செய்து கொண்டிருந்தேன் அப்படி யிருக்கிறசமயம்பார்த்தமதுவென்று சொல்லப்பட்டவசுரனவன்தன்னுடைய சேனைகளுடனே வந்துபட்டனத்திற்புகுந்து இவ்விடத்திலிருந்தவனைகஞ் சேனைகளையுமழித்து கம்முடையசிறியதாயாராகிய கும்பிகசியைவலியையாகப் பற்றிக்கொண்டு தன்னுடைய பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தானென்றுசொல்ல அவன்கேட்டு கெய்யைசார்க்கப்பொங்கி யெரிய நெருப்பைப்போல மனங்கொதித்துச் சீறிப் பூனச்செவியையெரிபற்றி யிழுத்தாற்போலவுஞ் சற்றுமதசாமலென்னையுமதியாமல் சக்திராகியும் பயப்பட்டு வழிவிலகிச் செல்லுகின்ற லங்காபட்டணத்தினுட்புகுந்து என்னுடைய சிறியதாயையுங்கொண்டு போனமதுவென்று சொல்லப்பட்டவனை யிப்பொழுதே செயித்துக் கொன்று அவன் குலத்திலுள்ள ஸ்திரீகளைக்கூப்பிடுத்தும் கெடித்து நீண்டு வருவே னென்று சபதம்பேசித் தன்னுடைய சேனைகளெல்லா முன்னே போகும்படி யுத்தாவுசெய்து விநிதனனே லங்காபட்டணத்துக்குக்காவலாகவைத்து நிர்த்திசைசெய்து கொண்டிருக்கிற கும்பகர்ணனையெழுப்பியழைத்துக்கொண்டுவரச்சொன்னன் அப்படியே நில தூதர்கள்போய் மேகமுழுமுழுகினுற் போலப் பூமியிருரும்படிக்கு அனேகமானபேரிகைகளுந்தலான பெரியவாத்தியங்களையடித்து முழங்கினர்கள் அக்தமுழக்கத்தினுலே கும்பகர்னனித்

தத்துன்னங்களைப் பார்க்கிலு மிகவுக்கொடியதல்லவோ ஆகையால் நீகோபத்தைவிட்டி எனக்கு மங்களமுண்டாகும்படி கைகொடுக்கவேணுமென்றுபசாரஞ் செய்து வேண்டிக் கொண்டு புலம்பியழுதபடியே பின்னும் ராவணனை நோக்கிக் கேளாயையனே! வேதங்களிலே சொல்லியிருக்கிற அஷ்டவிவாகங்களுக்குள்ளே ராக்ஷசவிவாகமென்பதுகட்டிக்காவலும் ஓர்க்கமுமாயிருக்கின்ற விடத்தில் நீருகுங்கன்னியைபாவனெருவன் தன்னுடைய சபதியல்த்திலே வலிமைசெய்து கொண்டுபோ யனுபவிப்பதல்லவோ அந்நியாயமு மூணக்குந் தெரிந்திருக்குமே யென்று மிகவும்வணக்கத்துடனே சொன்னஅதற்கவன் அவனைப்பார்த்துத் தாயினிடத்திலே வென்னுற்றமிருக்தாலும்விசாரிக்கவேண்டிவதில்லைப்பொறுக்கவேணுமென்று வேதசாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருப்பதாஞ்னைக்குறித் தெல்லாக்குற்றக்களையும் பொறுத்தேன் உன்னுடைய அபிஷ்டமெனக்குருசம்மதமே நினியொருவிக்கற்பமுமில்லை இப்பொழுது கான்கவர்க்க லோகத்தைச் செழிக்கப்போகிறேனுகையா லுன்னுடையபுருஷனியொன்றுக்கும் பயப்படாம லெனக்குச்சமமாய்ச்சேனைகளுடனே வரச்சொல்வாயென்று சும்பி நிகும்பையைப்போகச்சொன்னுன் அவருமப்படியே சீக்கிரமாகப்போய் தித்தினைசெய்து கொண்டிருக்கின்ற தன்னுடைய புருஷனை யெழுப்பிகடத்த வீர்த்தாத்தங்க ளெலாஞ் சேனைகூடி அவனுமப்படியோ வென்றுச் சரியப்பட்டி உள்ளத்திலேயபயமும் வெளியேசந்தோஷமுமாயுடனே புறப்பட்டேறி கொண்டுபோய் ராவணனைக்கண்டி அன்புடனே கலந்து அனேக வுபசாரங்கள் செய்து தன்னுடைய பட்டணத்துக் கழைத்துவந்துமிர கத்திலே விருத்முதலான வெல்லாச்சிறப்புகளுஞ்செய்விப்பக் கும்பகர்வன் மேலாதன் முதலானவர்களுட னே விருத்தும்டி அந்தமதுவினுடனே மிகவுஞ்சந்தோஷமாயன்றைளவிடத்தில் வாசஞ் செய்திருக்தான்.

மதுப்பட்டலமுற்றிற்று.

அரம்பைப்பட்டலம்.

இந்தப்பிரகாரம்ராவணனுனவன்மதுவினுடையபட்டணத்திலே யொருநாளிருந்தமதுராஜுகயத்திலே அந்த மதுவென்பவன் தன்னுடைய சேனையுடனேகூட வரும்படியாகப் பயணம்புறப்பட்டி தேவலோகத்தை காடிப் போகும்பொழுதில் கடுவழியிலேயெதிராகவொரு பெரியவனத்தைக்கண்டந்தவனத்திலேசால சேனைகளோடு மிறங்கி யிருந்தான் அப்படியிருக்குமாயி லக்தவனத்தினுடைய சிங்காரத்தைப் பார்க்கவேண்டித் தானுருவ லுக் கனியாகப் புறப்பட்டி அங்கங்கே சந்தனம் குங்குமம் சன்பகம் பாதிரி புன்னே கோங்கு மகிழ் மா பலா வாழை முதலான விருகூங்கள் ஸ்லவாசனை பொருந்திய புஷ்பங்களையும் மதுரரச மொழுகுங்கனிகளையு முதிர்த்துக்கிற்குஞ்சிங்காரமும் அபிவிருத்திலே விளங்கப்பட்டகறுணம் பொருந்திய வுத்தமபுருஷருடைய மனம் போலத்தெளிவும் மயக்கத்தைச்செய்யும் ஸ்திரிகளுடை யமனம்போ லளவிடப்படாத வரழமுறுடைய தன்னீர்க்குட்டாகக்கருமும், அத்தத்தடாகங்களிலே கிரமமவர்க்கிருக்குக் தாமரைப்புஷ்பங்களிலேயன்னப்பக்ஷிகளாலும் பெண்ணுமாகக்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்காரமும் குளிர்ந்த புன்னைபிழன்றிமே தேவர்களுக்கே தேவஸ்திரீகளு மிஷ்டசல்லாபமாக்கூடி யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கப்பட்ட பளிங்குப்பாறை மண்டபங்களிலே காரக்களையும் மயில்களாட வண்டுகள்பாடக் குயில்கள் கூவக் கிளிகள்கொஞ்சிப் பேசுகையுங்களையும் பார்த்துக்கொண் டெலாவிவருமவ்வில் சாயங்காலவேளையாக அந்தகோஷ்டத்திலே யழகெல்லாக் திரண்டொரு வடிவாகவிளங்கும் அதிரூபசவுந்தரியத்தையுடைய வொரு அரம்பையென்னு மச்சரப்பெண்மயில் கவமணியணி யனிக்து கல்வண்ணப் பட்டுடுத்து காணத்தொடி களபம்பூசி மந்தாரப் பூமாலைசூடி பாசறைப்பாதையா லனுபவரிட கோடிச் சென்றுகொண்டிருந்தனள். அவளைக்கண்டி மோகங்கொண்டி இவளெக்தலோகத்துப் பெண்ணே வென்றுச்சரியப்பட்டுப் பிரிந்து அயித்துநின்று அந்தக்கன்னியைப்பார்த்துப் பெண்ணே நீயெங்கே யிருக்கிறவள் ஞன்னுடையபொன்ன எங்கிடத்துக்குப்போகிறபோதென்னுகேட்டான் அந்தக்கன்னி கான் கவர்க்கலோகத்திலிருக்குந் தேவஸ்திரீகளிலொருபெண் எனக்குப்பையென்னுபெயர். என்னுடைய நாயகன் களாபனென்று சொல்லப்பட்டவன். அவனிடத்துக்குப்போகிறேனென்றுசொன்னுள். அதற்கவனவளைப்பார்த்து உலகத்திலே யிச்சிக்கின்றயாவருக்கும் போகஸ்திரீகளாக விருக்கும் வேசைக்கு; ஒருவனுகனென்றும் அவர்களொருவனுக்குப் பரனியென்றும் நியமமுண்டோவென்று பரிகாசமாகவிகழ்ந்துபேசினுன். அதற்கவள் அந்தஸ்திரீகள் பலசிங்கை யுடையவர்களேயாகினும் தங்களோ விசுவாசத்துடனே பாரிபாகத்தைக்கொண்ட வுத்தமபுருஷருக்கு வஞ்சனைபண்ணுவது தருமமல்லவே யென்றுசொல்ல, அத்தவசனத்தைச் சற்றுமெண்ணுமல் மதப்பட்டயானை போல மேல்விழுந்து புணரும்படியாக நிற்கிற மனக்குரிப்பறிக்து பயந்தவளாய் வணங்கித்தொழுது கேளுமையாராஜனே புலஸ்தியருடைய புத்திரருக்குப் பேரனுகிய களகபரனென்று சொல்லப்பட்டவனெக்குகாயகனையால் அந்தமுறைமையிலே யான் உமக்கு மருமகள்; உன்தமையனுரான குபேரன் தனயனை களகபரனுல் வரிக்கப்பட்டி அவ்விடம் போகா கின்றேன். என்று. பின்னும் பலபலவிதமாக வேண்டிச் சொல்லவுங் கேளாமல் வேசைகளுக்கு முறை யுண்டோவென்று மதத்து அடங்காத காமவிகாரத்திலே மதிகெட்டு மேல்விழுந்து அவளே வலிமைசெய்து புணர்ந்தனுபவித்தால். அப்படிக்கவனுலே துன்பப்பட்டி அரம்பையானவள் மவிகுலிக்கு பதைபதைத்துமனங்கொதித்து ராவணனைப்பார்த்து அடா பொல்லாதவனே பாபியே என்னையிப்படி யநியாயஞ்செய்து துன்பப்படுத்திய நீ யினிமேலென்னுடைய பதிவிரதாதர்மத்தையழ்ப்போகிறுய் எந்தக்காலத்திலேயாகிலு மகாபதிவிரதைகளா யிருக்கின்றஸ்திரீகளை யிப்படி வலிமைசெய்து நீண்டவாயாலு அவர்கள் சாபத்திலுலேயென்னுடைய வயிறுற்றி யெரிகிறதுபோல நீ யெரிந்துபோக்கடவாயென்று சாபஞ்செய்து. அத்தப்பாதகனைத் தப்பிக்கடந்துபோய் எப்பொழுது வருவாரேரென்று வழிபார்த்திருக்குந் தன்னுடைய நாயகனுகிய நளகூபரனிடத்திற்சென்று தனக்கு ராவணனுலே வாய்ப்பட்ட துன்பத்தையெல்லா முண்மையாகச்சொலலி மிகவும் விசனப்பட்டாள் அதுகேட்டி நளகூபரனுவன் சகலத்தையுந்தருமமாக நன்முயாலோசித்து இவனிடத்திலே தோஷமில்லையென்றுநிக்சயம்பண்ணிக்கொண்டி அந்தரம்பையைப்பார்த்து உனக்கிப்படிக் துன்பஞ்செய்த பாபியாகியராவணன்பதிவிரதையாயிருக்கின்றவொருவனுடைய ஸ்திரீயையருசாமல் நிவிமேலெக்காலத்திலேயாகிலும் வலிமையாகத் தீண்டிவானுல் அப்பொழுதேவனுடைய பத்துக்தலைகளு மேழுபினப்பாக வெடித்துப் போக்கடவனென்று சாபஞ்செய்தான். அத்தவனத்திலேதானே ராவணனு மடங்காத காமவிகாரத்தையுடையவனுய்த்தன்னிலிட்டுநீங்கிப்போன ரம்பையானவளினத்தவரி வருவாரேரென்று காளுதிக்கிறுக் திரும்பித் தேரும்பிப் பரர்த்துக்கொண்டி மன்மதபாணங்களினுலே சர்முழுதும் புண்ணுகத் துளைக்கப்பட்டி மேறு மேலு ஞ்சலிக்கப்படாத காமவிகாரத்துடனே அத்தராத்திரிமுழு மொரு கல்பகாலம் ஒரு யுகமாகக் கடக்கப்படாத மோகசமுத்திரத்திலே முழுகிக்கிடந்தான்.

அரம்பைப்பட்டல முற்றிற்று.

இந்திரன்கட்டிண்ட படலம்.

இத்தப்பிரகாரம் அத்தவனத்திலே முதலுள் ராத்திரி முழுதும் தம்பியினுடைய மோகவிகாரத்திலே துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ராவணனுனவன் மதுவானுதய காலத்திலே சூரியனேக்கண்டுதிரு மிருமுடனே தன்னுடைய மோகவிருளுநீங்கி மயக்கத்திர்த்து சித்தை தெளிக்து அவ்விடத்திலின்றும் புறப்பட்டுச் சில சேனைகளுஞ் சமுத்திரம்போலமுழங்கிச் சூழ்க்துவரச் சுவர்க்கலோகத்தைகயடிப் போரும்பொழுதில் அந்தச்செய்தியைத் தேவேந்திரனறிக்து பயந்து குறைக்குந்தெழுந்திருக்து சிலதேவர்களைத் தானுஞ் சீக்கிரமாக வைகுண்டத்துக்குப்போய் மகாவிஷ்ணுவைக்கண்டெண்டித் துதிசெய்துநின்ருன் மகாவிஷ்ணுவானவரிந்திரனேப்பார்த்து இங்கிடத்துக்குவக்காரியமென்ன என்னகாரணத்தினுலே விசனத்தை யடைந்திருக்கிறீரென்றுகேட்க அதற்குத் தேவேந்திரன் மகாவிஷ்ணுவைநோக்கி சுவாமி! யெக்காலமும் மெய்களுக்குத் துன்பத்தையே விளைத்துவருகின்ற பொல்லாத வர்ருவத்தைக்கெடுத்தற்பொல வெங்கனே சகஸ்ரங்கண்ணுடைய தேவரீரையன்றி வேறு தஞ்சமுண்டோ! ஆகையால் முன்புபிகவுங் கொடிதான சுவங்களைச்செய்து பிரமதேவனிடத்திலும் பரமவெளிடத்திலும் பெற்ற வரத்தினுலும் பலத்தினுலும் பூலோகத்தைப்பராமரித்திப்பொழு தெங்களைத்துன்பப்படுத்தி

நினைந்து தேவலோகத்தைகடி யனவில்லாதன்னுடைய சேனைகளுடனேவருகிறுன். காங்களென்னசெய்வோமென்று பின்னும் வணங்கி முறையிட்டுச் சொல்லக்கேட்டி மகாவிஷ்ணுவானவர் நீங்களொன்முக்கும் பயப்படவேண்டாம் சமேயக்தராவணன் முதலானவர்களைச் சங்கரித்து உங்களை சகஜநிலைமைக்குதரவுகொடுத்தனுப்ப அந்த வுத்தரவைப்பெற்றுக்கொண்டி தேவேந்திரன் தன்னுடைய அமராவதிபட்டணத்துக்கு வருவதற்குமுன்னே ராவணனுடைய சேனைமுற்றிலுஞ் சுவர்க்கலோகமெங்கு நிற்கத்தராவாரிக்கிற முழக்கங்கேட்டி அவ்விடத்திலே தேவ்மையாயிருக்கின்றசிலதேவர்கள்கூடி யிந்த ராக்ஷதர்களுடைய வுபத்திரவத்திலேயுள்ளகாலுள்ளளவுந் துன்பப்படப் படுமோ கம்மாலே முடியாது ஆனது மித்துடனே போனது மித்துடனே தேவர்கள் வெல்வதொன்று அசுரர்கள் வெல்வதொன்று தேவர்களிறப்பதென்ற அசுரர்களிறப்பதொன்று இவ்விரண்டிலொன்றை யின்றைக்கே காணக்கடவோமென்று எல்லோருமொருமித்து ஒட்டிட்டுக்கொண்டி தேவ்சேனை முழுதுமொன்முகத்திரண்டி வடவாக்கினிபோலச் சீறி யாரவாரித்து நெருங்கிக் கலந்து மிகவுக்கொடுமையான யுத்தம் பண்ணும்பொழுதில் அத்தயுத்தத்தினுதம் பூர்க்கவேண்டிச் சத்தியலோகத்தி லிருக்கும் பிரம தேவர் அவ்விடத்துக்குவந்தார். அத்தப்பிரமதேவர்சந்தோஷத்தையடையும்படியாகத் தேவர்முனிவரிலொரும் அட்டகாசம்பண்ணி

ன்று தேவர்களெல்லோரு மின்றேபே மிதந்தார்களென்று சொல்லும்படிக்கு மிகவுற்றுராமாக ஆரவாரித்து நெருங்கி ஞூலம், வேல், சுட்டி, வாள், கண்டகோடாலி இருப்புலக்கை, தண்டு முதலான ஆயுதங்களினாலே குத்தி வெட்டி அடித்துதைத்து இப்படிப் பலவகித மாகத் தாக்கி மோதி யனேகஞ்சேனாபதிகளைத்தான். அப்படியே யனேகம் ராக்ஷசசேனைகளைத் தேவர்களும் அடித்து மடித்தார்கள். பின்பு இருவகைச்சேனைகளு மொன்றோடொன்று போர்செய்யத் தன்சேனை மடியும் வேகோபித்த சுமாலியொன்னன் மிகவு முக்கிரமான கோபங் கொண்டு சீறிப் பலபலவிதமாயுள்ள வெகுகோடிபாணங்களைத்தொடுத்துச் சரவருஷமாகப் பொழிந்து தேவசேனைகள் சாய்ந்தோடும்படிக்குத் தாக்கி நெருக்கித் தாக்கினான். அப்படிக்கவன் தாக்கி வருகிறதைக் கண்டு தேவகுல வசுக்களி லொருவனுகிய சவித்திரனென்று சொல்லப்பட்ட சேனாபதியானவன் சாய்ந்தோடுகிற தேவசேனையை நிறுத்திச் சுமாலியைத்தடுத்து அவனேடெதிர்த்துக்கொண்டு அவனுமவனும் அனேக விதிதிரமான யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் அந்தச் சவித்திரனுவன், விஷயமில்லாத இவனுடனே பாராட்டியுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டுவதென்னவென்றுநினைத்து மகாகோபத்துடனே யமோகபாணங்களைத்தொடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணிச்சுமாலியினுடைய வில்லம்புகுதிரை சாரதி தேர் முழுதையுந் துண்டுதுண்டாக வறுத்தெறிந்தபின்பு யுடனே யொருவராலுந் தடுக்கப்படாத பலமும் மகிமையும்பெற்றிருந்தியவொரு தண்டாயுதத்தைக் கையிலேயெடுத்துச் சுழற்றிவிட்டான். அந்தத்தண்டாயுதமானது யமதண்டம்போலே அதிவேகமாகப்பாய்ந்து மகிமேலேவிழுந்த விடிபோலச் சுமாலியினுடைய தலைதகர்த்து அவனுடைய சரீரமுழுது முருத்தெரியாமலழித்து குழம்பிச் சேறுசெய்யுமளவுக்கு அப்படிக்கு அக்கச்சமாலி நிறைவுடனே சேனைகளெல்லாஞ்சிதைபடத் திசைதிசையாக வோடக்கண்டு மேகநாதனுவன் அக்கச் சேனையெல்லாந் தடுத்துத் திருப்பி நின்றும் போகிலேறுபட்டி யெதிர்த்துக்கொண்ட டாவிலில்லாத அன்திரசன்திரங்களிலே தேவசேனைகளெல்லாம் நிலைகுலைந்தோடும் படிதாகவி யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில் அந்த மேகநாதனுடனே தேவேந்திரனுடைய குமாரனுகிய சயந்தனுவன்புகுந்துக்கொண்டான் அப்பொழுதுதானே மேகநாதன் இவனே சயந்தனென்றுமயங்கத்தக்கதாக அவ்விருவருக்குங்கருடைய தோற்றமே சக்திராகாரமாக இடசாரி வல்சாரியிலே யதிவேகமாக முடுகிப் பாணங்களைச் சரவருஷமாகப்பொழிந்துகொண்டு மாறிமாறி யொருவருக்கொருவர் தோற்பதும் ஒருவரை யொருவர் வெல்வதுமாக விப்படியே நெடும் பொழுது தங்களுடைய விருவகைச்சேனைகளும் யுத்தம்பண்ணுவதை விட்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் பார்க்கப் போர் செய்துகொண்டு நிற்குமளவில் மேகநாதன் முனேந்து கொடியபாணங்களினுலே சயந்தனுடைய ரதசாரதி நிலைகுலைந்து விழும்படி யடித்துத்தள்ளினுன். அதுகண்டு சயந்தன் மிகவுங் கோபித்துச் சிலபாணங்களினுலே மேகநாத னுடைய ரதசாரதி யுடலைத் துணைத் துணித்துத் தள்ளினுன். அப்படிச் சாரதிநிறைந்ததைக்கண்டு மிகவுங் கோபங் கொண்டு சீக்கிரமாக வுக்கிரமமான வனேகபாணங் களினுலே சயந்தனுடைய சரீரமுழுதும் நிறைத்தான். அதினுலே யுக்தச் சயந்தன் மூர்ச்சையடைந்தான். அப்பொழு தவனுடைய பாட்டனுகிய புலோமனென்று சொல்லப்பட்டவன் மேகநாதனுடனேயெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்பார்த்திருந்த பிரமதேவர் தேவேந்திரனிடத்துக்குப்போ யுண்மையை குமரன் மேகநாதனுலே யகப்பட்டு மூர்ச்சித்துக்கிடக்கிறனென்று சொன்னர். அதுகேட்டமாத்திரத்திலே புத்திரனிடத்து மிகவும் சினத்தையடைந்தவனுய் ஆகிமான வுக்கிர கோபன் கொண்டு ரதசாரதியாகிய மாதலியென்று சொல்லப்பட்டவனைச் சீக்கிரமாகத் தேர்கொண்டுவரச்சொல்லி வச்சிரகவசம், கிரீடம், குண்டலமுதலானவைகளையணிந்து போர்க்கோலங்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனுய் ரௌரமண்டபத்தினின்று கிளம்பிப்புறப்பட்டுரதத்திலேறி முதலான மகிழ்ச்சி வாசிர்வாதஞ்செய்ய மிகுதத்தி கள் நிலவியகானம்பாடதேவன்றிசிள்மங்கிரிவாழ்த்துகாட்டியஞ்செய்ய முத்தருக்குடைகள்பிடிக்க வெண்சாமரைகளும் விரிகளும்வீச தேவதுந்துபி முதலான சகலவாத்தியங்களு முழங்கத்தக்கதாகவந்து தோன்மே லேறி அஷ்டவசுக்களும் மருத்துவரிருவரும் ஏகாதசருத்திரர் முதலானவர்களுந் தோலேறித் தன்சேனையுடனே சூழ்ந்து வரும்படியாக வந்து யுத்தகளத்திற் பிரவேசித்தமாத்திரத்திலே அதைக் கேள்விப்பட்டு ராவணனுவன் தன்னுடைய சேனுபதிகளுக்காணுமக்க வெதிர்த்து வரும்பொழுதில் ராவணனுடைய குமாரன் மேகநாதன் அவனிடத்துக்குவந்து பிதாவாகிய ராவணனைப்பார்த்து இந்தத் தேவேந்திரனைச் செயிப்பதற்கு நிர்ப்பயப்படவேண்டியதொரு காரணமுண்டோதாதோ என்னைப் புத்திரனுகப் பெற்றதற்கு நிகரான்வனரிலு மென்னுலொரு சேயேசனத்தையுமடையாதிருல்லவோ துகையாவிப்பொழுதும்முடைய மனசு சந்தோஷத்தையடையும்படிக்கு இவனைச்செயித்து உமக்கு வெற்றியுங் கீர்த்தியுமுண்டாகச்செய்திறேன். எனக்கு உத்தரவுகொடுமென்று ராவணனை நிறுத்தி மேகநாதனுவன் இந்திரனுடனே யெதிர்த்துக்கொண்டு கார்காலத்து மழைபெய்வதுபோல ஆகாசமெங்கும் பாணமயமாக நிறையும்படி சரவருஷமாகப்பொழிந்து மகாகோரமான யுத்தம்பண்ணும்பொழுதில் தேவர்களுடைய தோற்றிரள்களெல்லாம் அச்சத்தோற்றதும், ஆனிகள்கழன்றும் உருளைகளுடைபட்டும், கொடிக ளறுபட்டும், கொடுங்கைகள் சரிந்தும், குதிரைகளுஞ் சாரதிகளு மடிந்தழியவும், யானை சேனைகளெல்லாங் கால்க ளறுபட்டும், வால்களறுபட்டும் துதிக்கைக ளறுபட்டும் செவிகளறுபட்டுங்கொம்

புகளொடிபட்டும் முகக்களு மத்தகங்களும் மெய்க்கவ்ட்டி மடியவும் குதிரைச்சேனைகளெல்லாம் கால்களும் வால்களும் தலைகளும் குளம்புகளும் முதுகுகளும் வேறுவேறுகக் கண்டதண்டப்பட்டழியவும் பதாதிவெள்ளமெல்லாம்பெருங்காற்றிலகப்பட்டஇலைபஞ்சுபோலவுருத்தெரியாமலாயுதங்களோடேயின்றுபின்றப்பட்டழியவும் அதிலேயகப்பட்ட தேவர்களேதிர்க்கடியாகவும் நேகூரதன் தன்புயவலியேயமத்தாகவும் ரத்தமாம்சங்கள் சேறுபட்டுக் குழம்பாகவுடைத்துக் கடைந்து கலக்கிய நீர்ப்பரவலும் மேருவில்லியும் சேதன்டவில்லியுமேயல்லாமல் வெறொரு வில்லியு மிப்புவியில்லிக்கு மிகால்லவென்று பிரமதேவர்முதலானவர்கள் அச்சமியப்படும்படிக்குப் பூமியாகாசத்திக்குகளெங்கும் உள்ளிலும்புறம்பிலும் தேவர்களுடைய் கண்ணிலுமனதிலுந் தானுகவே காணும்படிக்கு அதிவேகமாகப்பாய்ந்து சுழன்று மகாவிதித்திரமான யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டு நிற்குமளவில் கும்பகன்னனுவன் அதிகோபத்துடனே கண்கள்வெந்து நெருப்புப்பொறிபறக்க அவ்விடம்வெடிபட பூமிகம்பிக்க அட்டகாசம்பண்ணி யொருபெரிய கிலமலைகடந்தாற்போல தடதிகிக்கிரமாகச்சென்று தேவர்களெல்லாரு மதிர்த்துநிற்கும்படிபோர்க்களத்திலே புகுந்ததன்னுடையகன்னயுதத்தினுலே யடித்துத்தேரோடி தேர்களைத் தாக்கி நொறுக்கியும் யானையோடியானைகளோடு மோதித்தள்ளியும் குதிரைகளோடி குதிரைகளை வீரியபதித்தும் பதாதியோடி பதாதிகளைச் சாடிக்கொன்றும் கைகளினுலேயேசுக்கியனைத்தும் முடித்தியாகமடித்துக்கொண்டுகுத்தியும் கால்களினுலே புடைத்துமிதித்தும் சாற்றியும் தேய்த்தும் இப்படிக்குப்பலபலவிதமாக அனேகஞ்சேனைகளைமடித்தான் அதுகண்டிருந்திரர்களாகிய மருத்துவர் முதலான தேவர்கள் வெகுகோடி சதுரங்கசேனையுடனே அதிவேகமாகவந்தெதிர்த்துக்கொண்டு மேகம்போல முழங்கி அட்டகாசம் பண்ணிச் சூலாயுதம் வேலாயுதம் வாளாயுதம் வச்சிராயுதம் தண்டாயுதமுதலான வனேகவாயுதபாணங்களினுலே கும்பகர்ணனுடைய சரீரமுழுதும் ரத்தவெள்ளமொழுகியோடும்படி துளைத்துப்போட்டு அவனில்லாத ராக்ஷசசேனைகள் பின்னும்பின்னப்பட்டழியும்படியடித்தார்கள். அப்பொழுது ராவணன் பிரளயகால ருத்திரன்போல மகாவுத்திரகோபங்கொண்டு இந்தக்ஷணமே தேவர்களென்கிற பெயரே யில்லாதபடி யழித்து என்னுடையவெற்றிப்புகழை நிலைநிறுத்துவே னென்று பிரதாபம்பேசியட்டகாசஞ் செய்து அதிவேகமாகச்சுற்றி முடுகியுத்தெதிர்த்துக்கொண்டகையிலே வில்லே யெடுத்துகாணேறிட்டுக் குணஞ்சொனி பண்ணிச்சத்தமேங்களும்படி கூடி நெருப்பு மழை பெய்தாற்போல அக்கினிமயமானவகைகோடி பாணங்களைத்தொடுத்துச்சரவருஷமாகலோயமற் பொழியுமளவில் அத்தப்பாணங்களினுலே தேவசேனைகளெல்லாரும் நெருப்பிலகப்பட்ட பஞ்சுபோல நீறுமிடிவதைக்கண்டு தேவேந்திரனுவன் ராவணனைப்பார்த்து 'நிற்கோபங்கொண்டெதிர்த்துநின்ற ராவணனுடைய தலைகளிலுங்கோள்களிலும் மார்பிலும்பாணமயமாக நிறையும்படி விஷருபமான வனேககோடியாகிலி சரங்களைச் சொரிந்தான் அதற் கெல்லவரிலும் பலங்குறைத்து சலியாமல் பின்னுமப்படி ரவணனிக்திரன் மேலேயனேக பாணங்களைவிட்டான் இந்திரனுமப்படியே யனேகபாணங்களைவிட்டான் அப்படியேயிரண்டும் நின்று மொருவருக்கொருவரியாமல் பாணங்களைப்பொழிந்துகொண்டு சமமான குரூபுத்தம்பண்ணி அவ்விருவருடையகோபமுத்திரத்திலுள்ளபடைத்தலைவர்களும்சுத்தவீரர்களும்அவர்களைப்போலவேயொருவரோடொருவ தெதிர்த்துக்கொண்டு உலகமெல்லும் பாஷ்பமாகநிறைந்திருக்கும்படிசரவருஷமாகப்பொழிந்தும்மாவுகொதெடுமையான யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில் தேவர்கள் தேவர்சேனையிலுள்ளபடைத்தலைவர்களெல்லோரு மொன்றுசத் திரண்டராவரித்து அதிகோபத்துடனே மிகவும் பலங்கொண்டு பலபல விதமாயுள்ளவனேக அஸ்திரசஸ்திரங்களிலுலே ராக்ஷசசேனைகளெல்லா மடித்தழியும்படியாகயுத்தம்பண்ணும்பொழுதிலதைக்கண்டு இராவணனுவன் உயிருருத்துநெருப்புப்போல மனங்கொதித்துச் சங்கோபாட்டதுவஞ்சத்தன்னுடைய சாரதியைப்பார்த்துசன்னுடையகைத்தொழில் வல்லமையை யின்றைக்கழியவேண்டும் இக்கதேரினே யொரு நிமிஷத்திலே தேவர்களுடைய சேனைக்குநடுவே கொண்டுபோய் விட்டாயானுல் இப்பொழுதே யென்னுடைய பலஸ்வரைச் செயித்துமூன்றுலோகமும் என்னுடைய வாக்கினைப்பிரகாரமடக்கும்படியாக ர்ச்சரீகஞ்செய்வேன் ஆகையாலிக்க வுபகாரமெனக்குச் செய்யவேணுமென்று தயாரகச்சொன்னன் அதுகேட்டு அந்தச்சாரதியானவன் ரதத்தை அகாயிழுத்திலே மனோவேகத்திலும் அதிவேகமாக எதிரேநின்ற சேனையைப் பேதித்தன்னே செலுத்திக்கொண்டு போம்பொழுதில் அதுகண்டு தேவேந்திரன்தன்னுடைய பக்கத்திலேநின்ற தேவர்களைப்பார்த்து எனிவஞ்சகனேயாலே அபாயப்படித்தவருகிற விந்தாவணனைப்பொழுதே யுங்களுடைய மனசுக்கோஷத்தை யடையும்படிக்குப் பிடித்துத்தாகோடி தோள்சேரக் கட்டுவிதேனென்று சொல்வதற்கு முன்னமேதேரோடுராவணன்வந்து விட்டவே. தேவேந்திரன்பயந்துமறைக்கோடிப்போனுன் அப்பொழுது ராவணனுவன் மாபலியோசனை தூர விஸ்தாரம் நிறைந்துள்ள தேவசேனையினுனே இலகுவைக்குத்தேரை முடுக்கித் திருப்பிவினைத்தன்னுடைய பாணங்களினுலே சென்றசென்ற விடமெல்லும் பாழாகவனேகஞ் சேனைகளே மடிக்குஞ்சமயத்தில் ஞருபெரியபருவதத்தைக்கார்காலத்து மேகங்கள் கவிந்து மூடிக்கொண்டாற்போலமூன்புமறைக்தோடிப்போனதேவேந்திரன் அனவில்லாத சேனைகளைத்திரட்டிக்கொண்டுவந்து ராவணனைவளைத்து நெருக்கினுன் அப்பொழுது ராக்ஷசசேனையெல்லா மின்றேபே யிலக்கை மன்னவனிறக்துபோய் விட்டானென்று பயந்து

முறையிட்டிலற அந்தச்சத்தங்கேட்டு ராவணனுடைய குமாரனுடைய மேகநாத னுவன் மிகவும், கொடிய கோபங் கொண்டு அதி வேகமாகவந்து தம்பி பட்டுத் தகப்பனை வணக்கத்துக்கொண் டிருந்த சேனைக ளெல்லாஞ் சின்ன பின்னமாக முறியப்பட் டோடத் துரத்தித் தேவேந்திரன் மேலே திரும்பி யெதிர்த்துக் கொண்டி அவனுடைய தேருங் குதிரையுஞ் சாரதியு மவனுமுருத்தெரியாதபடிக்கு அநேககோடிபாணங்களை யிடைவிடாமல் மேலுமேலுஞ்சொரிந்து கிலேசுலேத்து சாயும்படி யடித்தான் அப்பொழுதுதேவேந்திரன் நமக்குச்சத்துருக்களா யுள்ள பலசுவரியம் பொருந்தியவனேகமான ராக்ஷசர்களுடனேமகத்தான யுத்தங்கள்செய்திருக்கிறோம் ஆனுலுமிப்பொழுதிவனுலேபடப்பட்ட துன்பத்தை யொருகாலத்திலும் பட்டறியோமென்றுபயந்துமனங்கலங்கித்தேசிலிருந்து நிர்வகிக்கமாட்டாமலத்தத்தோ விட்டுமிகவும் பலமும் வேகமும் பொருந்தியவிராவகத்தின்மே லேறிக்கொண்டு மாவுக்கிர கோபத்துடனே பலபலவிதமாயுள்ளவனேக பாணங்களினுலே யெதிர்த்து நின்ற ராக்ஷச சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட்டழிய் மடிந்துப் பின்னுஞ்லெலிலோ ஷசர்கள் நாமெல்லோரு மெப்படிக்குந் தப்பிப்பிழைப்போமென்றுபயந்து முறிந்தோடத் தொடங்கினதும் மேகநாதனும் பிரமித்துப் பயப்படும்படிக்குச்சீறிக்கொண்டு மையாளனுயுத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவி லந்த மேகநாதனிவனேயுத்தம்பண்ணி வெல்லக்கூடாது வஞ்சனையினுலே வெல்ல வேணுமென்றுலோசித்து முன்பு தனக்குப்பரமகிவன் கொடுத்தவரத்தினுலே யுலகமெல்லாம் அந்தகாரப்பட்டிருளும்படிக் கொருமாயைசெய்து மய்க்கினுல் அப்பொழுது தேவசேனையிலுள்ள வெல்லோருமயங்கிச் செயலழிந்துகைகால்சோர்ந்துகண்ணுன்தெரியாமல் மூர்ச்சை யடைந்து கிடந்தார்கள் தேவேந்திரனுந் திகைகலங்கி யொருசெயலுங்கோற்றுமல்நித்தப்பிரமைகொண்டவன் போலமயங்கி நின்ருன் அப்படிக்குன்றதேவேந்திரனை அந்தமேகநாதன் யமனுடைய பாசத்துக்குச் சமானமானவொருபாசத்தினுலே கட்டி ராக்ஷசசேனைகளெல்லா மிந்திரனைப்பட்டுக் கட்டுப்பட்டா னென்றாவாரித்துச் சூழ்ந்து வரத்தன்னுடைய தகப்பனுயிய ராவணனுக்கு நெதியே கொண்டுபோய் நிறுத்தி ராவணனப்பார்த்து நமக்குப்பகைவனுய்நம் முனிடைய குலத்திலுள்ள வனேகமான பலம் பொருந்திய ராக்ஷசர்களையழித்தபராக்கிரமமுடைய விந்திரன் எனக்காற்ற மாட்டாமல் வென்மையிலகப்பட்டுக்கொண்டானபடியினுலே யினிமேலுமக்கொருபகையு மில்லே அன்னத்தைப்பழிக்கு மழகியகடையினையுடையதுவெறி முதலான தேவஸ்திரீகளுந் மூடிய கோலத்துடனே நடப்பார்கள் இந்தமூன்றுலோகத்துக்கும் நீயொருபெரிய ராசரிகம் பண்ணியிருக்கிறுய் நீபிடித்த தன்னுடைய பிரதாபங்களைச்சொல்லக்கேட்டு ராவணனுவன் புத்திரனுலே மிகவுமப்பட்ட பிரயோசனத்தை யடைந்தவனுவேனென்று மிகவுமனங்க சந்தோஷமா

கமனம்பொங்கி யிருபதுதோள்களும் பூரித்து மகிமோற்பிரதத் தழுவித்கொண்டு தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியாகிய தேவேந்திரனே நீசெயித்தது நிந்தமூன்றுலோகத்தையுஞ் செயித்து வெற்றிகொண்டதல்லவோ வென்று மகிழ்ச்சியருளமையாகக் கொண்டாடியுபசரித்து மம்மிழ்ந்தான் அதன்பின்பு அந்தராவணன் மேகநாதனுக்கட்டுப்பட்ட விந்திரனும் படைத்தலைவர்களும்பரிவாரசேனைகளுந் கூடவரச்சுவர்க்க லோகத்தினின்று நீங்கிவரும்பொழுது லங்காபட்டணத்திலுள்ள சகலசனங்களுமெதிர்கொண்டுவந்துவணங்கிப்புகழ்ந்துபசாரஞ்செய்யஅவர்களுடனேதன்னுடைய லங்காபட்டணத்துக்குள்ளே பிரவேசித்துத் தேவேந்திரனைச் சிறைக்கூடத்திலேவைத்து மிகவுந் சந்தோஷத்தையடைந்திருந்தான் அப்படியிருக்குங்காலத்தில் சகலமாஜ கேவர்களும் ஆசிழைத்து குடிபோலத்துன்பத்தை யடைந்தவர்களா யெல்லாசேனை யேவர்மென்றுலோகத்துக்குப்போப்பிரமதேவரைக்கண்டு வணங்கிமனங்கரித்துஅவரை நோக்கிச்சுவாமி ராவணனுவன் யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்திலே யெங்களுடைய ராசாவைவென்று சன்னியினுலே யபசயப்படுத்திப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்ச் லங்காபட்டணத்திலே சிறையிலே வைத்திருக்கிறுன் துக்கச்செயல்களெல்லா மும்முடைய மகிமையினுலே யுண்டாவதல்லவோ ஆகையாலிப்பொழுது கங்களிடத்திலேயிருபதைவித்துரகூர்க்கவேணுமென்று முறையிட்டுவேண்டினர்கள் அதுகேட்டுப்பிரமதேவர்நாமெயுங்களுடைய ராசகீர்த்தியைவிடுவித்து முன்போலவிருக்கச்செய்கிறேமென்று சொல்லி அவர்களோடுகூடவரைத்துக்கொண்டு லங்காபட்டணத்துக்குவந்து ராவணனைக்கண்டு துரீர்வாதஞ் செய்து அந்தராவணனைப்பார்த்து நக்கேளுக் கரக்கிரீவனே நீத்த மூன்றுலோகங்களிலேயும் பலபராக்கிரம சௌரிய விஜயங்களினுலேயும் உமக்குச் சமானமாகச் சொல்லியதை யடைந்தவர்மனோதுவருயில்லே இப்படிப்பட்டமேன்மைபொருந்திய வும் முடைய சத்தியலோகத்துக்குப்போயிருந்த தேவரும் தம்முடைய சத்தியலோகத்துக்குப்போயிருந்தார்.

இந்திரன்கட்டுண்டபடல முற்றிற்று.

கார்த்தவீரியனுலே ராவணன்கட்டுண்டபடலம்.

இந்தப்பிரகாரம் அகஸ்தியமகாமுனிவர் ராவணனுடைய பலபராக்கிரம விசயங்களெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்தச்சரியப்பட்டு அகஸ்தியமகாமுனிவனைப்பார்த்து அந்த ராவணனுலே யனேகமான ராஜாக்கள்செயிக்கப்பட்டழித்து போஞர்களென்றும் இந்திரன்கட்டுப்பட்டானென்றுஞ் சொன்னீர் ஆனுலிராவணனுக்குமேலான பலமுடையவர்க ளொருவருமில்லையோ அவனைவராலேயும் அபசயப்பட்டதில்லையோவென்றுகேட்கவதற்கு அகஸ்தியமகரிஷியானவர் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்துக் கேளும் ராகவா ! சற்குருக்களென்ற வார்த்தையிலுஞ் சொல்லுகிறதற் கொருவருமில்லாம லிந்தலோகமெல்லாந் தன்னுடைய ஆக்ஞைப்பிரகாரம் நடக்கும்படி ராச்சியபரிபாலனஞ்செய்யும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனிடத்திலும் வாலியினிடத்திலும் ராவணனுவன் தனக்கு மேலான பலமுடைய தொன்றுமில்லாத சரபத்

கதிரவேழெருவருக்கும் நித்தியத்துவங்கிடையாது ஆகுகாரியத்தைக்கேட்டாற் செய்யலாம் ஆகாதகாரியத்தைபரதரன் செய்வார்கள் எம்மாலே கொடுக்கப்படாத பிரயோசனத்தை நீகேட்கிறது தருமமல்லவென்று சொன்னர். அப்பொழுது பர்வதத்திலிருந்த இந்திரஜித் ராவணன் பிரமதேவனைப்பார்த்து நானினிமேற் செயயும் யாகத்திலே யுண்டாகிற ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணுங்காலத்திலெனக்கு அந்தியம்வராமலிருக்கவும் அந்த யாகத்துக் கொரு விகாதமுமில்லாமல் நிறைவேறும்படியாகவும் எனக்கு வரங்கொடுமென்றுகேட்க அக்கப்பிரகாரமே கொடுத்தேமென் றருள்செய்தார். அப்படிக்கு வரம்பெற்றவிந்திரஜித்தானவன் மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து சிறைக்கூடத்திலிருக்கவிந்திரனை வரவழைத்துப் பிரமதேவருக் கெதிராகக் கொண்டுபோய்விட்டான். அப்பொழுது தேவேந்திரனுவன் அலறியுமாயிருக்கின்ற வொரு எழும்பிற்பெரிய மதயானையானது துன்பப்பட்டாற்போல இந்த ராவணன் மகன்செய்த மாயத்தினுலே கமண்டிப்படப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் நேரிடடென்று மிகவுந் துக்கத்தையடைந்து சரீரமுழுதுங்குன்றிவெட்சப்பட்டொ முஞ்சையும் பாராமல் தலைகவிழ்ந்து நிலத்தைப்பார்த்து படியாய்நின்றுன். அப்பொழுது பிரமதேவரிந்திரனைநோக்கிக் கோவாய் தேவராஜனே ! முன்பு கவுதமரென்ற பெரு சாபத்தினுலே யுனக்கிப்படிப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் நேரிட்டது தானெமை பொருந்திய மகத்தினுடைய சாபத்தை யொருவரும் நீக்கமாட்டார்கள். ஆனபடியினுலே நீ விசனப்படவேண்டுமென்று தேவேந்திரனுக்குபசாரஞ்சொல்லி ராவணனிடத்தி லுண்டாவி செய்வித்துத் தேவர்களுடனே தேவேந்திரன்சுவர்க்கலோகத்திலேபோயிருக்கும்படியாகவனுப்பி அந்தப்பி தேவரும் தம்முடைய சத்தியலோகத்துக்குப்போயிருந்தார்.

இந்திரன்கட்டுண்டபடல முற்றிற்று.

கார்த்தவீரியனுலே ராவணன்கட்டுண்டபடலம்.

இந்தப்பிரகாரம் அகஸ்தியமகாமுனிவர் ராவணனுடைய பலபராக்கிரம விசயங்களெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்தச்சரியப்பட்டு அகஸ்தியமகாமுனிவனைப்பார்த்து அந்த ராவணனுலே யனேகமான ராஜாக்கள்செயிக்கப்பட்டழித்து போஞர்களென்றும் இந்திரன்கட்டுப்பட்டானென்றுஞ் சொன்னீர் ஆனுலிராவணனுக்குமேலான பலமுடையவர்க ளொருவருமில்லையோ அவனைவராலேயும் அபசயப்பட்டதில்லையோவென்றுகேட்கவதற்கு அகஸ்தியமகரிஷியானவர் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்துக் கேளும் ராகவா ! சற்குருக்களென்ற வார்த்தையிலுஞ் சொல்லுகிறதற் கொருவருமில்லாம லிந்தலோகமெல்லாந் தன்னுடைய ஆக்ஞைப்பிரகாரம் நடக்கும்படி ராச்சியபரிபாலனஞ்செய்யும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனிடத்திலும் வாலியினிடத்திலும் ராவணனுவன் தனக்கு மேலான பலமுடைய தொன்றுமில்லாத சரபத்

ஸ்ரீயார்ச்சுனனென்னுசொல்லப்பட்டவன் ஆயிரந்தோ
ள்களுடையவன் அவன்றன்னுடைய வாயிரங்கைகளிலு
லே யாற்றைக் குலுக்கெதடுத்துச் சலத்தைப் பெருக்கி
யனேக்கிரீகளுடனே சலகரீடைவிளையாடிக்கொண்
டிருக்கிறுன். அந்தச் சலம்பெருகித்தேங்கிக் காவைபுரண்
டு வெள்ளமாகவோடி வருகிறதென்று சொல்லக்கேட்
டு அந்தக்ஷணமே ராவணன் மந்திரிமார்களுடனே'கார்
த்தவீரியார்ச்சுனனிருக்குமிடத்தே அதிவேகமாகப்போ
யவனுடைய மந்திரிமார்களைப்பார்த்து ராவணன் யுத்த
த்துக்கு வந்திருக்கிறேனென் றுங்களுடைய ராஜாவுக்
குச்சொல்லச் சொன்னேனென்றுசொல்ல அதற்கவர்க
ள் எங்களுடையராஜா ஸ்திரீகளுடனே விளையாடிக்
கலக்கிரீடைசெய்து வினோதமாக்கொண்டிருக்கிற சமய
மாதலா லிப்பொழுது காங்க ளும்முடையகாரியத்தை
யறியப்பண்ணவுங்கூடாது யுத்தத்துக்கழைப்பதுவுமிய
மல்ல காலைக்குவக்தால் நீங்களிருவரும் யுத்தம் பண்
ணலாமென்று சொன்னமாத்திரத்திலே ராவணன் மிக
வுங்கோபித்துச்சீறி அந்த மந்திரிமார்களிமேலே புலி
போலப்பாய்ந்தான். அவர்களுங்கோபங்கொண்டனரை
சேனைகளுடனே யெதிர்த்துக்கொண்டார்கள். அதுகண்
டு ராவணனுடைய மந்திரிமார்களு மெதிர்த்தார்கள். அ
ப்படி யவ்விருவகை மந்திரிமார்களு மொருவருக்கொ
ருவர் அஸ்திர சஸ்திரங்களை மழைபோலப் பொழிந்து
போர்க்களமெங்கும் ரத்தவெள்ளம்பெருக மிகவுங்கொ
டியமையான யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில் கா
ர்த்தவீரியன் படைமுனைந்து ராவணன்சேனையிலே பு
னைந்துசேனையமழிக்க அதுகண்டு மகோதரன் – மா
ரீசன் – விரூபாக்ஷன் – தூமிராக்ஷன் – முதலான சேனை
பதிகள் கோபங்கொண்டெதிர்த்து வேல்சூலக் கண்ட
மிருப்புலக்கை முதலான வாயுதபாணங்களினுலேமோ
தியடிக்க வனேகஞ்சேனைகள் மடிந்து முறிபட்டோடிக்
கார்த்தவீரியார்ச்சுனனிடத்திலே சாய்ந்துவிழுகிறபொ
முதில் அதைக்கண்டு எல்லிரகனெல்லாரும் வினோதமிகி
றதைமறந்து நடுங்கிப் பயப்பட்டார்கள். அப்பொழுது
கார்த்தவீரியனுவன் ஸ்திரீகளெல்லாரும் பயப்படாம
ல் திடன்சொல்லி நிலுத்திச் சலக்கிரீடை விளையாட்
டைவிட்டுக் காவேறி மகாவுக்கிரகோபத்துடனே வ
ந்து ராவணன் சேனையெல்லாந் திசைதிசையாய் நிலைகெ
டும்முறிந்தோடும்படிக்குமோதிவதைத்தான், அப்பொ
ழு தவனுடனே பிரகஸ்தனெதிர்த்துக்கொண்டி தன்னு
டைய பலபராக்கிரமங்களெல்லாங்காட்டி யனேக வரபு
தபாணங்களினுலே யளவில்லாததசேனைகள்மடியமோதி
யடித்து மேற்கொண்டுவெரும்பொழுதில் லதைக்கண்டு கா
ர்த்தவீரியன் தன்னுடைய வொருகையிலே யிருந்த த
னடா யுதத்தினுலே பிரகஸ்தனை யோங்கியடித்துத் த
றையிற் நிறுவிழுத் தன்னிப் பின்னு மகாவுக்கிர வேகத்
துடனே மேற்சென்று மோதிவருமளவிலொருவருமெ
திர்நிற்கமாட்டாமற்பயந்து நிலைகுலைந்து மகோதரன்மு
தலான படைத்தலைவர்களுஞ் சேனைகளு முறிந்தோடுதி
தைக்கண்டு ராவணனுனவன் ஊழிகாலத்துப் பெருகெ
ருப்புப்போலக் கோபங்கொண்டு சிறித் தன்னுடையசே
னைகளெல்லா மோடாதபடி நீயுத்திக் கையிலேயெ
ருத்தண்டாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மணிவேகமா
கப்பாய்ந்து கார்த்தவீரியனையடித்தான். அவனுமெதிர்
த்தான். அப்பொழுது அவர்களிருவரும் மலையுமலையும்
மோதுகிறபோலும் சிங்கமுஞ் சிங்கமும் யானையும் யானையு மெ
திர்த்ததுபோலப்போர்மூண்டு இடிபோலமுழங்கிக்கதா
யுக்களுசெய்துகொண்டிருக்குமளவில் ராவணனுனவன்
தன்னுடைய பலமுழுதுங்கொண் டெதுத்துக் கார்த்தவீரிய
ன் மார்பிலேயடித்தான். அத்தவடியை வாங்கிக் கொண்
டு அதற்கேவ்வளவுஞ்சலியாமற் புன்சிரிப்பசக்கித்து
க்கார்த்தவீரியன் ராவணனைப்பார்த்து அடா! ராவணு!
வன்னுடைய பலமெல்லாமிவ்வளவுதானே யினியிவ்வ
ளவுபலத்துடனே ஓடி யடிக்கமாட்டாயே! ஏகுகத்து
க்கு நியான தெப்படியோஅப்படிப்போல நீ யெவக்கு
லக்ஷியமல்ல ஆனுலுனக்னுடையபலத்தைச் சற்றே
பாரென்று அந்தக் கார்த்தவீரியனெனுஞ் யோதடியடித்
தான். அந்த வடிபொறுக்கமாட்டாமல் ராவணனிரைகு
லுக்கு டிவிழுந்த காகம்போலச்சொல்லழிந்துவிழுன்
அதுகண்டு கார்த்தவீரிய னவனைத் திருட்டுக்கட்டிஞ்
போலத் தோளோடு தோளிறுகச்சேர்த்துக்கட்டி மூன்
னே கடத்திக்கொண்டி போம்பொழுது நம்முடைய ரா
ஜா விவனிப்படிக்கட்டிக்கொண்டுபோக நமெல்லோ
ரும் பார்த்திருக்லாமோ வென்று மகோதரன் மாரீச
ன் முதலானவர்கள் பின்றொடர்ந்து கார்த்தவீரியனை மி
ல்லுதிலென்னுதடுத்துதிர்த்தார்கள். அப்பொழுதுகா
ர்த்தவீரியனு மக்காதிபதி கோபத்துடனே களிக்கூட்டத்
தின் மேலே சிங்கம் திரும்பினாற்போல அந்த மகோதர
ன் முதலானவர்கள் மேலே திரும்பித் தன்னுடைய வா
யிரங்கைகளிலும் பிடித்திருந்த வனேகவாயுத பாணங்
களினுலே மோதியடித்துச் சின்னபின்னப்படுத்தித்தர
த்திலிட்டுத் தன்னுடைய பட்டணத்துக்குப்போய் ராவ
ணனைச் சிறைக்கூடத்திலே யடைத்து மிகவுஞ் சுத்தோ
ஷத்தை யடைந்திருந்தான். கார்த்தவீரியனுலே யடிபட்
டோடிய மகோதரன் முதலான வெல்லோருஞ்சேர்ந்து
லங்காபட்டணத்துக்குப்போய் விபீஷணனிடத்திலேரா
வணன் பட்டபரபரும் நாங்கள்கெட்டகேடு மிப்படியிருக்
குதென்று கடந்த விருத்தாந்தமெலாஞ்சொல்லிப்புல
ம்பி பரிதாபப்பட்டார்கள். அதுகேட்டு விபீஷணன் மி
கவும் விசனத்தையடைந்து சிறையிலடைபட்டிருக்குந்த
மையனி மிப்பதும் குபாயமென்றுவென் றுலோசித்து
த் தன்னுடைய பாட்டனுராகிய புலஸ்தியரிடத்துக்குச்
சென்றமகாப்போ யிப்படியென்று தமையன் செய்தியை
ச்சொன்னன். அதுகேட்டு அவரு முடனே புறப்பட்டு
க் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் பட்டணத்துக்குவந்தார். அ
வர்வருகிற சமாசாரங்கேட்டெதிர்கொண்டுசெனித்தழை
த்துப்போ யாசனங்கொடுத்திருக்கச்செய்து என்னிடத்
துக்குவந்தகாரியமென்னவென்றுகார்த்தவீரியன்கேட்க
அதற்கவர் அவனேகோக்கிராவணனுனவனெடுக்காலமி
லுக்கொடுதான தபசுகள்பண்ணிப் பிரமதேவரிடத்திலு

ம்பரமசிவனிடத்திலும்பெற்றவரத்தினுடையபலத்தினு
லேதிரிலோகாதிபதியாகியதேவேந்திரன்முதலானவர்க
ளைச்செயித்தவெற்றியாகியதிரளியத்தையுமக்குத்தினை
யாகக்கொடுத்தும்முடைய சிறையினுமகப்பட்டிருக்கச்
செய்தவுமக்கு நிகரானபலவான்களொருவருமுண்டோ
ஆகையாலிந்த ராவணன்மேலே வைத்த கோபத்தை
யொழித்துச் சிறைவிடும்படிக்குத் தயைசெய்யவேணு
மென்றுசொல்ல அப்படியே கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும்
ராவணனைச் சிறைவிடச்செய்து புலஸ்திய மகாமுனிவ
ருக்குபசாரஞ்செய் தனுப்ப வரும்பிரமலோகத்துக்
குப்போயினுர். ராவணனும் லங்காபட்டணஞ் சேர்ந்தி
ருந்தான்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்கையில் ராவணன்
கட்டுண்டபடல முற்றிற்று.

வாலிவாவில் ராவணன்கட்டுண்டபடலம்.

இதற்பிரகாரம் அகஸ்திய மகரிஷியானவர் கார்த்த
வீரியார்ச்சுனனிடத்திலே ராவணன் கட்டுப்பட்டதை
யைச் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்
தையடைந்தவராய்ப் பின்னும் அகஸ்தியமகாமுனிவ
ரைநோக்கி ! அந்தராவணன் வாலிவினிடத்திலுங்கட்
டுப்பட்டானென்று சொன்னீரே அந்தக்கதையையு
நன்முய் விவரித்துச் சொல்லவேணுமென்றுகேட்க வி
த்தவர் கேளுஞ் சகோலட்சுமீசாகா ! உலகத்திலே ரீ
க்காரியாகிருக்கின்ற வொருவனுல் கொல்லவிரோதிரு
ந்தாலு மந்தவகுலகாரத்தினுலே யென்னும் சின்றே மதிவி
மயக்கிக்கெட்டுப்போவான், தட சலத்தைத்தடுக்கொ
ன்றருக்கும் பாறையிலே கல்லெறிட்டெதிர்த்தாற்போ
லுப்பட்ட கார்த்திரத்திலே பாசிதிரும்பி மின்னுமுடனே
ரந்டிக்கொள்வதுபோல அந்த ராவணன் கார்த்தவீரிய
னிடத்திலே முன்பு தான்பட்டபாட்டையெல்லா மறந்
து தன்னு டைய வாலிவனிமிலே பொருமனியாகக்க
டவிட்டுச் சிவபூசைசெய்யப்போயிருக்கிறுன், நீயல்லி
டத்துக்குப்போனுற் காண்பாயென்றுசொன்னுள், அப்
படியே ராவணனுக் தன்னுடைய மந்திரிகள் முதலான
வர்களுடனே யவ்விடத்தினின்று நீங்கிப் புறப்பட்டுப்
போய்த் தெற்குச்சமுத்திரத் தீவுசேர்ந்தான், அப்பொ
முதுக்கே முன்னமொருகால மூப்பத்துமூக்கோடிதேவ
ர்களெல்லோரு மொருபக்கத்தினுக் தானுமொருபக்கத்தி
லுமாகின்று கிருப்பாற்கடலைக்கடைந்து தேவர்களுக்
கு அமிர்தங்கொடுத்த பலபராக்கிரமம் பொருந்திய வா
லியானவன் மகாமேரு பருவதம்போலச் சரீரமும் உத
யகால சூரியபிம்பம்போல முகமும் விளங்கத்தகதக
த் தியூசாமுகத்திலே கண்களைவீசிக்கொண்டு சீரஞ்
சற்றுமசையாமற் பதுமாசனமாகவிருந்து சிவத்தியா
னம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறவாலியைக்கண்டு காம்வ
க்தவேகங் கல்லவேனி பித்தச் சமயத்திலே யினைப்
பிடித்துக் கட்டலாமென் றெண்ணிக்கொண்டி தன்னு
டனேவந்த வெல்லோர்களையுக் தூரத்திலே நிறுத்தித்
தானொருவனுக் தனியனும் மௌனவக்கு பக்கத்திலேய
டுத்துச் சத்தப்படாமற் பின்றிறதை வாலிகண்டுங் காணு
தவன்போலேயிருந்தான். அக்தச்சமயத்திலே ராவண
ன் வாலிக்குப்பின்னுலேவந்து மென்னப் புலிபோலப்ப
ந்தி யொருகையாகபபாய்ந்து தன்னுடைய விரு
பதனகைகளினுலும் பலமாகச்சேர்த்துக் கட்டிப்பிடித்தா
ன். அப்படிபபிடித்த ராவணனே வாலியானவ னுடைய
பாதியொருகையினுலே யொதுங்கிக் கக்கத்துக்குள்
ளே சேர்த்திறுக்கி யாலிலிட்ட கரும்புபோலச் சீர
த்திலுள்ள வெலும்பெல்லாம் பொடிபொடும்படி நெருக்
கித் தன்னுடைய வாலினிலிலே பொருமனியாகக்க
டவிட்டுச் சிவபூசைசெய்து முடித்துக்கொ
ண்டி அக்கவாலியானவனவ்விடத்தினின்று மேல்கடற்
தீவுக்குப்போகவேணுமென்று நினைத்து மூச்சடக்கிப்ப
லமான வினைகொண்டெழுந்தகாசமார்க்கத்தி லதி
வேகமாகப் பாயும்பொழுதி லப்படிப்பாய்கிற பிரசண்ட
வேகக்காற்றினுலே மோதப்பட்டு முன்னும் பின்னுமு
ள்ள நிருமலைகள் பெருமலைகள் கல்லுகள் மாந்கலை
லாம் நிலைகுலைந்து பேர்ந்து பறிபட்டுப் பின்னுமுன்னு
மாகப்பறந்துவிழவும், ராவணனுடையசகலபரிவாரசே
னைகளு மவனைப்பின்றொடர்ந்து மீட்கப்போகிறவர்கள்
போல அந்தவேகக்காற்றிலே விழுக்கப்பட் டாகாசத்தி
லே சுழல்காற்றிலைப்பட்ட சருகுகள்போலப்பறக்கஅ
லேபட்டுப் பின்னுமிலத்திலேவிழுவும் தென்கடலுக் க
ருத்த வடபுறம் பிரதேசமுமென்று சொல்லப்பட்ட மு
ப்பரப் பொன்பதினுயிரம் யோசனூரா வகலமும் அ
தற்கத்த நிமயமென்றுசொல்லப்பட்ட மலைப்பரப்பு
இரண்டாயிரம் யோசனூரா வகலமும், அதற்கடுத்த
திம்புருஷலருஷமென்னும் முப்பரப் பொன்பதினுசி

ம் யேசனைதூரவகலமும், அதற்கடுத்த ஏமகூடமென்னுமலைப்பரப்பு இரண்டாயிரம்யோசனைதூர வகலமும், அதற்கடுத்த அரிவருஷமென்னும் பூமிப்பரப் பொன்பதினாயிரம் யோசனைதூரவகலமும், அதற்கடுத்த சமுத்திரப்பரப்பு இரண்டாயிரம் யோசனைதூரவகலமும், ஆக்கூடிய மூப்பத்துமூவாயிரம் யோசனைதூரமு மொரு பாச்சலாகப்பாய்ந்து மேற்குக்கடற்கரையிலே விடத்திலுஞ் சிவபூசைசெய்து முடித்துக்கொண்டு மின்னுமப்படியே மேற்குக்கடல்முதல் வடக்குக்கடல்வரைக்கும், வடக்குக்கடலுமுதற் றெற்குக்கடல்வரைக்கும் அப்படியே நடுவிலுள்ள பூமிபருவதங்களையும் பாய்ந்து கடந்து அத்தத்தினுளுஞ் சிவார்ச்சனைசெய்து முடித்துக்கொண்டு மின்னுமொரு பாச்சலாகப்பாய்ந்து இந்நாக்கிற்தாபட்டணம்வந்து சேர்ந்தான். அப்படிவந்துசேர்ந்த வாலிக் கவனுடைய பாரியாயிய தாரையானவள் மிகவு முபசாரஞ்செய்து தன்னுடைய நாயகனுமிய வாலியைப்பார்த் தும்முடைய வாலிலேகட்டுப்பட்டுச்சரீரமுழுவது நொநுங்கி நொந்து புண்ணுகி மிகவுந் துன்பத்துடனே பயந்துகிடக்கு மிவனெவரென்றுகேட்டாள். அதற்கவனவரோபார்த்து இன்னைக்குநான் சிவபூசைபண்ணப்போன தீவிலே யிக்காப்பத்துத்தலைப்பூச்சியகப்பட்டது இதை நீ பார்க்கவேணுமென்று கொண்டுவந்தேனென்றுசொல்லக்கேட்டு அவள்வாலியைநோக்கி யும்முடைய பெருமைபொருந்திய பலத்துக் கிவனெருலகுசியமோ ! ஆனதால் நீர்தயவுசெய்து இவனை விட்டுவிடவேணுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளவதற் கவனப்படியே செய்கிறேனென்று சீராமனித்துக்கட்டவிழ்த்துவிட்டு வாலியானவன் ராவணனைப்பார்த்து இப்படிவழிப்படிக் கட்டுப்பட்டோமேயென் றென்னை வேண்டாம உலகத்திலேயிவன் பல்முடையனென்னு மிவன்பலமில்லாதவனென்னும். இவன் வெல்வானென்னும் இவன் றேற்பிரனென்று மொருவனே யொருவனாலேயும் நிச்சயிக்கக்கூடாது. சயமும் அபசயமு மொருவன் பங்கல்ல, காலமுமொருபடித்தாயிராது. ஆனதானுனக்கு யுத்தம்பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையுண்டானு லிப்பொழுதுபோய்ச்செய்வாயென்று சொல்லவதற்கு ராவணன் வாலியைப்பார்த்து நானும்முடைய வாசலிலே கட்டுப்பட்டதுபத்தினும் வேறொரு துன்பமுண்டோ யுத்தமென்று சொல்லப்பட்டதை நிஞைக்கவுந்திறமுண்டோ சரவே மும்முடனேயுத்தமண்ணத்தகவன் நினைவே வேறுபாடாக நினையாமல் தலையைத்தூக் கினைத்தலுக் கொள்ளவேணுமென்று தாழ்ந்துசொல்ல, அப்படியேயென்று சமமித்து மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து அப்பொழுதே தன்னுடைய நிசத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் போசனமுதலான வுபசாரங்கள்செய்வித்து ஒருமாதம் வரைக்கும் வைத்திருந்து நியெனக்குமுற்றினையான வுதவிசெய்தாயென் றுசொல்லி யனுப்புவிக்க ராவணனும் வாலியினிடத்திலே யுத்தாவுபெற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய லங்காபட்டணம்வந்து சேர்ந்திருந்தான்.

வாலிஜாலிலோபாவணன்கட்டின்டபடலமுற்றிற்று.

அனுமப்படலம்.

இந்தப்பிரகாரம் வாலியினுடைய பலபராக்கிரம சவுரியமுதலான மேன்மைகளையும் ராவணனுடைய வுற்பத்திமுதற்கொண்டு வாலியினுடைய வாலிலே கட்டுப்பட்டதுவரைக்கு முள்ளசரித்திரங்களையெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்தவராய்ப் பின்னும் ஸ்ரீராமர் அகஸ்தியபகவானைநோக்கி முன்பு நான் வனவாசஞ்செய்துவருநிறபோது சுக்கிரீவனுக்கு மெனக்குஞ் சினேகஞ்செய்வித்தும் ஒருநிமித்தனருத்தைத்தாண்டுவதுபோலப் பெரிதான சமுத்திரத்தைப்பாய்ந்து தாண்டியமப்பொழுதெதிர்ப்பட்ட சாயாக்கிரகணியென்னு சொல்லப்பட்டவருடைய குடலைப்பிடுங்கியாலேயாகத்தினித்துத்தின்று அவனவனைத்தும் அசோகவனத்தைச்சூறையாடிப் பாழாகவழித்தும் சம்புமாலி முதலானவனை நிலத்தேறேடேசெய்தது வகைத்தும் லங்காபட்டணத்தை யக்கினிக்கிரையாகக்கொடுத்துமறின்னு மெதிர்த்துவந்த சேனைகளெல்லாஞ் சமுத்திரத்திலேயாரி னிலையெதிர்த்தும் கையிலுடைய பிராணனைரகித்தும் இப்படிக்கெல்லாம் அவ்விடத்திற்பிரயாசப்பட்டுஞ் சற்றுமனஞ்சலியாமல் முன்பு இக்கக்நாயிலிருந்து தான்டும்பொழுதுள்ள பலமாகத்தானே வுள்ளுமந்த லங்காதிபினின்னும் பாய்ந்திவ்விடத்துக்கு வந்து என்னுடைய சோகந்தைத்தீர்த்தும் சமுத்திரத்திலே கட்டுவைகட்டுவதற் கெவ்வளவு பிரயத்தினஞ் செய்யவெண்டுமோ அவ்வளவு பிரயத்தினமுஞ்செய்து கலபமரைக்கலித்தும் யுத்தமுகத்திலே யிந்திரஜித்துப்பிரயோகித்த பிரமாஸ்திரத்தினுலே கட்டுப்பட்டு அசமமாயுமூர்ச்சையடைந்து கிடக்கும்பொழுதில் உத்தரதிக்கிலே மகாமேருபருவதத்துக்கு வடகே வெகுதூரத்திலிருந்த சஞ்சீவிமலையைப்பேர்த் தொருநாழிகையளவிற் கொண்டுவந்து வானரசேனைகளையும் லட்சுமணனையும் மூர்ச்சைதெளிவித்து ரக்ஷித்தும் பின்னும் ராக்ஷதர்கள் செய்யு மாயையினுலே யுண்டாகப்பட்ட விகாதங்களையெல்லாந்தீர்த்தும் இப்படிக்கின்ன மனேகவித்தமாயுள்ள காரியங்களாலே யெனக் குபகாரஞ்செய்தவனும் அறிவுவப்போலவும், மகாமேருவைப்போலவும், திறிதாகவும் பெரிதாகவும் தானினைத்தபடிக்கு ரூபங்கொள்ளத்தக்க சித்தியில்லாமையும் நிமைத்தவ்வத்தையும் சுத்தாமும் பொறுமையும் நீதியும் சத்தியமும் விசுவாசமும் பொருந்தியின்ன பிலைமுதலாயுள்ள நிலக்கிய குணங்களெல்லாம் பெற்றவிளங்கும் இந்த அனுமானுடைய வற்பத்தியும் சரித்திரமும் தன்னுடைய பலபராக்கிரமந் தனக்குத்தெரியாதகாரணமும் விவரமாகச் சொல்லவேணுமென்றுகேட்க, அந்த ...ஞ்சுவியபகவானுவர் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்துக் கேளுர் தசரதகுலதன முன்னமொருகாலம் அந்தணதேவிக்கும் வாயுபகவானுக்கு மிகாரணமினமையினலேபத்திரகுல அனுமான் பிறக்கவுடனே மாதாவைப்பார்த்தறவணைந்து யெனக்குநிகரு மிகரியிருக்கின்றது இந்தப்பதிதரத்தக்கதாக நான்

புசிக்கும் பதார்த்தங்களென்னவென்றுகேட்க அதற்கவன் குளிர்ந்த வனக்கனியுஞ் சோகவினியுமதுரமாய்ச் சிவந்து பழுத்திருக்கும் கனியென்னுசொல்லி மகவனுடைய பசியாற்றவேண்டிக் கனிகள்கொண்டுவர வனத்துக்குப்போனன். தாய் வருவதற்கு முன்னமே மிகவுங்கொடுமையான பசியுண்டாகி வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமற் பரிதாபப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறசமயத்திலே யுகயுகாலத்திற் சூரியனுதித்தான். அந்தச் சூரியவிம்பத்தைக்கண்டு தாய் தனக்குச்சொல்லியே யிவ்வுதயகனிவகைகளிலே யிதுவுமொரு கனிதானேயென்று நினைத்து சூரியன்மேலே மகாவேகமாகப்பாய்ந்தான். அப்பொழு தந்த வேகத்தைப்பார்த்துக் குழந்தையாயிருக்கிற பருவத்திலே பிதாவினுடைய பலமும் வேகமுங் கருட வேகமும்பெற்றுச் சூரியன்மேலே யிப்படிப்பாய்ந்தான லல்லவோ ஆனலிவன் பலம்பொருந்திய நானுக்குநாள் பிரபலமாவானுலுல் கம்முடைய சத்துருக்களாயிருக்கிற ராக்ஷதர்களெல்லாரு மென்னதுன்பத்தை யடைவார்களோ வென்று தேவர்களெல்லாரும் ஆச்சரியத்தையடைந்தார்கள். பிதாவாயிய வாயுபகவான் அக்கினிமயமாயெரிக்குஞ் சூரியகிரணங்கள் சீதளசந்தனம்போலக் குளிர்ந்திருக்கக்கடவதென்று வாய்கொடுத்தான். அப்படிக்குப்பாய்ந்து கவ்விக்கொண்டிருக்கு மனுமானைச் சூரியபகவானு விளையாட்டுக்குழந்தையென் றெண்ணிக் கோபஞ்செய்யமற் றிரணங்களினுலே தியபமல் சுயவாகமறிழ்ச்சிகொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்குஞ் சமயத்தில் ராகுனகாலமானபடியினுலே சூரியனேப்பற்றவந்த ராகுவானவன் அந்தச் சூரியனைக்கவ்விக்கொண்டிருக்கும் அனுமானுடைய பராக்கிரமத்தைக்கண்டு பயந்தோடித் தேவேந்திரனிடத்துக்குப்போய் சுவாமி! தேவாதிதேவரே! சந்திரசூரியமண்டலங்களைப் பற்றவெனக்கு முன்னமே வரங்கொடுத்திருக்க விப்பொழுது வேறொருவனுக்குந் தியபத்தைப்பாய்ந்து கொடுக்கத்தக்கதாக நான் செய்தகுற்ற மென்னமோ? என்னகாரணத்தாலிப்படிக் கவுமரியாதி செய்வித்தியென்று முறையிட்டுக்கூறினன். அதுகேட்டு அப்பொழுதே தேவேந்திரன் மிகவுங் கோபத்துடனே அயிராவதத்தின்மேலேறிக்கொண் டதிவேகமாகப்போயடித்தானின்று நீ யிந்தச்சூரியனைப்பிடியென்று ராகுவை யேவினன். அவர் சூரியனையடுத்து வருவதைக்கண் டந்தவனுமான் சூரியமண்டலத்தைவிட்டி ராகுவின்மேலே பாய அந்தராகுவானவன் பயந்து கதிகலங்கி யுளறிக்கொண்டோட்டமாயோடித் தேவேந்திரன் காலடியிலவிழ்ந்து புலம்பினன். அதுகண்டு தேவேந்திரனு மிகவுமுச்சிரமான கோபத்துடனே அயிராவதமானையை மகாப்பிரசண்டவேகமாகத்திகைத்திச்சொண்டனுமான்மேலே சிறிவருமொழுதுல்ல வயிராவதயானையின் முகத்திலே சிவப்பாய் விளங்குஞ் சித்தாரப்பொட்டுவட்டத்தை மிதுவுமொரு கனிதானேயென்றெண்ணி யந்தவயிராவதயானையின் மத்தகத்திலேபாயுமளவி லதைக்கண்டுதேவேந்திரன் பலம்பொருந்திய தன்னுடைய வச்சிராயுதத்தினுலேயடித்தான். அத்தவடியினுலே யனுமான் மூர்

ச்சையடைந்து பூமியிலேவிழுந்தான். அந்தவேளையிலே அனுமானுடைய பிதாவாயிய வாயுபகவானுவனிந்திரனைக்கோபித்து இக்கணம்முதலு லோகங்களையும் ஸ்தானபொழுதிலிறப்பேனென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டி லோகத்திலெங்கும் வாயு வியக்கமில்லாதபடிசெய்து தன்னுடைய புத்திரனைப்பார்த்து மிகவும் விசனத்தையடைத்தவனுகத வனுமானை யெடுத்துக்கொண்டுபோமியகிரியைச்சேர்ந்து அத்தகிரியிலே யொரு பெரியகுகையிற் பிரவேசித்திருந்தார். அப்பொழு தலகமெங்கும் வாயுயிக்கமில்லாதபடியினுலே யாவருமுதலெறுமபுகடையான எண்பத்துகான்குதூறுயிரம் யோனியிலேயுள்ள சகலபிராணிகளும் வயிறுகள்விம்மி மரணயாதனையாகத் துன்பப்படுகிற சமயத்தில் தேவர்களுந் ரிஷிகளும்போய்ப் பிரமதேவரிடத்திற்சொல்ல, அவரும்மத்தத் தேவர்கள் ரிஷிகளுடனே வாயுபகவானிருகுகுயிடத்தைத்தேடிவந்தார். வாயுபகவான் அப்பிரமதேவனைக்கண்டெழுந்துபோய் மிகவும் புத்திரசோகவிசனத்துடனே அவர்க்கு நமஸ்கரித்து வணக்கி நிற்கும் பொழுது பிரமதேவரந்த வாயுபகவானுடைய விசனந்தீரும்படிதேறுதலேசொல்லியுபசரித்துமுச்சித்துக்கிடக்கவனுமானைத் தம்முடையகையினுலேதடவிமூர்ச்சைதெளிவித்தெழுப்பி அந்தப் பிரமதேவரானவர் தம்முடனேவந்த தேவர்களைநோக்கிநீங்களெல்லோருமிக்தவனுமாலுக்கு வரங்கள்கொடுப்பதிதென் றருள்செய்ய அப்படியே சூரியபகவான் தன்னுடைய கிரணகாந்தியிலேதானும் பதினாயிரத்திலொருபங்குமாத்திரமுண்டாகக் கடவதென்றும், சகலவித்தைகளுஞ் சுலபமாகக்கிரகிக்கத்தக்க தீக்ஷணபுத்தியுமுண்டாகக்கடவதென்றும் வருணபகவான் தனதாகத்திலே சத்துருக்களாலே யென்னுமோசகாற் கட்டுப்பட்டாலு மரணமடையாதிருக்கக்கடவனென்னும் யமதருமராஜன் தன்னுடைய தண்டத்தினுலே மரணமடையாதிருக்கக் கடவனென்னுமிப்படி வரங்கொடுத்து அனுமானுடைய பிதாவாயிய வாயுபகவானுவனிந்திரனைக்கோபித்து இக்கணமுன்னுலோகங்களையும் ஸ்தானபொழுதிலிறப்பேனென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டி லோகத்திலெங்கும் வாயு வியக்கமில்லாதபடிசெய்து தன்னுடைய புத்திரனைப்பார்த்து மிகவும் விசனத்தையடைத்தவனுகத வனுமானை யெடுத்துக்கொண்டுபோமியகிரியைச்சேர்ந்து அத்தகிரியிலே யொரு பெரியகுகையிற் பிரவேசித்திருந்தார். அப்பொழு தலகமெங்கும் வாயுயிக்கமில்லாதபடியினுலே யாவருமுதலெறுமபுகடையான எண்பத்துகான்குதூறுயிரம் யோனியிலேயுள்ள சகலபிராணிகளும் வயிறுகள்விம்மி மரணயாதனையாகத் துன்பப்படுகிற சமயத்தில் தேவர்களுந் ரிஷிகளும்போய்ப் பிரமதேவரிடத்திற்சொல்ல, அவரும்மத்தத் தேவர்கள் ரிஷிகளுடனே வாயுபகவானிருகுகுயிடத்தைத்தேடிவந்தார். வாயுபகவான் அப்பிரமதேவர

தையடைந்தவனு யிராதென்னொன்றுந்தெரியாமல் மதோன்மத்தனுயத் தபோதனர்களாயிய மகரிஷிகள்வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆச்சிரமங்களிலும்யாகசாலைகளிலும்புருஷ அவ்விடங்களிலுள்ள வோமத்திரவியங்களாகிய நெய்பால் தயிர்களைக்குடித்தும் கந்தமூலபலாதினைத்தின்றெச்சிலொக்கியும் சந்தன்புஷ்பங்கள்முதலானவைகளையெடுத்தெறிந்தும் கமண்டலமுதலான பாத்திரங்களை யெடுத்தருட்டியுடைத்தும் இப்படிக்குப்பல பலவிதமானபாபிய சேட்டையாய் ஓமயாகாதியங்களுக்கு விகாதஞ்செய்துகொண்டிருியுங்காலத்திலொருநான் முனிவர்களில்லோரும் சுபோதுமனுமான்செய்யி றஞ்டசெஞ்டைகளைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாத்தவங்களாய் மிகவுங்கோபங்கொண்டு இத்தவனுமான்சகலலோகங்களையுமொருநிமிஷத்திலே யழிக்கத்தக்கமகிமைபொருந்திய பிரமதண்டத்தினாலு மரணமில்லாதவரம்பெற்றவன்மிகவும் பொல்லாதவனதலுமிருக்கிறன் இவனையாதாராலுமென்னசெய்யலாகும் ஆனாலு மின்னிதமாகத்தண்டித் தடக்குவோமென்றுவேறித் தெல்லோரு மொருவாக்காகத் தன்னுடையபலபராக்கிரமத்தைனக்குத் தெரியமற்போகக்கடவதென்று சாபஞ்செய்தார்கள். அப்படிக்கந்தமகரிஷிகள் செய்தசாபத்தினுலே விஷப்பல் மிகுந்தப்பட்டபாம்புபோல அனுமான் தன்னுடையவாகாரகருவழுந் கோபமூண்டெழுந்து சாத்தத்தை யடைக்தவனுடி அத்தத்தபோதனர்களுக்குப் பயந்துகாமென்னகாரியஞ் செய்தோமுடைய வழியாமை யெப்படியிருந்தது அல்லாமலும் நித்திரன்முதலான தேவர்களுடைய சாபமும்பெரிதல்ல அந்தத்தேவர்வணங்கத்தக்கபெருமையுடையவர்களாய் சகலலோகங்களையுஞ் சிருஷ்டிலிதி சங்காரஞ்செய்கிற அதிகாரிகளையுள்ள பிரமதேவர் வித்தியுமனுமான உருத்திரமூர்த்தியாயிருக்கிறார் த்திகளுடைய சாபமும் பெரிதல்ல அந்தத்திரிமூர்த்திகளுக் தன்ப்பம்பெம்படி சாபஞ்செய்கின்ற தபோதனர்களுடைய சாபத்தைக்கடந்தா சொருவருமில்லை அப்படிருக்க காரிந்த முனிவர்களுக்கு அபசாரத்தைச்செய்தவனுனேமேயென் முரித்துத்தன்னைநாதானேயொழுத்துக்கொண்டுகெட்டதையடைத்தானுன். அதன்பின்பு முன்னமோருகாலம் வாலி சுக்ரீவனுயிய விருவரும் நாயின்பொருட் டோருவருக்கொருவர் விரோதப்பட்டுச் சகல லோக்களிலுந் சென்று வெருகாலமா யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டு வருகாளி லொருகான் சுக்ரீவன் அந்தவாலியுடனே யுடிபட்டாற்றும வினைத்தோடி யுடைக்கமாகப்புகு அந்தச் சுக்ரீவனுக்கபயம்கொடுத்து ரகித்த மதங்கமகாமுனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைத் தன்விடத்திலிருந்தவர்களை யெல்லாம் நிவணங்கிநிற்கிறனென்றதனைத் தோழமைகொண்டிருந்த மதங்க மகாமுனிவர்களைவணங்கி வணங்கிச் சேவித்து தமுமறிவித்துவிட்டுத்தியாத்திலென்ன சொல்லப்பட்ட படிப்போதுதனிலே தவேதாங்க முதலான சகலசாஸ்திரங்களு மோதி யுணர்ந்துவேறு குரியபலவா னிடத்தக்குப்போ யெனக்கு ஆஞ்சநேயசரணம் போதிப்பவேலுமென்று கேட்க, அதற்கவர் காமேயிருக்கு மிந்த சதமானது ஒருசுவர சகாலத்துக்கு இருபத்தோராயிரத் தறுநாறு யோசனை தூரம் அதிவேகமாகச் சதாகாலமுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதால்நிடத்திலிருந்துயாடஞ்சொல்வதற்குச் சாவகாசமில்லையே இப்படியாக விருக்கு மெம்மிடத்திலே க்கற்றுக்கொள்வதற்கு வல்லமையுண்டாகிலோதுவிக்கிறேனென்றுசொல்ல அதற்கனுமான் ரூரியபகவானை ப்பார்த்துத் தேவரீருடைய வனுக்கிரக விசேசத்தினுலே யும்மிடத்திலேயிக்கவித்தை கற்றுக்கொள்வதற்கெனக்கு வல்லமையுண்டா யிருக்குமென்று சொல்லி யுடன்பட்டுக் குருவினிடத்தி லெதிரேயிருந்து பாடங்கேட்கிறபடிக்குச் சூரியபகவானுக் கெதிர்முகமாகவே அந்தசதவேகத்துடனும் பின்னிடாமல்ராகசமார்க்கத்திற் பாய்ந்துபடியா யுதினத்திலே யந்த அயிந்திரியாகரணமுழுதுங் கற்றுக்கொண்டான். ஆன்றியும் தயாரத்திலும், சாத்தத்திலும், சத்தியத்திலும், ஞாவத்திலும், நிகரு வருணத்திலும், பிரயத்தனம்பண்ணினகாரியங்களிலு வி காதப்படத்தபடி முடிக்கும் வல்லமையிலும், கம்பீரோர்களோப் பார்ப்பதாகத்திலும் இவனுக்குச் சமானமாவாரெருத்தரு மொருகாலுமில்லை, இவனுலே தருமங்களெல்லாம் உயிர்பெற்றிருப்பதால் தேவர்களெல்லாருஞ் சவுகியத்தை யடைந்தார்கள். பாவங்களெல்லாந் தேய்ந்து ராக்ஷசர்களெல்லாருந் துக்கத்தையடைந் தழிந்தார்கள். இன்று மளவில்லாத மேன்மைபொருந்திய இத்தவனுமானுனவ னும்முடைய திருவடிப் பணிவிடையை யிரும்பி யுன்னைவிட்டு நீங்கா திருப்பானுதி லும்முடையருணத்துக்குப் பாத்திரனுந் சமானமுள்ளோனென்றிப்படி யனுமாருடைய சரித்திரங்களெல்லாம் ஸ்ரீராமனுக்குத் தெரியச்சொன்னர். அப்பொழு தவ்விடத்திலுள்ளமகரிஷிகளெல்லாரும் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து எங்களுக்குவிடையாய் விடித்திருக்கப்பட்ட நித்தியயோமாதி காரியங்களனேகமிருக்தாலுந் சதாகால மும்மைவிட்டுப்பிரிக்கிருப்பதற்கு மனங்கொள்ளவில்லையென்று சொல்ல அதுகேட்டு ஸ்ரீராகவன் அந்தமகாமுனிவர்களைநோக்கி நீங்க ளெல்லிடத்திலிருந்தாலுமென்ன உங்களுடையஆசீர்வாத வனுக்கிரகமொன்றுமே வேண்டுவது உங்களுடைய தபோமகிமையினுலே யல்லவோ எங்களுடைய ராஜரீகமும் லோகபரிபாலனமு மூழ்டாகத்தக்கது ஆனதால் நீங்கள் கர்டோதுங் காலகியுங்க எழிதிரமியாமல் நித்தியநைமித்தியாதான சற்கருமானுஷ்டானங்கள் வழுவாமலடந்தி வருவதே யுங்களுடையபாரம் உங்களுடைய வாசிர்மங்களுக் கெழுந்தருளலாமென் றுபசரித்துணர்ணிப்பின்னென்றனுபாதிக்கச்சகலஷாசராசியு மகரிஷிகளெல்லாரு மாதனத்த சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் ஸ்ரீராகவனுக் களேக ஆசிர்வாதஞ்செய்து வாழ்த்திக் தங்களுடைய ஆசுமபதிய வாசிர மங்களைச் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

ஆரண்யப்படல முற்றிற்று.

வானரவீரர்க்கு விடைகொடுத்தபடலம்.

தேவர்களும் மகரிஷிகளும் வேதப்பிராமணர்களும் மகுடவர்த்தனராகிய ராசாக்களும் மற்று முள்ளசகல பரிசனங்களு நிறைந்திருக்குமகாசபையில் ராவணுதிகளுடைய வுற்பத்திமுதலாயுள்ள சரித்திரங்களையும் அனுமானுடைய வற்பத்திமுதலாயுள்ள சரித்திரங்களையும்நிரமமாக எதுக்களுடனே அகஸ்திய மகாமுனிவர்சொல்ல ஸ்ரீராமன்கேட்டுச் சக்தோஷத்தையடைந்திருக்குருதமயத்தில் மனுஷ்தினலமும் செய்தோற் செலுத்திய ரசாகுமன்னர் மன்னவருயிய சனகமகாராசன் மருமகனுயிய ஸ்ரீராமனைக் காணவேண்டி ராசபரிவார சதுரங்கசேனைகளுடனே மிதிலாபட்டணத்தினின்று நீங்கினவர்களு அயோத்தியா நகரத்திற் பிரவேசித்தவுடனே வருமனதில் ஸ்ரீராமனெதிர் கொண்டுபோய்மாமனுக்கு நமஸ்காரஞ்சுசெய்ய அவரும் அப்படிவணங்கிய ஸ்ரீராமனுடைய மருமகனேத்தாற்தெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டு பசரித்துச்சபையிற்போயிருந்து தசரதனிடமாதாக்கொண்டுத்த ராசோபசாரஞ் செய்யுமேயத்தில் வந்தனரும் நிரீசர்த்தினங்களும் வந்திருபுருஷனுந்தழுவி யுபசரித்துக்க பரிமளத்திரவிய விலேபனத்தாலுந் தெரித்தாமனமிழந்திருக்குமளவில் அந்தச்சனகமகாராசனே ஸ்ரீராமனோக்கி நீர் ரவதூதர்களைச் சங்கரித்த விதங்களை விவரித்துச் சொல்லவேணுமென்றுகேட்ட அந்தருஸ்ரீராமனவரைநோக்கிச்செல்லும்படி ஸ்ரீராமன் தன்பிதாவாகிய யாபட்டத்தினும்பட்டு நீங்கிக்கங்காதீரம்வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீராமன் தழுவிக்கொண்ட விருதத்தடியிலே தானுக தவவேடங்கொண்டு குருவிலே யுபசரிக்கப்பெற்றது ஸ்ரீராமனுடைய விருத்தாந்தமெல்லா மவன்சொல்லக்கேட்டுக்கொண்டனே கங்காதீரவரைக்கும்போனதும்அப்படிபோம்பொழுது நிருங்கி பேசபரத்தினிருந்தும் குருவினவ னெடுத்தரமெநிர்கொண்டுவந்த அந்தரப்பயபத்தியுடனே கண்ட விட்டுபசாரஞ்செய்யத் தானுமன்புடனே யுபசரித்து அவனியுயிர்த்தினவருகைக் கினோதஞ்செய்து கொண்டலும் சமந்திரமுக்குத்தவறிகொடித் தயோத்திக்குப்போம்படிசெய்ததும் அவ்விடத்தி லேவர்க்கலியுதெரிச் சடைகளித்துத் தவவேடங்கொண்டு அக்கக்குருவிலே விடப்பட்ட வோட மேறிக்கங்கையக்கடந்து தென்கரைக்குவந்து நகுதபுத்தரவுகொடுத்து நிறுத்திக் காங்கன் மூவருமாகத் தென்திசைநோக்கிச் சிலதூரஞ்சென்றெதிரொளப்பட்ட சுகரிசனமென்னுக் ரீர்த்தக்கரையி லன்றிராத்திரிதங்கியிருந்தும் மதுகாளவ்விடத்தினின்றுகிளம்பிச்சென்றபாதத்துவாசாச்சிரமந்சேர்ந்த அனுமாக்கண்டு வந்தித் தவருபசாரத்தி லன்றிரவுங்கேளிருந்தும் மற்றைநா வவ்விடம்விட்டப்பாற்சென்று சித்திரகூட பருவதத்தைச்சேர்ந் தவ்விடத்துள்ள வானரகர்களிடமிருக்கண்டு சேவித்துக்கொண்டுவங்களெல்லோரு முபசரிப்ப அவர்களுடனே வாசமாகவிருந்தும் அப்படியவ்விடத்திலிருக்கு மளவில் நூற்பாட்டனுடைத்துக்குப் போயிருந்த பரதனுக்கு பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனிறந்தபோன விசேஷந்தெரியும்படியாக விஸ்வட்கருவுஞ் சமக்கிரனும் பத்திரிகையெழுதியனுப்புவிப்ப அதுபார்த்துக்கொண் டபிதிகேசமாய்ப் பதன் அயோத்தியாபட்டணம்வந்து சேர்ந்து தமையனுகிய ஸ்ரீராமன் வனவாசஞ்செய்யப்போனதும் பிதாவானவர் புத்திரசோகத்தினுலே பிறந்துபோனதும்சீதாதேவியைக்குறித்தனினையினைகளையும்மினவித்தவரிவாலல்லோவென்று தன்னுடையமாதாவாகிய கைகையை மகாவுத்ரசோபத்துடனே நிந்தித்து வெறுத்துத் தூக்கருத்திராத்தினிலமுந்தினவரைப் பிரமித்துப் புலம்பியழும் பொழுதில் குலகுருவாகிய வசிஷ்டமகாமுனிவர் மாதாவாகிய கௌசலாதேவி சுமந்திரன் முதலாயுள்ள வரியவர்களெல்லோருக் தேறுதலேசொல்லி யுபசரித்துச் சமாதானப்படுத்த மனந்தெளிந்து அவர்கள்சொற்படியே பிதாருக்குமுத்தை விதிப்படிசெய்து முடித்துப் பின்பு தனக்குச் சமாசின்னஞ்சொல்லிய வசிஷ்டகுருமுதலானவர்களை நோக்கிப் பிதாவுக்குச்சமான ஞானலிங்கமில்லையென்னும் ஸ்ரீராமனிருக்க காரியபட்டந்தித்துக்கொண்டு ராஜரீகாரஞ் செய்யத்தக்கவன். இப்படி தருமநிதியுருவுடையோ ! அதையடியேபொழுதே காள்போய் ஸ்ரீராமனை யழைத்துவரப்பட்டபரி தேகஸ்ருசெய்யித்து அவர்களிடத்தி வேறற் பணிவிடைகேட்டு கடந்துகொள்வத்தற்கவனே யல்லாது வேறில்லையென்று மதுத்துச்சொல்லி அப்பொழுதே வசிஷ்டகுருமுதலானவர்கள் மாதாக்கள் மந்திரிமார்முதலான பரிவாரஜனங்களுடனேகூடனே அயோத்தியாபட்டணம்வந்து தீர்த்தக்காதீரம்வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீராமன் தழுவிக்கொண்ட விருதத்தடியிலே தானுக தவவேடங்கொண்டு குருவிலே யுபசரிக்கப்பெற்றது ஸ்ரீராமனுடைய விருத்தாந்தமெல்லா மவன்சொல்லக்கேட்டுக்கொண்டனே கங்காதீரவரைக்கும்போனதும்அப்படிபோம்பொழுது நிருங்கி பேசபரத்தினிருந்தும் குருவினவ னெடுத்தரமெநிர்கொண்டுவந்த அந்தரப்பயபத்தியுடனே கண்ட விட்டுபசாரஞ்செய்யத் தானுமன்புடனே யுபசரித்து அவனியுயிர்த்தினவருகைக் கினோதஞ்செய்து கொண்டலும் சமந்திரமுக்குத்தவறிகொடித் தயோத்திக்குப்போம்படிசெய்ததும் அவ்விடத்தி லேவர்க்கலியுதெரிச் சடைகளித்துத் தவவேடங்கொண்டு அக்கக்குருவிலே விடப்பட்ட வோட மேறிக்கங்கையக்கடந்து தென்கரைக்குவந்து நகுதபுத்தரவுகொடுத்து நிறுத்திக் காங்கன் மூவருமாகத் தென்திசைநோக்கிச் சிலதூரஞ்சென்றெதிரொளப்பட்ட சுகரிசனமென்னுக் ரீர்த்தக்கரையி லன்றிராத்திரிதங்கியிருந்தும் மதுகாளவ்விடத்தினின்றுகிளம்பிச்சென்றபாதத்துவாசாச்சிரமந்சேர்ந்த அனுமாக்கண்டு வந்தித் தவருபசாரத்தி லன்றிரவுங்கேளிருந்தும் மற்றைநா வவ்விடம்விட்டப்பாற்சென்று சித்திரகூட பருவதத்தைச்சேர்ந் தவ்விடத்துள்ள வானரகர்களிடமிருக்கண்டு சேவித்துக்கொண்டுவங்களெல்லோரு முபசரிப்ப அவர்களுடனே வாசமாகவிருந்தும் அப்படியவ்விடத்திலிருக்கு மளவில் நூற்பாட்டனுடைத்துக்குப் போயிருந்த பரதனுக்கு பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனிறந்தபோன விசேஷந்தெரியும்படியா

தாக்களுந்தாமு மற்றுஞ் சில சுகிர்த்தையுள்ள ஜனங்க
ளுடனே தன்னைக்கண்டு தெண்டனிட்டுச் சேவித்துக்கொ
ண்டு அப்படிவணங்கிய பரதனைப்பார்த்து காசரியப்பட்டு
பசாரஞ்செல்லவிருக்கச்செய்து யோகேஷ்மம் விசா
ரிக்குமளவில் பிதாவிற்குமுன்பே யென்று சொல்லக்கே
ட்டுச் சகிக்கப்படாதிருந்பத்தையடைந்தவனுயப்பெ
ழுதே வசிஷ்டருரு முதலானவர்களுடனே யுங்காதிரத்
திலேபிதுர்கருமத்தைச்செய்து முடித்துப்பின்பு பரத
னுக்குத் தேறுதலேசொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி நாம்
சத்தியத்துப்பாசம் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்ய
வேணும் ஆகையாலே நீ யென்னுடைய சொற்படி நீ
முல் அயோத்தியபட்டணத்துக்குப்போய் ராச்சிய
பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டிருப்பாயென்றுசொல்ல அ
துகேட்டு மிகவும் விசனத்தையடைந்து தேவீ நீப்படி
திருவுளம்பற்றினு விதற்குநானென்ன புத்தாடு சொல
வேனென்று அனேகவித்தங்களிலே வேண்டிக்கொண்டப்
பரதன்மனதுக்கேற்றச் சமாதானப்படுத்தித் தன்னுடை
யபிருவுப் பாதுகைகொடுத்து இதை யென்னுடைய
வடையாளமாக வைத்துக்கொண்டு ராசசெய்திருப்பா
யென்று விடைகொடுத்தனுப்ப அப்படியேபோய்ப் பர
தன் மாதரக்களோடே லெபரிசனக்களுடனே அயோத்தி
யாகரத்திலிருக்கச்செய்து தான் கந்திக்கிரமத்திலே
ராஜரிஷிகளுஞ்செய்துகொண்டிருந்தான் அப்படிப்பரதனேய
னுப்பிவிட்டுப் பின்பு ரிஷிகட்டப்பருவதம்விட்டப்பர
ந்போய் தபோமஹிமையிற்றிறந்து ஆத்திரி மூரிஷியின
டைய வரச்சிரமத்தைச்சேர்ந்து அவ்விடத்துக்கு டுசேவித்
திருவரும் தனக்குபசாரஞ்செய்ய அவருணர்ந்திரவந்
கேவாசமாகவிருக்குமவனில் அவருடையப்த்தினி அ
னகுயைசெகுசையுக்தப்புரத்திலே வைத்துக்கொண்டி
அவ்புடனே யுரைத்துப் பதிவிரதாதருமங்கள் பேதி
த்துக் கூறுபலங்கள் புஷ்பமுதலானபரிமள வஸ்து
க்களுங்கொடுத்துக் கபோலங்களிலே ரத்திரரேகைக
ளெழுதியலங்கரித்து நித்தலங்காரத்தை யுன்னுடைய
காயகன் ஸ்ரீராமனுக்கு காட்டிலு ளுன்னிடத்திலே ய
திதோகமான பிரியமுசெய்து சுகதாகத்தை யு
டைவரென்று மங்களவாரதனுசெய்தனுப்பினதும்
மிதிலைவிட்டுவனமார்க்கமாகச்செல்லும்பொ
முதில் எதிரேவந்துகோட்டித் தித்தஞ் நிதையைப்பற்
றின விரதனே லட்சுமனனுக்கு தானு மவனுடைய விர
ண்டுகோள்களையும்வெட்டித் தள்ளிச்சுகரித்தநும் பி
ன்பு அவ்விடத்தினின்று மப்பாற்செல்லும்பொழுதுமா
ர்க்கத்திலே சரபங்கராச்சிரமத்திலும் சுதீக்ஷ்ணராச்சிர
மத்திலும் அந்த மகாமுனிவர்களுடங்கே வாச
மாகவிருந் தப்பாற்சென்று அகஸ்தியாச்சிரண்ணியத்திற்பிர
வேசிக்குமளவில் அந்தத் தண்டகாரண்ணிய வாசிகளா
யுள்ள மகரிஷிகளெல்லோரும் தன்னைக்கண்டாசிர்வாத
ஞ்செய்து கங்கள்வெருகாலம் தபஞ்செய்து ராகஷசர்கள்
செய்யு முபத்திரவத்தினுலே மிகவுமுன்பப்பட்டுக்
கொண் டருக்கிறே மெக்களுடைய விசனத்தைத்தீர்த்
தட்சிக்கவேணுமென்றுசொல்ல அதற்கவர்களோகோக

வி யுர்களுடைய ஆசிர்வாதபலத்தினுலே யத்ராவணு
திகளைச்சங்கரித்து நீங்கள்சுத்தோஷத்தை யடையும்படி
செய்வேனென் றவர்களுக்கபயங்கொடுத்தநும் அந்தம
கரிஷிகளெல்லோருந் தன்னைத் தங்களுடைய ஆச்சிரம
ங்களுக் கழைத்துப்போ யொருதினம் ஒருவாரம் ஒருப
கூடம்வனாக்கும் கந்தமூலபலாதிகள் புசிப்பித்துபசரிக்க
அவர்களுடைய வச்சிரமங்களேறு மத்தப்பிரகாரம் ப
த்துவருஷமளவும் அந்தத்தண்டகாரண்ணியத்திலேவா
சஞ்செய்திருந்தநும் பின்பு சுக்தனுசலத்திலே வாசமா
யிருக்கும் அகஸ்தியமகாமுனிவருடைய வாச்சிரமத்து
க்குப்போய் ஆவனாக்கண்டுசேவிக்க வவரும் ஆசிர்வா
தஞ்செய்தபுறிக்து தனுக அகஸ்தியாணியம் கட்டாயுத
ம் திவ்வியாபரணங்களுங் கொடுத்து உத்தரதிகையிற்
கோதாவரிகதியருகே பஞ்சவடிதீரத்திலே வாசஞ்செய்
துகொண்டிருமென் றனுப்பினதும் அவர்சொற்படியே
வரும்பொழுது சடாயுவைக்கண்டதும் அத்தச்சடாயுவா
லுக்களுடைய தோவுக்கு பிரதியுபகாரமாகத் தசரதச்க
ரவருடைய வுற்றசிவமுண்டாயிருக்கும் நீங்கள் சவுதா
னமாயிருக்கவேணுமென்று காலும்பரதுகரத்துக்கொண்டு டிரு
கிதேனென் றுசொல்லி அயோத்தியேவக்கு பஞ்சவடிதீர
த்திலே வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்குகாலி லொருநாள்
அவ்விடத்துக்குச் சூர்ப்பகைகையுந்தன்னைக்கண்டுமோ
கித்துக் கல்பாணஞ்செய்துகொள்ளச் சொன்னதும் தா
ன் லட்சுமனனிடத்துக்குப் போக்சொன்னதும் அவ
ள்சிதையை யதட்டிப்பயமுறுத்தி அதுகண்டவனே லட்
சுமனன் காதையுமூக்கையுமிரு துரத்திவிட்டதும்
அந்தச்சூர்ப்பகை யதிவேகமாகச் ஜனஸ்தானக்குப்
போய்க் கர்தூஷணர்களிடத்திலே தனக்குவந்த வமா
னியாதித் துன்பத்தைச்சொல்லி மிகவுந்துக்கப்பட அது
கேட்டத்தக் கரதூஷணரிருவரும் இரிசின்முதலானவ
னேக ராகஷசசேனையுடனே வந்தெதிர்த்து யுத்தம்பண்
ண அவர்களைத்தான் சங்கரித்தநும் அப்படிக்கரதூஷண
ர்முதலானவர்க ளிறந்துபோனதைக்கண்டு பின்னுமள
வில்லாத துன்பத்தையடைந்தவளாய்த் தலைவிரிகோல
த்துடனே புலம்பினபடியாய்ச் சீக்கிரமாக லங்காபட்ட
னத்துக்குப்போய் ராவணனுடைய சபையிலே பிரவே
சித்துக் கோராவண்ணு ! கோராவண்ணு ! இன்றைக்கு
நான் வனத்துக்குப்போனவிடத்தி லொருபெண்ணை
க்கண்டவளுடைய வழகுக்கேற்ற வழகுடையவ
ளென்றெண்ணி யாசைப்பட்டவர்களுக்கு கொண்டு
வரக் கிட்டப்போயதித்தே னதுகண்டவனுக்குத் தூணை
யாகவின்ற வொருமனிதனென்னை யிவ்வேஷமாகச் செ
ய்தானே யித்தவனியாயத்துக் கென்னசெய்வேன் நீயிரி
ல்லையோ ! முறைமையிலையோ ! அரசில்லையோ ! ஆ
ண்மையில்லையோ ! ஆக்ஞையில்லையோ ! வீரமில்லை
யோ ! வெற்றியில்லையோ ! அக்மனிதனென்னை யிப்ப
டிச்செய்தது ராகஷகுலத்திற்பிறக்க வுக்களுடையபெ
ருமையைக் கெடித்ததல்லவோவென்ன பலவிதமாகப்
புலம்பியழுத சூர்ப்பகைகையைத்தேற்றி யவளாலேசொ
ல்லப்பட்ட சீதையினுடைய சவுந்தரியமெல்லாங்கேட்
டு மிகவுமோகத்தை யடைந்தவனு யிவளோ யெப்படியுங்
கிரஹிக்கவேணுமென்றுலோசித்து எல்லாமாயவித்தைக
ளிலும்வல்லமையுடையமாரீசனுக்தானும்வன்துக்குவ
ந்தபொழுது மாரீசனுருபொன்மானுக வருக்கொண்டு
தாங்களிருக்கும்பன்னசாலைக்கெதிரே மகாவினோதமா
கவினையாடித்திரிய அதைக்கண்டிந்தமானே யெனக்குப்பி
டித்துத்தாவேணுமென்று தன்னேச் சீதை மிகவும் கயக்
துவேண்டிக்கேட்டதும் அதற்கப்படியே செய்கிறேனெ
ன்று தானந்தமானைத் தொடர்ந்து தெடுக்தூரம்போய்ப்
பாணத்தினுலே யெய்யும்பொழுது அந்தமானுனேது ஓ !
ஓ ! லட்சுமனு ! அபயமென்று கூப்பிட்டவிழ் அந்தச்
சுத்தங்கேட்டு ஸ்ரீராமனுக் கென்ன வபாயம் வந்ததோ
வென்று சீதைபுலம்பித் துக்கப்பட அதுபோய்யான ச
த்தமென்று தெடுத்துச்சொன்னலட்சுமணனைத்துச்சமா
ய்ச்சொல்ல, அதுகேட்டு லட்சுமணன் சீதையைத் தனி
யேவைத்துத் தன்னைத்தேடிவந்தகாலத் நீங்களிருவ
ரு மீண்டுவருமளவில் மார்க்கத்திலே குற்பரர்க் கி
டக்குஞ்சடாயுவைக்கண்டதும்அந்தச்சடாயுதன்னைகோ
க்கித்தேவீ சொரு ரென்மானைத் தொடர்ந்தபோன
தும் தேவீரை லட்சுமனர் தேடிவந்ததும்அந்தச்சமயத்
திலே ராவணன்கபடசன்னியாசிவேஷமர்கலம்புமா
றபட்டுத் தன்னை யன்கொண்டுபோகிறதையுஞ்சீதா
தேவி முறையிட்டுச் சொன்னதைக்கேட்டு வந்து குற
க்கேதித்துக்கொண்டந்தஜடாயுவை ராவணனுட
னே யென்னுலியானட்டும் யுத்தம்பண்ணினேன்அவ
னென்னை யிப்படிச்செய்துசீதாதேவியைக்கொண்டுபோ
ய்விட்டானென்று சொல்லிப் பிராணனைவிட்டுச் சுவிர்க்
கமடைந்தும் அந்தச்சடாயுவைத் தன்னுடைய கையி
லுலே தகனஞ்செய்து அப்பால் வருமளவில் மார்க்கத்
திலெதிர்ப்பட்ட சவுந்தனவதைத்தநும் பின்பு தன்னை
நெடுங்காலம் காணவேண்டித் தபசுசெய்திருந்த சபரியி
னுடைய வாச்சிரமத்துக்குவந்தநும் அவள் கந்தமூல
பலங்கொடுத் துபசரித்த யோகமார்க்கத்தினுலே
சரீரத்தைவிட்டு முத்தியடைந்தநும் பின்பு பம்பாதீரத்
தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்குமளவில் முன்புதமை
யனுகிய வாலிக்குப்பயப்பட்டு மதங்கருடைய வாச்சிர
மத்துக்கடுத்த நிழ்யுகபருவதத்தி லொளித்திருக்குந்
கவ்ரீவன் தங்கள்க்கண் டவ்விடத் திப்படி யற்புதமா
னரூபவர்களை யுலாவிக்கொண்டிருக்கு மிவர்களெவ
ர்களோவென் றுச்சரியப்பட்டுத் தன்னுடைய சினேகி
தனுகிய வனுமானிடத்துப் அந்தவனுமான்வந்து விரா
மித்துச் சுக்ரீவனுக்குச்சொல்லி அவனுத்தனக்குச் ச
க்கியஞ்செய்வித்தநும் பின்பு சுக்ரீவன் தன்னுடையப்
லபாக்கிரமங்களை யறியவேண்டிப் பரிகித்தபொழுது
மலேபோலக்கிடந்த துந்துபியெனும்பைச் சருருபோலா
காசத்திற்பறக்க வெற்றியும் தடாகக்களாவில் வினைவாக
ச்சூழ்ந்துள்ளமரங்களேழுந்தட்டுருவியோடவொ
ரு பாணத்தினுலேயெய்தும் அவனுடைய சக்தேகத்தி
த் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தை யறிவித்ததும் அதற்கு

மேல் வாலியைவதைத்து அந்தச் சுக்கிரீவனுக்குப் பட்
டங்கட்டினதும் அவன் சுக்கிரீவா பட்டணஞ் சேர்ந்து
அயிசுவரியவனுபோகத்தினுலும் மதுபானமயக்கத்தினு
லும் அறிவிழந்து தன்னையுமறந்து காலத்தாழ்ந் திருந்த
பொழுது லட்சுமணனையனுப்பினவுடனேபயக்தோடிவ
ந்து தன்னைவணங்கி வேண்டிக்கொண்டதும் அப்பாற்சு
க்கிரீவன் எழுபதுவெள்ளம் வானரசேனைனைச்சேகரம்
பண்ணினதும் பின்பு சீதையைத்தேடிக்காணத் திசைதி
சைக்கொருவனை நியமித்துச் சிலசேனைகளுடனே யனு
ப்புவித்ததும் தெற்குத்திசைக் கனுமானை நியமித்தபொ
ழுது அவன்கையிலே தன்னுடைய முத்திரைமோதிரங்
கொடுத்தனுப்பினதும் அந்தவனுமான் அங்கதன் முத
லானவர்கள் சிலவானர சேனைகளுடனே மகேந்திரபரு
வதஞ்சேர்ந்து ஆலோசித் தக்கப் பருவதத்திலின்று ம
றிவேகமாகப்பாய்ந்து கடலைக்கடந்துபோய் லங்காபட்
டணமெங்கும் தேடிக்காணுமல் அசோகவனத்திலே ரா
வணன் காவலுக்குள்வைத்த அருஞ்சிறையிலிருக்கு
ஞ் சீதையைக்கண்டி தன்னுடைய சவுந்தரியகுண விசே
ஷங்களோடுந் தான் முன்பு அந்தரங்கத்திலே பேசிய ரக
சியங்களையும் அடையாளமாகச்சொல்லி முத்திரைமோ
திரத்தையுங்கொடுத்துச் சீதையைத்தேற்றிப் பின்பு அ
க்கவசோகவனத்தைச் சூறையாடியழிக்க அதுகண்டெ
திர்த்து யுத்தத்துக்குவந்த சம்புமாலி அகூயகுமாரன்
சுக்மக்ஷி புத்திரர்களையும் அனேகராகூசசேனைகளை
யுமடித்து ராவணனெடெதிர்த்துப்பேசி லங்கையைப்
பாழாகச்சுட்டெரித்தபொழுது முன்போலவே
பலங்கொண்டி சமுத்திரக்கடக்கப் பாய்ந்து மகேந்திர
கிரிமிற்குதித்து அவ்விடத்திலிருந்த சம்புவன் அங்கத
ன் கந்தமாதனன் விருபாக்ஷன் முதலானவர்களுடனே
வரும்பொழுது சீதையைக்கண்டோமேயென்னுஞ் சந்
தோஷத்திலுலே சரீரத்தைமறந்துஞ்சீதையுடைய ம
னவனமென்னுஞ் சிங்காரவனத்தைப்பறித்த பிறகு மரி
ழ்ச்சியுடனேவந்து தன்னைக்கண்டி அவ்விடத்திற் நீதை
பிருக்குஞ் செயலையும் அவள்சொல்லிய ரகசியவசனங்க
ளையுஞ்சொல்லி அவளடையாளமாயுங் கொடுத்த சூட
மணி ரத்தினத்தையுங்கொடுத்துத் தன்னுடையச் சோக
த்தைத்தீர்த்தநும் பின்பு கபிவீரன் சேகாம்பண்ணின் சகல
வானரசேனைகளுடனே சமுத்திரதீரம்போய்ச் சேர்ந்த
நும் அப்படியிருக்குமளவில் லங்காபட்டணத்திலே ரா
வணனுடைய மகோதரன், மகாபரிகனன், நூம்பிரா
கூடன், முதலானபிரதானமந்திரிகளுடனே மகேந்திரலோ
கசேவன்னனபொழுது விபீஷணன் ராவணனோக்கி
யிக்த ஸ்ரீராமனை யொருவராலுஞ் செயிக்கக்கூடாதென்
று அனேகவிதமாக சன்மார்க்க புத்திகளைப் போதித்து
ங் கோதபடியினுலே நின்னுடைய தலையினை வெகுத்
து நீங்கி னன், நீவிர், வாழ்கென், சம்பாதியென்றுசொ
ல்லப்பட்ட நால்வர் மந்திரிகளுடனே வந்துசேர்ந்து த
ன்னுச் சரணுகியாக வடைக்கலம், அந்தவிபீஷணரு
க் கபயம்கொடுத்து லங்காபுரிபட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்
தநும், பின்பு தான் கேட்ட ராவணனுடைய பெருமை

கனையு முபாயங்களையுங் தனக்கு விபிஷணன்சொன்னது
ம் பின்புசமுத்திரராஜனைக்குறித்துத்தருப்பசயனஞ்செ
ய்திருந்தும் அவன்வாராததினாலே கோபித்து அக்கினி
யாஸ்திரப் பிரயோகம்பண்ணப் பயப்பட்டு அந்தவருண
ன் தன்னைவணங்கிச் சரணாகதியடைந்து தோற்றம்ப
ண்ணினதும் அதற்குமேல் எழுபதுவெள்ளஞ் சேனை
வானர வீரர்களும் மகாபருவதங்களைக் கொண்டு வந்து
போட அந்தப்பருவதங்களையெல்லாம் நளனென்பவன் எ
ளிதாகத்தாங்கிக் கடற்கரைக்கும் லங்காதீவுக்குமேடுவே
ள்ள சமுத்திரத்தைத் தூர்த்துப் பத்துயோசனைதூர வ
கலமும் தாயோசனைதூரனீளமுமாகச்சேதுபந்தனமு
ன்றினைத்திலேகட்டித் தீர்மானப்படுத்தினதும் அப்பா
ல் லங்காதீவுபோய்ச்சேர்ந்து சுவேலாத்திரிபருவத்தித்
ற் சேனைகளுடனேயிறங்கி யிருக்கும்பொழுது ராவண
னனுப்பின சுகசாரணர்கள்வந்து தங்களுடைய சேனைப்
பெருக்கத்தையும் பலபராக்கிரம சவுரியப் பிரதாபங்க
ளையும் பார்த்தறிந்துபோய் லங்காபட்டணத்து வடக்கு
வாசற் கோபுரத்தின்மே லேயிருக்கும் ராவணனுக்கு
க் காண்பித் தறியப்படுத்திக்கொண் டிருக்குமளவில் அ
க்த ராவணன்மேலே சுக்கிரீவன் இக்கக்குட்டிபோலப்
பாய்ந்து சேர்ந்துகட்டிப் போராடி யவனுடைய கிரீட
ரத்தினத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வந்ததும் அப்படி ம
குடபங்கப்பட்ட ராவணன் மகாவிசனத்தையடைந்தவ
னுய்த் தன்னுடைய வனேககோடி ராக்ஷச சேனைகளையு
ம் காலுபிடிவாகப் பிடித்து காலுவாசல்களிலேயுள்ளவ
லாக்களைத்தும் தங்களுடையபேர்களைக் கோட்டை
யாக வகுத்துக் கிழக்கேலங்கையும் தெற்கேயக்கதனையு
ம் மேற்கேயனுமானையும் வடக்கே சுக்கிரீவனையுஞ் சா
ம்புவனையும் காவலாகவியமித்து லட்சுமணனுடனே தா
னுமங்கிருந்ததும் அப்பால் தான் ராவண னிடத்துக்கு
அங்கதனை தூதாகவனுப்ப அவன்போய்ச் சதுர்விதவு
பாயங்களினாலே ராஜநீதிகளையெல்லாம் ராவணனுக்கு
க் தெரியச்சொல்ல வப்பொழுது ராவணன் கோபாய
கதனே! உன்னுடையபிதா வெனக்கு மித்திரனபடி
யினாலே நீ யெனக்குப்புத்திரனுக்குச்சமானம் உன்னு
டையதகப்பனைக்கொன்றச்சத்துருக்களாயிராமனையுஞ்ச
க்கிரீவனையுமித்தனைக்குநான் ராஜபட்டாபிஷேகஞ்செ
ய்திலேனென்னு சொன்னமாத்திரத்திலேயங்கதனகோ
பித்து ராவணனைநோக்கி ஒருகாலானது நிக்கத்தை
க்கு மிருகராஜபட்டன் கட்டினேனென்றதுபோல வெ
ன்னைக்குறித்துச் சொன்ன பாலையா லுன்னைப்போலு
மறிவில்லாதவர்களொருவருமில்லை யென் றிகழ்ந்துபே
சராவணன் கோபித் தினனைப் பிடித்துக்கட்டுக்களென்
றுசொல்லத் தன்னைப்பிடித்த ராக்ஷசர்களையு மிடுக்கிக்
சொண்டாகாசத்திலேயெழும்பவுகறிக்கும்படி பூ
மியிலே யுதறித் தன்னிடத்துக்குவந்தான்.

முதலாம் யுத்தம்.

அதற்குமேல் ராவணன் யுத்தத்துக்காரம்பிக்கச்சொ
ல்லி யுத்தரவுசெய்தமாத்திரத்திலே மித்திரஜித்து பிதா
வின்ய ராவணனைப்பார்த்து இத்தனிதையுய் குரு
க்கூட்டத்தையுஞ்செயிப்பதற்கு நானொருவன்போதா
தோவென்று தன்னுடைய பலபராக்கிரம சவுரியங்கள்
பேசிப் போர்க்கோலங்கொண்டு ராசசின்னயங்களுடனே
சதாருடனனுன். அப்பொழுது ராவணனுடைய மக்தி
ரி சேனுபதிகளாகிய மகோதரன் மகாபாரிசுவன் அதி
கரயன் விருபாக்ஷன் பூம்பிராக்ஷன் மூதலானவர்களும
போர்க்கோலங்கொண்டுஅந்திரசன்னத்தங்களேற்றித்தே
ரேறினார்கள். அப்படிக்குயுத்தசன்னத்தராகவர்களெ
ல்லோரும் பேரிசங்கமுதலான சகலவாத்தியங்களுமுழு
க்க அனேககோடி ராக்ஷசசேனை சமுத்திரத்துடனே ல
ங்காபட்டணத்திலிருந்து புறப்பட அதுகண்டு தானும் யு
த்தத்துக்காரம்பிக்கச்சொல்லிச் சுக்கிரீவன் முதலானவ
ர்களை யுத்தரவு கொடுக்கவவர்களுக் தங்களுடையவெ
முபதுவெள்ளம் வானரசேனையுஞ் சேகரித்தெதிர் சென்
றுமடக்க அப்பொழு திருவகைச்சேனையும் அர்ப்பரி
த்து முழுக்கி கடலுங் கடலுங் கலக்தாற்போல வொ
ன்றோடொன்று போர்செய்யத்தொடங்கி கெருங்கின
மாத்திரத்திலே ராக்ஷசர்கள் தண்டம், சூலம், முசலம்
வேல், வாள், மட்டி, சக்கரம், முதலானவாயுதங்களினா
லே வெட்டிக் குத்தி யடித்துத் தகர்த்து வீசி வீர்து
மோதித் தாக்கியும் வானரவீரர்களுமகாபருவதவிருக்ஷ
ங்களினாலே மோதி கெருக்கியு மிக்தப்பிரகாரம் அவ்வி
ருவகைச் சேனையும் யுத்தஞ்செய்ய அப்பொழுது பல
பராக்கிரமங்களுக் கொத்திருக்கும் வானரசேனுபதிக
ளும்ராக்ஷசசேனுபதிகளுமானவீரர்களுகுள்ளேயுக்
தனு-மித்திரஜித்தும்-அனுமானுஞ்-சம்புமாலியும்- சுக்
கிரீவனும்-பிரகஸ்தனும்-நிலனும்-திரும்பனும்- சம்பாதி
யும்-பிரசங்கனும்-மயிந்தவனும்-வச்சிரமுஷ்டியும்-சரம்
புவனும்-மகாராக்ஷனும்-சுசேஷ்ணனும்-வித்துன்மாலியும்-
சுவாகுவனும்-தேவாந்தகனும்-பனசனும்-நராந்தகனும்-கே
சரியும்-நும்பிராக்ஷனும் - தூமனும் - சும்பனும் - அ
பிதனு - மக்கினிப்பிரபனும் - சரபனும் - திரிசிரனும் -
குமுதனு - மகம்பனும் - நிஷபனும் - சாரணனும் - ர
ம்பனும் - விஜுதனும் - வேகதரியும் - சுகனும் - சத
பலியும் - விந்தியுற்சிருவனும், கக்தமாதனனும் - சுபா
கிவனும் - விபீஷணனு - மித்ரெக்கினனும் - லக்ஷ்மண
னனும் - விருபாக்ஷனும் - அக்கினிகேது - ரச்மிகேது
சத்தருக்கினன் - யக்கியகோபனென்னும் நால்வருடனே
ஸ்ரீராமன் முனும் இன்னும் கடகரேமேன் - சர்ப்பரோ
மன் - விருச்சிகரோமன் - முதலான ராக்ஷசர்களும், வி
கடன், சார்வபவுமன், முதலான வானர வீரர்களும்,
ஒருவருக்கொருவு சொரித்துக்கொண்டு அனேககோடி
அஸ்திர சஸ்திரங்களினாலும் பருவதவிருக்ஷங்களினாலு
ந்தரக்கி கெருக்கித் தலக்துயுத்தம்பண்ணிகொண் டிரு
க்கையில் ராக்ஷசசேனையினாலே வானரசேனை யடிபட
டு கிருவகிக்க மாட்டாமல் கிலை குலைக்து முறிவது க
ண்டு வானர சேனுபதிகளெல்லோரு மொருமித்
து ஊழிக் காலத்துப் பெரு நெருப்புப் போலச் சீறி
முனைக் தார்ப் பரித்து அனவிலலாத ராக்ஷச சேனை
மடிக்தழியச்சாடும்பொழுது அனுமானுலே சம்புமாலி

யடிபட்டிறந்தான். சம்பாதி பிரசங்கனைமடித்தான் விபி
ஷணன் மித்திரக்கினனைவதைத்தான். மயிந்தவனுலேவ
சுவிரமுஷ்டிபட்டான். துவிதனுலே யக்கினிப்பிரபன்செ
த்தான். சுசேஷணனுலேவித்துன்மாலிமாண்டான். கள
னுலே பிரதமணனுக் கோரனும் ரணகர்க்கசனும் விந்த
னுமிறந்தார்கள். லட்சுமணன் விருபாக்ஷனைவதைத்தான்
முன்பு தன்னேடெதிர்த்த அக்கினி கேது முதலான
சகஸ்வர்களுந் தன்னலடிபட்டிறந்தார்கள். சுக்கிரீவனு
லே பிரகஸ்தனடிபட்டு மூர்ச்சையடைந்தான். சேசனு
க்காற்முமல் தபனனேடிப்போனான். இத்தப்பிரகாரம்
வானரவீரர்களாலே ராக்ஷசசேனையுந் தோற்றுபிக
னும் அடிபட்டிறந்து மூர்ச்சையடைந்து இன்னபின்ன
மாய்க் கடலுடைந்து சாய்வதுபோல முப்பதுகோடியும்
பொழுதி இந்திரஜித்தும் தனக்குள்ளபெம்மைகளொ
ண்டனேகவிதமான யுத்தங்களைப்பண்ணி யாற்முமலக்
கதனுலேபயப்பட்டான். அப்படியபயப்பட்ட இந்திர
ஜித்து முதலான வெல்லோர்களும் லங்காபட்டணஞ்
சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது ராவணன் இந்திரஜித்தை
ப்பார்த்திப்படி யபயப்பட்டவனுக்கு அபகீர்த்திவரச்
செய்தாயேயென்று மனஞ்சலித்துச் சொல்ல, அதற்கி
ந்திரஜித்து ராவணனைப்பார்த்து இப்பொழுது நானெந்த
னுமேபோய் அக்தராமனுடனுடைய லட்சுமணன்முதலான வெல்
லோர்களையுங் ஜெயித்து உன்மனமகிழச்செய்கிறேனென
ன்று சபதம்பேசி மகாவுக்கிரகோபத்துடனே அன்று
ராத்திரியே யதியேகமாக ஆகாசத்திற்போய் மேகமண்
டலத்தின் மறைக் தொருவருமறியாமல் தன்னுடைய
நாகபாசத்தைப் பிரயோகித்தான். அந்தநாகபாசத்தினு
லே லட்சுமணன்முதலான வெல்லோர்களுக் கம்பிப்ப
ட்டுச் சரீரம்போயசைக்கமாட்டாம லிறந்தவர்போலப்
பிராணனடங்கிப் பிரேதாகிருதியாய்க் கிடக்கத்தானுமூ
ர்ச்சையடைந்தும் அந்த இந்திரஜித்து ராவணனிடத்
துக்குப்போய் அத்தலட்சுமணன் முதலான வெல்லோ
ர்களும் இறக்கும்படி நாகபாசத்தினுலே பந்தித்து வ
ந்தேனென்று சொல்லக்கேட்டு ராவணன் மனமகிழ்ந்து
தைக்கு ராமன்முதலானவர்கள் இறந்திடப்பதைக்
கண்டியுங்களென் அத்தரவுசெய்ய அப்படியே அசோ
கவனத்திற்காவலாயிருக்க ராக்ஷசஸ்திரீகள் சீதையைப்
புட்பகவிமானத்திலேற்றிக்கொண்டு யுத்தகளத்தில்வக்
து உன்னுடைய நாயகனுகிய ராமனு மைத்தனுகிய
லட்சுமணனு மிறந்துகிடப்பதைப் பாரென்று காட்டக்
கண்டமாத்திரத்திலே சோகத்தையடைந்து சீதைமூன்
பு தன்பிதாவினிடத்திலே இந்தப்பெண் நீர்க்க நபமங்க
லியாய்ப் புத்திரலதியா யிருப்பானென்று பெரியோர்க
ள்சொல்லிய சத்தியவாக்கியமும் பொய்போமோவெ
ன்று புலம்பித் துக்கப்படுமளவில் சமீபத்திலிருக்குந்தி
ரிசடையானவள் சீதையைப்பார்த்து இத்தத்தெய்வீக
மகிமையுடைய புஷ்பகவிமானம் விதவைகளைத்தாங்கா
து ஆகையால் உன்னுடைய நாயகனுகிய ஸ்ரீராமனுமிற
க்கவில்லே எல்லாருக்கு முகத்திலே களையிருக்கிறபடியி
னுலே யொருவருமிறக்கவில்லை மூர்ச்சையடைக் திருக்
கிறார்கள். நீயொன்றுக்கும் விசனப்படவேண்டாம். ஸ்ரீ
ராமன்முதலான வெல்லோர்களுஞ் சுகமாயிருக்கிறார்க
ளென்கிற சுபவசனம் தானேயதினம் நீயேகேட்பாயென்
று அனேகவிதமாகத் தேறுதலிச்சொல்லி யழைத்துக்
கொண்டுபோய் அசோகவனஞ் சேர்ந்திருக்குமளவில்
ஸ்ரீராமன் முன்னூர்ச்சைதெளிக்தெழுந்து லட்சுமணன்
முதலான வெல்லோர்களையும் பார்த்துக் கிலேசமடைக்
திருக்குஞ் சமயத்தில் தேவர்களாலோசித்துக் கருடபக
வானையனுப்ப அவர்வரும்பொழுதே சுரியனைக்கண்ட
அக்தகாரமானதிருளைப்படி நீங்குமோ அப்படிபோல
அன்னாசாத்திரி மரணயாதனையாகப் பங்கித்திருந்த நாக
பாசஞ்தைக்து கெட்டு விடியற்காலம் லட்சுமணன்மு
தலான வெல்லோருஞ் சரீரவருத்தங்களின்றி யெழுக்
தார்கள் அப்படியெழுக்தவானரசேனைமுழுதும் லங்கை
யையடித் தாரவாரித் தட்டகசம்பன்னி முழங்க அக்
கச்சத்தங்கேட்டுச் சீதைசக்தோஷத்தை யடைக்தாள்
ராவணன் விசனத்தை யடைந்திருந்தான்.

இரண்டாநாள்.

அப்படி முதனுள் விசனத்தையடைந்திருந்த ராவண
ன் மறுநாள் தூமிராக்ஷனை யழைப்பித்துச் சுக்தோஷப்
படித்த அவனின்றைக்கு காலை யுத்தத்துக்குப்போ யச
தாமன்முதலானவர்களைச் செயித்து வருகிறேனென்
று பிரதாபம்பேசித் தேரேறி யளவில்லாத சதாருக்களே
யுடனே மேற்குவாசல்வழியாக வெளிப்பட்டான்.
அப்பொழுது அக்கமேற்குவாசலி னெருங்கியிருக்தவா
னரசேனையும் வானரவீரர்களும் ஆரவாரித் தெழுந்து
போர்மூண் டனேகவிதமான குரூரயுத்தம் பண்ணுமள
வில் வானரவீரர்களிலே குமுதன்-குமுதாக்ஷன்-சுசே
ஷணனென்னு மூவரும் தூம்பிராக்ஷன்மேலே பாய்ந்து
பருவதவிருக்ஷங்களினுலே மோதியடித்து அவனுமனே
க ஆஸ்திரசஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து சுசேஷணனே
க்கொன்று மற்றையிரண்டுபேரையு மூர்ச்சையடையும்
படி யடித்தான். அதுகண்டு அனுமான் மகாவுக்கிரகோ
பத்துடனே யதிவேகமாக ராக்ஷசசேனையிலே பாய்ந்து
நின்னுநின்னப்படித்தி யெழுபதுகோடி சேனைகளையுமடி
த்துத் தூம்பிராக்ஷனே யெதிர்த்துக்கொண்டி அவன்பி
ரயோகித்த அனேக அஸ்திரசஸ்திரங்களையு மொதுக்கி
யவனுடையதேரையு மடித்தச்சித்தைத்தான். அத்தத்தே
ரிலேனமாத்திரத்திலே யுடனே மற்றொருதேரேறிவக்
தெதிர்த்தான். அத்தத்தேரையு மனுமான் முன்போல
வே பொடிப்பொடியாகச் சிதைத்தான். அப்படியே பி
ரனும்பின்னு மோர்வொருதேரிலேறிவந்தெதிர்க்க, அ
வனேறிவந்தபதினெருதேர்களையுஞ் சின்னபின்னப்ப
டுத்தி யக்தத்தூம்பிராக்ஷனை வதைத்துமடித்தான்.

மூன்றாநாள்.

அப்படியிரண்டாநாளும் அபசயப்பட்டதுகேட்டு ரா
வணன் தூம்பிராக்ஷனு மிறக்தானேவென்று மிகவுங்கி
லேசத்தையடைந்து பிரகஸ்தனுடனே யாலோசனைப
ண்ணி மூன்றாநாள் வச்சிரகம்பிஷ்டனுக் குத்தரவுகொ
டுத்து கோரன் கோரதமிஷ்டான் விகடன்முதலானபத்

தூப்பனடத்தலிவர்களையும் உபபலமரகவனுப்ப அத்தவ சிரத மிஷ்டிரனுக்கோசன்முதலான படைத்தலைவர்க ளுந் தேரேறி அபரிமிதமான சதுரங்கபலத்துடனேதெ ற்குவாசல்வழியாக வெளிப்படும்பொழுதேயனேககோ டி யஸ்திரங்களை யக்கினிமழைபோலப் பொழிந்துகொ ண்டிவர அதுகண்டு அங்கத னுத்தரவுசெய்ய அந்தவா சலிலெரித்துநின்ற வானரசேனைமுழுது மாரவாரித் து முழங்கி யனேககோடி பருவதவிருக்ஷங்களினாலே மோதியடித்து ராக்ஷசசேனையை வதைக்க அதுகண்டி வச்சிரதமிஷ்டிரனுடனேவந்த கோசன்முதலான பத்து ப்போக்கரு மெதிர்த்துக்கொண்டி அனேகவானர சேனை களைச்சாடி வதைக்கும்பொழுது வானரவீரர்களில் கவ யன்-சரபன்-குமுதன் முதலானவர்களெதிர்த்து அந்தக் கோசன் முதலான பத்துப்பேரையு மடித்துக்கொன்ரு ர்கள். அதுகண்டு வச்சிரதமிஷ்டிரனு மகாவுக்ரரகோப ங்கொண்டு அந்தவானரவீரர்களைச் சின்னாபின்னப் படு த்தித்தாறி வானரசேனைகளிலே முன்றுகோடிசேனை களை மடித்தான். அதுகண்டு அங்கதன்சிறி ராக்ஷசசே னையில் அறுபதுகோடிசேனைகளையடித்தான் அதுகண் டு அந்த அங்கத னுடனே வச்சிரதமிஷ்டிர னெதிர்த்து க்கொண்டு யுத்தம்பண்ணுமளவில் அவனுலே விடப்ப ட்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களையெல்லாம் கொலுக்கி யக்த வச்சிரத மிஷ்டிரனையு மடித்துக்கொன்ரு ன்.

காலாகாள்.

அப்படி மூன்று காளும் அபசயப்பட்டி வச்சிரதமிஷ் டிரனு மிறந்ததுகேட்டு ராவணன்-புகைவுற் கோபக்கொ ண்டி அகம்பனைப்பார்த்து நீ மகாபலவா னனபடியினு லே யின்றைக்கு நீயேபோய்த் தும்பிராக்ஷன்முதலான வர்களைக் கொன்ற குரங்கை யெப்படியுங்கொன்று வா வேனுமென்று தன்னுடையதேரி லொருதேருக்கொடு த்து ஒருவெள்ளஞ்சேனையுங்கூட்டிச் சேனாபதிகளில் கேசரி-தூமன்-தேவர்க்தகன்-நாரந்தன்-முதலானபதி னேழுபேர்களையும் உபபலமாகப் போகச்சொல்லி யுத் தரவுகொடுத்தனுப்ப அப்படியேசெய்துவருகிறேனென் று சேனை சேனாபதிகளுடனே தேரேறி லங்காபட் டணம்விட்டு மேற்குவாசல்வழியாகப் புறப்பட்டமாத் திரத்திலே வானரசேனையுஞ் சேனாபதிகளுமெதிர்க்க, ராக்ஷசசேனையுமெருக்கி யொன்றோடொன்றுகலந்து யு த்தம்பண்ணி யளவில்லாத சேனைகள்மடியுமளவில் கே சரி-தூமன்-மகாரந்தன்முதலான ராக்ஷசவீரர்களும், க வயன்-கவாக்ஷன்-சேனாபித்த – முதலானவானரவீரர்க ளும் ஒருவரோடொருவரெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துகொ ண்டிருக்கையில் கவயன்முதலான வானரவீரர்களாலே யடிபட்டி-கேசரி-தூமன்முதலான ராக்ஷசவீரர்கள் ஒன் பதுபேர்களிறந்தார்கள். அதைத்தேசேனையும் வீராக்ஷ ன் மிறந்ததுகேட்டுப் பின்னும் ராவணன் அரைவெள்ளஞ் சேனையுஞ் சமதியென்னுஞ் சேனாபதியையு மனுப்பி னன். அந்தசசமதியுஞ் சேனையும்வந்தெதிர்க்க அதுக ண்டி அனுமானதிவேகத்துடனே வந்தெதிர்த்து அந்த ச்சேனாபதியையுஞ் சேனைமுழுதையும் வதைத்து அக ம்பனுடனே மகாகோரமான யுத்தம்பண்ணி யன்றையி னவுஞ் சாயங்காலவேளையில் அந்தவகம்பனையொருபெ ரியவிருக்ஷத்தினுலே தலையிதறமடித்துக்கொன்ரு ன்.

ஐந்தாகாள்.

அப்படிகாலாகாள் அதம்பணுமிறந்து அபசயமானது கேட்டி ராவணன் இடிமுழக்கங்கேட்ட சர்ப்பம்போல நிற்வெனுகச் சரீரஞ்சோர்ந்து தெளிந்து மந்திரிகள்மு தலானவர்களுடனே யாலோசிக்கும்பொழுது பிரகஸ் தனப்பார்த்து இனிமேல் யுத்தத்துக்குக் கும்பகர்ணனு வது நிகும்பனுவது இந்திரஜித்தாவது நீயாவது நானுவ தொருவர் போகவேணுமேயல்லாமல் வேறொருவருஞ் செயித்து வாமாட்டார்களென்னுசொல்ல அதுகேட்டு ப்பிரகஸ்தன் இன்றைக்கு நானே யுத்தத்துக்குப்போயக் தமஞ்சூழ்ந்துகவிலொரு பிராணியுமில்லாம லெல் லோரையும் பக்ஷித்து வெற்றிகொண்டு வருகிறேனென் று ராவணனிடத்தி லுத்தரவுபெற்று ரதத்தகன்-கு ம்பவது-மகாரதன்-சமுன்னதனென்று சொல்லப்பட் டதன்னுடைய மந்திரிமார் நால்வருடனேயேறினேறி அ ஞ்சுவெள்ளஞ்சேனைகள் குழ்ந்துவாக் பிழக்குவசல்வ ழியாக வெளிப்பட்டான். அதுகண்டி ஸ்ரீராமன்முன் னி நீதிணனைப்பார்த்து இப்படிமகாமண்டலத்தை யள வில் கேரேறிவருகிறவ னெங்னென்றுகேட்க; இவன்மு ன்பிரகஸ்தனென்று சொல்லப்பட்டவன் ராவணனுடை யமந்திரிகளிற் சிரேஷ்டனுனதி னே மகாபலசாலி னிவனு டையபராக்கிரமத்தை யின்னப்படியென்று சொல்லக்கூ டாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலே பிரகஸ்த னுவன் வானரசேனையிலே ரதத்தை மகாவேகமாகச் செலுத்தி அக்கினி-வாயு-வருணஸ்திரமுதலான அனே க அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துத் திசைதிசையாகச்சென் று சாடி யனேகஞ்சேனையை மடித்தான். அதுகண்டி வானரவீரர்களெல்லோரு மெருமித்து ராக்ஷசசேனை யிற்கலத்து யுத்தம்பண்ணி மடிக்குங்காலில் வானரவீர ரோ டெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பிர கஸ்தனுடைய மந்திரிமார்கள் நால்வரிலே நரக்ககனை த்தானித னெருமலையாலடித்துக்கொன்ரு ன். அன்முக ளெரு பெரியவிருக்ஷத்தினுலே சமுன்னதனைவதைத்தா ன், சாம்பவன் ஒருபெரியபாறையினுலே மகாரதனை மோதிமடித்தான். தாரனெருவிருக்ஷத்தினுலே சாடிக் கும்பவனுவென்பவனைக்கொன்ரு ன். அதுகண்டு பிரகஸ் தன் மகாவுக்கிரகோபத்துடனே ரதனேமிகோர பாணங் களினுலும், ஆயுதங்களினுலும், அளவில்லாத வானர சேனைகளைமடித்து வானரசேனைகளிலே சம்பாதி-விஷ்மதி-சுசேஷணன்சாருத்திரன்-பித்ரனிவர்களை யும்வதைத்து மேற்சென்றவருவதைக்கண்டி நீலனெதி ர்த்து ராக்ஷசசேனையிலே மூன்றுவெள்ளஞ்சேனைய மடித்துச் சேனாபதிகளிலே குண்டோதரன்-குமுதா கூதன்-பிரமலோசனன்முதலான விருபத்தைந்து சேனை நிபதிகளையுங்கொன்று அந்தப்பிரகஸ்தனோடெதிர்த்துக் கொண்டி மகாபருவதவிருக்ஷங்களினுலே மோதியடித் து அவனுலேவிடப்பட்ட பாணங்களையும் பொடியாக கொலுக்கித் தேர் சாரதி குதிரைகளையுஞ் சிதைத்து வி

ல்லியுமொடித்தான். அப்பொழுது பிரகஸ்தன் பூமியி லேகுதித்து ஒருபெரியகதையினுலே நீலனையடித்தான். அவனுமுர்ச்சையடைந்து தெளிந்தொருபெரியவிருக்ஷ த்தினுலே தலைகீழாவடித்துப் பிரகஸ்தனைக்கொன்ரு ன்.

ஆருகாள்.

அப்படி யைந்தாகாளும் அளவில்லாத சேனைகளையு மடியச்செடித்துப் பலவானுன பிரகஸ்தனுமிறந்தபி னினுலே ராவணன் மகாவிசனத்தையடைந் தாலேயி ந்து இன்றைக்கு நானே யுத்தத்துக்குப்போய்ச்சந்துரு சேஷமில்லாதபடிக்கு அந்த ராம லட்சுமணனையும் அ வர்கள் சேனையான வானர்கட்டங்களையுமழித்து என் னுடைய விசயத்தை நிலைத்துநிறேனென்று மகாகோப த்துடனே மந்திரி சேனை சேனாபதிகளெல்லோரையு ம் யுத்தசன்னத்தராய்ப் புறப்படச்சொல்லி யுத்தசன் னத்தராய்ப் புறப்பட்டச் சொல்லி யுத்தசன்னத்தராய் கொடித்தி தானும் வச்சிரகவச மிரீடருகீட்டல் வீரக ன்னை யாபரணங்களுந்தரித்துப் பாணனனி முதுறிற் சேர்த்து கட்டி, கேடகை, சூல, வச்சிர, சக்தி, முத்த, தோ மர, தண்ட, முகல்ன வாயுதங்களுடனே தனுகன் கை களிலேந்திப் போர்க்கோலங்கொண்டி குடை, கொடிப தாகை, மணி, மாலை, முதலானவைகளினுலே வலங்கி க்கப்பட்டும், ஆரிரருதினைகள் பூட்டப்பட்டும், மக மேருபருவதம்போலப் பொன்மயமாக விளங்கும் ரத தி லே ராஜபவிஸ்வ ரின்னுருடனே யேறினமாத்தி ரத்திலே சிங்கத்துவசக்கொடியை ரதக்கனிலே யேந்திரித் தும், கும்பனுமேறினுன். அதிரயனும், நாக்கதனு ம், ரதங்களினும், அசம்பனும், மகோதரனும் கசங்களி னும், மகாபார்சுவன், நிசிரன், விரூபாக்ஷன், சோனி தாக்ஷன், அயோனகன், சூரியுகன், உதகாருகன், சோ சன், முதலானவர்களும், அவரவர் வாகனங்களினேறி னர்கள். அப்படி வாகனருடரரை மகோதரன் முதலான வர்களுஞ் சூழ்ந்துவர பேரிசங்கமுதலான சகலசாத்தி யங்களுமுழங்கப் பின்முன்னுவெள்ளம் ராக்ஷசசேனை சமுத்திரத்தினே வடக்குவாசல் வழியாகப் புறப்படி ம்பொழுதே ராவணன் அனேககோடி பாணங்களைச் ச வருஞ்சமாகப்பொழிந்து அந்தவாசலி லெதிர்த்து நெரு மிகின்ற அளவிலாத வானரசேனைகளை மடித்து வரு கிற வக்கிரலோசகத்தைக்கண்டி ராவணனுடனே சுக்கிரீவ னெதிர்த்தான். அப்படி யெதிர்த்த சுக்கிரீவனும், ராவ ணனும், பருவதங்களினுலும், பாணங்களினுலு மெருமு வரோடொருவர் வீரிப்பொழிந்து மிகவுங்கொடுமையா ன யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவில் ராவணன் கோபித்து நதிவேகமாக அனேகபாணங்களை யேகாலத் திலே பிரயோகித்துச் சுக்கிரீவனை மூர்ச்சித்து விழும்ப டி யடித்தான். அதுகண்டி வானரவீரர்களுக்குள்ளே ப லவான்களான கவயன் – கவாக்ஷன் – சுசேஷணன் – நி ஷபன் – சோதிமுகன் – நளனென்னும் – ஆறுபேர்க ளுமெதிர்த்துப் பருவதவிருக்ஷங்களினுலே மோதியடிக் கும்பொழுது ராவணன் அந்த ஆறுபேர்களையு மூர்ச்சி த்தவிழும்படி யடித்துப் பின்னும் அனேக பாணங்களை ப் பிரயோகித்துத் தாக்கும்பொழுது உருத்தெரியாமலி

எடுக.

ன்றிவெள்ளம் வானரசேனைகள் மடிந்து மிருந்துள்ள சேனை சேனுபதிகளெல்லோரு மெதிர்த்தமாட்டாம ற் பயந்து மிலகுலேக்கு முறிபட்டி முறையிட்டுக்கொண் டோடிவந்து தன்னிடத்தில் மிழுமளவில் ஸ்ரீராமன்மு ன் எல்லாரையும்பார்த்துப் பயப்படவேண்டாமென்ற பயங்கொடுத்துப் பிரளயகால ருத்திரன்போல மகாவுக் ரித்துடனே அதிவேகமாகப் புறப்படுந் சமயத்தில் ல க்மணன்வந்து வணங்கி யுபசரித்துத் தன்னை யிழுத்தி ராவணனே யெதிர்க்கும்பொழுது அந்த லட்சுமணனு க்கு முன்னே யனுமா னதிவேகமாகச்சென்று ராவண ன் நேரின்மேலேபாய்ந் தடித்துவிட்டு அடா! ராவணு! நானிப்பொழு தடிக்க வொண்டி வெண்ணெயையிரு லே யுன்னுடனேவந்துநிறேனென்றுசொல்ல, அதுகே ட்டி ராவணன் நீயப்படியேசெய்து பிரத்தியடைவாயெ ன்றுசொல்ல, அதற்கனுமான் ராவணனைப்பார்த்து மு ன்னமே லங்கையிலும் அசோகவனத்திலும்உன்னுடை ய யுத்தின் அசுயமாரனைத் தேய்த்துக்கொன்றதிரு வெண்ணுடைய பலத்தையும் பிரத்தியைப் மறிவாயேயெ ன்று சொன்னமாத்திரத்திலே ராவணன்கோபித் தணு மானையோக்கி யோரடியடித்தான். அதினுலே யனுமான் மூர்ச்சையடைந்து தெளிந் துடனே பலங்கொண்டி ரா வணனே யோக்கி யோரடியடிக்க அதினுலே மூர்ச்சைய டைந்து தெளிந்த ராவண னனுமானைகோக்கி நீ மகாப லவனென்றுபுகழ அதுகேட்டனுமான் ராவணனைப்பா ர்த்து நீ நானடித்தவடிக்குத்தப்பிப் பிராணனோடிருந்தி தபடியினுலே யென்னுடைய பலத்தினுலே வென்னசே யோசனமென்று சொல்லுமுன்னே ராவணன் கோபித் துக் கையை முஷ்டியாக மடித்துக்கொன்டோங்கி யனு மான் மார்பிலே யொரு குத்துக் குத்தினனைதக் கண் கமாட்டாமலனுமான் மூர்சையடைந்து விழுந்தான். அதுகண்டி சமீபத்திலேயின்றிலவ்ராவணனோடெதிர்த் துக்கொண்டி அனேக பருவதவிருக்ஷங்களினுலே மோ தியடித்து மிகவுங் குரமான யுத்தம்பண்ணு மளவில ராவணன் முனைந்த லீலனுடைய சரீரமுழுதினிடைவெ ளியில்லாதெருங்கிப்பாய வனேகபாணங்களைக் கார்காலமேகம்போலச்சொரிந்தான். அந்தவேளையில் லீலன் மு ன்னுடைய சரீரத்தை யொடுக்கிக்கொண்டி ராவணனு டைய தேரிற்சட்டிய கொடியிலேபாய்ந் தட்டகாசம்ப ண்ணி யங்கிருந்தபடியே வில்லிலேபாய்ந்து வில்லை விரு ந்து கிரீடத்திலேருந்தும் பின்னு மந்தக் கொடியிலே பாய்ந்து இப்படிக் கணைக்கூந்தாகள்போல வொருநி மிஷத்துக்குள்ளே பாய்ந்து குதித்துந் தாவி விளையாடு பண்ணினதைக்கண்டி லட்சுமண னனுமான் முதலான வர்க வாச்சரியமடைந்திட்டார்கள். ராவணனும் பிரமித்தசா சரியப்பட்டுக் கோபித்து ஆகினேயஸ்திரத்தினுலேயடி க்க லதுமாதிரிலேபட்டுத் தோல்கொடியின்மேற்க லீல னலிக்கொண்டி லிலத்திலேவிழுந்துமூர்சையடைந்தா ன். அப்படிலீலனையடித்துப் பின்னுமதிவேகமாகலட்சு மணன்மேலேசெல்ல ராவணனுடனேலட்சுமண னெதி ர்த்துக்கொண்டான். அப்படி யெதிர்த்த விருவரும் நி

டியுமிடியும் அங்கினியுமங்கினியும்புனிதர்த்தாற்போலவெ
திர்த்துக்கொண்டு ஒருவர்மேலொருவ ரனேககோடிபா
னைக்களைச்சொரிந்து இன்னபடியென்று சொல்லப்படா
த குரூரமான யுத்தம்பண்ணுமளவில் ராவணன் மூளைக்
து தன்க்குப் பிரமதேவன்கொடுத்தபானத்தினாலே லட்
சுமணன்மூர்ச்சித்து விழும்படி நெற்றியிலடித்தான் உட
னே லட்சுமணனு மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து மகாவேக
மாக அனேகதிவ்யபாணங்களாற் பிரயோகித்து ராவண
ன்கையில்லையதனாற் பின்னு முன்றுபாணங்களினாலே
நெற்றியிலடிக்கராவணன்மூர்ச்சையடைந்தான். உடனே
ராவணன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்தமாத்திரத்திலே ம
காவுக்கிர கோப்பங்கொண்டு பிரமதேவன்கொடுத்த வே
லையெடுத்தெறிந்தான். அந்தவேல் மார்பிலைபட்டு லட்
சுமணன் மூர்ச்சித்துவிழுந்தான். அப்படி மூர்ச்சித்துக்
டக்கும் லட்சுமணனே ராவணனெடுக்கவந் தசைக்கமா
ட்டாமல் நிற்கும்பொழுது அனுமா னதிவேகமாக்கப்பா
ர்த்து கண் வாய் காது மூக்குகளி லிரத்தம் பொழிந்து
கொண்டிலகத்திலே கவிழ்ந்து விழும்படி ராவணனைக்
கையிலேயே குத்திக் தள்ளிவிட்டு லட்சுமணனை யெடுத்
துக்கொண்டுவந்து தன்னிடத்திற்சேர்த்து நிற்குஞ் சம
யத்திலே ராவணன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந் தநிவேகமா
கத் தேரைச்செலுத்தி பார்த்தவிடமெல்லும் வேமாகமே
டிய வனேகம்வானரசேனையை யழித்தவரும்பெரீந்து
ரீர்மல்லு வலுமானுடையதோளி லேவிக்கொண்டெ
திர்க்க ராவண னலுமானுடைய சரீரமுழுதுந்தீனுபோதி
ம்படியாக வனேகபாணக்களினுலேவடித்தான் அதுகண்
டு தான் பிரளயகால குந்திரன்போலக் கோபங் கொண்
டு பூமியாசமெங்குநெருக்கினதையும்படி விநர்த்தமா
யுள்ள வனேக நிவ்வியபாணக்களைப் பிரயோகித்து ரா
வணனுடைய தேர், சாரதி, குதிரை, சக்கரம், கொடி,
குடை, முதலானவைகளை வேறுவேறுகச் சின்னபின்ன
ப்படுத்தி கைகளிலிருந்த சூலக், தண்டம் வச்சிரம், வி
ல, வாள், வேல், முதலான ஆயுதங்களோடு கண்ட து
ண்டப்படித்தி அர்த்தசந்திர ப்ரணத்தினுலே கவசமுண்
டவித்துடனே சீட்டுகளையு மறுத்துத்தள்ள ராவண
சிரசுதனுமி அவசப்பட்டிண்முடி நிலைப் பார்த்து
ராவணு ! இப்பொழு தன்னுடையபலபராக்கிரமசஷரி
யமெல்லா முனக்கே தெரியவந்தே ஞகையால் இப்ப
டி யவதிப்பட்ட சரீரத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டி
னும் யுத்தத்துக்கு வருவதற் கிச்சையுண்டானுல் காலே
வருவாயென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு ராவணன் திடி வி
முந்த மலைபோல நெஞ்சுடைத்துபுண்ணுய்ப்பிராணனெ
ன்னுதவிர வெல்லாமேன்மையு மிழந்து லங்காபட்டண
ஞ்சேர்ந்து தன்னுடைய ராஜரிகத்திலேதனித்தோகிட
த்திலிருந்து தனக்கு முன்புநந்திகேசுவான், யேதவதி,
அனசன்னியன், முதலானவர்கள் இட்ட சாபத்தையெ
ண்ணியெண்ணி வியாகுலத்தை யடைக்கவரும் மிகவு
முரியவர்களாயுள்ள பிரராக்ஷசர்களைப்பார்த்து நான்
யுத்தத்துக்குப்போய் ராமனுலேயடிபட்டு அபசயத்தை
யடைத்திப்படியானேனென்று பலபலவிதமாய்த் தனக்
குகேரிட்ட துன்பத்தையெல்லா மன்றிராத்திரி முழுது
ஞ் சொல்லி விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ஏழாங்கள்.

அப்படி ஏழுநாளபசயத்தையடைந்து விசனப்பட்டி
க்கொண்டிருந்த ராவணனுலேவித்துக் கும்பகர்ணனை
ழுத்துவரச்சொல்லி யுத்தரவுகொடுக்க பிரராக்ஷசர்க
ள்போய் பேரி - சங்கம் - துந்துபி முதலான மகாவா
த்தியங்களை யிடிபோலமுழக்கியும். ஹூ - ஹூட்டகம்-கு
திரை - ஆ - முதலான பிருகுகளாலே பிதிப்பித்தும்
கதைமுதலானதங்களுலே யடித்து மெழுப்ப கும்பகர்
ன் நித்திரையிடமெழுந்திருந்து அவர்களைப் பார்த்து,
என்னை யெண்ணிமித்த மெழுப்பினீர்களென்று கேட்க,
அதற்கு ராவணன் மந்திரியான யூபாக்ஷன்கும்பகர்ண
ப்பார்த்து முண்டு கம்முடைய பட்டணத்தைச் சுட்டழி
த்த குரங்குமுதலான அனேகவானரசேஷியுடனே ரா
ம லட்சுமணர் முதலானவர்கள் வந்து குடிபுகுந்து கொள்
ந்திருக்கிறார்கள். இன்றையபலைக்கும் நாளைக்கு யுத்த
ம்பண்ணி கம்முடைய சேன சேனுதிபதிகளெல்லாத்
ளனவர்களைவதம்பண்ணிதர்கள் ஆகையால்ராவணே
சுவர னும்மையழைத்துவரச்சொன்னுனென்றுசொல்ல
க்கேட்டுக் கும்பகர்ணன்தமையனிடத்துக்குவந்து நிதை
யென்னு மொருபெண்ணினோக்குயித்து நம்முடைய பெ
ருமையெல்லாங் கெடவேணுமோ ! அப்படி வராதபடி
செய்து கொள்ளுநிறதே உத்தமமென்று சொன்ன மகா
த்திரத்திலே ராவணன்கோபித்து நம்முப்பயங்க ரிக்க
ம்போல நீ மனிதருக்குப்பயந்தனையோதான் துன்னுடை
ய விச்சையிலே யிருப்பாயென்றுசொல்லத் தமையனை
ப்பார்த்தெல்லோ யிப்படி யினோக்களோமோவென்று மகா
விதிர கோபங்கொண்டி அங்கிருந்தபடியே சூலமுங் க
தையுங் கையிலெடுத்து வெளிப்பட்டான். அதுகண்ட
னே: ராக்ஷசசேனைகள் பின்தொடர்ந்துவர அந்தச் சே
னைட்டனே லங்கையைத்தண்டி வுத்தகளத்திலே பி
லேகித்தரவனைக்கண்டி ஸ்ரீராமன்முன் விதெனனை
கோக்கி யிப்படி யாகாசமட்டிருயர்ந்த சரீரத்தையுடை
யவனுக வருகின்றவனெனனென்றுகேட்க, இவன் ராவ
னனுடைய தம்பி யெனக்குத்தமையனுமிய கும்பகர்ன
னென்று அவனுடைய பலபராக்கிரமங்களை யறியப்படு
த்திக்கொண்டிருக்கையில் கும்பகர்ணன் வானர சேனையி
லே தலைப்பட்டச் சூலத்தினுலும் கதையினுலுக்குயு
மடித்துமனேகஞ்சேனைகளைமடித்துவருவதைக்கண்டெ
திர்த்தப் பயந்தோடிஞ் சென்று சேனுதிபதிகளெதிர்த்
யங்கதன் கும்பகர்னனே டெதிர்த்துக்கொண்டி அனே
கபருவத பிருஷ்டங்களினுலே மோதியடிக்கப் தின்னுங்
கும்பகர்ணன் பிரளயகாலயமன்போலமடித்துவருவதை
க்கண்டி அங்கதனுனவன் நிலத்தரைதன் முதலான வா
னரவீர சேல்லாயைஞ் சேர்த்துக்கொண்டி கும்பகர்ண
ன்மேலே திரும்பி மகாயுத்தஞ்செய்யும்பொழுது கும்ப
கர்ணன் சூலத்தினுலே யடிபட்டி அனுமான் மூர்ச்சை ய
டைந்தான். நிசுபனெக்களினுற்கட்டியிழுக்கி கொண்ட
ந்தள்ளினுன். சரபனுக்குத்தியெற்றினுன். நீலனுமு

முங்காலினுலிடித்திருட்டினுன். வானரசேனைகளெயி
தைத்துமோதினுன். இப்படியைந்துபேர்களு மடிபட்டி
மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஐந்துபேர்களுமூர்ச்சையடை
யும்படியடித்துப்பின்னுமனேக ரேணுகளாவதைத்துமடி
த்துக்கொன்றும்வரியெடுத்துத்தின்றும் வருமளவில்மி
குந்துள்ள சேனைகள்பங்கு முறையிட்டோடிவக்கு த
ன்னிடத்திற் சாய்ந்துவிழ அப்பொழுது சுக்கிரீவ னெ
திர்த்தான். அவன் மேலே கும்பகர்ணன் சூலத்தை
யெறிய அந்தச் சூலத்தை யனுமான் முறித்தெறிந்
தான். அதுகண் டனே யொருபர்வதத்தினுலெறிய வ
ளபட்டுச் சுக்கிரீவன் மூர்ச்சித்துவிழுந்தான் அந்தச்சு
கிரீவனைக்கும்பகர்ண னெடுத்துக்கொண்டு லங்கைக்குள்
கோபரம்பொழுது சுக்கிரீவன்மூர்ச்சை தெளித்துபல
ங்கொண்டு கும்பகர்ணனுடைய மூக்காப்பல்லினும் வெ
த்துமுடியாதபடி நன்னிப்பதித்தி கொண்ட
முப்பியாகாசமார்க்கமாகப் பாய்ந்துதன்னிடத்துக்குவந்
தடைச்சுகதியை யதிபப்படுத்திக்கொண்டிருக்குமள
வில் அப்படியமாவப்பட்ட கும்பகர்ணன் சரீரத்தை
வெறுத்து மகாவுக்கிரகோபத்துடனே திரும்பியுத்த
த்திலெதிர்ப்பட்ட அனேகம்வானரசை மடித்துவரும்
பொழுது லட்சுமணனெதிர்த் தனதில்லாதபாணங்களி
ச்சொரிய அந்தப்பாணங்களை யெல்லாமடித்துத்தன்னி
க்கொண்டெ லட்சுமணனை யொருபொருட்டா யெண்ணு
மல்விட்டு மேற்சென்று வந்து தன்மேலெறுபவுவதற்
தையெறிந்தான் அதைப்பாணங்களினுலே யடித்துதுண
துண்டமாகச்சுக்குப மத்தப்பின்னு முடனே தனித்
தனியொல்லொருபாணங்களினுலே கால்வேறுகையே
டல்வேறுத்துண்டித்துதுங்கினேயால்திரத்தைப்பி
யோகிக்க அதுகண்டையடி அங்கே யாவர்திரத்தெ
டக்கும்பகர்னனிறந்தான்.

எட்டாங்கள்.

அப்படியேராவணனுக்கும்பகர்ணனிறந்து போதினு
லேசராவணன் என்னிதிரபலவானுன தம்பி கும்பகர்
ணு மிப்படி தேர்ந்துகேர்ணுயோனுல் இனிமேலெவர்க
ளாலே யென்னசெய்யலாகுமென்று மிகவும் புலம்பித்
துக்கப்படிக்கொண்டிருக்கு மளவில் தன்னுடைபுத்
திரனுகிய நிரிரன்வந்து தேற்றதலைச்சொல்லிச்சமா
னப்படித்தினனர்த்தகளாசாத்தனுடனே யுத்தத்
குப் புறப்பட அவர்களுக்கு உபபலமாக மகோதரன் ம
கபார்சுவனும் புறப்பட்டார்கள். ஆசிரக்குதிரைகள் பூ
ட்டிய தேரிலேறி அதிகாயனுமனேகராக்ஷச சேனைகளு
டனேபுறப்பட்டான். அவர்களெல்லோரும்புத்தகளத்தி
பிரவேசித்தும்பொனவாக்கினி போலச்சீறி வானரசேன
யைச்சாடியழிக்கும்பொழுதில் அங்கதன்வாசுத்தகனையன
னேதியதனையுடனேமடித்தான் அனுமான்தன்னுடை
யகையிலேதேவராக்ஷதனுடைய நிலைகாத்துநிற்கே
ன்ற திரிசிரனை பலங்கையாற் பறித்தெறிந்துவேட்
டியெறிந்தான் நீலன்மகோதரனை ஒருமலையாலெறிந்து
அவனேரியபானையுடனே மடித்தான் நிசுபன்மகாபாரி
சுவனுடைய கைக்களையாற்பிடுக்கிக்கொண்டதலே

னி அரிலோமன் சூரிபானன் சோதிமுகன் வித்தியு
யுத்தமிஷ்டிரன் குழுதனேயுமடித்துப் பின்புடனெலட்சு
மணனுந்தானு மெதிர்த்துப் பாணந்தொடாதபடிபிரமி
த்த ஈற்கவனெக கேடிபாணங்களேச் சொரிந்து பிரமா
ஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணிப்பேரினுன் அப்படி
யிந்திரசித்தினுலடிபட் டதன்கவர்போகநினைவுடனும் நி
னைவுகெட்டும் குற்றுயிராயும் மூர்ச்சையாயுஞ் செயல்
கெட்டு இன்னும் பலபவித்தமாய்ப் பிரேதாதிருதியாய
லையடங்கினசமூத்திரம் போலச்சத்தமடங்கி யெல்லோ
ருமுந்து கிடக்கும்பொழுது பிரமதேவர்வரத்தினுலே
யதனுதிபீடுஞ்சிருஷ்டி அனுமானும் விபீஷணனுஞ்
சேர்ந்து பகைமோவெலிலோருமடிக்துகிடக்கின்றதை
ப்பார்த்தென்னசெய்தீரும் எவசெவர்பிழைத்திருக்கிறு
ர்களோவென்றெங்கெஞ்சுந்திரிந் தொல்வொருவராகப்
பார்த்து வருமளவில் விபீஷணன் சாம்பவனைக்கண்டுபி
ரானுடனே யிருக்கிறீரோவென்றுகேட்கபிரானனெ
ன்று தவிர மற்றெரு செய்தி யில்லைக் கண்ணுமில்லை,
சத்தத்திலே நீர் விபீஷண னென்று தோற்றப் படுகின்
றது அனுமான் பிழைத் திருக்கிறீரோ வென்று கே
ட்கவிபீஷணன் ஸ்ரீராமன் மூலையுள்ள மகாபலவான்க
ளாகிய மேஷ்டர்களிருக்க அனுமானைக்கேட்டதுமே
ன்னவென்றுகேட்க அதற்கு அத்தவனுமாரெருவரு
ழைத்திருக்கா லெல்லோரும் பிழைக்கலாமென்றுசொ
ன்னமாத்திரத்திலே சமீபத்திலே நின்றவனுமன் வந்த
னஞ்செய்து என்னுலெல்லோரும் பிழைப்பதெவ்விதத்
தாலென்றுகேட்ட அதற்கவர் இமயகிரிக்கு புட்கேகி
ஷதிரிக்குங்கயிலாசகிரிக்கு மத்தியிலே யிருக்கு மருத்
துமாமலையிலுள்ள வேல்முதலான வாயுதங்கள்பட்டுப்
புண்ணுவினுங்களேயாற்று விக்குஞ் சல்லியகரணியும்
வேறுவகுபட்ட வைதலான வதுப்புண்டங்களே
யொன்றுகக்கூட்டிவிக்குஞ் சந்தானகரணியும் மாறுபட்
டவுடலிலோப்பழையபடியாகச் செய்விக்குஞ்சமாதான
கரணியுமிருந்தமிரொந்தருவிக்குந்த சதுரினிகரணி
யுமாகிய நால்வகை ஒளஷதங்களேக்கொண்டு வந்தாலிற
க்துபோனவர் முதலான வெல்லோருமெழுப்பார்
களென்று சொன்னமாத்திரத்திலே அனுமானங்கிருந்த
படியேமேலெழும்பி யாகாசமார்க்கமாகவேகத்து
னு மந்வேகமாய்ப்பாய்ந்து அவை யாளப்படியே பார்த்
தா மருந்துகளும்ல் அத்தப்பர்வதத்தைப் பேர்த்தெடு
த்தக்கொண்டின்னுமப்படியேவேகமாக வந்துதிரும்
பொழுதே அந்தச்சஞ்சீவிமுதலான ஒளஷதக்கார்ப்ப
பட்டமரத்திரத்திலே யுத்தகளமென்றுங் கண்டதுண்ட
கின்று பின்னுங்களாகச் சிதைந்து விட்டதசரிங்களெல்
லா முன்போலப் பொருந்திப் பிராணனுண்டாகி மூர்ச்
சைதெளிந்து யித்தினைசெய்திருந்தவர்போல முன்னி
ன மதிகபலத்துடனே முதலுஞ்சூதும் கொண்டிதற்குமி
டுக்க வெல்லோருமெழுந்திருந்தார்கள் அப்படியெழுந்
த வானரசேனைகள் கடல்போல முழங்கியாரவாரித்து
ப்பாய்ந்துபோய் லங்காபட்டணமுழுதும்வானரமயமா
க கெருக்கிமுலைக்கு முலைகெருப்பைக் கொளுத்திக்கல
கஞ்செய்தார்கள்.

ஒன்பதாநான்.

அப்படி யெட்டாநாள் விரதத்தின் லங்கையிலே கெருப்
பிட்டதைக்கண்டுசோவனன் முதலான வெல்லோர்களும்
அத்தகெருப்பிலு மதிகமாகமனக்கொதித்துத் துக்கப்ப
ட்டவர்கள் மறுகான் உதயத்தில் ராவணசிரர்களிலே யி
ங்கிபலவான்களாகிய கும்பனிகும்பனுயுபாக்ஷ
ன் பிரசங்கன் முதலானவர்கள் ராவணனைத்தேற்றியவ
ளுத்சாவு பெற்றுக்கொண்டு சரீரத்தை வெறுத்துத்து
ணிந்து போர்க்கோலங்கொண்டி அனேககோடாநகோ
சேனைகளுடனே யுத்தகளத்தில்வந்தெதிர்த்தார்கள் அ
ங்கண்டு வானரவிரர்களிலேயுள்ளதன் மயிந்தவன் துவி
தனும் வானரசேனைகளு மெதிர்த்துமிகவுங் குரூரமான
யுத்தம்பண்ணினர் அளவில்லாதசேனைகள் மடியுமளவில்
அங்கதனுலடிபட்டுக் கும்பனனும் பிரசங்கனு மிறந்தா
ர்கள் துவிதன்சோனிதாக்ஷனைக் கொன்றான் மயிந்தவ
னுபாக்ஷனைமடித்தான் அதுகண்டி கும்பகர்ணனுடை
யபுத்திரன்களும்பினன்பவன் அதிவேகமாகவந்தெதிர்த்
து அனேகவானங்களினுலே யங்கதன் மூர்ச்சித்துவிழு
ம்படி யடித்துச் சேனைகளையுஞ் சாடிக்கொழுது வான
ரசேனைகள் மிருவிக்கமாட்டாமல் மூரிக்கோடிவக்கு அ
ங்கதன்விழுந்தானென்று தன்னிடத்தில் முறையிட்டுச்
சொல்லலப்பொழுது சிக்கிரமாக அனுமான்சாம்பவன்
சுசேஷனேயுமனுப்பஅவர்சேனைகளுடனேவந்தெ
திர்த்து யுத்தம்பண்ணுமளவில் சுக்கிரீவனுலே யடிபட்
டுக்கும்பனென்பவனிறந்தான் அதுகண்டி அவனுடைய
தம்பி நிகும்பனெதிர்த்து வானரசேனைசேதவிதிகளே
ன்னுன்னைப்படும்படி யடிக்கும் பொழுது அனுமானெ
திர்த்தயுத்தம் பண்ணி யந்தநிகும்பனைக்கொன்றான்.

பத்தாநான்.

அப்படியொன்பதாநாளாயுதசிரர்களேன்னுடையதம்
பிருந்பகர்ணன் புத்திரர்களும்பரிகும்பன் முதலானவ
காயசாக்கிரமசூரியவான்களுமிறந்தசெய்தி கேட்டுச் சகித
கப்படாத விசனத்துடனே ராவணன் பிளையாகினி
பேரிலே ரதிக்கொண்டிருந்தகுமளவில் வருடைய புத்தி
ரன் மகாரதனென்பவனேப்பார்க்க அவன்ராவணனை
நோக்கி யின்றைக்கு நானேயுத்தத்துக்குப்போய் கர்ந்து
டைய பழியும் வாங்கிப்பகையு முடித்தும்முடையமன
துசந்தோஷத்தையடையும்படி செய்கிறேனென்றுபரா
க்கிரமம்பேசியுடனேதேரேறி யனேகசேனைகளுடனேபு
றப்பட்டுவந்து அனலில்லாதவானரசேனைகளேச் சிதைத்
துக்கொண் டம்பகுமுவந்தெதிர்த்தலட்சுமணன் முதலா
னவர்களேயு மொருபொருட்டாகவென்னுமல் தேரைமு
ன்னிக்கடத்தி வந்தெதிர்த்து நின்ற தன்னேப்பார்த்து நீ
த்தனாகளும் அனேகம்பேர்களே மடித்ததை யெத்தியா
கவெண்ணுதே யிப்பொழுது இப்படி யெதிர்த்து நிற்கி
ன்ற வென்னுடனே யெவ்வகையுத்தம்பண்ண வருகிற
யென்று அலகுயமாகச் சொல்லுச்சொல்காதிற்கேட்
குமுன்னமே ஆகாசம்பூமியெங்கும்பாணமயமாகவிறை

த்துத் தேவர்களும்பிரமிக்க, எட்டுரதசபாணங்களினு
லே சாரதியையுதத்து ஒருபாணத்தினுலே வில்லை யறு
த்துடனே யெலபாணங்களினுலே ரதத்தைச் சின்ன பின்
னப்படுத்தினமர்த்திரத்திலே அவன் தலையிற்குதித்து
ஒருசூலத்தையெடுத்துக்கொண் டெதிர்த்தான். அந்தச
சூலத்தை மூன்றுபாணங்களினுலே துண்டித் துடனே
யக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க வதினுலே தலைய
றபட்டு அத்தமகாசூனிதத்தான்.

பதினேராநான்.

பத்தாநான் மகாரதனுமிறந்ததுகேட்டு ராவணனின்
வைபுடியென்று சொல்லப்பட்டாத வக்கினிகேரபத்தை ய
டைக்தவனுப்த் தன்னுடைய பட்டத்துக்குமாரனுகியவி
ந்திரஜித்தைப்பார்த்துப் பட்டக்குமொருவன் கொடை
க்குமொருவனென்று சொல்லப்பட்டவானத்துக்குல
கிய மூன்னேத்தவிர வேறொருவருண்டோ! ஆகையா
ல் நியே கம்முடைய பகையைவென்று பதிவாங்கத்தக்க
பிரதாபமுள்ளவனென்று புகழ்ந்துசொல்ல அதுகேட்
டு மகாவுக்கிரத்துடனே தன்னுடையமாகசாலைக்கு வந்
து அக்கினிபகவான் பிரத்தியக்ஷமா யேற்றுக்கொண்ட
ம்படி ஆகுதி பலிகொடுத்து அந்த வக்கினி குண்டத்தி
லுண்டானமாயாரதத்திலேறி யுத்தகளத்துக்குமலர்த
வராசமார்க்கத்தி லொருவர்க்குந் தெரியாமற் நின்
அவனெதிரே தீமையாகப் பாணங்களேமழையாகப்பொழி
ந்து தன்னுடனே லட்சுமணன் முதலான வெல்லோரை
ரும் ரத்த மழையிலே முழுனில ராகும்படி படித்து
நின்றும் இவர்களுக்கேற்றபடிசெய்து பகைமுடிக்க வே
ணுமென்றுலோசித்துலங்கைக்குவந்துமாயாசீதையை
யுண்டாக்கித் தெலிலேவைத்துக்கொண்டி மேற்குவாசல்
வழியாக வெளிப்பட்டு அதேவாசலில் அனுமானுக்கெ
திரே யத்தசினைகளே வெட்டியெறிந்தான். அதுகண்டி
இந்திரஜித்துடனே அனுமானெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணி
விடியுமெல்லாம் பிரயோகப்பட்டதினுலெண்ணமிரோ
ணம் நிகதேபோல்வின்டானேயெனுமனுஷ்டித்துப்
போர்விட்டுத் தன்னிடத்துக்குவந்து கடக்தசங்கதியெ
ல்லங்கேட்டு எல்லோரும்நினைத்ததையடையத் தானு
சோகத்தையடைந்து அப்படியிருக்குமளவில் விபீஷண
ன் இதுசமயமேயல்லது கிசமன்று இப்பர. வ்னமையவ
ன் வந்தசேனை யிந்திரஜித்து கிடும்பலைனத்திலேயாக
ஞ்செய்யப்போயிருக்கிறான். அக்கியாகம்நிறைவேறியதி
லே எதிரடானைகளுண்டானது லவனேத் இந்திரஜித்தி
னதாலுஞ் செயிக்கக்கூடாதென்றுசொல்லி விபீஷணன்
லட்சுமணன்முதலானவர்களே யழைத்துக்கொண்டுபோ
ய் திரும்பலே வனத்தில் யாகசாலையைக் காண்பிக்க அ
திருந்த ராக்ஷசசேனைகளெல்லாம் பினக்காடாகமடிய
அனுமான் மகாவுக்கிரவேகத்துடனேபாய்த் சாடியடி
க்கும்பொழுது இந்திரஜித்தாலெளிப்பட்டு அனுமான்
மேலேசாட அனுமானுமோரியடித்துக்கொண்டிருக்கை
யிலேலெண்ணுனிந்திரஜித்தென்றுலட்சுமணனுக்குவிஷ
ணன்காட்டலட்சுமணனெதிர்த்தாராயுதிரவேகத்துட
னேயனேகபாணங்களேச்சொரிந்துதிரஜித்தைமூர்ச்சி

சதில

விமே லொருவனையு மேவப்படாதென் றெண்ணிச் சு
ங்காரகால ருத்திரன்போலக் கோபங்கொண்டி தாஞ
ருவனுமே யேகவீரனாக வெதிர்த்துப் பூபியாகாசமெல்
லும் பாணமயமாக நிறைத்திருளும்படி பலகோடி. ச
ரங்களைச்சொரிந்து பின்னு முடனே யிக்கச் சமையத்தி
லிதைத்தான் பிரயோகிக்கவேணுமென்று மனோ தா
ந்தருவாஸ்திரமாகிய சம்மோகனாஸ்திரத்தைப் பிரயோ
கம்பண்ணினமாத்திரத்திலே அந்த அஸ்திரமானது தா
க்த மூலபலராகூசர்க ளெல்லோருக்குந் தன்னுடைய
திமாகக்காட்டி மயக்க அந்தருபத்தை ராமன்ராமனெ
னறெண்ணப் பிரக்ஞை யிழந்த பேர்களுவருக்கொருவ ராயுதபாண
ங்களினு லடித்துக்கொண்டே டெல்லோரு மொருமுகூர்த்
நகாலத்தி லிறந்தார்கள்.

பதினேழ்தாகாரன்.

அப்படிப் பதிகாலாகாரி மூலபலசேனையு மடிபட்
டுமந்தகனுகேட்டி ராவணன் காட்டிகெருப்பிலே நெய்ம
கழை பெய்தாற்போல மேலுமோரு மனக்கொதித்துச்சி
னித் தன்னுடைய மந்திரிகளரியு மகோதரன் மகாபாரி
சுவன் விருபாக்ஷன் முதலானுர்களைச்சேனைகளுடனே
யுத்தத்துக்குப் புறப்படச்சொல்லி யுத்தரவு கொடுத்து
ந் தானும் போர்க்கோலங்கொண்டி தேரேறி லங்காபட
ணமைவிட்டிவெளிப்படும்பொழுதே அநிஷ்டமழைபெ
ய வனேகதோடி பாணங்களைச் சொரிந்து பார்த்தஞ்சி
மெங்கும் பாழாக வனவில்லாத வானரசேனைகளோ
ங்கொண்டிவருவதைக்கண்டுகுகிரீவன் சசேனமுகி
ப் போனிப்படையிலேறித்தி அக்கதன் முதலானவர்
முடனே சேனைகளை முன்செலுத்திக்கலக்ஷ்ணயுத்தம்ப
ன்னும்பொழுது மகோதரனையும், மகாபார்சுவனையும்
கவும் பிரசமான யுத்தம்பண்ணிச் சுக்கிரீவனடித்
நக்கொண்முன. விருபாக்ஷனை அங்கதன் வதைத்தான்.
ப்படி. மந்திரிமார்களிருவர்தத்தைக்கண்டி ராவணன் மகர
க்கிரதோரபங்கொண்டி னழிக்கிச் சிண்டொரு வழி
காகச்சென்றுபோல லெதிர்ப்பட்டதானைகளிலென்
ம் தப்பாம லழித்துக்கொண்டி ராடினானெகே யெம்
கயென்று தன்னே காடிவருகிற வழியிலேகத்தைக்கண்
லட்சுமனனெதிர்த்தான். அவனையுந்தன்னிக் கடந்து
ந்து மழைபோலப் பாணங்களைச் சொரிக்கபடியே த
னையுந் தெதிர்த்தமாத்திரத்திலே தானு மனேகதோ
பாணங்களைச்சொரிந்தடித்து வழ்த்தாஸ்திரமுதலா
இன்னியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்க ராவணனும்பிர
யாக ஜகராஸ்திரமுதலான அஸ்திரங்களைப்பிரயோகி
தான். அப்படி மகாருரமான யுத்தம் பண்ணிக்கொ
டிருக்கையில் லட்சுமணன்முனேக்கு ஏழுபாணங்களி
லே ராவணனுடைய தேரிற்கட்டிய கரிரக்கொடியை
றுத்து ஒருபாணத்தினுலே சாரதியைக்கொன்று அ
சபாணங்களினுலே வில்லையுமறுத்தான். அந்தவேளை
லே விபிஷணன் பாய்க் தொரு கண்டத்தினுலே குதி
ரையையுத்தமடித்தான். அதுகண்டி ராவணன்கோபி
த விபிஷணன்மேலேயொருவேலையெறிந்தான். அந்த
லே லட்சுமணன் மூன்றுபாணங்களினுலேமூன்றாது
ண்டமாகவறுத்தான். அதுகண்டி ராவணன் மூன்பு த
னக்கு மயன்கொடுத்த வெட்டுமனிகட்டிய வேலைவிட்
டெறிந்தான். அது மார்பிற்பட்டருதி லட்சுமணனிலத்
நில்விழுந்தான். அப்படி மூர்ச்சித்துக்கிடக்கும் லட்சு
மணனைப்பார்த்துவிசனப்பட்டபடியே ராவணனுடனே
யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிவயிரியநெடியசேஷனைப்
பார்த்து லட்சுமணன் பிழைக்கும்படி செய்வாயென்று
சொல்ல அவனுமானேகோக்கி மிருத சஞ்சீவினியவ
ஷதம் வேணுமென்றுசொல்ல அதுகேட்டவுமான் மு
ன்போல வதிவேகமாகப்பாய்ந்து மருத்துமலையைக்
கொண்டுவரச்சேஷனனதினிருந்த ஔஷதத்தைப் பி
ரித்து கியம்பண்ணி லட்சுமணன் முன்னிலுமதிகமான
பலத்துடனே யெழுந்து தன்னைப்பார்த்து நின்றுங் தாம்
த்திருக்கலாமேரென்று துரிதம்பண்ணி கெருக்குமள
வில் ராவணனடிக்கும் பலவேதத்தைப்பார்த்துத்தேவே
ந்திரன் தேர் குதிரை வில்லம்பு வேல் முதலானவைக
ளைக்கொடுத்து மாதலியென்னுஞ் சாரதியையு மனுப்பி
னன். அவன் தன்னிடத்துக்குவந்து சேர்ந்து ஆந்தத்
தெரிவித்துக்கொண்டுவெகுவேகமாகத் தேரைச்செலுத்
மானது யுத்தம்பண்ணுமனவில் ராவணன்கோபித்து அ
த்தினிப்பிழம்பாய் யமன்போல வதிவாவங்கு மொரு சூல
த்தையெடுத்துவிட்டான். அந்தச் சூலத்தைத்தா ரித்தி
ன்கொடுத்த வேலாலேயறுத்துப் பாணங்களினுலேகு
தினைரையுமறுத்து அவனுடைய சரீரமுழுஞ் சல்ல
டைக்கினுலுதைத்தைக்க ராவணனினித்து மூர்ச்சை ய
டைந்தான். அப்பொழுது சாரதி தேரைத்திருப்பி வெகு
த்தூரத்தைக்கொண்டுபோய் வைத்திருந்தான். அந்தச்சமை
யத்திலேயகன்றியமகாமுனிவர்களு மிந்த மந்திரபல
த்தினுலே சத்துருவைச்சேரிக்கலாமென்றதனக்கு மு
ந்தியிருந்தாமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரத்தையு
பதேசித்துப்போனர். அந்தவேளையிலேராவணன்முர்ச்சை
தெளிந்துபார்த்து இப்படியவமானமினமாகியதேன்செ
ய்தானென்று தன்னுடைய சாரதியைக்கோபித்துக்கொ
ண்டதிவேகமாகத் தேரைவிடச்சொல்லி விளக்கொளி
யிற் பரய்ந்திறக்கும் விட்டிற்பறவைபோல ஒரு மிடிஷத்
துக்குள்ளாகவக் தெதிர்த்துக்கொண்ட மாத்திரத்திலே
பூமியதிர, மலைகள்குலுங்க, அண்டம்வெடிபட, ஆகாச
மிருள, சப்தரிந்தாம்ப, சகலலோகங்களு நடுக்கத்
தேவர்களும்பயக்கு பிரமிக்க பூமி ஆகாசம் திக்கு.
னங்க ளெல்லெங்குமதிர்ந்து சுழன்றதிரும்பி அடங்
து மயங்கி அதிர்ந்து நின்ற தாரவாரித்துத் தாக்கி கோ
க்கி அஸ்திரபாணங்களினுலே கொடி குடை கொடுல்
கை தேர்க்கால் தேருருள் சாரதி குதிரை கவச கிரீடக்
தனுசு முதலானவைக ளடிக்கடி நின்றுநின்னப் பம்பர
டி படித்துக்கொண்டி மின்னும்மின்று மோயாமல் ஆர
சத்திற்காகாசமும் சமுத்திரத்திற்குச்சமுத்திரமு மெப்
படியுமையோ அப்படி-ராமாசவணயுத்தத்துக்குமே
யுமானமென்று தேவர்கள் முதலான வெல்லோருஞ்
சொல்லியதிசிக்க யுத்தம்பண்ணுமனவில்தேர்சாரதிகு
னைகளையுமறுத்து அம்பு வில் லாயுதங்களொன்றுமை

டாதபடி யடித்துத் தலைகளோடுமறுத்துத்தள்ளினமாத்தி
ரத்திலேயறுத்ததலைகளிழேவிழுமுன்னமேயறுபட்ட தொ
ருவருக்குந் தெரியாமற் பின்னும் பழைய படி தலை
கள் முளைக்க, அந்தத் தலைகளையு முன்போல வறுக்
ப் பின்னு மப்படியே முளைக்க வப்படி முளைக்குந்தோ
றும் நாற்றோருதர மறுத்துப் பின்னு முளைக்கக் கண்
டி அறுத்தறுத்துக் கையுமனமுஞ்சலித் தினியென்ன
செய்யலா மிதுவென்னவதிசயமென் ருலோசித்த ருறி
ப்பறிந்து சாரதியாகிய மாதலிதன்னை நோக்கிச் சகலமு
ந் தெரிந்திருக்கு நீருமிப்படியயங்காமோ முன்னமொ
ருகாலம் பிரமதேவர் இந்திரனுக்குக்கொடுக்க இந்திர
னினிமேலாயுன்னைச்சயகரிக்க அவதாரஞ்செய்யும்பர
மனுக்குக் கொடுப்பீரென் றகன்றியிடத்திற் கொடுக்க
அவருமக்குக் கொடுத்தபிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்
செய்யுமென்று ஞாபகம்பண்ண அப்படியே பிரமாஸ்தி
ரத்தைப் பிரயோகித்த மாத்திரத்திலே அந்த அஸ்திர
மானது சகலலோகத்திலுமுள்ளவெல்லோருஞ்சஞ்சோ
ஷத்தையுடைய ராவணனுடைய நெஞ்சை யறுத்துக்க
ன்னி வெற்றிபெற்று மீண்டுவந் தகூயதூணீரத்திற்
சேர்ந்தது.

அப்படி ராவணனிறந்ததைப்பார்த்து அவன்தம்பியி
பிஷணனுமண்டோதரி முதலானஸ்திரீகளுஞ் சகிக்கப்
படாத விசலத்தையடைந்தழுது புலம்பித்தயாக அவ
ர்களெல்லோருந்தேறும்படி விபிஷணனுக்குச் சொ
னப்படித்தி ராவணன்முதலானவர்களுக்கு உத்தரக்கிரி
யை முடிப்பித்துப் பின்புலட்சுமணனையனுப்பி விபிஷ
ணனுக்கு லங்காபட்டனத்திலே பட்டாபிஷேகஞ்செய்
வித்ததும் கடந்தவிர்ந்தசந்தோஷங்கெல்லாஞ்சீ
தைக்குரியப்பண்ணிவரச்சொல்லி யனுமானையனுப்புவி
த்ததும் தன்னுடையவத்தரவிற்படியே சீதையையலங்
காரஞ்செய்வித்துச் சிவிகையிலேற்றி யழைத்துவருகுத
ன்னிடத்திற்சேர்ந்தமாத்திரத்திலேயவளைத்தான்வெறு
த்து நிந்திக்க சீதைதன்னை நோக்கிவிசனப்பட்டு இப்படி
த்தேவரீராலே நிந்தை செய்யவீருந்த விந்தச்சரீரத்தை
வைத்திருக்கலாமேரென்று வெறுத்து என்னுடைய
கற்புக்கு வழுவுண்டானவித்தவன்னி யென்னைத்தகிக்க
க்கடவதென்று சபதம் பண்ணி லட்சுமணனுலே உண்
டாக்கப்பட்ட அக்கினியிலே பிரவேசிக்குமளவில் பிர
மாவின்னுருத்திரராயி னிருமூர்த்திகளும் இந்திரன்மு
தலானசகலதேவர்களும் சுவர்க்கத்திலிருந்த தசரதம
காராசாவாகிய பிதாவும் அவ்விடத்தில்வந்தினறைந்தா
ர்கள் அப்பொழுது அக்கினிபகவான் சீதையைச்சிரசி
லே தாங்கிக்கொண்டிவந் தெதிரேவிட்டான் எல்லோரு
ஞ்சீதையினுடைய கற்பைப்புகழ்ந் தொப்புவித்தார்கள்
திக்கிரன் தன்னேநோக்கியுமக்குவேண்டிய வரங்கேட்பி
ன்று வேண்ட அதற்கென்பொருட்டுப் பிரயாசப்ப
ட்டிதந்த வானரர்களெல்லோரு மூண்டாகவேலும் அ
வர்கள்தின்றுமிழ வனங்களிலே புஷ்பங்கள் பழங்கள்
மிருஷ்டியாயுண்டாகவேணு மென்றுசொல்ல அதற்கப்ப
டியே பரகக்கடவதென் றிந்திரனுக்கிரகஞ்செய்தான்

அப்படி வரங்கொடுத்த விக்கிரன்முதலான தேவர்கள்
மிருமூர்த்திகளுக்குங்களுடைய லோகத்தைச் சேர்ந்தா
ன் பின்பு விபிஷணன்கொண்டவந்த புஷ்பகவிமான
த்தில் சீதையுடனே, லட்சுமணனுக்தானும் வானரசே
யுடனே சுக்கிரீவனும் மந்திரிகளுடனே விபிஷணனு
நெறி அயோத்திக்குவரும்பொழுது சீதைக்குலங்காப
ட்டணம் யுத்தகளம் ராவணன் கும்பகர்ணன் இந்திரசித்
து முதலானவர்களேவதைத்தவிடங்கள் சேதுபந்தனம்
ன்புவரும்பொழுது சிவனைப் பூசித்தனுக்கிரகம் பெ
நராமேசுவரம் இஷ்வாகுபட்டணமுங்காட்டி. அவ்வ
ட்தினிலிறங்கிச் சுக்கிரீவனுடைய்பராரீதான முதலான
வானரஸ்திரீகளையும் விமானத்திலேற்றிக்கொண்டிபின்
னும் வரும்பொழுது கரதூஷணரவதைத்தவிடங்கள்
அகஸ்தியாசிரமமுதலான மகாமுனிவராச்சிரமங்கள்
பஞ்சவடிதீரஞ் சித்திரகூடப்ருவதமுங்காட்டிப் புரத்து
வாசராச்சிரமத்துக்குவந்து அவரை வணங்கியவ்விடத்
திருந்து அனுமானைப் பரதனிடத்துக்கு முன்னுகவனு
ப்பிப் பரத்துவாசருடைய வத்தரவுபெற்றுடனேதானு
ம் நந்திக்ராமம்வந்து சேர்ந்தமாத்திரத்தில் பாதன்ற
ன்னேவணங்கிச்சுக்கிரீவன் முதலானவர்களுக்குபசாரஞ்
செய்யத்தானுமங்கிருந்ததன்னுடையமாதாவாகியகௌ
லி முதலானவர்களேவணங்கிப் புஷ்பகவிமானத்தை
லக்ஷ்மணக்கனுப்பி அவ்விடத்திருந்து தலங்காரத்துடனே
நேறேறிப் பரதன் சாரத்தியம்பண்ண சத்துருக்னன்
குடைபிடிக்க லட்சுமனனும் விபிஷணனுஞ் சாமரம்வீ
ச் சத்துருஞ்சயனென்று சொல்லப்பட்ட பட்டத்து
யானையின்மேலே சுக்கிரீவனும் மற்றமுள்ள மலைக்களி
லே வானரவீரர்களுமேறிச் சூழ்ந்துவர மகாசம்பிரமத்
துடனே அயோத்தியாபட்டனம்வந்து. அன்றராத்திரி
யே சுக்கிரீவனுத்தரவின்படி விபக்கேசாம்பவனும் தெற்
கேயனுமானும், மேற்கேவேகதரியும், வடக்கே கிஷப
னும்போய் நான்குசமுத்திரதீர்த்தமு மற்றுமுள்ள வா
னரர்க ளனேகஷ் புண்ணிய தீர்த்தமுங் கொண்டிவர,
கல்லமுகுர்த்தகலக்கிலே வசிஷ்டர்-விசயர்- சாபாலி-
காசிபர்-காத்தியாயனர்-கவுதமர்-வாமதேவராகிய சத்த
ரிஷிகள் விதிப்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்ததுக்தெரி
யச்சொல்லித் தன்னுடையமாமனுராகிய அந்தச சனக
மகாராஜனுக்கு அருமையாயுள்ள வஸ்திராபரண முத
லானவைகளுங்கொடுத்து தபசரித்தநுப்பிப் பட்டாபி
ஷேகத்துக்குவந்த சகலதேச ராஜாக்களுக்கும் பூஷனு
திகள்கொடுத்த தவரவர்க்குருத்தக மரியாதிசெய்தனுப்பி
ப்பின்பு அளவில்லாத பிராமணர்களுக் கனேககோடி தி
ரவியக் தானங்கொடுத்து சுக்கிரீவனுக்கு ரத்தினமாலை
யும், அங்கதனுக்கு வயிடூரியவக்கதமும், அனுமானுக்கு
முத்துமாலையும், விபிஷணனுக்குத் தன்னுடைய தேவ
பூசையாகிய மூலதனமும்; மயிந்தன்-துவிதன்-சாம்ப
வன்-சுசேஷணன்-நிஷபன்முதலான வானரவீரர்களுக்
கு விதம்விதமாயுள்ள வஸ்திராபரணங்களுங் கொடுத்த
னுப்புவிக்க அந்தச்சுக்கிரீவன் முதலான வெல்லோர்க

ரூ மகாசங்கோசத்துடனே தாங்கள்வாசஞ்செய்யுமிட
ங்களிற் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

வானரவீரர்களுக்கு விடைகொடுத்தபடலமுற்றிற்று.

சீதைவனம்புகுபடலம்.

அப்படி வானரவீரர்களுக் குத்தரவுகொடுத் தநுமபி
னபின்பு உலகத்திலுள்ள வெல்லோருஞ் சந்தோஷ
த்தையடைந்துவாழ்ந்திருக்கும்படி மனுநீதிதவறுமற்றெ
ங்கோல்செலுத்திராசசியபரிபாலனஞ்செய்துகொண்டி
வருகாலத் நிலகாலஞ்சென்றபின் பொருநாவிராயில் அ
க்தப்புரஞ்சென்ற சீதாதேவிபோலி னிறைமாதிருப்ப
துமாக அனேகமாலஞ்செலுத்தி வருகையில், ஒருகான்
மிருக்தயிசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்டி கந்தனவனத்தி
ல மேம்பட்டதாயிராயின்ற பிரமதாவனத்திற்சென்று
மனியாட்டியுடன் வேடிக்கையான பலகதைகளைப்பே
சிக் கொர்ந்திக் குலாவிக்கொண்டிருந்து கடைசியில்; எ
ன்னுயிர்க்காதலியாகிய எனகன்பெற்றதத்தினமே ? நீ வ
யிறுவாய்த்திருப்பது எனக்குச் சாலக்களிப்பைத்தருகி
றது, இப்போது யாது விரும்புகின்றனை என்று வின
வுகையில், அந்தச்சானகிப்பிராட்டி சிறிது புன்னகை
கொண்டி, சுவாமி ! தயாதாக்கிய தமிழிய சுவரியாற்
சகலகல்யாணருண பூர்ணான பர்த்தாவைப்பெற்ற
கிற அடியாளுக்கு விரும்பத்தக்கதேதுமில்லை, ஆயினு
ம் சுவாமியே இங்ஙன நியமிப்பதனால் ஒன்றுவேண்டுகி
ன்றேன், என்னவெனில், இன்னெருதரம் கங்கைக்கரை
யிலுள்ள முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களிற்சென்று அவ
ர்கள் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல்செய்துகொண்டு அல்
விட்தினநாகை யனுபவிக்கவேண்டுவது, என்று விண்
ணப்பஞ்செய்தாள். அதற்கு அந்த ராஜகாமணியாள
வர் அப்படியேயாகட்டுமென் றருளிச்செய்தார். இப்ப
டிச்சிலகான்சென்றபின் பொருநாவிரவில் அயோத்தி
யாபட்டணத்திலிருக்கும் வண்ணான் தன்னுடையபெண்
டாட்டினைக் கோபிக்கும்பொழு கலாப்பார்த்துப் ப
கைவனன ராமனென்கொண்டுபோய் வைத்திருந்த தன்
னுடைய பெண்டாட்டியைப் பின்னுஞ்சேர்த்துக்கொண்
டருக்கிற ராமனைப்போலி மானமில்லாதவனென் றென்
னை நினைத்தாயோவென்று தண்டித்ததை புரசோதனை
க்குப்போன சாரணர்கேட்டிவந்து சொன்னமாத்திரத்
திலே ஸ்ரீராமஸ்வாமியானவர் மனக்கலக்கமுண்டாகி நி
த்திரையில்லாமல் சூரியோதயத்துக்குமுன் எழுந்து ல
ானமுதலாகியநித்தியகர்மமனுஷ்டானஞ்செய்துமுடி
வேற்றிக்கொண்டு கொலுக்கூடத்திற் கெழுந்தருளி சிங்
காசனரானபிருந்தார். அப்போது மிக்கினி – ராமக்த
சேனாபதி பௌரோகிதர் அன்னியதேச ராஜாக்கள்மு
கலானவர்களுடனே சூழ்ந்திருக்க அசனபபயில் எழுந்த
ருளியிருந்த விஜயன் பத்திரன் முதலானோர்கள் வேடிக்
கைக்கதைகளும் பரிகாசத்தகைகளு முரைக்கக்கேட்டுக்
கொண்டிருந்து முடிவில் கல்லது இதெல்லாமிருக்கட்டு
ம், பட்டணத்திலாவது காட்டுப்புறங்களிலாவது ஜனங்
கள் என்னைபபற்றியும் இலட்சுமணன் பரதன் சத்துரு
க்கன் சீதை கைகேயி இவர்களைப்பற்றியுமென்னசொ
ல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள், நானமா யோசரசன் வந்த
போது அவனைப்பற்றிச் சனங்களுக்குள் ஒருபேச்சு கி
ம்புதுண்டு, முக்கியமாயதை அரசன் அறிந்து காரிய
காரியங்களை நிச்சயிக்கவேண்டும்; ஆனதுபற்றி நீங்க
ளாற்கேட்டவைகளைச் சொல்லுங்கள் என, அவர்களு
ள் பத்திரனென்போன் கைகூப்பிக்கொண்டி கூறலானி
னன். சுவாமீ ! தேவரீர் துலாத்தனச்சீதையும் கருண
க்களின்நிறப்பையும் பாராதிரமப் பொருமையையும்பற்
றி யாவருமொக்கவியந்து புகழ்கின்றனர். அப்படியே ல
ட்சுமணனியனரும் புகழ்கின்றனர்; இவ்வாறு தேவரீர்
சரித்திரத்தையெல்லா மேலாகப்பேசிவருகையில் அரு
கத்தில் ஒருசொட்டி விஷங்கலந்ததுபோல் இடையி
லொன்று வழங்குகின்றனர்; சுவாமி உண்மைகேளும்ப
டி நியமித்திருப்பதனால் அதையும் விண்ணப்பஞ்செய்
கின்றேன்; சகல சற்குணங்களு நிறைக்த நம்மிராஜர்
ஓர்ண்டனவரும் இராக்கதன் வசத்திலிருந்த தம்மில்லா
ளைமெய்ந்நானம்வைத்துக்கொண்டிருபதுவருஷங்கழி
த்து மீண்டுகொண்டுவந்தார். அரச
ன் தெய்வமிருடியுஞ் செல்லுமாதனின் இனிகாமுடிக்கம்
பில்லாட்களைப் பிரிடஞ்சென்றிருக்காலும் வெறுக்க
மல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுவதே என்றிப்படிபேசி
க்கொள்ளுகிறார்கள். எனச்சொல்லியதைக் கேட்டதும்
சுவாமிஞ்சிந்தித்து வினமடைந்தவர்போலே சபையி
லுள்ளோரை நோக்கி, இதைப்பற்றி யென்னசொல்லு
கிறீர்களென்றார். அவர்களும் மனப்பதைப்புடன் கை
கூப்பி வணங்கி, "ஆம் சொல்லுகிறார்கள். சாதாரண ஜன
ங்கள் ஸ்ரீமானிய மதியமாட்டார்களே ஆதலின் மேலுக்
குத் தோன்றினவாறு வமங்குகின்றனர் என்றார்கள்.

பின்பு ரகு குலோத்தரியாவர்க்கும் விடைகொடுத்
தனுப்பித் தம்பிமாரைநோக்குவலஷ்மணா கட்டளையிட்டார்
அப்படியே வாசற்காப்போர்சென்று இக்கட்டளையை அ
றிவிக்கத் தம்பிமார் மூவரும் தமையனார் சன்னிதிக்குவ
ந்து வணங்கித் தெண்டமிட்டு அவர் திருமுகமண்டலம்
வாட்டமாயிருப்பதுகண்டு கலங்கியிருந்தார்கள். அப்போ
து அவர் அதுசரைநோக்கி, கேட்டீர்களோ ! காட்டே
செய்கையை கம்மைப்பிறவாற்றுற்புகழ்ந்தும் பிரசைகள்
இராவணனிடத்திருந்து சீதையைக்கொண்டி வந்ததை
ப்பற்றி யிகழ்கின்றனராம், எனக்குச்சானகியின் கற்பி
லே கெரியாதகன்று அக்கினியின்மூழி அத்தேவனுந்
கழ்ந்து கொடுக்கப்பட்டான். என்னிடத்தி னிடையறாத
அன்பும் மற்றும் பெண்மைக்குரிய நற்குணங்களும் யா
ர்த்தவல்லான், ஆதினுமென்னசெய்யலாம், உலகாயை
மூடலாம் ஊர்வாயைமூடலாமோ ! நாம் நிர்த்திக்காரா
கவேண்டுமோ! அபகீர்த்திக்காளாகலேண்டுமோ ? அப
கீர்த்திக்காளாவதினும் இறப்பதும் சுகம் புகுவதுமே
மேலாம், ஆதலால் என்னுயிர்த்தோழரான கம்பிமாரே
அவசியக்காட்டுக்குப்புறப்படுவிரும்புகின்றேன். நீங்கள்கன்று
யிற்றவரும் புத்திமான்களுமதனின் யாம்புகவதற்கின்
காமதியீர்கள். இப்போது என்கருத்தை நீவிர்யாரும்
நடிக்கவொண்ணாது, எனக்கோ அந்தப் பெண்கள்நாயக

த்தை யிப்படிச்செய்வதினுக் துக்கம்வேறில்லை, என்ன
செயவேன், ஓ ! லட்சுமண ! அவள் மறுபடி முனிவர
ச்சிரமத்தில் வாசஞ்செயய என்னைக்கேட்டிருக்கின்றாள்
அந்த நிமித்தத்தால் நீ நாளைக்காலையில் தேர்மே லேற்றி
க்கொண்டுபோய் நம்முடையகாட்டின் கடையெல்லையா
னகங்கையின் அக்கரையில்வான்மீகாச்சிரமத்தண்டை
விட்டிவரவேண்டுமென்றார்.

ஸ்ரீராமபிரான் இவ்வாறுரைத்ததைக்கேட்டி இளைய
பெருமான் துக்கத்தின்மூழ்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் சற்
றுநேரம் திகைத்துநின்று அவராணையைமறுக்கமாட்டா
மையால் தலைகுனிந்து தம்மாளிகைக்கேகி ஐயோ! இ
வ்விரவு விடியா திருக்குமானால் யான் பழிக்காளாகாமல்
உய்வேனென்று நினைத்தையாற் துயிலெழுந்திருந்து விடி
ந்ததும் சுமந்திரனைத் தேர்கொண்டுவரும்படி சொல்லி
ச் சித்தப்படுத்திப்பிராட்டி திருமாளிகைக்குப்போய்
வரனைத் திருவடிதொழுது தாயே ! நீர் மறுத்தும் கங்கை
க்கரையிலுள்ள முனிவராச்சிரமங்களைக்காண்டி லேண்டி
விரும்பிக்கொண்டி சுவாமி சன்னிதியில் விண்ணப்பஞ்
செய்தீராம், அதுநிமித்தம் அவ்விடத்துக்கு அனுப்பத
ற்கொண்டி போம்படி அடியேனுக்கு நியமனமருளிற்று,
ரதமும் வாசலில்வந்திருக்கின்றது, எழுந்தருளவேம் என
ன்றார். அதுகேட்டுச் சீதாதேவியும் குதூகலித்து வே
ண்டி மாடையாபரணங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து
திருந்தேர்மேலேறினாள். இப்படி யிருவரும் ரதமேறி
ச் செல்லுகையில் வழியில் அபசகுனகளைக்கண்டி அச்
சங்கொண்டி மைத்துனனுக்கு அறிவிக்க, எல்லாம்வல்ல
யே ஆக்கடவனவென்று முதத்திற் சக்தோஷமுள்ளவ
ர்போலப் பேசிக்கொண்டே காமதியென்னுந்தேரா
யில். இவனி இரவைக்கத்தக் காலியில் மீளவும் புறப்பட்
டுக் கங்காதடிக்கலாசேர்ந்து தேரைவிட்டியை இறக்கினவுட
னே இளையவர் கேவலன்னுதத்தழுதார். அதுகண்டி
ருந்தேவியார்களெல்லி இரக்தென்னபட்டது அகாரணமாய
ழுகின்றீர், பெருமானைப் பிரிக்கதிமித்தம் ஆழுகிறீ
சோ ! வேண்டாரம ஓசிரண்டுகாளிலேயே கள் திரும்
பிவிடுகின்றேன், எனக்கும் அவருடைய திருமுகமண்
டலத்தையும் திருக்கண்மலர்களையும் திருமார்பையும்தி
ருக்கோள்களையும் சேவிப்பதற்கு மனம்பதைக்கின்றது
கிரமமாய்க் கங்கையத்தாண்டிவோம் என் றருளிச்
செய்தார். கவித்திராதனையரும் ஒன்றும்பேசாமலே சும
தினை இங்கேயே நிரும்என்ன கட்டளையிட்டுப் பட
வு அறைபபித்துச்சானகியைத் தாரும் அதிலேறியருள்வை
க்கடந்து அக்கரையிறங்கிக் கண்ணுக கண்ணீருமாய்க்
கைகூப்பினபிராட்டியைநோக்கி, அம்மா ! ஒருவர
த்தைசொல்ல என்மனதுதைக்கின்றது, அடியேன்
மேல் அநுக்கிரகம்வைத்து அதைத் திருச்செவிசார்த்த
வேண்டும், அருந்ததியுமீடாகதவும்மேல்வாரார்வுதே
அயலாதஞ்சொன்னதையறிந்து கம்முடைய ரகுகுலதி
லகர் உம்மைக்காட்டில் விட்டிவரும்படி கட்டளையிட,
கொடும்பாவியான அடியேன் கொடிதான இக்காரியஞ்
செய்யலானேன், இக்கொடியில் அடியேனுக்கு உயிர்

நாடு

பாமாயில் யான் தவஞ்செய்தவனேயாவேன், என்று
விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றார். இது செவியிற் பட்டமா
த்திரத்தில் ஜானகிதேவி வேறற்றகொடிபோல் கரையி
லிவிழுந்து மூர்ச்சித்துச் சற்றுநேரத்தின்பின்மூர்ச்சை
தெளிந்து கண்ணீர் ஆறுபோற்பெருக இலக்குமணாகோ
வென்று தழதழுத்தசொற்களால் அருளிச் செய்யத்தொட
ங்கினாள்:—

அப்பா ! பகவான்முக்குத்துக்கென்றே என்னைப்படை
த்தான், முற்பிறப்பில் யான்யாரைப் பெண்டிரோடுசே
வொட்டாமற் பிரித்தேனோஎன்னபாவஞ் செய்தேனோ
பிறப்பு எனக்குநேர்ந்தது, முன்ஸ்ரீராமருக்தனர் நிருவடி
நபபிறற்கொண்டு கானகத்தில்வந்திருந்தேன், இப்போ
தென்னசெய்வேன்; யாருக்கு இதைச்சொல்வேன், இ
க்கங்ஙகையில்விழுந்து என்னுயிரைத்துறக்கலாம்; அதனை
ன்பர்த்தாவின் குலத்திற்கு இழிவாதலா லங்ஙனஞ்செ
யயுஞ் துணிகின்றிலேன்; இவி என்ன சம்பவிக்கவே
ண்டுவது சம்பவித்தது; அவர் நியமனத்தைநீர்எப்போ
தும் கடக்கவேண்டாம்; என்பேச்சாய் அவர் ஸன்னிதி
யில் அஞ்சலிபக்தத்தோடி விநயமாயொன்றுரைக்கவே
ண்டும். அதாவது, நெடுநாள் அடியாளோடுபழகி மன
தையும் ஒழுக்கத்தையும் உணர்ந்திருந்தும் அபகீர்த்திக்
கு அஞ்சி அடியாளைக்காளகத்தில் விடுத்ததற்கு மன
சேர்வாது தேவரீர் குணப்பெருமையென்றே களியாகி
ன்றேன். கற்புள்ளபெண்களுக்குக் கணவர் நிருவுள்ளப்
படி நடப்பதன்றோதருமம். ஆதினும்அடியாளநிது பண்
டிவைத்திருந்த அன்பையாகிலு நினைக்கவேண்டும். கரு
வற்றிருக்குமீ அடியாள்கதி எங்ஙனமாயினு மாகுக. தே
வரீர் தருமநெறிதவறுமல் அரசாட்சி செலுத்திவரவே
ண்டும். என்றிப்படி அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து,எ
ன் மாமியாருக்கும் என்வந்தனஞ் சொல்லக்கடவாய் எ
ன்றாள். நிலாபெருமானும் அப்படியே செய்கிறேனென
ன்று அவளை வலம்வந்து தெண்டனிட்டுக் கண்ணீர்த
ழும்பச்சுனியமான சித்தத்தோடே மறுத்தும்படவே
றிச் சீதையைத் திரும்பித் திரும்பிப்பார்த்துக் கொண்
டே வடகரைசேர்ந்து திருத்தேண்டைவந்துவிட்டார்.

பிராட்டியோ அங்கிருந்த லட்சுமணப் பெருமான்
போவதைப்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து அவர்கன்னு
க்கு மறைந்தவுடன் சோகவெள்ளத்தி லாழ்ந்தவளாய்
மெய்ம்மறந்து கோவென்று பெருங்குரலிட்டழுதாள்.
அதை அங்கு நிற்துகொண்டிருந்த முனிமக்கள் ஓடி
வான்மீக மகாமுனிவர்க்கு அறிவித்தார்கள். அவர் தம்
யோகதிருஷ்டியாலே நடந்ததையெல்லா முணர்ந்து ஜ
னகன்பெற்ற பெற்கொடிக்கதுமிடத்திற்குக் குளிகமா
வந்து, பெண்ணே! நீஜனகமகாராஜன்மகள்; தசரதமகா
ராஜன் மருமகள்; ராமசக்திரன் மனையாட்டி; பதிவிர
தாசிரோமணி; உன்வரலாற்றைத் தவத்தாலறிந்தேன்;
நிங்ஙனம் ஆகவேண்டுவதுதானுமிற்கு; நிபுலம்பவேண்
டாம்; உன்மாமனருக்கு நான்தோழனதின் எனக்குமீ
மருமகளோயாகின்றாய்! ஆனதால் விசனமற்று என்னிட
த்திருக்கலாம்; தவஞ்செய்யும் பெண்டிர் பலர் என்னைச

கிரமத்தின் அருகி லிருக்கின்றனர்; அவர்களெல்லாம் என்னை மகனேப்போலெண்ணிப் பாதுகாத்து வருவார்கள்; உனக்குயாதும் குறையில்லை; இதோ இவ்வாயிரம் பொற்காசுகளையும் எடுத்துக்கொள்ளக்கடவை; குழந்தாய்! நிஷாதர்களையிட்டு எழுந்திரு; என்னுச்சிரமத்திற்குவா என்று உபசரித்துச் சமாதானப் படுத்தினர். சீதாபிராட்டியும் அவர் திருவடிகளுக்குத் தெண்டனிட்டு அவர்கொடுத்த அர்க்கியத்தைக் கைக்கொண்டுசமாதானமுள்ளவளாய் முனிருமார் புடைசூழவாண்டு முனிவரோடுகூடத் தாபதாச்சிரமத்திற்கு மிடைந்துசென்றனள். அத்தாபதர்கள் வரிசைக்கண்டு அதிசயித்துக் கண்பசத்தவர்களாய்த் தங்களிலிவர்க்குச் செய்யவேண்டியகடமைகளைச் செய்துகொண்டு சுவாமி! யாதுநிமித்தம் தேவரீர் திங்கெழுந்தருளியது என்றுவினவ அத்தபோதனர், தாபதர்காள் இப்பெண் ஜனகன்புதல்வி; தசரதன்மருகி; இராகவன்காதலி; ஒருகாரணத்தால் காதலனுடனிருந்து விடப்பட்டாள்; இவளை நீங்கள்மேன்மையாப் பரிபாலித்து வரவேண்டும் என்றுகட்டளையிட அவர்கள், முனிவரோ! இப்பெண்மணியை இயற்கையிலேயேபரிப்போம், தேவரீர்பணிப்புமுண்டானபோது கேட்பானேன்என்று அவளைச்சூழ்ந்துகொண்டு தெய்வப் பெண்ணைவே பாவித்துத் தினமும் விசேஷபசாரத்தோடு பாராட்டி வந்தார்கள். முனிவரும் சிஷ்யரோடு தமதாச்சிரமத்திற்குச்சென்றார். சீதையும் அவர்களோடு கூடி ஒருவாறு விசனமாறித் தவநிஷ்டைகளைச்செய்துகொண்டங்கேயிருந்தாள்.

இரகுதண்டைவக்ர இராமாநுஜர் மிகுந்த சக்தாபத்தோடு சுமந்திரரைநோக்கி, என்னபாரும் சுமந்திரரே! நம்முடைய சுவாமிக்கு முன்பட்டது போதாமல் இப்போதும் சூப்பில்லாதகற்குணத்செய்கைகளுள்ளமனுஷனேப்புத்திபூர்வகமாய்க்காட்டில்விட்டுப்பிரிந்து துக்கப்படும்படி கேரிட்டதே, ஐயோ! இவற்றையெல்லாம் எப்படி பார்த்துச்சகிப்போம் என்றுகூற, அத்தச்சாரதி, ஐயனே! தீர் இங்ஙனத்துயரப்படவேண்டா. இப்படி வரக் காரணம் முன்னமே எனக்குத்தெரியும்; நம்முடையசுவாமி, உலகத்தையொத்து நடக்கின்றரேயன்றி இனேத்தால் இப்பதினென்குலகமும்அவர்கடைசிரலுக்குத்தான்போதுமோ. சிதையைப் பிரிந்ததுமாத்திரமோ உம்மையும் பரதாழ்வானையும் சத்துருக்ன ஏழ்வானையும் பிரியப்போகிறார்: இதுவெல்லாம் உம்முடைய பிதாவின் முன்விலியில் முனிவர்கிணையித்ததேவரகசியம். இதனையான் வெளியிடக்கூடாது. இது உம் பிதாவின்கட்டளை என்றுரைத்தார். அதுகேட்டிலட்சுமணர், இதுநாளும் அறியக்கூடாத ரகசியமா என்னி, சுமந்திரர்; அப்படியல்ல நீர் என்மனஸ்ப்போன்றவர் ஆதலின் உமக்குச்சொல்லுகிறேன் கேளும்; நீர் இதை எங்கும் புலப்படுத்தலாகாது என்று சொல்லலுற்றார்.—

பிருகுமுனிவர்சாபம்.

ஒருகால்துர்வாசமகாரிஷி வசிஷ்டமாமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்திற்கு வந்திருந்தார் அங்கே நம்முடையதசரதமகாராஜா குருதரிசனத்துக்குச்சென்று அத்தலுவாசனையுங் தெண்டனிட்டு உட்கார்ந்தார். அப்போதுஅவருக்கு பலபல மதுரமான கதாப்ரசங்கங்கள் கடக்கவே, கடையிலே கும்மகராஜா அருவாசமுனிவரை விணயிய தாவது, சுவாமி! அடியேனுடையகுலம் எதுவரையிற் பெருகும், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய ஆயுண்முதலானவை எப்படி, இவற்றையெல்லாம் அருளிச் செய்யவேண்டும் என்பதைக்கேட்டு அம்முனிவர், கேளும் அரசனே பூர்வத்தில் தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் பெரும்போர் நடந்தபோது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர்பரித்தியாகத்தரத்தை அவர்கள் முடிப் பிருகுமுனிவர் ஆசிரமத்திலேதனை வைத்து அவருடைய பத்தினியை யடைக்கலம் புகுந்தனர். அவள் அவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்துத் தன்குசாரமத்துள் மறைத்துவைத்துக் காத்துவந்தாள். அதறிந்து உபேந்திரர் பகைவரைக்கருட்டும்படி வெகுவாய்கட்டும் இசையாமையால் முற்பட அவள் சித்தத்தைத் தணித்துப் பிற்பாடதுணர்ந்தோ வதைத்தார். அதனால் பிருகுமாமுனி கோபங்கொண்டு "நீர் என்பத்தினியை வதைத்து எண்ணைத் தனியாக்கியதால் நீரும் மனுஷ்யஞ் அவதரிக்கும்போது பத்தினியைப் பிரிந்திருக்கிகபவரீர் என்று விஷ்ணுவுக்குச் சாபமிட்டார். உடனே அந்த இருடி கோபத்தணிந்து தாம் செய்தது அக்ரமமென்று மனஸ்தாபப்பட்டுப் பெருமானேவேண்டிக்கொள்ளவும் அவர், நீர் இட்டசாப நாம் ஏற்கவேண்டுவதே, அன்றேல உமது தவப்பெருமைகெடும். நீமக்கொருகேடில்லை அஞ்சாதேயுமிருன்று அருசாபத்தைக் கைக்கொண்டார். அவரே உம்முடைய குமாரரான ஸ்ரீராமமூர்த்தி, ஆதலால் அவர்தனையைப் பிரிந்திருக்கநேரிடும் அந்த ஸ்ரீராமபிரான்தாத தருமவானுயிருந்து யாவருங் களிக்கும்படி அரசாண்டு, அனேகயாகங்கள் செய்து பெரும் புகழ்படைப்பர். ஆனுல்அவருக்கு இன்பதருணம் கார்ந்திலிரும் துன்பதருணங்காலும் பெரிதுமாயிருக்கும், இருவர்குமாரர்சானகியிடம்தோற்பிப்பர்; அயோத்தியிலன்று புரத்திலேதான் உதிப்பார்; பலிடம் பெறுவார்; சக்ரநிமித்திருக்கும் என்றிப்படிமோதியக்கேட்டுக் களிப்புடன் கும்மசார் அயோத்திக்கு வந்துவிட்டார்.

இப்படி காரணமுண்டாயிருக்படியினுலே ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பத்தினி வியோகம்வந்தது. இதைப்பற்றிக் கலங்கவேண்டாம் என்று சுமந்திரர் கூறியதைச் செவிற்றாது, இனையவர் சரிதான் என்ற மனக்கலக்கமிகுந்த தேரிற் கேளினி கதிக்கரையில் நிஷைதித்துச் சூரியனுதிக்கப் புறப்பட்டு கடுப்பகலில் திருவயோத்திசேர்ந்து மனத்துயரத்தான் முகம்வாடி யெழுந்தருளி யிருந்த தமையனைக்கண்டு கண்டனிட்டுக் கண்ணீராற் கலங்கின கண்களோடும் குழறுகின்ற காவோடும் தெவியாரைக் காளகத்தில் விட்டுவந்தசெய்தியை விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைச் செவிசார்த்திய பெரிய பெருமான் சாலவுந் திருவுள்ளங் கலங்கிநிற்க, இனைய பெருமான் "சுவாமீ முக்காலமும் உலகமியல்பும் அறிந்த தேவரீர்

இப்படி துயரக்கடலி லாழலாமோ. தேவரீரலே யன்றே உலக்மெல்லாம் சந்தாப நீங்கும்படி யிருக்கின்றனவென்று பலவு முரைக்கக்கேட்டுத் துக்கத்துறக்தம்பியைநோக்கி, தீ யுரைத்தெல்லா முண்மையே! உன்னுலே யான் கவலிதீர்க்தேன், இதெல்லா மிருக்கட்டும். நாம் காலுரனாய் ராஜகாரியமொன்றும் பாராமலிருக்கின்றோம். அது மிருக்தவது. இதைப்பற்றி முன்கடக்கதையொன்று சொல்லுகிறேனேன்.

உபகதை.

அப்படிச் சிதையை விட்டுப்பிரிக்திருக்குஞ் சமயத்தில் ஸ்ரீராமன் தன்னுடைய வுயிர்த்துணைவனுகிய லட்சுமனனைப்பார்த்துக் கேட்பாய்தம்பி? உலகத்திலே அரசனுவன்ராச்சியத்திலெங்கடக்குங்காரியங்களை யாவோரும் கன்றும்விசாரித்துப்பரிசோதித்துராஜநீதிதவறுசெய்வதுராஜதருமமுறைமையாதலால் காமுமப்படியே செய்யவேண்டும் அன்றியும் கோபத்தஞலே நிமிஷார்க்கத்தைவிட்டுப் பழிபாவங்களேமேற்கொண்டு தன்னுடைய நாட்டிலே வாசமாயிருக்கும் குடிகளுக்குன்டாகிற துன்பங்களை நீபோக்காமல் அவன்குலே யக்கங்குடிகளுக்கு துன்பங்களுண்டாக்கின் குருதாண்டஞ்செய்த கதியைப்பெறுவாய் என்று சகலபிராணிகளிடத்திலுக் தன்னுயிர்போலவிரக்குக் தயாளமும் வுயர்மையாளர்களுடைய தாக்ஷிண்யமும் கலந்தபன்பெகெம்படிக் களர்க்களிசிக்த பொருளே யன்புடனே சக்தோஷமாகக் கொடுக்குங் கொடையினையு முடையவனுகிய நீதிமன்னவன் தேசத்திலிருக்கும் யாவர்க்கு மேதேனு மொருருறையுண்டாகுமேலென்று திக்தப்பிரகாரத் தருமசாத்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கையால் வக்தபிதங்களையுணர்க்து நீதிமார்க்கமாக நடவாத ராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களையுங் கேட்பாயென்றுபின்னும் லட்சுமணனைப்பார்த்துக் கோசல் முன்னமொருகாலத்தில் பார்க்கவென்றுசொல்லப்பட்ட ராஜரிஷி வன் அன்னதானமுதலான சோடசமகாதானங்களுமிமற்றமுள்ள சகலபுண்ணியங்களும்விதிப்படிசெய்து முடித்து அந்தராஜனப்படிசெய்துவருமனவில் அனேககோடிகாலத்திலே செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லா மொருநிமிஷத்திலே சித்திப்பதாகிய வொருமகாபுண்ணியகாலம்வக்து கேரிட்டது. அப்பொழுதுஎவ்விலைதை கல்லபசுக்களே வேதோத்தமராகிய பிராமணர்களுக்குத் தானம்பண்ணுகிற சமயத்திலே அக்ரூராதிஷுடைய புண்ணியசரித்திரங்களைக் கேள்விப்பட்டு மிகவுக் தரித்திரனுகிய வொருபிராமண னெனிக்தூரத்திலிருந்து வந்தான். அக்தப்பிராமணனுக்கு யொருபசுவைத் தானமாகக்கொடுத்தான். அக்தப்பசுவைக் கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய நிலத்திலேகட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அக்தப்பசுத் தப்பிப்போய்ப்பின்னு மந்தராஜனிடையே பசுக்கூட்டத்திலே சேர்க்தது. அதைவிசாரியாம லப்படியே மற்றுமொர்காட் கோதானம்பண்ணும்பொழுதி லந்தப்பசுவையும் வேறொரு பிராமணனுக்குத்தானமாகக்கொடுத்தான். தானம்வாங்கி னபிராமண னந்தப்பசுவைக்கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய நிலத்திலேவைத்துக்கொண்டிருந்தான், அப்படியிருக்குமனவில் மூன்புதானம்வாங்கின பிராமணன்தப் பிப்போனபசுவை யெங்குங்காணும் விசன்டாவனுதானம்வாங்கின பிராமணனிடத்திலிருக்கக்கண் டிந்தப்பசுவான தென்னுடையதென்றுசொல்ல, அதற்கின்டாவது தானம்வாங்கின பிராமணனுமென்னுடையதென்றுசொல்லவப்படியந்தப்பிராமணர்களிருவரு மந்தப்பசுவை யின்னுடைய தென்னுடையதென்று மாறுபாடாக விவாதப்பட்டுத் தங்களுக்குத் தானமாகக்கொடுத்த பர்க்கனென்று பிராசாவினுடைய ஆன்ஞான வாசலிலேவந்து கெடுநாளாய் முறையிட்டலேந்துகிந்தார்கள். அப்படி யதிகின்றவர்களை நீங்களெங்கேவந்தீர்கள். எந்தகாரிய மென்னவென்று கேட்குங் கேள்வி யில்லாமற் போனபடியினுலே யவ்விருவரு மிகவு மனஞ் சலித்துக் கோபித் தந்த ராஜாவைப்பார்த்து நீயோர்நிவடிவாய்ப் பரமுங்கினத்திலே யளவில்லாத துக்கத்தடனே தலை நோகத் தாங்கிக்கொண்டு கிடக்கக்கடவையென்று சபசஞ்செய்தார்கள். அதுகண் டந்த ராஜாவானவன் ஏதோ! நாமென்னகாரியஞ்செய்தோம், நம்முடைய வறியாமையினுலே நமக்குப்படாத கபோத்தியானகாரியம் வந்து கேரிட்டதேயென்று பயப்பட்டு அந்தப்பிராமணர்களிருவரையும் நான்செய்த வபசாரத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று மிகவும்வணக்கமி வேண்டிக்கொள்ள அதற்கவரிருவரும் ராஜாவைப்பார்த்து நீ யிப்படி வெகுகாலமிருந்து மேல்வருக் தீர்பரயுகாத்தில் லவுதாரஞ்செய்து மகாவிஷ்ணுவாயிய நிருஷ்ணபகவானுடையநிருபாகடாக்ஷ வீக்ஷணத்திற்றலே யுனக்குவக்த சாபவிமோசனமாய்ப் பழைய ரூபத்தையடைக்து முன்போலவே யிருக்கக்கடவாயென் றனுக்ரஹஞ்செய்து தங்களிருவருக்கும் விவாதப்பொருளாயிருக்த பசுவை யுத்தமனுக்

மற்றொரு பிராமணனுக்குத் தானமாகக்கொடுத்துத் தா
க்களிருக்கும் மிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அந்த
ராஜா வவர்களிட்ட சாபப்படியேயோர்திவிடவர்மியோ
ருபாழுங்ணம்மிலே தலைகீழாகத் தூங்கிக்கொண்டு கிட
ந்தான். அத்த யோக்கியனை ராஜனுக்கும் விசாரியாத
தினாலே யப்படிப்பட்ட தீங்குவந்து சேர்ந்ததென்னு
ஸ்ரீராமர்சொல்லக்கேட்டு இப்படியுமுண்டோவென்றுச்
சரியப்பட்டுத் தனக்குத்தானே யெண்ணமுற்று கின்ற
லட்சுமணரைநோக்கித் தம்பி? நீ மிதைத்தாலேனு வதிசய
மென்றென்னினு மிதனினு மற்புதமான வொருகதையு
ண்டதனையுஞ்சொல்லக்கேட்பாய் எப்படியென்னில் மு
ன்னமொருகாலம் நம்முடைய குலத்தி லுற்பவித்த நிமி
ச்சுக்ரிவர்த்தியென்னு செரல்லப்பட்டமகாராஜ னானே
கரால மனுதிதலுமல் தன்னுயிர்போலமன்னுயிர்க்கி
ரங்கிச் செங்கோற்செலுத்தி ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்
தலருகாலில இதப்பிரயோசனங்களெல்லா மனடைந்தவ
ராய்ப் பரப்பிரயோசனமாகிய மோக்ஷபதத்தை யபேட்
சித்தவராய் மகாவனத்தைச்சார்ந்து சத்திரியாதஞ்செய்
யவேண்டி அத்தினி - பிருது - அங்கிரர் - வசிஷ்டனென்
று சொல்லப்பட்ட நாலவரையும் வரவழைத் திதமாக
த்தைச் செய்விப்பிரென்றுசொன்னர். அப்பொழுது த
ன்னுடைய குலகுருவாகிய வசிஷ்டமகாமுனிவரிப்போ
ழுது தேவேந்திரன் யாகஞ்செய்விப்பதற்காக நம்மை வ
ரித்திருக்கிறன். அந்தயாகத்தை நிறைவேற்றிப் பின்பு
வந்துன்னுடைய யாகத்தை நடப்பிக்கிறேனென்றுசொ
ல்லிப்போயினர். அவரப்படி சொல்லக்கேட்டு நிமிச்சக்
கிரவர்த்தியானவர் இதவசிஷ்டனிதவிர வேறெருரி
யுமில்லையோ வினைப்படி மதுத்தப்போய் விட்டது
னுலே யென்னுடையயாகம் நடவாமனின்று போய்விடு
மோவென்றுலோசித்தவராய் அத்தவசிஷ்டமகாமுனி
வருக்குச் சமானமான மகிமையுடைய கௌதமமகாமு
னிவரைவரவழைத்து அவர் முன்னிலையாகநடப்பித்
துக்கொண்டிருக்குஞ்சமயத்திலு வசிஷ்டரானவர் சுவர்
க்கலோகத்திலே தேவேந்திரனுடைய யாகத்தை நிறை
வேறச்செய்திருக்குமளவில் பூலோகத்திலே நிமிச்சக்கி
ரவர்த்தி கௌதமரைக்கொண்டு யாகம்நடப்பித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறதையறிந்து இந்த நிமியென்று சொல்லப்ப
ட்டவனம்மை யொரு பொருட்டாக வெண்ணுமல் கம
க்குப் பிரியாக வேறெருவரை வைத்துக்கொண்டிப்ப
டி யாகமுஞ்செய்விப்பானே வதனைய மறிகிறேனென்ற
திதிரமாகச் சுவர்க்கலோகத்திலின்று நீங்கி யக்க யா
கசாலைக்கு வந்தார். அந்தச்சமயத்திலே நிமிச்சக்கிரவ
ர்த்தியானவர்நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார். அதினு
லே வசிஷ்டரிடத்துக்கு போதிருப்ப வப்பொழுதுக்கவ
சிஷ்டமகாமுனிவர் கம்மை வேறுபடுத்தி யாகஞ் செய்
விப்பதுமல்லாமல் நாம் வந்தவிடத்தும் நம்மை யொரு
லகதியுமாயென்னுமை லவமியாதி செய்தபடியினுலேயு
ம் செத்தபினும்போலத் தூங்கிக்கிடக்கப்படியினுலேயும்
சரீரத்தைவிட்டுப் பிராணனீங்குமானத்தையடையக்கட

வனென்று சாபஞ்செய்தார். அதுகேட்டு நிமிச்சக்கிரவ
ர்த்தி நானித்நிரைசெய்துகொண்டிருந்தா லிவர்வந்த
தறியாதிருக்கு மென்னை யிப்படி யகியாயமாகச்சாபஞ்
செய்தநா யிந்தச்சாப மினைத்தானே முடையக் கடவ
தென்று தன்னேசபித்த அந்த வசிஷ்டருக்குப்பிரதிசா
பஞ்செய்தார். அந்தராஜன் தபோபலத்தினுலே லோக்
கியம் பொருந்தியு யாவரினு மேன்மையான தபோமகி
மையுடையவனுதலா லக்ஷ ராஜாவினுடைய சாபத்தினு
லே வசிஷ்டரானவர் மிகவுந் துக்கபயத்தை யடைந்த
ராய்த் தம்முடைய பிராணன் விடுபடுமென்றறிந்து பி
ரமதேவரிடத்துக்குப்போய்த் தமக் கவமரியாதியாக ர
ரானினுடைய சாபம்வந்து கேரிட்ட விருத்தாந்தங்களீ
யெல்லாஞ்சொல்லி யிதச் சாபத்தினுலே மேலு மேலு
ந் தனமரணங்களுக் டமாலை போனிபோந்தலிலே
பறவாம லிந்தச் சாபநிவர்த்திக்கேதுவாக வேறெரு சே
ணமுண்டாகும்படிக் குபாயஞ்செய் தணுக்கிரகிக்கவே
ண்டுமென்னு பிரார்த்தித்துக்கேட்க அதற்குப் பிரமதே
வர் வசிஷ்டரைநோக்கி முன்னமொருகால மித்திரனை
னுசெரல்லப்பட்ட சூரியபகவான் ஊர்வசியைக்கண்டு
மோகப்பட்டின்னேக்கூடி யனுபவிக்க வேணுமென்றுகே
ட்க, அதற்கவரு டன்பட்டபடியே யும்மைச்சேருகிறே
னென்னுசொல்லிப்போ யனேகக் தெய்வப்பெண்களுட
னே யொருதிங்காமான பஷ்பகடாகத்திலே சலக்கிரீ
டையாக வினையாடிக்கொண் டிருக்குஞ்சமயத்தி லவ்வி
டத்திலே வருணபகவான்வந்து அந்த ஸ்திரியைக்கண்
டு மயங்கிக் காமவிகாரத்தையடைந்து நீ யிவ்விடங்கூட
வேணுமென்றுகேட்க அதற்கவ ளிப்பிராந்த மடைந்து மு
ன்னமே யென்னை யிச்சித்தசூரியபகவானுக்குடன்படிக்
கைசெய்து வந்திருக்கிறேனுதலால் முன்னமே யென்
னை வரித்தவனாகிவிட்டு முன்னமைத்தப்பாகவும்மைகான்
சேமாட்டேனென்று சொன்னமாத்திரத்திலே யக்கவ
ருணபகவான் காமாக்கினியினுலே சரீரமெலாரு முருகி
மோகவிகாரஞ் சகிக்கமாட்டாம லிந்திரியத்தையொழுக
விட்டான். அந்த விந்திரியத்தை யொரு கும்பத்திலேயி
டித்துவைத்திருந்த தகவிடத்திலே யவளிலலர்ந்த மகிமை
யுடனேவினங்கும் அகஸ்தியபகவானுற்பவித்தார். அத
ன்பின்பந்த ஊர்வசியானவள் வருணனிடத்திலே மிகவு
மானையுள்ளவளாய்ச் சூரியபகவானிடத்துப்போலவு
ன் அப்பொழுதவருஞ் சகிக்கப்படாத காமவிகாரத்தை
யடைந்தவளாகலா லவனைக்கண்டவுடனேயவன் வருண
னிடத்திலே யாசைகொண்டிருக்கிற குறிப்பறிந்துகொ
ண்டு சோபித்து நீ பூலோகத்திலே நரசனனத்திலே பிற
ந்து புருரவாவென்று சொல்லப்பட்ட ராஜனுக்குப் பா
ரியாகி நெடுங்காலமிருந்து வரக்கடவாயென்று சபித்து
அவனைச்சோமலோகமுமுடையரீரியத்தைவெளியிலே
விட்டார். அதனை மகாரோதசென்னை வருணரோத
ரிருந்த கும்பத்திலே பிடித்துப் பூரித்தனைத்தார்த னா
தலால் நீ நித்தச் சரீரத்தைவிட்டந்தக் கும்பத்திலேசே
வேத்துத் திவ்வியசரீரத்தையடைந்து வருவினென்ற

வித்தார். இப்படியாக வசிஷ்டமகாமுனிவருக்குக் கோ
பத்தினுலே மகத்தான பங்கமேரிட்டதால் வாவரையும்
கோபங்கெடுக்கும் அந்தக் கோபத்தை யெவனெருவன்
கெடுத்தவனேவனுக்குக்கையடைவள்ளுவன்னுவிஷ்டரி
ட்டசாபத்தினுலே கிமிச்சக்கிரவர்த்திமரணத்தையடை
ந்து சூட்சும சரீரத்தைப் பெற்றுத்திருப்ப அவருடை
ய மந்திரிமுதலான பரிசனங்கள் மித்தப்போனராசா
வினுடைய-சரீரத்தைவஸ்திராபரண கந்தபுஷ்பாதிகளி
னுலே யலங்கரித்துவைத்துக்கொண்டு அந்தக்கௌதம
மகாமுனியைக்கொண்டு தானே அனுமதித்திரமும்
திரிஷ்டிபுஷ்டியாலோபந் திரசியலோபங்களில்லாமல்
க்ரதுமகாமும்பித்த ரிண்முதலியாதிமலருஷமனவாக
யாகுதைச்செய்து முடிக்கவேயதையறிந்து இந்திரன்
முதலான சகலதேவர்களு மரச்சரியத்தையடைந்து சூ
ட்சுமதேகியாயிருக்கும் நிமிச்சக்கிரவர்த்தியை யழைத்
தமமுடையயாகத்துக்கு நாங்களெல்லோருஞ் சந்தோ
ஷத்தையடைந்தோம் உமக்குவேண்டிய வரதானத்தை
டபீதருவோமென்று சொல்லவதற்கந்தராசாவானவர்
தானிருந்தவுலகத்தி லுள்ளோர்களுடைய கண்களினிமை
யே யில்லா வதிசயங்களையுங்கண்டு கொண்டிருக்கவ
ளுக்கிரகஞ் செய்கிறகளென்றகேட்க அப்படியேயாகக்
கடவரையென்று வரங்கொடுத்துச் சகலதேவர்களுந் தி
களுடைய லோகத்தைச்சேர்ந்தார்கள் அதன்பின்பு தே
ல நிமிகருக்கூடித்தாய்கள் நித்தியாக்கினி யுண்டாகப்
பட்ட அரணிதிய நிக்கடைக்கோலினுலே யந்தநிமிச்
சுக்கிரவர்த்தியுடைய சரீரத்தைக் கடையும்பொழுதி
லநினைய தோழுபுருஷனுண்டானான் அப்படிக்கத்தப்
புருஷன் பிறந்த லவனுக்குச் சனகனென்று நாமதே
யமிட்டு இப்பழுமியைப் பரிபாலனஞ்செய்துகேண்டி
ருப்பாயென் றாசீர்வாதஞ்செய்து மண்டலாதிபதிகளை
த்து அந்தமுவனுக்க லெல்லோருந் தாக்களிருக்குமாச்
ரமங்களுக்குப்போயினர்கள். அந்த நிமியென்றுசொ
ல்லப்பட்ட ராஜன் தபோமகிமைபொருந்திய வந்தம
னுகையால் நித்தியத்துவமான வரத்தைப்பிறழான். க
னேபரமான வனுடையசரீரமு மல்வளவு சிலரக்கிய
த்தையடைந்து அல்லாமலும் அந்தச்சரீரத்தினின்று
மொருவிசமு முண்டாகாது. ஆனதால் சத்தியமாக நீ
திதப்பாமல் நடக்குமன்னவனுக் கொருகாலத்திலும் யா
வராலுமெக்காலுமெத்திலுமொருனின்பமுங்கேடுமவரா
துலகத்திலுலேயாவதுகலவினிலுலேயாவதுதவமகிமை
யினுலேயாவது மற்றவுள்ளவெல்லாமேன்மையினுலே
யாவதுனக்குரிமில்லாமலிருப்பவனேயானுனக்கோப
த்தையடைந்தனேயுமி லிப்பொழுதுசொல்லப்பட்ட
வசிஷ்டமகாமுனிவருக்குக்கேரிட்டாற்போல மகத்தான
னுன்பத்தையடைவான் தன்னேயுங்குலத்தையுந்தனக்கு
ள்ள வெல்லாச்சிறப்புகளோடு மூடனேகெடுப்பதற்குத்த
ன்னிடத்திலுண்டாகுங் கோபத்தைப்போலும் வேறெரு
பகையுமுண்டோவென்றுசொல்லிப் பின்னும் ஸ்ரீரா
மர் லட்சுமணனைப்பார்த்து இன்னமொருகதை சொ
லக்கேள் அதெப்படியென்னில் சந்திரகுலத்திற் ரே
ன்றினவன் நிதிலோகம்நீயும்வென்று சகலபோத்தினோ

டும்பெற்றவன் காது அகவமேதயாகஞ்செய்தவர்களுக
ளென்னும்பெயரையுடையவன் அவன்புத்திரன் யயாதி
எல்லாமேன்மையும்பெற்றவன் அவன்விருப்பருவனென
ன்று சொல்லப்பட்டவகேந்திரன். புத்திரியாகிய சரு
மிஷ்டையையும் சுக்கிராசாரியர் புத்திரியாகிய தேவ
யானியையும் விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுடனே
கலபோகபோக்கியங்களே யனுபவித்துக் கொண்டிருந்து
காலில சருமிஷ்டைக்குப் பூருவென்பவன் பிறந்தான்
தேவயானிக்குயதுவென்பவன் பிறந்தான் அந்தப்புத்தி
ரர்களுக்கு ராச்சாங்கத்துக்கு வேண்டிய சகலவித்தைக
ளையும் படிப்பித்து வருங்காலியிலொருகாள்ராசசபையி
லவ்விரண்டுபுத்திரரும் தோனவைக்காணவந்தார்களாயா
திராசாசருமிஷ்டையினிடத்திலுதிமோசமுள்ளவனுனப
டியினுலே அவன்பிள்ளை பூருவினிடத்திலே பிரியப்ப
ணிந்தேவயானியிடத்திலுபேதஞ்செய்
திருந்தான் அதுகண்டியற்றுவென்பவனுக்குக் கோபமு
ண்டாய்த் தாயினிடத்துக்குப்போய்நன்றிதரச்செய்தப
கூபாதத்தைச்சொல்லித் துக்கப்பட்டான் அதுகேட்டு
ச் சருமிஷ்டையினிடத்திலிருந்திதபிரியினுலல்லவோ
வப்படி பசுபாபம்பண்ணினுனென்று தன்பிதாவாகி
ய சுக்கிரபகவானே நினைத்தான் அந்தநிமிஷத்தார்
அவருடனே ரர்சபண்ணின பசுபாதமெல்லாஞ்சொ
ன்னுன் அதுகேட்டுச் சுக்கிராசாரியர் தோபித்துயாயதி
யைப்பார்த்து நீயெவனுதத்திலுல்லவோ அவனிடத்
திலுனக்குமோகமுண்டாயினர்களே யுபேசைசெய்யவி
ஞாக்கையாலுன்னுடையயெவனம்போம்மூப்படைய
க்கடவாயென்று சபித்துப்போய்விட்டார் அப்படியெ
வனம்போய் முதுமையடைந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டி
ருக்குங்காலத்தில் ஸ்திரீகளிடத்திலே மோகத்தவியா
தவனுய்த்தன்னுடைய பிள்ளையுனவயதையுப்பித்து நி
ன்னுற்பிலகாலம் ஸ்திரீபோக்கியமுதலான சுகங்களை
யனுபவிக்க வெனக்கிச்சையிருப்பதா லென்றுப்பையாகி
ஙக்கொண்டென்னுடைய வேளனத்தைக்கொடுப்பாயே
ன்றுசொல்ல அதுகேட்டுனக்குரிமையுள்ள புத்திரன்
கொடுப்பா னுனேன்கொடுப்பேனென்று சொல்லக்கே
ட்டி உனக்குமுன்னுடைய வயிசுத்திலேபிரசிக்கிறவர்களு
க்குன்னிடாயிபத்தியமில்லாமற் போகக்கடவதென்று
முன்வயிசுத்திலே சாகுந்தர்கள் பிறக்கக்கடவர்க ளென்
றுஞ் சாபம்பண்ணி யவனைப்போக்கித்தன்னிடத்தில் வி
சுவாசமுள்ள பூருவையழைப்பித்து யதுமதத்தைக்
சொல்லி நீமமுக்கர்மமெனக்குக்கொடுக்கவேணுமென்
றுகேட்க அந்தப்புத்திரனும் வணங்கிப் பிதாவினுடை
ய மூப்பையுதரவேற்றுக்கொண்டு தன்யௌவனத்தை
க்கொடுத்தான் அப்படியே யந்தயௌவனத்தினுலேதெ
ரன் போகபோக்கியங்களையனுபவித்து மதுபடியும்
விவேகத்தினுலே வெறுத்துப் பூருவென்பவனுக்குப்ப
ட்டாபிஷேகம் பண்ணுவித்ததுதான் வனத்துக்குப்போ
ய்த்தபசு பண்ணினலோகத்தையடைந்தான். கோபத்
தினுலே யதுவென்பவன் அந்தத்தை யனுதரன்றுத
ல்லால் ராசரக்கள் ரூபாதத்தைவிட்டுச் சாந்தத்தை ய

டைய வேணுமென்று ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணருக்குச்சொன்னர்.

உபகதை முற்றிற்று.

வாணாசுரன்வதைப்படலம்.

அக்காலத்திலஸ்ரீராகவனிகரமணிளமுந்துகூலக்கடன் கலைக்கழித்துச் சபைக்கு எழுந்தருளி மந்திரிபிரதானி முதலானுசொடு குடிகளின்முறைகளைக்கேட்டு விசாரித்து நியாயஞ்செலுத்திவந்தார். இவ்வாறேகாலஞ்சென்றதில் இத்திவருகையில் மிக்ககமலினைக்கும் வசந்தகாலம்வந்தது. அதில் ஒருநாள் யமுனநதிக்கரையிலே தவமியற்றிக்கொண்டிருக்கு முனிவரிம் பலர்பரக்கவசிவனரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அகஸ்தியன் வாழிலிலேவந்து நின்றனர். அதைப்பிரான் அறிந்து உள்ளே அழைப்பித்துத் தெண்டனிட்டச் சகல உபசாரங்களாலேபூசித்து, கலாமிகள் இங்கெழுந்தருளின காரியம்என்ன, அடியேனுக்கு நியமிக்கவேண்டும், கடைபின்றி அதைச் செய்வேன்னன்று விளவினர். அதுகேட்டு அவர்கள், காருண்ய நிதியாகிய உமக்கே இன்ன முறைக்கதரும். நாங்கள் பலரும் அரசரிடஞ் சென்றோம். அவர்கள் யாவரும் இப்படி யுறுதியே அறிஞர்கள். ஆதலின் நீரோஜதேசரி என்னசே அகாரபயத்தினின்றும் விடிவிக்கவேண்டும். கேதரும் மகாராஜனே! நிருதயுகத்திலே லோலி என்பவனுக்கு ஞிய மதுபன்னும் அவுனனொருவனிருந்தனன். அவன்மகாபல பராக்கிமசூரன்வன், பிராமணவிகவாரி, மகாதருமாத்மா, தேவதேவிடம் அவனுக்குப்பிகேடேதுமிக்கது. அவன் சிவபிரானேநோக்கி மெடுகாலந்தவஞ்செய்து அக்கடவுள் அவனுக்குப்பிரசன்னராகித், தமதுசூலாயுதத்தினின்று மொரு சூலாயுதத்தையுண்டாக்கி அவற்றுக்கு அப்பா மதுவே! இதுமகாமகிமையுள்ளது உன்னே பகுதுகொள்ளும் பகைவரைத் தப்பாமல் சென்று உன்கையில் மீண்டுந்தேரும், ஆனால் தேவர்மேலும் ஆத்தணர்மேலும் விடுத்தையாயின் பயன்படாது போவதுமன்றி உன்னையிட்டு நீங்கும் என்றருளிச்செய்தார். அதற்கு அவன் சம்மதித்து சுவாமியைநோக்கி, இவ்வாயுதம் என் சத்துருக்களை மிருக்கும்படி யறுக்கிறசஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, அவர் அதப்படி யாகமட்டாது, ஆயினும் உன் வேண்டுகோளும் வினுகாதபடி, ஒரு வரக்தருகின்றேன். அதாவது உன் மகனுக்குமரணந்திரம்இருக்கக்கூடாது என்று உருத்திரமூர்த்தி யருளியதற்குக் களித்து அவருக்குச் சரணஞ்செய்துசென்று தன்னிடமான நூனிகையொன்று கட்டி வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்குக் கும்பீநசியென்னும் னேயாட்டியவித்தில் லவணன் என்ன மகன்பிறந்தான். அவன் தந்தையின் குணங்களுக்கு மாறுள தன்மையுள்ளனாய் கல்லோர்களை வலந்துகொண்டே வந்தான். அதறிருக் தகப்பன் மன் வருத்தமுறும் ஒன்றுஞ்செய்யாமலாட்டாமல் ஆயுதத்தை அவனகையிற் கொடுத்து அதன் பிரபாவத்தையும் அவனுக்குத் தெரிவித்துத் தான் வருணலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர் அந்த லவணாசுரன் குலத்தின் மகிமைபற்றியும் இல்பானதன் கொடுமைபற்றியுஞ் செருக்குமிகுத்துலகத்தையெல்லாம் வருத்தி வருகின்றனன். ஒருகாலேயா முனிவகளே இங்கிருக்கின்றீரும், இத்தன்மையன் ஐயா லவணன், அத்தன்மையது சூலம், உமையின்றி எமக்குவேறுகதியில்லை, இத்துன்ப மாற்றமட்டாமல் யாம் பல வரசரிடஞ்சென்று முறையிட்டோம், எமக்கு அபயமளிப்பாரொருவருமில்லை; அத்திறத்தனை விரவணனே நீர்சன்கரித்தருளல் உம்மைச் சரணமடைந்தோம், இனியெம்மையப்பாதகன்கையிற் சிக்காதிருக்குமாறு காத்தருளவேண்டும்; உமதுபோற்றலுக்கு இயையாத தென்னை யின்று ஏன்றிவ்வகைநாடதர் விண்ணப்பஞ் செய்யக்காருத்திலகர் துன்புற்றேனைகோக்கி, தவசிகாள் நுந்தன்மின், அக்கொடியோன் வினாவில் மாய்வான். தென அபயமளித்துத் தீம்மோசனைப்பார்த்து இப்புண்ணியன்தை யார் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்கள் என, பரதாழ்வான் எழுந்து கைகுவித்து நிப்பணியை அடியேற்குப் பிசாதிக்கவேண்டும் என்றார். உடனே சத்துருகரி ளுழ்வானெழுந்து சக்கரவர்த்தித் திருமகனாருக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து அஞ்சனியோடி கவாமி நருருல கொமணி! தேவரீர் வனவாச மெழுந்தருளினபோதுபதினான்குசம் வச்சரம் இக்கப்பாகாழ்வான்மாவுரியுஞ்சடைமுடியுமாயிக்காய்கனிகளே யமுதுசெய்துகொண்டெல்லலித்திரையுமில்லாமல் இராசியபார சிமத்தை யுவுதுதித்தருளினர். அப்படி வருந்தினவரை இன்னமுமிருந்தும்படியியம்பினும், இதுசரிதான், நீயும் பல பராக்கிரமங்களிற் குறைத்தவனன்றே, நீயேபோய் அந்கப்பாதகனைத்தேடிக்கூட்டவாய், நாம் சொல்லு மின்னெருவார்த்தையையும் தடைசெய்யாதேற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அதாவது அவனை மடித்தபின் அவ்விராச்சியத்தை நீயே ஆளவேண்டும், யாதொரு ராச்சியத்தையும் பாற்படுத்தலாகாதுமன்ன, ஆதலால் உனக்கு இக்கேயேபட்டாபிஷேகஞ் செய்விசேனென்று அருளிச்செய்ய, ஸ்ரீசத்துருக்கனுழ்வான் நிஞ்சித்து நாணமும் வினவமுழ்ந்தும் திருமுகமண்டலமுந் தீழ்நோக்குள்ளவராய்த் தலையனுத்தி நமித்து, சுவாமி என்னுண்டவரே! முத்தோரிருக்கதிலேயோ ராசசான்வது நெறியல்லவெனக் கேட்டருளினேன், ஆயினும் இது அறகெறி, இது ஆஞ்சுன்னெனவெதந்தப் பேசவும் அடியேன் சத்தியன்னேனல்லேன், பரதாழ்வான் முயன்றதைத்தடுத்த அபசாரத்திற்குப் பயனுய்க் கங்கரிபத்தை இழக்க நேரிட்டதே. இனிவரமியலைத்தை உல்லங்கனஞ்செய்தால் என்ன கெடுமோவென நடுங்கி யாதும் புகலதிறமின்றி வருந்தின்னேன், சுவாமியே கருணைகூர்ந்து அடியேன் குயாசனைத் திக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தின் திருமன்னர்மத்தவராசத்தோன, கமித்திரையின் இளையின்மையி! மூத்தோர்மொழி

வை யேற்றுக்கொள்வதே பெரிய தருமமாதலின் இக்கட்டனையு நீ அங்கீகரித்தல்வேண்டும்; சுமாவிருளன்னது, மந்திரிமாரைக்கொண்டு அபிஷேகத்துக்குவேண்டுவன சமித்திற சேகரிப்பித்துக் குலகுருவாகிய வசிஷ்டமாமுனிமுதலியோரால் இலவணராச்சியத்திற்கு அரசாக லட்சுமணகுமாரருக்குப் பட்டங்கட்டி யருளினர். அதை கண்டார் கரதத்தர் முதலியோரும்தேவரும் அதுமோதித்துக் கொண்டாடி னர்கள்.

மேற்சருகுலோக்கமர், சதுரக்கசேனைகளும் வலிகர்ழ்ந்தியோரும் சத்துருக்கனரோடுகூடப் போரும்படி நியமித்து, இனோபதேசமெய எடுத்து புடிமேலணைத்துக் கொண்டு, குழந்தாய் கேள். சேனைமுதலிய பரிவாரங்கள் எல்லைவெளளம் பெருக்காமுன்னமே அதைக்கடந்து சென்றுக, நீயோ வருஷகாலத்திற் சென்று அந்த லவணன் உண்டிக்காகத்திற்கு தன்னிடஞ் சேருமுன்னே ஒன்றியாபெயிர்த்து யுத்தஞ்செய்து பகைவனை மடிக்கக்கடவாய், அவனுட்புகுந்து சூலங்கைக்கொள்வ தின் அவனே வெலவதெனினுன்று சிவபிரானுஞ்-ய வரத்தை மீறுக்கக்கூடாது, இதோ உனக்கு ஓம்பு தருகின்றேன், இதமதுகைப்படாச சங்கிலுக்கு கிமித்தம் பாத்கடனிற் பன்னிகொண்ட பரமபுருடன் உண்டாக்கியது, இதற்குத்தப்பாராதுமாகாது, இதைகான் இராவணன்மேலும் பிரயோகியாது வைத்திருக்கின்றேன். இது உன்கையதாகவுனக்கு வெற்றிவாத்தடையில்லை, நீ மாற்றுமனமதத்தை நீக்கியோடு கெடியோடும் பிரிருதிகள் மாடிழ வாசஞ்செகடவை என நியமித்து வாழ்த்தியருளினர். அங்கினனுக்கைச் சத்துருக்கனர் நிமேற்கொண்டு வந்த முனிவருக்கெலாம் படைகளை முந்தியதுப்பி, தக்கவிடத்தில் யார்க்கு மிடையூறின்றி யிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு ஒருமாகம் தம் அக்கேயிருந்து முறைக்கட்டி னர்கிட்டினவுடனே புறப்பட்டு அண்ணன்மார்தாய்மார்குருமார்களைச் கும்பிட்டு வலம்வந்து அவர்களிடத்தி வாழ்த்தோடு விடைபெற்று இரண்டுகாளில் வான்மீகமுனிவ ராச்சிரமஞ்சென்று அவராற் பூசனை செய்யப்பெற்றுக் களிப்புற்று வீற்றிருந்தார். அங்கேபக்கத்தில்பெரிய ஒரு யாகசாலையிருக்கக்கண்டு அம்முனிவனைநோக்கி என்னிமி! இது யாருடைய யாகசாலை என வினவ, அத்தாபசத்தலைவர் அருளிச்செய்யலாயினர்.

மித்திரசஹன்கதை.

கேளுமையா காருத்தமனியே! உமது திருவயிற்றிலே சுதர்சனனென்னு மரசனுக்கு வீரசஹன் என்றொரு குமாரனிருந்தார். அவர் இந்திரனு மறந்திலும் போபெற்றவர். ஒருகால் அவர் வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கையில் புல்வேடம்பூண்டு மிருகங்களைத் தின்றுகொண்டிருந்த இரண்டு இராக்கதச் சிறுவனைக்கண்டு இருவரில் ஒருவனை அம்பினால் வீழ்த்தினர். மற்றொருவன் அசன்மேற் பகைபாராட்டி, கல்லது மண்ணையோ! பழிதீர்ப்பேனென்று மறைந்துபோயினன். பின்பு அந்தபாபநி இராச்சியமடைந்து மித்திரசஹன் என்கிற பெயர்கொண்டு அசுவமேதமியற்றி முடித்தவளவில் அவ்விராக்கதன்குருவாகிய வசிஷ்டமாமுனிவேடம்பூண்டு இராசனைநோக்கி என்றனுக்குப்புலாலோடுகூடியமதுரமான ஆகாரத்தருகவென்றுகூற, மித்திரசஹனல்லதென்று தன்பாகனுக்குக்கட்டளையிட வசிஷ்டவேடம்பூண்ட ராக்ஷசன் முனிவேஷம்மிட்டிபோகனுகவின்று நாமாயி சஞ்சனமத்துவைத்து தன்னிடஞ்சேர்ந்தான். கரேந்திரனும் பாசகரும் ராக்ஷசனுடைய மாயையறியாமல் அவ்வன்னத்தை ஆசிரியற்கு அளிக்க, அவர் அகனையறிந்து மிகச்சினக்து, அடா! அதமா! என்றனுக்கு அசத்தமான ஆகாரம் இட்டனை யாதலின் நீ இவ்வாகாரம் புசிப்பவனே ஆகக்கடவை எனச் சபித்தனர். கோமகனும் தன்னிடத்துக் குற்றமில்லா திருக்கச் சபித்தமையால் தானும் குருவுக்குச் சாபமிடக் கையி னீரேந்தினன். அப்போது அவன் மனைவியாகிய மதயந்தியாவன் ஆசிரியருக்குச் சாபமிடுவது தகுதியல்லவென்று மறுத்தனுல் அவ்வேக்தன் அக்கீரைத் தன் தாளின்மீது பெய்தனன், அதனல் பாதம் வெம்மையுற பற்றி அவருக்கல்மாஷபாதன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று, பின்பு அவ்வரசன் இது இராக்கதன் செய்த வஞ்சனையை யறியித்துக் குருவைப் பணிக்து போற்ற அவரும் இராக்ஷசமாயையென்று அறிந்து இரக்க முற்றவராயுமனனே! நான் கோபங்கொண்டு சொல்லியவார்த்தை குலிராது, ஆயினும் ஒரு வரக்தருகின்றேன் வது இச்சாபத்தைப் பன்னிரண்டாண்டு அனுபவித்து ப்பினென்னுழனுக்குட்டனு அவனியும் சாபக் தீர்த்த ழ்ந்து மூன்றுக்கர்த்தனுபமியாவும் மறக்கக்கடவை என்று அனுக்கிரகித் தருளினர். அப்படியே அப்பார்த்தி வனுஞ் சாபந்தீர்ந்து பழையபடி இராச்சியபார மடாத் வெக்தனன். அந்த மகாராஜ அசுவமேதஞ்செய்த சாலையப்பா இது என்று வான்மீகி முனைக்கேட்டுப் பெரியோர் பிரபுவித்தைக் கிற்கிக்கொண்டிருந்தார்.

குசலவர்ஜனனம்.

இப்படியிருக்க அவ்விசமிலையே சீதாபிராட்டி இரண்டி குமாரரையின்றாள். அச்செய்தியைமுனிகுமாரரால் அறிந்ததும் வான்மீகமாமுனிவர் அருகேசென்று குழந்தைகளிருக்கும் வடிவழகு வண்ண முதலியவற்றைக்கண்டிகளித்து, குசைகளின் தலையிலே முத்தஞ்சூடியும் அடிப்புறத்திலே இரேயவனையுங்காப்புசெய்வித்து இக்காரணத்தாலேயே முத்தோனுக்கு "குசன் என்றும், இளையோனுக்கு "லவன் என்றும் காமகாரணஞ் செய்யுத்தேகித்துத் தகுக்காலத்தில் அப்படியே செய்தார். சத்துருக்கனும்வந்தும் அதிப் பள்ளசாலே பருதித்சென்று தாயே? எங்கள் அக்கியத்தால் சமா கவ்வின்னே பெற்றுயெனவுரைத்து மகிழ்ச்சியோடி காலம் லெழுந்திருந்து பயணமாகி எழுநாளுவழிக்கில் மதுவனம்போய்ச்சேர்ந்தார்.

அங்கு மகாரிஷிகள் சொல்லிய பலவிதித்திர கதைசோச செவிசாற்றிக்கொண்டு இரவுவக்கழிந்து வருகை

மில் தீர்வானம் வெள்ளென்றுக அந்தச் சத்துருக்களும் வான சிவனமுனிவரைநோக்கி இந்த மதமகனுடைய பலபராக்கிரமங்களையும் விசதமாயறிய விரும்புகிறேன், இவனுடைப்பட்டவர் யார் யார் என விளவு, அத்தகையகுல தீலகர் உரைக்கலாயினர். கேளும் காகுத்த சிங்கமே ! இவனுடைப்பட்டார்க்கு அளவில்லை, அவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லப் பொழுதில்லை, சாரமாயொன்று கேளும், உமது திருவயிரத்தில் புவனவை னென்பவருடைய குமாரர் மாந்தாதா என்பவர் மகா பலபராக்கிரமசாலி மகா மகிமைபுள்ள நிருதாசனைக் கேள்வியுற்றிருக்கிறீரே அவர் இப்பாதகனாலேதான் இறந்தார், எப்படியென்றால், அந்த மகாபுருஷன் இந்திரனோடு அர்த்தராசனத்தினிருந்து தேவராச்யத்தைப் பரிபாலனவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டு அந்தத்தொழிலை முயற்சிசெய்து வருகையில் தேவர்கோன் பெரு மைகொண்டு வருந்தி ஆல் வாசனிடம்வந்து ஓராறுநாழி ராதனே ! நீர் செய்யுமுயற்சிதெரியும், அது பயன்படாமற்போகாது, அதற்க, இந்த நரலோகத்திலே உமது பிதாதபஞ் செல்லாதிருக்கச் சுவர்க்கத்தில் அதைச் சேறுத்த எத்தனித்திரே அது நோாத் தோன்ற மில்லை என்றியம்பினன். அது செவியுற்றமாத்திரையில் மாந்தாதா விம்மிதங்கொண்டு ஆ, அப்படியா ! எங்கேசெல்லவில்லை உனர்த்தவேண்டுமென்ன. அச்சுரபதி ஏது னைமைந்தன் லவணன் என வொருவனன், அவன் நற்றினையகேயிருந்து நற்றவர்களைப் புரித்து, காலிலை கெடி வருகின்றனன், நீரிதுவென்றிரா ஏதுஞ்சிலவே ந்தன் வெட்டித் தலேருவிடந்து ஆரிஞ்சிறந்து வந்தனரே, நீ நிதிப்பாலர்க்குச் சென்று நாற்படையுங்கூட்டிக்கொண்டு மதுபுரிதன் வரியுமிடஞ்சேர்ந்து அவனைப்போர் க்குவிளிக்கஅதிரதாக்கதன் குலமும் கையுமா வக்குறி ன்றான். அரசன் எத்தனை முயன்றும் பயன்படாமலே னையுத்தாலும் அச்சூலத்திற் கிளையாதே, கேட்டதே அவன் விதலே பொழுது புலர்ந்தது, இரவு அவ்வரக்கன் சூலமில்லாமல் ஊணுக்காக வெளியிற் செலவான், அவன் திரும்பி வருகையில் நீர் அயன் வெதிர்த்துச் சக்கரிக்கவேண்டும், அதனின் எழுந்து அவன் வதியுமிடத்து ரு வரையில் சன்னத்தராய் விருக்கவேண்டுமேனும் முருயாதைக்கேட்டு இலக்குமணர் தம்பியும் வில்லில் ர னேறிட்டுக்கொண்டு ஆண் டேகினன்முர். லவணனேதி நித்து பல ஜக்குகளைக் கொள்ளேதெத்துக்கொண்டுவெ கையில் வாகிலிலிவிருப்பதைக்கண்டேயோர்! இருளிற் கு யாது காரணம், எனவினவ, சுவமித்திரதம்பி அட தாதனே ! யன் தசரதருமான், ஸ்ரீராமச்சந்திருடைய கம்பி யன்னெறி தெரிவுத்துத்து செய்து உண்ணப் ப னேக மதுப்ப வந்திருக்கிறேனென்ன, அவ் விரசக்த னும் நகைத்து நீகோ நான் வெருபரவாய் உய்கோக்கா னை யிரும்பி யிருந்தனன். என் சூலத்தினையுடைய இர வணனே வருத்த வக்கத்திற் சேர்த்தனலவோ ! நீ, ஆகவி னுன்னை இன்னே யிருத்துவருத்து அறிவி யாக்குறி தென். சத்துரு, உன்னெனென்ன பகைக்கலம் கொண்டு வருகிறே னென்னக்கேட்டு லட்சுமணனுச் அருகுநி மா உன்னை யிவி யொரு நிமிஷமாயினும் புறஞ் செல்ல விடேனு, வஞ்சிகப்பட்ட பகைவனோடிறைவன் தர ன்சாக மருஞ்து கொள்பவனன்றே, ஆகவே நீ நின்றநி லேயிலேயே போரிட வேண்டுமென் றருளிச செய்தார். இச்சொல் செவிசாரவே அப்பாதகனுக்குக் கோவம் பெயங்கி கையொகையபுடைத்து எழுதினன், இதற் கஞ்சிக்கொண்டி ஆடா மனிதப்பதரோ ? உன்னண்ணன் தசக்கிரிவன் மூலாளுனைக் கொன்றதைக்கேட்டுப்புன் மையான மனிதரோடி போர்புரிவ திருக்கென்றிருக்தேன். இன்னு நீ இரட்டைவேம் வயதில் பீழ்துபோல வது வில் பிழந்தநுல் உன் கருவத்தை யடக்கவேண்டும், இதோ யுத்தசன்னத்தனும் இன்றேனென்ன ஒருபெரும ரத்தைப் பிடுங்கிச் சத்துருக்களர் மார்பிலெறிந்தான். அவர் அதனைக் கடிய பாழிகளாலே பல கூண்டாக்கித் துள, வவணன் மதுத்தும் பல பாதவங்களைப் பறித்து மோதக்கண்டு சருத்த நிகர் ஒவ்வொன்றையும் முன னு கான்று அம்புகளாக் கொண்டி தொத்துத் தள்ளி, ம வழை பொழிவதுபோல் அவ் விராக்கதன்மீது அம்புக ளைப் பொழிந்தனர். அவனோ அதனும் நிலதும் வரும் தாதவனுகி யொருபெரிய விருக்கத்தை லவாது சென் வீசிற் புடைக்க, அப்புடைத்தலால் அவர் சேரர்த்து ரூ சையடைந்தார். அதுகண்டு தேவரு முனிவரும் ஹா ஹா வெனக் கதறினர்கள். அங்கிருந்த அவர் தமை ஸ்ரீ சாய்த்தகண்டு இறந்தாரென்றே நிருபிக் கொ தா கல்த்தோடி கொண்ர்த புயிப்புகளைப் புரிகைத் தலைப்ப ட்டனே யல்லது மூலங்கொண்டிலர் கிளர்ந்தெண் சத் துருக்களுள்ளானே முகூர்த்தத்திற்குள் அறிவென்றி யருளிய மிக்க சீர்முனிவ ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குப்பிர ரூபித்திருந்த விஷ்ணு சாபத்தைக் கேடிண்டத்திற் ச ரணம் பண்ணிவிடிக்க அக்கணையாவது ருதிவரைத் ரீலேயல்லது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாயாஸ்ர உலகெல்லாம் திக்கு போமாறு வானத்திற் செல்லக்கண்டி அமரரும் அஞ்சி யார்ப்பரித்தோடிப் பிரமதேவனிடமுவ, அவர் இது திருமாலின் சரம், அச்சரத்தின், அவரது அபிசாவுதர் ரமான சத்துருக்களுட்டவான லவணன்மேற் பிரதிஷ்டையத் தனன் என்றுரைத்தலும் மலர்தளச்சியற்றிருந்தார் கள். அவ்வளம் புகப்பட்ட மகாபிரமாணத அக்கொ டூயோனுடைய மார்வப்பிலைத்து தலைமீற் புருந்து மீ ண்டும் சருல கிங்கத்தின் கைத்தலம் பற்றியது. அவ னை சூறையிற்பட்ட பெருமரம்போல் வீழ்ந்து யமனு க்கு விருந்தாயினன். அவன் வழ்ந்திருந்த மூத்தலே வேலனது மிண்டிக் குவிந்து சன்னிதானமே சேர்ந் தது, இவ்வாறு லோகங்கள் னு யிருந்த லவணன் சன் கனிக்கப் பட்டவுடனே ஓம்மிருவ் மூவுலகத்தையு மு ய்வித்த இராகவாதனுனைத் தவிதெரும் வானவரும் மு கழ்ந்து ஜயவிஜயிபவ, என வாழ்த்திப் பூமழையும் பொழிந்தனர்.

மதுரைபைத்தாபித்தல்.

மிப்பு சுவர்க்கத்தாசெல்லாம் அந்தக்காருத்த வீரர்க் ரு எதிர்வந்து, ஐயா ! நிசக்கொடியனை லவணனைச் சுகரித்துப் புவ மெல்லாங் காத்தீர். ஆகலின் யாம் சால வுவப்புற்றேம், எம்மிடத்து நிலாம் வேண்டுக னன், அவரும் எனக்கு வேறுவரமொன்றும் வேண்டா நிவிடம் வசிப்பதற்கு ஏற்ற தேசமுதன் வேண்டுமென வனைத்தார். அவர்கள் அங்ஙனமே யாகுகவெனக்கூ நித் தம்முலகுக்கேகினர். உடனே அது அர்த்தசக்கிரா காரமாய் ரமணியமும் விசாலமுமான மாட மாளிகை கூட்கோபுர மண்டப முதலியவற்றாலும் எல்லாப் பண் டங்களு நிறைந்த விபனிகளாலும் நிறை தவறுத நாலகை வருணதாராதலும் வினக்குறும்பு பலசெல் லாமலிருக்கையினோர் நகரமாயிற்று. மதுவென்பவன் கைக் கொண்டிருந்தது பற்றியும், கண்ணுக்கினிமையான ஆ பற்றியு மதற்கு மதுரையெனத் திருநாமஞ் சாத்தப் பட்டது முன்பன்னிரண்டாண்டுகள் அழிந்துகிடந்த அ ஆலின் சூரசேனதேசத்துத் தலைப்பட்டணமாய் யாது கித் சுகாக்கோ ரனியா யொளிராற்கக்கலி சத்து ருக்களர் தமது சேனை சேனதிபதி மந்திரிமுதலாயினோ ரை அங்கிடத்துத்தக்க பரிசாயிருத்தி லவணன் குடிபு ருந்த விடத்தையே அரமனையாக்கி யலங்கரித்து எழுந்த ருளியிருந்தார்.

இவ்வாறு சன்னிசன்டானம் அர்காட்டை யாண்டு சுக்ரவர்த்தித் திருமகனர் திருவடிகளைச் சேவிக்கப்பெ யுவாக்கொண்டு, தனாத்தவத்தை மந்திரிகள் வசமொழி புனித்து. ஒருநாளதிரகமும் இரிது படையுங் கொண் டு பிரயாணப்பட்டு, எழெட்டுகோள் வழித்தங்கி, மதுத் தும் வண்மிக முனிவ ராசகிரமத்திற் கெழுந்தருளி, ய த்தபோதனரை யிறைஞ்சி அரிளித்த ஆசிகிய தூவர் ந்து விற்றிருந்தார். இருக்கையில் அந்த முனிவர் பற் பலகதைகளை யியம்பி, மதுபுத்திரனேமான்மித்தனைய து, இரகுகுலதிலகரி இலவணனேறெ நிகழ்ந்திய வம யா யான் இவ்விசையைப் பிருத்த சோகினன், வெரு நிலாக்கியமா பிருத்தது, என்னனநிறு மிக்க வுவப் புண் டாயிருக்கின்றது. ஆகலின் அதன்பயனு வுன்மை புசிவ் தேர்கின்றேன் என வெழுந்து நமஸ்கரியசெய்தோர்த தப்புச்செய்தனர். இங்ஙனம் அவரால் கொண்டாடப்ப டு நின்ற சத்துருக்களுவர் குசலமும் லவணன் சார த்தில் மறையிருந்துஸ்ரீராமசரிக்கிரமாயிய ராமாயண த்தைத் தக்க தாள னைகூசோடு யாழிலிட்டு மதுமை ப் பாடக்கேட்டு, அதெட்டு அப்போதுதான் நடந்த துபோலே அறுபவத்தில்லார் ஞானந்தளர்த்து கண்ணீர் மல்க வொருமுகத்தாலும் ஸ்ரீராமனை மற்றிருந்தார். அவரோடெட்டவர்களும் அப்பாடலைச் செவியுற்று த தன்னிலேயே முகம்வாடி, இதென்ன ஆச்சரியம், எப் போதுடந்த சரித்திரமிதுவாயிருக்கலாம், நமது குலனோ, நாமதாரை என்றறிந்தும் நம் மசனிட ஏதென்று நினைந்தோ ? வான்மீகமுனிவரா வினவியரி

த்து தெரிவிக்கவிரும்புகிறேனென்ன, அவர் தம் பரிவர த்தாரைநோக்கி மகரிஷியின் ஆச்சிரமத்தில் எத்தனை யோ அதிசயங்களிருக்கும், நமமினை வொன்றுமன் என்று அவர்களைப் போகவிடுத்துத் தமகென்ற சமைத் தவிடஞ் சென்றபதித்து ஸ்ரீராமகதா சங்கீத நினைவே கொண்டி விசனத்தினு னித்திரையின்றியே பிரவைக் கழித்தனர். கதிரவன், கிரணங்களாயிய கைகளால் இரவென்னுங் கரிய போர்வையை நீத்து வினக்கியபின், லட்சு மண சகோதரர் காலைக்கடன்களோ யனுட்டித்துப் புற்றி ம்பிறந்த பெருமுனியிடம் விடைபெற்று, சாகேத நகர த்தை நண்ணிச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுரைத் தெண்ட ன் சமர்ப்பித்து, கேதிரத்தி னீர்த்தம்பு, கவாதீர் தே வனீர் இயபித்தபடி லவணனை யொழித்த மதுகாலைப் சோக்கி ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தேன். பன்னி ரண்டிவருடங் கழிந்தன. இனி சுவாமி திருவடி வாசத் தையை விட்டுப் பிரியமனமற்றிருக்கிறேன், தாமில்லாக் கு முவிபோ லெண்ணைத் தனிவிட்டி அனுதாப்பது தேவி ருக்குத் தருமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். தமை யனுரும்மையணைத்துக்கட்டிக்கொண்டி அப்பா! வி சனப்படாதே! பிள்ளைக்கு கைதலும், படைக்கும் கு ககளும், பிரார்க்குபின்னிடமும், ஈஞ்திரியதருமமன் றே, கடைக்குட்டியாயிய வுன்னைபிரிந்திருப்பதில் எனக்குச் துன்பமில்லையர், ஆயினும் அறத்துக்கு யாரு மஞ்சுவேன்வெதாதலினி பொறத்துக் கொண்டிவாழ்கின்றே னென். நீயு மிவ்வாறே யறதேர்த்தி உவள் கட்டளை யாலமைந்த ராச்சியாதிகாரத்தை நிறைவேற்றக்கடவை வோமானபோது இலகுவக்கு என்னக்கண்டி போ லாம். இப்போது எழுகர விங்குவதிந்து மதுரைக்கு எக்கடவையென்றுதேற்றியருளினர். தேற்றியும்தேறு மஸ் கட்டளையை மதுக்கக்கூடாதென்று அப்பதியே யு டன்பட்டி லட்சுமணர் பரதர்களையும் தாய்மாரையுங் கா ணவி தென்டனிட்டி மற்றுமுள்ளோரையும் ஈக பரி ஜுபசரித்து ஏழுநில் வழிக்வரிடனேபுறப்பட்டி மதுரா புரிக்கு எழுந்தருளினர்.

மதுரைபைத்தாபித்தல் மூற்றிற்று.

சம்புகன்கதை.

அப்படி ஸ்ரீராமர் சத்துருக்கினை வடமதுரைக்கு ப்பி ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் அ த்திற் சிலகாலஞ்சென்றபின் பெருகான் மிகவும் விருத்த னை வொருஸ்ரீராமனன் இறக்துபோன தன்தியடையி ன்னெயைக்கொண்டிலம்பி ராசத்துவாரத்திலேபோட்டி ஓ ஓ ராஜனே ! யிக்கனவியாயமுண்டோ ! நானெரு பாபமுஞ் செய்ததில்லை யுன்னிலே செய்யப்பட்ட வதர் ஸ்திலேயென்றுடையபெரிய யிறக்துபோய் விட்ட ர் காவு மென்றுடைய ஸ்திரீ வதைக்கெதிரே பிரா ணனிலிலேயும், இக்கப்பிரமாத்தி பாதகத்தையு மேற் றுக்கொண்டி நீயே சுகமா யிருப்பாயென் றிப்படி மிகி த்து நூறைபிட்டுப் புலம்பித் தக்கப்பட்டான். அதுகே ட்டி ஸ்ரீராமர் மிகவும் விசனத்தையடைத்தவராயிட னே

வசிஷ்டர் - வாமதேவர் - கவுதமர் - காசபர் - முதலாக மகரிஷிகளே வரவழைத்து இதென்ன காரணத்தாலுண்டானதென்றுகேட்க, அப்பொழுது தவர்களில் காசபமகாமுனிவர், ஸ்ரீராமனைநோக்கிக் கேளுமகாராஜனே! கிருதயுகத்திலே பரமேயில்லை பிராமணனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு திரேதாயுகத்திலே நாலிலொருபங்குபாபம் கூடத்தியனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு துவாபரயுகத்திலே மூன்றுபங்கு பாபம் வையெனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு கலியுகத்திலே முன்றுபங்குபாபம் சூத்திரனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு இப்படியுகதருமமாயையால் இந்தத் திரேதாயுகத்திலே யதர்மமாகச் சூத்திரன் தபசுபண்ணுகிறபடியினாலே யிந்தப் பிள்ளை யிறந்து போய்விட்டது. நீ இதை விசாரித்துத் தண்டித்தால் யிந்தப்பிள்ளைப் பிழைக்குமென்று சொன்னார். அதுகேட்டு ச்சந்தோஷத்தையடைந்து லட்சுமணனே வரவழைத்து நீ யிந்தப் பிராமணனைச் சமாதானப்படுத்தி யிந்தப் பிள்ளை சரீரத்தை யெப்படி பாதுகாத்து வைத்திருக்க வேணுமோ வப்படிச்செய்து வைத்திருப்பாயென்று அத்தரவுகொடுத்து துடனே புஷ்பகவிமானத்தை நினைத்து வரச்செய்து அதில் வாளெடுத்துக்கொண்டு மகாமேற்குவடக்குதிசைக்குள்ளான நிருதிமூலையிலுள்ள தபசுபார்த்தொருபர்பமுமில்லா திருப்பதையறிந்துகொண்டு தெற்குத்திசையிற் செல்லும்பொழுது சைலபர்வதத்தை வடபாகத்திலொருமருங்கிலே தாண்டிதாபசபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவனைக்கண்டு நீயார் என்னநிமித்தமிப்படித் தபசுசெய்கிறாயென்று கேட்க வதற்கவன் தான் சூத்திரனித்தச் சரீரத்துடனே தேவத்தன்மையடைவதற்காகத் தவஞ்செய்கிறேனென்று சொன்னமாத்திரத்திலே ஸ்ரீராமர் வாளாலே சம்புகனைத் தலையுருள வெட்டிவதைத்தார். அப்பொழுது திக்கு நாதி யில்லாத தேவர்களும் வந்து சக்கரவர்த்தியைப்பட்டி ஸ்ரீராமரைநோக்கிப் பாராட்டி யுமக்குவேண்டிய வரத்தைக் கேளுங் தருகிறோமென்றுசொல்ல வதற்கந்தப் பிராமணப் பிள்ளை யுயிரோடே யெனக்கு வேண்டியவரமென்று சொன்னார். தேவர்கள் வந்தபின்னே யிப்பொழுதே பிழைத்தானென்று சந்தோஷித்தும் பின்பு அகஸ்தியர் பண்ணிவைத்து வருஷந்தவறாமல் கலசபானஞ்செய்த திஷ்டியிப்பொழுது முழுகிற படியினாலே காஞ்சனவனிதாக்குப் போகிறதற்கு ஒரு மலைக்கான வரலாமென்று சொல்லிப் போய்விட்டனர். பின்பு ஸ்ரீராமரு மகஸ்தியருடையவாச்சிரமத்தைச் சேர்ந்தார்.

சம்புகன்கதை முற்றிற்று.

சுவேதன்கதை.

அப்படி யகஸ்தியருடைய வாச்சிரமத்திற்சேர்ந்த ஸ்ரீராம சவனாகண்டு வணக்க வவரு முபசரித்துத் தம்மிடத்திலிருந்த தெய்வீயாபரணத்தைக் கொடுத்தா ரதை வாங்கிமேன் முதவந்த விதமென்னவென்றுகேட்கவதிலே அயோசனை விசாலமா யொருபோணிகளு மில்லாத மகாவனத்திலே தபசுசெய்யப் போயிருக்கிறதாகவும் லக்ஷ்மணத்தினுடையில் ஒருயோசனைவிசாலமாயொருடாகமு மதற்கடுத்த வொருவருமில்லாத வோராச்சிரமமு மிருக்கக்கண்டுன்றிராத்திரி யதிலிருந்து மதுகாலுதயத்தி லந்தத் தடாகத்திற் கிடக்குஞ் சவத்தைக்கண்டாலோசித்து நிற்குமளவி லனேக விசித்திரத்துடனே மேலுலகத்திலிருந்து தொருவிமானம்வந்தது. அதிலிருந்து தொருபுருஷன்றங்கி யந்தச் சவத்தைப் பிடித்துத் தின்றான். அவனே நீயான னிஷ்டனென்ன காரணத்தாலென்று கேட்க, அதற்கவன் நான் விதர்ப்பதேசாதிபதியாகிய வசுதேவ வென்னும் ராஜனுடைய புத்திரன் என் பெயர் சுவேதன் நான் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் ஆயுப்பிரமாணந் தெரிந்தெல்லாருடைய நமயாகிய சுதனென்பவனுக்கு ராச்சியங் கொடுத்துத் தபோவனத்திற்சேர்ந்து மூவாயிரம் வருஷங் தபசுசெய்து பிரமலோகத்தையடைந் தவ்விடத்திற் சகியாத பரிதாகத்தினாலே மிகவும் வருந்தி யெனக்கிப்படி நேரவேண்டுவதென்னவென்று பிரமதேவரைக்கேட்டேன். அதற்வர் பூலோகத்திலே நீ யன்னங்கொடுமையுடைய சரீரத்தையே போஷித்தபடியினாலே யிப்படிவந்தது. இந்தப்பசிக்குன்னுடைய சரீரத்தை யெப்பொழு மூனைக் கமித்தும்போல விருக்கும் இனிமேலெப்பொழுதுகஸ்தியபகவா னேரிடுவாரோ வப்பொழுதவரா லிந்தத்தேஹ நிவிருமென்று பிரமதேவ ரனுக்ரஹித்தபடிக் இப்பொழுது தேவரீரைக் காணப்பெற்றேன். ஆகையா லென்ன லுபசரித்துக்கொடுக்கப் பட்டவிந்த வாபரணத்தை யொப்புக்கொண்டு கிருபை செய்தென்னை பிரதிஷ்டைவேணுமென்று மிகவும்வணக்கிப் பிராத்தித்தான். அப்பொழுததை நானேற்றுக்கொண்டமாத்திரத்திலே யந்தச்சவமே காணாதேபோய்விட்டது அவனும் பகிர்கி முன்னிருந்த பிரமலோகத்தை யடைந்தான். அப்படி யந்தச் சுவேதமகாராஜனுலே கொடுக்கப்பட்ட திந்த திவ்வியாபரணமென்று சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் மகாசந்தோஷத்தையடைந்தார்.

சுவேதன்கதை முற்றிற்று.

தண்டன்கதை.

அப்படி யகஸ்தியமகாமுனிவர்சொல்லப்பட்டதை வேதவாகாதனஞ்சரித்திரத்தைக்கேட்டுமகிழ்ச்சியடைந்து ஸ்ரீராமர் பின்னு மவரைநோக்கியந்தச் சுவேதமகாராஜன் தபசுபண்ணினவனம் நூறுயோசனை விசாலமா யதிலேயொரு பிராணியுமில்லாம லிருக்கின்றதகாரணமென்னவென்றுகேட்கவதற்கு அவர் ஸ்ரீராமரைநோக்கியும்பு நிருதயுகத்திலே பிறவினவன் மூன்றுலட்சமுழுதுஞ்செல்கேல்செலுத்தி ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்தம்முடைய புத்திரரிலே நிருபுவாகுமகாராஜனுக்குத் தருமசாஸ்திரமுதலான சகலசாஸ்திரங்களையும் போதித்து ராசகியபட்டாபிஷேகம் பண்ணுவித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார். பின்பந்த இட்சுவாகு மகாராஜா அனவில்லாதபுண்ணியங்களைச் செய்து நூறு புத்திரரைப் பெற்றார். அவர் திரிகால வர்த்தமானமும் தெரிந்தவ ராகையாற் கடைசிபுத்திரனிலிமேல் தண்டத்தை யடைவர் னென்பதை யறிந்து அவனுக்குத் தண்ட னென்று பெயரிட்டு விந்தைநிரிக்குஞ் சைவல பருவதத்திற்கு நடுவுள்ள நாடு யோசனைதூர பூமியுங்கொடுத்தார். அவன் மதுமத்தமென்றொருபட்டன முண்டாக்கிச் சக்கிரபுகவானே யாசாரியராக வைத்துக்கொண்டிகாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தான் அப்படி யிருக்குங்காலத்தி லொருநாளவன் சுக்கிரோசாரியா ரிடத்துக்குப் போம்பொழு தவரிருக்குமர்சிரமத்துக்குச் சமீபத்திலே யவர்டையபுத்திரி அழகை யென்பவளைக்கண்டு மோகித்துச் சங்கற்படாத காமவிகாரத்தையடைந்தவ னனேகவிதங்களாலுபசரித்து வேண்டியுமவளுடன்படாது மறுக்கவும்கேளாமலபலவீனமைசெய்துபுணர்ந்தான் அவள்மிகவும்விசனப்பட்டழுதபடியேதன்னுடைய பிதாவிடத்துக்குப்போலுன் அவர்கடத்த செய்கையையறிந்து சோகித்து என்னோயுமநியாயமற்ற புத்திரியென்று நினையாமலிப்படியபாதகியாதைபான பாதகம்பண்ணினதுதலாலிதத்தண்டனைடையதுடைய வதிசம்பட்டனம் ராச்சியமுழுது மேழுகாகோயிலேமண்மாரி பெய்தழியக்கடவதென்று சாபஞ்செய்தார். அவர்சாபப்படியே யழிந்துவனமாகை அத்தகாரணத்தினாலன்று முதலிந்தவனத்துக்குத்தண்டகாரனியமென்றுபெயரானதென் றகஸ்தியமகாமுனிவர்சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர்மிகவுஞ்சந்தோஷத்தையடைந்தவரா யன்றிராத்திரியங்கிருந்துமதுராஜாதயத்தி லவருடையவனுமநிபெற்றவ்விடத்தினின்றுங்கிப்போயயோத்தியா நகரஞ்சேர்ந்தார். அதற்கு முன்னமேறிந்தபராமனப்பிள்ளை யிழுத்திருந்தான். அக்கப்பிள்ளையுடனே மாதாபிதாக்களையுஞ் சந்தோஷப்படுத்தியனுப்பினர்.

தண்டன்கதைமுற்றிற்று.

விருத்திராசுரன்கதை.

அப்படியேயோத்தியாபட்டணத்தைச சேர்ந்த ஸ்ரீராமர் வாயில்காலலக்குமணர்க்குத்தரவுசெய்து பரதலட்சுமணனாலாவனமுத்தராசதுருயாகம்பண்ணவேலுமென்றுலோகத்துமனிலே பரதர் ராசதுயாத்திலேயனேகராசாக்களுக்குருத்திரவு முண்டாகுமானபடியினாலே கருணையே யுருவமாகவலதரித்திருக்கின்ற தேவரீராலத்தியாகமெப்படிசெய்யப்படுமென்று சொல்லவதுகேட்டசசுதோஷத்தை யடைந்துதேவன்னது தருமியே யென்றெழுப்புத்தெளிவுண்டார். தேவரீரூலட்சுமணர் ஸ்ரீராமனைநோக்கி அசுவமேதம் யாகங்களுக்குள்ளே மிகவுயர்ன்மையானயாகம் தேவேந்திரனுக்கஸ்தியாகத்தினாலே பிரமகத்தி நிர்த்தனென்றுகேள்விப்பட்டிருப்பதல்லவோ அதான்விருத்திராசுரனென்னுமோசகரன்சாம்பியாதிகாரம் பண்ணிக்கொண்டு மதுராபட்டனத்தி லிருந்தான் அவன்மிலகாலஞ் சென்றபின்புதன்னுடைய சிரேஷ்டபுத்திரனுக்கரியல் கொடுத்துக் கொமையான தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்குமளவி லதைத்தேவேந்திரனறிந்து இவனுலென்னதீங்குவினையுமேவென்று பயந்தவனுய்ச்சகல தேவர்களுடனே விஷ்ணுவினிடத்துக்குப்போ புலகமெல்லாங் கெடும்படி தவஞ்செய்கின்றவிருத்திராசுரனைச் சங்கரித்தெங்களை பிரகதிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்க விஷ்ணுவானவர் அதவசரனென்னிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவனுகையாலவனை நான்வதைக்கப்படாது பின்னெப்படியென்னில் என்னுடைய சக்தியை மூன்றுகப்பிரித்து ஒருபங்குபூமியினிடத்திலும் ஒருபங்குவச்சிராயுதத்தினிடத்திலும் ஒருபங்குன்னிடத்திலு மிருக்கச்செய்கிறேன் அதுகொண்டு நீயே யவனைச்செயிப்பாயென் றனுக்கிரகித்தனுப்புவிக்க அப்படியே யிந்திரன் சகலதேவர்களுடனே விருத்திராசுரன் தபசுசெய்துகொண்டிருக்கிறவனத்துக்குவந் தவனைக்கண்டு வச்சிராயுதத்தினுலே வதைத்தமாத்திரத்திலே தேவேந்திரனைப்பிரமகத்திபற்றித் துன்பப்படுத்தவதுகண்டுதேவர்கள் பின்னும் விஷ்ணுவினிடத்துக்குப்போய்த் தங்களுடையராசனுக்கு வந்தகுன்பத்தைச் சொல்லியிச்சவப்பட்டார்கள் அதுகேட்டு மகாவிஷ்ணு அசுவமேதயாகம் பண்ணினுலிந்தப்பிரமகத்தி நிருமென்றுசொல்லவப்படியே தேவர்களத்தியரிக்கச்செய்வித்து முடிக்குமளவிலந்தப்பிரமகத்தி வெளிப்பட்டது அதைதானுபங்காகிப் பிரவாகநதிகளிலொருபங்கும் பூமியி லொருபங்கும் ஸ்திரீகளிடத்தி லொருபங்கும் தேவன்னசெயபு மவரிடத்தி லொருபங்குமடையச்செய்து பிரமகத்தி நீங்கிய தேவேந்திரனுடனே சகலதேவர்களுஞ் சந்தோஷத்தை யடைந்திருந்தார்க ளாகையால அசுவமேதம் பப்படிப்பட்டமகிமை யுடையதலவோவென்று லட்சுமணர்சொன்னார்.

விருத்திராசுரன்கதை முற்றிற்று.

இளன்கதை.

அப்படிலட்சுமணர் சொன்னகதையைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் பரதலட்சுமணனாதோகதி யொருகதை சொலைத் தொடங்கினர் எப்படியென்னில் பாலிலிகதேசாதி பதியாகிய வர்த்தமப்பிரசாபதியினுடையபுத்திரன் இளனென்பவன் ராசகியப்பரிபாலனத்து செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தொருகான் வனத்திலே வேட்டையாடப்போனபொழுதுமகாதேவராகிய பரமசிவன் சகலபிரமதகணங்களும்ஸ்திரீரூபமாகிப் சார்வதியுடனேகூடிருக்குமிடத்துக்குப்போன மாத்திரத்திலே அவளுமவனேபோனவர்களும் ஸ்திரீகளாலுர்கள் அப்படிஸ்திரீரூபத்தையடைக்கினனுவன் மிகவும்பயந்துகடுகிய யத்தப்பரமசிவனிச்சரணமாகவடைந்தான் அதற்கு உமையவளுடனே கூடியிருக்கும் பரமசிவனினனோக்கி நீபுருஷத்தன்மை தவிரமற்றெந்தவரங்கேட்கினுந் தருவோமென்று சொல்ல வதற்கொரு மறுமொழியுஞ் சொல்லாமலுமையவளே மிகவும் வணங்கித்தோத்திரம் பண்ணிப்பிரார்த்தித்தான் அதற்குமையவன் கான் கொடுக்கவேண்டிய பாதிப் புருஷத்துவத்தைத் தருகிறேன் உன்ம

னின்படியாருமென்றுசொல்ல அதற்கவன் ஒருமாசம் பெண்ணுகவும் ஒருமாசமாணுகவு மிருக்கவேணுமென்றுகேட்க அப்படியே யுமையவ ளணுக்ரஹித்தபின்னு முனக்குப் பெண்ணுனகாலத்துப் புருஷனுகவிருந்ததும் புருஷனுனகாலத்துப் பெண்ணுகவிருந்ததுந்தெரியாதிருக்கவுமென்று வரங்கொடுத்தாள் அந்தவரத்தினுலப்படியே பெண்ணுருவமாகி முன்புதன்னுடனேஸ்நேகியாயவர்களுடனே யந்தவனத்திலே சஞ்சரிக்கும் பொழுதில் லங்கிடத்திலொருமஹிக்கடுத்த கடோகமத்தியிலே த்பசெய்து கொண்டிருக்கும் புதனுவனிடனெய்க்கண் மோகப்பட்டு மிகவுமாச்சரியத்தை யடைந்து மனங்கலங்கித்தபசை விட்டுக்கமலிலவர்த்து ஆவர்த்தனியென்னுமந்திரத்தினுலே அவருடையசெயலையறிந்து கொண்டு கூடநின்றவர்களோக் கிம்புருஷரிடத்திற் சேரப்பண்ணிப்பின்பு அவனேநோக்கி நான்சக்ரிரனுடையபுத்திரனுகியபுதன் என்னே சீவிரும்பிச்சேரலாமென்று நயம்பவேண்டவவனு மப்படியே சம்மதித்தான் அப்பொழுதவ்விருவரும் கூடியிஷ்டமாகக் காமகூடபோக மனுபவித்தார்கள் அப்படிமிற்றிருக்குங் காலத்தொருமாசமானவுடனே யன்றுசயனத்தை விட்டெழுந்திருக்கும் பொழுதினேயானவனின் புருஷரூபமாகியெழுந்தான் ஆந்தவிளமகாராஜன் தபசுபண்ணுமிறபுதனைக்கண்டு என்னுடனேவந்த பரிவாரசனங்க ளெங்கேயென்று கேட்கவதற்கிருப்புதன் அவர்கள் கன்மழையெய்திறந்துபோய்விட்டார்களென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு எனக்குமிகவு முனமையானவர்களிறந்தபின்பு காணுயிர்வைத்திரேனென்று வினவினப்பட்டான். அதற்குப்புதன் நீவிவேஷட்டித்தொருவருமெஞ்சுந்தா வுன்னுடையவசனம் நீரும்படி புதவிசெய்யுமிறேனென்றுசொல்லவதுகேட்டப்படியே யோப்புக்கொண்டுவரத்தின்படியே ஸ்திரீயாகவும் புருஷனுகவுமிருக்குங்காலத் தொன்பதாமாசம் புரூரவசுவென்னும் பிள்ளையைப்பெற்றுப் புதவிடத்திற்கொடுக்க அந்தப்பின்னேர்ய யவன்னனர்த்தான். அப்படியெருவருஷஞ்சென்று புருஷனுகவிருக்கையில் அந்தப்புதனுவனுன சம்வர்த்தர்-துருவாசர் முதலான மகரிஷிகளோவரவழைத்து இந்தவிளவுக்கு நன்மையைச்செய்வீர்களென்று பிரார்த்தித்தான், அம்மகரிஷிகளந்த பிளவுடையபிதாவாகிய கருத்தமப்பிரசாபதியென்பவர் புலஸ்தியர்முதலான நாமுனிவர்களுடனே யவ்விடம்வந்து சேர்ந்தார், அவர்களெல்லோரு மொருவருக்கொருவ ராலேசெய்க்குமிடத்திற்-கருத்தமப்பிரசாபதியென்பவர் அசுவமேதயாகத்தைச்செய்து பரமசிவனேப்பிரார்த்தித்தா லவ்வுடைய வனுக்கிரகத்தாலே யிவனுடையபெண்டன்மை நீரும் வேடுருண்டிலுக்குத் தீராதென்றுசொல்ல வப்படியே யெல்லோருஞ் சம்மதித்துப் புதனுடைய வாச்சிரமத்திலே அசுவமேதயாகமாரம்பித்து விதிப்படிசெய்து முடிக்குமளவில் பரமசிவ னெதிரேதோன்றினமாத்திரத்திலே மகரிஷிகள்முதலாரே வெல்லோரு மிவனுக்குப்பெண்டன்மைநீரும்படி யனுக்கிரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பரமசிவனுமப்படியே வரங்கொடுத்தபோனபின்பு அந்தமகரிஷிகளும் யாகத்தைமுடித்தவரவளிருக்குமிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தவிளவும் புருஷத்துவத்தைநடைத்து தன்னுடையபாங்கிலிருந்த சத்தை விட்டு மத்தியதேசத்திலே பிரதிஷ்டான மென்னும் பட்டனத்தி லிருந்தான் அவனுடைய மூத்தபிள்ளை யாகிய சஞ்சீவித்து வெல்பவன் பாங்கிலே தேசத்துக் கதிபதியா யிருந்தான். அந்த விளமகா ராஜனுக்குப்பின்பவனுவைப்புத்திரன் புரூரவசு. அத்தப்பிரதிஷ்டானபட்டனத்தில் மத்தியதேசாதிபதியானுன். ஆகையா லகுவமேதயப்படிப்பட்ட மஹிமையுடையதென்று ஸ்ரீராமரானவர் பிரதலட்சுமணர் கேட்டச்சொன்னுர்.

இளன்கதை முற்றிற்று.

அசுவமேதயாகம்.

இப்படிப்பட்ட மகத்துவமுள்ளதப்பா அசுவமேதயாகம். நீங்களுஞாத்தபடி அதினே நாம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதற்காக நம்முடைய குலகுருவான வசிஷ்டமகாமுனிவனுயும் வாமதேவர் முதலானவரையும் அழைத்து யோசித்து அவர்கள் பணிப்புபெற்றுக்கொண்டு லட்சணனிறைந்த குதிரையை விடவேண்டுகிறேன் என்று தனுமயனருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, இலக்குமணர் ஆஞ்ஞாவினவைத் தமையனர் சன்னிதியிலிட்டுக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தார், வந்தவர்கள் கும்பிட்டுநின்ற ஸ்ரீராமரைநோக்கிநெடு ஆலிங்கனம்பொழிந்து அவ்வமேதத்தை காரிய அவர்கொள்கையை மிகவும் கொண்டாடினர்கள். அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டதும் இராகவேந்திரர் இனிய பெருமானே கோக்கி காம்செய்யு மிவ்வேள்விக்குத் தமது ஸ்நேஹத்தோடி சுக்ரீவமகாராஜனும் ராக்ஷசரே னையோடி விபீஷணனும் கம்பந்தக்காரனிய சகலராஜாக்களும் மற்றஅரசரும் அங்கங்கிருக்குக் கவிகளும் பிராமணரும் யாவரும் வரும்படி தூதரையனுப்புவதுமன்னிக்; கோமதிநதிக்கரையில் பெரியயாகசாலை நிருமித்து அங்கு ஆனேக வாயிரக் கலம் தரியும் பலமுதிரைகளும் நெய்முதலிய ரசத்திரவியங்களுந்தும்மும் வேண்டிவனயற்றையும் சேகரித்து வைக்கிடையாய், அனேக வாயிரம் பொன்களும் ஆடையணி முதலியவைகளுங்சேகரித்துக்கொண்டு பரதன் அங்கு நடத்திச் சென்றிருக்கவேண்டும்; அவரோடுகூடவே பலவேலைக்காரரும்சமையற்காரரும் ஆடுவோர் பாடுவோர் முதலானோரும் நம்முடைய தாய்மார்களும் மற்றும் அந்தப்புரத்துள்ளாகமமவர் யாவரும் போகப்பணித்திடுவாய், சிதைக்குப்பிரியா வேற்படுத்தியிருக்கிற சூளாமணிதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரதன் கொண்டுகடவன்; வரும் ஆசார்யூலரானுக்கு இருப்பிட முதலானவைகளையும் அந்தியோன்முயமைத்தினிக, எனறிப்படி கட்டளை யிட்டருளி இருத்துவிக்குமென்றுகொண்டிதிப்படிகல்ல லட்சணமுள்ள குதிரையை லட்சுமணர்கையில் வைத்து விடுத்தனர்.

அந்த நியமனத்தின்படியே இரீயபெருமான் அங்கே தூதரையனுப்பி மகரிஷிகளிப்போடி சுக்ரீவன்விபீ

ன மித்திரரும், ஜனகன் புதாதித்துமு ஜாக்களும், மற்றமுள்ள அரசரும்,அ னிஷ்முதலிய மகரிஷிகளும்; மேலானவ ர்,கந்தர் தொழிலாளரும் கந்தம்பரிவா சேர்ந்தார்கள். பரதாழ்வானும் சுவாமி ட்டு கோமதி நதித்தினுள்ள கைமிசமெ ப ஸ்தலத்தில் யாகசாலே முதலிய சமை யினவெல்லாவ் கொண்டு சேர்த்தார். ம் சத்துருக்ஞழ்வானும் அங்கெய்தி து வேண்டியவற்றை யமைத்துகொடுத்தி வமகாராஜன் மற்றமுள்ள வானரரோ ந்து அடியில் முகியிய பரிமாரியுபசரித் நிஷர்கள் தினேவராய் பிரதாசனரோ ப் பூஜை யியற்றிக்கொண்டிருந்தார். இத் அவரவர் யாதொருகுறையும் வராதிரு க்கக் காரியங்களைக் கைக்கொண்டதலும் ம் யாவரும் கொண்டாடும்படி நடந்துவ வேண்டுமென்று வாய்மொழிகூறினனே ரு திருமஞ்சாக் கொடுக்கப்பட்டது. வருள் ஒருவராயினும் எமக்கு இன்னது ம விடமிற்றி யாவரும் விருப்பமெ னினர். தபோதனரெல்லாம் லோக் ந்மையதாம் லவணப்பிக்கட்டி க்து புழுக்கு கொண்டிருந்தனர்.

க்கியற்பட்டவரு மகத்திற்கு ரமந்தருளிப்புறகிலமைத்த பெரிய ரிஷிகளான குலவசிஷ்டரைக்கொண்டு யாசாலையிடரு சென்று முனிவரகம் முனிருருவிடமெங்கும் யாம் எந்தித் நத்தை, உச்சரிப்பும் ஸ்வரலயைகளு க்களும் அப்பாமல் யாழின்தந்தி ஸ்வர னிதமாகும்படி, செவிக்கு இனிப்பாய் ரென்று யாரினுமுயாகம் வரன் ர்களுக்கெனவேயிடைதருக, அதி அக்கு இருபது சர்க்கமாகப் பாட ந்தின்னாயிலிலபண்டிபண்டியாயும் ம்பழுக்குகளு முற்றுகின்பண்டங்களு நேலின் உண்டருவேண்டும்போது அவற யின்றிக் களிப்போடில்லாச்சாய்க்கா ன் னியிற்கனர். அவ்விராட்டையர், வெற்புச்சொன்னி, விருத்தாயிரா னிரேரும் சனிதானமுஞ்செய்ய பி க்கமாட்டாம்பரியிறங்கிட்டிலகோ ராய்ந்தம்மாகியபாற்புதிகாயிற்றம் தைமுன்னின்னி மறமாய்பாடிவந்த கேட்டித்திருமகனர் திருச்சென்ன இரீயிலங்கும், காலத்தின் இனிமை ற்றைகாள்வைகளாயிற் காலைக்கட சாலேற்ற சென்று, சங்கை பரதன

களில் வல்லவனாயும், காவிபாலம்காரங்களிற் சேர்ந்த வனாயும்; சத்தம் சொல்லிடம் புராணமுதலியவற்றைமு ற்றக்கற்றவனாயும், வேத வேதாந்த பாரங்க தாயும் லவுகீகயிவகார நிஷ்டித் பயின்றவனாயும் மேன்மேல புத்திசொல்லவல்ல தார்மிகனாயும், மற்றமுள்ளவனிக ர் அரசர் அந்தணர் முதலியோரையும் வருவித்துப்,பி ள்ளைகள் பாடிக் காவியத்தைக் கேட்பித்தார் அதிருந்த முனிவரும் பிறரும் அரிஷ்டரை பார்த்து, இவர்யாரோ அறிகிலோம்; ஸ்ரீராமசந்திர குருவத்தோ டு ஒத்து ஒரு பிம்பத்திலெடுத்த பிரதிபிம்பம்போ லிரு க்கின்றனர், சடைமுடியு மரவரியு கீக்கிவிட்டால் வேற் ஸ்மைகான்பதரிது, கல்வித்திறமோ வியக்து முதிராத ர் பிருக்கின்றது, காவியமோ அற்புதம், இவர்களின் வரலாற்றை யறியவேண்டுமென்பதுபடி யொருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டும் கொண்டாடிக் கொண்டும் அவர்களை நோக்குவதிலும் பாட்டைக் கேட்பதிலும்ம னமொழியா திருக்தனர். இராமபிரானும் ஒருநாள்,அப ரான்னத்தில் தினேவ பெருமானே நோக்கி, நிசிதியபர நோக்குப் பதினெண்ணுயிரம் பொன்னும் வேண்டுமே டைமுதலியவும் அளிப்பாயென, அவரு மங்கனமேயா னிக்க அவ்விதனேர், காய்கனியருந்திக் காலத்தழைவி முந்து இப்பொன்னும்பயன்யாது ஆகின் எமக்கு வே ண்டுமென மறுக்க, அதைக்கண்டி யாவரும் விம்பித வகொண்டிருந்தனர்.

இராகவேந்திரர், இக்காவியத்தின் அளவு எனை னை எதுவரையிற் செல்கின்றது, இப் பிரபந்தஞ் செய் தமுனிவர் இப்போ தெவருக்கின்னர்; எனறுமவ னினை, அவர்கள், இகல் கர்த்தாவான மகரிஷி இ பாகத்திற்காக வீங்கெழுந்தருளிப் பர்ணசாலைவண் டிற்றிருக்கினறனர், பிரபந்தம் திருப்தாவைரிலும் க லேசப்பிரமாணமுள்ளது, நாம உபாக்கியாசிரியை டையது, ஐந்தாறு சருக்கங்களைய நூல்களெண்டமு ம் உத்தரகாண்டமுமாய் பிரிக்கப்பட்டதுகாவியமாக் நுடைய ஆயுளவுமுள்ள சுமித்திரக்க வீரனந்தனு நி நுசசெயிசாய்க்க் திருவள்ளுவரின் வைதிகமொழிக் திருக்கும் வேளாகவே பாடுகிறேம் என்றனர். அன்ன ரம் பாடுவெனைச் சுவாமி யங்கினித்ததைக் குதூகலத நோடி உடனுத்திருச்செல் ரென்றிடம் சின்னு ருப்செய்துவந்து ரகோடமுறைமே படிவந்த

இங்ஙனம் பலநாள் நடந்துவருகையில் ரிகவபுத்த வர் இக்காயகரிருவரும் சாவணியிட முற்றுத் தனுசெய்து னைவிக்கு நிகைபிற் குதூகலஞ்சொண்டி அலைபி ன்னணை சூசாலினாவினித்தரிர் வன்றிபோவத வ ன்னிதிக்குச்சென்று, சிதைவைமகம்மிரித் தத்த மான ஒருக்குமுன்னவனாரின் நூலினருமடை கூ ரினல் இச்சலவேவே கம்பிக்கைவார்த்தை சப்தரே பிக்கடவன் என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தனன், வை விஷயத்தில் மகரிஷிகளுக்கும், சிதையினருக்கும், நித்தன்மையெவலதிற்கு ஆரிதமா கமக்கரிக்கவே ன்றும், உடன்பாடாயின் தரிசிக்கலாயிரே யிப்ப

ண்ணஞ் செயல்வேண்டும் என்று ஆக்ஞாபித்தருளினார். அவ்வினோயுகைப்போரும் தாபசபுங்கவர் சன்னிதானஞ்சென்று வணங்கி இராமவாக்கியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவர் கல்லது அப்படியே கைகெய்வாள் என்று நும்மகசற்குக் கூறுகவெனப் பறைந்தனுக்கொண்டி ருகுராயகரிடம் விஞ்ஞாபனஞ்செய்தனர், அது செவிமிற்பட்டவுடனே இராமருங்களிப்புற்று ஆண்டு குழுவினின்றமுனிவர் அரசர்முதலிய யாவரையுங்கோக்கி நரனேக்கஸீசிதை தன்னல்லொழுக்கத்திற்குருயோகப் பிரமாணஞ்செய்யச் செந்தாயிருக்கின்றன், யாசார்கானப்பிரியமுள்ளவரோ அவரெல்லாம் இங்குவந்திருக்கலாமென வுரைத்தனர். அதனே யாவரும் கொண்டாடிப்புகழ்ந்து விடைபெற்றுத் தம்மிடஞ்சென்றனர்.

மற்றுநாள் உதயத்தில், வசிஷ்டர்-வாமதேவர்-விதவாமித்திரர்-சதாநந்தர்-பரத்துவாசர்-அகஸ்தியர்-காசர்முதலிய இருடிகளும், விபீஷணர்முதலிய அரக்கரும், சுக்கிரீவன்முதலிய கபிகளும், மற்றும் மறையவர்-மதிபர்-வணிகர்-வேளாளர்களும் வந்து சபைகூடிநிற்க, வான்மீகமாமுனிவரும் மாலுக்கரோடு அவ்விடத்துன்னினர், அவரின்புறத்தில் பிராட்டியார்கரதாயவாடையும் குவித்தகையும் குவிக்துசென்னியுமாய்ப் பிரமனைத் தொடர்ந்து கருதிவருவதுபோல் வந்து நின்றனள். இவ்வாறு அனைவரும் சேர்ந்திருக்க, பிரசேதசராஜ முனிவர் : ருவரைநோக்கி, ஓ தசரதகுமாரரே ! இதோ நிற்கின்றசிதை மகாபதிவிரதை, மேன்மையான தருமசாரமுள்ளவள்; கரணமூன்றினும் குற்றமற்றவள், உலகத்தின் அபவாதத்துக்கு அஞ்சின உமக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கச் சித்தையாயிருக்கின்முள்; இதோநிற்கிற குமாரிருவரும் உம்புத்திர். நிட்டைப்பிரப்பினர், கான் சத்தியமே சொல்கின்றேன், கான்வருணதேவனுடைய பத்தராயும்போன், பொய்யைநினைத்தமதியேன், எண்டியாஞானத்தை பொய்யாயின் அனேகவாயிர வருஷங் காய்ச் செய்தகவத்தின்பயனே யிழக்கக்கடவேன், ஐம் பொறிகளிலும் அந்தக்காரணத்தினும் இவள் தூயவளெனத்தெரிந்தே யானினனே யாகத்துவக்தேன், இவள் உலகுள்ளதைக்கு வெருவித் தன்னேக் காட்டியுய்த்த வும் த்தெனில் சபதஞ்செய்யச் சத்திருக்கிறுள்ளன்று உபாயமொழித்தனர், பிறகுகாருத்தினோமணி! அஞ்சலி பண்ணிசெய்துதொண்டி சுவாமி! தேவரீர்வாக்கியக்களே கம்பிக்கைக்குப்போதுமானவை, முன்பு இவன்தேவதை கன்சன்னிதானத்தில் சபதஞ்செய்ததனுலேயே சுத்தமானவளெனக்கொண்டு மனேயில்வைத்துக் கொண்டேன், இவளுடையுல்லெழுக்கங்களுநன்முகவுனக்கு மடியேற்குதெரியாதவல்ல, ஆயினும். லோகாபவாதப் பயத்தினும் நம்விட்டதைத் தேவரீர் க்ஷமித்தருளவேண்டும், இனிஇவரும் என்மகளெனத் தெரிந்து கொண்டேன் இவ்வாறு பரிசுத்தையான இம்மைதினிடம் எனக்கு அன்பு பெருகக்கடவது, என்றியம்பி நிற்கையில். சானகி செய்யுஞ் சபதத்தினிமித்தம் இந்திராதி சகல தேவர் களுஞ் சதமுகக்கடவுளோ முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வி டஞ் சேர்த்தனர். இவர்கள் சேர்ந்ததைக்கண்டு இராகவர் முன்போலவே மனுபடியு முணர்த்தருளினர். அப்போ துவாயுபகவான் யாவரும் ஆனந்திக்கு மாறு சுகமான பரிசத்தோடும் கத்தமான கந்தத்தோடும் வீசினர். இதைக்கண்டு ஆங்கு துன்னிய யாவரும் பெருவியப்போடு பெருங்களிப்பு மடைந்தனர்.

இப்படியிருக்க பிராட்டியார், கண்கள் கீரத்தலுழாறிம்ப, யாவர்க்குமு கைகுவித்து தலையை கோக்கிக் கொண்டு; கான் மனமொழி மெய்களினுலே ஸ்ரீராமமூர்த்தியன்றி மற்றெவர்க்காயும் பசரியா திருந்தனளாயின், இப்பூமாதேவி எனக்குத் தன்னிடத்தி லிடங்கொடுக்கக்கடவள், கான் மூன்று காணங்களாலும் இந்தப் புருஷசிங்கத்தலதையே பூசித்திருப்பேனுகில் பூமி இடங்கொடுக்கக் கடவள், யாவனுக்க வெல்லா முண்மையாயின் என்தாய் என்னைத் தன்வயிற்றி லடக்கக்கடவள் எனப் பிரமாணஞ் செய்து கின்முர். இப்படிச் சபதஞ்செய்தபோது பூமியிலிருந்து ஒரு திவ்ய சிங்காதனம்; திவ்யமான ரத்தினுபரணம் பூண்ட காகலோகத்தாரலே தாமேம் கொள்ளப்பட்டதாய்த் தோன்றியது. உடனே பூமாதேவிலக்து தன் விரண்டி புறகைகளாலே சீதையை அணைத்தெடுத்து அச்சிங்காதனத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து விட்டாள்.

இவ்வாறு பிராட்டி பூமிக்குள் பிரவேசித்த வளவில் ஆன்வர் பூமழை பெய்து புகழப் புவியி விருந்தோரும் ஆச்சரியத்தினுற் கூவிப் புகழ்ந்தனர். யாவரும் திகிது பொழுது ஒன்றுக் தோன்றுது பாவைகளை பொத்திருக் தனர். சசரத கந்தனோ ஓர் கடிக் கொம்பைப் பற்றிக்கொண்டி கலேகுனிந்து கண்ணீர் மல்கி மனஞ்சோர நின்று கெடுகோ மழுகரற்றிச் சோகமுங் குரோதமும் விஞ்சப் பூதேவியை விளித்து இங்கணமிசைக்க லாயினர். கான் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் சீதை மறைந்தகலே சோகமானது என் மனதை வருத்தலா கின்றது, முன் அவள் காணுகிருக்தபோது கடலேக்கடக்து இலங்கையை வென்று கொணர்க்தேன். ஓ! நிலமகளே! இப்போதும் உன்னகடி கொண்டி வரமாட்டுவேன், அப்படி வேண்டாம், நீ எல்லையில காதலியைக் கொண்டுவந்துகொடு, இல்லாவிடில் அவள் சென்ற வழியை யாகிலு மெனக்குக்காட்டுவதவது செய்யாய், தொழிலையாயின் உன்னே மலே கடல் காடுகளோடு கீரக்கி விகிர்தேன், அவளிருக்கு. மிடத்தி லாகிலு மெனிலைக் கொண்டுபோய்விடு, சொர்க்கமோ! பாதாளமோ! அவளோகெட்ட காலிருக்க விரும்பு கின்றேன், நீ என் றனக்கு மாயிலா யிருந்து இவ்வனஞ் செய்வது கலமன்று என இவ்வாறு புன்று உலகத்தை யெரிப்பவர்போ லநிற்கையிலே, சமலாசனர் வானவர் முழுவோ டணுகி விண்ணப்பஞ் செய்யத் தெரிந்துணர்.

ஐய ஸ்ரீராமபிரானே ! கோசலேந்திவ்வண்ணம் வருந்தலாருமோ, தேவரீருடைய பூர்வ தண்மையாகிய வீரத்தை பாவத்தையும் சொர்க்கோரோடு நினைத்ததையும் நினைத்துக்கொள்க, இவ்வா றெனப்பிக் கின்றேனே

யல்லது வேறில்லை, சீதாதேவியும் தேவரீருடைய பூர்வ சரிதத்தையே அடைவுக் தன்னையள், இப்போது காகலோகத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்முள். பாபமதத்தில் உம்மோடுசேர்வள், இதற்கு, வால்மீக முனிவரால் தேவரீருடைய சரித்திர மனைத்துச் செய்யப்பட்ட இக்காவியமே மேலானகாவியம், இதுவே ஆதிகாவியம், யான் தேவதைகளோடுகூட முன்பே கேட்டிருக்கின்றேன், இது வெகு அற்புத மான தூ இதில் மிருந்து நுக்கிற பாகத்தைத் தேவரீரே செவிசாய்த்தருளவேண்டும், பிறர்கேட்கலாகாது, தேவரீர்க்கு காவியம் பெறத்தகும் புருடனென்கு மில்லை, என் றப்படி விண்ணப்பஞ்செய்து கமலுலகத்திற்குச் சென்முர்.

பின்பு பெரிய பெருமாள் பிராசேசுச முனிவரைநோக்கி, சுவாமி! கான்முகக் கடவுளின் கட்டளேப்படி அடியேனுடைய உத்தர சரித்திரம் கானேக்குக் கேட்கப்பட்டும் என்று மியம்பித்து மாவனையு மனுப்பி அச்சிவனோடு பாணசாப்பெருக்தருளினர். மறுநாள் சுநியதையாக இராமபிரான் சேதத்தையுஞ் சேஷிசார்த்தி பிராட்டியைப் பிரிக்கிருக்கானென்கதைக்கவரா யாகத்தை நிறைவேற்றி அவரவரிடத்துச் செய்ய வேண்டிய வெருமதிகளைச்செய்து அனுப்பிவிட்டு மன மெல்லாஞ் சீலைகளிலேபே மூடிக்கத் திருவியோத்தி சேர்க்தருளினர். லேடிருருத்தியையு மனேயர்களைக் கோண்டிவந்து பொற்சிலையே கொண்டி அனேக, அசுவமேதங்களும் வாஜபேயங்களும் இன்னும் பல சத்திரியாகங்களும்செய்து தருணகோடு கண்டிபற்றிக்கொண்டி அதெறித்தவறு மன்பதை காத்துவந்தார். அக்காலத்தில யார்க்கும்னவ்வளைக் துன்பமு மின்றிப் பருவக்தப்பாது மனமுழுண்டாயி சாச்சியமென்குஞ் செழிப்பாயேயிருந்தது. இப்படிச் சில ஆண்டுகள் கழிகையில் ஸ்ரீராம மூர்த்தியின்மனமரியு வுசுவிபாதேவி சொர்க்கஞ்சேர்ந்தான். உடனே சமிருதிரை 'கைகேயி இவ்விருவரும் அன்னமேசோக்து சுவர்னவிமானத்தி லெளித்திருந்தனர். சுவதனியாகதரும் வேற்றுமையின்றி யாவர்க்குஞ் சரணநிலையளினச் சீராய்டபாதிகளை தருமஞ்சான் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அகர் மேதமாக முற்றிற்று.

கந்தருவவிஜயம்.

இப்படியிருக்க ஒருகால் கேகய தேசாதிபதியான யுதாசித்தென்ன மகாராஜா அனேகவாயிர நற்பரிகளும் கம்பளங்களு மனிகளுமாடைகளும் கொடுத்துத் தம்பு சேனிதானை சார்ந்தியமாமுனிவரை ஸ்ரீராமரிடமனுப் பிஞர். அவர் தம்பட்டனத்திற்கு வருவதைக்கேட்டசத்ருவர்த்தித் திருமகனார் எதிர்கொண்டுபோய் வெகு மானக்தோடு அவைகளேப பெற்றுக கொண்டி அம்முனிவரை ஆஸ்தானத்தி லிருக்கிக்கொண்டி வந்துபூசித்து அம்முனி முதலானோருடைய லோகோபகாரசரித்திரங்களையும் பாதுகாரியங்களித்தம் தேவரீர் கம்பிகொடுத்தருளினதினைக்கேட்டீர; அத்தபோதனர் கலிலுற்றனர். ஓ சாருத்தருளிலகரே ! சித்துமகாநதியின் திருகையிலுமுள்ள காதிகளோச் சைலூஷன் என்னுங் கந்தருவனுடைய மக்கள் அனேகவாயிரத் தவர் கைப்பற்றிக்கொண்டி பார்த்திவனாப் பாதித்துவருகின்றனர். அக்காதிகளெல்லுமிகு வளப்பமுள்ள வையா யரசர்க்கு வேண்டும்பொருள்களைத் தருபவை, ஆதலின், அவ்யரோரை வென்று ராஜவபிசத்தார்க்குச் சுகம் வருவிக்கவேண்டும், அதுவும்மையன்றிப் பிறராலாகாத்தக்கதனதாலன்று உம்முடைய நல்லமான் சொல்லுமபடி என்னே அனுப்பினர். என்றது செவிப்புக்கவுடனே ராகவரிம்ம் கைகுவித்து அத்தவத்தோர் பெருமானே நோக்கி சுவாமி அங்ஙனமேயாகுக. கம்பரதன மக்களைய தகூமும் புட்கரனும் பெரும்படைகொண்டி சென்று வெற்றிபெருக, அவர்க்குத் துணையாப் பரதனேருக, வெல்லப்படி மவ்விராச்சியமிருபிரிவாகி இருவர்க்கு முரியனவாருக, என் றனைத்து அக்குமாரருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனர்.

உடனே பெருமாள் கியமனப்படிக் கைகேயி புத்திரர் கால்வகைத்தான பெருந்தானைகூட்டிக்கொண்டு குமரசோகி காரகியமுனியை முன்னிட்டுக்கொண்டி பயனமாயிப் பறினேக்கு நாட்டினிற்கேகயதேசஞ் சேர்க்தனர். பரதாழ்வான் சேர்க்தவுடனே யுதாசித்தும் தனது சைனியத்தோடி பாதற்குப் பக்கலமாப் புறப்பட்டார். இத்தகவ்வம்மையாப் பரதாழ்வான் கந்தர்வ கரத் தண்டை சென்று சுற்றிக்கொள்ள அக்கந்தருவரும் போர்க்கு வரித்து கின்றனர். இருதிறத்தாரும் எழுதினமளவும் பேரமர்புரிக்து ஒருவரையொருவர் மேலிடமாட்டாமலே யிருந்தார்கள். அத்தருணத்தில் இராமதாதர் சம்வர்த்த மென்கிற காலாஸ்திரத்தைப் பகைஞர்மேற் பிரயோகிக்க அவரினவரும் காலபாசங்களாற் கட்டுண்டி களைப் பொழுதில மாண்டுபோயினர். அனந்தரம் அவர் அந்தக்கந்தர்வதேசத்திலும் காந்தாரதேசத்திலும் திருகிலே யென்னும் புட்கலாவதியென்னு மிரண்டி மகாநகரங்களிலிருந்துக் கந்தர்வர்களேயெல்லாம் புறங்கண்டு புட்கலாவதியிலுக் தாபித்து ஐயாண்டளவு மிருந்து அவர்க ளரசாட்சியின் திருத்தங்களேக்கண்டி சனிப்புற்றுத் திரும்பித் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளித்தமையனர் திருவடிகளே யிறைஞ்சி கடந்தவையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டி சுவாமி அனந்த பரதாழ்வான் இலக்குமணனாவிவிருத்து உண்மகிலுவரும் பருவமடைந்து பரிபூர்ணசவுரிய தயிரியங்களுள்ளவராயிருப்புலை அவர்களுக்கும் அரசாளி தரவேண்டும், ஆகலின் தங்தேசம் ஆயினதையென்ன; பக்கத்திருந்தபரதாழ்வான் திருகாருபகம் என்கிற தேசமிருக்கிறதே, இது கல்லவிடம் அதிற பலர் குடிபிருக்கின்றனர். அதனைக் கைவசமாக்கி யிவர்களேக் காக்கலாமென்னு விண்ணப்பஞ் செய்கார். சதாகனென்னு இராகவேந்திர் அங்கேகிக்து அதகதன் சத்திரகேதுவென்னுஞ் சுவர்த்தியி புதல்வரிருவர்க்கும் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வேண்டிய பலபடைமுதலானவைகளோடு அனுப்பியருளினர். அவர்களும் அவ்

கதனுக்கு இனியாழ்வானும் சந்திரகேதுவுக்குப் பரதாழ்வானும் பக்கபலமாச்சென்று அவ்விடங்களை வசப்படுத்தி அங்கு அங்கதியா என்னும் ரமணீயமான நகரிபொன்மண்டபத்தில் அதில் முத்தவனையும் மலயத்வஜனென்னுமிடத்தில் சந்திரகேதுவை மாசாரவனைத்து அவர்கள் ஆட்சிஇருந்து இலேபெறப்பார்த்து ஓராண்டு கழிக்கின் மண்டி ஸ்ரீராம பாதார விந்தங்களையே சேவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கந்தருவவிஜய முற்றிற்று.

இராமபிரான்தம்பவர்க்குதற்கதியளித்துத் தண்டிச்சோஜிக்கெழுத்தருளியது.

இப்படி, சதருக்ஞயகர் தருமத்தழைக்க ராச்சியாதிபத்தியங்கடார்த்திவருகையில் ஒருபகல் காலருத்திரமூர்த்தி ஓர்தவசிபோலே அமனே வாயிலில்வந்து லட்சுமணனை வினித்து, யான் அதிபல மகாமுனிவரின் தூதன், பெரியதொரு காரிய நிமித்தம் வந்தேன், ஸ்ரீராமி லெஷ்மிவை ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு அறிவிக்க வேண்டும், எனதூர், அதைக்கேட்டு இலட்சுமனரு மங்ஙனமே விண்ணப்பஞ்செய்து உள்ளே வரும்படி யுரைத்தலும் அத்தவத்தோர், யாலிலும் விசேஷமானதோ சொல்லிதகமுச் சென்று ஆசிகூற, சுவாமி, அவர்க்கு முறைப்படி சற்சுரமியற்றித் தேவரீர் யாருடையனுதாக எழுந்தருளியதோ அவர் பணிப்பை யருளிச் செய்யலாமென மொழிய அவரும், ஓ ரகுகுலோத்தம! என்னைத் தூதனுப்பிய மாமுனிவரின் வாக்கியங்களைச் செவிக்கொள்ளுத் திருவுள்ளமாயின் நாமிருவரேயன்றி மற்றியாரு மிருத்தல்கூடாது. யாரதிலு நம்முடைய ரல்லாபதங்களைக் கேட்டாலுமில்லிடத்துவந்தாலும் அவர் வத்திபராகும்படி கட்டளை யிடவேண்டும், என்றதை யங்கீகரித்து, சுவமித்திரியைநோக்கி, இங்கு வேறுவாரிலேன் வேண்டாம், நீயே யிருக்கடவை, யாக்களிருவரும் பேகமிடத்து எவரும் வரிவொண்ணாது. ஒட்டிக சேட்கவு மொண்ணாது அவ்வாறு செய்தால் வருகண்டனைக்குப் பாத்திரமாவர், ஆதலின் நீ கண்துகாக்க வேண்டுமென்று ஆணையிட்டு எகாந்தத்திற்சென்று நிலைக்கட்டளை யிடுகையை முடிவுரைத்து நுண்டினார். தண்டவேழுவிவேடம் நுண்ட தேவனுந் சொல்லத் தொடங்கினன்.

சுவாமி! அடியேன் பிரமதேவராலே தேவரீர் சன்னிதிக்கு ஏவப்பட்டேன்; அடியேனும் சர்வசங்கார நிமித்தம் தேவரீர்பேற்புடைக்கப்பட்டவர்; சதமுறுகபகவான் விண்ணப்பஞ்செய்யச் சொல்லியருளினார்; தேவரீரு நிலம் உலகங்களையெல்லாம் முன்னாடக்கிக்கொண்டி பெரும்புறக்கடலிற் பள்ளிகொண்டி உந்தியிற்புத்த நிமிதாமரைப்பூவில் அடியேனை யுற்பவிப்பித்துப் படைப்புத்தொழிலே நடத்தும்படி கட்டளையிட்டருளினீர். அடியேனும் தேவரீரிடத்துப் பாரத்தைவைத்து நியமனப்படி பிரசாபத்தியஞ் செலுத்திவருகின்றேன். மதனகடபர் என்ற தநித்தியிருவரைவதைத்து அவர்களுடைய எலும்புகளாலும் நினைவினாலும் இப்பூமியை கனைநுண்மையதாகவும் புல்லுண்டி முதலியன முளைக்கும் படியானதாகவும் செய்தருளினீர்; அதலாலே பூமிக்கு மேதினி என்ற பெயருண்டாயிற்று; அடியேனுக்கு உண்டாயிருக்கிற சத்தியெல்லாம் தேவரீர்தந்ததே; இப்படியே எல்லாவற்றிலும் சத்திகம்பித்திருக்கிறீர்; பின்பு தேவதைகளின் காப்புகாக அறிதிதேனிலிடம் நின்று பலுக்குத் தரியாக உபேந்திரனென்னும் திருநாமத்தோடவதரித்து அவர்களுக்கு விபத்துக்கள் நேர்ந்தபோதெலாம் சகாயமாயின்றருளினீர்; பின்பு இராவணியால் உலகமெல்லா நடுக்கமுற்று நிருக்கையில், அவர்களுடைய சங்காரத்திற்காக மனிதரி லவதரிக்கத் திருவுளம்பொருந்தி இவ்வவதாரஞ்செய்தருளினீர், சங்கற்பித்தகாரிய நிறைவேற்றியாயிற்று; சங்கேதப்படி பரிஜாதமாண்டி கழிக்கன, யுகலால் இனித்தன்னடிச் சேரதிக்கு எழுந்தருளலாம், சகலபூதங்களையும் சுகித்தருளவேண்டும்; தேவரீர் எழுந்தருள்வதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டி யின்னவர் அந்தகேகாத்திருக்கின்றனர், அவர்களை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும், அடியேன் விண்ணப்பஞ்சொல்லுவது திருப்பாற்கடலே யல்லது வேறன்று இன்னும் பூலோகத்திலேயே எழுந்தருளியிருக்கத் திருவுளமாயின் அப்படியே செய்யலாம்; என்று காலரூபியாகிச்செய்கையுடன் ஸ்ரீபகவான் ஒத்திரபாதுகைகளில் நில்லாமற்போனதென்ன முடிவுரைத்து அருளிச்செய்யலானார்.

ஓ சர்வலோகநாதனே! நாம் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதையே பிதாமகனும் உரைத்தார், நீ ஸ்ருவாபெனை நிகர்த்தபடி வந்தாய், நமக்கு மிவற்சுக்தோதமாயிற்று உனக்கு கண்மையுண்டாகக்கடவது, யாம் எடுத பிரதிகுதியைச் சேருகிறோம் என்று இப்படி சம்பாவித்து க்ஷரன் டிருக்கையில் சுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டி மௌத்ரி ஸ்வரமுனிவர் ரதஆவாரத்தண்டை வந்து நின்று தரிசனம் பெற்றே ஸ்ரீராமபிடம்அனுமத்துக்கொண்டி போகவேண்டுமென்ன இருவர், கைகூப்பிதேவண்டி, சுவாமி! காலியம்யாது? நாமேயிருக்கின்றேன் அதனைசாதிப்பதற்கு, என்றுகூறினர். அது செவிப்படடனும் கோபாக்னிபோலெழுந்து அம்முனி, நிற்கதனை நீயேயே இராமனுக்கு கானவர்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும்; அப்படிசெய்யாமற்போனால் உடனே இந்தசாத்தேவரீர்களும் உன்சன்ததியும் அழிந்துபோம்படி சபிப்பேன்; நான்கோபத்தை அடக்கியிலேன் எனவே திலக்குமனர், எம்பெருமானுக்கு கேடுவெர்த்தாலுமாகட்டும், என்னிடத்தம் மற்றவர்க்கு வரதிருந்தாற்போதும் என்ன நிச்சயித்து சுவாமியின்னிலையில் இவ்வாறைத் தெரிவித்தார், அனைரும் காலனையனுப்பிவிட்டுக் கோபமுனிவரைசாந்தி வசனஞ்செய்து, யாமுபனிக்கின்றினர் எனினின்ன, அவ்வத்திருப்பத்திர, யான் ஆசிரவருதமனவுக் கவஞ்செய்து முடித்தேன். இப்போது பெரும்பயிரால் வருந்துகின்றேன் அன்வந்தரவேண்டுமென்றார். அதற்கு ரகுராயர் புனலைகொண்டி அவற்குரும்பியபடிபோசனமளிக்கப் புசித்துத் திப்பிய டைந்து ஆகிகூறித் தமதாச்சிரமத்திற்குப் படரந்தனர்.

ஸ்ரீராமர்மகாவிந்தஞ்சேருதல்.

பிறகு இராகவரோன் காலதேவன்பேச்சைநினைத்து ச் சற்றத் துயரமுற்றவராய் ஏதும்பேசாவரையொழாமற் நினைவுளிர்த்து நின்றார். அதைக்கண்டி இராய பெருமான் சமையமுணர்ந்திட்டி, சுவாமி! சிற்றிப் தேன், காலகியைக் கடக்கலாமோ! அடியேனைத் தூதாது பிரிக்கி னையக்காத்தருளுக என விஞ்ஞாபனஞ் செய்ய சுவாமி மந்திரிமாரையும் விஸ்டரையும் அழைப்பித்து நடந்ததைத் தெரிவித்தார். அதற்கு மயித்திராவருணி, ஓ ஸ்ரீராமபிரவே! இக்காரியமெல்லா முன்பே அறியப்பட டதுதான். தம்பியைத் துறத்து பிரிக்கினையை நிறைவேற்றித் தருமத்தைக் காத்தருள வேண்டும். தருமமழியப் பிரபஞ்சமே யழியுமன்றே என் துரைத்தனர். அதைத் திருச்செவி சாத்திய பெருமாள் தம்பியைகோக்கி லட்சுமணு! தக்கலர்த்தகவிலெதும் வறிப்பதும் ஒருமாதின் உன்னேக்கைவிட்டேன். என்முன் னில் வரமம் போ என்று அருளிச்செய்ய, இனையர் கண்கள் நீராற்கலுழ்த்து தத்திருமாலிகை செல்லாமல் கோராச சரபூகங்கிலேறி ரோடி. பிராணயாமத்தால் சுவாசமடங் கி நின்றருள, சகல தேவதைகளும் பரிவாரத்தோடி ங்கேவந்து பூமழைபொழிந்து சாதுவாத்து வித்ருஷிகள் அம்சமாகிய ஆறிசேஷதாய் விமானத்தி லெழுந்தருளி னவர்புண்டஞ்சேர்ந்தார்.

இவ்வாறு தம்பியைத்துறந்த ஸ்ரீரகுநந்தனர் மனதி அயாசங்கொடி மந்திரிகள் முதலானவர்களை யழைப்பித்து பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு கன்தம்பி சென்றவழி செல்கின்றேன். சௌமித்திசையைப்பிரிந்திருக்கிலேன் என, அதுகேட்டுக் கைகேயி சதருஞ் மற்ற மிருக்தோரும் அப்படியே நிலத்தலிழ்ந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தனர். பின்னர் பரதர் எழுந்திருந்து ஆலிசித்தின்று சுவாமி! அரசாட்சியை யான் நிதும் ஏற்மாட்டேன். இதுதேவரீர் திருவடியாணை தேவரீரு டனிருந்தலே நேனை சுவர்க்மாதனின் அன்ன மிருக்க அதுக்கிரகிக்கவேண்டும், இக்தச் சதினை சேசலத்திற்குச் சுகனாயும்; உற்தரகோசலத்திற்கு லகுசாயும் சரதரும்படி பட்டாபிஷேகஞ்செய்தருளுக, சத்துரு சேனைமீதத்துக்குத் தூதரையனுப்பி அழைப்பிக்க வேண்டுமென்றதற்குத் தூதனாய

வர்களிலர்களோ நியமித்து மற்ற யாவர்களையும் தம்மைப்பின் தொடர்ந்துவரும்படி பணித்தருளினர்.

மறுநாள் விடிந்தவுடன் ஸ்ரீராமசந்திரபகவான் கஞ்ச மொத்தநிறக்கண்களும்மினைமதியன்னவதனமும்பவள க்கடிகை யேய்க்குமதரமும் வீழைநிகர்த்த திருத்தோள் களும் வரையெனப்பரந்தெழுந்தமார்புமாய்ப்பனிபோ லவிளங்கநின்று, புரோகிதரால் மகா பிரஸ்தானத்து க்குரிய சடங்குகள் செய்யப்பெற்று அக்னியோத்ரம் முதலியகருவிகளோடு முன்செல்லவும் வாஜபேயத் தைப்பற்றிய கனிகைமுற்றவும்மெல்லியவாடை சாத்தி க்கொண்டு விரல்களில் தருப்பைப் பவித்திரங்கள் விளங்கப் பிரமமந்திரம் ஆவர்த்திசெய்துகொண்டு எங்கும் யாரோடும் ஒன்றும்பேசாமல் பாதரக்ஷை யின்றியே அ ரண்மனைவிட்டுப் புறப்பட்டெழுந்தருளினர். அவருடைய இலப்பக்கத்தில் திருமகளும் இடப்பக்கத்தில் நிலமகளும் சென்றனர். அன்றியும்சங்கும்பம்பராக்கிரமம்காரமுமு தலிய படைகளும் புருஷரூபங் கொண்டு கூடச்சென்ற னர். மேலும்மறைகள் மறையவர் வடிவத்தோடும் அவ்வ ள்ளமே காயத்திரி முதலிய மந்திரங்களும் அவரைத் தொடர்ந்துபோயின. மகா பிரமராக்ஷதர்களும் வேதியர் வே ந்தர் மூதலியோரும் மூகமலர்க்த கூடவேகினர். அத்த ப் புரத்திருந்த மட்வார்களும் பாலகரும் வழியரும் அ மாத்தியர் சேனைத்தலைவர்களும் தங்கம் பரிவாரத்த ளோடு குழுமிக்கூடப் படர்ந்தனர். பரதசத்துரு க்களர்களும் தந்த மக்கிரியோத்திரத்தை முன்கொண் டு அவர்பின் போயினர். வானராராசுதர்களும் சோக்கு முழுகித் தன்னினர். இவ்வாறு பிரஜைகளனைவரும் தி ரண்டிருக்கும்விண்ணகர். புகழ்கமழ்ந்தகலியாணகுடை ளாடுதடந்தனர். சுவாமி எழுந்தருளுவதைப் பார்க்க வ ந்தவர்களும் அப்படியே பின்தொடர்ந்து சென்றனர். இ வ்வாறு அந்நகரத்திருந்த யாவரும் நிலங்குபமனைமுத லியனவும்நினைத்தே அனுகமனஞ்செய்தன. அதுவெல் லாம்மோஹமுகமாயிருக்கது.

இப்படி பலரும்புடைசூழ ஸ்ரீபகவான் தழ்ந்து கழல்த ருளைதாய் உச்சாகத்தோடு. வருவதுபோலக் குடதி வக்கோச்சாச் செல்லாநின்ற சரயூநதியைக் கண்ணுற்ற ஆகவ் சுசாயினின்றருளினர். அப்போதுநான்முகக்கட வள் மற்றைத் தேவர் குழாத்தோடும் இயமுனிவர்கு முதலோடும் அங்குவந்தனர். அவர்களுடைய தேஜசும் விமானங்களின் நீளியும்மினாவி வானமெல்லாம் அவே கோடியாதித்த ருதித்தாற்போற் பிரகாசித்து நமதூரு றத்தோடி மக்ஷர்களுமினியது. புஷ்பவருஷம்பெரு கத்து. இயிவரமதியங்கள் முழங்கின. இப்படியெரு மிமானாயிருக்கையில் சுவாமி நதியைத் தீருவடியாற்பரி ச்தனர். பரிக்கையில் அயனர்வானிலிருந்து வந்து ஓருமாலே! பல்லாண்டுபல்லாண்டு; இக்கெழுந்தரு ளுக, அடியேம் பாக்கியத்தா லிப்படி கிடைத்தது, ப மமரோடுமெழுந்தருளித் தந்திருமேனிபுகுக; வைஷ் வமான எக்கத்திருமேனி யிற்றிருவுள்ளமோ அதிற்பு க; அல்லது வழமக்கமில்லதோர் காட்டிற்சே றேரே ழுந்தருளத் திருவுளமிருக்கின் அப்படியே யெழுந்தரு ளுக, எப்புவனத்திற்கும் புகுமிடமானவரும் புகுவிப்ப வரும் தேவரீரேபன்றே, கேவரீரொன்றும் பிரியா தானென்ற திருவுளன்றி மற்றையாருக் தேவரீரையறி யமாட்டார்கள், தேவரீரே பாலையும் அதுகறிக்கவ ல்லவரும் அறியத்தவருமாகிய மகாபுருடன், என்ன து தித்து விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

உடனே ஸ்ரீராமரும் அத்திருமேனியோடும்த ம்மோரோடும் வைஷ்ணவமாகிய தமதுசேதியிற் கலந் தருளினர். தேவகைகளும் நிஷதனுங்கூட அன்புகிவுப் ப ஆராதித்தனர் சுவாமி விதாதாவைநோக்கி, என்னிட த்திலிட்டையற்ற அன்னசாய்ப் பின்பற்றிய யாவர்க்கு ம்புகுமூல்கக் தருக எனக்கட்டளையிட அவர் பகவா டைய திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்து சாந்தானிகம்என்னு மிடம் புரும்படிசெய்தனர். பிரமலோகத்திற்கு மேற்ப ட்டதாய்ப் பரமபதம்போலே மறுத்து வருதலில்லா மேம்பாடுன்ஸ்.சாந்தானிக லோகத்தலைவரெல்லாம் பெ ரிய மகிழ்ச்சனர். அப்போதுபதமபோனி, இவரேபள் திலென்னும் எவராலும் ஸ்ரீராம பரதரவித்தத்தில ரிபுள்ளவராயின் அவரும் இவ்வுலகஞ்சேர்ந்து பரமபி த மடைவர் என்னாசைதருளினர். சுக்ரீவன் மூதலிய வானரர்தலைகளும் மற்றோரும் தாக்தாந்தோன்றியதே வ்னிற் குலந்தனர். இக்வளவ அண்பரெல்லாம் கோப்பி ரதர்சம் என்கிற சரயூகட்டத்தில் மூழ்கி யுடம்புகளை வி ங்கேசித்து உடனே விமானமேறி உத்தமபத மடையும் படி செய்து சுவாமி, ஆதிகரராயணராகியும், பரதச த்துருக்கனர் சங்குசக்கரங்களையும், நித்தியஸ்ரீகளோடு பஞ்சாயுதங்களித்து லட்சுமிமேதர்ய ஸ்ரீவைகுண்ட த்திற் கெழுந்தருளினர். இதை யெல்லாங்கண்டு பி தாமகர்முதலான வானுலகத்தோர் ஸ்ரீஜனக்கண்ணீர் ஆரும்படிபெற்று ஸ்ரீவைகுண்டபதிவப் யணிந்து துதி த்துக்கொண்டே தத்தமுலகஞ் நுற்றதே, திருவயோத்தி நெடுங்காலம் பாழாயிருந்து பின்பு நிஷடனென்னுமரச னிகாலத்த மறுபடி வளமான நகரமாயிற்று. . .

இவ்வ்ண்ண ஸ்ரீமங்காரீராயணஸ்ரீர்த்தி, லோகாதங்கரகதி மித்தமாச ஸ்ரீராமாவதாரஞ்செய்ன மடத்திய திருவிளை யாட்டெலா யமைத்த வான்மீகமுனி புங்கவரியற்றியபரா மாயணம்என்கிற மகாகாவியத்தை யன்போடு கேளாரு டி திகழ்கேட்டி உவக்கின்றனர். மகாபுண்ணிய சரித்தி ரமும் வேதத்தோடொத்ததாய் விருக்கின்ற இந்தப் பிரப ந்தத்தைப் படிப்போர் கேட்போர் துதிப்போர் யாவ ரும் நாவிந்தி விரும்பியே செல்வமும்பெற்று வாழ்வதும ன்றி யிவருந்தாமும் பொருத்தவர்.

உத்தரகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

0-11-1948
17
11956